ANDENS LAG

TILL
DEN HARMAGEDDONISKA FÖRSAMLINGEN
av
N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

FÖRSTA KAPITLET
Keruberna 2
ANDRA KAPITLET
Vilddjuret 37
TREDJE KAPITLET
Lejonet 62
FJÄRDE KAPITLET
Lammet.....71
FEMTE KAPITLET
Andens Lag.....139
SJÄTTE KAPITLET
Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse 204
SJUNDE KAPITLET
Den för-pingstliga lärjungaskolan.....283
ÅTTONDE KAPITLET
Tron.....326
NIONDE KAPITLET
Övervinnandet och dess löften.....419
TIONDE KAPITLET
Det falska profetdömet.....568
ELFTE KAPITLET
De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna.....658
TOLFTE KAPITLET
Solkvinnan.....703

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG

TILL
DEN HARMAGEDDONISKA FÖRSAMLINGEN
av
N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

FÖRSTA KAPITLET
Keruberna 1
FÖRSTA DELEN
Kerubernas utseende och allmänna betydelse 1
ANDRA DELEN
Kerubernas födelse 4
TREDJE DELEN
Kerubernas lov under kristallfästet 5
FJÄRDE DELEN
Keruberna på nytestamentlig grund 7
I. De nya synerna 8
1. De 24 äldste 8
2. De 7 eldslamporna 10
3. Kristallhavet.....13
II. Förändringarna i kerubsynen.....15
FEMTE DELEN
Kerubernas utrustning 16
I. Den evangeliska tronen med det evangeliska riket 16
II. Det evangeliska kristalltemplet 18
III. De evangeliska vingarna 20
IV. De evangeliska ansiktena.....20
1. Det evangeliska människoansiktet.....21
2. Det evangeliska lejonansiktet 21
3. Det evangeliska tjuransiktet.....21
4. Det evngeliska örnansiktet.....22
V. De evangeliska ögonen 24
VI. De evangeliska händerna 25
VII. Det evangeliska hjulet 27
SJÄTTE DELEN
Det kerubiska ansvaret 30
1. Hedningens ansvar 30
2. Judens ansvar 33
3. Den kristnes ansvar 33

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna

Därefter såg jag, och se: en dörr var upplåten i himmelen, och den första rösten, som jag hörde då det var likasom en trumpet talade med mig, sade: »Stig hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall ske efter detta.»

Strax försattes jag i anden, och se, en tron var uppställd i himmelen, och på denna tron var en, som satt. Och den, som satt, hade ett utseende likt jaspis och sardion, och en båge var runt omkring tronen med utseende likt smaragd. Och runt omkring tronen voro tjugofyra troner, och på dessa troner sutto tjugufyra äldste i vita kläder, och på deras huvud voro gyllene kronor.

Och av tronen utgingo ljungeldar och röster och tordön; och inför tronen brunno sju eldslampor, som äro de sju Guds andar; och framför tronen var likasom ett hav, spegelklart likt en kristall. Och mitt i tronen och runt omkring tronen voro fyra livsväsen, fulla med ögon fram och bak; det första livsväsendet var likt ett lejon, och det andra livsväsendet var likt en ungtjur, och det tredje livsväsendet hade ett anlete som en människas, och det fjärde livsväsendet var likt en flygande örn. Och de hade, vart och ett av dem, dessa fyra livsväsen, sex vingar, och de voro fulla med ögon runt omkring och innantill, och de sade utan uppehåll dag och natt: »Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsvåldige, som är, som var och som komma skall.»

Och när dessa livsväsen gåvo pris, ära och tack åt den, som satt på tronen, honom som lever i evigheternas evigheter, så föllo de tjugufyra äldste ned inför honom, som satt på tronen, och tillbådo den, som lever i evigheternas evigheter, och kastade sina kronor inför tronen, sägande: »Du, vår Herre och Gud, är värdig att taga emot härligheten och äran och makten: ty du haver skapat allt, och för din viljas skull är det till och vart skapat.»[*] (Upp 4)

Johannes såg alltså »fyra livsväsen». Och på dem lägges, som vi se, den största vikten närmast honom, som sitter på tronen.

Och dessa livsväsen liknade lejon, tjur, människa och örn. De omtalas ock på andra ställen i skriften. Och de benämnas vanligen keruber. — Låtom oss betrakta dem från följande synpunkter, som vi kalla sex delar:

FÖRSTA DELEN

Kerubernas utseende och allmänna betydelse

Det gamla testamentet förutsattes överallt i det nya testamentet. I det förra har det senare sina rötter. Detta gäller även profetian. Uppenbarelseboken växer upp ur »profeterna». Hon kan icke förstås utan dem. — Vi uppsöka alltså rotprofetian till vår text. Hon står i

[*] Vi begagna mestadels professor O.F. Myrbergs översättning

Hesekiels första och tionde kapitel.

I det första kapitlet omtalas den stora och härliga synen vid floden Kebar. Denna syn är den mest omfattande och lärorikaste uppenbarelsen i hela det gamla testamentet. Och vår mening är icke att giva någon uttömmande förklaring över densamma. Ty hennes djup, höjd och vidd äro oändliga. Vi kunna blott göra några små antydningar här och där till praktisk användning i livet. Hon innehåller nämligen för oss tillgängliga sanningar av djupt och mäktigt allvar. Och vi tro, att de böra mer allmänt beaktas, än vad som är förhållandet.

Profeten såg en stormvind komma från norr, ett stort moln med eld. Och ett sken omgav det.

Och mitt i elden syntes fyra livsväsen. Och de liknade människor (Hes 1:5). Vart och ett hade fyra ansikten, nämligen ett människoansikte framtill, ett lejonansikte på den högra sidan och ett tjuransikte på den vänstra sidan samt ett örnansikte baktill.

Och vart och ett hade vingar och människohänder under dem och var fullsatt av ögon överallt (Hes 10:12). Och »dånet av deras vingar var såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst; ja, det var ett väldigt dån, likt dånet från en härskara» (Hes 1:24).

Och de hade fötter, som liknade kalvfötter. Och vid sidan av dem hade de var sitt hjul (1:15; 10:9). Och hjulen syntes vara av krysolit. Och deras lötar voro höga och fruktansvärda (1:18).

Och alla fyra livsväsendena liknade eldsglöd och brunno som bloss (1:13).

I det tionde kapitlet kallas de keruber. Och där sammanfattas de ock till ett enda livsväsen under namn av Keruben (10:2, 4; jfr 9:3). Ty i verkligheten äro de blott ett livsväsen. Att det synes som fyra, beror på dess blixtsnabba rörelser åt alla fyra sidorna, och av mänsklig brist på totalblick under ofullkomligheten (1 Kor. 13:9).

Och över keruberna var ett himlafäste, likt en härlig kristall, utspänt på deras huvuden (1:22). Och ovanpå fästet stod en tron. Och på tronen satt en, som liknade en människa. Det var Herren Gud, den Allsmäktige, som är, som var och som kommer, det är den Evige. — Och som bågen i skyn, då det regnar, så såg skenet ut däromkring (1:28).

Och när Hesekiel hade sett denna majestätiska syn, föll han till jorden såsom död. Men en himmelsk röst reste honom upp (2:2). — Han hade skådat Herrens härlighet (1:28).

Vad betyda nu keruberna? De betyda skapelsen. Det säger oss vår text. Ty den handlar om Skaparen och det skapade. Det se vi av den sista versen, som är skapelsens lovsång till honom, som sitter på tronen.

Men de beteckna skapelsen med undantag av den orenhet och oordning, som hon fått genom synden. Ty keruberna äro fulla av heligt liv, så att de brinna som bloss, och säga dag och natt ett trefalt helig (jfr Jes 6:1–3). De äro alltså ett troget uttryck för Herrens härlighet.

Keruberna äro en bild av skapelsen på varje punkt i tiden, nämligen en bild av henne sådan hon bör vara, men icke är.

I Hesekiels syn tronar Gud över henne, och hon står i rätt förhållande till honom under tronen. Så borde det vara just då, på Hesekiels tid. Men så var det icke. Därav virvelelden med utfarande ljungeldar (1:13),

bilder av Guds vrede. Och därför uppfordrades profeten till straffpredikningar över Israel och hednafolken (kap. 2–22).

Och även i Johannes' syn sitter Gud på sin tron, och skapelsen tillbeder honom. Så borde det vara just då, på Johannes tid. Men så var det icke. Därav »ljungeldar, röster och tordön» från tronen (Upp 4:5), vilka taga sig gestalter i de domar över världen, som framställas i det följande av Uppenbarelseboken, och som utmynna i Guds vredes sju yttersta plågor.

Keruberna äro alltså skapelsens himmelska urbild och modell, efter vilken hon måste omgestaltas, om åskorna över henne skola tystna.

Och synen hos Johannes står alltjämt kvar under alla hans syner i denna bok, alltjämt visande världen, hurudan hon bör vara och måste bliva. Först i nya himlar och en ny jord har kerubbilden fått ut sin rätt. Och då inga åskor och oväder mer. Allt är i evig härlighet underlagt honom, som sitter på tronen.

Då Adam förlorade sin kerubhärlighet, utdrevs han ur paradiset. Och keruberna ställdes vid dess port. Och där stå de ännu såsom en omutlig påminnelse för alla Adamiter, att vägen dit in går blott genom keruben. Och de stå där såsom väktare, utrustade med den »kringvirvlande elden» och blixtarnas huggande svärd för att bevaka vägen till livets träd. Det är, de tillåta icke skapelsen att föreviga sig i sin fallna gestalt, utan de hålla henne under förgängelse, upplösning och död. — Det är din kerub, o människa, din himmelska urbild under Guds tron, som grusar din rövade härlighet och aldrig tillstädjer, att du gör dig ett paradis utanför paradiset. Det är han, som kringvirvlar dig med domseld, så att det »går runt», och du vet icke huru eller vad; han som med blixtarnas svärd sönderhugger även din tro och upplöser den i lidandets eld, att slagget må rinna bort och du bliva honom lik. Vägen till livets träd, vilket är Kristus, den uppståndne, går blott genom korset, som är kerubsvärdets korshugg, det där dödar den utdrivne Adam, överkorsar honom såsom oduglig för paradiset. Försök aldrig att på sidovägar komma till livets träd. De ända alla i förgängelsen. Ty väktarna vaka med draget svärd. Och då du anar det minst, då blixtrar det.

Har då vår syndiga värld helt och hållet förlorat sin kerubgestalt? Ingalunda. Keruberna finnas överallt, så långt hon motsvarar Guds vilja. Vi ha dem först och främst i skapelsens eviga grundväsen. Keruben bor i varje människa, i varje djur och växt och i hela den s.k. livlösa naturen. Ty allt skapat har ett oförgängligt grundväsen. Så har människan en oförlorbar gudsbild i sig. Den trotsar all synd och död. Den sitter där evigt, även i de eviga kvalen. Ty människan är och förblir människa. — Och så allt skapat. Det kan undergå förändringar och förvandlingar, men tillintetgöras kan det icke. Ej ens det minsta sandkorn kan berövas sin evighet. Allt skapat lever och suckar under förgängelsen, men går en evig oförgänglighet tillmötes (Rom 8:18–25). Allt har det eviga kerubväsendet i sig; allt begär att få glöda i evig härlighet.

Men keruben finnes icke blott i grundväsendet utan även i dettas beskaffenhet, så långt det motsvarar Guds vilja. Allt gott är keruben hos både hedning, jude och kristen. Så långt levande sanning räcker i hjärta och gärning, så långt räcker keruben. Och evangelii uppgift är att återställa honom i hjärtehelighet, så att han inifrån glöder ut i fullkomlig

helighet. Därför kallas de kristna för »Herrens heliga». De äro keruben.

Människa, respekt för allt skapat, ty i allt bor den Allsmäktige, och han förer dess sak! Finkänslighet mot allt skapat, allt känner och lider och vill glädjas med dig! Vördnad för allt skapat, ty allt lever och skall leva evigt; på allt har den Evige tryckt sin prägel; allt bär evighetens majestät i sig! Och allt ropar till dig: »Brinn av helighet och rättfärdighet, att vi må brinna tillsammans i evig härlighet!»

ANDRA DELEN.

Kerubernas födelse

Man kan nu fråga: huru ha keruberna kommit till? Och därpå svarar vår rotprofetia.

Hesekiel såg en stormvind, ett stort moln med eld, som oavlåtligt for fram. Och han hörde, att det dånade både ovan och under kristallfästet. Här påminnas vi om pingstvädret, som for fram med dån och likt en våldsam storm; och som uppfyllde huset, där de sutto; och ur vilket utdelades tungor av eld.

Skapelse är födelse. Då det säges, att Kristus är all skapelses förstfödde, så är därmed sagt, att även skapelsen har kommit till genom födelse. Och för Paulus äro nyskapelse och nyfödelse samma sak. — Stormvinden vid Kebar och stormvinden vid Jerusalem äro pingstvindar. Den förra innesluter den lekamliga, den senare den andliga skapelsen. Det stora molnet från norr är urmolnet med skapelsens urfödelse. Att det kommer från norr, från Babel, syftar på dess tillfälliga domsmission över Israel.

I detta brinnande moln såg profeten en glödande kärna (Hes 1:4). Han har svårt för att bestämma hennes utseende. Men han tycker henne likna en blandning av metall, såsom av silver och guld, då den befinner sig i högsta glödning: varvid den sammandrager sig och giver sin högsta glans, som kallas »silverblick».

Och då molnet kom närmare, fick han se, att den glödande kärnan, såsom själva ur-kärnan, befann sig just inne i honom, som satt på tronen (1:27). Denna silver- och guldblandning betecknar alltså Guds innersta väsen, hans livskärna: ***Kärleken***. Och detta »silver och guld» var här, såsom alltid, statt i högsta glödning. I denna kärlekens eviga glöd ligger den Allsmäktiges saliga födslokval, i vilket han framälskat och alltjämt framälskar sin skapelse ur sig själv. Ty märk: »mitt däri» (1:5), nämligen mitt i silvret och guldet; eller ordagrant enligt grundtexten: »***mitt därutur***», ser profeten keruberna. Därur ha de framgått, och däri ha de sitt bestånd. Det är världens födelse, hennes urpingst.

Ur den Eviges kärlek har skapelsen framträtt; i den Allsmäktiges kärlek vilar hon; och i den Heliges kärlek skall hon stå evigt helig och härlig inför honom. Kärleken är både Guds och skapelsens grundliv, grundkraft och grundton. Och i den mån du är kerubmänniska känner du ock den Allsmäktiges glöd och ser hans guld- och silverblick i allt; ja, i allt skapat och i allt som sker och icke sker.

Och den glödande kärnan var omgiven av eld. Den Eviges länder voro av eld. Och allt hos honom, från länderna både uppåt och nedåt, var av eld (1:27). Ja »eld». Men det var icke eld, utan något som liknade eld, säger profeten. Vi få alltså icke tänka på en lekamlig och jordisk eld, utan på dennas höga motsvarighet i en andlig och himmelsk eld.

Kerubmänniskan får sekundligen erfara densamma såsom kärlekens än livande mildeld, än dödande skarpeld.

Elden kom alltså från hans inre. Där låg själva härden. Men den tog gestalt i det yttre, i ländernas och det övrigas eldshölje omkring kärnan. Detta eldshölje är alltså den Eviges kropp. Och ljusglansen från kärnan ut genom kroppen är hans klädnad. Den är sålunda utstrålning.

Och ur den Evige framgingo keruberna i motsvarande gestalter. Där råder, som vi se, en grundväsentlig likhet mellan honom och dem. Han liknade en människa; de ock. Han hade eldshärden inom sig; de ock. Alltså något av hans »silver och guld». Och deras kärna omgavs av en eldskropp liksom hans. Och ur denna kärna och kropp framgick ett ljus, så att de liknade brinnande bloss. Detta ljus var deras klädnad. Den är alltså icke påhängd, utan utstrålad. En andes kläder äro livsglansen från hans livskärna.

Så bildas ock den nya pingstmänniskan. På din utkorelses dag nalkas dig urmolnet. Och det ställer din himmelska kerub-bild inför dig till spegel och dom. Får nu skarpelden med det blixtrande svärdet döda dig, då övergår urmolnet i pingstvädret; och du undergår kerubskapelsen n:r 2. Du blir skapad *efter Gud*, säger Paulus, i sann helighet och rättfärdighet, som du nu kan utsäga sekundligt genom den givna eldstungan. Ja, du blir skapad alldeles efter Gud. Du får Guds glödande silver- och guldhjärta, Guds glödande kropp, Guds strålande klädnad. All denna kerubhärlighet är nu innesluten i förnedringens kropp och till största delen fördold både för dig själv och för andra. Men när du i döden stiger ut ur stofthyddan, så skall det snart börja visa sig, vad det är att vara skapad efter Gud eller född av honom.

Ty molnet kommer för tredje gången. Och då är det den vita skyn med den krönte skördeängeln (Upp 14:14). Och det kommer med din tredje skapelse, din tredje födelse, som utgestaltar sig i det tredje barnaskapet, vår kropps förlossning (Rom 8:23).

TREDJE DELEN

Kerubernas lov under kristallfästet

Hesekiel såg ett himlafäste, likt en härlig kristall, utspänt över keruberna. Icke var det kristall, men det liknade kristall; och vi kalla det kristallfästet.

Och han betonar upprepade gånger, att detta fäste vilade på kerubernas huvuden. Det skall beaktas. — Och ovanpå fästet satt Gud på sin tron.

Här ha vi alltså skapelsens grundställning. Gud *tronar* över världen. Och genom kristallfästet har han fäst henne vid tronen. Där står hon *säker*; men där står hon ock *fast*. Den ställningen är *orubblig*.

Att göra sig lös från detta fäste är lögnen i dess rot. Ty ingen kan göra sig lös från detsamma. Att förbliva i detta fäste är sanningen i dess rot; det är att bliva ståndande i sanningen. Satan förblev icke det. Han gjorde sig »lös». Därmed begynte han lögnen, vart hennes fader. Ty icke blev han lös. Han blev tvärtom bunden i den Allsmäktiges bojor (Jud 6). Och med all sin inbillade frihet ligger han till sist en vanmäktig fånge i eldsjön.

Människa, människa! Du går »vart du vill»; och du gör »vad du vill»; men alla dina vägar och verk skola lära dig detta: från den Allsmäktiges

härskaretron gjorde du dig aldrig lös. Du bär honom på ditt huvud. Och han blir dig allt tyngre och tyngre, ju mer du avlägsnar dig från den himmelska kristallens sanning och renhet. Och så småningom trycker han dig ned i olidlig vanmakt.

Se, därför beprisa keruberna utan uppehåll, dag och natt, Herren Gud den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Ty att han evigt sitter en allsmäktig Herre och Gud på sin tron, det är all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av hela sin skapelse. Får han den icke i godo, så tager han den med våld, även om den skall tvingas fram med gråten och tandagnisslan. Själva förtvivlans tårar och vanmäktiga raseri äro en fruktansvärd bekännelse, att den Allsmäktige sitter på tronen över människans huvud. Frukta Gud skall allt skapat antingen i glädje eller i sorg. Allmaktens pris efterskänkes aldrig. Världen ligger i den Allsmäktiges hand, icke i händerna på onda makter. De spela blott den vanmäktiges roll, under det att den Allsmäktige »ler åt dem och begabbar dem». Syndens makt är vanmakt; och hennes tid är blott en liten tid. Hon svävar fram som en dimma under fästet; men om »42 månader» är hon skingrad och upplöst av kristallens strålar. Gör icke mer av det onda än vad det är. Ty *inför Gud* är det blott den löjliga flugan, som tagit sig för att omkullsurra berget. Le den Allsmäktiges leende åt det lilla, stormodiga kräket.

I det kerubiska grundväsendet äro skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Men keruberna besjunga icke blott den evigt Allsmäktige utan ock den evigt *Helige*. De säga utan uppehåll, dag och natt: Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Här se vi ock skapelsens grundställning. Hon är fästad icke blott vid den Allsmäktiges utan ock vid den Heliges tron.

Heligheten är grundlagen för Guds eget väsen. Den har han ock gjort till skapelsens grundlag. Sin heliga vilja har han skrivit i människans hjärta med outplånlig eldskrift. Därom vittnar samvetet. Genom denna lagskrift är hon förskriven åt tronen för evigt. Ty samvetslagen hör till hennes oförlorbara grundväsen. Hon kan aldrig göra sig lös från helighetens bud. Få de icke hålla henne vid fästet i helig kärlek, så hålla de henne där i helig dom. Blir Guds lag icke helgad *i* henne, så helgar han sig *på* henne. Glöda skall hon i lagvälsignelsens eller i lagförbannelsens eld.

Ty Gud är eld; och människan är eld ur hans eld. Hon är skapad efter honom. Gudselden är hennes oförstörbara grundväsen. I detta eldsväsen stå Guds bud i evig brand. Gud brinner i henne antingen med helighetens saliga eld eller med helighetens vredeseld. Och han måste, på grund av gemensam väsenseld, brinna i henne antingen *upp* i himmelsk härlighet eller *ned* till nedersta helvetet.

Att Gud evigt sitter en *helig* härskare på sin tron, det är den andra sidan i all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av *hela* världen. Får han den icke i godo, så tager han den med våld. Själva de eviga kvalen under ohelighetens förkrossande tyngd äro en fruktansvärd bekännelse därav, att Gud är helig.

I det kerubiska grundväsendet äro skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Det kristallklara fäste, som profeten såg, är en bild av härlighetens himmel. På denna härlighet lägger skriften vikt. Den omnämnes omkring 200 gånger i Nya testamentet. Och denna himmelska härlighet bor icke i ett dunkelt fjärran. Den vilar på kerubmänniskans huvud. Det känner du ock. Ty vadan detta flöde av saligt ljus, dessa milda strålar, denna ljuva värme? Det är den kerubiska kristallhimlen, som sekundligen välver sig över dig. Och vad är detta, som lyfter och bär och oavlåtligen liksom suger dig fast vid sig och in i sig? Det är det saliga huvudfästet vid det himmelska valvet. Och vadan dessa stickande smärtor som av glödande nålsuddar och detta tryckande kvalm då och då? Det är härlighetens heliga strålar, som påträffa ohelighet i dig. Kristallhimlens sol tänder eld på allt brännbart. Hennes ljus är mörkrets vånda, hennes renhet är syndens fasa, hennes strålar äro dödens död.

Ty härlighetens grundväsen är helighet. Blott den helige är härlig. Endast genom helighet håller du dig fast vid härlighetens himmel. Därför ropa keruberna oavlåtligen, sekundligen, ett trefalt helig, och därmed visa de på all sannings rot, som är denna; *helighet är människans sekundliga grundbehov och sekundliga himlafäste*. Det skall beaktas. Icke »himmel», utan *helig* himmel, icke »liv», utan *heligt* liv, icke »kärlek», utan *helig* kärlek är människans djupaste behov. Kristall, kristall! — så ljuder det på bottnen i varje hjärta. Och blir icke helighetsropet vårt sekundliga grundrop, då ropa vi förgäves. Väckes icke den kerubiska hungern och törsten efter helighet och rättfärdighet, då väckas vi förgäves. Och därför är så mycket förgäves i våra »väckelser» och i vår »kristendom».

Se på Herren! Han grep människorna i roten, predikade oavlåtligen Guds bud, helighetens lag, Faderns vilja. Han sökte blott ett: att, genom sig själv, såsom stam-keruben, grenfästa människan vid kärlekens kristall mitt under den Heliges tron.

Ty keruberna ropa ett sekundligt helig icke av förskräckelse, utan av kärlek. De *tillbedja*. Deras sång är »pris, ära och tack åt honom, som sitter på tronen» (Upp 4:8-9). De stå alltså det evangeliska förstabudsståndet: de frukta och älska Gud över allt. Deras liv är förstabudslivet och därmed livet i alla Guds bud. De *äro* Guds bud i livslevande gestalt, så att buden stråla ut från dem på varje punkt såsom ljuset från ett bloss. Kerublivet ligger *inne* i budet, aldrig *utanför* det; ty där ligger döden. Att *vara* Guds bud är n:r 1; att *göra* Guds bud är n:r 2. Det förra är barnet, det senare är barnets verk.

FJÄRDE DELEN

Keruberna på nytestamentlig grund

Hittills ha vi talat om keruberna huvudsakligen med ledning av rotprofetian; blott här och där givit dem en nytestamentlig tydning. Låt oss nu betrakta dem sådana de ställas inför oss i vår text. Där stå de i nytestamentligt ljus.

Hesekiels keruber äro heliga, såsom Gud är helig, och beteckna skapelsen sådan hon bör vara; som vi sett. Men *huru* en syndig värld skall bliva helig, därom namnes intet i hans syn. Men hos Johannes kommer det. Där står Lammet mitt i tronen och bland keruberna, alltså

mitt i hela skapelsen (Upp 5:6). Därmed är världens väg till helighet och härlighet given.

Tron-Lammet ställer keruberna på nytestamentlig grund. Och det uttryckes omständligt i vår text, nämligen dels genom nya syner bredvid keruberna, dels genom förändringar i själva kerubsynen. Sålunda få vi här två saker att beakta: nya syner; och förändringar.

I

De nya synerna

Dessa äro tre: de 24 äldste; de 7 eldslamporna; och kristallhavet. Betrakta dem var för sig.

1

De 24 äldste

Sådana funnos icke i Hesekiels syn. Men där fanns en tydlig och kraftig *motsvarighet* till dem. Och den bestod i den övervägande människogestalten hos keruberna. »De liknade människor»; hade visserligen fyra ansikten, men människoansiktet var »framtill», var alltså det styrande och vårdande. Därmed var människans konungsliga och prästerliga uppgift i skapelsen fastställd.

Men hos Johannes framträder människan på ett mycket tydligare och kraftigare sätt. Här kommer hon i gestalten av de 24 äldste. De sitta på troner och hava gyllene kronor och vita kläder. Där ha vi människan som skapelsens konung och präst i fulländad gestalt. Och det är Tron-Lammet, som givit henne den.

Ty att dessa 24 beteckna människor, det se vi redan av det ordet »äldste». Och vilka människor de beteckna, det se vi av en annan rotprofetia till vår text, som lyder så: *Månen skall rodna och solen skall blygas, ty härskarornas Jehova skall regera som konung på Sions berg och i **Jerusalem** och hans **äldste** inför honom i härlighet* (Jes 24:23).

Detta regemente inträder nämligen vid dagarnas ände, då jorden raglar som en drucken och vaggar som en hängmatta, och då hon faller under sina missgärningars tyngd, så att hon icke mera står upp (v. 20).

Dessa »äldste» äro alltså den frälsta mänskligheten. De äro Jehovas bisittare på det himmelska berget och i det himmelska Jerusalem; och detta i en härlighetsglans, inför vilken »månen rodnar och solen blyges».

Vad Jesaja sade i dessa ord om Jehovas regemente bland sina äldste, det står inför oss i vår text just i den majestätiska bilden av honom, som sitter på tronen, lik en kristallklar jaspis och en eldröd sardion, och mitt i de 24 lydkonungarnes krets.

De 24 äldste beteckna den frälsta mänskligheten, men i oskiljaktigt samband med hela den del av skapelsen, som står under dem. Därför, då de knäböjande tillbedja inför tronen, så sker det i hela skapelsens namn: »Du, vår Herre och Gud, är värdig att taga emot härligheten och äran och makten, ty du har skapat allt».

Och deras antal är 24. Och vad det innebär, se vi av de nästföljande orden hos Jesaja:

Jehova, min Gud är du; jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn;

ty du har utfört undret av dina rådslut från fordomtima, ett verk av trofasthet, som evigt varar (Jes 25:1).

Rådslutet från fordomtima och verket av trofasthet, som evigt varar, är utfört i gestalten av Guds församling genom gammeltestamentlig och nytestamentlig nådeshushållning. Och församlingens tal är 12 efter Israels stammar. Och förbunden äro två. Och 12 representanter ur vartdera bilda alltså tillsammans de båda förbundens kerubmänsklighet. Det talet 24 framställer alltså den frälsta mänskligheten jämte hela skapelsen såsom det underbara slutresultatet av Guds frälsningsråd i både gamla och nya testamentet. De 24 äro det stora »undret» och »verket, som evigt varar». Och verket prisar mästaren. Därför kasta de i all evighet sina kronor inför tronen. Det är just i bild vad Jesaja här sagt oss i ord.

De 24 äldste äro alltså i synen en bild av den triumferande församlingen, sådan hon skall sitta på troner och regera i evigheternas evigheter (Upp 22:5). Men de äro en *levande* bild, mänskligheten himmelska urbild och modell, efter vilken hon skall nyskapas genom Lammet. De 24 finnas alltså till på jorden redan i tiden såsom den stridande och lidande församlingen. Hennes födelsedag är pingstdagen. Och Johannes räknar sig och alla pingstmänniskor till dessa 24. Han säger: »Honom, som älskar oss och som har löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till ett *konungadöme, till präster* åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och väldet i evigheternas evigheter» (Upp 1:5, 6). Alltså: Johannes och hans medbröder »i bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus» (Upp 1:9) *voro redan då* det konungadöme och de präster, som de 24 äldste beteckna med sina troner, kronor och kläder. Blott de, som äro konungar och präster åt Gud i tiden, bliva konungar och präster åt honom i evigheten.

Keruberna beteckna hela Guds skapelse; som vi sett. Och det göra även de 24 äldste. De äro en skapelsesyn de ock. Men de komma icke med något nytt. De äro blott en sidosyn, som vill belysa keruberna. Denna sidosyn griper tag i människogestalten hos Hesekiel och för den in på nytestamentlig grund; som vi sagt. Keruberna få Tron-Lammet i sin mitt. Därmed få de sitt evangeliska människoväsen, som träder fram i de 24. Skapelsen fortskrider till pingstskapelse och uppståndelseskapelse. Blott på den vägen blir människan lik »människan» på tronen. Blott så får ansiktet »framtill» ut sin rätt.

Alltså säger oss denna sidosyn bland annat tre viktiga saker:

För det **första**: Att äkta evangelisk frälsning är tronbestigning, konungakröning och prästvigning. En evangelisk kristen är gudsmänniskan, till allt gott verk skicklig (2 Tim 3:16, 17). Hon födes med krona och prästdräkt, födes segervinnare över synd och död, födes med oförmåga att synda, »hon kan icke synda, ty hon är född av Gud» (1 Joh 3:9).

För det **andra**: De 24 kallas »äldste». Däri ligger antytt, att de inbegripa endast dem, som nått Kristi fullhets åldersmått (Ef. 4:13) och som fått full lön (2 Joh 8). Men det finnes sådana, som gå miste om all lön och vilka frälsas som genom eld (1 Kor 3:15). De höra ock till den

frälsta mänskligheten, men de äro icke »äldste».

Och för det **tredje**: De kasta i all evighet sina kronor inför tronen. Därmed säga de: »Vad vi voro och vad vi gjorde såsom konungar och präster i tiden; och vad vi äro och vad vi göra såsom konungar och präster i evigheten, det är allt idel nåd av Gud». De tacka och prisa Skaparen; alltså för sin trefaldiga skapelse. De känna ingen annan frälsning än skapelse eller födelse. Och någon annan känner icke skriften. Och blott den frälsningen utesluter all egen förtjänst. Ty att skapa eller föda sig själv, det är väl det omöjligaste av allt. Fariséen är medfödd. Och han viker blott för ny födelse.

2

De 7 eldslamporna

Johannes såg 7 brinnande eldslampor inför tronen. Och med »brinnande eldslampor» menas sådana, som bestå helt och hållet av eld.

Och dessa lampor sägas vara Guds 7 andar (Upp 4:5). Och de stå här i skapelsesynen; och äro alltså Guds skapelseandar.

Guds ande är blott *en*. Men han har otaliga krafter, gåvor och uppgifter. Och denna oändliga mångfald är här sammanfattad i det bildlika sjutalet.

Det är genom denne sjufaldige ande, som Gud skapat allt, uppehåller allt och överskådar allt. Han kallas ock Jehovas 7 ögon, som överfara hela jorden (Sak 3:9, 4:10). Han är hela skapelsens liv, ljus och kraft i otaliga arter och grader ända ned till minsta mask, planta och sandkorn.

Utan denne ande lyftes intet finger, tages intet steg på vår jord. Intet *är* inför Gud, som ej är av hans ande. Intet *står*, som ej står i hans ande. Intet *förbliver,* som ej förblir i hans ande. Ty så lyder varandets och verkandets eviga grundlag:

Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot (Sak 4: 6).

Men nu är allt i himmel och på jord, både synligt och osynligt, skapat i Kristus. Allt har blivit skapat *genom* honom och till honom (Kol 1:16). Kristus är till *före* allt, och allt har sitt bestånd i honom (1:17). Han är begynnelsen till Guds skapelse (Upp 3:14). Först födde Gud Kristus (Kol 1:15); sedan födde han världen i, genom och till honom. Detta är Ur-Kristus.

Och sålunda tog Gud ingen omedelbar befattning med skapelsen; utan Ur-Kristus förmedlade ur-skapelsen.

Och alltså äro de 7 lamporna inför tronen en bild av Guds och Kristi ande såsom ur-skapelsens, ur-pingstens ande. — Härom mer i vårt 6:e kapitel.

I Hesekiels syn funnos inga lampor. Men där fanns en tydlig och kraftig hänvisning till dem. Och den bestod i den väldige anden, elden och ljuset hos keruberna. I de 7 lamporna se vi upphovet till denna deras skapelsegestalt. Det är genom Guds och Kristi sjufaldige ande de stå där såsom »brinnande bloss», såsom levande lampor.

Men en sådan levande lampa är skapelsen icke. Hon är i det stora hela en slocknad värld. Visserligen finns den sjufaldige anden på varenda punkt i henne. Ty i honom »lever hon, röres och har sin

varelse». Men den personlige kärleksanden är i stort sett förlorad. I hans ställe har trätt den själviske anden.

Men huru skall då skapelsen bliva kärlekens glödande och brinnande kerub? Jo, i tronens mitt och i kerubernas mitt står Lammet. Och märk: Lammet har 7 ögon. Och det säges om dem, att de äro Guds 7 andar, som äro utsända över hela jorden (Upp 5:6).

Här ha vi alltså Jehovas 7 ögon, 7 andar och 7 lampor såsom Lammets 7 ögon, 7 andar och 7 lampor. Människan på tronen har blivit Människosonen mitt i tronen. Och denne människoson står där utrustad med Faderns sjufaldige ande. Ur-Kristus har blivit Lammet. Gud har tagit sig väg till världen i och genom den människan Jesus. I denna tron-människa kan världen få kärlekens ande och bliva den glödande och brinnande keruben.

Men huru blev Ur-Kristus Lammet med 7 ögon eller Tron-Kristus med Guds 7 andar? Jo, därom skola vi försöka att säga några ord i vårt 4:de kapitel. Nu blott ett par antydningar.

Tron-Lammet har 7 ögon, som äro Guds 7 andar. Och vilja vi ha särskilda namn på dessa andar, så kunna vi få dem hos Jesaja (11:1–5). Den förste heter **Vishet**, den andre: **Förstånd**, den tredje: **Rådfullhet**, den fjärde: **Starkhet**, den femte: **Kunskap**, den sjätte: **Fruktan**, och den sjunde: **Rättfärdighet**. De äro alltså namnen på de 7 lamporna och på Jehovas 7 ögon.

Dessa Guds 7 ögon »*vakade*» över stenen, den ena, och inristade i honom hans inskrift, som utplånade missgärningen på en enda dag (Sak 3:9).

Eller: denne Guds sjufaldige ande, som Jesaja namngiver, »*vilade*» över Lammet (Jes 11:2) och ingick i honom (Lammet) och genomträngde honom, inristades i honom ut i fingrar och tår, så att han till ande, själ, blod och kropp vart **anden** (2 Kor 3:17), vart den sjufaldige anden i förhärligad människogestalt.

Guds 7 ögon »vakade och vilade» över Lammet, tills de i Lammets fullkomning (Hebr 5:9) *funno* sig själva i Lammets 7 ögon.

Och Lammets 7 ögon vakade och vilade i Gud, tills de genom lidandes- och lydnadsfullkomningen *funno* sig själva i Guds 7 ögon.

Eller: Guds 7 andar »vakade och vilade» över Lammet, tills de funno sin eviga vila i Lammets 7 i människogestalt fullkomnade andar. Och Lammets 7 andar vakade och vilade i Gud, tills de i fullkomnad människogestalt funno sin eviga vila i Guds 7 andar.

Korteligen: Guds ene och samme ande »vakade och vilade» över Lammet, tills Lammet vart anden i förklarad människogestalt. Och Lammets ene och samme ande vakade och vilade i Gud, tills han vart anden i gestalten av den himmelska människan.

Herren är anden (2 Kor 3:17). Denne Herren-anden är Tron-Lammet med de 7 ögon, som äro Guds 7 andar, dyrt förvärvade på segerrik andeväg i livet och i döden.

Denne »anden» är inskriften i den människan Jesus, vilken avskrev missgärningen på en enda dag.

Då Guds och Lammets ögon funno varandra i Lammets fullkomning, då utplånades missgärningen.

Herren, personen, är försoningen för världens synder (1 Joh 2:2).

Och Herren är anden. Alltså är Herren-anden försoningen för världens synder. Försoningen är en *ande*. Hon är Herren-anden.

Det är han, inskriftsanden, med Guds lagar i sig, som i pingstfödelsen inskrives i hjärta och sinnen och därmed avskriver synden, utplånar missgärningen, så att den icke mer ihågkommes av Gud (Hebr 10:16, 17).

Det är han, inskriftsanden, som inskrives i hjärtat, så att människan är ett Kristusbrev (2 Kor 3:3).

Det är han, försoningsanden, som försonar, frälsningsanden, som frälsar, han, och *ingen* och *intet* annat.

Det får du ju tydligen erfara. Blott en blick av denne milde lamm-ögon-ande — och du lever. Blott en fläkt av denne tron-ande — och synd och död ligga i spillror, och hela ande-, själs- och kroppsmekanismen är »smord». Men *utan* denne ande är du som en köttklump. Och därför binder Paulus vår frälsning så fruktansvärt hårt vid Lammets ande, att han säger: **Om någon icke har Kristi ande, så hörer han icke honom till** (Rom 8:9).

Men den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden —vad *har* han? Jo, han har naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar, varav Kristi ande består, och som Jesaja namngiver. Över honom »vaka och vila de»; i honom inristas de, ända ut i fingrar och tår, genom döds- och uppståndelselikheten med Kristus.

Och den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden — vad är han? Jo, han är naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar, varav Kristi ande består, och som Jesaja namngiver. Men dessa Kristi andar äro de 7 lamporna inför tronen. Sålunda: den som har Kristi ande, han är, efter sitt mått, de 7 lamporna. I honom brinna de, och i dem brinner han.

Och därför liknas det nytestamentliga Israel vid en gyllene ljusstake med 7 lampor (Sak 4:2). Och Kristus liknar var och en av de 7 församlingarna vid en sådan ljusstake (Upp 1:20). Och varje enskild medlem av Guds Israel, först och främst det profeterande vittnet, säges vara ljusstaken med de 7 lamporna (Upp 11:3, 4). — Den gyllene ljusstaken i Sakarjas syn är just keruben på nytestamentlig grund.

Nu se vi alltså den fulla betydelsen av de 7 eldslamporna inför tronen. De äro icke blott Guds och Ur-Kristi skapelseande, utan även Guds och Lammets skapelse- eller frälsningsande, som utför de två högre skapelserna: den andliga och den andelekamliga.

Så uppfattade Johannes de 7 lamporna. Det se vi av hans hälsning till församlingarna (Upp 1:4). Han tillönskar dem **nåd** och **frid** »från de 7 andar, som stå inför Guds tron». Dessa andar måste alltså vara Guds och Lammets andar eller vara den helige Ande, eftersom de kunna giva nåd och frid.

I Johannes syn bestrålas, belysas och genomlysas keruberna av de 7 eldslamporna. Därmed ryckas de förra in på nytestamentlig grund och få sin evangeliska skapelsegestalt. Därför, när varje enskilt väsen och ting i hela skapelsen på sitt särskilda sätt sjunger Guds och Lammets frälsningslov, så flyter hela denna mångstämmiga lovsång tillsammans

i ett enda ord: Kerubernas sammanfattande och bedyrande »**Amen**», det kerubiska Amen (Upp 5:13, 14).

Keruberna äro huvudsynen. De innefatta hela skapelsen. Men de 7 eldslamporna äro en sidosyn. Och den kommer icke med något nytt, som icke fanns i Hesekiels syn. Den endast bygger vidare på denna gammaltestamentliga grundsyn. Den kommer med blott *organiskt* nytt: den utvecklar de nytestamentliga länkarna i skapelsens kedja.

Sakarjas gyllene ljusstake med sina 7 gyllene lampor äro keruben på nytestamentlig grund eller Guds Israel. Detta ljus-Israel är detsamma som de 24 äldste. Det förras ljusuppgift är ett med de senares konungsliga prästuppgift.

Och när detta ljus-Israel har itänt och genomlyst allt skapat, som står under detsamma, då är hela skapelsen den gyllene ljusstaken, itänd *av* och brinnande i och *genom* de 7 tronlamporna. Då brinner Gud i hela sin skapelse, och skapelsen brinner i honom i evig härlighetsglans, inför vilken månen rodnar och solen blyges.

Då gå ock dessa ord i fullbordan: *Din sol skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga av, ty Jehova skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola hava en ände (*Jes 60:19–21*).* Och *(*Upp 21:23*) staden behöver icke solen eller månen, att de skola lysa däröver, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är*:

Lammet.

3

Kristallhavet

Omedelbart efter synerna av de 24 äldste och de 7 eldslamporna ser Johannes framför tronen liksom ett hav, spegelklart likt en kristall. Icke var det ett hav; men det var liksom ett hav. Och icke var det kristall; men det var *likt* kristall. Och vi kalla det kristallhavet.

Detta hav har samma ursprung som de 24 äldste och de 7 eldslamporna. Det kommer från tronen. Ty Guds och Lammets tron är den kristallklara källan. Därifrån utgår »floden av livets vatten, klar som kristall» (Upp 22:1).

Och den floden flyter in i det skapade med den himmelska kärlekens uthållighet och kraft, ända tills den utträngt dödsvattnet och genomträngt allt med livsvattnet, så att hela skapelsen blir som ett hav av heligt och härligt liv inför Guds tron. Det är kristallhavet, vilket alltså betecknar detsamma som de 24 äldste och den gyllene ljusstaken.

Guds och Lammets ande är det levande vattnet (Joh 4:14; 7:37–39). Med det kom Lammet till jorden (1 Joh 5:6). Och av detta himmelska vatten skapas himmelska käll-människor (Joh 7:37–39). De äro kristallmänniskorna: genomheliga och genomrättfärdiga, genomsanna och genomskinliga: den Heliges speglar, i vilka han skådar sin bild. De äro kristallmänskligheten, som är kristallhavet i första hand. Genom dem flyter floden från tronen i otaliga strömmar in i skapelsen. De hava till uppgift att genomvattna henne, så att hon bliver ett hav av himmelsvatten. Det är samma uppgift, som den konungsliga prästuppgiften hos de 24 äldste och ljusuppgiften hos den gyllene ljusstaken.

Hesekiel fick göra en grundlig bekantskap med detta vatten. Han såg nämligen ett tempel (kap. 40–48). Och i det inflyttade Guds härlighet (Hes 43:1-7). Detta tempel är just keruberna på nytestamentlig grund. Ty det består av de Israels barn, i vilka Guds tron är, och bland vilka han vill bo evinnerligen (43:7). Templet är alltså det nytestamentliga Israel, Herrens heliga.

Och i detta tempel såg han en källa (kap. 47). Ur henne framvällde ett vatten, som vart en stor flod.

Och i den floden vadade han ut: först 1.000 alnar, och vattnet gick honom till fotknölarna; därefter 1.000 alnar, och det räckte till knäna; ytterligare 1.000 alnar, och det steg till höfterna; sedan vart det så djupt, att han icke kunde bottna.

Och floden flöt österut ned på hedmarken och ut till havet (Döda havet), »att dess vatten skulle göras sunt». Och »alla levande varelser, som det vimlar av överallt, dit den rika strömmen kommer, skola leva. Ty då detta vatten kommer dit, bliver havsvattnet sunt, och allt får liv, där strömmen går fram. Men gölar och gropar skola icke bliva sunda; åt saltet äro de givna till pris.»

”Och vid flodens stränder skola växa allehanda träd med ätliga frukter. Deras löv skola icke förvissna och deras frukter icke upphöra; utan de skola alla månader bära frukt på nytt, emedan flodens vatten kommer från templet.» — Här se vi alltså församlingens bevattningsuppgift. Den åsyftar att med kristallfloden förvandla det döda världshavet till kristallhavet, där allt lever det himmelska vattnets evighetsliv; utom de gölar och polar, som icke insläppa kärlekens ström.

Och man märke, att Hesekiels beskrivning på tempelfloden sammanfaller med Johannes' beskrivning på tronfloden, vid vars stränder växa träd, som giva tolv skördar om året (Upp 22:2). Sålunda äro tronkällan och tempelkällan i grunden samma källa; och tronfloden och tempelfloden samma flod. Här ha vi åter den innerliga väsensgemenskap mellan Skaparen och det skapade, som vi sett hos de 24 äldste och hos ljusstaken.

Detta innerliga, djupa och sekundliga vara i Gud och Lammet är bevattningskonstens hemlighet.

Var sekundligen i tronkällan, så är du sekundligen tempelkällan med den »rika strömmen» i världens hedmark och döda hav!

Var sekundligen i »människan» på övertronen, så är du sekundligen människan på undertronen; var i den överste prästen, så är du prästen i den vita dräkten!

Var sekundligen i Guds och Lammets sjusidige försoningsande, så är du sekundligen ljusstaken med 7 lamporna, vilka i grunden äro ett med de 7 eldslamporna inför tronen!

I Hesekiels kerubsyn fanns intet hav. Men där var en tydlig och kraftig *motsvarighet* till detsamma. Och den låg i det stora molnet med regnbågen, vilket allsidigt omsvepte keruberna. Och de voro genomvattnade i och till kristallklar helighet och rättfärdighet.

Men *huru* jordens torra hedar skulle bliva vattnade och världens döda hav bliva sunt, därom fanns intet i hans syn.

Det kommer hos Johannes. Kristallhavet framför keruberna är en sidosyn. Den griper tag i det kerubiska himmelsvattnet och förer det in på nytestamentlig grund; och detta i full överensstämmelse med vattnet i Hesekiels tempelsyn, vilken i Johannes' syn förutsattes såsom känd. Därmed får det himmelska vattnet sin världsfrälsande väg genom nyskapelserna.

På pingstdagen nedgjuter sig molnet i de av Lammet utlovade strömmar (Joh 7:37–39). Här går profetian i fullbordan: *Nedgjuten, I himlar, från det höga, och I skyar, nedgjuten rättfärdighet i strömmar! Må jorden öppna sig och bära frukt av frälsning och rättfärdighet!* (Jes 45:8). — I Gamla testamentet »regnade det»; men aldrig i källbildande flöden. Det skedde först på pingstdagen. Ty anden med det himmelska försoningsvattnet i sig kunde icke givas, förrän Herren blivit förhärligad, blivit Tron-Lammet, blivit anden.

Och dessa pingstströmmar av kristallklar helighet och rättfärdighet skola gjutas över jorden i samband med nedbrytande och vägrödjande »ljungeldar, röster och tordön», ända till dess hon blir kristallhavet inför tronen, i vilket den Allsmäktige, Helige och Evige klart skådar sin bild.

Då mötas kristallfästet från ovan och kristallhavet från nedan, genom försoningsanden, i evigt förbund, evig frid. Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

II

Förändringarna i kerubsynen

Keruberna ställas hos Johannes på nytestamentlig grund icke blott genom de tre sidosyner, som vi nu betraktat, utan även genom förändringar i själva kerubsynen. Och dessa förändringar äro två.

Den ena består däri, att av kerubens fyra ansikten ställes lejonansiktet i främsta rummet. Det första livsväsendet var likt ett lejon, säger Johannes. Därmed får alltså det kerubiska lejonet en stark betoning. Och det är ett äkta nytestamentligt drag. Ty det syftar, som vi se i det 5 kapitlet (Upp 5:5), på Lejonets av Juda framträdande i syndövervinnande kraft. Detta övervinnande var hans enda uppgift. I det sammanfattar han själv hela sitt verk i livet och i döden (Upp 3:21). Lejonets övervinnande av synd och död är alltså försoningens tyngdpunkt och evangelii väsen. Härom mer i vårt tredje kapitel.

Den andra förändringen inträder i kerubernas plats. Hesekiel såg den Allsmäktige sitta på en tron över deras huvuden. De befunno sig alltså under tronen. Och den ställningen förändras aldrig. Hans överhöghet över skapelsen är orubblig. — Men Johannes ser dem vara »mitt i tronen och runt omkring tronen» (Upp 4:6). Här ha alltså Skaparen och det skapade trätt varandra närmare. Han har stigit ned i sin skapelse, så att tronen och skapelsen äro i varandra.

Att så skulle ske förutsades för Hesekiel i tempelsynen: det nytestamentliga Israel skulle bliva den plats, där Guds tron är, den plats, där hans fötter skola stå, där han vill bo bland Israels barn evinnerligen (Hes 43:7). Före pingstdagen kunde han icke bo i ett människohjärta, ty Lejonets övervinnande försoningsande var ännu icke gjutbar och drickbar, emedan den ännu icke var förhärligad. Men på den dagen

sänkte han sig ned med sin tron i pingstmänniskan, så att han satt mitt i henne och hon mitt i honom, genom försoningsanden, Lamm-Lejonets tron-ande.

I Johannes' syn föres alltså tronförhållandet in på nytestamentlig grund och får sin evangeliska skapelsegestalt. Eller med andra ord: den djupa innerlighet mellan Skaparen och det skapade, vilken förvisso fanns i Hesekiels syn, som man ser av kerubernas tillbedjan och brinnande helighetsliv, den får här sin evangeliska belysning.

Sålunda: hos Johannes förutsattes Hesekiels syn såsom känd. Och ingenting i densamma försvinner, och ingenting tillägges. Den blott blir nytestamentligt infattad i en ram av tre sidosyner och nytestamentligt färglagd genom två förändringar.

Och härav se vi, huru noga och omständligt profetians ande sökt undervisa oss om kerubernas evangeliska väsen och natur. Vi kunna nu träda dem något närmare och göra bruk av deras underbara utrustning. Vi övergå då till den.

FEMTE DELEN

Kerubernas utrustning

Denna består av sju saker: den evangeliska tronen med det evangeliska riket; det evangeliska kristalltemplet; de evangeliska vingarna; de evangeliska ansiktena; de evangeliska ögonen; de evangeliska händerna; och det evangeliska hjulet.

I

Den evangeliska tronen med det evangeliska riket

Johannnes såg, att keruberna »voro i tronens mitt och i tronens omkrets». Så står det ordagrant i grundtexten. Och detta underliga uttryck vilja vi beakta. Ty det säger oss, att de hade sitt sekundliga stamhåll i tronens medelpunkt och sin sekundliga verksamhet på cirkelplanet mellan medelpunkten och periferin. Och därmed är den eviga grundlagen given för allt evangeliskt vara och göra. Detta vara och detta göra äro nämligen samtidiga och oskiljaktiga. Ty båda stå i anden, som är oberoende av tid och rum. Allt göra åt Gud måste vara ett göra i Gud. Allt gående på planet är ett sittande på tronen; och allt sittande på tronen är gående på planet. Kerubmänniskans rörelser utåt och inåt försiggå i ett enda nu. Hesekiel gör ett försök att uttrycka denna hemlighet genom att likna keruberna vid det snabbaste, som finnes på jorden: »de hastade fram och tillbaka som blixtar» (Hes 1:14). I verkligheten är varje sann rörelse utåt även en rörelse inåt; och varje sann rörelse inåt även en rörelse utåt. Lägg märke till detta; och gör det till en sekundlig erfarenhet. *Var* sekundligen i Gud, så verkar du sekundligen hans verk. *Var* i tronen, så är du blixten på tronplanet. Men släpper du medelpunkten, då falla dina verk under förgängelsen; och själv faller du i det bottenlösa djupet utanför periferin.

Här stå vi inför evangelii innersta väsen, som är en djup hemlighet. Och den är outsäglig och ofattbar i ord, men mycket lättfattlig i erfarenheten. *Där* är den en enkel och lätt barnsak.

Det evangeliska tronförhållandet se vi hos de 24 äldste. De åskådliggöra detsamma i en yttre bild. Ty de visa, att den evangeliska kerubmänniskan har en egen tron och ett eget tronplan. Och denna ställning kommer till stånd på följande sätt:

På frälsningens stora dag, såväl för den enskilde som för världen, skall Gud vara konung; och han skall vara **en** och hans namn vara **ett** (Sak 14:9). Då människan i pånyttfödande tro tager Gud såsom Gud **En** »och ingen mer», då står hon mitt under kärlekens tron. Och då sänker sig Gud med sin tron *ned i* henne, på samma gång som han förbliver Gud på sin tron *över* henne. Och denna nedsänkta tron är hennes konungatron. Den är Guds tron i »miniatyr», en *liten* tron, född ur Guds stora tron. Och i och med densamma nedsänker sig även ett litet tronplan, fött ur Guds stora tronplan. Och detta lilla plan är hennes kallelse och uppgift på jorden, hennes *rike*.

Så är hon en av de 24, sitter en prästerlig konung på sin evangeliska tron i sitt evangeliska rike. Där är hon utrustad med härskande konungamakt över Satan, synden, döden och världen. Här råder hon över alla onda begär (Gal 5:24). Hon blåser bort dem som myggor och krossar dem som flugor. Ty hon är försonad med Gud genom det övervinnande Lamm-Lejonets tron-ande, som satt henne på tronen och som nu är hennes tron-ande. Genom honom övervinner hon rikligen **sju lidanden**, som lägga henne på slaktbänken hela dagen (Rom 8:35—37), och **nio fiender**, som sekundligen vilja störta henne från kärlekens tron (8:38, 39), det är, hon övervinner rikligen i *alla* lidanden och i *alla* frestelser. Och hela hemligheten av denna seger ligger i detta enda: hon är försonad med Gud genom den allt övervinnande försoningsanden. Så länge och så långt som hon har den anden, så är hon lika oövervinnelig som själva Tron-Lejonet av Judas' stam. Men utan den anden är hon som en trillande träkubb, som frestaren sparkar, vart han vill. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Detta är det »fulltoniga» evangeliet. Ty genom det göras vi till konungar och präster åt Gud, till ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, som förkunnar hans dygder i hans underbara ljus (1 Petr 2:9).

Ty Lammet står mitt i tronen; aldrig på någon annan plats. Märk det. Han frälsar blott såsom Tron-Lammet — frälsar endast genom att giva en *tron*. All annan frälsning är sken och bedrägeri. Ty »den som icke har hans ande, hörer honom icke till». Och *hans* ande är *seger*-anden, aldrig nederlagsanden.

Vi måste intronas eller ingrenas i Tron-Lammet. Men det innebär en fullkomlig nedstigning från den själviska självtronen, en total utgrening från den själviske anden, som är nederlagsanden, en fullkomlig självuppgivelse, det är, en till roten gående upplösning av allt själviskt vara och göra.

»Vill du vara fullkomlig, så sälj allt det du har och följ mig, och du skall få en skatt i himmelen» (Luk 18:22). Skatten kostar allt vad vi äga, antingen vi då bokstavligen sälja det eller icke (Matt 13:44; Fil 3:7). Gud »och ingen mer»! Mer-guden skall bort. Här förslår ingenting mindre än vad Herren kallar: »vara fullkomlig». Gud måste bliva den »*Ende*» och heta »*Ett*». I allt skall stå »En» och på allt skall stå »Ett». Det är **Ett**-evangeliet, **hel**-evangeliet, **tron**-evangeliet. Men så länge jag

är halv eller ljum, så är jag spott i hans mun (Upp 3:16).

Och denna självuppgivelse griper långt djupare in, än vad flertalet troende anar. *Det är gott om ett evangelium, som frälsar den själviska jag-tronen åt den självиske jag-konungen och gör honom sju gånger säkrare i* **två**-*guderiet* (Matt 6:24) *än förut*. Men tronevangeliet, som är **En**-guderi, är det ont om. En full och hel nåd, en tron-nåd, är mycket sällsynt. Lammet får icke vara vad det är: **Tron**-Lammet.

Den evangeliske prästkonungen sitter på kärlekens tron och rör sig på kärlekens tronplan, som är hans lilla rike, ett kärlekens rike. Och det planet räcker jämt så långt, som den gudomliga tronviljan räcker. Och tronviljan är kärlekens helighet och rättfärdighet. Utanför deras gräns når aldrig välbehagets kärlek. Där vidtager området för den Heliges domar. Det känner du. Så snart du stiger över den gränsen, så torkar du ut och blir brännbar. Och det begynner brinna och bränna i dig. Fly ögonblickligen in i försoningsanden. Annars: »ljungeldar, röster och tordön». Och snart har du ovädret över dig.

Över kerubkonungen svävar det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Och att det griper djupt, vitt och högt, det känner du på den än milda, än skarpa blick, som sekundligen vilar över dig. Det är blicken från Patmos, från de granskande ögon, vilka äro som en eldslåga (Upp 1:9, 14)

II

Det evangeliska kristalltemplet

Då Gud blir En och hans namn blir Ett, då tima stora händelser i himmel och på jord. Ty då forma sig Gud, hans tron och hans rike till människans Gud, tron och rike i välbehagets kärlek, som vi sett. Men i och med detsamma forma sig himmel och jord till hennes nya himmel och nya jord. Då människan blir ny, är det gamla förgånget, och allting är nytt för henne.

Ty i och med tronen sänker sig kristallfästet *ned* i henne och förbliver dock fästet *över* henne. Hela himlen födes i henne såsom *hennes* himmel.

Och på samma gång födes hela jorden i henne såsom *hennes* jord. Hon får nämligen i födelsen en kerubisk eldsande och en kerubisk eldskropp. I den förra står himlen, i den senare står jorden. Hon är en enhet av himmel och jord.

Ty i denna eldskropp bor hela den lägre skapelsens grundväsen, som ock är »eld» ur Guds »eld». I denna kropp är alltså hela jorden grundväsentligt född i henne. Den evangeliska kerubmänniskan är hela himlen i smått och hela jorden i smått.

Så vart skapelsen kristallhavet i och under henne. Nu är hela jorden för henne full av Herrens härlighet (Jes 6:3). Det känner du särskilt i den serafiska eller kerubiska upplyftningen (Hes 1:19–21). Luften är evangeliskt kerubisk. Den har nu en himmelsk sötma, som du aldrig förr kunnat inandas. Vattnet är ock evangeliskt. Det smakar av himmelsvatten. Så ock solen. Hon värmer nu icke blott din kropp utan även din ande. Ty du är eldsbesläktad med hennes »eld». Blomman doftar icke längre förgängligt, utan i evangelisk oförgänglighet. Du liksom studsar till och råkar i brand av hennes sälla »eld». — Allt jublar

omkring dig; allt hyllar dig som sin konung; och allt gråter förgängelsens tår vid din fot. I allt träder skapelsens himmelska härlighet inför dig; ty du bär den i dig. Hela skapelsen lever med onämnbar fröjd sitt härliga förstlingsliv uti dig. I allt lyftes en flik av paradisets slöja. Allt är kristall både ovan och nedan; allt strålar.

Men detta blott så länge din Gud är En, d. ä. så länge du har det skapade *under* dig. Så snart det varder din Gud, då slockna alla strålar både ovan och nedan. Det får du väl i början ofta erfara. Och du måste gång på gång skolas om och skolas in i födelsens förstabudsväsen på nytt.

Giv dig icke utöver för det. Lammet är Lammet. Han har framburit sig själv genom de mörka djupen till Gud. Han bär ock dig genom alla dina djup åter till Gud. Försoningens ande andas på nytt över dig och blåser bort all din synd och brist. Och så andas ock du på nytt. Allt blir gott och återigen gott för den, som vill bliva god. Allt blir nytt och återigen nytt för den, som vill bliva ny. Övertronen är nådatronen för den, som ej nöjes med mindre än **tron**-nåden. För honom skall det alltid stråla på nytt, huru mörkt det än är. Men: genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Så sitter då den evangeliska kerubmänniskan på en tron av himmelsblå safir, det är, högt uppe i det rena himmelska blå, högt över jordens dimmor och moln.* Och tronen står på golv av kristall, kristallhavet. Och över honom välver sig fästet av kristall. Och Guds och Lammets 7 lampor brinna över och i tronmänniskan. Där är ljust och ljuvt, rent och klart, därinne i det kungliga palatset. Vi kalla det kristalltemplet. Med ett sådant är varje fullnådsmänniska utrustad. Detta tempel är evangelium, försoningsandens evangelium, tempelevangeliet, som är något annat än förgårdsevangeliet, i vilket människan ännu icke är tronsatt.

Kristalltemplet är den himmelska boningen, utan händer gjord. Med denna boning överklädes människan efter döden såsom en evig härlighetsboning (2 Kor 5:1–5), om hon nämligen varit tempelmänniska före döden (1 Kor 6:19).

Var ett sant själv i och under Gud, så har du någonting i sanning *eget*. Du har en egen tron och ett eget rike, en egen himmel och en egen jord, en egen boning och ett eget ljus. Sitt icke till husa hos andra; ty då har du ingenting, när du dör. Men tyvärr äro många troende endast inhyseshjon. De gå vid sidan av födelsen; de sky dess nedbrytande smärtor. Och så hava de intet eget. Ty mitt eviga mitt får jag blott såsom ett födelsens smärtebarn, såsom det eldskringvirvlade »mitt».

Tron-nådsmänniskan är rik i och för Gud. Ty hon äger både himmel och jord. Och därför' säger överkonungen om underkonungen: »Den som övervinner, han skall få ärva allt detta» (Upp 21:7). Och med »allt detta» menar han ny himmel och ny jord med ett nytt Jerusalem. Övervinnaren äger »allt detta» redan nu genom födelse och får tillträda det såsom arv, då han genom moget övervinnande blir myndig.

Tänk, om människorna visste, huru rik och god Gud är, blott han får vara En och heta Ett. Men får han icke det, då ställer han sig, hade vi

* Safirstenen är himmelsblå.

nära på sagt: mycket fattig, snål och besvärlig. »Mot den fromme bevisar han sig from, men mot den vrånge bevisar han sig avog» (Ps 18:26, 27).

III

De evangeliska vingarna

Keruberna hade sex vingar (Upp 4:8; jfr Jes 6:2). Med två skylde de sina fötter, och med två skylde de sina ansikten. Det betyder fruktan (2 Mos 3:6). Och med två flögo de. Det är kärlekens bevingade liv.

Då människan i tro tager Gud såsom Gud En och ingen mer, då är hon förstabudsmänniska. Kärlekens förstabuds-ande, som är försoningsanden, är utgjuten över henne och ingjuten i henne. Då är första budet och därmed alla buden evangelium för henne; ty de giva allt vad de kräva. De äro ande och liv i Lammet och därmed ande och liv i lamm-människan. Hon är det levande pingstbrevet med Guds levande lagar i hjärta och sinnen.

Det är denna kärlekens förstabudsmänniska, som sitter på tronen, förstabudstronen. Hon *är* Guds bud i kerubisk födelsegestalt. Och hon står det kerubiska budståndet i Lammets ande inför Gud.

Denna evangeliska budmänniska har sex vingar. Med fyra skyler hon sig. Det är evangelii heliga och saliga fruktan, den *födda* förstabudsfruktan för Gud. Och med två flyger hon. Det är den födda förstabudskärleken till Gud. Den kärleken gör människan bevingad, ledig och lätt i alla hennes rörelser och verk. Den lyfter henne upp över jorden på safirblå höjd och ställer henne ned på jorden till silver- och guldhjärteverk och håller henne stadigt i nyskapelsens kristall. Sådant sker blott genom Herren Sebaots ande.

De sex vingarna beteckna alltså människans förstabuds-väsen, som är evangelii grundväsen: abba-fruktan och abba-kärlek.

Ty märk, att en ängel från himmelens mitt predikar för alla jordens folk *just det första budet såsom »ett evigt evangelium*» (Upp 14:6, 7).

Människa, var rädd om dina vingar. Så länge din Gud är En och ingen mer, så länge äro de evangeliska. Men skaffar du dig en »mer»-gud, vore han också blott en femöring, så bliva de lagiska; och du är träl.

Och här känner du sekundligen, huru fin och djup gränsen är mellan sinailag och evangeliilag. Då Guds namn är Ett, är hans ord blott ett: *evangelium*. Då hans namn blir »Mer», är hans ord icke mer än *lag*.

Och grip icke till den vanliga utvägen att göra dig ett förstabudslöst evangelium; ty det är skökoevangeliet, som berusar och fördärvar alla jorden folk (Upp 17:1, 2; 19:2).

IV

De evangeliska ansiktena

De äro fyra: av människa, lejon, tjur och örn. Och när vi nu tala om dessa djuransikten, skola vi hålla »djuret» fjärran, tänka oss bort från allt djuriskt, rått och orent. Ty de äro heliga ting.

De fyra ansiktena äro bilder, tagna från de fyra högsta i den jordiska skapelsen: lejonet bland vilddjuren, tjuren bland husdjuren, örnen bland fåglarna och människan, som är över dem alla.

Dessa ansikten beteckna de fyra grundkrafterna, som genomgå hela skapelsen. Och de äro: förnuftet eller visheten, självbevarelsen, självbibehållelsen och självförnyelsen. Och dem har Skaparen särskilt nedlagt hos människan såsom kärlekens grunddrifter och grundkrafter. Pingstmänniskan har återfått dem. De äro evangeliskt förnyade i den nya människan. Och hon har fått dem såsom allt annat: med ansvar och uppgift.

1

Det evangeliska människoansiktet

Det finnes få »människoansikten» på jorden. Blott förstabudsmänniskan har ett sådant. Hos henne är gudsbilden återupprättad. Förnuft och förstånd äro födda på nytt. Visheten från ovan har nedstigit i henne. Hon har det kerubiska förstabudsförnuftet, som sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer. Och det är höjden av allt förnuft. Ty att låta Gud vara den han är och låta människan vara den hon är, det är det förnuftigaste och förståndigaste av allt på vår jord. Det är högsta ljus, högsta vishet och högsta kraft. Det är det evangeliska människoansiktet, det stora undret och mästerverket av Herren Sebaots ande.

2

Det evangeliska lejonansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Det är den heliga driften och kraften till självbevarelse, som skaparen nedlagt hos henne, driften och kraften till övervinnande av förstabudsfienden och därmed alla budfiender.

Se ett lejon i ögonen. De stå jämt i brand. Och hela dess hållning och alla dess rörelser tyda på oövervinnelig vighet och kraft att krossa och sönderriva.

Se en förstabudsmänniska i ögonen i frestelsens stund. De spruta eld. Se hennes hållning och rörelser. De visa det kerubiska kungslejonet, som höjer sin ram och sträcker sina klor till att krossa frestaren och sönderriva hans nät.

Förstabudslejonet står gränsvakt vid periferien. Ve det oförnuftets mergudavilddjur, som vill stiga in över den! En lejonblick och ett lejonslag — och det sjunker i döden. Ve ohelighetens och orättfärdighetens ormar, som nalkas det heliga tronplanet! Ve budsläpperiets rävar och vargar, som smyga kring det! Budhållare- och övervinnarelejonet står vakt. — Det är det evangeliska lejonet, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

3

Det evangeliska tjuransiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Och icke blott det. Hon har även tjurben och tjurfötter. Och Hesekiel beskriver dem noga. »Kerubernas ben voro raka», alltså utan knän. Detta därföre, att de skulle kunna gå åt alla fyra sidorna utan att behöva vända. »Och fötterna voro såsom fötterna på en kalv», alltså utan utvecklad framsida. Detta

också för att kunna gå åt alla fyra håll utan att vända, nämligen dit ettdera ansiktet ville gå. Tjurgestalten hos keruberna är alltså övervägande närmast människogestalten. Vad betecknar då tjuransiktet? Det ana vi redan av benen och fötterna. Det är ju de, som bära tyngden.

Se en tjur i ögonen. Ett orubbligt lugn. Och hela hans hållning och alla hans rörelser vittna om stadig styrka och okuvlig ihärdighet. Han tål intet motstånd. Varje sådant blott väcker hans mod och kraft. Och han går det strax inpå livet. Det är hans natur att aldrig ge vika.

Tjuren är en bild av evangeliimänniskans lugna och sega självbibehållelse. Den evangeliske »tjuren» står det stadiga förstabudsståndet och går de kraftiga förstabudsstegen i alla väder, ja in i döden. Han bär tyngden och utför det sekundliga förstabudsarbetet på själens sekundliga frälsning genom att sekundligen göra Gud till sin Gud och ingen mer. — Och då Gud döljer sig, står han tjursegt fast i förstabudstro, tills han uppenbarar sig. Han tål intet motstånd, då det gäller att tro på Gud och göra hans bud. Och då han står inför berg, där Guds bud och väg säga: »framåt!», då sätter han »tjurskallen» till och står där tills berget viker. Han står där som det heliga »nötet». Så har den evangeliske »tjuren» tagit många och stora berg på hornen och kastat dem i havet. Det är hans natur att aldrig ge vika. Ty viker han, så har han mistat sitt förstabudsliv. Flyr han, så äro både tronen och riket förlorade. Tröttnar han, så släckas alla lampor och slockna alla strålar. Han är den evangeliska självbibehållelsen.

Hos den äkta förstabudsmänniskan finns en tjurfast självbehärskning, ett äkta oxlugn, ett rotfast »sakta men säkert». Och därföre hinner hon med tio gånger mer än sprakfålen och fladdergeten.

Den evangeliske »tjuren» vidhåller kärlekens seghet i sekundlig ofullkomlighet. Ingen vidlådande synd rubbar hans förstabudstillit till Gud: **Kärlek**. Intet nederlag gör honom modlös. Han griper tag på nytt och återigen på nytt, alldeles som tjuren. Ty han är själv ett stort stycke förstabudsnåd; och i hans bibel står blott ordet nåd. Fel och brist äro snärtslängar, som driva honom allt djupare in i försoningens ande.

Så bibehåller han människan i nåden, håller henne *under* nådens övertron och *på* nådens undertron och *i* nådens kristalltempel.

Det är Gud, som bibehåller människan; men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon skall själv taga personlig del däri, såsom om allt berodde på henne, ehuru allt beror på Gud. Ty så allsmäktig som Gud än är, så kan han icke bevara en enda människa genom sin makt blott; utan bevarandet tillgår så, säger Petrus: »I bliven bevarade med Guds makt genom tron» (1 Pet 1:5). Uteblir tron, så mäktar Gud intet. Och den evangeliske »tjuren» är just tron, den födda tron, som är pingstfödd förstabudsande och därmed alla-andrabuds-ande; han är den nyskapade anden, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

4

Det evangeliska örnansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. I henne bor örnens kraftiga: uppåt, uppåt, uppåt! Det är den medskapade driften och kraften till

evangelisk självförnyelse.

Det är Gud, som förnyar människan. Men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon skall själv taga del däri, som om allt berodde på henne, fastän allt beror på Gud. Därför säger Paulus, att sanningen i Jesus är den, »att I förnyen eder i edert sinnes ande» (Ef 4:20–24).

Gud giver vingar och flygkraft, men han flyger aldrig åt människan. Hon skall i denna kraft själv höja sig till allt högre och högre rymder och därmed lyfta sig själv och hela skapelsen uppåt till Gud. Det är den evangeliska örnen.

Och Hesekiel lade särskilt märke till kerubernas lyftning. Upprepade gånger säger han, att de upplyfte sig över jorden. Och dånet av deras vingar var som dånet av mycket vatten. Ja, det var ett väldigt dån, säger han.

Och har du öra, så kan du höra vingarnas dån hos varje förstabudsmänniska. Där brusar ett brus i hennes hjärta och liv som av väldiga vatten, den himmelska kärlekens örnvingedån.

Då apostlaörnen höjde sig över jorden, darrade hela världen, och hedendomen segnade ned.

Och då Luther slog sina väldiga vingslag, dånade det i land och riken; och han lyfte hela världen ett gott stycke uppåt till Gud. Sådan är den evangeliska kungsörnen.

Och Johannes säger, att det fjärde livsväsendet var likt en flygande örn. Det skall beaktas. Den evangeliska örnen är jämt, sekundligen, flygande. Ty han är den evangeliska förvandlingen (Rom 12:2). Han har till uppgift att sekundligen förvandla människoansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör; att sekundligen förvandla lejonansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör; att sekundligen förvandla tjuransiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör. Han lyfter människan oavlåtligt uppåt i allt nyare, ljusare och renare rymder. Och han slutar icke förr än han lyft själva kroppen ur graven och ställt honom på den himmelska härlighetens eviga örnhöjd. Ja, han lyfter till sist både himlar och jord till nya himlar och en ny jord.

Människa, lägg märke till den *alltid* flygande örnen. Du är icke frälst, därför att du är frälst. Tre ansikten räcka icke till. Du skall ha fyra. Ty de tre första måste undergå sekundlig örnfrälsning, förvandlingsfrälsning, förnyelsefrälsning. Ty inför Gud gäller endast det **nu**-nya, aldrig det blott **då**-nya. Allt som icke vill förnyas, måste föråldras och dö. Liv och död ligga i nuet. Ett av de två: nytt nu-liv eller nu-död. Ligg alltså sekundligen på vingarna! Upp i den evangeliska örnrymden, i kristallens strålglans, i safirens blå! Där är dödens död.

Den evangeliska örnen är förstabudsanden på dånande förstabudsvingar mot stigande förstabudshöjd, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Sålunda: människoansiktet är den förnuftige ledaren för det hela, lejonet är väktaren, tjuren är bibehållaren och örnen är lyftaren.

När ett andemått är givet, försvaras det av lejonet, vidmakthålles det av tjuren och förnyas det av örnen.

Så är förstabudsmänniskan utrustad. Hon har fyra ansikten. Se henne

i blicken: förnuftets ljus, lejonets eld, tjurens lugn och örnens uppåt. Det är den fyrsidige förstabudsanden, som är förstabudsnåden, tronnåden, tempelevangeliet, ansiktsevangeliet.

Och alla fyra ansiktena sitta ihop i samma huvud. Vart det ena ser, dit se de andra; vad det ena vill, det vilja de andra; vart det ena går, dit gå de andra; vad det ena gör, det göra ock de andra. I varje tanke, ord och gärning äro de alla med och hjälpa varandra, vart och ett med sin uppgift. De samverka på varje punkt. Ett sant evangeliskt liv är på varje punkt: förstabudsförnuftigt, förstabudsförsvarat, förstabudsihärdigt och förstabudsupplyftande till Gud. Utan detta förstabudsstånd finns intet budstånd; men med detta förstabudsstånd finns allmänt budstånd. Detta är det evangeliska livets oändligt dyrbara och omätligt viktiga hemlighet. Och denna hemlighet har Luther oförlikneligt väl uttryckt i dessa ord: »*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud*.»[*]

Människa, se till att du har de fyra evangeliska ansiktena, särskilt i den tid, som nu stundar. Ty nu blir det fråga om blott ett: det evangeliska förstabudsståndet; allt annat går överända. Och det blir fråga om det ända intill blods. Det ser du redan nu. Det kostar livet att tro på Gud med en helevangelisk förstabudstro.

Men nu säga många troende så: »Usch, ett slikt sekundliv, som du här talat om, skola vi akta oss för, ty det blir en sekundlig lagboja.» Ja, så långt äro de bortkomna från evangelium, att just det, som är själva himlen på jorden, det är för dem en olidlig boja. Ty de känna blott det förstabudslösa skökoevangeliet, som »fördärvar alla jordens folk».

V

De evangeliska ögonen

Keruberna hade många ögon. Och Hesekiel fäster sig särskilt vid dem. Han betonar starkt, att de sutto överallt. Ty så säger han: »Hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon runt omkring» (Hes 10:12). Och även Johannes såg, att »de voro fulla med ögon runt omkring och innantill» (Upp 4:6).

Dessa otaliga ögon äro Guds ögon. Hela skapelsen är full av dem. Gud har ett öga med i allt, även i minsta djur, växt och sandkorn.

Allt sker under hans vakande och förnuftiga ledning. Intet blint öde, ingen slump, ingen betydelselös tillfällighet. Där sitter ett Guds öga i allt som sker och icke sker.

Men dessa ögon befunno sig i keruberna. Och keruberna äro först och främst människan. Hon *har* Guds ögon. Och hon har dem såsom allt annat: med uppgift och ansvar. Hon skall se med dem; se allting så, som Gud ser det. Då ser han genom henne. Och då är hon fullsatt av hans milda, välbehagliga blick både innan och utan. Det känner du. Hans nådefulla ögon smälta ner dig i kärlekens sötma och vishet, så att du rinner ut ur dig själv och rinner in i ditt sanna själv i Gud. Men ser du *utan* Guds ögon, då bränna de dig både innan och utan. Det känner du ock.

Då människan intager förstabudsställning till Gud genom försoningsanden, då öppnas alla dessa ögon. Men då hon sviker den

[*] Se hans skrift: En kristen människas frihet. 13:e momentet.

ställningen, då slutas de. Och då inträder mörkret, döden och ovädret.

Och dessa ögon sitta överallt i människan; så att hon skall kunna se åt alla håll på en gång. Ty hon måste ha en förnuftig och förståndig blick på allt; så att hon kan utan uppehåll, dag och natt, d. ä. sekundligen, säga ett trefalt helig, icke blott med tungan utan med hela sin varelse.

Ett öga fram, ett öga bak; ett öga till höger, ett öga till vänster; ett öga uppåt, ett öga nedåt — det är den evangeliska ögon-människan.

Ett öga i varenda känsla, ett öga i vartenda begär, ett öga i varenda tanke, ett öga i vartenda ord, ett öga i varenda gärning — det är det heliga och saliga ögonevangeliet.

Och denna djupa och ljuva ögon-hemlighet uttryckte Herren så: »*Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd*» (Luk 10:25–28). Detta är evangelii sekundliga grundbud, grundliv och grundgärning. »*Och du skall älska din nästa som dig själv.*» Detta är evangelii sekundliga följdbud, följdliv och följdgärning. Och just därför fick du ögon »överallt»: för att kunna älska din Gud alltid och »över allt» med den evangeliska förstabudskärlekens fyra saliga »allt»; och för att kunna älska din nästa alltid och »över allt». Detta är evangelii tvenne bud, som innefatta icke blott Guds tio bud, utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den fyrsidiga **all**-kärleken till Gud: allt-hjärte-, allsjäls-, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De äro de »tu-buden», kärlekens **första** och **andra** bud (Matt 22:38–40).*

Det är denna första- och andrabudskärlek, som ser med otaliga ögon. Ty han är försoningens första- och andrabudsande, pingstfödd i människans hjärta. Har du honom, så har du fullt av ögon överallt. Och alla äro de evangeliskt öppna, vakna, klara och skarpa. Men har du icke honom, så har du blott två köttgluggar. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot.

Människa, låt Guds kärleks silverblick se in i dig överallt, så ser du med kärlekens silverblick överallt.

Du himmelska blick, du öga så milt, du evighetens strålande sol — hur kan du vara så gränslöst god mot ett människokräk, som stungit dig i alla dina ögon?

VI

De evangeliska händerna

Jämte ögon överallt hade keruberna även händer överallt. »De hade människohänder under vingarna på alla fyra sidorna», alltså både framtill och baktill, och till höger och till vänster (Hes. 1:8).

Dessa händer äro Guds händer. Hela skapelsen är full av dem. Gud har sin hand med i allt, i allt som *är, sker och icke sker*. Även synden har han hand om; sätter för henne en gräns och tvingar henne att tjäna hans rikssak.

Men dessa händer sitta i keruberna, som först och främst äro

* Då vi i denna bok tala om ”det första och det andra budet”, så mena vi alltid ”de tu buden”, som Herren kallar det första och det andra budet.

människan. Hon har Guds händer. Och hon har dem såsom allt annat: med uppgift och ansvar. Hon skall göra så som Gud gör. Då gör han genom henne. Och någon annan gärning, än den han själv gör, godkänner han aldrig. Han verkar både viljan och gärningen (Fil 2:13). Gärningen skall göras i Gud (Joh 3:21). Då är du salig i din gärning (Jak 1:25). Det känner du. Men gör du den utan Guds hand, då bränner hon dig. Det känner du ock.

Då människan intager förstabudsställningen till Gud genom försoningens förstabudsande, då lösas alla hennes händer. Då hon sviker den ställningen, då bindas de.

Förstabudsmänniskan är lösgjord från allt skapat på alla fyra sidorna, och det för både forntid, nutid och framtid. Ty hon har intagit det evangeliska skapelseståndet inför honom, »som var, som är och som kommer». Intet förflutet tynger; intet närvarande binder; intet tillkommande oroar. Det finns nu för henne blott *en*: Gud En, och blott *ett*: namnet Ett. Därmed har hon fria händer överallt. Och det är evangelii frihet. Den ligger *inom* det första budet; aldrig *utanför* det. Ty där ligger mergudaträlen.

Förstabudsmänniskan gör förnuftiga och förståndiga verk. Ty de äro förstabudsverk under förstabudsvingen. Ingen gärning har evighetsvärde, som ej är bevingad förstabudsgärning, det är, som ej går ur all-kärleken till Gud och för in i all-kärleken till honom. Blott den evangeliska förstabudshanden gör goda verk.

De många händerna sitta *därinne*. Alla gärningar, både goda och onda, levande och döda, göras därinne: i hjärtat, i anden, i samvetet (Hebr 9:14). Redan hat är dråp (Matt 5:22; 1 Joh 3:15). Det bifallna begäret är hor (Matt 5:28). Varmt hjärta är goda gärningar; kallt eller ljumt hjärta är onda gärningar (Upp 3:15). Sådan du är i ditt hjärta, sådan är du inför Gud. Ty Gud ser till hjärtat.

Den evangeliska förstabudsmänniskan är stadd i ett oavbrutet grundgöra, ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons förstabudsgärning, blixtgärningen inåt. Och ur detta grundgöra framgår ett sekundligt följdgöra, efter alla övriga bud, såsom värmen ur elden. Det är trons andrabudsgärning, blixtgärningen utåt. Den är sekundligen för handen, även då, när den icke kan göras med de lekamliga händerna.

Den evangeliska förstabudsgärningen och andrabudsgärningen äro två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trons evighetsliv: **all**-kärleken till Gud och **hel**-kärleken till nästan. Här äro vara och göra ett. Och härom mer i vårt 8:de kapitel.

Du klagar: »Jag har så liten, ja ingen uppgift på jorden; jag är såsom gömd i en vrå, jag vet icke, varför jag är till.» Aj, aj, aj! Du tror, att du har blott de två synliga händerna.

Du ligger på sjukbädden, måhända i åratal. Och du kan ingenting göra, säger du. Aj, aj, aj! Du känner icke trons sekundliga dubbelgärning. *Var är* ditt hjärta? *Var är* din själ? *Var är* din kraft? *Var är* ditt förstånd? *Vart* ila de, då du vaknar? *Var* vila de under dagen? Har du hand om dem? Tag din Gud med kärlek av *allt* (märk: allt) hjärta, av

all (märk: all) själ, av *all* (märk: all) kraft, av *allt* (märk: allt) förstånd; och tag din nästa i kärlek som till dig själv; och gör detta sekundligen, — säg sedan, att du har ingenting att göra!

Förstabudsmänniskan fick händer överallt för att kunna ha en hand med i allt. Ingen känsla handlös! Intet begär handlöst! Ingen tanke handlös! Intet ord handlöst! Ingen gärning handlös! Lydiga och lättböjda som säv i vind! Du skall *hålla* dem, och *hålla* dem i Gud. Det är handevangeliets handmänniska.

Nu sitter du där och murrar och mumlar: »Så kan jag inte leva». Men skäms du då inte ett grand? Vad frågar evangelium efter, vad du kan eller icke kan? Det är evangelium, som kan. Ty det är Guds kraft till en *hel* frälsning. Och du mäter den Allsmäktiges kraft med din kraft! När du känner, att du icke kan, så tror du också, att Gud icke kan. Så gjorde även lärjungarna en gång. Just om denna förstabudsfrälsning sade de: »Herre, vem kan då varda frälst?» Och vad svarade han? Jo så: »För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allt möjligt» (Mark 10: 2–27). Alltså tyst, hädare! Och stick inte fram med ditt »kan» och »kan-icke» inför Guds allsmäktiga »kan», såsom om han icke skulle kunna det du icke kan. Ty därmed visar du, att du ännu står kvar i dig själv och är en »evangelisk» farisé.

Detta sekundliga första- och andrabudsliv är en Guds skapelse, det underbara verket av Herren Sebaots ande. Detta liv är pingstbarnets natur, men kärlekens frivilliga natur. Den skall flitigt och ihärdigt övas in. Ty hur sade Paulus? Jo: »Arbeten med fruktan och bävan på eder själs frälsning». Och till vilka sade han det? Jo, till de frälsta (märk: frälsta) filipperna (2:12). *De* skulle arbeta på sin frälsning. Alltså: är du frälst, så skall du arbeta på din sekundliga frälsning. I början går det klent. Du glömmer dig ofta. Det blir hack och stump. Naturligtvis. Har du sett ett barn kunna gå och stå och bära en 100-kilosäck samma dag det vart till? I detta sekundliga inre-liv faller du ofta. Undra på det! Vilket barn trillar inte omkull! Men grip tag på nytt. Försoningsanden överskyler och renar sekundligen. Och så småningom får du övade sinnen *genom vanan* (Hebr 5:14), övade händer i det övade första- och andrabudsverket. Och så flyter ditt liv i Lammets första- och andrabudsande som en djup och stadig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron. Och så blir detta i början så knaggliga »sekundliv» de många händernas himmelska hantverk på jorden.

VII

Det evangeliska hjulet

Keruberna hade var sitt hjul, säger Hesekiel (Hes 10:12). Och det var så skapat, att ett hjul var rätvinkligt insatt i ett annat; så att det kunde gå åt alla fyra sidorna utan att vända (Hes 1:16, 17).

Hjulet liknade alltså ett klot eller en »rundel». Och på denna form lägges *stor* vikt. Hesekiel hörde nämligen en röst, som kallade hjulen »rundlar». Den ifrågavarande versen kan ock översättas så: »*Och till hjulen ropades: 'Rulla!', så att jag hörde det med mina öron*» (10:13).*

* Så Myrberg.

Men till vad tjäna hjulen, då ju keruberna hade fötter och ben? Jo, hjulet vill åskådliggöra den hemliga kraft, som driver hela kerubverket och håller skapelsens omätliga maskineri i en oavbruten rörelse mot hennes mål. Och denna kraft är Herren Sebaots ande. Ty märk, att Hesekiel säger upprepade gånger: »Kerubernas ande var i hjulen». Kerubhjulet är alltså en bild av andens rundrörelse i skapelsen såsom kerub-ande.

Hjulet är Guds ande. »Av honom och genom honom och till honom äro alla ting» (Rom 11:36). Det är rundeln. Allt utgår från Gud och genomlöper sin utvecklingsbana och återvänder till honom. Han är alltings grund och alltings mål.

Också är »rundeln» den härskande formen i skapelsen. Alla solar och världar äro runda, och deras banor äro runda. I allt står kerubhjulet; och överallt ropas: »*Rulla*!» I stort sett: intet stillastående, intet tillbakagående; allt står under utvecklingens omutliga: »*Rulla*!»; allt måste fram till sitt mål.

Anden utgår från Gud och ingår i människan. Men han ställer på henne en uppgift och ett ansvar. Hon skall vidmakthålla hans rundgång, d.ä. återgiva honom åt Gud. Men Gud mottager honom icke utom i gestalten av en sann människoande. Återfår han honom icke såsom sådan, då tages han ifrån henne. Ty Gud giver dig honom just såsom sann människoande, såsom försoningens första- och andrabudsande i Lammet. Och han återkräver den av dig just såsom *din* första- och andrabudsande i Lammet.

Sekundligen utgår anden från Gud; sekundligen skall den återgivas åt honom genom de fyra evangeliska »allten». Då giver Gud förökad ande, slutligen ända intill andens fullhet. Det är det evangeliska hjulet. — Människa, bryt icke *all*-kärlekens rundgång, ty då stannar ditt *livs-hjul*; och då tvingas det fram som ditt *döds-hjul*. Ty »rulla» måste du: i välsignelsens ande eller i förbannelsens ande.

Ty märk: hjulen voro fullsatta av ögon. Och de äro Guds ögon. Han kör skapelsens vagn med vis och förnuftig blick. Men dessa ögon sutto i kerubhjulen. Och de äro först och främst människohjulen, ty skapelsen är i första hand människan. Dessa hjulögon säga oss alltså, att Guds ande aldrig driver oss blint och mekaniskt. Utan vi måste ha en vis och förnuftig, frivillig och ansvarig blick på hjulrörelsen. Vi skola se oss för, hur vi köra. Människans vilja skall vara med såsom ansvarig första- och andrabudsvilja, d. ä. omsätta försoningsanden i den evangeliska *grunduppgiften*: den fyrsidiga förstabudskärleken, och i den evangeliska *följduppgiften*: den tusensidiga andrabudskärleken. — Denna evangeliska frihet och detta evangeliska ansvar får än ytterligare betoning i synen. Hesekiel säger upprepade gånger: »Vart anden ville gå, dit gingo hjulen, ja, varthelst anden ville gå. När keruberna gingo, gingo ock hjulen; när de stodo, stodo ock hjulen; när de lyfte sig över jorden, lyfte sig ock hjulen jämte dem, ty kerubernas ande var i hjulen» (1:19–21). Det var alltså kerubernas ande, som mottog anden från övertronen och omsatte den i kerubande på undertronen, och som på eget ansvar bestämde hjulens gång. Hjulen lydde kerubanden.

Så länge du vill det Gud vill, så länge går ditt andehjul, och så länge går det, »varthelst du vill». Men så snart du kör utom helighetens och rättfärdighetens periferi, då stannar hjulet.

Ty dina fötter och ditt hjul äro så skapade, att de endast kunna gå rätt fram, nämligen dit ettdera av dina ansikten vill. Förstabudsmänniskans vägar äro *räta* vägar, ty de äro *rätta* vägar på rättfärdighetens plan.

Och hjulen liknade krysolit, en guldglänsande ädelsten. Alltså själva Guds hjärtefärg, kärlekens himmelska guldhjärta. Ett sådant har han givit åt förstabudsmänniskan. Och det sitter inne i Guds hjärta, alldeles som tronen i hans tron. Och i det strömmar det himmelska blodet, som bor i Guds och Lammets krysolitröde ande. — Detta är hjul-människan och hjulevangeliet, försoningens pingstfödde hjul-ande, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Och hjulens lötar voro »höga och fruktansvärda». De krossa till sist allt, som står dig fientligt emot, blott du låter den Helige och Allsmäktige åka i din kerubvagn. Ty han kör omkull och i kras hela den själviska och sataniska världsvagnen, huru stor och stolt den än månde vara. Under de fruktansvärda hjulen males hela världshögmodet till stoft.

Huru tryggt och sällt att få åka i den Allsmäktiges evangeliska förstabudsvagn på kristallens jord,under kristallens himmel! Kan någonting liknas vid det?

Härmed ha vi sagt några ord om kerubernas utrustning. I den ligger den sanna livs- och världsåskådningen från det högsta till det lägsta. Här ha vi tillvarons nycklar. — Men de giva sig åt människan endast såsom livets nycklar i Lammet. Ty Lammet står i tronens mitt och i kerubernas eller skapelsens mitt. Och han har de sju Guds- och människoögon, som överskåda allt och genomskåda allt. Och blott i den mån vi levat oss in i denna Lammets sju-ögon-ande kunna vi se keruben. Ty skapelsen kan aldrig ses utifrån. Då ter den sig blott som ett oändligt virrvarr och en olöslig gåta eller som en ytlig fägnad för ytliga själar. Blott från en enda punkt kan och skall hon ses: från Lammets tronmitt, med Lammets ögon. — Då framvisar hon överallt den Allsmäktiges, Heliges och Eviges majestät. Och då ställa sig även hennes hjärtslitande oordningar såsom »naturliga ordningar». Ty då hon saknar kerubutrustningen, då måste hon sakna ordning och frid. Är hon icke kristallens lugna hav, i vilket den Helige kan skåda sin bild, så måste hon vara kristallhavet, blandat med eld (Upp 15:2), som fräser och vräker, slår upp och slår ut stundom i fasansfulla flammor, vilka sätta hela världen i bävan. Så bliva de största olyckor och de gräsligaste gärningar »helt naturliga ting». När skapelsens konung (människan) lämnar förstabudstronen, då gör allting uppror. När ansiktena icke vända sig rätt, då vänder allting baksidan till. När ögonen icke se, rusar allting blindvis i väg. Då händerna släppa, går allting handlöst. — Överkonungen styr världen genom underkonungen. Där den senare lämnar styret, där måste hon bliva ostyrd. Och hon skall till sist bliva så ostyrd, att hela mänskligheten, i stort sett, skall på sina knän bedja Gud om att få återinträda i styret.

Ja, nyckeln till skapelsens majestätiska helgedom är tronlivet i Lammet och ingenting annat. Och därför ha vi icke kunnat något djupare inträngа i saken; blott här och där snuddat vid densamma. Ty där vattnet gick Hesekiel till fotknölarna, där går det oss över huvudet.

Vi få tills vidare blott stå på stranden och mottaga några droppstänk från det oändliga havet.

Kerubernas utrustning genomgår hela skapelsen i olika arter och grader; som vi antytt. Och vi ha talat om densamma huvudsakligen från människans synpunkt. Och därvid ha vi sett, att människan, såsom ingrenad eller nyskapad i Tron-Lammet, framträder såsom tronmänniska, tempelmänniska, sexvingemänniska, ansiktsmänniska, ögonmänniska, handmänniska och hjulmänniska, med ett ord: såsom kärlekens första- och andrabudsmänniska. Detta är evangeliimänniskan i full rustning. Ty evangelium är det ljuvliga budskapet, att jag av nåd återfår min förlorade kerubställning, att jag av nåd får bliva och vara en gudsmänniska i Lammet. Därför är evangelium: tronevangelium, tempelevangelium, vingevangelium, ansiktsevangelium, ögonevangelium, handevangelium och hjulevangelium. Detta är det hela och fulla evangeliet, det f*ulltoniga* evangeliet.

Och själva urhemligheten och urkraften i både Lammet, lammmänniskan och skapelsen är Herren Sebaots ande. Från den anden utgår allt, även Lammet; i den anden står allt, även Lammet; i den anden lägges allt under Lammets tron; och i den anden läggas till sist både Lammet och allt under den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tron (1 Kor 15:22–28).

SJÄTTE DELEN

Det kerubiska ansvaret

Detta ansvar ha vi ofta antytt i det föregående. Men en så viktig sak kräver ett särskilt ord.

Det kerubiska ansvaret är tregradigt, allt efter graden av sanning, som är given åt människan. Ty sanningen kan vara naturlig samvetssanning eller lag- och profetiesanning eller evangeliisanning. Så få vi hedningens, judens och den kristnes ansvar. Vi betrakta vart och ett för sig.

1

Hedningens ansvar

Detta ställer Hesekiel inför oss med det förfärliga exemplet av konungen i Ty rus. Därom läsa vi så:

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, stäm upp en klagosång över konungen i Tyrus och säg honom; Så säger Herren, Herren: Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet. I Eden, Guds lustgård, du bodde, höljd i alla slags dyrbara stenar: karneol, topas och kalcedon; krysolit, onyx och jaspis; safir, granat och smaragd; så ock guld; du var prydd med välarbetade smycken, snidade konstverk, beredda den dag, då du skapades. Du var en kerub, som skuggade vida, och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget: du fick där gå omkring bland gnistrande stenar[*]*Lyckosam var du på dina vägar från den dag, då du*

[*] Kan ock översättas: »bland stenar av eld». Så Myrberg. Ty dessa ädelstenar äro Guds kärleks eld, som gnistrar i allt och överallt. Ser du dem?

blev skapad, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig.

Men när du bedrev din myckna köpenskap, då fylldes ditt inre med orätt, och du föll i synd. Då försköt jag dig från gudaberget och förgjorde dig, du vittskuggande kerub, så att du ej fick stanna bland de gnistrande stenarna. Eftersom ditt hjärta högmodades över din skönhet och du förspillde din vishet för präls skull, därför slog jag dig ned till jorden och gav dig till pris åt konungarna, så att de fingo se sin lust på dig. Genom dina många missgärningar och din orättrådiga köpenskap ohelgade du vad du skulle hava hållit heligt; därför lät jag eld gå ut ifrån dig, och av den blev du förtärd. Sedan lät jag dig ligga som aska på jorden inför alla, som ville se dig. Alla som kände dig bland folken häpnade över ditt öde. Du tog en ände med förskräckelse till evig tid (Hes 28:11–19).

Denne konung hette Ithobal.** Och han var hedning. Och han kallas, som vi se, en kerub. Ty varje människa är en sådan, så långt hon motsvarar Guds vilja.

Och hans kerubiska utrustning beskrives i starka och härliga bilder. Vem igenkänner icke här sin barndoms Eden? Vi bodde alla en gång på det saliga paradisberget, då himmelriket hörde oss till. Och där gnistrade ädelstenar överallt som daggens pärlor. Vi minnas, huru rent och rikt livet var i vår levnads morgon. Det verkligen strålade både från ovan och nedan. — Väl den, som förbliver på det heliga gudaberget från den dag han skapades. Han undgår många, långa och bittra kval.

Ty oaktat arvsynden har dock människan av naturen en kerubbegåvning, för vilken Gud kräver räkenskap. Och den räkenskapen går långt djupare, än vad de flesta tro. En falsk nådelära har sövt ansvarskänslan.

Vad var det, som störtade Ithobal? »Orättfärdighet», står där. Alltså budsläppning, där budhållning hade varit honom, hedningen, möjlig. Han steg utom tronplanet. Och därmed försköts han från det heliga berget.

Han fyllde sitt inre med orätt, heter det. Ty allt vad en människa gör, det nedlägger hon i sitt inre. Där har hon det. Detta betänker hon icke. Hon tror, att syndgärningen ligger blott i det yttre. Nej, du har sått den, o människa, i ditt hjärta. Där har du den i behåll såsom ett stycke ande-, själs- och kroppsfördärv, såsom ett stycke synd- och dödsmänniska. Och denna människa växer sekundligen, även hon. Ty hon gör, även hon, sin sekundliga grundgärning i fyrsidig allkärlek till merguden, det skapade, och sin sekundliga följdgärning emot alla andra bud, även om hon håller dem alla i det yttre, såsom fariséerna. Det är självviskhetens första-och andrabudsogärning. — Så stor vikt ligger där på det inre. Men det ser man icke. Ty man sitter i dödens säck.

Ithobal högmodades över sin kerubiska skönhet och förspillde sin vishet för präls skull. Därmed släppte han förstabudsståndet, som han, hedningen, kunnat bibehålla. Han tog det skapade i stället för skaparen. Så förlorade han visheten, förnuftet. Människoansiktet försvann; lejonet, tjuren och örnen lämnade sina poster och förvildades. Så blev

** Se H. M. Melin, under v. 2.

Ithobal vilddjuret, som är motsatsen till keruben. Jorden blev allt för honom såsom för djuret. Och så slogs han till den jord, som han gjort till sin himmel.

Han ohelgade det, som han, hedningen, kunnat helga. Och därför måste Gud helga sig på honom. Jämför Jehovas strafford till Sidon (Hes 28:22): »Jag skall förhärliga mig på dig, då jag utför mina domar mot dig och *helgar mig på dig*.»

Han samlade »eld» i sig, d. ä. Guds vrede. Ty han samlade synd i sig. Och vreden följer synden, som den *andra* sidan följer den första i samma blad. Så oskiljaktiga äro de. Att människorna bära Guds vrede inom sig i mån av deras synd, det besinna de icke. Men varje synd giver ett stycke död, som är vreden, straffet, i själva dess kärna. Dödsmänniskan är en vredesmänniska, en straffmänniska.

Och så kom den stund, då måttet var fullt. Och nu lät Gud elden utgå från honom, står där. Och så stod den fallne keruben och hela hans mergudaliv i brand. Det var Gud, som i gemensam väsenseld brann i honom och förbrände allt brännbart. Och så lades han i aska på den jord, som han famnat såsom sin Gud.

Denna fruktansvärda dom gick i verkställighet över honom genom konung Nebukadnessar. Denne förstörde Tyrus efter en trettonårig belägring med onämnbara fasor. Så tog den så rikt utrustade Ithobal en ände med förskräckelse. Och alla bland folken, som kände honom, stodo häpna. Och konungarna sågo på honom sin lust.

Så får redan hedningen stå till ansvar inför Gud. Det kerubiska ansvaret går långt djupare, än vad människorna tro. Det skola de bliva varse, då de till brädden fyllt sitt inre med orätt och eld.

Vid sidan av Ithobal ställa vi skökan Rahab. Hon var ock hedning. Men hon trodde, att »Herren var Gud både uppe i himmelen och nere på jorden» (Jos 2:11). Därmed stod hon förstabudskvinna under kristallfästet. Och sin tro visade hon med en yttre gärning. Hon räddade spejarna från döden, och det med fara för eget liv. Därmed räddade hon sin kerub-ställning. Och hon blev rättfärdiggjord av Gud, så hedningekvinna hon var (Jak 2:25). Och denna rättfärdiggörelse göt över henne en flod av inre och yttre välsignelse (Jos 6:25). Hon blev ock stammoder till Kristus (Matt 1:5).

Så straffar och så lönar Gud redan hedningen. Den Ithobaliska förbannelsen eller den Rahabiska välsignelsen går över var och en, allt efter som han handhar det kerubiska pundet.

Denna omutliga grundlag nedskriver Paulus i dessa ord: **Bedrövelse och ångest över var människas själ, som gör det onda, judens först så ock grekens** (d.ä. hedningens)! **Men härlighet och ära och frid över var och en, som gör det goda, juden först så ock greken! Ty hos Gud finnes icke anseende till personen** (Rom 2:9–11).

2

Judens ansvar

Juden först, så ock hedningen, sade Paulus. Ty hedningen har blott samvetssanningen; men juden har även »lag och profeter». Här stiger ansvaret i förhållande till gåvan.

Konung David är ett fruktansvärt exempel på judiskt kerubansvar. Han var ock härligt utrustad. Men i hans liv står en svart fläck. Och den heter: Uria och Batseba.

Natan bestraffar honom. Och han ångrar sin synd. Och han får förlåtelse. Men straffet efterskänktes icke.

Förlåtelsen räddade honom från förkastelse, men icke från den förbannelse, som »all överträdelse och olydnad draga med sig som rättvis lön». (Hebr 2:2).

Därföre, då Natan tillsagt honom förlåtelse, förkunnar han å Herrens vägnar det oeftergivliga straffet. Och det sker med dessa förfärande ord: Du har dräpt Uria och tagit Batseba — så skall då icke heller svärdet vika från ditt hus till evig tid. Och jag skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus (2 Sam 12:9–11).

Och huru fruktansvärt detta straff gick i fullbordan, det visar Davids historia i de hemska femte- och sjättebudssynderna bland hans egna barn och i Absaloms uppror mot fadern.

Det Davidiska straffet drabbar alltså de troende, allt efter deras utrustning och syndens beskaffenhet. Förlåtelsen frälsar icke från det. Det kommer i sinom tid. Och många gå, ofta i åratal, under detta straff; men de lägga icke märke till dess orsak, som är den ännu härskande synden.

3

Den kristnes ansvar

Kristen är endast den, som undergått skapelsen n:r 2. Han är pingstmänniska. Och han står på höjden av utrustning och därmed ock på höjden av ansvar. Det har Herren sagt oss i dessa ord: »*Den tjänaren, som visste sin Herres vilja, men icke gjorde efter hans vilja, han skall straffas med många slag*» (Luk 12:47).

Och Paulus inskärper samma sak: »*Den som gör orätt, han skall få igen den orätt han har gjort utan något anseende till personen*». Detta säger han till de *troende*, de *heliga* i Kolosse (Kol 1:2; 3:25).

Här ha vi alltså det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Det inbegriper både det Ithobaliska och det Davidiska och mycket mer därtill.

»*Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda*» (Gal 6:7).

Men här fara människorna vilse. De tro, att Lammets blod skall rädda dem från allt straff. Nej, blodet räddar från straffskörd endast då och i den mån det får rädda från syndsådd. Det står icke, att Lammet borttager världens död eller straff, utan världens *synd* och *sålunda* världens död.

Nåden går till botten med saken. Hon nedlåter sig aldrig till att ösa i

bäcken. Hon tilltäpper källan; och därmed sinar bäcken.

Hon trampar aldrig ormen på stjärten. Ty den växer snart till. Hon krossar ormens huvud.

Hon lånar sig aldrig till att avplocka de bittra frukterna på syndens träd. Hon rycker upp det med rot och planterar det goda trädet.

Men bäcknåd och suräpplesnåd — en nåd som blott befriar från strafföljden — en sådan har människorna gjort sig. Och den är skökonåden.

Men så länge du har syndens källa inom dig, så länge får du dricka hennes vatten.

Och så länge du har ormens huvud — ditt onda sinne, ditt onda hjärta — okrossat, så länge skall du lida hans gift.

Och så långt, som du är ett ont träd, så långt skall du äta dess bittra frukt.

Så långt du sår synd, så långt skall du skörda vrede.

Det är därför, som Paulus förmanar de frälsta filipperna: »Arbeten med fruktan och bävan på eder själs frälsning». Men detta och dylika ord har man strukit ut.

Människa, giv akt på dig själv och på andra. Och du skall få se, huru noggrant var och en får skörda det han sått. Och vad du icke ser av denna skörd i tiden, det skall du få se efter döden.

Gud tillåter icke, att den dyrbara kerubutrustningen till ande, själ och kropp ostraffat lekes med eller slarvas bort. Det skola människorna bliva varse, då skördetiden kommer. Men den föregås av såningstiden. Och den kan bli lång. Ty ”Herrens kvarnar mala långsamt. Och så glömmer man den oundvikliga skörden. Och när den kommer, så tillskriver man den alla möjliga orsaker utom sin synd.

Här går en allvarlig Nemesis genom världen, en djup och helig hämnd, såväl i mänsklighetens och folkens som i den enskildes liv.

Människa, skyl sekundligen ditt ansikte med den kerubiska fruktans vingar. Ty kerubansvaret går mycket djupare, högra och vidare, än vad de flesta människor tro. Vi återkomma till denna sak i vårt 6:e kapitel.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret 1

FÖRSTA DELEN

Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian ..2

ANDRA DELEN

Vilddjuret i den nytestamentliga profetian 5

I. Vilddjurets sammansättning 5

II. Vilddjurets 7 huvuden 6

III. Vilddjurets sjätte huvud 8

A. Det sjätte huvudets utseende.....8

B. Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet.....9

1. Vårt världsrike är europeiskt 10

2. Vårt världsrike är vilddjuret 10

3. Vårt världsrike är det försvagade världsriket.....11

4. Vårt världsrike är skökotiden 11

5. Vårt världsrike är den stora förförelsens tid 11

6. Vårt världsrike är vilddjurets läketid....12

IV. Vilddjurets tid 12

TREDJE DELEN

Vilddjurets förklädnader 13

1. Lammormen 14

2. Skökan.....16

FJÄRDE DELEN 20

Vilddjurets dom.....20

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret

Och jag såg ett vilddjur uppstiga ur havet; det hade tio horn och sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Och vilddjuret, som jag såg, liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stort välde.

Och jag såg ett av dess huvuden likasom sårat till döds, och dess dödssår blev läkt. Och hela jorden gick beundrande efter vilddjuret. Och de tillbådo draken, som givit väldet åt vilddjuret, och de tillbådo vilddjuret, sägande: »Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?»

Och en mun vart given åt det, som talade stora ord och hädelse, och makt vart given åt det att fara fram under fyratiotvå månader. Och det öppnade sin mun till hädelser mot Gud för att häda hans namn och hans tabernakel och dem, som bo i himmelen. Och det vart givet åt det att föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och makt vart given åt det över alla stammar och folk och tungomål och folkslag. Och alla de, som bo på jorden, skola tillbedja det: alla, vilkas namn icke är skrivet i det slaktade Lammets livsbok från världens grundläggning.

Den som har öra, han höre. Den som för i fångenskap, han skall gå i fångenskap; den som dödar med svärd, han skall dödas med svärd: här prövas de heligas tålamod och tro. (Upp 13:1–10)

Det 4:e och det 13:e kapitlet i Uppenbarelseboken stå i motsatsförhållande till varandra. I det förra ser Johannes skapelsen, sådan hon *bör* vara; i det senare ser han skapelsen, sådan hon *icke* bör vara.

Keruben är sanningen; vilddjuret är lögnen. Den förre är den förstabudsfasta mänskligheten; det senare är den första-budslösa mänskligheten.

Keruben är det goda; vilddjuret är det onda. Den förre är kärleken; det senare är självviskheten.

Keruben är den helige människoanden, i vilken Gud bor; vilddjuret är den fallne människoanden, i vilken Satan bor. Den förre är den rene världsanden, som tillbeder Skaparen; det senare är den orene världsanden, som tillbeder det skapade.

Keruben och vilddjuret äro alltså varandras motsatser som vitt och svart.

Hos vilddjuret se vi intet människoansikte. Ledaren är försvunnen; visheten är vorden världsvishet; förnuftet är vordet dårskap.

Kerublejonet har blivit förvildat. Det är förvandlat till vildlejonet. Dess mun säger icke »helig» utan »stora ord och hädelser». Det har svikit vakthållningen och övergått på fiendens sida, går hand i hand med det »rytande lejonet», övervinnaren är övervunnen; självbevararen är vorden självfördärvaren.

Kerubtjuren är ock förvildad. Han är förvandlad till björn. Bibehållaren i det goda har blivit den starke, råe och grymme bibehållaren i det onda. Den helige »tjuren» har blivit den trotsige »tjurskallen»; det heliga oxlugnet har blivit dödslugn; »kalvfoten» är vorden klofot. Det få de heliga erfara (13:6, 7).

Kerubörnen, lyftaren, se vi icke till. Men vi se den snabbe och smidige, krypande och lurande katten, leoparden. Intet himmelskt uppåt i de ljusa rymder, men ett jordiskt och sataniskt nedåt i lögnens och listens svarta smygvrår.

Tronen av safir är lämnad; och drakens tron bestigen (13:2). De gyllene kronorna äro borta; i deras ställe sitta de 10 hornkronorna, med vilka draken kröner sina underkonungar och präster.

Lamporna äro släckta; andehjulet har stannat; kötthjulet går; vagnen är vorden vildvagnen, som "far fram i fyrtiotvå månader".

Kristallfästet är dolt i röken av Guds härlighet och makt (15:8). Kristallhavet har blivit det oroliga folkhavet, ur vilket odjuret uppstiger. Intet brus av helig vinge. I dess ställe det stormande havets dån.

Människan har alltså blivit vilddjuret, odjuret, rovdjuret, som ryckt sig själv och hela skapelsen från Gud och lever på rov för rov.

Och denna vilddjursnatur, som har många grader ända ned till fullkomlig satanslikhet och draktillbedjan, har genomträngt hela mänskligheten, blivit en härskande naturlag, syndens och dödens lag (Rom 8:2), som konungsligt råder över "alla stammar, folk, tungomål och folkslag".

Vilddjuret är vad Paulus kallar köttet. Människan skulle vara en ande med underlydande själ och kropp, men har i stället blivit en kropp med underlydande själ och ande. Hon har blivit upp- och nedvänd. Kroppen har kommit ovanpå och blivit allt, såsom hos djuret. Livets tyngdpunkt är flyttad från anden och ned i köttet. Och så har hon blivit kött. Och såsom sådan kan hon varken se eller ingå i Guds rike. Hon är köttets träl i grövre eller finare form.

Vilddjuret bär icke sina tio kronor förgäves. Det råder över alla, som på jorden bo. Endast de, som genom det slaktade Tron-Lammets inskrifts-ande äro skrivna i livsboken, som är kärlekens första- och andrabudsbok, som alltså hava lammnaturen och leva lammlagen, endast de äro undantagna från vilddjurets världsvälde. Men odjurets innersta tanke och hemska mission är ätit besegra och utrota dem.

Men den striden blir vilddjurets undergång. Lammfolket är icke att leka med. Det skall vilddjuret till sin förskräckelse bliva varse.

Vi betrakta nu vilddjuret från följande fyra synpunkter: Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian; vilddjuret i den nytestamentliga profetian; vilddjurets förklädnader; och vilddjurets dom.

FÖRSTA DELEN

Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian

Vi kan alltså gå till rotprofetian. Hon står i Daniels andra och sjunde

kapitel.

I det förra omtalas Nebukadnessars dröm. Han såg en bildstod. Den var "hög och dess glans över måttan stor. Och den var förskräcklig att skåda." Huvudet var av guld, bröst och armar av silver, buk och länder av koppar, benen av järn och fötterna av järn och lera.

Denna bildstod är raka motsatsen till Hesekiels kerubbild. Denna senare är bilden av den sanna människan. Den förra är bilden av den falska människan. Den förra är vilddjurets världshärlighet; den senare är Herrens världshärlighet.

Livskärnan, "det glödande silvret och guldet", är borta. I dess ställe har trätt det förgängliga silver och guld, koppar och järn. Och därför måste det stå på lerfötter. Denna världens härlighet står alltid på fallandefot. Där människan icke vill gå på kerubfoten, där skall hon gå på lerfoten.

Och denna förgängliga världshärlighet tillbedja människorna. Den är deras gud. Och han rycker dem med sig och suger dem in i sig, så att de *bliva* det förskräckliga belätet. Och förgängliggjorda få de dela det förgängligas lott med outsäglig plåga i deras oförgängliga livsväsen.

Skapelsens härlighet lyfter förstabudsfasta men neddrager förstabudslösa sinnen. De förra gör hon alltmer nyktra, de senare alltmer berusade. Där hon finner budstånd, där välsignar hon; där hon saknar det, där förbannar hon.

Bildstoden betecknar detsamma som vilddjuret: den fallna mänskligheten. Och hennes historia står skriven i hans olika delar. Ty de betyda riken, som efter varandra skola uppstå på jorden (Dan 2:36–43). Guldhuvudet är världshärskaren Nebukadnessar, alltså det babyloniska världsriket, i vilket Daniel levde (v. 38). Silverbröstet blir då det medo-persiska, koppar buken det macedoniskt-grekiska och järnbenen med fötter av järn och lera det romerska världsriket, i vilket Kristus levde.

Det är också en fortgående försämring i material. Det börjar med guld och slutar med lera. Det avbildar syndens tillväxt på jorden. Det mänskliga försvinner allt mer. Det djuriska och sataniska tilltager. Också beskrives det romerska riket såsom det förskräckligaste av dem alla. Det krossar och förstör allt (v. 40).

Men Nebukadnessar såg icke blott det "förskräckligt härliga" belätet. Han såg ock dess förskräckliga fall (v. 34, 35). En liten sten lossnade från berget. Den rullade mot fötterna och krossade dem. Och alltsammans: järnet, leran, kopparn, silvret och guldet, slogs i kras, så att det vart "såsom agnar i vinden". Och ingen kunde mer finna belätets plats. Så totalt försvann denna härlighet. Och så skall hela den gudlösa världshärligheten försvinna en gång.

Men av den lilla stenen vart ett stort berg, så stort, att det uppfyllde hela jorden.

Denna sten är den förstabudsfasta mänskligheten, Herrens heliga, Guds församling. Hon är till en början ringa och oansenlig, såsom den lilla stenen på marken, den knappast någon ser. Men hon åker i den Allsmäktiges vagn, vars lötar äro fruktansvärda.

Guds rike "skall krossa och göra en ände på alla riken; men självt skall det bestå evinnerligen" (v. 44.) Den lilla klena hjorden är icke att leka med. Det skall det ogudliga odjuret bliva varse.

Du glänsande världsbeläte, du storordiga och hädande helvetesmakt

på drakens tron! — de heligas blod har du utgjutit i strömmar och skall ännu utgjuta det; men i deras hand skall du, när din tid är ute, bliva som agnar, ty **hon** är Lammets hand.

Vi gå nu till Daniels sjunde kapitel. Samma sak, som bildstoden betecknar, fick även Daniel se, men under bilden av fyra djur, som uppstego ur havet. Det första liknade ett lejon, det andra en björn, det tredje en leopard; och det fjärde var "övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt"; och det uppslukade hela jorden (Dan 7:7, 23). Och det hade 10 horn. Och mellan dem sköt upp ett ***litet*** horn, som hade människoögon och en mun, som talade stora ord. Och detta *elfte* horn blev större än de andra hornen. Och det förde krig mot de heliga och vart dem övermäktigt (Dan 7:8, 21).

Och Daniel ville veta synens betydelse. Och det sades honom, att de fyra djuren betyda fyra konungar eller riken, som skola uppstå på jorden, samma riken, som betecknades med den fyrfaldiga metallen och leran hos bildstoden. Och de 10 hornen avbilda 10 konungar, som skola uppstå i det fjärde riket. Och efter dem skall uppstå *"en annan"* konung, som skall upphäva sitt tal mot den Högste och föröda den Högstes heliga (Dan 7:25). Denne konung är det lilla stortaliga hornet. Och man lägge märke till, att detta horn, under benämningen *"en annan"* ställes vid sidan av de 10 hornen, som betyda konungar eller riken. Det *elfte* hornet betecknar alltså icke den personlige antikrist, utan det antikristiska *världsriket;* varom mer längre fram.*

Vilka de fyra djurrikena äro, ha vi sett. De äro det babyloniska, det medopersiska, det macedoniskt-grekiska och det romerska världsriket. Så har man av gammalt uttytt dem. Och härom säger Luther: "I denna uttydning och mening är hela världen ense." Och vid denna "uttydning" hålla vi fast.**

Det första världsriket i rotprofetian är alltså det babyloniska eller det assyriskt-babyloniska, såsom det ock benämnes. Och det fanns på Daniels tid; som vi sett. Men vilddjursmänskligheten framträdde icke först då. Hon var till långt förut. Också talar gamla testamentet ofta om ett annat rike, nämligen det egyptiska. Detta är det äldsta världsriket. Och det plägar man därför räkna som det första. Och då blir det babyloniska det andra; och det romerska blir det femte.

Men Daniel såg icke blott de förskräckliga djuren och deras förskräckliga framfart, utan han såg ock deras förskräckliga slut i den Guds rättvisa dom, som övergick dem. Och det är samma dom, som övergick belätet genom den lilla stenen. Men den framställdes i andra bilder. Och om densamma skola vi tala i den fjärde delen av detta kapitel.

---

* Detta horn har man kallat det romerska hornet, emedan det uppstår i det romerska riket. Men det talas ock om ett litet horn i det 8 kap. Och det kallar man det grekiska, emedan det uppstår i det macedoniskt-grekiska riket. Detta senare horn betecknar konung Antiochns Epiphanes, under vilken den stora religionsförföljelse ägde rum, som omtalas i Makkabeerböckerna. — Den som önskar en grundlig utredning av denna sak, såväl som som Daniels profetior i övrigt, hänvisa vi till prof. Myrbergs bok: »Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?» Den står ock i Bibelforskaren för 1895, sid. 317—375.

** Se Bibelforskaren för 1895, sid. 320.

ANDRA DELEN

Vilddjuret i den nytestamentliga profetian

Vi återgå alltså till vår text. Och här lägga vi märke till fyra saker: vilddjurets sammansättning; vilddjurets 7 huvuden; vilddjurets sjätte huvud; och vilddjurets tid.

I

Vilddjurets sammansättning

Johannes såg ett vilddjur uppstiga ur havet. Och med havet menas mänskligheten, det lättrörliga och oroliga folkhavet.

Och detta djur var sammansatt av flera slags djur. Det hade gap som ett lejon, fötter som en björn och liknade en leopard. Här igenkänna vi de tre första djuren hos Daniel.

Och det hade 10 horn och makt över alla jordens folk och ett dödligt hat till Herrens heliga. Här igenkänna vi det fjärde djuret hos Daniel.

Vilddjuret i vår text är alltså en sammansättning av alla de vilddjur, som uppstodo under Gamla testamentets tid. Men icke blott det. Även de vilddjur, som uppkomma i det Nya testamentets tid, ingå i detsamma; som vi skola få se. Hela djurväsendet på jorden, från världens begynnelse ända till detsammas slutliga undergång, är samlat i detta förskräckliga havsdjur.

Det var alltså en övermåttan ful och förfärlig klump, som Johannes såg. Men det var blott en bild. Och vad skall icke då den verklighet vara, som den betecknar! Huru gränslöst ohygglig måste icke vår värld vara inför himmelska ögon! Och med sådana skola de heliga på jorden lära sig att se henne. Då Johannes såg henne så, sade han: **»hela världen är i den ondes våld»(**1 Joh 5:19).

Liksom allt gott i himmel och på jord är samlat i den härliga keruben, så är allt ont på jord och i helvete samlat i det sjuhövdade vilddjuret. Mellan dem är ett oändligt svalg. Och det skall hållas vid makt i Lammets första- och andrabudsande, om ock med strömmar av martyrblod. Ty därpå hänger icke blott de heligas utan ock hela världens räddning.

Ja, så ser den förstabudslösa människan och mänskligheten ut. Allt är skönt i Guds skapelse, blott människan är ful och gör allting fult. Hon är djuret, odjuret, skadedjuret i lägre eller högre grad.

Det hjälper icke, att du ställer munnen så liten och söt — djurgapet är han, stortruten.

Det ändrar intet i saken, att du gör foten så nätt och trippar så lätt — björnskanken är han.

Inga fina handskar dölja tassen — klorna sticka fram.

Det båtar föga, att du är så belevad och fin, det är blott kattsmidigheten. Din bildning är endast ett skört pappersfodral, som du krängt utanpå djuret.

Och vad är all din vetenskap och lärdom, då du icke ens vet, att du är djuret? En såpbubbla. Och vad är din strävan? Ett grävande av din grav i köttet. Och vad är din hänförelse? Djurets levnadslust och brunstighet. Och vad din tvärsäkerhet, nosighet och makt? Drakens tron

en liten tid. Och vad din innersta glöd? Hatet mot den Högste och hans heliga.

Och vad är din gudsdyrkan i dina dyrbara, härliga djurtempel, dina rövarekulor, där du *söker* och *får* säkerhet och lugn för dina rov och rövarebragder? Hon är hädelse. Men du ser icke de 7 hädiska namnen på ditt huvud. Ty hela ditt väsen är hädelse, då du dyrkar Gud med ett förstabudslöst hjärta.

II

Vilddjurets 7 huvuden

Alltså äro alla världsrikena på jorden sammansatta till ett enda djur i vår text, den vidrige lejonbjörnleoparden, kattbjörnen. Och denna sammansättning får sitt starkaste uttryck genom dess 7 huvuden på en *gemensam* kropp.

Och profetian lägger stor vikt på en rätt kunskap om dessa huvuden. Ty de giva oss en säker inblick i Guds världsstyrelses djupa, starka och hemlighetsfulla gång genom tiden.

Därför sändes en särskild ängel för att, bland annat, förklara huvudenas betydelse för Johannes. Därom läsa vi i det 17 kapitlet. Han fick se en kvinna sitta på ett vilddjur, som var fullt av hädelsenamn, och som hade 7 huvud och 10 horn. Alltså samma djur som i vår text.

Och kvinnan hade i sin hand en kalk, full av styggelser och horeriorenlighet (Upp 17:4). Hon handhaver alltså ett förstabudslöst evangelium, som innerst lämnar människan kvar i förstabudssyndens otukt, som är äktenskapsbrott mot Gud (Jak 4:4; Ps 73:27; Jes 57:3; Hos 2:2–5; 2 Kor 11:2). Hon är skökan, den förstabudslösa kyrkan i *alla* kyrkor, både stora och små.

Denna syn förflyttar alltså Johannes långt fram i Nya testamentets tid, ända till medeltidens glänsande skökovälde. Detta skall beaktas. Ty då förstå vi ängelns förklaring över vad han kallar »hemligheten» om vilddjuret med de 7 huvudena (Upp 17:7).

Han säger: *»Här ställes förståndet med sin vishet på prov: De 7 huvudena äro 7 konungar»* (Upp 17:9). Sålunda betecknar varje huvud en konung eller ett världsrike. Och så blir världsrikenas hela antal på jorden sju.

Vidare säger han: »de *fem äro fallna»,* nämligen vid tiden för skökans sittande på djuret. Och vilka de 5 äro, veta vi. De äro de huvuden eller riken, som uppstodo i Gamla testamentets tid, alltså alla från och med det egyptiska till och med det romerska. De 4 första föllo före Kristus. Det femte föll efter Kristus. Så hade alla 5 fallit, då skökan tronade på vilddjuret.

Och vidare säger han: *»den ene är»,* nämligen »är» vid den ifrågavarande tiden. Denne konung är alltså det sjätte huvudet eller världsriket. Han är just vilddjuret, på vilket hon sitter, världsriket under skökotiden. Sålunda sammanfaller det sjätte huvudets tid med skökans tid och omfattar både hennes glansperiod under medeltiden och hennes svaghetsperiod under nyare tiden, då djuret börjat kasta av henne; vilket i vår tid går fort, som vi se. Och då djuret gjort sig henne kvitt, slutar det sjätte världsriket. Vi leva alltså under det sjätte huvudet, och i dess yttersta tid.

Ytterligare säger ängeln: *»den andre är ännu icke kommen, och när*

han kommer, skall han en liten tid förbliva.» Denne konung blir alltså det sjunde huvudet. Och det blir det sjunde eller sista världsriket på jorden.

Men huru kan det vilddjur, på vilket skökan sitter, hava 7 huvud, då ju 5 hava fallit? Det borde väl rätteligen ha blott två eller helst endast ett, då det sjunde ännu icke har kommit? Nej, då vore just den förskräckliga »huvudsaken» förfalskad. Det måste ha sju.

Ty varje föregående världsrike lämnar sin ande i arv åt det följande. Den förstabudslöse världsanden, som är själva vilddjuret, går icke under, då ett världsrike går under. Han lever upp i det följande, som alltid förnyar det föregåendes förstabudssynd. Så finns alla de 5 fallna rikenas ande samlad i det sjätte världsvilddjuret. Alltså får icke något fallet huvud vara borta. Ty till sitt andeväsen är det *med* allt framgent.

Men varför upptages det sjunde huvudet, innan det kommit? Jo, naturligtvis. Djuret är först unge. Och i ungen ligger ju hela det framtida djuret. Så här. Det egyptiska riket är vilddjursungen. I det babyloniska har han ökat. I det medo-persiska än mer. I det macedoniskt-grekiska är han ganska stor. I det romerska är han »förskräckligt» stor, stark och hemsk. I det sjätte blir han sjuk, »sårad till döds», så att skökan kan kliva upp på honom. Men han kryar till sig och blir värre än någonsin förut. Och i det sjunde blir han det fullväxta odjuret.

Härav se vi först — vad vi nyss antydde — att varje efterföljande världsrike upptager eller *är* det föregående riket, såsom t. ex. ett tvåårigt lejon *är* ettårslejonet i nyutvecklad gestalt. Men vi se ock — vad vi nu särskilt skulle se — att varje *föregående* världsrike upptager eller *är* alla de efterföljande rikena, såsom t. ex. det ettåriga lejonet *är* två-, tre- och fyraårslejonet i outväxt gestalt.

Världsanden *är* på varje punkt av sin tillvaro, i stort sett, *allt* vad han varit sedan världens begynnelse, i högre grad än förut; så ock allt vad han kommer att vara intill slut-krossningen genom den lilla stenen, fast i lägre grad än vad han framdeles blir. Hans livsväsen, som är förstabudssynden, är alltid detsamma. Det är blott graden som skiftar. Han står under utvecklingens omutliga: »Rulla!» Växa skall han till sin högsta höjd, alldenstund världen vill ha honom.

Sålunda måste vilddjuret i vår text, vilket avbildar världssynden i hennes förskräckliga helhet, enhet och sammanhang (hennes organism), hava 7 huvud, fastän det sjätte och det sjunde ännu icke kommit på Johannes tid. Ty till sitt väsen funnos de där. Likaledes måste vilddjuret, på vilket skökan sitter, hava 7 huvud, fastän det sjunde ännu icke kommit.

Så stiger ondskan på jorden. Varje världsrike lämnar nytt bidrag med sina synder och lägger den livskraftiga grunden till det följandes högre ondska. Och så blir det sjunde riket det mest gudlösa av alla. Det kallas också det antikristiska. Ty då slår guds- och kristushatet ut i en fasansfull världsbrand. Detta är elftehornskonungen eller elftehornsriket.

Människa, ser du vad tiden lider? I, Herrens heliga, bereden eder på det lilla hornets »förödelse». Redan nu flyter blod för det hatade namnet, även i den kristna vilddjursvärlden. Och det skall snart flyta i

strömmar. Vilddjuret törstar! Kom, krona, du härliga röda! De utkorade längta efter dig. I Lamm-Lejonets världsövervinnande ande skola de gå i döden, Herre, för ditt hatade namn.

De 7 huvudena äro alltså världshistoriens 7 hemliga skeden. Hittills har hela världsutvecklingen troget följt denna »huvudlinje», ända in i det sjätte huvudets tid, som är vår tid. Och hon kommer att följa den till slut. Men detta är och förblir en hemlighet för varje djurmänniska, även den lärdaste historiebeskrivare. Ty att världshistorien är historien om striden mellan belåtet och den lilla stenen, mellan världsriket och gudsriket, det ser blott den, som har öppna förstabudsögon.

Tag vara på ängelns hemlighetsfulla vinkar åt Johannes. Ty de äro blott tysta vinkar, gåtfulla ord av den himmelske Anden åt de heligas ande — för att icke utöva något tvång på vilddjuret, som måste få löpa banan ut. Tyst, tyst! Den som har ögon, han ser; den som har öron, han hör.

III

Vilddjurets sjätte huvud

Detta huvud har ju en särskild betydelse för oss. Det bör då också få ett särskilt ord. Vi betrakta det från två synpunkter: dess utseende; och dess närmare beskaffenhet.

A

Det sjätte huvudets utseende

Vad som då genast faller oss i ögonen är det, att vårt världsrike är mycket olika de 5 föregående. Ty under vart och ett av dem var den då kända världen, i stort sett, sammanpressad till *ett* rike, vanligen under blott en härskare. Men så är icke förhållandet nu. Utan hon företer en mångfald av riken och regenter. Och av dem ligga de s. k. stormakterna ofta i strid med varandra om världsherraväldet, utan att någon hittills kunnat uppnå det.

Det sjätte huvudet är alltså en *svaghetsperiod* hos världsanden. Och även det antyder ängeln, nämligen i dessa ord: *»vilddjuret, som du såg, har varit och är icke och skall uppstiga ur avgrunden och gå till undergång»* (Upp 17:8). Det är: nu är icke vilddjuret till, sådant det förut var, nämligen som ett enhetligt världsrike; men det håller på att uppstiga ur avgrunden (jfr 11:7), samlar alltså krafter till ett nytt världsherravälde, som med avgrundens hela hjälp skall övergå alla de föregående i enhet och styrka. Och det blir det sjunde världsriket, elftehornsriket.

Denna avmattning hos världsanden under det sjätte huvudets tid är förutsagd i rotprofetian. Redan bildstoden antyder den. Man märke nämligen, att i densamma framställes det romerska riket först såsom ett övermåttan starkt »järnrike», det som krossar och sönderslår allt. Sedan beskrives det såsom »delvis starkt och delvis svagt». Detta betecknas särskilt med belätets 10 tår, som voro en blandning av järn och lera (Dan 2:42). Dessa tår betyda alltså en försvagad fortsättning av det romerska riket. Och denna fortsättning kallas också just ett *söndrat rike*

(v. 41). Och detta söndrade rike är det sjätte världsriket, i vilket det romerska övergick, då det föll såsom det femte huvudet. Och i detta rike fortlever den romerske järn-anden, men i försvagat tillstånd. Den femte basunen, som är folkvandringarna, inkastade i Europa en mångfald av nya folk, bildbara som lera, men omöjliga att foga ihop till ett enhetligt järnrike. Visserligen, säger Daniel, skall en blandning av människosäd äga rum; såsom ju ock sker mellan de olika europeiska folken och mellan de olika furstehusen; men det hjälper icke. »Delarna skola lika litet hålla ihop med varandra, som järn kan förbinda sig med lera» (v. 43). Alltsedan Roms fall har Europa varit »söndrat» i en mångfald av riken. Och denna mångfald betecknas med de 10 tårna. Vi leva i de 10 tårnas tid.

Samma övergång från styrka till svaghet finna vi ock i Daniels syn. Det romerska riket framställes även där först såsom starkt. Det hade stora tänder av järn och uppslukade och krossade, och det som blev kvar trampade det under fötterna (Dan 7:7). Men sedan beskrives det såsom delat. Och denna delning betecknas med dess 10 horn. De äro 10 konungar eller riken, som skola uppstå i det riket (7:23). Och efter dem skall uppstå den lille ettrige elftehornskonungen, som blir större än alla tio, själva antikristkonungen, som är det sjunde världsriket. Därmed är alltså sagt, att de 10 hornkonungarnas tid infaller *emellan* det femte starka järnriket och det sjunde ännu starkare hornriket. Och denna mellantid är just vår tid. De 10 hornen beteckna alltså samma världsskede som de 10 tårna. Vi leva i tiotåriket eller i tiohornsriket och gå det förskräckliga elftehornsriket tillmötes.

Och se vi nu på vilddjuret i vår text, så finna vi även hos det, såsom ju var att vänta, de 10 hornen. Och ängeln säger till Johannes, att de äro 10 konungar, som ännu icke fått rike, nämligen: ännu icke på Johannes tid, ty han levde under det femte huvudet. Och då förstå vi på vilket av de 7 huvudena de 10 hornen sitta. De sitta på det sjätte, som är det femte huvudets söndrade fortsättning.

Alltså är svaghetstillståndet hos det sjätte världsriket noggrant förutsagt redan i rotprofetian. Och Johannes får skåda detsamma även i en ny bild. Han såg ett av vilddjurets huvuden såsom sårat till döds. Men han såg ock, att såret vart läkt. Och vilket det sårade huvudet är, framgår nu tydligt av saksammanhanget. Det är det femte, som fick ett sådant dråpslag genom den femte basunen, vilken störtade det västromerska riket år 476, att det har känning därav i många hundra år. Djuret vart sjukt. Och det sjätte världsriket är dess sjukdomstid, men ock dess läketid. Det fick nedsatta krafter. Men det kryar till sig, uppsuger läkekrafter från avgrunden. Och i det sjunde är det fulläkt. Och det, som då innerst förenar hela världen till ett, är avgrundshatet mot Gud, hans bud och hans heliga.

B

Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet

Så omständligt och eftertryckligt har profetian beskrivit vårt världsrike. Och detta därför, att det är en övergångstid av oerhörd vikt och betydelse för hela världen. Ty den är en besökelse- och avgörelsetid

för djurmänskligheten och en lömsk och försåtlig frestelsetid för Guds rike. Vad har då profetian velat säga oss? Bland annat följande sex saker:

1

Vårt världsrike är europeiskt

I och med det femte huvudet flyttades världshändelsernas medelpunkt till Europa med dess världsbehärskande Rom. Och i Europa förbliver den under hela det sjätte huvudets tid. Visserligen är vår världsdel det »söndrade riket». Men de europeiska folken tillsammantagna äro dock världsbehärskande. Europa sätter sin prägel på hela världen.

2

Vårt världsrike är vilddjuret

Det äro de sex övriga ock. Men det skall eftertryckligt beaktas, att vi leva i vilddjurstiden, då »hela världen är i den ondes våld.» Ty det glömmes ofta. Världshärligheten förbländar. Hela jorden går »med beundran efter vilddjuret». Och gränsen mellan det och Lammet utplånas. Stora skaror av de troende ligga hemligen med i merguderiet. Och Guds rike försvagas och föraktas. – Upp med ögonen! Och håll gränsen klar mellan keruben och djuret. Därpå hänger det särskilt under det sjätte världsrikets sömngivande blandningstid.

Det till namnet kristna Europa är *vilddiuret.* Dess särskilda stater äro djurriken. Så ha vi det svenska vilddjuret, det ryska, tyska och franska vilddjuret, o. s. v. De hava ock vilddjursbilden på sina fanor, t.ex. lejonet och björnen. Därmed visa de högtidligt sitt verkliga väsen, som är vilddjurs-anden.

Särskilt äro stormakterna »förskräckliga» stordjur. Deras politik är ofta ett äkta rovdjursliv. Den är en djävulsk blandning av lejon-, björn- och leopardliv, en satanisk vävnad av tyranni, råhet, lögn och list. Och där smygande kattliv icke räcker, där visas tänder och tillgripes våldet; odjuret slappes löst och hela länder färgas med blod. Och man går så långt i hutlöshet, att man håller allmän riksbön till Gud, att han måtte vara behjälplig att slå ihjäl, fastän det förhandenvarande kriget blott är ett skamligt våldsverk och skändligt röveri. En av Europas största statsmän — vi förtiga hans namn — yttrade en gång dessa betecknande ord om storpolitiken: *»Ville vi en dag vara rättrådiga, då vore vi förlorade».* Till den grad sitter vilddjuret på draktronen i det kristna Europa. Och just från en genomdjurisk överhet skall det högsta djurfördärvet komma över hela världen i slutet av vårt världsrike. De tio konungarna skola ställa hela »sin kraft och makt» i vilddjurets tjänst i och för utrotandet av Lammet med dess utkorade och trogna från jorden (Upp 17: 12–14). Se upp i tider, som nu stunda! Och lyd aldrig en djurisk överhet, som vill kväva eller döda Lammet i ditt bröst. Ty då är du evigt förlorad. Trampa alla hennes *budlösa* lagar under din fot; ty de stamma från drakens tron.

Härvid bemärke man, att det som gör djuret är förstabudssynden, eller att människan älskar det skapade med fyrsidig all-kärlek. Därmed

är livets tyngdpunkt förlagd till det själiska, kroppsliga och synliga, alldeles som hos djuret i skogen; som vi sett förut. Men denna djuriska sinnesriktning kan stå tillsammans med en själisk samvetsgrannhet, yttre budhållning, borgerlig rättfärdighet och ordning, som i någon mån tämja och tillhyfsa djuret. Och denna djurtukt åligger den världsliga överheten. Och så långt hon utövar den skall hon *äras*, *understödjas* och *lydas.*

3

Vårt världsrike är det försvagade världsriket

Och det är en Guds nåd. Av denna svaghet skall Guds rike begagna sig, och med Lammets ande ytterligare försvaga det; och frånrycka det så många själar som möjligt. Det är ett visst antal, som just på grund av denna svaghet kunna uttagas under sårets tid. Skynda på med dem, ty det är snart läkt.

Världsandens avmattningstid har icke använts, som den bort. Den har, t.ex. i vårt land, i århundraden erbjudit rika tillfällen för anden från ovan till grundgående djuromskapning. Men i stället har man i skökoande slagit sig på ett yttre djurtämjeri och förslösat sin kraft på ett världskyrkligt burbygge åt djuret och Lammet tillsammans. Och följden se vi. Nu river kattbjörnen sönder buren; och statskyrkan är i fara att mista både djurfolket och lammfolket.

Denna dyrbara svaghet hos djuret tager sig uttryck även i politiken. Ingen av våra stormakter kan bli världshärskare, huru gärna den än ville det. Men i stället slå de sig på att försvaga varandra och bevara jämnvikten, att ingen må bli för stark. Gott!

4

Vårt världsrike är skökotiden

Vilddjurets svaghet har gjort, att skökan kunnat trona på dess rygg. Och i medeltiden hade hon konungavälde över jordens konungar (Upp 17:18). Hon var djurtämjerska och är det delvis ännu. Mången skökopåve, skökobiskop och skökoprelat har tagit väldiga tag med det sjuka djuret och mer än en gång slagit det till marken. Men den nyare tiden har blivit en avkastningstid. Djuret har visat sig allt mer obenäget för att låta berida sig av den glänsande världsdamen med den förfalskade kalken. Också har det genomskådat hennes hyckleri. Katten är inte dum. Och i våra dagar börjar hon sitta ganska löst över hela världen. Också sågo vi 1907 det franska djuret kasta av henne. Och det svenska vilddjuret visar sig ganska svårhanterligt för den svenska skökan. Hon hänger där och guppar ända bort på länden.

5

Vårt världsrike är den stora förförelsens tid

Det är den farligaste tid, som funnits och kommer att finnas på jorden. Ty det är den »vita» farans tid. Och den faran sammanhänger med skökan. Den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor fördärvar alla jordens folk med sin horerikalk. Vi leva i en tid, då denna världens gud söker att med budlöst evangelium utrota evangelium från jorden. Det är

den »vita» faran, den största av alla faror, ty hon är den ljuva faran. Och i den budlösa nådens nät ha de flesta troende fastnat. Härom mer längre fram.

6

Vårt världsrike är vilddjurets läketid

Vi leva i avgrundens uppstigningstid. Världsanden reser sig och vinner i styrka. Och nu går det fort. Ty mycket är *hemligen* undangjort i hjärtana genom budlös nåd. Folken äro fördärvade av skökan. Och nu samlar och ordnar den uppstigande avgrundsanden sina vilddjursskaror i alla land och riken. Och han ingjuter i dem en satanisk hänförelse och glöd. Här brinner i våra dagar en eld i folkens bröst, icke blott en mänsklig vilddjurseld utan en avgrundseld. Du ser den flamma i mångtusendens blickar. Det är icke fråga om skökoavkastning blott, utan *innerst* om folkens avkristning och gudlöshet i grund, hejdlös frihet åt odjuret. Gud, hans bud och hans heliga äro djupaste hindret. Mot det kommer hela världen att storma an, då huvudet hunnit bliva läkt och avgrundens makter hunnit upp på jorden. Och därmed stiger världen in i det sjunde riket, där den sista striden står mellan vilddjuret och Lammet. I den striden får djuret ett nytt sår. Och det blir det *oläkliga* dödssåret.

Du Satans vilddjur från avgrundens djup — under djävulska grin, med storordigt, hädande djurflabb och med mordiskt lågande elftehornsögon sårar och sargar, plågar och dödar du Herrens heliga! Men just genom dem skall du få det sår, ur vilket blodet strömmar tolvhundrasextio stadier från pressen den röda, trampad av konungars konung (Upp 14:19, 20; 19:15, 16).

IV

Vilddjurets tid

Uppenbarelseboken delar Nya testamentets tid i två skeden, det lilla och det stora. Det förra betecknas med »42 månader», som äro 3 1/2 år, och med »1.260 dagar», som äro 42 månader efter 30 dagar i månaden. Och det senare betecknas med »1.000 år».

Det lilla skedet är *vilddjurets* tid; som vi se i vår text: »och makt vart given åt det att fara fram under 42 månader» (v. 5). *Så* länge räcker alltså *det ondas* världsherravälde; så länge är »hela världen i den ondes våld». — Och sålunda omfatta de 42 månaderna den del av det femte världsrikets tid, som faller inom Nya testamentet, samt hela det sjätte och sjunde världsrikets tid.

Utom i vår text förekommer det lilla talet på tre ställen i Uppenbarelseboken. I Upp 11:2 angiver det tiden för den heliga stadens eller Guds församlings förtrampande av hedningarna, d. ä. av vilddjuret. I Upp 12:6 uttrycker det tiden för solkvinnans vistelse i öknen, d. ä. bland hedningarna. Och i Upp 11:4 utgör det tiden för Guds församlings grundläggande och uppehållande genom de profeterande vittnena.

Och då nu alla fyra sakerna: vilddjurets förskräckliga »framfart»

eller världsregemente, församlingens förtrampande av vilddjuret, hennes vistelse i vilddjursöknen samt hennes närande därstädes, betecknas med samma tal, så är därmed en vink given, att alla dessa saker äro samtidiga under hela det ifrågavarande världsskedet. Och detta skall beaktas. Ty därmed få vi ett vägledande ljus under de 42 månadernas vilddjursmörker; som vi skola se längre fram.

Det stora talet däremot angiver tiden för *kristendomens* världsherravälde på jorden. Då är det slut med vilddjurstiden, som är vad Herren kallar hedningarnas tider, slut med vilddjurstrampet och vilddjurstronen. Stenen krossar belätet, den »Högstes heliga intaga riket» och »regera med Kristus i 1 000 år» (Upp 20).

De 42 månaderna omfatta alltså tiden från Herrens första till hans andra ankomst — i stort sett. Och de 1 000 åren omfatta tiden från hans andra ankomst till världens ände — i stort sett. Ty dessa tal äro endast profetiska bildspråk. De låta icke människan veta »år och dag» utan endast *ungefärliga* tidsskeden.*

Vi leva i de 42 månaderna. Och de äro en *liten* tid, men en *ond* tid; ty den är vilddjurets tid och Satans tid. Han *»har»* den, säger en röst från himmelen (Upp 13:5). Ty under *den* har han hela världen i sitt våld. Men så kommer den goda tiden. Och den är *lång*, ty den är »1.000 år».

De 42 månaderna äro alltså i *förhållande till 1.000 år* blott som en liten stund, en handvändning — och så är det slut med det ondas herretid på jorden. Men betraktade *i och för sig* äro de en ganska lång tid. De ha ju redan visat sig inrymma bortemot 2.000 år. Och huru mycket som återstår av dem, vet ingen. Men då nu denna »lilla tid» visat sig vara snart årtusenden, så förstå vi, att »den långa tiden», som ju ock är blott en bild, måste i överensstämmelse därmed vara icke 1.000 år, utan många tusen år.

Ingen vet, när de 42 månaderna sluta, sade vi. Och ingen får veta det. Och det måste vara så. Ty i annat fall avskäres nerven i det *sekundliga* redovarandet till Herrens ankomst. Allt uträknande vare fjärran. Det har alltid misslyckats och kommer alltid att göra det. Men därmed har det alltid dragit och drager alltfort smälek över det heliga namnet och ett ödesdigert förakt för det profetiska ordet. Profetian ställer på oss, som vi skola få se, långt djupare krav än att räkna, vad som icke kan räknas. Svärma aldrig för årtal och dagar i framtiden, ty då svärmar du bort den *nu*-nykterhet och *nu*-bereddhet, varpå Herren lägger *hela* vikten. Ty den ankomst, som du *säkert* får uppleva, är Herrens ankomst till dig i döden. Och den kräver nu-liv, *sekundligt* fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd, i tusenfaldig plikt.

TREDJE DELEN

Vilddjurets förklädnader

Dessa äro två: lamm-ormen och skökan.

* För kännedom om rotprofetiska ursprunget till talet 42 månader eller 3½ år, som är en halv årsvecka, och den profetiska tideräkningen i övrigt, hänvisas till prof. Myrbergs bok: ”Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?”

1

Lammormen

Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden, och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken. Och det utövar det första vilddjurets hela myndighet inför dess åsyn, och det kommer jorden och dem, som bo på henne, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt. (Upp 13:11, 12)

Då Johannes hade sett vilddjuret uppstiga ur havet, ser han strax ett annat vilddjur uppstiga ur jorden. Och med jorden menas djurmänskligheten, men såsom *ordnad* till riken och samhällen i motsats till det oordnade och självsvåldiga folkhavet. Detta är alltså jorddjuret.

Och detta vilddjur hade två horn, som liknade ett lamms. Och dessa horn tyckas hava haft en särskild förmåga att fängsla åskådaren. Ty Johannes fäster sig så helt och hållet vid dem, att han icke giver någon ytterligare beskrivning på djurets utseende. Vilddjuret n:r 2 hade lammhorn; alltså liknade det ett lamm; det är allt vad vi få veta därom.

Men ett vilddjur var det. Det såg han. Alltså ett vilddjur, som *efterapade* Lammet.

Och det talade som draken. Och huru talar han? Jo, det fingo Adam och Eva veta. Han predikade för dem det förstabudslösa löftet: att *utan* Gud bliva som Gud, att taga det skapade i stället för Skaparen och därmed bliva salig; han förde dem in på den förstabudslösa vägen — till himlen naturligtvis! Och så talar han alltid. Drakordet är det förstabudslösa evangeliet.

Och i vår text har han gjort sig ett par horn, så lika ett lamms som möjligt. Så att han skall se ut som Lammet, under det att han i verkligheten är den gamle ormen. Och så sträcker han upp dem och ringlar in sig under dem, så att ingenting synes av honom mer än hornen. Och så går han och gäller för Lammet. Och så predikar han det gamla drak-evangeliet — i Lammets namn. Han gör Lammets evangelium förstabudslöst. Listigt lär han sina »präster och predikanter» att göra sig lammhorn, d. ä. att förtiga och borttaga just det, som är evangelii eviga grundväsen: det första, största och yppersta budet, allt-hjärtekärlekens bud, och att lägga frälsningen *utanför* detsamma, där den aldrig i evighet ligger. Han inspirerar dem med den förstabudslöse hornanden, så att de kunde gå i döden på det, att de hava Lammets evangelium, under det att de hava drakens budlösa evangelium.

Världens grundsynd och grundolycka är just förstabuds-synden. Och hennes grundräddning och grundlycka är just det eviga förstabudsevangeliet. Och just här griper Satan in och gör evangelium förstabudslöst.

Och nu fick Johannes se den förskräckligaste syn, som finnes på vår arma jord. Och det är denna: »Lamm-ormen» kommer jorden och dem, som bo på henne, att **tillbedja** det första vilddjuret. Alltså lägger lamm-draken alla jordens folk på knä för lejonbjörnleoparden, världsanden, merguden och därmed innerst på knä inför draken själv. Och detta i

Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn!

Så fasansfull är lammormens makt, den omfattar hela världen. Så väldigt är hans evangelium, så sataniskt listigt och lömskt, att människorna icke märka sin fara. De tro sig tillbedja Gud, och så tillbedja de innerst vilddjuret. De tro sig höra Lammet till, och så höra de lammormen till.

Här ha vi just den stora förförelsen, det sjätte världsrikets vita fara, den största faran på vår jord.

Ty att lammormen just betecknar denna fara, det säger oss tydligen vår text. Lammormen kommer jorden och dem, som bo på henne, att tillbedja det första vilddjuret — märk nu! — *vars dödssår blev läkt,* alltså det vilddjur, som Johannes hade sett vara sårat till döds men som blev läkt. Det är vilddjuret just i gestalten av de sjätte och sjunde världsrikena.

Luther har givit lammormen den rätta tydningen. Han säger i företalet till Uppenbarelseboken: *»Det andra djuret med de två hornen är påvedömet, som nu även är vordet till ett värdsligt rike, dock med skenet av Kristi namn.»*

»Med skenet av Kristi namn», tillägger han. Det är hornen. Och vi skola ingalunda tro, att detta sken, skenandligheten, är inskränkt blott till den katolska kyrkan. Hon har ju döttrar, som äro skökor, även de (Upp 17:5). Och så långt den förstabudslösa släktskapen med henne sträcker sig, så långt har vi den romerske hornormen i alla kyrkor, både stora och små.

Men blott de, som äro skrivna i Tron-Lammets livsbok, kunna se lammormen, blott de, som äro frälsta genom en förstabudstron, fyrsidig all-kärlekstron i Lammet. Ty blott de ha sekundligt öppna förstabudsögon, de enda ögon i himmel och på jord, som kunna se förstabudssynden i hennes hemliga djup och världsvidd. Inför dem ter sig kristenheten just så, som den tedde sig för Johannes: hela jorden är förförd av lammormen. Och det icke blott namnkristenheten utan all den halvandlighet, som tror sig vara helandlighet och slår sig till ro på den. De flesta troende ha fastnat i det sjätte världsrikets halvevangeliska ormnät. Här skramlar ett hornskrammel så ihåligt och hemskt i kyrkor och bönhus. Människorna sitta där som en skog av horn.

Drakevangeliet är kärt. Det vinner gehör. Att få stiga in i himlen med björnfot, kattkropp och lejongap, blott man sätter på sig två lammhorn, det faller alltid den gamle Adam i smaken. Att en dag i veckan kröka knä för Skaparen och alla dagar i veckan ligga på knä för det skapade, det är djurevangeliet, som frälsar djuret. Att höra och läsa, bedja och sjunga och röras till tårar av nåden, blott man hemligen och i hjärtas djup får sekundligen kyssa merguden, det smakar. Men det är ormnåden, som frälsar ormen. Och den nåden håller man dyr. För den kämpar man som för livet.

Vilddjuret n:r 2 är alltså i grunden detsamma som vilddjuret n:r 1. Lammormen är lejonbjörnleoparden förklädd till lamm.

Det första djuret är världen rätt och slätt; det andra djuret är världen i andlig förklädnad. Det förra är världssinnet i eget namn, det senare är

världssinnet i Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn. Här är nåden den fagra ytan över ett i grunden obrutet och oomskapat djurhjärta, gudaktighetens sken med förnekande av hennes djurdödande tron-kraft, förstabudskraft.

Lammormen är den falske profeten med sitt falska profetdöme, som är ett helt världsdöme. För honom varnade Herren kraftigt. Sedan han i bergspredikan grundligt och allsidigt framställt det *allena* frälsande budevangliet, säger han: *»Vakten eder för de falska profeterna, som komma till eder i fårakläder men invärtes äro glupande ulvar»* (Matt 7:15). Just vad han här kallar vargar är draken i vår text. Och just vad han här kallar fårakläder är lammhornen i vår text.

Lammormen fanns även i Gamla testamentet. Vår text har sin rot i alla de profetior, som tala om de falska profeter med t.ex. sin »vitmening», smetfrälsning, som »gör den rättfärdige försagd i hjärtat, men styrker den ogudaktiges mod, så att han icke omvänder sig från sin onda väg och räddar sitt liv» (Hes 13:14, 15, 17). Men där predikade han det förstabudslösa löftet, som störtade hela judafolket i fördärvet och förde Kristus på korset; i Nya testamentet predikar han det förstabudslösa evangeliet, som störtar hela världen i fördärvet och för andra gången för Lammet på korset, nämligen i gestalten av lammfolket, vars slutkors reses på det sjunde världsrikets långfredag, *»vid vars afton»* jordens tusenåriga påskdagssol går upp (Sak 14:7).

2

Skökan

Och en av de sju änglarna, som hade de sju plågorna, kom och talade till mig och sade: »Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som tronar över de stora vatten, med vilken jordens konungar hava bedrivit otukt, och av vilkens otukts vin de, som på jorden bo, hava druckit sig druckna.»

Och han förde mig i anden bort till en öken; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, som var fullt med hädelsenamn och hade sju huvud och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och översållad med guld och ädla stenar och pärlor. Och hon hade i sin hand en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Och på hennes panna var skrivet ett namn: »Hemlighet: det stora Babylon, modern till skökorna och styggelserna på jorden.»

Och jag såg kvinnan drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod; och jag förundrade mig storligen, då jag såg henne. Och ängeln sade till mig: Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om kvinnan och om vilddjuret, som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen».

Här ställes förståndet med sin vishet på prov. De sju huvudena äro sju berg, på vilka kvinnan sitter; de äro ock sju konungar.

Och han sade till mig: »Vattnen, som du såg, över vilka skökan tronar, äro folk och skaror och folkslag och tungomål. Och de tio hornen som du såg, och vilddjuret, de skola hata skökan och göra henne utblottad och naken och äta hennes kött och uppbränna henne i eld.

Ty Gud har givit dem i hjärtat att utföra hans råd och att utföra ett

och samma råd och att giva sitt rike åt vilddjuret, till dess Guds ord varda fullbordade.

Och kvinnan, som du såg, är den stora staden, som har konungavälde över jordens konungar». (Upp kap. 17)

Skökan säger: *»Jag sitter en drottning och är icke änka och skall icke se någon sorg»* (Upp 18:7).

Här fick Johannes se lammormen i gestalten av en kvinna. Hon sitter på vilddjuret n:r 1 och är vilddjuret n:r 2.

Hon är klädd i purpur och scharlakan och skimrar av guld, ädla stenar och pärlor. Hon är alltså icke den fosterlandslösa främlings- och pilgrimskvinnan i öknen, dårskapskvinnan, världens utskum och avskrap. Men hon efterapar henne. Hon är kvinna även hon; och hon är i öknen även hon; och hon har kalken även hon. Men hon är öknens guldkvinna. Denna världens glänsande beläteshärlighet är innerst hennes liv. Hon är mergudakvinnan, som har sin himmel på jorden, rider djurritten genom livet och lovar människorna att få rida in i Guds rike med både djuret och djurhärligheten, blott de leva någorlunda anständigt i det yttre och dricka flitigt av hennes förstabudslösa kalk.

Hon är prydd som en brud åt sin man. Och mannen är vilddjuret n:r 1. Också kallar hon sig drottning. Ty hon är gift med det sjuhövdade kungsdjuret, världsanden. Och de tu äro ett. Hon kysser katt-björnen och ligger i hans famn. Men i Guds namn. Därför är hon alltid oskyldig som ett lamm. Hon har aldrig gjort något ont. Och vilken sköka har det!!

Och hennes äktenskap är icke barnlöst. Hon är moder till skökorna och styggelserna på jorden.

Hennes grundsynd är synden mot grundbudet. Den är förstabudshoreriet, den vitmenade, tvåbehornade, lamm-liknande världskärleken. Denna synd är »boleri», höjden av all onaturlighet. Så vederstygglig är förstabudssynden inför Gud. Och så vederstygglig skall den vara för Guds heliga, som äro den fyrsidiga **all-, all-, all-, all-**kärlekens förstabudsbrud, solkvinnan, den tolvstjärnekrönta första-budsdrottningen (Upp 12:1), motsatsen till kattbjörns-drottningen.

Och såsom äkta makar bo skökan och kattbjörnen tillsammans. Och de bo överallt, på hela jorden, där första-budssynden övas i Guds namn.

Men de ha sitt stamhåll i det världsbehärskande Rom. Det sade oss ängeln i dessa hemlighetsfulla ord: Vilddjurets sju huvuden äro icke blott sju konungar utan även sju berg, på vilka kvinnan sitter. Därmed visar han på Rom, som är byggt på 7 kullar eller berg, vilka heta Viminalis, Qvirinalis, o. s. v. Sålunda bor skökan i Rom.

Här ha vi alltså, enligt ängelns hemliga vinkar, tre saker att beakta: 7 huvud, 7 konungar och 7 berg. Och de äro blott olika namn på samma sak. Saken är vilddjuret eller den sjuhövdade världsanden.

Skökan sitter på de 7 kungsbergen i Rom, det är, på det sjuhövdade kungsdjuret i Rom, det är, på den sjuhövdade världsanden i Rom. Och det är: hon bäres och näres av världsanden i Rom; och hon tronar på den, det är, hon behärskar den i det yttre, hyfsar till honom och ordnar in honom i gudeliga läror och former, sätt och maner. Med andra ord: hon förändrar vilddjuret från lejonbjörnleopard till lammorm, från ren världsande till förklädd världsande, från otamt (oinridet) vilddjur till

tamt (inridet) vilddjur.

Sålunda: såsom skökan icke är en lekamlig kvinna, och de berg, på vilka hon sitter, icke är lekamliga berg, så bor hon icke heller i det lekamliga Rom rätt och slätt. Utan såsom hon är en *ande,* nämligen den fallne människoanden i kristlig förklädnad; och såsom de berg, på vilka hon sitter, äro enligt ängeln den sjuhövdade djuranden, så bor hon innerst i ett *andligt* Rom. Hon bor i världsandebergens Rom. Och blott så långt dessa *7* andeberg räcka i Rom, det är, blott så långt den skenhelige världsanden räcker i Rom, så långt är Rom hennes bostad. Där kan alltså i Rom bo även en annan kvinna, hon som står på Sions sjukulliga berg, det är, hon som bäres, näres och behärskas av Guds och Lammets sjufaldige ande. Märk noga denna *andliga* uppfattning av skökan.

Och hennes andliga väsen och gestalt bliva än ytterligare betonade av ängeln. Han säger: »Kvinnan är den stora staden.» Naturligtvis icke den synliga staden med hus, gator, kyrkor, kloster, präster och ceremonier, såsom blott lekamliga företeelser. Utan hon är staden till dess andeväsen, det världsandliga Rom; hon är sköko-Rom. Och hon heter: »Det stora Babylon». Ty hennes ande är det gamla Babels hedningeande, som levat upp i Roms hedniske ande och sedan blivit *hennes* ande. Hon *är* denne sjuhövdade ande under sken av Guds och Lammets sjufaldige ande. Därav följer återigen, att Rom också kan vara Guds stad på Guds berg, ett heligt brud-Rom, nämligen så långt som Lammets brud bor där. Ty hon kan bo, där själva Satan bor och har sin tron, såsom i Pergamus (Upp 2:13).

Lägg märke till — säga vi än en gång — denna ängelns fingervisning om en *andlig* uppfattning av skökan. Den lär oss, att hon visserligen har sitt stamhåll i Rom; men den varnar oss för att ensidigt lokalisera henne eller tänka henne innesluten i ett visst rum eller bunden vid en viss yttre plats; så att blott jag icke är där eller där eller går dit eller dit, så är jag fri från skökan. Nej, så lätt är jag henne icke kvitt. Saken ligger djupare än så. Ty det är ju fråga om en skökosak, en otuktssak. Och all sådan är en smygande hemlighet, som undandrager sig allas ögon. Just därför står på hennes panna det ordet: »**Hemlighet**». Hon är det hemliga Babel, som hemligen övar den förstabudssynd, vilken Babel övade öppet. Hon är den under lammhornen eller under brudefterapande kvinnogestalt djupt fördolda och i lömsk ljuvlighet smygande världsanden i hjärtana. Skökan Rom är icke bunden vid ett synligt Rom. Hennes sju berg, som äro världsanden, ligga överallt, där människan sitter »bergfast», i sig själv och i världen, med två lammhorn i pannan, eller spelar Lammets brud, under det att hon till sitt härskande stenhjärteväsen är kattbjörnens och drakens brud.

För att kunna se skökan måste man vara i anden. Ty skökan är en förstabudsande, nämligen den fallne förstabudsanden, med skenet av Kristi namn, och kan ses endast i förstabudsanden. Blott så långt man *är i den,* så långt ser man henne.

Och det är bristen på denne fyrsidige all-ande, som vållar den oandliga, ensidigt materialistiska uppfattningen av henne. När det t.ex. i vår statskyrka blir tal om skökan, så pekar man vanligen på den katolska kyrkan och säger: »hon är skökan». Likaså i småkyrkorna. Där pekar man på stats kyrkan och säger: »hon är skökan». *Men saken är*

den, att just det finger, som så pekar, är skökofingret.

Huru långt en kyrka är skökan, det ser blott hjärterannsakaren. Men att en statskyrka, som omfattar ett helt lands vilddjursfolk, är till största delen en sköka, det ligger ju i öppen dag. Men även småkyrkorna äro till en stor del skökodöttrar. I dem är det gott om andliga begynnelser. Och däri ligger intet ont. Men många stanna även där vid blotta begynnelsen, under det att livets grundriktning går vid sidan av **all**-, **all**-, **all**-, **all**-kärleksbudet. Och så är man skökan.

Gränsen mellan solkvinnan och skökan är djup, fin och skarp, ty den är förstabudsgränsen, det heliga alltets gräns. Så långt en kyrka är förstabudsfast, står förstabudsstånd i Lammets seger-ande, så långt är hon solkvinnan. Men så långt som hon är förstabudslös, så långt är hon skökan, hon må nu vara romersk eller luthersk, storkyrka eller småkyrka. Gränsen mellan sköka och brud ligger i hjärtat och skär tvärs igenom alla kyrkor, både stora och små. Inga kyrkomurar eller bönhusväggar utestänga skökan, som är en ande. Hon utestänges blott genom de fyra heliga och saliga allten. Så enkel är saken; och så djup och allvarlig är den.

Och då vi i denna bok begagna ordet »sköka», så mena vi icke någon viss synlig kyrka, utan den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor, både stora och små. Och då vi namngiva en viss sköka, t.ex. den lutherska skökan, så mena vi den förstabudslösa kyrkan i den ifrågavarande kyrkan.

Och skökans välde, vilket är detsamma som lammormens välde under det *sjätte* (icke sjunde) världsriket, beskrives i vår text som ett världsvälde: »med henne hava jordens konungar bedrivit otukt, och av hennes otukts vin hava de, som på jorden bo, druckit sig druckna» (Upp 17:2).

Och detta hennes världsfördärv ställer profetian ofta inför oss i förfärande ord. T.ex.: *Det stora Babylon har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin* (Upp 14:8). *Av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit, och konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne* (18:3). *Den stora skökan fördärvade jorden med sin otukt* (19:2).

Hela Europa är fördärvat (skadat) av skökan. Och detta världsbehärskande Europa utbreder horn- och skökofördärvet till alla jordens folk. Skökan tronar på de stora vattnen, som äro »folk, skaror, folkslag och tungomål».

Så fruktansvärt starkt och allmänt är skökofördärvet genom modern och alla hennes döttrar. Och det i en så sataniskt mästerlig förklädnad, att endast de få, som äro skrivna i livsboken, märka det. Och huru djupt och starkt skökofördärvet är även bland de »troende», det får du ofta se på alla dessa skökosjälar, som försvara sin halvandlighet, sitt obrutna sinne och gamla stenhjärta, under förmenande att det icke *kan* bliva annorlunda, med en iver och övertygelse, som äro hemska, och med en ande, som borrar sin vitmenade djurklo djupt in i ditt hjärta. De arma, de äro druckna av det lömskt ljuvliga otuktsvinet, som är ett Guds vredesvin, ett domsvin till ett domsrus åt den, som skjutit undan förstabudsvinet till förstabudsnykterhet i himmelsk förstabudsfröjd.

Vi leva i den stora förförelsens världsskede, då den kristliga formen och frasen, ytan och skenet, den rotlösa välmeningen och den hejdlösa kapplöpningen blivit en världsmakt, som rycker alla med sig, vilka icke hava tronståndet i tronnåden. Steget-ut-frälsningen genom steget-ut-evangeliet, den enda frälsning, som Skriften godkänner, är långt sällsyntare än man tror.

Denna världens gud har blott en enda plan under det sjätte världsriket. Och den är att undanröja hindret för det sjunde världsriket. Och detta hinder är det eviga förstabudsevangeliet. Därför söker han att med lammormens och skökans förstabudslösa evangelium utrota evangelium från jorden.

Och där detta icke lyckas med list, där tillgriper han våldet. Därav skökans hat mot Herrens heliga, vilket ofta varit blodigt. »Hon är drucken av de heligas blod» (Upp 17:6). Och hennes hat undgår ingen förstabudsmänniska. Och särskilt är halvandlighetens ormgift en bitter bägare. Ty det kommer i Guds namn och i den tron, att man gör Gud en tjänst därmed.

Vilddjurets förklädnad i skökogestalt räcker blott under det sjätte världsriket. Ty skökan får sin slutdom vid dettas övergång i det sjunde. Då avkastar djuret henne helt och hållet i hela världen. Det uttryckes i vår text så: »Och de tio hornen, som du såg, och vilddjuret, de skola hata skökan och göra henne utblottad och naken och äta hennes kött och uppbränna henne i eld» (Upp 17:16). Och vi se redan nu, huru djuret i gestalten av den världsliga överheten avplockar henne grannlåt och världslig makt, djurtämjeri och kalk, och lägger henne i upplösningens eld. Och när hon fyllt måttet av sin världsvida och himmelshöga synd (18:5), så att där ligger full sanning i det ordet: **»hon fördärvade jorden med sin otukt»,** då kastas hon i den förskräckliga tio-konungaeld, med vilken det sjätte världsriket slutar och det sjunde börjar. Och just då den brasan flammar, då flammar i alla himmelens hjärtan en helig fröjdeeld, och alla tungor höja ett trefalt **»Halleluja!»** till Gud, som dömt den stora skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2). Ty i himmelen brinner under hela det sjätte världsriket ett heligt hat till den hela världen fördärvande och alla heliga plågande skökan. Och då hon nu ligger i elden, bryter det ut i detta väldiga tack och lov till honom, som i »rätt och rättfärdig dom» gjort ett evigt slut på henne (Upp 19:1—7).

I, Herrens heliga, edra otaliga syskon däruppe hata skökan med ett heligt, outsläckligt hat. Samma heliga förstabudseld skall brinna i edra hjärtan. Där den elden slocknar, där slocknar broderskapet med dem. Du skall hata skökan som Satan själv, ty hon är själve Satan förklädd till lamm, till brud.

FJÄRDE DELEN

Vilddjurets dom

Profetian framställer det onda i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Men vid dess sida ställer hon alltid det goda såsom oändligt djupare, vidare och högre. Hon målar det svartaste mörker; men hon

låter ett ljus gå upp, för vilket allt mörker flyr. Hon avslöjar hemska makter; men hon visar på en makt, i vars hand de bliva lätta som agnar.

Profetian är aldrig rädd, aldrig nervös. Hon darrar aldrig. Ty hon står på helig och salig höjd och bor i den värld, som icke kan bäva. Därav hennes djupa allvar och majestätiska lugn, hennes vida vyer och säkra blick.

Profetian fyller hjärtat med härlighetens hopp, bekläder hjässan med salighetens hjälm. Hon skärper klarheten i trons ögon, ökar farten i kärlekens vingar, är ljuset i det mörka rummet (2 Petr 1:19), kompassen på livets skepp.

Profetian ställer belätet inför Nebukadnessar; men hon låter honom ock se den lossnade stenen, som rättvisligen krossar all förstabudslös härlighet och makt och mal hela lögn- och skenvärlden till stoft. Men hon stannar icke med att slå ned; hon bygger upp hela världen till ett tusenårigt rike, där Gud är En och hans namn är Ett. Så stort gör hon det goda redan i tiden.

Hon visar Daniel de fyra förskräckliga vilddjuren. Men strax låter hon honom se den rättvisa domen över alla djurväsen på jorden. Men hon slutar icke där. Utan hon låter denna dom utföras *så,* att alla folk på jorden och alla riken under himmelen givas åt den Högstes heliga folk (Dan 7:14, 22, 27). Hon låter alltså *hela* mänskligheten, *i stort sett,* bliva frälst. Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Denna sistnämnda dom framställes i dessa enkla och majestätiska ord (Dan 7:9–14):

Medan jag ännu såg härpå blevo troner framsatta, och den Gamle av dagar satte sig ned. Hans klädnad var snövit och håret på hans huvud såsom ren ull. Hans tron var av eldslågor, och hjulen därpå voro av flammande eld.

En flod av eld strömmade ut från honom; tusen gånger tusen voro hans tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till hans tjänst. Så satte man sig ned till doms och böcker upplätos.

Medan jag nu såg härpå, skedde det, för de stora ords skull, som hornet talade, att medan jag ännu såg härpå, djuret dödades och dess kropp förstördes och kastades i elden för att uppbrännas.

Från de övriga djuren togs ock deras välde, ty deras livslängd var bestämd till tid och stund.

Och jag såg vidare i den nattliga synen, och se, med himmelens skyar kom En, som var lik en människoson; och han skred fram till den Gamle av dagar och fördes inför honom; och åt honom vart givet välde och ära och herradöme; och alla folk, stammar och tungomål tjänade honom. Hans herravälde är ett välde, som aldrig förgås, och hans rike ett rike, som aldrig göres om intet.

Daniel hade sett de fyra djuren. Och han fäste sig särskilt vid det lilla hornet, som blev större än alla de andra, och som hade människoögon och en mun, som talade stora ord. Det upphävde sitt tal mot den Högste och förödde den Högstes heliga (Dan 7:25), förde krig mot dem och vart dem *övermäktigt* (7:21), nämligen i striden om det godas världsherravälde; vilket de heliga aldrig mäkta genomföra under de 42

månaderna. Där stannar alltid segern på vilddjurets sida. De heliga kunna icke förhindra, att det storordiga hornet drager hela världen med sig i fördärvet. »Hela världen är i den ondes våld.» Gud har givit honom det världsväldet (Upp 13:7), då världen *ville* tjäna honom. Och därför giver han icke de heliga makt att störta det, förrän världen i bitter erfarenhet blir glad att få slippa det.

Daniel fäste sig särskilt vid detta förunderliga och förskräckliga horn, i vilket allt vilddjursväsen på jorden samlade sig till sin högsta höjd, till en himmelstormande avgrundsmakt, som tycktes helt och hållet utrota både Gud och hans heliga från jorden (Dan 7:19–21).

Och medan han betraktade hornet, får han se dess dom. Väldet togs ifrån hornkonungen, och han fördärvades och förgjordes i grund (v. 26). »Den Gamle kom, och rätt blev skipad åt den Högstes heliga, och tiden var inne, då de fingo taga riket i besittning» (v. 22), nämligen världsriket, världsväldet i sann mening, det rike, där de skola regera med Kristus i 1000 år här på jorden (Upp 20:4) och i »1000 evigheter» på den nya jorden (22:5). Så fingo de heliga ut sin rätt av den Gamle: det omstridda världsherraväldet. Det var blott i 42 månader de voro »besegrade» av vilddjuret (13:5, 7). Och vad äro 3 1/2 år mot 1000 år och otaliga evigheter! Skulle vi då icke tåligt lida vårt lilla ögonblicks moln, då ju strax en sol bryter fram, som aldrig skymmes och aldrig går ned!

Det var alltså icke den yttersta domen, som Daniel såg. Det var domen över det storordiga hornet, det antikristiska riket, som är det sjunde och sista världsskedet på jorden, vilket efterträdes av 1000-årsriket.

Vi stå alltså här icke inför den »yttersta dagen», utan inför den domedag, som profetian kallar »den allsvåldige Gudens stora dag», då alla jordens konungar och folk äro »församlade» till den stora striden mot Gud om världsherraväldet på jorden (Upp 16:14).

Och den dagen är icke en dag i vanlig mening, utan en tidrymd, som omfattar det sjunde världsrikets hela tid, särskilt från den stund då det uppnått höjden av all ondska på jorden, och ända till dess att det är krossat till agnar och uppbränt i eld.

Under hela denna dag står den stora striden på **Harmageddon** (Upp 16:16). Med det ordet syftas på Megiddos berg, Jisreels högslätt, där Israel under Barak vann den underbara segern över sina fiender, vilken seger besjöngs av Debora (Dom. kap. 5). På ett motsvarande sätt skall det nya Israel, som är det lossnade stenriket, Sion-bergsriket eller Människosonen i sina lemmar (Dan 2:44; 7:13, 14), besegra hela det antikristiska världsriket på det nytestamentliga **Harmageddon.** Detta bildlika Harmageddon ligger sålunda *överallt* på jorden, där sjunderiksstriden står mellan vilddjurshopen och lammfolket. Förpostfäktningarna till den striden hava begynt. Här och där kostar det redan nu livet att vara kristen i sanning. Om t.ex. en arbetare vill i strid mot tvångssocialismen rädda sin förstabudstro, så går han icke säker till livet. Och *här* föreligger i det tysta *långt mera* martyrlidande — och t. o. m. blodigt sådant — än vad flertalet anar. Redan nu dricker Harmageddon de heligas blod. Och här stundar en långfredag för hela Guds folk, då de lidanden skola fullbordas, som fattas i Kristi lidande (Kol 1:24).

Daniel såg en flod av eld utgå från den Gamle av dagar. Denna eld är hans heligt glödande ande, som han måste utandas över och i sin skapelse antingen till liv eller död, fröjd eller kval.

Eldsfloden är floden av livets vatten. Den floden stannar aldrig, så länge Gud är Gud. Och ingen undgår den. Där den icke får strömma till livs, där strömmar den till döds. Där den icke får välsigna, där måste den förbanna. Det är lagens förbannelse, som strömmar i världen på grund av hennes laglöshet. Och den förvandlar hela djurmänskligheten till en vulkan, vars utbrott vi ofta få beskåda i förskräckliga synder och i förskräckliga domar.

Och då världen har samlat syndamåttet fullt genom det himmelsstormande hatet mot Gud, hans bud och hans heliga, då har hon ock samlat eldsmåttet fullt. Och då inträder en rad av vulkanutbrott, som till sist dränka *hela* vilddjursvärlden i lagförbannelsens lavaflod.

Ty Daniel såg icke blott elftehornsdjuret uppbrännas i eld, utan han såg även, att »väldet togs ifrån de övriga djuren» (Dan 7:12). Och med dessa djur kan icke menas de sex föregående världsrikena. Ty de hade längesedan förlorat sina välden; och deras ande gick under i och med det sjunde djuret. Utan med »de övriga djuren» menas de riken, som stå utanför de 7 profetiska världsrikena. Sådana hava alltid funnits. Ty intet enda av de världsriken, som profetian omtalar, har i *full* mening härskat över *hela* jorden. Så t.ex. stå Kina, Japan och Indien utanför profetians världsriken. Men nu såg Daniel slutdomen både över det sjunde världsriket och över alla andra djurriken på jorden.

Men denna slutdom över vilddjursvärlden är ingen evig förkastelsedom. Det sades om det sjunde vilddjuret, att det uppstiger ur avgrunden och går bort till undergång. Men vilddjuret är *världsanden.* Det är den, som går under i domselden. Och i den elden drunkna ock människor för evigt, nämligen så många som bita sig fast i det hat mot Gud, vilket är evig synd eller synden mot den Helige Ande. Där blir manspillan på Harmageddon. Men mänskligheten *i stort* varder luttrad i elden och frälst genom den Harmageddoniska församlingens, sjunderiksförsamlingens, tåliga, lammlika martyrlidande och apostoliskt andekraftiga världsmission, den *hel*-evangeliska sjunderiksmissionen. Härom mer i vår bok ”Guds vredes skålar”.

Och krossade i sitt vilddjurssinne på den allsmäktige Gudens stora dag träda nu alla jordens folk fram ur sin lättsinniga, långa och tunga irrfärd i vilddjursöknen och böja knän för den Allsmäktige, Helige och Evige. Och så går det dyrbara ordet i fullbordan: **»alla folk skola komma och tillbedja inför dig»** (Upp 15: 4).

Så vart vilddjursmänskligheten i eldsfloden förvandlad till keruben. Och ett trefalt helig uppstiger från alla jordens rum till himmelens Gud. Tusenårig dag går upp efter vilddjursnatten. Kristallfältet sänker sig ned till ett världsfäste. Kristallhavet varder världshav. Safirtronen är vorden världstron efter den störtade draktronen. Alla ansikten äro vordna de fyra ansiktena. Evangelii sju världslampor äro tända i kristalltemplet. Vingarnas dån fyller världen »som den Allsmäktiges röst». *»Rulla, rulla!»* ropas det till hjulen. Och hela jorden går kärlekens rundgång i många tusen år.

O, att mänskligheten, den dyra och kära, vore där! Men vad måste hon icke undergå innan dess! Alla sju vredens skålar måste hon tömma till bottnen, innan hon släpper djuret. Och dessa »sju yttersta plågor» äro fasansfulla. De äro just floden av eld från den Gamle. Härom mer i vår bok ”Guds vredes skålar”.*

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

* För erhållande av en grundlig och mångsidig uppfattning av vilddjuret och dess förklädnader, hänvisa vi till professor Myrbergs »Förklaring över Uppenbarelseboken».

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TREDJE KAPITLET

Lejonet.....1

I. Lejonet i vårt ställe.....2

II. Lejonet i oss eller vi i honom 4

III. Två världsföljder av Lejonets seger 5

1. Satans tregradiga nedkastande 5

2. Världens styrelse och frälsning.....7

TREDJE KAPITLET

Lejonet

Och jag såg i hans högra hand, som satt på tronen, en bok med skrift både på insidan och på utsidan och förseglad med sju insegel. Och jag såg en stark ängel, som utropade med hög röst: »Vem är värdig att öppna boken och bryta dess insegel?» Och ingen varken i himmelen eller på jorden kunde öppna boken och se vad där stod.

Och jag grät mycket däröver, att ingen befanns värdig att öppna boken eller se vad där stod. Och en av de äldste sade till mig: »Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har övervunnit, så att han kan öppna boken och bryta dess sju insegel» (Upp 5:1–5).

Guds evighetslöften äro sju. Med dem sluta alla sju breven till församlingarna i mindre Asien. Och alla dessa löften äro bundna vid ett enda ord, det ordet: **övervinna.** »Den som övervinner», han skall få; »den som övervinner», han skall få o.s.v. (Upp 2:11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Och när Uppenbarelsebokens syner hålla på att avslutas, då inträder den högtidligaste stunden i den nytestamentliga profetian. Ty då tager han, som sitter på tronen, själv ordet. Det är den enda gången i hela denna bok, då han själv talar. Och i de ord, han då säger, sammanfattar han alla sina löften till ett enda, som han kallar **»detta allt»,** nämligen ny himmel och en ny jord med ett nytt Jerusalem. Och detta oändliga och outsägliga löfte binder han vid ett enda ord, det ordet övervinna: **Den som övervinner, han skall få ärva detta allt.** Det är den Allsmäktiges, den Heliges och den Eviges sista ord i den heliga Skrift. Och med detta slutord binder han alltså varje människa vid övervinnandets fruktansvärt allvarliga grundlag (Upp 21:7). Människa, märk detta!

Ty övervinnandet är en oeftergivlig grundlag för allt liv. Det är självbevarelsens världsgrundlag, som Gud inskrivit i allt skapat. Och det kerubiska lejonansiktet är just denna lag, som vi sett.

Allt levande har lejonansiktet, bär i sig driften och kraften till självbevarelse. Och det måste, vart efter sin art och grad, bestå en kamp för sin tillvaro. I annat fall är livet förlorat.

Redan den lilla brodden måste övervinna mullens tryck och spränga dess skorpa; varom icke, så bliva förkrympning och död dess oundvikliga lott.

Djuret måste kämpa en mångsidig och oavlåtlig kamp för sin tillvaro, annars är det förlorat. — Den lekamliga människan likaså.

Samma lag för den andliga människan. Men här uppträder han som högsta naturlag. Han bjuder under *frihetens* fruktansvärda ansvar. Och här har seger eller nederlag omätliga följder icke blott för människan själv utan för hela den lägre skapelsen. Icke ett sandkorn i jorden, icke

en planta på marken, icke det minsta kräk i den doldaste vrå, som ej delar resultatet av människans kamp. Allt skapat ropar med tårat öga till människan: »Övervinn, övervinn!»

Och nu rör sig vår text omkring blott ett enda ord, det ordet *övervinna.* »Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam har **övervunnit»,** säger en av de äldste. I detta ord sammanfattar han alltså hela Kristi verk i livet och i döden. I övervinnandet ser han sålunda hela hans värdighet, kraft och makt att övertaga boken, som innehåller världens styrelse och frälsning.

Ty kerublejonet har fallit, övervinnandets grundlag är bruten. I dess ställe har trätt vildlejonets konungsliga världslag, syndens och dödens slavlag.

Kerubheligheten är försvunnen och kerubhärligheten med den. Förstabudsståndet är övergivet.

Allt var kerublejonets fel. Det försummade vakthållningen mot frestaren. Och det har blivit övervunnet av det rytande lejonet.

Därför måste Kristus träda i lejonets ställe. Han måste först och sist och framför allt vara kerublejonet. Därför kallas han **Lejonet** av Juda stam. Det är Kristi första benämning i kerubsynen. Innan Johannes ser honom såsom Lammet, hör han honom kallas Lejonet. Därmed ställes lejonuppgiften hos Kristus såsom själva hans grunduppgift. Han måste först och sista vara **övervinnaren.** Och i enlighet därmed sammanfattar han själv hela sitt verk i liv och död i detta enda ord: »Jag har övervunnit» (Upp 3:21). Och han säger sig vara den *»starkare,* som kommer över den *starke* och **övervinner** honom och borttager alla hans vapen, som han förtröstade på» (Luk 11:22).

Kristi grundbenämning är alltså, enligt vår text, »Lejonet». Han är Lejon-Lammet eller Lamm-Lejonet. Och därför undergick kerubsynen, såsom vi sett, den förändringen, att lejonet visade sig först. »Det första livsväsendet liknade ett lejon». Och strax träder Lejonet av Juda fram på den nytestamentliga skådeplatsen.

Vi taga nu tre synpunkter: Lejonet i vårt ställe; Lejonet i oss eller vi i honom; samt två världsföljder av Lejonets seger.

I

Lejonet i vårt ställe

Kerublejonet har fallit. Men Lejonet av Juda trädde fram och intog dess plats, och det redan i Guds eviga råd.

Han steg i fullaste mening i vårt ställe, *nämligen så långt den helige och rättfärdige kan stå i syndarens ställe.* Mer krävde icke Gud av honom; och mer behöva vi icke. Nöjom oss med det.

Han stod sekundligen under kristallfästet så, som vi skulle stått där. Han skylde sekundligen sina fötter och sitt ansikte med den heliga fruktans vingar. Ty Herrens fruktans ande »vilade» över honom. Och han steg sekundligen uppåt på kärlekens vingar, så att dånet av dem fyllde hela Kanaans land. Så stod han sekundligt budstånd i fyrsidig

förstabudskärlek till Fadern och i tusenfaldig andrabudskärlek till oss. Så blev det första budet och därmed alla buden lejonliv, lejonbud och lejonevangelium i Lejonet av Juda stam. Han var och är Guds lag i personlig gestalt.

Kerubernas helighetssång sjöng han från krubban till korset i varje tanke, känsla, ord och gärning, så att han glödde som eld och brann som bloss i helighet och rättfärdighet. Han var Guds helige (Apg 2:27).

Skapelsen var för honom kristallhavet. Med sin rena väsenseld stod han i samband med hennes kerubiska eldskrafter. Han förvandlade vatten till vin, gick på Gennesarets sjö, bespisade 5 000 män, befallde över sjukdomarnas hela skara och bjöd döden släppa sitt rov. Sådant var för honom helt naturliga saker. Ty han levde naturligt i den kerubiska övernaturen. Och sådana gärningar te sig för varje kerub-människa som förnuftiga ting.

Han såg allt med Faderns blick, gjorde allt med Faderns hand, åkte alltid i Faderns vagn. Och därför krossade hjulen allt motstånd, nämligen så som det kunde och skulle krossas i kärleken på förnedringens färd. Och allt detta gjorde han i vårt ställe.

Självbevarelsen var grunddraget i hans liv. Först och främst *egen* frälsning. Om den bad han med starkt rop och tårar (Heb 5:7). Ty på den hängde hela världens frälsning.

Övervinnandets omutliga, oeftergivliga världslag var grundlagen i hans liv. Ty den *måste* upprättas och helgas i hans egen person och genom honom i hela skapelsen. I annat fall är hon för evigt utestängd från alla Guds löften. Ty de sitta alla som evighetsblommor i en krans på övervinnandets band.

Därför satt han sekundligt lärvillig konung och präst på förnedringens safirtron. Det rytande lejonet närmar sig planet. Dråpslaget faller tre gånger i öknen och sju gånger på korset samt dessutom en gång i varje sekund i livet och i döden.

Detta rytande lejon mötte honom i gestalten av de båda vilddjuren. Det var dem han måste övervinna. Ty de äro allt ont.

Lejonbjörnleoparden, världsanden, nalkas honom först genom ljuvliga lockelser, därefter med bitter plågodöd. Det gällde att smila eller pina omkull honom.

Och hand i hand med kattbjörnen gick lammormen. Han var det åtida falska profetdömet med den förstabudslösa lagen och löftet, den judiska skökan. Och båda djuren stå inför honom i Pilatus och Kaifas.

Och han övervann alla frestelser av dessa båda vilddjur. Och därmed hade han övervunnit allt ont. Han bevisade sig som »den starkare». Han var övervinnaren in i döden. Det var lejonverket. Och det skedde i vårt ställe.

Och alla fyra ansiktena samverka. Där ett är, där äro de alla med; vad ett gör, det göra de alla. Så voro de alla med om övervinnandet, vart och ett med sin uppgift. Alla ha övervunnit.

I denna lejonseger ligger försoningen för världens synd. Där står ett kungslejon i Lammets blod; det är blodets värde, makt och kraft. Det är *Lejon*-Lammet, som övertager boken.

Lejonet av Juda är stamkeruben, stamövervinnaren, stamheligheten, stamrättfärdigheten.

Stamlejonet Jesus Kristus är »gottgörelsen», »tillfyllestgörelsen». I honom ligger fullkomlig ingreningskraft och grenlivskraft och övervinnande tronkraft. Och Gud nöjer sig med den välbehagliga stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets frukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då,* när världen låtit försona sig med Gud genom utgrening ur vilddjursstammen och ingrening i lejonstammen.

II

Lejonet i oss eller vi i honom

Stammen finnes. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste bliva gren-lejon i Stamlejonet. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än grenfrälsningen (Joh 15:4-6).

Lejonet har icke övervunnit i vårt ställe, så att vi skola *slippa* att övervinna; utan i vårt ställe, så att vi skola *kunna* övervinna genom honom. Så kunde Paulus och de, till vilka han skrev, »rikligen övervinna» i 7 lidanden och 9 frestelser. Det är lejonnåden i Kristus.

Men, men — gren, gren i honom! Därpå hänger det. Och såsom gren i stamkeruben har du din evangeliska kerub-utrustning. De 4 vingarna svepas kring fötter och ansikte till helig och salig abbafruktan; och de 2 andra sträckas till abbakärlekens lätta lyftfärd i safirblå rymd. Ansiktena göra kerubtjänst åt alla sidor i alla väder. De många ögonen öppnas till sekundlig kerubsyn, de många händerna sträckas till sekundligt kerubverk. Lamporna tändas; elden glöder; kristalltemplet strålar från ovan och nedan. »Rulla!» ropas det åt hjulen, och det så att du »hör det med dina öron»; och vagnen går segerrikt fram på förnedringens väg i liv och i död.

Sådant är grenståndet, som är förstabudsståndet och därmed segerståndet i alla bud. Nu farväl, I mergudar alla, ty Gud är En, och hans namn är Ett.

Så blir du oförmögen att synda (1 Joh 3:9). Ty av dina sekundliga synder »gör» du ingen enda synd. Ty *du* har synden, och *synden* har icke *dig.* Du är ovanpå. Du och icke synden sitter på tronen.

Detta är lejonnåden i Kristus. Så omätligt djup, hög och vid är den.

Det är ett skamligt oskick av de troende att ideligen klaga över syndens makt. Därmed hädar du Lejonet. Ty i honom finnes kraft till »nog och över nog».

Att besjunga och beprisa den »härliga nåden» men ligga under syndens övermakt — den »nåden» är icke värd något pris. Felet är det, att du vill vara gren i två stammar på en gång. Steget-ut-frälsningen känner du icke. Segerlejonet i Lammets blod har du tagit bort och gjort dig ett blott och bart pino-Lamm. Det är skökans Lamm.

Lejonnåden i Kristus vill lära människan livets läxa: världsgrundlagen, självbevarelsens, övervinnandets oeftergivliga lag. Just därföre släppes frestaren på dig allsidigt och oavlåtligt; som du ser. Nämn mig vad gott du vill; och jag skall säga dig namnet på dess sekundlige dödsfiende. Friden hotas av ofrid, fröjden av bedrövelse, kraften av svaghet, ödmjukheten av högmod, tålamodet av otålighet, kärleken av självviskhet, sanningen av lögn o.s.v. Lejon-Lammet i ditt

bröst släppes aldrig ur sikte av vilddjuret. Kring varje himmelens duva kretsar en hök på vår jord. Här står den sekundliga kampen. Sjulöftes-kransen framhåller han, som sitter på tronen. Vinner du, så har du den. Övervinnes du, så är den förlorad. Så allvarlig är nåden. Alltså: en lejonblick, ett lejonslag i vart och ett nu: hälen på ormens huvud vid vart och ett steg — det är livets grundlag i syndens värld. Och den lagen är lejonevangeliet i Kristus.

Men här får du i början vidkännas många och bittra nederlag; ända till dess du blivit en komplett nolla i konsten att frälsa dig själv. Ty det är den självviska självkraften, som utestänger lejonkraften.

Och här kräves ihärdig övning, just vad Paulus kallar ett *arbete* med fruktan och bävan på själens frälsning. Ty Lejonets segerkrafter gripa dig aldrig mekaniskt. De finnas i honom blott som material, varav du skall bygga din segermänniska, ditt evighetshus på klippan, vilket står fast i slagregn, flod och storm (Matt 7:24, 25).

Kristus kommer människan till del såsom bröd och dryck. Lejonet måste ätas och drickas, det är, inbegäras, inkännas, intänkas, inviljas, inhjärtas, insjälas, inkraftas och införstås, smältas och omsättas till en lejonmänniska just där du är ställd i livet.

Och här får du sekundligen erfara ställföreträdareskapets omätliga nåd. Ty sekundligen står han »inför Guds ansikte oss till godo» (Heb 9:24); och överskyler ditt ofullkomliga övervinnande med sitt fullkomliga övervinnande, ända till dess han så fullkomligt grenat in dig i sig, att du är honom fullkomligen lik.

Men akta dig här för den »evangeliska» skökan med sitt falska ställföreträdareskap; som har så vid utbredning även i den lutherska kyrkan. Ty hon har icke Lejonet. Hon går vid sidan av övervinnandet, tager det icke som evangelium utan blott som ett lagkrav, inför vilket man skall komma på skam. Och med den läran har hon insövt och fördärvat mångtusen själar i vårt land.

Nu fram med Lejonet! Ty nu uppstiger det rytande lejonet med väldig kraft ur själva avgrunden och rycker hela världen med sig in på Harmageddon. Där skall striden stå mellan lejonet från nedan och Lejon-Lammet från ovan om världsväldet. Fram med lejonevangeliet, I Herrens helige, så att I bliven Harmageddoniska lejonlamm, då I gripens av lejonets klor och rivens i stycken av dem.

III

Två världsföljder av Lejonets seger

Den första gäller den onda andevärlden och består i Satans gradvisa nedkastande. Den andra gäller vår värld och består **i** hennes styrelse och frälsning.

1

Satans tregradiga nedkastande

Och kvinnan födde en son, en manlig ättling, som skall regera folkvärlden med järnspira; och hennes barn upprycktes till Gud och till hans tron. (Upp 12:5)

Och det vart en strid i himmelen: Mikael och hans änglar gingo att strida mot draken, och draken stred och hans änglar. Och de rådde icke, och intet rum vart funnet för dem. i himmelen. Och den store draken, den gamle ormen, som kallas djävul och Satan, vilken förvillar hela världen, blev nedkastad till jorden, och hans änglar nedkastades med honom. (12:7-9)

Och jag såg en ängel nedstiga från himmelen, som hade nyckeln till avgrunden och en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, som är djävul och Satan, och band honom för en tid av tusen år. Och han kastade honom i avgrunden och tillslöt och förseglade över honom, på det att han icke mer skulle förvilla folken, till dess de tusen åren gått till ända. Därefter skall han varda lös för en liten tid. (Upp 20:1-3)

Och djävulen, som förvillade dem, blev kastad i samma sjö av eld och svavel, dit vilddjuret och den falske profeten hade blivit kastade; och de skola där plågas dag och natt i evigheternas evigheter. (20:10)

Solkvinnan, i egenskap av den gammaltestamentliga församlingen, gick havande med gossebarnet (Upp 12:1, 2). Och då Lejonet, den »manlige ättlingen», var fullfrestad i allt och det rytande lejonet fullbesegrat i allt, då var barnet, som hon i årtusenden gått med, *fullfött*, det är, fullkomnat i lidandet på korset. Och då »bortrycktes det till Gud och till hans tron».

Och då han i egenskap av fullkomnad och godkänd övervinnare satte sig med sin Fader på hans tron (Heb 5:4, 5, 10; Upp 3:21), då gingo Mikael och hans änglar till anfall. Och draken och hans änglar nedkastades från himlen till jorden.

Satans stamhåll allt sedan hans fall är avgrunden (2 Pet 2:4; Jud 6). Men han hade en viss frihet att röra sig dels på jorden, alldenstund människan insläppt honom där, dels i själva himlen såsom anklagare (Job 1:6; Sak 3:1).

En anklagare påvisar brott och kräver straff. Och Satan hade giltiga skäl. Därför fick han framträda inför själva Guds tron. Ty här förelåg ett stort brott, som varje människa upprepade. Och brottet var det, att den kerubiska safirtronen stod tom, allt sedan fallets dag. Där satt ingen fullkomlig övervinnare på den. Och detta fördrog Gud tills vidare; man syndade på hans tålamod (Rom 3:25). Härav begagnade sig Satan; och hängde efter med sina anklagelser »dag och natt» (Upp 12:10).

Men nu hade lejon-människan Jesus bestigit safirtronen. Och han satt orubblig på densamma ända in i döden, alltså mitt i själva straffet för det stora brottet. Och därunder övervann han både Satan och hans båda tjänstevilddjur. Därmed gick en dom över denna världen; i sin innersta rot rycktes hon ur sin furstes hand, och han själv blev dömd och nedslungad från himlen som en ljungeld (Joh 12:31; 16:11; Luk 10:18). Så fruktansvärt är Lamm-Lejonets blod för honom. Ty det är stamkerubens blod, det världsövervinnande världsblodet, det himmelska blodet. Härom mer i nästa kapitel.

Alltså befinner sig nu Satan blott i avgrunden och på jorden. Och på jorden får han vara under de 42 månaderna, alldenstund världen vill ha honom. Men i sinom tid får hon nog av honom. Och då är den lilla tiden till ända. Och då nedkastas han i avgrunden och innelåses i sitt urgamla

stamhåll för tusen år. Och vid världens ände nedkastas han i eld- och svavelsjön för evigheternas evigheter.

Sålunda: sedan Jesus-Lejonet besegrat Satan på korset, befattar han sig aldrig mer personligen med honom. Det tregradiga nedkastandet är överlämnat åt lägre makter. Först behövs Mikael och alla hans änglar för att driva honom ur himlen; sedan blott en vanlig ängel för att häva honom i avgrunden; och vem som störtar honom i eldsjön namnes icke. Ty det kan vilken människa som helst, som övervunnit honom genom Lamm-Lejonets segerblod.

I början stark sjunker han alltså i kraft steg för steg och är till slut så maktlös och lätt, att ett barn kan för all evighet blåsa honom bort som agnar ur sin hand.

Detta är Satans levnadshistoria. Den blir ock varje satansmänniskas historia. Huru pösig, stor och stark hon än är en liten tid, sjunka måste hon dock med sin sjunkande furste ända ned i evigheternas eld, om hon sätter sig fast i det sataniska motståndaresinnet.

Människa, människa! Vi stå här inför hemska och allvarliga djup, som den av draken förvillade världen ler åt. Men har du erfarit något av dem, så ler du icke.

Människa, släck den eldröde drakens glöd, som är hat mot Gud, hans bud och hans heliga. Släck det i Lamm-Lejonets blod, som giver fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek.

Lejonets seger går alltså till själva roten och bottnen av de onda. Den griper hela den onda andevärlden med fullkomlig omstörtning och nedstörtning och till sist med utstörtning ur hela skapelsen.

2

Världens styrelse och frälsning

Detta är den andra följden av Lejonets seger. Och den är oupplösligt förenad med den förra.

Johannes grät bittert, då ingen befanns värdig att mottaga boken. Ty han kände rotprofetian, den till Hesekiel framräckta boken, som var »fullskriven både innan och utan» (Hes 2:9, 10), och som innehöll Guds ord till Israel (Hes 3:4), allt det ord, som Hesekiel talat. Och det var först och sist ett Guds världsord, som tog gestalt i kerubsynen vid Kebar och i tempelsynen i Jerusalem (kap. 40–48).

Härav förstod Johannes, att boken i hans hand, som satt på tronen, måste innehålla hela Guds världsplan. Uppenbarelseboken är ett litet utdrag ur den under namn av den »lilla boken» (Upp 10:2).

Att mottaga den stora världsboken var alltså att övertaga och utföra världsstyrelsen till världsfrälsning.

»*Gråt icke. Se lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har övervunnit, så att han kan öppna boken och bryta hennes insegel.*» (Upp 5:5) Det är allt vad vi få veta om orsaken till denna Lejonets *värdighet.* Han har *övervunnit.* Däri ligger den; som vi sett. Med andra ord: han har gjort vad Hesekiel befalldes att göra. Han har ätit boken. Han har henne i sig såsom lejon-ande och lejonliv, såsom sjusidig tron-ande till tronmakt och tronfrälsning. Han är Ordet i gestalten av den himmelska människan.

Han är världens stamkerub; och därmed är världen hans. Han övertager henne ur Faderns hand; och som en ny himmel och en ny jord lägger han henne åter i Faderns hand. I denna världsstyrelse till världsfrälsning få vi blicka in något litet längre fram i vår bok.

Så omätliga följder har Lejonets seger, så omätliga äro hans värdighet, kraft och makt.

Men det är först och främst den föraktade, den bidande och lidande kärlekens makt. Den måste först utföra sitt frälsande förnedringsverk under 42 månader, innan allmaktens järnspira tillgripes vid deras slut. Världsstyrelsens kvarn mal långsamt men fint.

Detta förstå icke människorna. De tycka, att det blir ingenting av. Lejonets beprisade kraft och makt syns icke till. Världen blir allt sämre; det ondas triumf allt större. Och så jublar hopen; »han finns icke!» Och många förargas och lida skeppsbrott i tron.

Enda räddningen är en grundlig *erfarenhet* av Lejonets tronevangelium, tronnåd, tronfrälsning. Lev sekundligt lejonstånd i Lejonets ande, och du håller stånd i allt, saligt skådande hans styrelse och stilla förbidande hans ankomst.

Men akta dig för den vita faran, som kommer så välmenande och så nitisk i Guds namn, skökan, som i Lammets namn borttager Lejonet ur Lammet och slingrar sig undan övervinnandet.

Nej, *tro* och håll *fast, fast, fast* din Skapares sista ord till världen: *Den, som övervinner, han skall få ärva detta allt, och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son, men de fega* (de lejonlösa) ... de skola *få sin del i den* sjö, *som brinner med eld och svavel.*

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

FJÄRDE KAPITLET

Lammet 1

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon 2

1. Lammet i vårt ställe 2
2. Lammet i oss eller vi i honom.....5
3. Det tidsenliga Lammet 6

ANDRA DELEN

Lammets död 9

I. Vad är vilddjuret? 10

1. Vilddjuret är världens synd.....10
2. Vilddjuret är världens skuld 11
3. Vilddjuret är världens straff.....11

II. Vad äro Pilatus och Kaifas? 13

Pilatus 15

Kaifas.....16

III. Lammets lidande 19

1. Vrede och nåd.....19
2. Andevattnet.....22
3. Lidandesfrestelsen 25
4. Sammanfattning.....27

IV. Lammets blod 29

1. Frö-blodet 29
2. Frö-blodets uppväxt till frukt-blod 38
3. Frukt-blodet 42
4. Sammanfattning.....45

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet.....49

1. Vägen till Lammets förfalskning 49
2. Solkvinnans Lamm 50
3. Skökans Lamm.....52

FJÄRDE DELEN

Sammanfattning 63

FJÄRDE KAPITLET

Lammet

Och jag såg mitt i tronen och bland de fyra livsväsendena och mitt bland de äldste ett lamm stå, som var lika som det hade varit slaktat, och hade sju horn och sju ögon — de äro »de sju Guds andar, utsända till hela jorden». Och det kom och tog boken ur hans hand, som satt på tronen; och när det hade tagit boken, föllo de fyra livsväsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet, och de hade en harpa var och en och gyllene skålar fulla med rökverk, som är de heligas böner. Och de sjöngo en ny sång, sägande:

»Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel, ty du har låtit dig slaktas, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.»

Och jag såg och hörde en röst av många änglar runt omkring tronen och livsväsendena och de äldste, och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen. Och de sade med hög röst:

»Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet och starkhet och ära och pris och lov.»

Och allt skapat, som är i himmelen och på jorden och under jorden och på havet och allt vad där är, hörde jag säga:

»Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter.»

Och de fyra livsväsendena sade: »Amen»; och de äldste föllo ned och tillbådo (Upp 5:6–11).

Vi ha ofta talat om kristalltemplet. Och på det ligger hela vikten. Ty det är »Herrens härlighet» i motsats till beläteshärligheten, »Guds rike» i motsats till världsrikena, och »den lilla stenen», som krossar dem alla.

Kristalltemplet består, som vi sett, av sju saker: kristallvalvet, kristallgolvet, safirtronen, riksplanet, de sju lamporna, krysolit julen och kerubkonungen, som har detta tempel både inom och utom sig.

Och kerubkonungen består av sju saker: ansiktena, vingarna, ögonen, händerna, ljuskläderna, eldskroppen samt det glödande silver- och guldhjärtat.

Och alla fjorton sakerna äro en och samma sak, nämligen »Herrens härlighet» eller »härlighetens ande» (1 Petr 4:14). Denne ande har skapat dem alla, i denne ande ha de alla sitt bestånd; alla äro de blott olika sidor och former, krafter och uppenbarelser av Guds ande. De äro det rike, som består i rättfärdighet, frid och fröjd i helig ande; märk »i helig ande» (Rom 14:17).

Därför hade Kristus blott ett enda ämne för alla sina predikningar; och det var: »himmelriket». Han predikade »evangelium om riket» (Matt 4:23; 9:35; 24:14; Mark 1:14; Luk 4:43; 8:1; 16:16). Himmelriket är templet.

Och därför hade han blott en enda uppgift på jorden; och den var att uppbygga templet. Ty så var det profeterat om honom: *Så säger Herren Sebaot: Se, där är en man, som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp Herrens tempel. Ja, han skall b y g g a upp H e r r e n s t e m p e l och förvärva majestät och sitta på sin tron och regera, och en präst skall han vara på sin tron* (Sak 6:12, 13). Alltså: Telningen skall vara tempelbyggaren. Det är hans enda och hela uppgift. Lägg märke till det.

Och det var även profeterat, såsom vi sett förut, att templet skulle byggas med Guds ande: **genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot** (Sak 4:6). Och om detta tempel i nytestamentlig gestalt säger »Telningen»: *Kvinna, tro mig: den tid kommer, då I varken på detta berg eller i Jerusalem skolen tillbedja Fadern... en tid kommer, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning; ty sådana tillbedjare är det som Fadern vill hava. Gud är en ande, och de som tillbedja honom måste tillbedja i ande och sanning* (Joh 4:21–24). Detta sanningens andetempel är just kristalltemplet, pingstkyrkan, himmelriket »i helig ande».

Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande och till den grad bestå av ande, att Telningen både till ande, själ, blod och kropp skulle bliva »anden», så är det klart, att Lammets hela betydelse ligger i anden. Hans uppgift är helt och hållet och på varje punkt i livet och i döden en **andeuppgift**.

Och just denna andeuppgift är avbildad i vår text med Lammets 7 horn och 7 ögon, som äro de 7 Guds andar.

Sålunda: vilja vi hava en rätt uppfattning av Lammet, så skola vi lägga märke till dessa horn och ögon, som äro sinnebilderna av hans sjufaldiga ande. Varom icke, så sjunka vi ned i den andelösa och köttsliga lammlära, med vilken skökan fördärvar alla jordens folk.

Vi taga nu fyra synpunkter: Lammets horn och ögon; Lammets död; det förfalskade Lammet; och sammanfattning.

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon

Och här taga vi tre synpunkter: Lammet i vårt ställe; Lammet i oss eller vi i honom; samt det tidsenliga Lammet.

1

Lammet i vårt ställe

Då människan släppte förstabudsståndet i anden, då förlorade hon »Herrens härlighet». Och hon utdrevs ur paradiset, som är kristalltemplet; eller — vilket är detsamma — anden togs ifrån henne och med honom templet. Och då anden var förlorad, var allt förlorat. Ty ingen kunde återtaga den, emedan människan blivit kött, d.ä. djur (1 Mos 6:3).

Då framträdde Lammet och steg i vårt ställe; och det redan i Guds eviga råd och på fallets dag.

Och han stod i liv och död i vårt ställe just i den rustning, som behövdes i en andelös värld: **sju horn och sju ögon.**

Vad dessa ögon äro ha vi sett. De äro Guds sju andar, som beteckna Guds ene och samme ande i hans oändliga mångsidighet, mångfald och mångkraft.

Och namnen på dessa andar ha vi tagit hos Jesaja (11:1-5). De heta **Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan** och **Rättfärdighet.**

Denna sjufaldige ande »vilade» sekundligen över Lammet och nedsteg i honom.

Och denne sju-ögon-ande var Lammets tempelvalv, tempelgolv, tronen, planet, lamporna, hjulen, ja, lammkonungen själv med det glödande silver- och guldhjärtat, eldskroppen, ljuskläderna, ansiktena, vingarna, ögonen och händerna. Men allt detta blott i helig förnedringsgestalt. Anden var för honom en sekundlig livsuppgift med ett sekundligt ansvar. Lammet gick *i skola,* lärde sig att lyda (Hebr 5:8), ända till den stund, då han säger: »Det är fullkomnat».

Ty Lammet hade ock sju horn. Och horn äro vapen till anfall och försvar. I hornen ligger djurets styrka. Och ett djur har i regel ett horn för vart öga. Ögat uppfattar faran, hornet avvärjer den.

Så har ock Lammet ett horn för vart öga. Vid **Vishetens** öga sitter **Vishetens** horn, vid **Förståndets** öga sitter **Förståndets** horn o.s.v.

Den sjufaldige ögonanden är alltså en sjufaldig hornande, d.ä. **kraftande.** Vi kalla honom så.

Och just en sådan helig hornande eller kraftande behövdes i horndjurens värld. Ty Lammet hade att möta draken, som har 10 horn (Upp 12:3), och lejonbjörn-leoparden, som har lika många, och lammormen, som har 2 horn.

Här stå alltså 7 horn mot 22 horn. Och mellan dem står striden. Lammets hela liv ända in i döden var ett sekundligt hornmöte, en sekundlig sammandrabbning mellan helig kraftande från ovan och ohelig kraftande från nedan. Och här gällde det för Lammet blott ett: att övervinna, att med ande övervinna ande. Därpå hängde allt i liv och i död.

Och det gjorde han. Med **Vishetens** kraftande övervann han det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande; med **Förståndets** kraftande övervann han oförståndets kraftande; med **Rådfullhetens** kraftande övervann han rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande; med **Starkhetens** kraftande övervann han den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande; med den levande **Kunskapens** kraftande övervann han den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande; med **Fruktans** kraftande övervann han lättsinnets, tungsinnets och trotsets kraftande; och med **Rättfärdighetens** kraftande övervann han orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande. Och härmed voro alla tre horndjuren övervunna. Och det är detta, som den högst förunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon vill lära oss.

I denna övervinnande ögon- och hornandekamp in i döden ligger Lammets hela betydelse. Ett enda nederlag — och allt hade varit förlorat. Ty han hade då icke varit det vank- eller felfria Lammet. Allt berodde på om han var »den starkare», som kunde »övervinna» och avväpna »den starke»; såsom vi sett i kapitlet om Lejonet.

Och i denna sekundliga kraftandekamp, ofta under starkt rop och tårar, växte Telningen upp från Isai stubbe och Davids rot och blev livets träd i Guds paradis. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss »till godo».

Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden. Han hade nämligen av Fadern fått löftet om den helige ande (Apg 2:33), härlighetens ande, som han ägde, innan världen var. Men det löftet kunde vinnas blott genom ett sant, ett felfritt människoliv in i döden. Han måste sekundligen forma sin ande, själ och kropp till en helig tempelboning åt Guds ande. Ty blott i gestalten av en sann människa kunde Guds ande bliva ätbar mat, drickbar dryck och inandbar luft till evigt tempelliv för oss människor. Därför vilade Lammets blick sekundligen på Faderns löfte om anden. Och det löftet fick han ut.

Lidandet var alltså icke det yttersta målet. Det var blott det nödvändiga *medlet* för målet. Lidandet var för Lammet *en skola*, i vilken han skulle inlära en lydig ande. Ty blott såsom fullärd i lydnad kunde han giva den lydnadsande, som orsakar vår eviga frälsning, emedan den sätter oss i stånd att lyda Lammet. Och någon annan frälsning än lydnadsfrälsningen genom Lammets ande finns icke (Hebr 5:8–10).

Döden var icke det yttersta målet; den var blott den nödvändiga *vägen* till målet. Döden var Lammets *födelse* till härlighetens rike. Ty så står där: *Gud gjorde slut på dödens* ***födslovåndor*** [*]*, emedan det icke var möjligt att han kunde hållas bunden av döden* (Apg 2:24). Dödskvalen voro alltså födslokval. Långfredagen var hans födelsedag. Och sådana kval äro icke *mål,* utan *medel.* De ha till uppgift att framföda barnet. Huvudvikten ligger ju icke på smärtorna utan på det, som framfödes i dem. Och det som här framföddes, var den i förnedringen fullkomnade, fullgångna människan, tempelmänniskan, kärilet för härlighetens ande. På våndorna gjorde Fadern slut, då Lammet hade fullhelgat sig själv. Och Faderns ande tog det andelydiga, genomheliga och genomrättfärdiga kärilet i evig härlighetsbesittning. *Det* var målet.

Och så står Lammet mitt i tronen med sju horn och sju ögon till tecken, att han levat in, lidit in och dött in i sig Guds sju andar. Han har dyrt förvärvat sig dem. Och nu äger han dem som sjufaldig härlighetsande i människogestalt för evigt. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss »till godo».

På denna Lammets andeuppgift och andegestalt lägger Skriften hela vikten. Paulus säger om det förhärligade Lammet, såsom vi sett: *»Herren är* ***anden»*** (2 Kor 3:17**)** — se där målet! Och: *»den siste Adam vart till en livgivande* ***ande»*** (1 Kor 15:45) — se där målet! Och: *»om någon icke har Kristi* ***ande,*** så hör han icke honom till» (Rom 8:9) — se där målet! — Till den grad ligger Lammets betydelse i anden. Hela hans ande, själ, blod och kropp äro nu anden; såsom vi sagt förut. Hela hans liv och död ha gått upp i anden. Allt är *personen.* Och denne

[*] Så betyder ordet i grundtexten.

person är försoningen för världens synder, enligt Johannes. Denne fulllydige *person* är upphovsmannen* till vår frälsning, enligt Hebreerbrevet (5:8, 9). Denne »Jesus Kristus», alltså själva *personen*, är den enda grund, som är lagd för vår frälsning, enligt Paulus (1 Kor 3:11).

Lammet-anden är »tillfyllestgörelsen, gottgörelsen». Ty han är stam-Lammet, stam-anden, stam-templet. Och Gud nöjer sig med den världsövervinnande och världstillgodostående stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets andefrukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då*, när vi *låtit* försona oss med Gud genom ingrening i stammen.

2

Lammet i oss eller vi i honom

Stammen finnes. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste utgrenas ur vilddjursstammen, vildviljan, vildsinnet, vildhjärtat, korteligen: ur vildanden, och ingrenas i Lammet-anden, så att vi hava lammviljan, lammsinnet, lammhjärtat, korteligen: Lammets ande. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än andefrälsningen: »*Den, som icke har Kristi ande, hör honom icke till*.»

Och att hava Lammets ande, det innefattar mycket mer än vad de flesta tro. Ty det innebär att hava de sju kraftandar, varav hans ande består. Och dessa andar äro till sitt väsen segerandar, aldrig nederlagsandar. Så långt jag övervinner, så långt har jag dem, och så långt jag övervinnes, så långt saknar jag dem.

Jag måste alltså med **Vishetens** kraftande övervinna det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande; med **Förståndets** kraftande övervinna oförståndets kraftande; med **Rådfullhetens** kraftande övervinna rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande; med **Starkhetens** kraftande övervinna den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande; med den levande **Kunskapens** kraftande övervinna den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande; med **Fruktans** kraftande övervinna lättsinnets, tungsinnets och trotsets kraftande; och med **Rättfärdighetens** kraftande övervinna orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande.

Och detta sjusidiga övervinnande *måste* komma till stånd. Ty så sammanknyter Lammet mitt övervinnande med sitt: *Den som övervinner, han skall få sitta med mig på min tron, såsom ock jag har övervunnit och sitter med min Fader på hans tron* (Upp 3:21). Han har alltså icke övervunnit i mitt ställe, så att jag skall *slippa* att övervinna, utan så, att jag skall *kunna* övervinna genom honom.

Och detta övervinnande kommer icke till stånd som genom ett trollspö; såsom många gå och vänta och under tiden bara flyta med i nederlagsanden. Så skall du få gå och vänta förgäves.

Nej, Lammet giver sig åt en människa såsom mat och dryck: *Utan att I äten Människosonens kött och dricken hans blod, haven I icke liv i eder. Jag är det levande brödet; om någon äter av detta bröd, så skall han leva evinnerligen* (Joh 6:51, 53). Men att äta Lammet, det är icke

* Så betyder ordet i grundtexten.

att förhålla sig till honom som en påse, i vilken man skall ösa och stoppa allting. Utan det är, som vi sagt förut, att inbegära, inkänna, intänka, invilja, inhjärta, insjäla, inkrafta och införstå honom, smälta, omsätta, inöva och utöva hans segerande i fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i livet. Här flyga inga stekta sparvar i munnen. Vill du gå och drömma dig fram över och utanför dina jordiska plikter såsom för simpla för dig, då dunstar du bort i din ande; hoppar du över livets »vardaglighet», då hoppar du i galen tunna. Nej, än en gång: arbeta med fruktan och bävan på din själs frälsning. Ty hon måste sekundligen frälsas genom sekundligt övervinnande.

I början blir det många och bittra nederlag, ända till dess du har stångat av dig alla vilddjurshornen och antagit lammhornen; ända tills Lammet fått i grund krossa dina självviska kraftandar; ända till dess allt självviskt löpande och farande upphört, så att hela ditt liv samlar sig blott i detta enda: att släppa ditt självviska själv och förbliva lammsjälvet i Lammet.

Och särskilt under din svaghetstid får du erfara ställföreträdareskapets oändliga nåd. Ty Lammet står »i Guds åsyn dig till godo». Och med sin fullkomlige segerande, som är försoningsanden, överskyler han din ofullkomlige segerande och griper dig barmhärtigt och ömt, där du ligger övervunnen och nedslagen i de mörka djupen, och reser dig upp. Och så går det en tid, men så ligger du där igen. Och så griper han dig på nytt och reser dig upp. Och så gång på gång, och måhända i åratal. *Men vid detta upp och ned, stå och falla, får du icke stanna och tro, att det icke kan bliva annorlunda, såsom mångtusen lögn-evangeliska sköko-själar tro och lära i vårt land.* Nej, då gå dina evighetslöften förlorade. Ty de äro bundna vid övervinnandet; som du ju tydligen ser. Det kan du icke förneka. Och om du förbliver i detta skökoevangelium, så skall du så småningom få erfara, att samme ande, som så ofta rest dig upp, han låter dig nu ligga, och du börjar bli känslolös och förtorka. Den gren, som icke bär övervinnandets andefrukt, den avhugges och kastas i elden. Ty det förbliver orubbligt vid vad Paulus har sagt: Den som icke har Kristi ande — och den är segeranden, aldrig nederlagsanden — han hörer honom icke till.

Alltså: gren, gren i Lamm-Lejonet! Där ligger det. *»Om I förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Mig förutan kunnen I intet göra»* (Joh 15:4, 5).

3

Det tidsenliga Lammet

Lamm och vilddjur äro varandras motsatser. Då Kristus liknas vid ett lamm, ställes han i den allra skarpaste motsats till vilddjuret.

Lammet är den himmelske anden i människogestalt. Hela hans betydelse ligger i hans ande från ovan.

Vilddjuret är den jordiske och underjordiske anden i människogestalt. Hela dess betydelse ligger i dess ande från nedan.

Lammet och vilddjuret äro alltså de skarpaste motsatser, som finnas. Ty de äro himmelsk och jordisk ande, Guds och Satans ande.

På denna motsats hänger kristendomens tillvaro på jorden. Den skall därför sekundligen, orygglig och intill blods hållas vid makt i lära

och liv. Ty annars flyta kristendom och värld tillsammans. Och det är just detta de hava gjort. Och denna blandning är skökan, som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförförelsen i vårt världsrike.

Lammet skall vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då, när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande, som Lammet vill och måste giva i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande, som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla; men den *stannar* också aldrig vid det gamla, gör den det, så dör den. Den måste »taga fram nytt och gammalt», det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står, även det, under utvecklingens omutliga: »Rulla!»

Det i sanning »moderna» evangeliet är alltså det, som kommer med en förnyad kraftande, den där avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderne världsanden.

Detta är oemotsägligt. Och därav se vi två saker: dels att en stor del av den gamla, levande kristendomen icke är tidsenlig, ty den besitter icke den kraftande genom steget-ut-frälsningen, som tiden kräver; dels att en stor del av den s.k. moderna kristendomen är alldeles icke modern, utan mycket gammalmodig. Hela den »moderna vänstern» är blott den moderna skökan. Ty den absoluta motsatsen mellan Lammet och vilddjuret hålles icke heller där vid makt. Man smetar evangelium även där på djuret; i stället för att döda det med evangelium. Det nya består blott däri, att man mera nosigt och fräckt tager vilddjuret, den moderne världsanden, i försvar och omstöper läran efter hans smak.

Att den personliga frälsningen ligger i och icke utanför Lammets djurövervinnande kraftande, *den gamla* sanningen, skall fram i hela sin himmelska styrka, väckelse och vikt. Ty i annat fall kommer evangelium att utrotas ur vårt land, såsom det fordom skett i många kristna länder, och detta blott därför att Lammet icke fick vara tidsenligt, icke fick giva det nya andemått, som krävdes mot den nye världsanden.

Icke i statskyrkans eller i småkyrkornas fall ligger den största faran för vårt land. Ty de äro till en stor del eller till större eller största delen endast skökodöttrar. Utan faran ligger i bristen på tidsenlig förstabudsfrälsning genom Lammets förstabudsande hos de kristna i vårt land.

Ty i vår tid blir det onda allt mer och mer *andligt* och *andekraftigt*. Vilddjuret suger läkekrafter ur själva avgrunden och uppstiger i förfärande styrka och fart. Och skarorna samlas i millioner kring det nya djuret.

Det lilla hornet, den offentlige och uppenbare antikrist-anden, är icke längre *litet*. Det når snart över alla de andra. Och det kräver världsherraväldet, som vi höra, och bereder sig till det.

Och detta horn har människoögon. Det se vi. Det är så hjärtans mänskligt mot människorna och tager dem om hand på alla vis och vill framför allt rädda dem från den »fördummande» tron på Gud och hans

Son, från »det förfäande får-evangeliet, djävlasmörjan», som man nu öppet och offentligt kallar kristendomen i tidningar och tal.

Ja, det förskräckliga och etterarga hornet har människoögon. Det se vi. Den fallne, förstabudslöse människoanden framträder nu i en utbildad människorustning och människoförgudning som aldrig tillförne. Det fallna förnuftet sättes upp såsom världens enda ljus. Förstabudslös vetenskap, konst, bildning och kultur äro de gudamakter, som skola grundlägga himmelriket på jorden. De skola frälsa mänskligheten från allt elände. Ja, så predikar hornet med människoögon. Och det är det sjunde världsrikets djurevangelium.

Ty detta horn har ock en mun. Och den talar stora ord och hädelser. Och de orden äro icke »tomma». De äro fyllda med den uppstigande avgrundsanden. Där ligger i dem en *andekraft*, som tager människorna med tjusande makt och med storm. Den anden vinner nu dagligen tusentals själar i världen. Och den har löfte om att få taga varenda själ på vår jord, som icke är otaglig genom Lammets horn-övervinnande **kraftande**.

Här ligger faran. Lammet är icke tidsenligt. Det predikade ordet är till en stor del icke ett himmelskt kraftande-ord *ur* och *genom* Lammet, utan ett jordiskt och andesvagt ord om Lammet. Och så blir Lammet neddraget och hopokat med vilddjuret.

Vårt liv och vårt ord äro alldeles för lätta mot det väldiga avgrundsliv och avgrundsord, som nu stiga upp och taga världen i besittning. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot. Men det är den, som fattas.

Stora skaror av de troende ha blott ett känslofäste i Lammet då och då. De sitta väsentligen inne i djuret, världsanden, men vilja gå och gälla som Guds folk. Hornet ser det och ler och talar om det for de sina.

Lammets 7 horn och 7 ögon har man tagit bort och skaffat sig ett tvåhornat ormlamm. Så blir »Lammet» tidsenligt *för hornet.* Det banar hornets väg till världsväldet.

Skenet, frasen och ytan få ersätta väsendet. Lövverk, fladder och flarn, papper och bokstav, i förening med en »kristelig» rolighetsande träda i stället för evangelisk tronfrälsning genom den sjusidige kraftanden på tronen. Och det farligaste av allt är det, att dessa arma människor och särskilt många av deras ledare *försvara* eländet, och det i Guds namn, i Lammets namn.

Sen upp, I Herrens heliga! Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas allt mer. Och den skall utplånas ända därhän, att hela jorden blir fördärvad av skökan. Och detta som den naturliga och nödvändiga följden därav, att Lammet icke fick vara tidsenligt, utan sammanblandades med djuret. Fram med Lammet just sådant det står där mitt i tronen: med 7 horn och 7 ögon. Fram med den sjusidige kraftanden, den enda makt i himmel och på jord, som avslöjar och övervinner den i elftehornskonungen *samlade*, sjuhövdade världsanden. Den nuvarande kristendomen, i stort sett, räcker icke till. Den måste bliva tidsenlig, *Harmageddonisk.* Herrens heliga i alla kyrkor, både stora och små, måste bliva *i sanning* moderna, modernt evangeliska, det är, iklädda den övervinnande kraftanden, den himmelske tronanden, inför vilken hela världsvilddjuret segnar ned på Harmageddon.

Fram med det himmelska lejonmodet, det allt fördragande, allt lidande lamm-modet, den överjordiska och övervärldsliga första- och andrabudskärlek, som går i döden med de 42 månadernas aftonsol och de 1.000 årens morgonsol på sin panna.

ANDRA DELEN

Lammets död

Sedan vi nu gjort några allmänna antydningar om Lammets liv och död, vilja vi något närmare betrakta den senare.

Då Lammet hade mottagit världsboken och därmed övertagit världens styrelse och frälsning, föllo de 4 livsväsendena och de 24 äldste ned inför Lammet och sjöngo en ny sång, sägande: »*Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel, ty du har låtit dig slaktas, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.*»

Detta är alltså hela den kerubiska skapelsens lovsång över Lammets död. Och märk nu de tjugofyra äldstes ord: »*Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel,* ***ty du har låtit dig slaktas.*****»**

Men nyss förut sade en av dessa äldste, att Lejonet är värdigt att öppna boken, **ty det har övervunnit.**

Alltså: först lägges Lammets värdighet *i övervinnandet;* strax därpå lägges samma värdighet *i slaktandet.*

Vad är det då, som de besjunga i Lammets död? Svar: övervinnandet under slaktandet. Icke lidandet i och för sig beprisa de, utan den övervinnareande, den segerande, med vilken han genomgick lidandet. Det se vi ju tydligen.

Och detta övervinnande in i döden framhäves med en så väldig kraft och skärpa, att först får ett särskilt djur, lejonet, tjäna som bild för detsamma och därmed anslå själva grundtonen och visa upp själva grunduppgiften i hans liv och död. Och strax därpå får själva Lammet i den högst besynnerliga, nästan vidunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon skarpt och bjärt framhäva samma sak.

Sålunda: ett lejon, som övervunnit det rytande lejonet jämte båda dess tjänstevilddjur, eller en sjufaldig horn- och ögonande, d.ä. kraftande, som övervunnit 22-hornsanden, vilken är det ondas hela kraftande, — det *är* vad hela den kerubiska skapelsen inlägger i Jesu död. *Det är* ock vad vi skola inlägga och besjunga i densamma. Och ingenting annat.

Där står ett segerrikt kungslejon eller en segerrik, sjufaldig tronande i Lammets död. Det är värdet, kraften och makten i hans död.

Här ha vi alltså den enkla och säkra grundlinjen, *andelinjen,* lejon-lamm-andelinjen, genom livet, döden, uppståndelsen, himmelsfärden och upp på tronen. Den skola vi följa. Ty släppa vi den, då bär det ned i de andelösa, köttsliga skökolärorna, som fördärva alla jordens folk. Ty skökan är den oandliga andligheten eller den andliga köttsligheten, som smittar ner hela världen.

Vem är det, som slaktar Lammet? Svar: vilddjuret. Vi taga då fyra synpunkter: vad är vilddjuret?; vad äro Pilatus och Kaifas?; samt Lammets lidande; och Lammets blod.

I

Vad är vilddjuret?

Vilddjuret är allt ont. Det är motsatsen till Lammet, som är allt gott. Det förra är anden från nedan; det senare är anden från ovan. Allt ont är ande; allt gott är ande.

Men det onda är synd, skuld och straff. Alltså är vilddjuret världens synd, skuld och straff.

1

Vilddjuret är världens synd

Ty vilddjuret är, som vi sett, den förvildade, själviske och upproriske människoanden, som nedsjunkit i och *under* det skapade och tillbeder det som sin Gud. Och denne ande älskar och försvarar sitt *under*jordiska liv, alldeles som vilddjuret i skogen kämpar för sitt liv.

Vilddjuret är det självviska jaget eller köttet, vars innersta och djupaste livsväsen är fiendskap mot Gud och hans bud (Rom 8:7, 8) och hans heliga. Genom detta hat är människoanden ingrenad i själva avgrundsdjurets stam-ande, vars hela liv är just detta tresidiga hat.

Och detta hat, som är den glimmande drakelden på bottnen av varje vildhjärta, är människans outsägligt djupa och hemska förvildning. Och huru djupt det arga och ettriga djuret sitter, och huru seglivat det är, det få Herrens heliga länge erfara. I förargelsens natt-tider vill det gärna blixtra av bitterhet mot Gud i deras andes djup.

Och just emedan synden är denne djupt förvildade djurande, lägger Paulus i den följande versen (Rom 8:9) frälsningens hela tyngdpunkt **i ombyte av ande,** i utbyte av kött- eller vilddjursanden mot Kristi ande. Det är ingen »smetfrälsning», det.

Men just här har skökan i alla kyrkor frälst djuret genom sin oandliga eller halvandliga utanför-frälsning och utanpå-frälsning. Världens synd i det sjätte huvudets tid är icke blott den världsbehärskande lejonbjörnleoparden, utan framför allt den listigt världsbehärskande lammdraken, den »evangeliske» ormen, som slingrar sig undan andeombytet.

Vid läran om synden i vårt världsrike skall skökosynden, som är den farligaste, emedan den är det förklädda vilddjuret noga beaktas. Ty denna synd är i hela kristenheten, i stort sett, förtegad och förbigången; naturligtvis, ty hela kristenheten, i stort sett, är skökan. Och inte står hon och talar om, vad hon gjort eller gör. Nej, hon står tvärtom vakt kring sin synd, och det som för livet, ty hon tror sig vara bruden. Lyfter du aldrig så litet på ormkvinnans slöja och visar vad hon verkligen är och gör, då fräser och gaddar hon, och du blir biten och får lida hennes etter. Särskilt i den romerska kyrkan hava många Herrens heliga fått lida den kvalfullaste död, därför att de ryckt bort ett stycke av skökans förklädnad. Och samma dödliga hat få de erfara av alla hennes döttrar, både stora och små, om också icke det går till blods.

Sålunda: världens synd är icke blott vilddjuret rätt och slätt, utan framför allt lammormen, vilken är vilddjuret »under sken av Kristi namn», såsom Luther uttryckte det.

2

Vilddjuret är världens skuld

Ty världen har genom eget förvållande blivit vilddjuret. Och Guds krav på henne är, att hon borttager djuret och återställer keruben.

Synd och skuld äro nämligen samma sak, sedd från olika sidor. Det visar femte bönen i Fader vår. Hos Lukas lyder hon så: »*Förlåt oss våra synder*» (11:4). Och hos Matteus lyder hon så: »*Förlåt oss våra skulder*» (6:12).

De 10.000 pund äro 10.000 synder, men också 10.000 skulder, det är, 10.000 **minus** i andens och därmed själens och kroppens *rätta* förhållande till Gud. Likasom synden innerst är en ande, så är ock skulden innerst en ande. Synden är **plus**-*anden*, som *fyllt i sig* och *fyllt i sig* med synd, tills han blev syndanden, full av 10.000 syndpund. Och skulden är **minus**-anden, som *minskat av sig* och *minskat av sig* keruben, tills han blev skuldanden, full av 10.000 skuldpund.

Världens synd är vilddjuret, som hon själv gjort, och som hon låtit skökan lammbehorna, smetfrälsa; som vi sett. Och världens skuld är vilddjuret, som hon är skyldig att göra ogjort både i gestalten av lejonbjörnleoparden och lammormen. Och denna senare, skökoskulden, är den farligaste. Den trycker till sist hela världen ned i Harmageddons domsdjup. Och där denna skökoskuld uppsåtligen fasthålles, där kräves den ut i evighetens eld och rök (Upp 19:3) och under himmelskt hallelujajubel till Gud, som i rätt och rättfärdig dom dömt den stora världsfördärvande skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2).

Så fruktansvärd, så fasansfull är världens skökoskuld. Men det tiger man med. Ty hela kristenheten är fördärvad av skökan. Och I, Herrens heliga, akten eder för att här tiga med!

De »evangeliske» tala så vitt och brett om syndens skuld. Men den skuld, som de dragit och draga över sig själva och över land och riken genom smetevangeliet, som frälsar och vitmenar djuret, den tiga de med; naturligtvis, ty de se den icke, de äro druckna av horerivinet.

Och det är denna skökoskuld, som i våra dagar trycker både modern och alla hennes döttrar i alla land, och som snart kommer att krossa dem alla vid tröskeln till det sjunde världsriket.

3

Vilddjuret är världens straff

Ty då världen trots samvetets varningar ville bliva djuret, då överlämnade Gud henne åt vilddjurets våld. Och att vara lämnad av Gud åt djurets, syndens, förvildande och förhärjande makt, det är den andliga döden, eller den *döde* anden, det inre fördärvet, lagens inre förbannelse, vilket allt är *straffet* i dess andeväsen och kärna.

Synd- och skulddjuret är den kerubiska elden, lösgjord från den heliga gudselden och vorden en allt gott förhärjande vådeld, som människan är skyldig att släcka och att gottgöra all brandskada.

Straffdjuret är själva ödeläggelsen genom denna eld. Dödsdjuret är självförbränning, självupplösning, självförruttnelse. Straffet är resultatet av syndens och skuldens 10.000 frätande och ätande maskar, resultatet av syndens och skuldens 10.000 tärande eldslågor. Vid verklig syndkännedom får man erfara, hur det kryper, biter och bränner i ande, själ och kropp och det med olidlig vånda. Och här hjälper ingenting annat än det Paulinska receptet: **andeombyte.**

Vilddjursmänniskorna äro vandrande maskbylten; det dräller av dem överallt, det luktar as av dem överallt, även om de äro klädda i siden och sammet och hällt över sig en tunna parfym. De äro vandrande vådeldar; de tända eld överallt. Akta dig för dem.

Dödsdjuret, straffdjuret, är den maskfyllde och maskfrätte as-anden, som gjort as-själen och as-kroppen, är den förbrände och förbrinnande kol-anden, som gjort kol-själen och kol-kroppen. Likasom synd och skuld äro ande, så är ock straffet innerst en ande. *De äro synd-, skuld- och straffanden.* Du ser alltså, att Paulus har goda skäl för andeombytets frälsning. Ty här räcker ingenting mindre än en ny ande. Men skökan reder sig gott det bytet förutan.

Och då världen, trots varningar i samvetet och i Skriften och från Herrens heliga i alla tider, ändå ville bliva smetfrälsad, då satte Gud henne under skökans toffel, kjolregemente och evangeliska sminkburkar. Och att vara överlämnad åt hennes tjusande och förföriska orm-makt, det är en högre grad av straff död. Ty att ligga under lejonbjörnleopardens makt, det är den andliga döden rätt och slätt, men att ligga under lammormens makt, det är *den död*, som går i döden *därpå*, att den icke är död, utan liv. Därav kommer den blinda, berusade hänförelse och arga seghet, varmed skökomänniskorna försvara och utbreda sin halvandlighet. Och därav kommer ock den vämjelige, kväljande och giftige ande, som du alltid känner i deras närhet. Det är den lamm-behornade, ringlade och i 10.000 krökar sig ringlande ormanden, den vite straff anden.

Och under denna straffande ligga stora hopar av de troende i vår tid. Denna skökodöd är döden i andelös nåd. Och denna död är det högsta straffet denna sidan evig död. Ty skökosynden står invid gränsen till synden mot den Helige Ande och springer över i den, i samma mån som den blir fullt medveten och uppsåtligt fasthållen. Just denna fara påvisade Herren för den judiska skökan (Matt 12:31, 32). Och med ett fasansfullt 8-faldigt ve ställde han henne fram i hennes rätta belysning (Matt 23:13-39). Och vad var hennes synd? Smetfrälsning, vitmening, säger han. Hon var den vitmenade graven, invärtes full av de dödas ben och all orenlighet. Och Paulus fortsätter varningen för denna utvärtesfrälsning utanför anden: *Den är icke jude, som utvärtes är det, ej heller är det omskärelse, som utvärtes sker på köttet; utan den är jude, som invärtes är det, och omskärelse är hjärtats omskärelse genom anden* — märk: genom anden — *icke genom bokstaven* (Rom 2:28, 29).

Alltså: världens straff är icke blott det farliga dödsdjuret: lejonbjörnleoparden, utan framför allt det ännu farligare dödsdjuret: lammormen; icke blott den svarta utan i all synnerhet den vitmenade andedöden. Glöm aldrig det! Ty i kristenheten tiger man därmed. Låt

alltid vilddjuret n:r 1 följas av vilddjuret n:r 2; just så, som Skriften ställer dem. Blott så blir läran om det onda bibliskt hel. Glöm aldrig djurets förklädnader. Ty då är du snart förklädd och fördärvad, även du.

Sålunda är vilddjuret världens synd, skuld och straff. Och såsom vilddjuret är en ande, så äro ock synd, skuld och straff en ande. De äro den tresidige vilddjursanden: syndanden, skuldanden och straffanden.

Och då nu synd, skuld och straff äro ande, så följer därav, att de aldrig kunna *lidas* bort, de kunna blott *levas* bort i lidandet genom en överlägsen god ande. Därav kommer det sig, att Skriften lägger hela vikten på Lejonets eller Lammets övervinnande in i döden.

I Lammets död står ande mot ande. Det är en tvekamp mellan två riksandar om riket, mellan två världsandar om världsherraväldet. På korset väger det mellan kvald lammande och kväljande vilddjursande. Där står gott och ont i sina centrala livsväsen, som äro ande från ovan och ande från nedan.

II

Vad äro Pilatus och Kaifas?

Vilddjuret jämte dess horn- och kvinnoförklädnader är världens synd, skuld och straff, ha vi sett. Men nu är varje människa *hela* världen. Hon är, som man brukar säga, mikrokosmos eller världen i smått. Till sitt grundväsen bor *hela* världsanden i varje världsmänniska.

Vilddjuret avlas, födes och växer upp i varje vilddjursmänniska. Och redan i ungen ligger hela djuret. Och det stora världs vilddjuret är sammansatt av alla dessa millioner »människodjur». Kunde vi se vilddjuret så, som Gud ser det, så skulle vi se varje djurmänniska på jorden sitta inne i det som en vidrig och hemsk djurklump, en kattbjörn med 7 huvud och 10 horn och fullsatt av hädelsenamn överallt. Och alla bilda de tillsammans ett starkt och levande helt, ett synd-, skuld- och straff-andehelt. Ty det, som håller dem tillsammans, är den ene och samme världsanden, som tagit väsentligen samma gestalt och lever väsentligen samma liv i vart och ett enskilt »människodjur». Och denne djuriske världsande är innerst själve avgrundsanden med 7 huvud och 10 horn (Upp 12:3) och med det tresidiga hatet i sig: gudhat, budhat och brudhat. Detta avgrundshat är världsandens pålrot. Ur den skjuter det förfärande världsträdet upp. Och varje världsmänniska sitter i det som en gren. Och varje gren är ju stammen och hela trädet i smått.

Alltså har den enskilda djurmänniskan hela djurväsendet i sig. Allt vad som rör sig därute i den vida vilddjursvärlden, det finns väsentligen hos henne, även om hon ännu är blott en kattbjörnsunge.

Och djurmänniskan älskar och försvarar sitt djurväsen av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Det får du se, om du går henne in på livet med sanningen. Då reser sig djuret i henne, och hon visar sig vara ett äkta barn av vilddjuret. Och såsom dess barn är hon ock dess arvinge enligt den gudomliga arvslagen för gott och ont.

Detta hemska barnaskap och denna förskräckliga arvslag, i vad den gäller det onda nämligen, påvisade Herren för judarna. Han sade: *»I ären barn av dem, som dräpte profeterna. Nu väl, uppfyllen då edra fäders mått... Och över eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden, ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill*

Sakarias', Barakias' sons, blod, hans, som I dräpten mellan templet och altaret. Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte» (Matt 23:31, 32, 35, 36).

Märk nu hans ord: »Sakarias, *som I dräpten.* Men denne Sakarias dräptes flera hundra år, *innan de* voro födda, som han här talar till (2 Krön. 24:20–22). Dock voro *de* hans dråpare; och hans blod skulle komma över dem, säger Herren. Ty de voro andliga barn av Sakarias' dråpare. Och det visade de, då de fyllde sina fäders mått genom att hata Herren, den rättfärdige, och slutligen dräpa honom. Och såsom dråparnas barn *måste* de ärva alla dråpares synd, skuld och straff från världens begynnelse.

Så förskräckliga, så fasansfulla äro synd, skuld och straff, just därför att de äro en *ande,* den ene och samme djuranden i alla djurmänniskor, den gemensamme vilddjursanden med gemensam synd, gemensam skuld och gemensamt straff för dem alla. Allt slags synd, som vilddjursanden begått från världens begynnelse, den har *jag* begått, om jag har vilddjursanden, som begått den. *Jag* har dräpt Abel, Sakarias och alla de andra, om jag har vilddjursanden, som dräpt dem.

Allt oskyldigt blod, som är utgjutet på jorden, det är utgjutet av min hand, om hon är vilddjurshanden, som utgjutit det. Och allt detta blod skall Gud kräva ur min hand. Detta är, enligt Herrens ord, den gudomliga arvslagen för det onda.

Lagen för vilddjuret är alltså denna: All synd på jorden, som alla vilddjursmänniskor begått, har varje vilddjursmänniska begått, emedan hon till sitt grundväsen *är* just det vilddjur, som begått den. Hon är ett levande ja, ett vilddjurs-ja till alla vilddjursynder på jorden. Och hon skulle ha gjort dem alla eller åtminstone icke gjort något för att avstyra dem, om hon varit med där de gjordes. Och emedan hon på detta sätt bejakar all synd, så skall hon ock ärva all världens synd, skuld och straff. Denna förskräckliga arvslag är alltså en fullkomligt rättvis lag. — Människa, människa, kan du bäva, så bäva här! Står du inne i vilddjurets ande, så står du inne i all världens synd, skuld och straff såsom din synd, din skuld och ditt straff.

Synd, skuld och straff äro långt farligare saker, än vad flertalet troende ens anar. Ty de äro förvisso icke några blott yttre saker, som man tror sig komma ifrån genom en lättvindig utanför-frälsning i »Lammets blod», såsom ett blott och bart pinoblod. Nej, synd, skuld och straff i deras grundväsen och livskärna äro min ande med hans rådande vildhjärta, vildvilja, vildsinne, vildtankar, vildkänslor och vildbegär, hela detta inre sekundliga mot-väsen och sekundliga mot-göra mot de »två buden», korteligen: min vilddjursande, i vilken allt ont på jorden är magasinerat. Har jag världsanden, om än aldrig så väl förklädd, så har jag det fasansfulla världsödet över och i mig.

Men ännu mer. Arvslagen gäller icke blott det förflutna utan även det tillkommande; och detta både för världen och för den enskilde. Varje världsrike fyller sitt syndmått. Det första fyller sin ande med sina synder. Det andra tager denne ande i arv och ökar den med sina synder. Så det tredje och fjärde o.s.v. Och härav följer, att varje nytt världsrike icke blott ärver all synd i det förflutna utan ock lägger den levande grunden och giver den levande kraften till all synd i det tillkommande, såsom vi sett förut. Det bär i sin ande icke blott alla synder, som gjorts,

innan det vart till, utan ock alla synder, som komma att göras, *sedan* det icke mer är till. De förra stå skrivna i dess ande såsom redan gjorda; de senare stå skrivna där, såsom de där på grund av utvecklingens omutliga »Rulla!» måste göras av alla dem, som taga den anden i arv. Så är varje världsrike ett levande världs-ja till all synd på jorden både i det förflutna och i det tillkommande. Och så måste varje världsrike ärva all synd, skuld och straff från världens första till hennes sista dag. Arvslagen griper in i dödsrikets världsregioner och, där så behöves, i evigheternas eld.

Och på samma sätt den enskilda världsmänniskan, som väsentligen har *hela* världsanden i sig. Hon ärver icke blott all synd i det förflutna utan ock all synd i det tillkommande. Ty hon *är* väsentligen *hela* det sjuhövdade vilddjuret, vilket på varje punkt av sin tillvaro lägger grunden till framtiden, och vilket måste fylla världssyndamåttet till brädden i det sjunde världsriket. Hon *är,* i och med sin vilddjursande, ett sekundligen uttalat ja även till alla vilddjurssynder i framtiden. Och hon skulle göra dem alla, om hon vore där, eller åtminstone tigande samtycka till dem. Ty syndens väsen är i varje tid detsamma; det är endast graden och sättet, som skifta. Och på grund av detta sitt djur-ande-ja till all världens synd *måste* hon ärva all världens synd, skuld och straff från tidens början till tidens slut. Och denna arvslag tillämpas på henne icke blott i tiden utan även i hennes fängelse i dödsriket och, om så behövs, i evigheternas eld.

Så fruktansvärda, så fasansfulla äro synd, skuld och straff, just därför att de äro mitt världs vilddjur, min världsande, med världsbarnaskap och världsarv. Och därför blir det, vid en syndakännedom som går till själva roten, aldrig fråga om min lilla värld såsom lösryckt från det hela. Nej, *jag* är *världen* med all världens syndaelände i och över mig.

När detta blir en av Guds ande verkad *levande* sanning för en människa, då blir det fullt frälsningsallvar, och det blir sekundligt, sekundligt, sekundligt. Det blir nu frågan om Lammet, Tron-Lammet, med 7 horn och 7 ögon, vilket med sin sjufaldige kraftande kan rycka mig ut ur det sju-hövdade vilddjuret. Det blir frågan om blott *ett, ett, ett enda:* ***ombyte*** av ande. Ty så länge jag sitter inne i den rådande djuranden, så har jag all världens synd, skuld och straff i och över mig, även om jag »utvärtes» vore så rättfärdig och ren, att jag ginge och gällde för ett helgon.

Därför ve och åter ve den, som lär människorna att lägga frälsningen utanför Lamm-Lejonets övervinnareande. Det är detta, som skökan gör. Och därför väntar henne den outsägliga plågan i evigheternas eld och rök. Och skall det brinna någonstädes evigt, så skall det väl brinna där, varest man i Lammets namn fördärvar alla jordens folk.

Pilatus

Till sitt grundväsen bor sålunda allt ont på jorden i varje vilddjursmänniska. Alltså mötte Lammet i varje sådan människa världens synd, skuld och straff. I henne voro alla världens synder kastade på honom. Icke en enda saknades. Hon hade väsentligen tänkt alla onda tankar, talat alla onda ord och gjort alla onda gärningar; hennes hand dröp av allt »rättfärdigt blod» på jorden. Världens synder levde som *ande* i hennes ande, dels såsom redan gjorda, dels såsom de där måste göras. — I varje sådan människa bar Lammet världens synd,

skuld och straff i gestalten av hennes tresidige vilddjursande. Han visste, såg och kände, vad i människan var. I djupet av sin rene, finkänslige ande upptog, bar och led han hennes elände i hela dess djup, vidd och höjd; och detta i kärleken *så*, som om det varit *hans* elände.

Och slutligen står han inför Pilatus och Kaifas. Och vad äro de? De äro de två högsta representanterna för det »förskräckliga» femte världsriket. Men detta rike innefattar väsentligen i sig både de fyra föregående och de två efterföljande världsrikena. I Pilatus och Kaifas bor alltså hela det sjuhövdade vilddjuret. I och genom sin vilddjursande äro de arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Pilatus är lejonbjörnleoparden. Kaifas är lammormen. I den förre bor 20-hornsanden, vilddjursväsendet utan förklädnad. I den senare bor 2-hornsanden, som är 20-hornsanden förklädd till lamm.

Pilatusdjuret är krönt. Ty alla hornen bära kronor. Han är det romerska kungsdjuret, som har makten att »förtrampa och uppsluka hela jorden». Han har ock makten att korsfästa Lammet. Och märk Jesu ord: *»Du hade ingen makt över mig, om den icke vore dig given ovanefter»* (Joh 19:11). Alltså var Pilati makt att döda Lammet *given* av Gud. Den var sålunda ett straff över Pilatus. Ty han hade kunnat »vara av sanningen», så att han hört och sett sanningen i Lammet (18:37). Och då hade han förr låtit döda sig själv, än han låtit döda Lammet. Men han var icke av sanningen. Och till straff fick han en ande, i vilken han begick den högsta hedningesynd och ådrog sig det högsta hedningestraff inom förlåtlighetens gränser. Den blinde Pilatus-anden, som dödade Lammet, var en straffande, given av Gud. Och i och med denne ande, överfördes all världens synd-, skuld och straffande på Lammet. Och i den anden mötte, bar och led han all världens synd, skuld och straff.

Kaifas

Kaifasdjuret är ock krönt. Ty i dess två horn har avgrundsdjuret och havsdjuret insatt sina 20 krönta horn. »Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt». Detta skökodjur har alltså en fruktansvärd makt. Och med den hade det fördärvat hela judafolket. Och fördärvet bestod däri, att den judiska skökokyrkan lärde folket en »utvärtes»-frälsning, som lät människan »invärtes» sitta kvar i vilddjursanden och därmed i världens synd, skuld och straff. Själv djuret hade hon ingen blick för djuret. Själv andelös hade hon intet öga för, att gott och ont äro ande. Själv en dotter av profeternas mördare kvarhöll hon folket i djurbarnaskapet och därmed i djurarvet. Och så bragte hon över hela släktet allt oskyldigt blod på jorden. Och allt detta gjorde hon i Guds namn.

Så förskräcklig är skökan, så fasansfull hennes synd och så fruktansvärd hennes andemakt. Ty hennes ande är i varje tid världens högste straff-ande, sänd av Gud.

»Straff-ande», sade vi. Ty så här beskriver Paulus den judiske skökoanden i både Gamla och Nya Testamentet: *Vad Israel söker, det har det icke fått, men de utkorade hava fått det, och de övriga hava blivit förhärdade, såsom skrivet är: »**Gud har givit dem en dvalans ande, ögon att icke se och öron att icke höra intill denna dag**.» Och David säger: »Blive deras bord till en snara och till en fångst och till*

en stötesten och till en vedergällning åt dem; förmörkas må deras ögon att de icke se, och deras rygg krökt för alltid!» (Rom 11:7–10).

Detta är förskräckliga ord. Och lägg märke till dem. Vad var judarnas synd? En andelös ande, som sökte frälsning utanför anden. Och vad var deras straff? En andelös ande, som varken hörde eller såg. Och märk: denne förskräcklige straffande var *given av Gud.* Han gav dem en blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande, en dvalans ande. Så straffar Gud. Han giver en ande med ögon att icke se, med öron att icke höra, en ande, som måste fylla syndmåttet till brädden. Detta är Guds straff i själva dess tyngdpunkt, dess inre fasansfulla andeväsen och kärna. Det värsta straffet bär jag alltid inom mig. Och det består i min förhärdade och förblindade djurande. Människorna oroa sig mest över de onda gärningar, som ligga bakom dem, och det straff, som de måste draga, men den sekundligt avlande och födande synd-, skuld- och straff-anden, själva straff modern inom dem, den beakta de icke. Henne äro de rädda om som ögat. Och på henne sätta de två lammhorn. Och så går hon och gäller för kristen. Det är den judiske straff-anden, som går igen i den kristna skökan.

Det rika bord, som Gud dukat för judarna på allehanda sätt och framför allt i Lammet, blev dem till en snara och en vedergällning. Korsfästelsens synd blev just snaran kring deras hals. Då de självförvållat icke sågo Lammet, gav Gud dem en sådan blindhetsande, att de sågo sig själva som lamm och Lammet som ett vilddjur, som borde utrotas från jorden. Denne bakvände och upp- och nedpåvände ande, i vilken Satan for in, var det högsta straff, som Gud kunde giva dem inom förlåtlighetens gränser, den högsta förbannelse, den djupaste andedöd denna sidan evig död, Guds högsta vrede närmast evigheternas obemängda kalk.

Men huru kunde Gud giva dem en sådan ande? Jo, han måste giva Lammet till världens frälsning. Och inför Lammet sattes de på det hala. Med sin ande avslöjade Lammet deras ande. Nu *måste* de antingen dö ut från djuranden och leva in i Lammets ande eller leva upp i djurandens högsta grad genom att döda Lammet. De stodo inför andeombytet; men de bytte icke. Och riket, tronvagnen, *måste* fram. Där den icke bestiges, där krossar den. Den kan icke stå och bjuda och krusa och vänta i alla tider på halsstarriga och trotsande själar. Ty då ginge ju riksplanen sönder och hela världen förlorad. För eller emot! Mogna skall människan i gott eller i ont. — Gud giver det goda, därmed giver han ock det onda, då hans goda vändes till ondo. Gud gör det goda, därmed gör han ock det onda, då hans goda göres till ett ont. Funnes icke Gud, funnes icke heller Satan; funnes icke gott, funnes icke heller ont. I denna mening gör och giver Gud allt ont. Ty det kommer såsom den naturliga följden därav, att det goda icke får vara det goda. Den gode anden giver den onde anden. Ty får Guds ande icke vara den gode och allt behärskande anden från ovan, så driver han fram anden från nedan. Och han driver upp den ända till en djävulsande, en satanslike, som i Lammet ser vilddjuret. På den punkten stod den judiska skökan. Och hon stod där såsom full växt och fullmogen i självförhärdelse under andens förtorkande och förbrännande sol. Ty där denna sol icke får giva liv, där giver hon död.

Denne synd-, skuld- och straffande, denne förbannelse-, döds- och vredesande bodde i skökoprelaten Kaifas. Han är den judiska skökans

högste representant. I detta förskräckliga skökodjur stod hela det femte världsriket. Och i detta stod hela det sjuhövdade världsvilddjuret, såsom vi sett. Kaifas-djuret är världsvilddjuret på den högsta höjd, vartill det kan komma inom nådens gränser. Det står här i ett enskilt folk, judafolket, på väsentligen samma höjd, vartill hela världen utan förklädnad stiger upp i det sjunde världsriket. På Golgata slaktar det Lammet; på Harmageddon slaktar det Lammets heliga. Där vill det utrota Lammet, här vill det utrota Lammets folk. Det tresidiga hatet är på båda ställena detsamma.

Vem är det nu, som slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är nu Kaifasdjuret? Hela världsvilddjuret, hela vilddjursmänskligheten. Och i den är *jag* med. Alltså har jag slaktat Lammet. Det var *jag,* som slog in spiken. När det blir en levande sanning för människan, då stinger stynget till bottnen. Och där skall spiken förr eller senare sticka. Och först då ser hon det verkliga Lammet. Och då går Lammet till bottenfrälsning med henne, invärtesfrälsning, andeombytets frälsning.

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens synd-ande med alla världens synder i sig.** Icke en enda saknas. Vad svider i såren? All världens synd. Så bar han våra synder i sin kropp upp på korsets trä (1 Petr 2:24). I korsfästelsesynden ligga de alla inneslutna; i den synden stiga de till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser; genom den synden överföras de alla på Lammet; *nämligen såsom all världens syndande,* som tränger ända till bottnen i Lammets ande. (Huru det var möjligt få vi se i avdelningen: »Lammets lidande».) — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönta världsandar: den syndfrie, sjusidige kraftanden på lammtronen och den syndfulle tjugutvåsidige kraftanden på vilddjurstronen. Kampen gäller heligt eller oheligt andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir över vinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifas- djuret? **All världens skuld-ande med alla världens syndaskulder i sig.** Icke en enda saknas. I korsfästelseskulden ligga de alla inneslutna. I den stiga de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom den skulden överföras de alla på Lammet; *nämligen såsom all världens skuldande,* den där tränger ända till bottnen i Lammets ande. — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönta världsandar; den sjusidige oskuldsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige skuldanden på vilddjurstronen. Kampen gäller oskuldens eller skuldens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens straffande med alla världens syndastraff i sig.** Icke ett enda saknas. I korsfästelsestraffet (snaran kring Kaifashalsen) ligga de alla inneslutna. I detta snarestraff stiga de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom detta snarestraff överföras de alla på Lammet; *nämligen såsom all världens av Gud givne, blinde och blodige straffande, döds-, vredes- och förbannelseanden,* den där tränger ända till bottnen i Lammets ande. — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönta världsandar: den sjusidiga ostraffflighetsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige straffanden

på vilddjurstronen. Kampen gäller straff-frihetens eller straff-fullhetens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Genom korsfästelsens straffsynd, till vilken judarna drevos genom straffanden, fastnade Kaifasdjuret i Guds snara, stötte mot stenen och fick vedergällningen. Och i denna straffandesnara sitter judafolket än i dag. Hon är Lammets blod såsom ett förbannelseblod, ett snareblod kring deras hals. Och i den röda straffandesnaran skola de sitta i 42 månader; nämligen tills hedningarnas tider äro gångna. Och i denna straffandesnara sitter den lammförfalskande och lammdödande skökan under hela det sjätte världsriket, nämligen tills hon blir uppbränd i de tio konungarnas eld. Hennes blinde och döve, förhärdade och berusade ande är hennes »vedergällning».

Sålunda: på korset står allting i ande. Där står Lammets syndfrie, oskyldige och ostraffbare ande mot den synd-, skuld- och straffande, som Gud givit Kaifas-Pilatusdjuret. Det är andelinjen. Märk den! Och håll den orubbligt fast; annars bär det ned i de oandliga skökolärorna.

Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot. Ty vad som icke sker genom den, det är icke skett till bestånd inför Gud. Därför måste Lammets död stå i anden och utföras i anden genom Herren Sebaots ande, så att han blev den fullskolade och fullfödde övervinnareanden, som är världens försoning.

III

Lammets lidande

Här taga vi fyra synpunkter: vrede och nåd; andevattnet; lidandesfrestelsen; och sammanfattning.

1

Vrede och nåd

»Detta är eder stund, och nu har mörkret makten»

Så sade Lammet till översteprästerna och till befälhavarna och till de äldste, då de kommo för att gripa honom (Luk 22:52, 53).

Långfredagen är alltså de mörka makternas dag, avgrundsdjurets, havsdjurets och jorddjurets dag, en vilddjursdag.

Och en sådan dag är en Guds vredes dag. Ty då brinner Gud i sitt tempel och inhöljer sig i röken från sin härlighet och makt, och ingen kan ingå i templet, förrän vredens plågor äro fullbordade (Upp 15:8). Detta känner du igen från *din* mörka dag, *din* långfredag.

Då Gud stänger dörren till sig, då springa alla ondskans dörrar upp. Då Gud går in, går vilddjuret ut. När Gud fördöljer sig, då kommer i dagen vad i hjärtat bor. Så får mörkret makten.

Gud övergav både Lammet och judafolket. Och så blev det uppenbart vad bådadera verkligen voro. Då han övergav Lammet, kom *Lammet* i dagen i hela dess kraft. Och då han övergav folket, kom *vilddjuret* i dagen i hela dess kraft.

Långfredagens gudsövergivenhet är ett uttryck för Guds vrede mot världen på grund av hennes synd; men icke ett uttryck för hans

fördömelsevrede eller för den obemängda vreden (Upp 14:10), utan ett uttryck för den med *barmhärtighet* bemängda vreden.

Men varför övergav han då Lammet, som *icke* hade synd, och som följaktligen *icke* kunde vara föremål för Guds vrede? Jo, han övergav eller utrymde Lammets ande, för att där skulle bliva rum för all världens synd-, skuld- och straffande. Ty denne ande kunde övervinnas endast inne i en helig människoande. Därför måste den insläppas i Lammets ande för att i den *upplösas,* såsom på det lekamliga området ett gift upplöses och oskadliggöres i kroppens inälvor. — Härom mer i nästa avdelning, som handlar om »andevattnet».

Och då Gud genom övergivenheten insläppte synd-, skuld- och straffanden i Lammet, då insläppte han även sin vrede i Lammet. Ty straff- eller dödsanden är Guds vrede. Sålunda inträngde Guds vrede i gestalten av all världens straff-, döds- eller vredesande i Lammet. Hela floden av eld från den Gamles tron inströmmar i Lammet. Och sålunda brinner Gud genom sin doms- eller straffande i Lammet. Och han brinner, tills denne ande är heligt genomliden, det är, övervunnen av Lammet.

I denna vredeseld befanns Lammet vara »silver och guld». Och inför detta rena silver och guld stod vreden maktlös och kunde alltså icke bliva en vrede mot Lammet. Den verkade blott mognande, fullkomnande, *födande.*

Ty långfredagens vrede är Guds *födslokval,* i vilka han fullfödde Lammet. Gud var nämligen »i *Kristus»,* den övergivne, »försonande världen med sig själv» (2 Kor 5:19). Herren Sebaots ande utförde försoningen. Och hans ande kan lida (Jes 63:10; Ef 4:30).

Och Lammet tog Guds vrede såsom sina *födslokval,* vilka förde honom fram till fullkomningen.

Lammet tvingade vreden att föda vredens avvändare: Lammets fulländade människoande, över vilken icke Guds vrede utan Guds välbehag måste vila.

Lammet tvingade syndanden att »föda» sin överman: den sjusidige kraftanden, som så blev försoningsanden.

Lammet tvingade skuldanden att »föda» sin baneman: den sjusidige oskuldsanden, som så blev försoningsanden, lösenanden.

Lammet tvingade straffanden att »föda» sin förgörare: ostraffbarhetsanden, som så blev försoningsanden, gottgörare-anden.

Lammet tvingade döden att »föda» sin död: livet; tvingade förbannelsen att »föda» sin undergång: välsignelsen; tvingade hela världsriket att »föda» gudsriket, vilddjuret att »föda» Lammet, den starke att »föda» den starkare, helvetet att »föda» himlen, allt ont att »föda» allt gott, långfredagens mörker att »föda» påskdagens ljus».*

Och allt detta tvång åstadkom han blott genom att i allt stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Just så bragte han allt att arbeta på hans egen och därmed på all världens frälsning.

Just så utvecklade han hela den omätliga andekraft, inför vilken alla onda andekrafter segnade ned. Så tog han makten från mörkrets makt. Och detta allt blott genom att stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Och så blev vredens dag en nådens dag.

---

* Härom mer i vårt 6:e kapitel.

Detta är den enkla men oändligt djupa hemligheten i Jesu lidande. Det är ock hemligheten i de heligas alla lidanden. De skola sammanväxa med Lammet genom en lika död (Rom 6:5). Och ingrenade i försoningens övervinnareande tvinga de fram sin dagliga fullkomning, sin dagliga födelse, förnyelse i anden. De tvinga allt jordiskt ve att i dem föda allt himmelskt väl, all tidens nöd att föda all evighetens nåd, jordens tårar att föda himmelens fröjder. Se, det är försoningens djupt allvarliga och djupt saliga hemlighet.

Står du sekundligt i försoningens ande, då arbeta himmel, jord och helvete sekundligt på din födelseförsoning med Gud ända in till fullkomlig lammlikhet.

Och blott såsom födelseförsoning kan försoningen mottagas. Ty blott den, som har Lammets ande, hör Lammet till.

Och blott såsom daglig födelseförsoning kan försoningen bevaras. Ty stannar andens rundgång, då tages han tillbaka.

Försoningsanden är övervinnareanden och finns alltså icke till i någon annan gestalt än som övervinnare. Glider han dig ur händerna, då arbetar allting omkull dig, och alla evighetens löften glida ur din hand; ty de sitta alla som pärlor på övervinnandets band, och *blott* på det.

Så salig är försoningens nåd. Den är en himmelsk *tronande, kraftande.* Jag har blott att taga emot den som en *gåva.* Och så — »Rulla, Rulla, Rulla!» Och vagnen går ledigt och lätt uppför alla branter och genom alla djup.

Ja, så salig och så allvarlig är försoningen. Men vad har icke skökan gjort av den! Aj, aj, aj! Hon fördärvar hela jorden med sin andelösa försoning.

Långfredagens vrede, var alltså icke en vrede mot Lammet. Den kunde ha blivit det, nämligen om han icke förblivit Lammet. Ett enda steg in i djuranden, och elden hade nappat i. Men han stod Lamm; och därmed stod han utanför vreden. Och fördold stod Gud i honom, *med* honom och *för* honom. Så står han ock fördold *i, med* och *för* dig på dina långfredagar. Det är blott djuret i dig, på vilket han vredgas. Och så långt du är djuret, så långt brinner du. Men så långt du är lammet i Lammet, så långt ligger du i den skyddande och stödjande handen. Fåret måste gå genom elden; men icke varda till intet i elden (Sak 13:7–9).

Alltså icke mot Lammet utan mot vilddjuret var Guds vrede riktad. Vreden släppte djuret löst inom fastställda gränser och gav det dess mörka maktstund, för att den genom Lammet skulle bliva dess dödsstund. Gudsvreden kastade djuret på Lammet för att få sin fördömelsedom, sitt oläkliga dödssår av det fullfödda Lammet (Rom 8:2); sålunda för att djur-Kaifas skulle dödas och en lamm-Kaifas kunna födas och hela djur-judafolket kunna bliva lamm-judafolket; och för att djur-Pilatus skulle dödas och en lamm-Pilatus kunna födas och hela djur-mänskligheten kunna bliva lamm-mänskligheten; och för att alla i dödsparadiset (Abrahams sköte) väntande andar skulle utfå löftet (Hebr 11:39, 40); och för att alla i dödsriket ingångna och alltjämt ingående djurmänniskor, som ej i tiden stått avgörelseståndet inför det förhärligade Lammet, skulle kunna lösas av lösenanden ur

dödsfängelset och bliva frälsta; för att alltså även alla avlidna vilddjursfolk skola kunna träda fram ur hadesvärldens alla vredesregioner och tillbedja långfredagens Gud, vars barmhärtiga vrede födde den försonande segeranden i Lammet. Och så få vi måhända se både Kaifas och Pilatus knäböja inför Lammet, sedan de genom fasansfulla fängelsekval blivit rättvisligen dömda till deras djur- eller köttmänniska (1 Petr 4:6). Ty deras synd på jorden var ännu förlåtlig, enär den var förkastelsens synd mot den förnedrade, icke mot den upphöjde Människosonen, som är anden. — Långfredagens armar famna vitt; det är den »stora barmhärtighetens» famn. I den ligga både Lammet och alla dess fiender och alla släkten, som varit, och alla släkten, som komma. Långfredagens Gud brinner, men han gråter ock. Det är icke kalken av obemängd vrede, som han här giver, den är övervägande nåd; det är den ureviga kärlekens hand, som framräcker den.

Långfredagen är en Guds domsdag. Då gick en dom över världen (Joh 12:31); men icke en dom av den kalla rättfärdigheten, som uttager sitt intill sista skärven. Denna den gudomliga rättvisans dag är framskjuten till yttersta dagen. Utan den var den barmhärtiga rättfärdighetens vägbrytande dom till världens frälsning. Det var den *skapande, födande* rättfärdighetens dom, som bröt syndens, skuldens och dödens andemakt över världen genom Lammets övervinnareande, en nådesdom, som i grund rev upp och rev ned frälsningsomöjligheten och lade frälsningsmöjligheten i dess ställe. Lammets långfredagskval äro icke evighetskval, utan *födslokval, skapelsekval.* Här kräves ingen lagisk eller juridisk gottgörelse, ingen summa av evighetspina, som skulle väga upp världens skuldsumma, utan en gottgörelse i *lammande,* som in i döden vägde upp, d.ä. övervann all världens vilddjursande.

Alltså ingen slutuppgörelse med fienden på långfredagen. Vilddjuret endast övervanns. Det finnes ännu till. Och det blev etter rasande genom dödssåret, i vilket det måste förblöda (Upp 12:12). Synd-, skuld- och straffanden är icke utrotad ur världen. Lejonbjörnleoparden och lammormen regera över »alla som på jorden bo». Hela världen är ännu i den ondes våld. Guds vrede från himmelen uppenbaras alltjämt över människornas ogudaktighet och orättfärdighet (Rom 1:18). Ondskan går sin breda kungsväg genom tidevarven och stiger återigen till himmelshöjd på Harmageddon. Vilddjuret skall än en gång bloda tand och sönderriva de 12 gånger tolv tusen lammen. Den långfredagen, vars morgon redan grytt, blir *deras* födelsedag till tusenårig jubeldag, men den blir ock vilddjurets dödsdag.

På Lammets långfredag blev alltså världen endast **stamförsonad**; grenförsoningen återstår. Och den utföres överallt, där andeombytet sker, utbytet av den övervinnande djuranden mot den övervinnande lammanden.

2

Andevattnet

Ande är som vatten (Joh 4:13, 14). Och när två vatten mötas, ingå de i varandra. På samma sätt två andar. När de mötas, ingå de i varandra. Det känner du. När du träffar en god ande, så inträngер han i dig, och det ända till bottnen i din ande; och han genomtränger varje droppe i

din ande, så att det kännes så ljuvt och så gott i hela din varelse. Och när du träffar en ond ande, så inträngер han i dig, och det river och svider i hela din varelse. Du fick vilddjuret icke blott *på* dig utan i dig.

God ande är sött vatten; ond ande är bittert vatten (Jak 3:10, 11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bliva en ond, en bitter ande. Det känner du. Möter du ont med ont, då har *han besegrat dig;* möter du ont med gott, då har *du besegrat honom.*

När Gud »övergiver» en god människa, då tager han sin kännbara andesötma ifrån henne; och hans ande finnes då till hos henne blott såsom det fördolda stödet i kerubväsendets rot. Och *att* han övergiver henne, beror därpå att hon är ofullkomnad och måste fullkomnas i lidande. Men en ofullkomnad och övergiven ande är just en för den onde anden öppen och blottställd ande. Och det i samma mån som övergivandet är djupt. Ty då inströmmar i henne den bittra anden i motsvarande grad och kraft. Det känner du.

Så Lammet på korset. Men i oändligt högre grad än vi kunna erfara. Ty han är den människoande, i vilken alla människoandar äro skapade och i vilken de alla hava sitt första skapelsebestånd (Kol 1:16, 17). Han är även den *urpingstliga* stammen, i vilken alla människor sitta utgrenade i kraft av den första skapelsen. Och såsom sådan stod han ofullkomnad till sitt andra stamväsen och övergiven av Gud, och därmed öppen och blottställd för hela den fasansfulla världs- och avgrundsfloden av Satans, havsdjurets och jorddjurets dödligt hatfulle ande. Och emedan han ännu var ofullkomnad, kunde han icke utestänga den. Ty det kan blott en fullkomnad ande, hos vilken möjligheten till synd och därmed möjligheten till frestelse äro för evigt avskurna. Och han *ville* icke utestänga den. Han hade i Getsemane på sant människovis tillkämpat sig den fullt undergivna viljan att dricka kalken med det bittra vattnet. Och han mottog den med fyrsidig förstabudskärlek till Fadern och med tusenfaldig andrabudskärlek till hela mänskligheten, som han stamvis bar uti sig.

Och så drack han det bittra vattnet. Och så genomträngde detta andevatten hela hans ande och därmed hela hans själ och kropp på varenda punkt. Han blev totalt uppfylld av all världens bittra synd-, skuld- och straffande. Han fick hela världs vilddjuret icke blott på sig, utan i sig, så att han i viss mening ***var*** vilddjuret för oss. Så gjorde nämligen Gud honom till synd för oss; han insläppte all världens syndande i Lammets ande. Så var han en förbannelse för oss; ty Gud insläppte all världens förbannelse-, döds- och straffande i honom. Så hängde han på korset som en orm, det är, full av vår ormande med all vår ormgiftsplåga (straffplåga) i sig (2 Kor 5:21; Gal 3:13; Joh 3:14).

Stanna här ett ögonblick. Har du sammanväxt med Lammet genom en lika död, då förstår du något litet av det förskräckliga vi nu antytt. Ty då vet du, att i din djupare gudsövergivenhet var du så full av synd-, skuld- och straffanden, av djuret och ormen, att du erfor en hemskt spännande frestelse att riva och bita omkring dig och förgifta alla och allt; så full av sur- och bittervattnet, att du måste hålla dig riktig ryggrak och mycket knävek och balanserande i Lammets övervinnareande, att det icke rann över och surade ner dig själv och andra; och du måste gå så stilla, lätt och försiktigt, som ginge du på ägg, annars gick det överända och blev översvämning och du följde med floden. *Det* har du

säkerligen i början mer än en gång gjort. Men Lammets förlåtande försoningsande grep dig, innan du försvann i det bottenlösa djupet. — Av sådant kan du något litet ana, vad Lammets lidande var, och med outsäglig glädje se, vad hans försoningsande är. — Blott på den vägen, dödslikhetens väg, förstå vi hans död, så mycket som vi behöva förstå den. Men för den, som saknar denna erfarenhet, är hans död en gåta och galenskap, såsom den ock var för hans första lärjungar under alla åren de vandrade med honom före hans död (Matt 16:21, 22; Luk 18:31-34).

Vi gå vidare. Huru gjorde nu Lammet med denne dödligt hatfulle vilddjursande? Jo, han mottog kalken lammvilligt, drack den lammundergivet, sväljde den lammstilla, led den lammtåligt och upplöste den lammuthålligt i sin andes inälvor, alldeles som på det lekamliga området inälvorna upplösa, oskadliggöra och avföra ett lekamligt gift. Genom detta orubbliga lammstånd *förblev* hans ande sötvattnet, som besegrade bittervattnet. *Så, så* övervann han. Det är Lejonet, som övervann vildlejonet. Det är Lammet med sju horn och sju ögon, den sjusidige kraftanden, som övervann den sjuhövdade vilddjursanden eller den 22-hornade kraftanden. — *Så* smakade han döden för alla. Så blev döden **stamvis uppsvulgen** i segern eller **uppslukad** i segern (1 Kor 15:54). *Så* verkställde han genom sig själv en rening från synderna (Hebr 1:3). *Så* helgade han sig själv för oss, på det att vi måtte vara i sanning helgade (Joh 17:19).

Men, o människa, tag icke skökostånd inför detta: »för oss», såsom inför ett kvitto i din hand på att nu är allting fullgjort och fullidet, såsom många göra och så i sitt inre blott följa med survattensströmmen. Nej, »kvittot» är Lammets ande, och det skall du ha i din ande, ty hans försoningsande är det enda i himmel och på jord, som kvitterar bort din synd, din skuld och ditt straff, som äro ande. Ty — än en gång — på korset stå gott och ont i sina centrala grundväsen, som äro ande. Detta ha människorna, även många av de troende, så svårt att förstå, ty de äro så övervägande själiska och kroppsliga, att de icke kunna se Guds rike, som består, i ande, ej heller det ondas rike, som ock består i ande. De ligga väsentligen blott i det yttre och se synd, skuld och straff blott såsom något yttre; och så tänka de sig försoningen även som ett yttre, såsom en blott lidandessumma, som är erlagd i deras ställe; och det skall man tro på; och så är man försonad, fastän man flyter med strömmen; men man tröstar sig med »kvittot».

Nej, försoningen är en ande, sötvattensanden, som övervunnit survattensanden. Och försonad med Gud är icke survattensmänniskan, utan sötvattensmänniskan, som sekundligen övervinner det sekundliga survattnet. Ty se här, hur Lammet fastknyter sina lärjungar vid sin död: **»Min kalk skolen I dricka»** (Matt 20:23). Se, det är annat, det! Så allvarlig är saken. Hans bitterkalk sättes till dina läppar. Och du skall mottaga den villigt som Lammet, dricka den undergivet som Lammet, nedsvälja den stilla som Lammet, lida den tåligt som Lammet och upplösa den i din andes inälvor uthålligt som Lammet. Blott så har du försoningens nåd, och blott så bibehåller du försoningens nåd, som är den övervinnande sötvattensanden.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Svälj, sval], svälj!* Ty du har din bestämda andel av världens synd-, skuld- och straffande att

svälja och upplösa som Lammet. Ingrenad i hans övervinnareande skall du för din del »fullborda vad som fattas i Kristi lidande». Och alla Herrens heliga skola i den Heliges spår svälja och upplösa hela den synd-, skuld- och straffande, som ännu råder över världen. Stenen skall krossa belätet. Den Harmageddoniska kalken skall »stenriket» svälja och upplösa för att få världsväldet. Så allvarliga saker förestå.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Drick, drick, drick!* Desto förr har du tömt *din* kalk. Så stöt då icke bort, utan tag emot; spotta icke ut, utan svälj; kräks icke upp, utan upplös! Sekundlig övning; i början mycket bristfull; det gör mindre; blott icke nederlagen få gräva in sig och bliva rådande nederlagsande. Snart växer du till övervinnare, som i Lammets seger-ande mottager, sväljer och upplöser Lammets bittra kalk. Men få äro de, som förstå upplösningens heliga konst. De flesta blott läppja på kalken; och strax spotta de. Och så bliva de dagligen förgiftade i stället för dagliga giftupplösare.

3

Lidandesfrestelsen

Gudsövergivenheten är alltid en knut av allsidig svaghet. Den omfattar ande, själ och kropp och därmed hela den yttre världen och livets alla förhållanden. Hela den jordiska tillvaron står övergiven och försvagad. Allt är andelöst. Ingenting bär upp; men allting drar ned. Alltings silverblick är sluten. Ädelstenarna på gudaberget ligga där som svarta kol. Men i stället är allting andefyllt från nedan. Allt står vredgat och väpnat mot den övergivne. Allt är genomandat av förbannelsens ande. Allt är dött och räcker dödens kalk. Detta känner du till.

Så Lammet. Han stod övergiven av Gud. Och därmed var han allsidigt övergiven. Även kropps- och själskrafterna sviktade. Han dignade under korset. Nattvak, gissling, örfilande, ansiktbespottning, gyckelmakeri och begabberi, blodförlust och själskval uttömde de naturliga krafterna. Och vart han vände sitt öga, sökte han förgäves Faderns blick. I stället möter honom vilddjuret överallt. I allas blickar ser han all världens synd-, skuld- och straffande. Även lärjungarna voro djuret, då de förargades över hans död och väntade *omedelbart* ett jordiskt messiasrike. Allt är övergivet av Gud, och allt är så innerligt enigt om att draga ned. All ond ande samlar sig som det kolsvartaste moln kring den korsfäste *svage* (2 Kor 13:4). Allt utandas förbannelsens ande över och in i hans andefattige ande. Allt räcker dödens kalk. Allt står i *försvagad* och i *försvagande* ande.

Och här var fara å färde för Lammet. Och den var lidandesfrestelsen. Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att *förvekna* eller *förhårdna*. Andeförvekning är lidandets vänsterfara; andeförhårdning är lidandets högerfara. Den förra är det förtvivlade *vemodet* (den begynnande andegråten), som bortkastar tron och uppgiver hoppet och sätter sig »tjuriskt» fast i en syndig, självtagen svaghet. Den senare består i det förtvivlade trotset (andens tandagnisslan), som »lejonilskt» sätter sig fast i en syndig, självtagen kraft och rasar emot Gud. Detta vemod och detta trots äro den tvåsidiga *förargelsen*, de båda gapen till avgrunden. De fortsättas nedåt i det bottenlösa djup, som Lammet just kallar »gråten och tandagnisslan».

Dessa två förargelsegap äro de gestalter, som *synden mot den helige Ande* antager i lidandet. Därför känner du alltid, när du pjunkar och misströstar eller förbittras och förhårdnar, *skarpa* varningar av Anden. Ty här står du inför den eviga döden. Och du kan med uppsåtligt vemod och uppsåtligt trots *tvinga* Anden att släppa det fördolda men fasta greppet kring din andes rot. Och släpper den handen, då är du släppt. Och då bär det nedåt i evig död, redan i detta livet, med ömsom gråtande ömsom gnisslande ande.

Lammet frestades i *allting* liksom vi. Alltså frestades han ock till synden mot den helige anden, nämligen mot den över honom vilande sjufaldige anden. Och liksom den synden är den farligaste för oss, så var den ock den farligaste för honom. De två förargelsedjupen voro just hans dödsfara. Det var om frälsning från den han bad och åkallade med starkt rop och tårar. I Getsemane snuddade han vid den, då han bad om att få slippa kalken, och då ångesten var nära att strypa honom. Och i den stunden då han klagar: »min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» då står han alldeles på brädden av de bottenlösa djupen.

Mellan detta vänsterdjup och detta högerdjup, som äro tjurförvildningen och lejonförvildningen i fulländade gestalter, låg den *smala, smala* spången. Och den spången var Herren Sebaots ande, den nu fördolde anden, övergivare-anden. Just i denne ande, som nu syntes ingenting vilja göra, måste även nu såsom hittills allting göras. I den anden måste nu Lammet taga trons torra fäste och samla in sin ande, själ och kropp just i den hand, som varken sågs eller kändes. På denna smalsmala andespång, på denna hårfina kraftlinje mellan den eviga dödens bråddjup måste han nu balansera sig fram. Och detta i sin gränslösa svaghet och med all världens synd-, skuld- och straffande över och i sig, såsom vore den *hans* ande.

Här står pinofrestelsen, som är otrons svindelsugning ned i vänsterdjupet och svindelsugning ned i högerdjupet. Och här ha vi ett bibelord, som enkelt och djupt ställer saken inför oss just i dess centrala andeväsen. Och det lyder så: **Genom evig ande frambar han sig själv som ett felfritt offer åt Gud** (Hebr 9:14). Här står han alltså i anden. Med sin ande, som nu var den övergivne människoanden, all världens stam-ande, grep han det evigt avgörande greppet i Herren Sebaots fördolda ande, och så bar han sig själv, felfri, ande-, själs- och kroppsren, sötvattensren, utan minsta steg till höger eller vänster, *rätt fram till Gud.* Så följde han andelinjen troget till slut.

Just detta hans fullpinade, fullfrestade, fullskolade, fullfödda, felfria, till Gud framburna: **»sig själv»,** just denna fulländade, fullkomnade andeperson, Jesus-människan, är **offerlammet** för världens synd. Han offrade för världens synder, »då han offrade **sig själv», sig själv, sig själv** (Hebr 7:26, 27). I detta felfria människosjälv ligga alla människosjälv stamvis inneslutna. I detta stamsjälv fick Gud alla människosjälv stamvis rena tillbaka. Detta stamsjälv är försoningen.

Allt i himmel och på jord måste göras i Herren Sebaots ande, om det skall hava bestånd inför Gud. I den anden hade Lammet gjort allt i livet. I den anden gjorde han allt i döden. I den anden bar han sig själv och därmed alla själv sekundligen i liv och död fram till Gud. I den anden *var* och *förblev* han den allt övervinnande, över allt sig höjande människoanden, *frambärareanden.* I denna frambärareande, offerande,

ligger hans livs och döds hemlighet; *där* ligger tyngdpunkten. Och där skola vi låta den ligga.

4

Sammanfattning

Så blir försoningen mycket enkel och lättfattlig i erfarenheten, så långt vi behöva förstå den. Och så får den sitt sanna och sitt oändliga djup. Ty det finns ingenting djupare i himmel, på jord och i helvetet än anden, då ju Gud själv är en ande och Satan är en ande, och följaktligen allt gott och allt ont till sina grundväsen äro ande. Också är anden det enda, som utrannsakar allt, och som går till grunden och botten med allt (1 Kor 2:10–16).

Lammet hade blott att stå felfritt Lamm, att steg för steg uppehålla Lammets absoluta motsats till vilddjuret i gestalterna av avgrundsdjuret, havsdjuret och jorddjuret; att stå segeranden från ovan mot allt slags ande från nedan. Så enkelt var det; men så omätligt djupt, högt och vitt var det.

Sålunda: Lammet försonade världens synd genom att stå syndfritt Lamm i allt det lidande, som syndanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns syndens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade världens skuld genom att stå oskyldigt Lamm i allt det lidande, som skuldanden *kunde* och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns skuldens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade världens straff genom att stå ostraffligt Lamm i allt det lidande, som den av Gud givne straff-, döds- och förbannelseanden *kunde* och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns straffets, dödens och förbannelsens övermaktsande över världen — stamvis.

Gudsövergivenheten på långfredagen är just den vredesställning, som Gud måste intaga till världen på grund av hennes synd och skuld, såsom vi sett. Sålunda försonade Lammet Guds vrede genom att stå synd- och skuldfritt Lamm i allt det lidande, som gudsövergivenheten *kunde* och måste tillfoga honom genom att lössläppa *mot* honom och insläppa i honom all världens synd-, skuld- och straffande. Och just genom att lammundergivet upplösa denne tresidige världsande bibehöll Lammet gudstillgivenheten mitt under gudsövergivenheten eller bragte *det* Guds välbehag, som alltid *vilade* över honom (Matt 3:17; 17:5; 2 Petr 1:17), att *vila* över honom *även* in i döden, fastän han icke fick förnimma dess sötma. Sålunda: genom att stam vis i sin person vrida hela världen i rätt förhållande till Gud medelst upplösningen av vredens orsak, som är hennes synd- och skuldande, avvände han Guds vrede eller misshag från världen och tillvände henne Guds välbehag; *men, men* — märk noga! — allt detta blott *stamvis* i sin person. Utanför denna stam och utanför de grenar, som genom andebytet blivit insatta i honom, fortgår Guds vrede över världen i mån av hennes synd och skuld och stiger i de »7 yttersta plågorna» ända därhän, att gudsövergivenheten i förening med det Harmageddoniska andeevangeliet gör av hela världen en fasansfull brasa, i vilken belätet och vilddjuret uppbrännas som agnar i eld.

Till frågan om Guds vrede återkomma vi i det sjätte kapitlet.

Sålunda är hela världen framburen till Gud, återgiven åt honom i oskadat skick, i det eviga stamsjälvet: Lammet. Detta stamsjälv är världens försoning med Gud; som vi sett. Men därmed är ännu ingen människa personligen försonad med honom. Hon måste utfå eller tillträda sitt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Och det sker blott genom döds- och uppståndelselikhet med Lammet. Blott på den vägen kommer andeombytet till stånd.

Människan måste stå mellan de båda förargelsedjupen alldeles som Jesu första lärjungar (Matt 26:31). Blott här får hon lära känna, vad synd-, skuld- och straff anden är: en krönt, konungslig kraftande, som har makt att störta henne i avgrundsgapen, en sådan andemakt, att all mänsklig kraft och makt på vår jord äro mot den såsom minsta fjäder i stormen. Och blott här får hon se, vad försoningen *verkligen* är, nämligen en krönt konungslig övermaktsande, som kan rycka henne ut ur all ond övermaktsande. Blott en fläkt av detta upplösare-, frambärare- och övervinnaresjälv, och synd-, skuld- och straffsjälvet ligger där upplöst och maktlöst. Det har du som förpingstlig lärjunge ofta erfarit. Men det stannar icke vid fläktar. Försoningsanden, försoningssjälvet, tager pingststånd i din ande. Och så är du ditt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Så är du försonad med Gud. Ty försoningen är ett *själv* både såsom stamsjälv och grensjälv, både såsom objektiv och subjektiv försoning.

Och nu kan du hålla balansen mellan de båda svindlande djupen. I början stiger du måhända vid sidan och faller ett stycke ned. Men försoningsanden griper dig, så framt du icke griper till vildtjuren och vildlejonet. Så får du lära dig att i din evige ande i Lammet frambära dig själv som ett grenofferlamm till Gud; och det ofta på den *mycket* smala, hårfina spången. Blott så kan du bevara och växa till i ditt själv. Blott så förbliver du i försoningens nåd. Ty försoningens nåd är ett själv, ett gåvosjälv, ett pingstfött själv i Lammet. Och i och genom detta försoningssjälv, som är detsamma som den i dig pingstfödde försoningsanden, kan du stå lamm, stå lamm, stå lamm i Lammet.

Och så blir du så invand vid det, att allt står i ande, alt du törs icke och kan icke taga ett steg eller leva en sekund utan Lammets ande. Du går och står i anden, sitter och ligger i anden, äter och dricker i anden, gör och låter i anden. Så har du Lammets ande; och så hör du Lammet till.

Fram med Tron-Lammet, Sötvattenslammet, Upplösarelammet, Frambärarelammet, Andelammet, i de andefyllda tider, som nu bryta in. Vår andelösa kristendom är en fruktansvärd fara. Det är denna andesvaghet, som i mångt och mycket är orsaken till att människorna nu mejas ned som gräs för lie av den väldige elftehornsanden, bittervattensanden, vilken nu översvämmar och genomsyrar vårt folk. Tempelkällan är lösryckt från tronkällan genom bristande tronfrälsning. Och därför sina hennes små droppflöden i »hedmarken», och hennes svaga sötvatten övervinnes av det bittra vattnet i världens »Döda hav».

Var är o nu Herrens heliga? Var är o världens krönta konungar och präster? Var är stenrikesfolket med Herren Sebaots ande, den ende, som *kan* någonting? Var äro lejonen, som kunna kasta sig i lejonets gap? Var äro lammen, som kunna dricka Lammets kalk? Var äro den fyrsidiga förstabudskärlekens och den tusenfaldiga andrabudskärlekens glupska uppslukare, som kunna upplösa världens synd-, skuld- och straffande på Harmageddon?

Jo, de finnas. Och de finnas i alla kyrkor, både stora och små. Och snart skola de gå ut ur de brinnande och fallande skökokyrkorna. Och då de träda in över tröskeln till det sjunde världsriket, med brinnande skökoruiner bakom sig, då bryter ett jubel fram, likt »rösten av mycket vatten och av starka tordön», från syskonskaran däruppe, som hälsar Harmageddons brud med ett himmelskt: »**Halleluja!**» , vilket gjuter en flod av Harmageddonisk, apostolisk ande och fröjd över Harmageddons slaktefår och viger dem till döden, såsom Lammet med Tabors ande och fröjd vigdes till död (Upp 19:6–8; Luk 6:31). Halleluja, Halleluja! Snart äro vi där.

IV

Lammets blod

Här taga vi fyra synpunkter: frö-blodet; frö-blodets uppväxt till frukt-blod; frukt-blodet; och sammanfattning.

1

Frö-blodet

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ensamt; men om det dör, så bär det mycken frukt (Joh 12:24).

Här ha vi ett av de ord, som börja med ett tvåfalt »sannerligen», och på vilket alltså Lammet har lagt den största vikt. Det handlar nämligen om frö-döden, som är det oeftergivliga villkoret för nytt liv. Och han ställer sig själv under denna grundlag. Han är »vetekornet».

Sålunda var den jordiske Kristus endast fröet till den himmelske Kristus. Såsom konung och präst i förnedringen var han blott fröet till den himmelske tron-konungen och till den himmelske översteprästen. Han var blott frömänniskan till härlighetsmänniskan, frö-Lammet till Tron-Lammet.

Och sålunda var hans jordiska kropp blott fröet till den himmelska kroppen. Och därmed var hans jordiska blod endast ett frö-blod till det himmelska blodet.

Också talar Paulus om jordiska kroppar och himmelska kroppar (1 Kor 15:40). Och de förra säger han vara *fröna* till de senare (15:35-38).

Enligt denna anvisning av Kristus och av Paulus kalla vi den jordiska kroppen för frö-kroppen och det jordiska blodet för frö-blodet.

Människoanden kan icke leva ett fullt liv utan blod (kropp), varken på jorden eller i himmelen. Blodet är andens natursida både här nere och där uppe.

Anden *(i* och *med* själen) bor i blodet. Och blodet bor i kroppen. Blodet och kroppen äro andens jordiska tempel, naturfröet till det himmelska naturtemplet. Också säges Guds ande bo i själva kroppen såsom hans jordiska tempel (1 Kor 3:16). Och på grund av detta inneboende är även kroppen *helig* (3:17).

Men den tresidige djuranden (synd-, skuld- och straff anden) har tagit frötemplet i besittning. Vilddjuret bor i blodet. Där har det sitt naturfäste och sin tron. Och där regerar det över den andelöse människoanden. Därmed ha blodet och kroppen blivit ett andelöst blod och en andelös kropp, ett andligen *dött* blod och en andligen *död* kropp. Djurmänniskans kropp är »syndens och dödens kropp» (Rom 6:6; 7:24), en synd-, skuld- och straff kropp, och hennes blod ett synd-, skuld- och straffblod (Ef 2:3).

Alltså är själva fröblodet, frökroppen, frötemplet, *dött* och *odugligt* till utsäde. Ur dem kan intet himmelskt blod, ingen himmelsk kropp, intet himmelskt tempel växa upp. Och därmed är himlen evigt oåtkomlig. Allt blod på jorden har förlorat sin groddkraft; och därmed är det evigt förlorat.

Därför måste striden mellan den tresidige (den synd-, skuld- och straffrie) lammanden och den tresidige vilddjursanden stå i själva blodet och *om* blodet: huruvida det skulle förbliva det synd-, skuld- och straffria lammblodet eller övergå i ett synd-, skuld- och straffblod, förbliva ett levande fröblod eller varda ett dött fröblod.

Och därför måste Lammets kropp utgivas i vilddjurets våld. Vilddjuret måste få utöva hela sitt världsvälde över hans tempel, som var världstemplet. Och detta välde sträckte sig till blodets utgjutande och templets nedbrytande i döden. Därmed överfördes på Lammets ande den döde och dödande vild-ande, som bodde i vilddjurets blod. Och i och genom denne vild-ande, vilken här såsom alltid genom sin gärning drack eller insög i sig vildblodets kerubiska substans, överfördes all världens döds- eller vildblod på Lammets blod. All världens »Döda hav», all världens döda och dödande blodshav (Upp 16:3) samlar sig i Lammets blod. På hans sår överföres och i dem svider »det onda och svåra såret» (16:2), förstabudssåret, svalget mellan skaparen och det skapade genom förstabudssynden, såret med alla sår på vår jord i sig. Hela skapelsens av djuret grumlade och orenade kristallhav med Guds vredes eld i sig (15:2) bär Lammet i sin kropp och i sitt blod. — Härigenom sattes Lammets ande på sitt högsta prov: naturprovet, det kerubiska kropps- och blodsprovet: huruvida han mitt i tempelspillrorna kunde bevara templets helighetsväsen, d.ä. hel-väsen, och med detta samla ihop bitarna och uppbygga templet och frambära det till Gud i oskadat skick; huruvida han kunde släcka vredens sårbrand i kroppen och blodet och därmed släcka elden i skapelsens kristallhav, så att hans blod fick den erforderliga andekraften till läkning av alla sår, till hela skapelsens rening från vildande, vildsjäl och vildblod, till alla människoandars, själars och kroppars rening från och förlåtelse för all synd; korteligen: huruvida han kunde sträcka sitt övervinnande andevälde ned i själva blodet och kroppen och därmed ned i hela skapelsen intill minsta kryp, blomma och sandkorn. I annat fall vore hans frälsning absolut oduglig.

Och i sin död drack Lammet, som vi sett, vilddjurets ande. Och den drycken inträngde i varje punkt av hans övergivne ande. Men varje sådan punkt var ock en punkt i det övergivna *blodet*, i vilket hans ande bodde. Och så blev varenda blodsdroppe genomträngd av vilddjurets tresidige ande, blev en droppe, gjord av Gud till en synd-, skuld- och straffblodsdroppe för oss, till en droppe av dödsblod, förbannelseblod, vredesblod för oss, till en upphöjd ormförgiftad droppe för oss.

Något av denna gräsliga blodshemlighet får du uppleva i den syndkännedom, som ingår i din dödslikhet med Lammet. Det river och svider i själva blodet och kroppen. Där sitter någonting, likt klor av eld i huvud och bröst, i armar och ben, i händer och fötter, ut i fingrar och tår. Det sargar, brinner och bränner på varenda punkt i hela din varelse ut i själva skinnet, så att även de lekamliga vätskorna torka ut och tungan blir som en näverlapp. Det är vilddjuret i ditt blod. Det är ditt synd-, skuld- och straffblod. Själva ditt fröblod är förgiftat och dött. Och med det är du för evigt utestängd från det himmelska livet, som kan bo endast i ett himmelskt blod. Ur detta fasansfulla blodsfördärv räddar ingenting annat än Lammets andefulla segerblod eller blodfulle segerande.

I Lammets blod stodo alltså de två kungstronerna. På dem sutto de två krönta världsandarna: den sjusidige lammanden på lammblodstronen i lammblodstemplet och den tjugutvåsidige vilddjursanden på djurblodstronen i djurblodstemplet. Vad är det fråga om? *Fröet, fröet.* Frågan är, huruvida Lammets blod skall förbliva det felfria och obesmittade Lammets blod, det *heliga* blodet, ty blott såsom sådant hade det groddkraft till himmelskt härlighetsblod. Ett enda steg in i vild tjuren eller vildlejonet, och hans blod hade sprungit över i vilddjursblod Och därmed hade allt människoblod varit för evigt förlorat. Till den grad hängde både himmel, jord och helvete på Lammets blod.

Låtom oss nu hålla oss något närmare till bilden av vetekornet. Det är en naturlag, att den begynnande grodden i ett frö uppäter fröet till dess kerubiska livsväsen och upplöser och omsätter det till ett växtväsen av samma slag som fröet. Så dör fröet och lever upp i en ny växt. Och det är växtens kerubiske ande eller liv, som i kraft av ett skapelsens: »Rulla!» utför detta. På ett motsvarande sätt gjorde Lammet i sin vetekornsdöd. I sin ande åt han sin kropp och och drack han sitt blod, nämligen till deras kerubiska livsväsen och upplöste och omsatte dem till en andekropp och ett andeblod, och detta innerst i kraft av ett Herren Sebaots skapelseord. Men därmed åt och drack han även vilddjuret, som satt på varje punkt i dem, och upplöste och avsöndrade det ur sin ande, själ och kropp. Så blev vilddjuret *utan* ande i Lammets ande, *utan* själ i Lammets själ, *utan* blod i Lammets blod, och *utan* kropp i Lammets kropp. Det blev *utan* tempel i Lammets tempel både till dess översta våning: anden, och till mellan våningen: själen, och till bottenvåningen: blodet och kroppen. Så grundligt och allsidigt räddade Lammet sin frömänniska från vilddjuret*. Så väl renade och helgade han sig själv från djuret, som gudsövergivenheten släppte på honom och in i honom.

* Då vi här tala om »våningar», så är det ju en mycket ».haltande bild». Men i brist på annat begagna vi den.

Och så måste vilddjuret bliva *utan* ande, utan själ, utan blod, utan kropp, utan tempel i varje människa, som låter helga sig i Lammet till ande, själ och kropp. Det är denna grundliga, allsidiga och outsägligt saliga frigörelse du känner, då du blivit verkligen tronfrälst, d.ä. frälst genom en gåvotron i Tron-Lammet.

Och så övergick Lammets jordiska blod och jordiska kropp i ett himmelskt blod och en himmelsk kropp, ett andeblod, en andekropp, oändligt finare än luften, oändligt lättare än etern, oändligt klarare än solen. Det är detta himmelskt ljuva, evigt friska och rena element du sekundligen äter och dricker under namn av Lammets »kött och blod». Det är frö-blodet, vordet frukt-blod.

Skriften lägger, som vi veta, en omätlig vikt vid Lammets blod på korset. Naturligtvis; ty det är det räddade frö-blodet till hela den nya mänskligheten, det räddade frö-templet till den »oräkneliga skaran» av tempelmänniskor, det räddade fröriket, fröhimlen och fröhärligheten till deras natursida. Det är »Jesu Kristi kropps offer en gång för alla» (Hebr 10:10), genom vilket alla människor äro stamvis helgade och kunna bliva grenvis helgade. I Lammets frödöd »dogo alla» stamvis från den tresidige djuranden och kunna så grenvis dö från honom (2 Kor 5:14, 15).

Så är Lammets övervinnareblod det dyra lösenblodet med den tresidige (synd-, skuld- och straffrie) lösenanden i sig. Ty Gud lät Satan, lejonbjörnleoparden och skökan inlåsa Lammets blod i vårt blodsfängelse, då han genom övergivenheten insläppte alla tre djuren i hans ande och därmed i hans blod, så att hans blod vart så genomträngt av förbannelsens ande, att det var ett förbannelseblod för oss. Och nyckeln till detta fängelse, dödens nyckel, gav Gud åt dem, då han gav dem deras mörka maktstund. Och så låste de inne Lammets blod i vårt blodsfängelse. Och nu stod Lammet under slutkravet. Och kravordet uttalades i och genom övergivenheten. Och det lydde så: »Lås upp fängelsedörren i mänskligheten ställe med livets nyckel!» Ty en sådan nyckel hade Lammet. Och den hade Gud givit honom. Och den låg i Herren Sebaots ande, som alltid vilade över Lammet. Det gällde nu att använda den; men icke i ett lagiskt tvång — då hade allt varit förlorat — utan i fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek. Ty blott kärleken kan svälja, smälta, upplösa och avsöndra djuret, som är självviskheten. Därför stod Lammet aldrig under något »lagiskt eller juridiskt» krav, utan alltid under det evangeliska *kravet: lagens kärleksande, Sebaotsanden, som giver allt och gör allt och därför kräver allt, kräver fullkomlig genkärlek, såsom han giver fullkomlig kärlek*[*]. Och nu sattes Lammets genkärlek på sitt högsta prov. Och han bestod provet, understödd av den fördolda fadershanden. Med sin vänstra hand grep han »tjurfast» tag i övergivarehanden. och med sin högra hand satte han »lejonmodigt» livets trefalsade nyckel [**] i dödens trefalsade lås, och »lejonkraftigt» låste han upp; och på kärlekens örnvingar lyfte han genom fröförvandlingen sitt blod ur vårt blodsfängelse och bar det fram till Gud.

---

[*] Härom mer i vårt 6:e kapitel.

[**] Den synd-, skuld- och straffrie andens nyckel.

Så lossade han syndens, skuldens och straffets eller dödens blodsboja, förde hela mänskligheten stamvis i sin person ut ur syndens och dödens kropp, gav henne stamfrihet upp ifrån anden, ned genom själen och ända ned i blodet eller kroppen, förde henne stamvis ut ur trevåningsfängelset in i trevåningstemplet, som är hans segerande, segersjäl och segerblod, så att hela skapelsen står absolut lammhelig och djurfri inför Gud, nämligen *stamvis* i Tron-Lammet.

I vår text prisas Lammet därför, att han »med sitt blod har köpt människor åt Gud». Och Johannes prisar honom därför, att »han löst oss från våra synder med sitt blod» (Upp 1:5).

Denna »friköpning» är en genomgående världsgrundlag för all skapad livsande. När det lekamliga vetekornet är utsått i jorden, vaknar livet i detsamma. Men samtidigt vaknar ock dödens möjlighet. Med livets: »Rulla!», följer alltid ett dödsmöjlighetens: »Rulla!». När kornet börjar svälla, står det inför detta: »liv eller död!» Och nu börjar ett drygt arbete för den kerubiske vetekornsanden, fröanden, att skyndsamt rädda kornet från förruttnelsens död. Två lejon träda fram: det i kornanden medskapade kerublejonet, driften och kraften till självbevarelse, samt dödslejonet. Mellan dem utkämpas en kamp om frölivet. Frågan är: vem blir övervinnare? Och nu måste det förra genom övervinnandets oeftergivliga världslag *»friköpa»* sig självt från dödslejonet, och icke blott sig självt utan hela veteväxten, vetestånd med dess stänglar, blad, blommor, ax och korn, vilket allt ligger inneslutet i vetekornet. Här är alltså »friköpning» från dödslejonet detsamma som övervinnandet av detsamma.

Och vem är här friköparen? Vetekornsanden. Och vad är det friköpta? Vetekornsanden med hela vetestånd i sig. Och vad är köpe- eller lösenpenningen? Vetekornsandens segerliv i döden, segerrika övergång från fröliv till växtliv. Lösepenningen är alltså vetekornsanden själv såsom *övervinnare* i frödöden. Sålunda är friköparen, det friköpta och lösepenningen i grunden samma sak, nämligen det kerubiska lejonet.

Och från vem friköptes vetestånd? Från dödslejonet. Och vem fick lösepenningen? Månne dödslejonet? Nej, då hade ju vetekornsanden, som *är* penningen, varit förlorad. Vem fick penningen? Lagstiftaren. Den gavs åt skaparen såsom fullgjord lejonlag. I den segerrike kornanden fick Gud vetestånd räddat från döden.

Denna segerrika vetekornsdöd är alltså *ställföreträdande.* Vetekornet har dött från döden och uppstått till livet för hela vetestånd. Det gav sitt liv till lösen för detsamma. Utan denna övervinnande dödskamp hade hela vetestånd varit förlorat. Och det gav sitt liv under allt det lidande, som en vetekornsande kan undergå.

Ställföreträdareskapet är en genomgående världsgrundlag. Och även det är blott ett annat namn på kerublejonet. Och ställföreträdareskapet ligger aldrig i *enbart* lidande, utan i *övervinnandet* av livets fiende i lidandet.

Sålunda äro friköpning, lösepenning och ställföreträdareskap endast olika namn på samma sak. Saken är kerublejonet, övervinnandets världsgrundlag, vid vilken allt liv och alla livets löften äro bundna.

Och samma förhållande äger rum bland djuren. Modern är sin unges ställföreträdare. Med segerrikt lidande »friköper» hon sig själv och honom från dödslejonet och frambär åt Skaparen lösepenningen, som är hon själv såsom *övervinnare* i födslokvalen.

Så ock på människans område. Modern träder i barnets ställe. Och med sina segersmärtor »friköper» hon sig själv och barnet från dödslejonet och giver åt Skaparen lösepenningen, som är hennes segerliv i födslokvalen, eller hon själv såsom *övervinnare.*

Och även om icke synden kommit i världen, skulle modern hava fött med smärta. Men i följd av synden har denna smärta fått en beskaffenhet av domslidande. Naturligtvis; ty det är i grunden Herren Sebaots ande, som framföder varje barn. Det är han, som stödjer och bär varje moder. Det känner hon, om hon har känsel för honom. Hon ligger i en fast och stadig hand, som både ryckvis giver erforderlig lindring och håller henne vid liv in i själva döden. Men på grund av synden i hennes och barnets blod måste han stå värnad och väpnad med den barmhärtiga vreden. Dess udd känner hon ock, om hon har känsel.

Sålunda är modern ställföreträdare och friköpare. Hon är ock lösepenningen. Ty hon gav sig själv intill döds såsom lösen för sig och sitt barn. Hon är på naturområdet det övervinnande lejonet, som in i döden ryckte sitt barn ur dödslejonets klor. Hon *övervann.* Däri ligger allt. Och utan detta övervinnande hade både hon och barnet varit förlorade.

På samma sätt Kristus. Han *övervann* under sina födslokval på korset. Däri låg allt. Och därför sammanfattar han både ställföreträdareskapet, friköpningen och lösepenningen i detta enda ord: »*Jag har* ***övervunnit***» (Upp 3:21). Så ock en av de äldste: »*Lejonet av Juda stam har övervunnit*» såsom vi sett förut.

Ty på det andliga området gäller samma grundlag. Därvid skall man naturligtvis höja sig över bilden. Ty då på det lekamliga området den födande och den födde äro skilda personer, modern och barnet, så äro de på det andliga området samma person, som genom födelsen övergår från ett gammalt till ett nytt tillstånd. Liksom Kristus är både den offrande och själva offret, så är han både den födande och den födde.

Och nu till »vetekornet» på korset. Vem är friköparen? Lejon-Lammet. Vad är det friköpta? *Lejon*-Lammet med hela mänskligheten stamvis friköpt i sig. Och vad är lösepenningen? Hans segersmärta i födelsen, hans lejonliv in i döden, hans övervinnareande ned i själva blodet, så att detta blev det räddade fröblodet och därmed lösenblodet.

Också sade han sig skola giva sitt liv till lösen för många (Matt 20:28). Och Paulus säger: *En människa, nämligen Kristus Jesus, gav sig själv till lösen för alla* (1 Tim 2:5, 6). »Gav **sig själv»,** står där. Lösepenningen är alltså *hela* personen, sådan han, lejon-lammenligt, guld- och silverrent, utstått allt det lidande, som det rytande dödslejonet genom all världens synd-, skuld- och straffande kunde och fick tillfoga honom.

Detta är ställföreträdareskapet. Dess tyngdpunkt och värde ligger alltså icke i en summa lidande *i och för sig,* utan i *segerlejonet* under födslokvalen, eller i fullbordandet av övervinnandets världsgrundlag, lejonlagen, som på grund av synden måste vara lammlagen: den lidande rättfärdighetens, den missförstådda och föraktade men undergivna kärlekens lejonlag.

Alltså äro även här ställföreträdaren, friköparen, det friköpta och lösepenningen samma sak. Saken är personen själv: *Lejon*-Lammet.

Och från vem friköptes den i *Lejon*-Lammet inneslutna mänskligheten? Från synd-, skuld- och straffdjuret, som innerst är det »rytande lejonet». Ty det *var* och *är* ännu vilddjuret, som har »makten över alla stammar och folk och tungomål och folkslag».

Det *var* och *är* sålunda icke Gud, som håller människorna fångna, utan vilddjuret. För att inse detta skall man lägga märke till djurets uppkomst och inre sammansättning. Därom ha vi gjort några antydningar förut. Se här ytterligare ett par ord i saken:

Världen står under Guds tron-ande, som är hans » 7 ögon, vilka överfara hela jorden». Intet skapat undgår dem. De se på allt, men *så,* att de genomtränga allt och sitta inne i allt, så att allt är fullsatt av Guds ögon.

Eller: denne tron-ande är Guds 7 andar, som äro utsända över hela jorden, men *så,* att de icke blott omsluta allt, utan äro inne i allt, så att allt lever, röres och har sin varelse i dem.

Och denne Herren Sebaots ande står *inför* och *inne i* varje människa såsom kärleken och med krav på fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Går hon nu in på kravet, då börjar hon sitt tempelbygge, och då »glädjas dessa sju ögon», när de se murlodet i hennes hand (Sak 4:10). Men »dessa sju» sitta inne i henne. Och hon känner i sig Herren Sebaots ögonfröjd. Hans ögon stråla i henne, och hon strålar i dem. Detta är Guds välbehag. Och sådana välbehagliga tempelbyggare hava funnits även bland hedningarna. Skökan Rahab var en. Och de greker, som gjorde det goda, så att »härlighet, ära och frid» vilade över dem, voro sådana (Rom 2:10).

Men lyssnar hon icke till kravet, utan tager det skapade som sin Gud, då är hennes ande självisk, han är djuranden, syndanden. Och nu mörkna »dessa sju». Och det känner hon, ty de sitta *inne i henne.* Det blir mörkt i henne. Det är döden, som följer synden. Och detta mörker är ett Guds misshag *till* henne och *i* henne. Hon mår illa. Det är Guds vrede, som följer synden. Och det blir en tyngd *över* henne och i henne. Det är skuldkravet, som följer synden.

Så fick hon Guds ande över sig som en domsande, såsom en dödande, vredgad och krävande ande. Men icke blott *över* sig; hon har den *i* sig. Den sitter i hennes ande, själ och kropp som tusen mörknade, vredgade och krävande ögon. Och dessa mörka ögon äro outplånliga, så länge hennes ande är syndanden. Och de mörkna i den mån syndanden tilltager. Och om han växer till en evig syndande genom synden mot den helige Ande, då släckas de för evigt. Men de sitta evigt i henne som lågande eldsglöder, vilka brinna till nedersta helvetet. — Men dessa ögon ljusna, i den mån syndanden avtager. Och när han dör, då stråla de åter av fröjd.,

Denne domsande lämnar aldrig syndanden ett ögonblick. Människan måste *leva i den och sekundligen äta, dricka och omsätta den till sin egen ande, omsätta Guds dödande ande till sin straff- eller dödsande. Guds vredgade ande till sin vredesande, Guds krävande ande till sin skuldande, Guds förbannande ande till sin förbannelseande.* Ty floden

flyter oavlåtligt från tronen. In i skapelsen måste den, antingen som livsvatten eller dödsvatten. Så allvarlig är saken.

Bygga måste varje människa: antingen sitt tempel eller sitt fängelse. Bygger hon icke med livets ande sitt livstempel, så måste hon bygga med Guds dödande ande sitt straff- eller dödsfängelse. Bygger hon icke med välbehagets ande, så måste hon bygga med misshagets ande sitt vredesfängelse. Bygger hon icke med den allt givande kärleksanden, så måste hon bygga med kravanden sitt skuldfängelse. Bygger hon icke med den välsignande anden, så måste hon bygga med den förbannande anden sitt förbannelsefängelse. Bygger hon icke keruben, så måste hon bygga vilddjuret. — *Så* uppstår synd-, skuld- och straffdjuret; och så är det sammansatt.

Det är alltså icke Gud, som fängslar människan; utan det är människan, som fängslar sig själv i Gud. Genom sin syndande förvandlar hon Guds ande till en domsande och får den över och in i sig som sitt fängelse. Det är icke Gud, som håller henne fången, utan det är hon, som håller sig fången i Gud genom syndanden.

Människan är icke Guds, utan »syndens träl». Och denne träl har trasslat in sig i Guds domsande. Hennes syndande har förvandlat Guds ande till en snara kring sin hals; och den måste draga åt i den mån syndanden växer. Och växer den till evig syndande, så måste den draga åt med evig dödsande. Men den släpper efter i den mån syndanden avtager. Och den släpper helt och hållet, när syndanden dött.

Vi skola alltså bibehålla den ordning, i vilken Skriften ställer saken, och läsa så: synd och död, synd och vrede, synd och förbannelse; och icke så: död och synd, vrede och synd, förbannelse och synd. Synden är *grundfängelset,* död, straff, vrede, förbannelse är *följdfängelset,* som står och faller med synden.

Att många hedningar kunnat genom Herren Sebaots ande göra det goda, så att Guds frid vilat över dem; att, såsom Petrus insåg, då han stod inför den fromme hedningen Kornelius, det bland varje folk kan finnas sådana, som frukta Gud och öva rättfärdighet, så att de äro honom täckeliga (Apg 10:34, 35) — det visar, att det aldrig vilat över världen en fördömelsevrede, som Kristus först måste taga bort genom att lida den eviga döden i hennes ställe, innan Gud kunde släppa någon lös. Ty då skulle alla de vara evigt fördömda, vilka icke fått denna »Kristi förtjänst sig tillräknad genom tron». Och då voro Rahab och alla de andra förlorade. Och många tusen millioner människor, som icke fått höra evangelium, skulle vara evigt förtappade. Och en sådan förskräcklig Gud dyrkas ännu av många även i vårt land. Det är en stygg Gud. Och den skola vi lägga bort. Ty han finns icke.

Vi fortsätta nu. Vem fick lösepenningen? Ja, vid en utlösning skall väl den, som frigiver fångarna, få betalningen. Och det var från vilddjuret de utlöstes. Och vilddjuret är innerst själva avgrundsdjuret, som enligt Johannes har hela världen i sitt våld. Det är alltså Satan, som skall ha lösepenningen. Men det är omöjligt. Ty då skulle han ha fått själva den »människan Kristus Jesus», som ju enligt Paulus är lösepenningen. Och Gud kunde icke få lösepenningen som betalning för att *släppa* människorna; ty han höll dem icke fångna. Och så stå vi där och komma icke ur fläcken med denna lösenaffär. Och vad visar

det? Jo, att vi icke få taga denna köpesak bokstavligt utan *bildligt,* och att vi icke få utföra bilden *utöver de gränser, som den förebildade saken själv uppdrager.* Och detta är helt naturligt. Ty friköpning är här detsamma som fullgörandet av övervinnandets världslag. Och detta fullgörande liknas vid ett köp på grund av det höga pris, som det krävde. Det krävde Lejon-Lammets liv eller blod för att lösa människoblodet ur djurblodsfängelset.

Man skall alltså vid denna lösensak avstå från varje tanke på att någon fick lösepenningen som betalning för lössläppning. Men sedan man gjort det och alltjämt fasthåller det, så skall man gå vidare och säga: Gud fick »lösepenningen», icke som betalning för lössläppning, utan för att i och med den lösenmänniskan Kristus Jesus återfå mänskligheten stam vis löst från vilddjuret och för att kunna genom honom grenvis lösa henne från det. Lösepenningen gavs åt lagstiftaren såsom fullbordad lejonlag i personlig gestalt, övervinnandets oeftergivliga världslag står här i gestalten av övervinnaren. Och denne övervinnare är fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Övervinnaren är kärlek, Guds kärleks son. Och kärlek som person är högsta lagfullbordan. I den har lagstiftaren nått lagens högsta mål och därmed fått ut sitt oeftergivliga krav, som är kravet att lagen bliver människa. Ty Gud är lagen, han är kärlek. Och Gud vorden inkarnerad i människan är den enda laglydnad, som han godkänner. En sådan var Lejon-Lammets laglydnad. Därför prisas just hans lydnad såsom själva väsendet och värdet i allt hans livs- och dödsverk. *»Därför att han var lydig intill döden, ja, intill korsets död, därför har Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn»* (Fil 2:8, 9).

Och när denna lydnad ända ned i blodet var fullfödd person, då lossade Gud dödens födslovåndor. Och då sade Lammet: *»Fader, i dina händer befaller jag min ande.»* Det var slutpunkten på förnedringens andelinje, som han följt så troget ända hit. I den anden framräckte han åt Gud sig själv och därmed hela sitt livs och sin döds resultat. I den anden låg det räddade frö-blodet till dess kerubiska livsväsen. I den anden gav han åt Gud lösepenningen, friköpningen, ställföreträdareskapet, hela den oeftergivliga lejon-lammlagsfullbordan, på vilken all världens öde hängde. Allt detta lade han i Faderns hand. Så fick Fadern lösepenningen, den oändligt dyra **Stampenningen,** på vars första sida stå de orden:

Fullkomlig frälsning från synden ända ned i blodet, och på vars andra sida stå de orden:

Fullkomlig frälsning från döden ända ned i blodet. Och den penningen fick Gud icke för att släppa människorna lösa, ty han hade inga fångna, utan för att med den kunna lösa människorna ur vilddjursfängelset.

Så låg då i Guds hand, i och med Lammets ande, **Stambetalningen** för all världens skuld. Ty i den anden är hela mänskligheten stamvis återställd i fullkomligt oskadat skick. I den anden är syndens plus-ande och skuldens minus-ande borttagen ända ned i blodet, alla 10 000 synd- och skuldpund äro borta, och med dem äro alla de 10 000 dödspunden, straffpunden, förbannelsepunden, vredespunden borta. Så fick Gud ut det oeftergivliga kravet: borttagandet av djuret och återställandet av keruben ända ned i blodet.

Men allt detta är blott stambetalning. Och med den är ännu ingen människa personligen frälst, ännu ingen människas personliga skuld betald. Det sker genom grenbetalningen, i det att människan blir grenpenning i stampenningen, grenvis lagd i Guds hand i oskadat skick ända ned i blodet. Och det är denna »friköpning», som omtalas i vårt text. Och den verkställer Lammet genom att med sitt blod »köpa» människor åt Gud ur »alla stammar och tungomål och folk och folkslag», som äro vilddjuret, och göra dem till konungar och präster, som skola regera på jorden.

Och när alla, som låtit »köpa» sig från djuret, blivit fullkomligt ingrenade i stampenningen ända ned i blodet, så att det är vordet ett himmelsblod i en himmelskropp, då är världens skuld även grenvis betald. Och då står »Telningen» i Guds paradis, såsom livets träd med den »oräkneliga skaran» av grenar i sig. Då är försoningsverket fullbordat. Och då bär »vetekornet mycken frukt».

2

Frö-blodets uppväxt till frukt-blod

Då Herren liknar sig vid ett vetekorn, ett tempel, ett vinträd o.s.v., så har han därmed sagt, att han är på ett högre område, vad dessa saker äro på ett lägre. Men icke blott det; utan han har sagt, att han är det sanna vetekornet, det sanna templet, det sanna vinträdet o.s.v. Han är alltså själva urbilden till dessa sina lägre avbilder, själva urkornet, efter vilket vetekornet är skapat, och i vilket det har sitt bestånd.

Vi äro alltså skyldiga att göra bruk av vetekornsbilden för att genom den lära känna det högre vetekornet. Ty alldeles samma lagar gälla för dem båda, endast med den skillnad som deras olika livs- och världsområden kräva. Men här sättas vi på ett allvarligt prov: huruvida vi kunna höja oss från bilden till urbilden, från det lägre vetekornets väsen och natur till det högre vetekornets väsen och natur. Här kräves vetekornsnyckeln, som är Herren Sebaots ande; ty han är sanningen både i det lägre och i det högre vetekornet och den ende som kan förena, jämföra och åtskilja dem båda. Utan denne ande fastna vi vid bilden och komma aldrig utöver densamma. På detta sätt har skökan satt sig fast i bibelns bilder, oriktigt tillämpat dem och utfört dem utöver deras gränser såsom t.ex. vid lösepenningen. Där står hon och köpslår alldeles som på en marknad. Och i Lammets blod kan hon icke se något annat än det lekamliga blodet. I det hugger hon tag; och där står hon. Sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Jordisk och oandlig som skökan är, gör hon överallt läran jordisk och oandlig. Och så fördärvar hon alla jordens folk.

Den jordiskt lekamlige Kristus är frö-Kristus. Hans liv före döden är fröbildningen. Han står under såningsmannen, Herren Sebaots ande, som utsår sig själv, d.ä. utsår sanningen i honom. Och han upptager den sekundligt i sig och omsätter den i ett jordiskt människoliv, som är frölivet till det himmelska härlighetslivet. Och så blev han det »fullmatade», utsädesdugliga vetekornet.

Hans död är groddbildningen. Den hade visserligen fortgått förut genom det sekundliga lammståndet, som var en sekundlig död från djuret. Men i korsdöden sker fullgroningen. Och efter »3 dagar» är han

stängel med fruktbärande ax. Under »40 dagar» mognar han, kraftigt bestrålad av Herren Sebaots andesol. Efter ytterligare 10 dagar (mellan himmelsfärden och pingsten) är han fullmogen frukt i den himmelska människan. — Och det var Herren Sebaots ande, som innerst utförde hela verket. Så banade han sig väg till oss i den människan Kristus Jesus. Steg för steg ingick han i henne: såsom frö-ande, grodd-ande, stängel- och ax-ande och slutligen som fruktande i den förhärligade Jesus-människan, som därigenom vart anden. Det var slutpunkten på upphöjelsens andelinje. Så vart frö-Kristus frukt-Kristus. Det är Lammets levnadshistoria.

Tagom så bilden av ett tempel. Under sitt liv före döden byggde och bebodde Lammet förnedringens frö-tempel. I döden räddade han det från djuret, som slog sönder det. Efter 3 dagar byggde han det upp som ett härlighetstempel. Under 40 dagar visar han det för lärjungarna och låter dem få några härliga tempelstunder; men stadigt tempelliv kan han ännu icke giva dem. Under 10 dagar inviges det i himmelen genom tronbestigningen och prästhälsningen (Hebr 5:10). Nu är det fullfärdigt frukttempel. Och nu sänker det sig ned i lärjungarna på pingstdagen såsom kristalltemplet med alla dess 14 tillbehör. »Rulla! Rulla!» Och tempelvagnen går segergången.

Så byggde Telningen Herrens tempel med Herren Sebaots ande och sitter konung och präst uti det. Och detta tempelbygge var hans hela och enda uppgift i livet, döden, uppståndelsen och himmelsfärden. Och tempelbygge är hans hela och enda uppgift från pingstdagen fram till den stora pingstdag, då mänskligheten står där såsom tusenårstemplet, i vilket alla folk tillbedja Herren Sebaot, och slutligen fram till den största och sista pingstdag, då himmel och jord stå där som ett enda tempel i evigheternas evigheter.

Men återvändom till blodet. Genom den lekamliga födelsen ingick Lammets ande i det lekamliga blodet; genom dödsutfödelsen från djuret och uppståndelse-infödelsen i anden ingick han i det andelekamliga blodet. Denna förvandling av ett jordiskt blod till ett himmelskt blod är en helt naturlig och förnuftig sak för alla dem, som leva i den högre ande- och blodsnaturen ovanom djurets ande- och blodsnatur. Det är samma kerubiska världslag, som på ett lägre område förvandlar t.ex. vatten i ånga. Det är örnens flykt mot högre rymder. Där lyfter han ett »jordvatten» till ett »luftvatten»; här lyfter han ett jordiskt blod till ett himmelskt blod, en jordisk kropp till en himmelsk kropp, som rör sig lika fort som anden, oändligt snabbare än blixten och lika lätt genom jord och berg, hav och luft: inga lyckta dörrar stänga hans väg. Och kommer gör det en dag, den stora förvandlingens dag, då örnen lyfter himlar och jord till nya himlar och en ny jord. »En helt naturlig och förnuftig sak», sade vi. Ja, det känner du. Efter dina djupare dödsutfödelser med Lammet får du ingå i dina djupare uppståndelseinfödelser med honom. Och då blir själva din kropp så ledig och lätt, att du tycker dig kunna springa och hoppa på trädens blad. Det är en obeskrivligt försötmande, försmältande och förvandlande lätthet i huvud och bröst, armar och ben, händer och fötter. Det är Lammets andefulla segerblod, hans fruktblod i ditt blod, hans fruktkropp i din kropp. Ditt jordiska fröblod är nära att utdrickas, din

frökropp nära att uppätas av din himmelske frukt-ande i Lammet. Blott några grader himmelsvärme till — och ditt »förgängliga skulle ikläda sig oförgänglighet, ditt dödliga ikläda sig odödlighet» (1 Kor 15:53, 54). — O! Ack! Vad *ser* du? Vad *hör* du? Vad *är* det? Tyst! Inga ord räcka här. Inga tankar bottna dessa sälla djup eller nå upp till dessa himmelska höjder. Tillbed! Tillbed!

Lammets kött var förlåten i hans frötempel (Hebr 10:19, 20). Den utestängde honom från den himmelska härlighet, som han hade, innan han »vart kött». Han levde sitt fröliv i »det heliga» denna sidan »det allra heligaste». Men i döden genombröt hans fröande denna kroppsförlåt, alldeles som vetekornsanden genombryter sin frökropp på varje punkt och upptager dess livsväsen i sig och omsätter det så småningom till en kropp för det nya växtlivet. — Och samtidigt härmed genombröt han vårt synd-, skuld- och straffblod, vartill gudsövergivenheten gjort hans blod. Och därmed vändes *stamvis* Guds misshag till allt djuriskt människoblod (Ef 2:3) i välbehag till allt människoblod, *nämligen stamvis* i Lammet. Och till tecken av detta väldiga, evigt avgörande sönderbrott och genombrott av Lammets lekamliga blods- och kroppsförlåt, som Gud gjort till en synd-, skuld- och strafförlåt, remnade förlåten i Jerusalems tempel, som var en bild av det himmelska templet. Därmed var för Lammet och för hela mänskligheten, som han stamvis bar i sig, dörren öppnad till det himmelska templets allra heligaste, som är det *övre* paradiset, den tredje himlen (2 Kor 12:2–4).

Dörren till detta allra heligaste öppnades alltså på långfredagen. Men varken Lammet eller någon annan kunde då stiga dit upp. Ty långfredagens blod, vars kerubiska grundväsen han bar i sin ande, var ännu icke utväxt till ett himmelsblod, ett övre-paradisblod i himmelska, paradisiska kroppsådror, genom uppståndelsen. På långfredagen är han blott i anden, ännu icke i den förhärligade kroppen. Och på den dagen steg han icke uppåt utan nedåt. Han gick »i anden» ned i dödsrikets båda rum och förkunnade den förlossning han vunnit från överträdelserna under det förra förbundet och det försoningsoffer han framburit för gångna tiders synder under Guds tålamod (1 Petr 3:18–20; 4:6; Hebr 9:15; Rom 3:25; Apg 17:30). — Han nedsteg i dödsrikets paradis, som är det *lägre* paradiset (Luk 23:43), i vilket »de kallade och heliga» förbidade löftet om anden och det eviga livets arv (Hebr 9:15; 11:39, 40). Här ha vi Gamla testamentets fromma (Hebr 11), som i tiden hade blott lag- och profetie-Kristus, vilken frövis frälst dem från djuret, men icke kunde giva dem anden.[*] Här ha vi ock Rahab (v. 31) och med henne »grekerna» och hela skaran av fromma hedningar »från östan och västan», vilka i tiden haft blott samvets-Kristus, som förde dem i riktning mot Kristus, och som frövis frälste dem från djuret. Bland alla dessa »kallade och heliga» trädde han in. Och lik morgonens sol, då hon höjer sig över horisonten, skingrar han det gryningsdunkel, i vilket de levde, och ett morgonjubel uppstiger ur dödsparadisets många regioner; alla hjärtan klappa, alla harpor

[*] Vad vi mena med en frälsning, som är blott »frövis» eller »rotvis», få vi se i vårt 6:e kapitel.

strängas, alla läppar röras till den nya sången, som snart skall ljuda från alla skapelsens rum (Upp 5:13). Och nu börjar det röra sig även i »de heligas» gravar (Matt 27:50–53). Fröblodet i Lammets ande sätter groddkraft i deras frökroppar; det dödliga börjar ikläda sig odödlighet. Men det blott började. Ty fruktblodet fanns ännu icke. Först efter hans uppståndelse kunde »många» till fullo stiga upp och uppenbara sig i den heliga staden; nämligen de »många», vilkas fröandar voro mogna för infödelse i härlighetskroppar. — Men han steg ännu djupare ned: i dödsrikets andra rum, fängelset, och inträdde bland dess många millioner kvalda andar och visade dem sin broderliga människoande, som sprängt deras synd-, skuld- och straffandebojor; och kastade till varenda fånge en stråle av hopp om förlossning, en gnista i deras nattmörker, vilken så småningom, allt efter fulliden rättvis dom, ställde dem inför avgörelsen: för eller emot.

Sålunda ingick han icke i det övre paradiset på långfredagen. Men efter 3 dagar strömmade fröblodet som fruktblod i hans andelekamliga ådror. Under 40 dagar utandas han det på lärjungarna. Men ännu blott fläktvis. Såsom ingående och inneboende pingstvind i deras hjärtan var det ännu icke moget. I himmelsfärden stiger han upp med detta uppståndelseblod i den innersta helgedomen, det allraheligaste. Han kommer alltså dit in med korsets lekamliga fröblod i sig, *men förvandlat i ett andelekamligt himmelsblod.* Det förra slog upp dörren på långfredagen, det senare vart den »nya, levande, vigda vägen» in genom dörren på himmelsfärdsdagen (Hebr 10:19, 20). Ty även om Lammet gäller den allmänna regeln: »Kött och blod kunna icke ärva Guds rike» (1 Kor 15:50). De måste först förvandlas till likhet med detta rike, innan de kunna ingå i det.

Så steg blodet till dess högsta höjd. Det lekamliga fröblodet blev andelekamligt fruktblod. Det översteprästerliga fröblodet blev översteprästerligt frukt-blod, oberoende av tid och rum och närvarande överallt, så att det kan »bära mycken frukt».

Denna blodets heliga växthistoria skall noga beaktas. Dess tregradiga utveckling från frö till frukt har Paulus påvisat i dessa ord: *Kristus är den, som har lidit döden; ja vad mera är; som också har blivit uppväckt; som även är på Guds högra sida* (Rom 8:34). Uppståndelsen är alltså icke ett bihang till döden eller blott ett »bevis på att döden var fullgiltig»; nej, den är ett ***»mera»*** (i grundtexten: mallon), den är en högre grad i hans historiska utveckling. Och himmelsfärden är icke ett bihang till uppståndelsen; nej, den är ett ***»även»*** (i grundtexten: kai), den är den tredje graden i hans personliga livsutveckling. *»Rör icke vid mig, ty jag har ännu icke uppfarit till min Fader»,* sade den uppståndne till Maria (Joh 20:17). Det fattades honom ännu något, innan han kunde giva det mättande fruktlivet åt ett trånande hjärta. Det fattades tronbestigning vid Faderns högra sida, innan *denna* djupa ande- och blodsgemenskap kunde komma till stånd: **Fader, du i mig och jag i dig och de i oss** (Joh 17:21).

3

Frukt-blodet

På Lammets blodsförvandling ligger omätlig vikt. Ty hans jordiska kött och jordiska blod är oätbart och odrickbart till personlig frälsning. Först såsom paradiskött och paradisblod, såsom *andelekamligt,* kan det ätas och drickas av människoandar.

Visserligen hade frö-Lammet sin lekamen i sin makt, så att han kunde genom sin ande inlägga sitt kött och blod i sina ord till mat och dryck för nödvändig fröbildning (Joh 6:51–53; 60-63; 15:3); men till genombrott av synd-, skuld- och straffblodet kunde han icke giva sitt blod.

Lammets blod på korset är det fullkomliga och evigt gällande försoningsblodet; men såsom blott korsets blod är det otillgängligt för varje människa. Hade det stannat i denna gestalt, då hade hela världen varit förlorad. Ty det hade då varit den ofullväxta stammen, utan förmåga att ingrena människor i sig till fullkomlig frälsning från djuret. Ty denna ingrening sker genom ätande och drickande.

Därför säger Paulus: *»Om Kristus icke har uppstått, då är vår predikan fåfäng; då är ock eder tro fåfäng . . . och då aren I ännu kvar i edra synder; då hava de gått förlorade, som avsomnat i Kristus»* (1 Kor 15:14, 17, 18). Naturligtvis. Ty blott såsom korsfäst kan han icke bilda och bära upp en fullt frälsande tro. Därtill kräves uppståndet, himlafaret och tronsatt blod. Tron kan taga den korsfäste blott i den uppståndne. Långfredagslammet är ätbart blott såsom påskdagslamm och himmelskt tronlamm. Långfredags-kristus blott frälsar ingen människa. Först då han kommer såsom Påskdagskristus och himmelsk Tronkristus kan han frälsa. Han måste till ***hela*** sin person vara anden för att kunna frälsa från djuret. Ty blott där Herrens ande är, där är frihet från djurande och djurblod (2 Kor 3:17). Han måste vara den livgivande ande-Adam även till *blod* och *k r o p p* för att kunna delaktiggöra människor av blods- och kroppsoffret på korset.

Också se vi, att den första församlingen lade en oerhörd vikt vid uppståndelsen. Ty så står där: **Apostlarna avgåvo med stor kraft vittnesbördet om Herren Jesu Kristi uppståndelse. Och stor nåd var över dem alla** (Apg 4:33).

Därmed är för alla tider angivet, huru en predikan skall vara beskaffad. Hon skall vara ett vittnesbörd om den uppståndne. Då kommer den »stora nåden», fruktnåden; och blott då.

Det var icke »den korsfäste»,[*] utan den uppståndne, som fick anden och som giver den ande, utan vilken ingen hör Kristus till (Apg 2:32, 33). Det är alltså till den uppståndne vi skola vända oss för att byta bort vår synd-, skuld- och straffande.

Det är icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som »Gud har sänt till att välsigna» (Apg 3:26). Alltså: vill du bli av med lagens förbannelse, så skall du vända dig till den uppståndne.

Det var icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som var närvarande och »förökade församlingen med sådana, som blevo frälsta» (Apg 2:47).

[*] Med »den korsfäste» mena vi frö-Kristus.

Det var icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som botade den ofärdige vid tempelporten (Apg 3:15, 16).

Det är icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som är »hövding och frälsare»; icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som giver bättring och syndernas förlåtelse (Apg 5:30–32). Minns det! Och vänd dig alltid och i allt till honom!

Det är först i och genom uppståndelsen, som »Gud gjort den korsfäste till Herre och Kristus» (Apg 2:32, 36). Kom ihåg det! Och håll dig alltid till honom!

Det var på denne »Herre och Kristus», som Petrus fordrade tro. Och det var i tron på denne, den uppståndne, som den första församlingen bildades. Ty tron verkas av samma Guds kraft, varmed han uppväckte Kristus (Rom 4:24; Ef 1:19, 20; Kol 2:12). Den kristna tron, den sant evangeliska tron, vilar aldrig på »den korsfäste», utan alltid på den uppståndne. Hon är en *uppstånden* tro.

Ja, sådan var den första församlingens kristendom; sådan var apostlarnas predikan. Hon var uppståndelsepredikan. Och därför *vart* det ock uppståndelse. Och det så att hela världen skakades. — De satte den uppståndne och himlafarne i själva förgrunden. De visade alltid människorna till den uppståndne för att i honom finna den korsfäste. Ty först i den uppståndne och himlafarne är den korsfäste tillgänglig till frälsning.

Deras predikan var alltså grundväsentligt olik vår s.k. evangeliska predikan, som sätter den uppståndne i bakgrunden. Och därför blir det så litet *bibliskt* uppståndelseliv. En stor del av nutidens kristendom och andliga rörelser är endast frösaker och skökosaker. Den »stora nåden», fruktnåden, kan icke sänka sig ned eller träda fram. Hon står »i bakgrunden» med den uppståndne.

Sålunda: håll fast blodets heliga växtlinje från frö till frukt. Den linjen har skökan avbrutit. I sin köttslighet har hon ryckt till sig den jordiskt lekamlige kött- och blod-Kristus på korset. Där står hon och stirrar och gapar och lever på en lösryckt, ohistorisk långfredagspredikan, som innerst lämnar människorna kvar »i deras synder», i djurviljan, djurhjärtat och djursinnet. Därav denna ihåliga lovsång över »det dyra blodet», vilken hon jämt för på tungan, under det att hon ideligen jämrar sig över syndens övermakt, ja, sätter en ära i denna jämmer. I uppståndelsen ser hon blott ett »insegel på dödsoffrets giltighet». Påskdagen blir blott ett bihang till långfredagen, hennes uppståndelsepredikan endast ett tomt lärosläp. Och denna uppståndelsefattiga frökristendom är ett oerhört folkfördärv. Ty den binder uppståndelsens kraftande från ovan och banar väg för den uppstigande kraftanden från nedan.

På pingstdagen kom fruktblodet. Ty då kom anden, vattnet och blodet: paradisanden, paradisvattnet och paradisblodet.

Och dessa »tre äro till ett». Och detta »ett» är paradismänniskan, tron-Kristus, frukt-Lammet. Han *är* anden, *är* vattnet, *är* blodet. Alla tre äro i varandra och bilda tillsammans en himmelsk härlighetsenhet, ett oupplösligt evighetshelt.

Därav kommer det sig, att frälsningen än tillskrives anden: »den som icke har hans ande hörer icke honom till»; än tillskrives vattnet: »den som dricker det vatten, som jag skall giva, han skall icke törsta till evig tid»; än tillskrives blodet: »utan att I äten mitt kött och dricken mitt blod, haven I icke liv i eder».

Anden är den sanna drycken, vattnet är den sanna drycken, blodet är den sanna drycken; och de äro icke tre, utan en och samma dryck: paradisdrycken, själva fruktpersonen.

Anden frälsar, vattnet frälsar, blodet frälsar; och det är icke tre, utan en och samma frälsning: frukt-frälsningen till ande, själ och kropp genom frukt-Kristus, eller tron-frälsningen genom Tron-Lammet.

Anden renar, vattnet renar, blodet renar; och det är icke tre, utan en och samma rening: frukt-reningen från djuret genom frukt-Lammet.

Att påblåsas med ande, eller bestänkas med blod, eller tvås i vatten, är samma sak, ty blodet och vattnet äro upptagna i anden och äro oskiljaktiga från honom; saken är bortblåsning av den tresidiga djuranden genom den tresidiga lammanden, eller rening av det tresidiga djurblodet genom det tresidiga lammblodet, eller avtvagning av det tresidiga djurandevattnet genom det tresidiga lammandevattnet.

Säg: »anden» — och du har därmed även sagt: »vattnet och blodet». Säg: »vattnet» och du har därmed även sagt: »anden och blodet». Säg: »blodet» — och du har därmed även sagt: »anden och vattnet». Ty de tre äro till ett.

Sålunda: låt Kristus vara En och heta Ett. Plocka inte sönder honom, såsom skökan gör. Hon bortklyver anden från blodet, så att hon får ett andelöst blod, ett ouppståndet straffblod. Och 53 dagar därefter tager hon anden på släp: pingstsläpet. Hon lever på bortklyvning av just det, som dödar djuret och horn-ormen. Hon klyver allt Guds ord, ty hon har den klyvda ormtungan. Hon är ormkvinnan.

Sanningen är en och evigt odelbar: »**Jag är sanningen**.»

Det är djuret, som river sönder den. Då du blir rengjord från detsamma i Lammets andefulla fruktblod, då ser du sanningen överallt sitta ihop så fast och fint och så fint och fast — den är Gud En. Och då låter du den sitta ihop, *ty du behöver den just sådan, just hel.*

Det var en högtidlig stund i himmelen, då den »manliga ättlingen» upprycktes till Gud och till hans tron. Ty då steg Lammet in i den fyrfaldiga mitten: i tronens mitt, i kerubernas mitt, i de 24 äldstes mitt och i de otaliga änglars mitt (Upp 5:6, 11).

Och i samma ögonblick som han sätter sig på sin himmelstron vid Faderns högra sida, lejonsidan, flamma lamporna upp i evigt härlighetsljus, därför att de alltid flammat i lammrent helighetsljus allt intill döden.

Och så strålar hans paradistempel däruppe i evig härlighetskristall, därför att hans förnedringstempel strålat i aldrig grumlad helighetskristall.

Och i samma ögonblick som han mottager boken, böjas alla knän, ljuda alla harpor, fyllas alla skålar med rökverk; och den nya sången genombrusar alla himlar och uppstiger från alla skapelsens rum. Och allt detta jubel från himmelska höjder och från dödsrikets djup, så långt det fanns tungor med lossnande band, flyter tillsammans i dessa ord:

Honom som sitter på tronen och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter
(Upp 5: 13).

Det var kröningens och prästvigningens högtid. Och därmed sattes världsfrälsningens och världsstyrelsens tron-vagn i rörelse. Och nu nedandas, nedgjutas, nedströmma fruktanden, fruktvattnet och fruktblodet och skapa pingstdagens 3 000 paradismänniskor i paradismänniskan, Jesus Kristus.

Och nu far en dödens rysning genom avgrundsdjuret; och alla hans änglar blekna med outplånlig dödsblekhet. Mikael har dragit sitt svärd och kommenderat: »Framåt!» Och hela den dödsdömda hären nedkastas till jorden. Men här mötes Satan av Lammets andefulla segerblod i gestalten av fullblodsförsamlingen, pingstförsamlingen. En himmelsk röst kallar henne »våra bröder». Bröderna däruppe störtade honom ned. Bröderna här nere fortsatte Mikaelsstriden:

De övervunno honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord; de älskade icke sitt liv så högt, att de ryggade tillbaka för döden (Upp 12:10, 11).

Se där vad som ligger i Lammets blod, nämligen:

ett uppståndelseliv, inför vilket avgrundsdjuret och alla vilddjursmakter måste segna ned;

ett vittnesbördsliv, vars ord äro tveeggat svärd: med högeregg och vänsteregg, lejonegg och tjuregg;

ett paradisliv, vilket aktar det härligaste belätesliv som ett gråpapper i rännstenen;

ett offerliv, som kastar sig mitt i vilddjurets gap, där vägen går genom det;

ett örnliv, som genom djupaste lidandesdjup stiger upp i safirblåa rymder till himmelsk härlighetshöjd.

Det är fruktblodet i fullblodsförsamlingen, den tolvstjärnekrönta solkvinnan. För henne darrade hela det femte världsriket. Och för Harmageddons solkvinna skall hela det sjunde världsriket darra och nedsegna i döden för att aldrig mer stå upp.

I Herrens heliga, tagen icke miste på blod. Flyn det andelösa blod, med vilket skökan fördärvar alla jordens folk. Och nöjen eder aldrig med mindre än fruktblodet, paradisblodet. *Ty här kräves ingenting mindre än apostoliska fullblodsmänniskor i de blodiga tider, som nu bryta in.*

4

Sammanfattning

Jag, Johannes, eder broder, som med eder delar bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö, som heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. Jag kom i andehänryckning på Herrens dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun, och den sade: »Skriv upp i en bok, vad du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea.» Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst, som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar och mitt

bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor. Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av stora vatten. I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när hon skiner i sin fulla kraft. När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra hand på mig och sade: »Frukta icke. Jag är den förste och den siste och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket» (Upp 1:9–18).

På korset se vi människosonen i lidandesfullkomning; på Patmos se vi honom i härlighetsfullkomning. Där förhärligade *han* Fadern, här förhärligar *Fadern* honom (Joh 17:4, 5).

På korset var han fjättrad av svaghet och höljd i smälek och förakt. Där var det mörker, och allt syntes sluta i evig natt, då även Gud övergav honom. På Patmos strålar han som solen, då hon lyser i sin fulla kraft. Här står han alltså på evig middagshöjd av härlighet, makt och majestät.

Just sådan han ser ut på Patmos, så se anden, vattnet och blodet ut, då de stigit till paradisande, paradisvatten och paradisblod. Så ser försoningsoffret ut, då det genomgått de 53 dagarnas härlighetsutveckling och lupit även uppåtlinjen till slut. Här står »fröet» i fullmogen frukt. Och han vill, att vi skola se detta och taga honom just sådan han där står.

Ty märk hans ord: »Jag är den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket.» Med detta: »jag är den levande», i motsats till detta: »jag var död», och med detta starka: »se, se, jag lever», vill han rikta hela vår uppmärksamhet — på vad? — *på sig:* ***sådan han nu är***.

Alltså: vill du *leva*, så vänd dig till denne *levande;* vill du bli löst från synd-, skuld- och straffanden, från djuret och djurets förklädnader, från syndens och dödens kropp, från syndens grundfängelse och förbannelsens följdfängelse, så gå till den himmelske nyckelmannen. Blott han kan lösa.

Som kors-Kristus löste han sig själv och därmed hela världen stamvis ur fängelset med livets nyckel. Men längre kom han icke. Såsom blott kors-Kristus kan han icke lösa dig. Med honom är du ännu kvar i dina synder. Först då han står som den levande på härlighetens middagshöjd, kan han sätta livets nyckel i ditt dödslås. Ty han betygar ju, att det är han *såsom den levande,* vilken har nyckeln till döden och dödsriket. Han, den *levande,* är det, som har nyckelmakten att både låsa upp och låsa till (Upp 3:7), därför att han både lät låsa till om sig och låste upp för sig på korset.

Vi skola alltså se på *denne* Jesus och lära oss det sekundliga umgänget med *denne* »vår broder», i helig fruktan och kärlek. Ty att han är att frukta, det fick Johannes erfara. Han föll till hans fötter såsom död; och detta oaktat hans härlighetsglans var så dämpad som möjligt. Men där denna fruktan finnes, där vilar hans hand på vårt huvud, och

där strömmar paradisande, paradisvatten och paradisblod från den. Det känner du tydligen.

Det är *i denne* Jesus vi hava allt vad han varit på jorden. Hela hans liv och död står här på evig middagshöjd. Han har icke kvarlämnat något bakom sig, som vi måste söka upp där och där. Ingenting är fördelat utefter linjen, så att vi hava att taga en del av vår frälsning på korset och en annan del i uppståndelsen. Nej, *allt* har han med sig, *allt* har han i sig, *allt* är fullmogen härlighetsperson i människosonen på Patmos. Där strålar varje hans tanke, ord och gärning, varje hans steg, varje hans droppe svett och blod, hela hans kvalda ande, själ och kropp — allt strålar på Patmos som middagens sol.

Det är just om denne middags-Kristus som Johannes säger:

Om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadren, en som är rättfärdig. Jesus Kristus, och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens (l Joh 2:1).

Märk väl: det är om honom sådan han nu är *»hos Fadern»*, som Johannes säger detta. Det är om denne, den rättfärdige däruppe, han betygar, att *han är* försoningen. I honom såg Johannes den korsfäste. Försoningen är alltså en person, både på korset och »*hos Fadern*». Skillnaden är den, att han på korset står i slutpunkten av förnedringslinjen och »*hos Fadern*» i slutpunkten av upphöjelselinjen: på förra stället nere i det djupaste djup och på senare stället uppe på den högsta höjd. Och på båda ställena är det rättfärdigheten eller hans rena lammliv, som är det försonande. Men på korset är detta lammliv ännu oätbart; hos Fadern är det ätbart. *Där* alltså, nämligen i det djurövervinnande *lammlivet* under lidandet, ligger försoningens tyngdpunkt, icke i lidandet i och för sig. Det ser du tydligen. Både på korset och hos Fadern är det själva personen, den »rättfärdige», som är försoningen. Märk det!

I gamla testamentet voro offret och den offrande två skilda saker. Och det kunde ju icke vara annorlunda på denna ofullkomliga ståndpunkt. Men i nya testamentet äro offret och den offrande samma sak. Den offrande själv är offret. Han frambar *sig själv* som ett felfritt offer åt Gud. Och det är just detta självoffer, offret »han själv», personen, som strålar likt solen på Patmos.

Men de flesta stanna vid det gammaltestamentliga: offret ett och personen ett annat. Offret blir själva lidandet, lösgjort från personen. Försoningen blir ett verk vid sidan av verkaren, en fullgjord gärning vid sidan av göraren. Och på detta försoningsverk kastar man sig, och vid det vilar man; personen ställes i bakgrunden och får blott stå och se på. Han var till för att göra denna gärning, sedan makas han åt sidan.

Denna opersonliga försoning är en *låg* ståndpunkt. Och den har givit upphov till den ohyggliga opersonlighet och oandlighet »med sken av Kristi namn», detta i hjärtegrunden obrutna djurväsen, som är skökofördärvet bland alla kristna folk.

Nej, försoningen är själva personen, säger Johannes: den frälsningsgrund, som Gud lagt, är »Jesus Kristus», säger Paulus. Och därvid förbliver det.

Det synd-, skuld- och dödsoffer, som Lammet *var* på korset, det *är* han fortfarande inför Gud; och det gör han alltfort gällande genom att utgrena människor från synd-, skuld- och dödsdjuret och ingrena dem i sig, så att de bliva grenoffer i stamoffret. Hans översteprästerliga ämbete är just därmed i full gång. Ty det inskränker sig icke till förbön blott, såsom skökan lärer, utan är hans fortgående försoningsverk, i vilket vi sammanväxa med honom till en lika död och lika uppståndelse.

Se nu här en liten antydning om huru han fortfarande utför försoningens ämbete. I dag blåser han på dig en fläkt försoningsblod, försoningsande med himmelsblod uti sig. Och du känner dig löst och står upp. Men kanhända att du redan i morgon åter sjunker ned i djuret och är träl under vildviljan, vildhjärtat, vildsinnet och vildbegäret. Så en ny fläkt försoningsande, lösenande. Och du känner dig mera löst än förut; och du står upp och segrar någorlunda över djuret. Men snart glider du åter ned i synd-, skuld- och straffanden. Så en ny fläkt försoningsande. Och du uppstår på nytt för en liten tid. Men så ligger du där igen, i synd-, skuld- och straff hjärtat, och kvider och ropar. Men så småningom går han så långt, att han giver dig ett mått försoningsande på försök för någon tid. Du får ett stycke provpingst. Och nu står du upp grundligare än någonsin förut. Nu tronar du verkligen över djuret, så långt du ser det. Och nu ser du vad försoning och lösepenning äro. De äro Lammets himmelske kraftande, inför vilken djuret är lätt som en duntapp och dess fängelse skört som ett papper. Nu har du den anden i ganska stort mått; och du känner dig försonad med Gud. Men så småningom glider han ifrån dig. Lammet måste återtaga honom. Ty djuret börjar ligga med i allting. Och snart sitter det åter på tronen. Vad är felet? Jo, du har ännu icke *dött* tillräckligt från djuret för att kunna äga och använda paradisanden. Du måste in i en djupare dödslikhet med Lammet för att komma in i *den* uppståndelselikhet med honom, att du kan stadigt *stå, stå,* i anden, oberoende av ljuva eller bittra känslor.

Men här visar det sig vilket ohyggligt fördärv, som skökan åstadkommit och alltjämt åstadkommer genom sin opersonliga och oandliga försoning. Hon har lärt människorna, att försoningsverket är avslutat i och med Lammets död, att allt är fullgjort och fullidet, Gud har fått betalt genom strafflidandet på korset; saken är uppgjord och klar; det skola de tro, och vid det skola de vila. Och så slå de sig till ro på det lekamliga straffblodet, och vilddjuret övergår i den evangeliske horn-ormen, som frodas i detta andelösa blod. Och så förstå de icke Lammets försoningsväg, som alltid är döds- och uppståndelselikhet med honom. Han fläktar på dem försoningens ande, giver dem till och med prov-ande. Men alla dessa andliga dragningar taga de blott som bekräftelse på att de äro försonade med Gud, och att det är bra som det är. Så har skökan fördärvat många millioner människor.

Men — vi fortsätta näst föregående stycke — när människan fått i grundlig erfarenhet se, att försoningen är en person, en ande, och att hon kan bliva försonad med Gud blott genom andebyte, då blir det allvar av. Detta »upp och ned, upp och ned» blir olidligt. Hon inser, att en försoning, som icke gör henne till verklig **övervinnare** över djuret i alla dess gestalter och fasoner ända in i det onda begärets smygvrår, är ingen försoning med Gud. Och då gripes hon av ett sådant behov av andebyte, att hela världen bleknar bort och blir till intet inför henne. Det är lösenanden, som drager henne in i steget-ut-döden med Lammet och

därmed in i tron-livet med honom. Så fick hon försoningsanden, den blodfulle lösenanden. *Så* försonas man med Gud. *Så* utför den himmelske översteprästen försoningens ämbete med *en ihärdighet, ett tålamod, en barmhärtighet, ett fördragande och förlåtande av vildvettingens syndaelände, att stenarna kunde gråta.* — Och när du stiger som paradismänniska in över tröskeln till paradiset, då är försoningsverket fullbordat med dig.

Johannes befann sig på Patmos såsom martyr. Han var landsförvist av det romerska vilddjuret »för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull».

Och här stundar ett lidandets Patmos för Guds folk. Och då blir det fråga om Patmos-Kristus, nyckelbäraren, den *levande;* och ingen annan.

Och I kännen redan nu, I Herrens heliga, att här ligger allvar i luften. Han träder eder inpå livet med Patmos-ordet: »Se, jag är den levande», och i Patmosgestalten så som aldrig tillförne: med sin snövithet, sin starka solglans, sin väldiga »vattenröst», sitt gyllene rättfärdighetsbälte, sina glödande fötter och lågande ögon, så att det lyser omkring dig och in i dig, brinner och bränner såsom aldrig förut. Världen bleknar bort för dig; Patmossolen går upp. Den allsvåldige Gudens stora dag bryter in. Bröderna däruppe stränga sina harpor. Stäm in, stäm in i Hallelujasången! Ty tiden är Harmageddonisk. Och vilken dag som helst kan du stå på *ditt* Harmageddon, där kronan, den röda, dig räckes.

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet

Här taga vi tre synpunkter: vägen till Lammets förfalskning; solkvinnans Lamm; och skökans Lamm.

1

Vägen till Lammets förfalskning

Lammets förfalskning är ett vidsträckt ämne. Ty det har blivit allsidigt och grundligt förfalskat; och det kommer att bliva det i stigande grad under det falska profetdömets yttersta tider.

Det sanna Lammet är sällsynt under den kristna skökotiden. Så var det ock under den judiska skökans tid. Icke ens lärjungarna kände Lammet i sanning före pingst. Först sedan de ingrenats i honom till en lika död och uppståndelse, kände de det sanna Lammet.

Och hela det »gudfruktiga» judafolket med fariséer och skriftlärda stod alldeles blint inför Lammet; så ock alla dessa skaror, som hörde och följde honom på avstånd till en tid. Och varför? Jo, de gingo icke med honom i döden från djuret.

På samma sätt under den kristna skökotiden. Alla kristna folk hava Lammet. Men det *är* icke det sanna Lammet. Ty man har icke dött och uppstått sig till det; blott hört och läst sig till det. Alla vilja ärva Lammet. Men det arvet vinnes aldrig utan genom döds- och uppståndelsefödelsen med Lammet. Blott födelse ger arvsrätt. Men den vägen slingrar sig den stora mängden ifrån. Så ock flertalet troende, alla dessa jublande »avståndsföljare» i alla tider. Och så blir hela

kristenheten i stort sett *utan* Lammet; och gör sig ett tvåbehornat ormlamm, ett skökolamm, ett andelöst känslo- och kunskapslamm, ett djurfrälsande lamm i stället för det djur-dödande Lammet.

Här ligger själva källan till alla förfalskningar av Lammet. Ur bristande döds- och uppståndelselikhet med honom framväller hela floden av falska vägar kring Lammet och av falska läror om Lammet. Så enkel är saken. Ja, så enkel och nära liggande, att när människan får verklig erfarenhetsblick på den, så skäms hon i hela sitt liv, att hon icke kunde se en så enkel sak.

Det finnes i himmel och på jord blott en enda väg till det sanna Lammet. Och det är denna: *»Följ mig, och du skall få livets ljus.»* Men inför den vägen murrar djuret och gör 7 000 sidosprång. Ty där osar hett. Det vädrar sin död.

Bland de många förfalskningarna av Lammet vilja vi nu blott antyda en, nämligen den som är mest allmän, och som kallas det juridiska straffvikariatet.

2

Solkvinnans Lamm*

Vi ha i detta och i det näst föregående kapitlet gjort några antydningar om Lejonet och Lammet. Därvid ha vi sett, att Lammet är allt gott, och att vilddjuret är allt ont; att gott och ont äro till sina grundväsen ande; och att allt i Lammets liv och död stod i anden, ända därhän att själva kroppen och därmed blodet till slut ingick i anden, så att »Herren är anden». Med andra ord: att tyngdpunkten ligger i själva personen, i den medlaremänniskan Kristus Jesus, som växte upp ända till människosonen på den himmelska härlighetens middagshöjd; i vilken hela förnedringslivet på jorden nu evigt lever och verkar det frukt-konungsliga och frukt-prästerliga verket.

Den försoningslära, som vi därmed antytt — vi återkomma till densamma i de två nästföljande kapitlen — var den apostoliska solkvinnans eller församlingens lära; som vi sett. Och den närmast efterapostoliska solkvinnan eller vad man kallat »den gamla kyrkan» bibehöll densamma. Detta erkänner t.o.m. den för sin »lutherska renlärighet» vittberömde professor Luthardt. Han säger: *»Den gamla kyrkan betonade närmast mera Kristi person än hans verk:* ***och älskade att i personen själv se försoningen mellan Gud och mänskligheten****.»*[**]

Sålunda: den kristna martyrförsamlingen, som *levde in* och *led in* kristendomen bland folken, och som med sitt blod bjöd hela världen respekt för evangelii överjordiska och övervärldsliga segerkraft över vilddjuret — denna församling »älskade att i Kristi person se försoningen mellan Gud och mänskligheten». *Det* skall beaktas. *Hennes* uråldriga vittnesbörd om försoningen skola Herrens heliga aldrig glömma. Ty hon har för alla tider skrivit och beseglat sin lära med strömmar av blod.

Det var hon, som upptog de himmelska brödernas Mikaelsstrid och mottog det första anfallet av det nedkastade och rasande lejonet. Och

---

* Detta intaga vi här till klarare belysning av »Skökans Lamm» i den följande avdelningen.

** Kompendium der Dogmatik, s. 158.

hon övervann det »genom Lammets blod». Ty det blodet strömmade som paradisblod i hennes ådror. Blodet var person i Lammet och person i henne. Försoningen var för henne en person, både som objektiv och som subjektiv försoning. Och någon annan försoning finns icke. Det finns intet annat i himmel och på jord för en människa att kasta sig på och vila vid än personen på härlighetens middagshöjd. Ingen hans gärning, intet hans verk giver frälsning, vila och kraft, utan blott personen, han, som »Gud gjort till Herre och Kristus», och i vilken allt, vad han varit, lidit och gjort, lever och verkar sitt fruktverk. Blott genom denne person blir människan en person och hennes kristendom sant personlig. Och denne person var »den gamla kyrkans» Lamm.

Just i denna personliga försoning, andebytets försoning med Gud, låg själva källan till solkvinnans seger över det »förskräckliga» femte världsriket. I denne försoningsande drack hon lammlikt det femte världsvilddjuret, sväljde och upplöste det, så att det blev utan ande i hennes ande, utan själ i hennes själ och utan blod i hennes blod. I denne lösenande friköpte hon sig själv och därmed alla kommande tiders solkvinna från vilddjuret, som ville utrota henne från jorden. Så ingick hon efter sitt mått i ställföreträdarskapet och det ända till blods, gick troget i stamställföreträdarens spår och uppfyllde för sin del vad som fattas i Kristi lidanden.

Hon »älskade», att i Kristi person se försoningen. Och det skolen ock I Herrens heliga göra. För den kärleken fån I lida mycket av skökan. Ty hon hatar den personliga försoningen med samma hat, som förde försoningspersonen på korset.

Alltså fram med den urgamla försoningen, andebytets försoning, som övervann det femte världsvilddjuret. Ty tider stunda, då den gamla och den moderna skökan allmänt fördärvat kristendomen och gjort den respektlös bland folken, och då Harmageddons solkvinna måste leva och lida in den på nytt i den nya hedendomen och med sitt blod bjuda respekt för evangelii övervärldsliga tronkraft.

Fram med Lejonet, som försonar genom att giva övervinnareanden; ty Lejonet har skökan ställt bort i vrån. Fram med Lammet, icke blott det slaktade Lammet, som skökan gjort till sitt, utan det slaktade Lammet *med 7 horn,* som skökan slagit av, och *med 7 ögon,* som skökan rivit ut och därmed förfalskat Lammet. Fram med den himmelske horn- eller kraftanden, som försonar genom att giva en tron-ande Ty nu antager hela världen horngestalt. Det sjunde världsriket är helt och hållet ett horn, hornet med människoögon. I det riket har människan blivit hornet från nedan, d.ä. uppfylld, inkarnerad, av avgrundens ogudlige och antikristiske horn- eller kraftande. Och snart skall du få se, huru det hornet kan sticka och stånga. Och du känner, att här ligger »horn» i luften redan nu. Fram, fram med det sjubehornade Lammet!

Här stundar en långfredagskamp mellan helig och ohelig hornande, då Harmageddons solkvinna skall dricka, svälja och upplösa det sista världsvilddjuret och göra det ande-, själ- och blodlöst; då hon skall friköpa sig själv och därmed solkvinnan för 1 000 år och »1 000 evigheter».

3

Skökans Lamm

Den gamla kyrkan vittnade in himmelriket bland folken. I hennes ord stod en ande, som skar igenom vilddjursanden och ställde människorna inför en högre värld, just den värld, som de i sitt djupaste inre *sökte* utan att veta det. Och bakom hennes andeord stod ett andeliv, som icke blinkade för huggen eller ryggade för döden. Så blev solkvinnan en makt, med vilken man måste räkna. De kristna vunno anseende inför världen; ty de voro hennes samvete. Hennes bättre människa måste giva dem rätt. Och så vart solkvinnan världen övermäktig.

Men detta anseende begynte många kristna att missbruka till världslikställighet. Världsanden bytte om stridssätt. Han nalkades dem nu ljuvlig och ljum. Så besmittades de av djuret. Tron-anden förtunnades. Försoningen med Gud genom andeombyte togs lätt. Paradisblodet försvann; bleksot inträdde. Man stannade vid fläkt-anden, prov-anden, och nöjde sig med den. Så sköts person-Lammet undan, och hans »verk» skötos fram. Dödslikhetens väg lämnades; ormvägen vid sidan av anden beträddes. Och man hamnade i köttet med två lammhorn i pannan. Så uppstod skökan vid sidan av solkvinnan och blev *hennes* största sorg, största fara och största fiende.|

Så gingo den äldsta församlingen och därmed den äldsta försoningsläran, i stort sett, förlorade; och en falsk försoning och en falsk försoningslära blevo så småningom allmänna i kristenheten. Och denna lära sattes i system i slutet av tiohundratalet av den katolske ärkebiskopen Anselmus. Och den populära kärnan i densamma brukar man uttrycka så:

»När Jesus Kristus av förbarmande kärlek ville stiga fram i vårt ställe, ikläda sig inför Guds dom våra personer och taga hela vår skuld uppå sig, så måste även hela vårt straff utföras på och drabba honom, alldenstund Gud icke utan intrång på sin heliga rättvisa kan giva efter det minsta grand därav. Kristus måste därför undergå all vår död, icke blott den naturliga, utan även den andliga och den eviga. Och då han nu vidare bar alla människors synder och påtagit sig deras straff, så måste han ensam känna allt det, som alla syndare tillsammans inför domen måste känna. Å ena sidan skulle och måste alla syndares eviga plågor och kval av Kristus lidas, å andra sidan måste åter dessa plågor för Kristus hava en ände. Därav följer, att dessa plågor måste hava dragits tillsammans, så att det, som minskades i längden, det förhöjdes, förökades och ersattes i höjden och djupet, d.v.s. i bitterhet, kval och pina, så att ett ögonblicks lidande hos Kristus var lika oändligt som många tusen års pina tillsammans för alla syndare. Om man därför kunde räkna tillhopa, vad Kristus på några få timmar har lidit och det alla syndare tillsammans i evighet skola lida, så skulle totalsumman på vardera sidan bliva lika stor; ty det ringaste härav kunde icke utan intrång på Guds straffande rättfärdighet eftergivas.»[*]

Här ha vi det »juridiska straffvikariatet». Och här se vi strax det ödesdigra misstaget. Man betonar Kristi verk mera än hans person; alltså tvärtom mot vad den äldsta församlingen gjorde.

[*] Ur predikan av Nohrborg på långfredagen.

Här är Lammet förfalskat. Dess horn och ögon äro borta. Man har blott tagit slaktet.

Och även vilddjuret är förfalskat. Dess horn äro ock borta. Det står där blott såsom slaktare, såsom ett pinoredskap i Guds hand for blotta pinans skull.

Tyngdpunkten ligger icke i anden på någondera sidan. Gott och ont äro ryckta ut ur sina centrala, personliga medelpunkter.

Här stå icke vilddjuret och Lammet emot varandra som personliga andemakter, utan vilddjurets verk mot Lammets verk. Och vilddjurets verk blir blott en räknesumma av synd och Lammets verk blott en räknesumma av kval. Det väger mellan summor, icke mellan andar. Här stå inga kungstroner, blott en slaktbänk för själva straffslaktets skull. Lejonet synes icke till, blott ett pinat Lamm.

Här är Guds vrede onaturligt förstorad och framskjuten i första rummet, som om den vore allt ont. Hela försoningen har gått upp i straff. Lammet har blivit människornas frälsare *från* Gud och hjälpare emot Gud, såsom om han vore själva vilddjuret.

Här har fängelset stjälpt upp och ned. Följdvåningen har blivit grundvåning. Trädet står på toppen. Frukten har blivit rot.

Här ligger gottgörelsen icke i den fullkomnade människan, som lammrent undergått allt det lidande, som hon kunde undergå, utan i själva lidandesmängden. Ställföreträdareskapet är här endast ett »straffskap».

Lösepenningen är icke den människan Kristus Jesus, själva personen, utan personens lidandesmassa, som tankes ha vägt upp alla evighetens kval.

Här finnes ingen blick för det personliga, för Lammets heliga historia, för hans skolgång, fullkomning eller födelse på korset, för hans personliga utveckling från frö till frukt. Han står här blott som en lidandesmaskin, på vilken Gud tankes expediera alla evighetens plågor på några timmar; så att evighetens straff är sammandraget till några timmars straff; varvid Gud icke tyckes märka, att han just genom denna sammandragning upphävt det eviga straffet; ty dess fasansfulla udd ligger just däri, att det är *evigt, är utan ände:* men här fick det ände, blev alltså ett förfalskat evighetsstraff. Vilka fula saker man påbördar Gud!

Långfredagen blir alltså här ingen skapelsedag, på vilken Gud i barmhärtig dom skapar *försoning sanden,* den all synd-, skuld- och straffande övervinnande lejon-lammanden, utan en »yttersta domedag», på vilken han uttager all världens evighetsstraff intill sista skärven på Lammet. Och så kommer den yttersta dagen, och då uttager han än en gång ett evigt straff på de fördömda. En förskräcklig Gud till att ta betalt! Och som tyckes blott tänka på straff, först och sist och framför allt!

Guds vrede ar här ingen Lammet födande, fostrande och stödjande vrede, utan en sådan övergivarevrede, som de *fördömda* äro föremål för, en vrede sålunda, i vilken han totalt berövar Lammet sin kärlek och alltså kräver det absolut omöjliga, nämligen att han utan Faderns kärlek skall älska Fadern av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Ty så måste han älska Gud även i detta eviga helvete, annars vore han ju icke sonen. Han måste sålunda utan Gud *skapa* kärlek, *skapa* rättfärdighet, *skapa* liv. Men att skapa utan skaparen det mäktar icke

ens den enfödde sonen. Han kunde aldrig »göra» kärlek, endast förbliva i Faderns kärlek (Joh 15:10). Han har ock med ett dubbelt »sannerligen» högtidligen betygat, att han icke kunde göra någonting av sig själv (Joh 5:19, 20).

Denna strafförsoning ställer alltså inför oss en bedrövlig Gud, som kräver det omöjliga, och som så misslyckats med sin skapade värld, att han, för att kunna »rädda sin rättfärdighet», måste begå den största orättfärdighet genom att giva alla evigheters helvete såsom straff åt den, som förtjänat alla evigheters himmel.

Enligt denna vidriga katolska försoningslära skulle alltså Lammet ha undergått den eviga döden. Men det är så långt ifrån, att han undergått den, att tvärtom hela hans död gick ut på, att han måtte taga sig tillvara för den eviga döden; såsom vi redan antytt. Se här ytterligare ett par ord i saken:

I synd-, skuld- och straffandens fiendskap mot Gud bär varje människa fröet till evig synd och därmed fröet till evig död i sig. Just detta förfärande hat-frö vill växa upp till ett uppsåtligt hat mot Gud, särskilt då hon i dödslikheten med Lammet står invid de båda förargelsegapen; det vill springa över i ett beräknat vemod och trots; syndanden vill skära tand och knyta hand mot levande Gud; vill sätta sig fast till ett motståndaresjälv, vilket trotsar och bekämpar Gud såsom sin och hela tillvarons värste fiende. Och där så sker, där övergår synd- och skuldanden i en evig, en oborttaglig synd- och skuldande. Och samtidigt härmed och *såsom* följd *härav övergår* Guds domsande till en evig, en oborttaglig domsande. Och denne ande är icke blott över människan, utan sitter inne i henne som otaliga ögon. Han är för henne oändligt mera nära och ingående än vattnet för fisken. Hon måste sekundligen *leva* i den, *dricka* den, ja, *sluka* den och *omsätta* den till sin evige straff-, döds- eller vredesande, genom vilken hon har Guds otaliga ögon i sin ande, själ och kropp såsom otaliga och osläckliga eldsflammor. Därför erfar alltid en människa, då hon stiger ett steg ned i dessa avgrundsdjup, en fasansfull brand i hela sin varelse och på tungan en vidrig smak såsom av brinnande svavel[*]. Och det är så långt ifrån, att denna brand avskräcker henne från trotsets synd, att hon tvärtom urladdar sig och söker en lindring i stegrat trots; och detta trots åtföljes av en stegrad domsbrand och denna åter av stegrat trots o.s.v. — Så uppstår den eviga döden. Och så skulle Kristus ha haft det, om han undergått densamma. Han måste ha begått evig synd för att kunna lida evig död. Ty denna död växer *blott* såsom fullmogen frukt på syndens fullväxta träd. Denna synd och denna död sitter ihop oändligt innerligare och oupplösligare än de båda sidorna i samma blad. Och därför kan Gud aldrig överflytta den eviga döden på någon, som icke har dess *orsak,* den eviga synden, i sig; lika litet som han kan borttaga den eviga döden hos den, som har dess fullt genomförda *orsak,* den oborttagliga synden, i sig. Också står det ingenstädes i skriften, att Kristus har undergått den eviga döden. Och väl det. Ty då vore hon icke »skriften».

[*] Om icke det uttrycket »eld och svavel» — varmed naturligtvis icke menas lekamliga ting — stode i skriften, så vore det en betänklig brist i vår bibel.

Men se nu Lammet. På korset hade han all världens synd-, skuld- och straffande i sig, så innerligt inblandad i hela hans varelse som två blandade vatten. Och den anden förde honom intill de båda förargelsegapen och sökte, understödd av avgrundsdjurets kraftande, med hela sin plågo- och frestelsemakt störta honom i dem. I den anden, som var all världens och helvetets hat-ande mot Gud, hade han själva fröet till evig synd och därmed till evig död i sig. Och just nu ville detta frö växa upp inom honom i förargelsens vemod och trots. Och nu gick allt ut på att döda eller övervinna detsamma. Och han åt upp det och drack ut det och led det förförande giftet och upplöste och avförde det. — *Så* hade han det eviga helvetet i sig, men såsom en fasansfull *möjlighet,* såsom ett *frestelse- och* upplösnings-kval, som kunde slå över i ett evigt helvete. *Så* led han den eviga synden och döden i deras outsägligt kväljande, spännande och frestande *möjligheter,* i deras *frö-verkligheter.* Men det är en oändlig skillnad mellan att så lida *av* och *inför* den eviga döden och att undergå densamma såsom fullväxt och fullmogen straffdöd. — Och just här vid den eviga dödens bråddjup satte han genom sin segerande detta bergfasta: »**Stopp! Stopp**!» som du känner i försoningsandens räddande grepp kring din ande, då du håller på att stupa i de fasansfulla tjur- och lejondjupen. O, Guds Lamm, Guds Lamm! — hav tack!

Så har han frälst oss från den eviga döden; icke genom att undergå densamma i vårt ställe, utan genom att i vårt ställe döda, upplösa eller övervinna vår synd-, skuld- och straffande, som i sig bär fröet till evig död, och som måste övergå i en evig synd- och dödsande, om vi bibehålla och omsätta den i en oborttaglig ande. Därmed har Lammet ryckt hela mänskligheten stamvis *ut ur den ande* och *bort från den väg,* som ohjälpligen leder till fördömelsen, om vi fortsätta den. Och så kan han genom andebytets försoning med Gud frälsa varje människa från fördömelsen. Och *blott* så. Hela vikten ligger på ett verkligt och grundligt *bortbyte* av den förskräcklige »bortbytingen», som vi uppammat, nämligen den tresidige djuranden med gudhatets, budhatets och brudhatets botteneld uti sig.

Alltså är icke den eviga fördömelsen vår största fara. Ty den står icke *omedelbart* för dörren och har aldrig gjort det. Utan vår största fara är den eviga fördömelsens *frö,* som vi bära i vårt bröst: i *vild-anden,* som är vår självviske ande, i *vildbegäret,* som är vårt självviska begär, i *vildviljan,* som är egenviljan och världsviljan, i *vildkärleken,* som är egenkärleken och världskärleken o.s.v. *Här* ligger vår sekundliga fara. Och *här* är det försoningsanden vill gripa in med sitt ämbete, som är andens ämbete (2 Kor 3:6-8), *försoningens* ämbete: »låten försona eder med Gud» (2 Kor 5:18-20), ty utan Kristi ande höra vi varken Gud eller Kristus till. — Men just här spelar skökan människorna ett förfärande spratt. Ty just från denna inre, sekundliga andefara rycker hon deras uppmärksamhet bort genom sin fördömelseförsoning och dennas tillräknande på ett blott och bart yttre sätt genom ett domsutslag i himmelen. Och gå de arma människorna där i den inbillningen, att de äro frälsta från den eviga döden, »uppe i himmelen», under det att denna död molar och molar, växer och växer på botten av det i grunden odödade, oförsonade och på ytan vitmenade djurhjärtat. Så har skökan

fördärvat (skadat) många miljoner människor. Och så fortsätter hon, ända tills hon ligger i de 10 konungarnas eld. Ty skriften nämner aldrig på ett enda ställe, att skökan kommer att göra bättring. Hon skall brännas upp.

Skökans fördömelselära är en romersk dikt. Gud börjar icke med en fördömelsedom, utan med den slutar han. Hans rättfärdighet är först **Faderns** rättfärdighet, som icke genast spänner upp straffet i oändlighetshöjd, utan låter straffet hålla jämna steg med synden. Där synden stiger, där stiger straffet. Där synden når sin högsta höjd, där når straffet sin högsta höjd. Där synden avtager, där avtager straffet. Där synden upphör, där upphör straffet. Där synden är timlig, där är döden timlig; där synden är evig, där är döden evig.

Detta är Guds »rättvisa». Den står ock skriven i varje människohjärta. Och denna Guds rättvisa har sin grund i hans fadershjärta. Och detta hjärta har icke Lammet öppnat eller intjänat åt oss, utan *det* är tvärtom själva den eviga grundval, på vilken Lammet står. *Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.* Detta hjärta är äldre än försoningen; och utan detsamma hade försoningen aldrig blivit till. Frälsningen är icke Lammets och Guds, utan »Guds och Lammets» (Upp 7:10). Nåden är icke den människans, Jesu Kristi, nåd och Guds nåd, utan »Guds nåd och den människans, Jesu Kristi, nåd» (Rom 5:15). Denna »Guds nåd» är själva den eviga urnåden. Den är icke förvärvad eller avtvingad Gud genom »Kristi förtjänst», utan den är själva grundnåden till nåden i Kristus. Gud är icke den andre utan den förste i allt. Han är själva urfrälsaren. Därför kallas han ofta för frälsare. Det var frälsaren Gud, som befallde Paulus predika (Tit 1:3). Och läran tillhör frälsaren Gud (Tit 2:10). Och det är Guds, vår frälsares, godhet och kärlek till människorna, som uppenbarades i Kristus. Och han frälsar icke på grund av en juridisk tillfyllestgörelse genom Kristus eller på grund av våra rättfärdighetsgärningar, utan *»efter sin barmhärtighet»* och *»efter sin stora barmhärtighet»* (Tit 3:4, 5; 1 Petr 1:3). Allt står på Guds barmhärtighet. På den står, går och dör Lammet, på den uppstår han, på den far han till himlen, på den frälsas vi. Frälsningens hela omätliga kedja är länkar ur Guds barmhärtighet.

Men här håller skökan ett faseligt väsen med en Guds fördömelsevrede, som han först måste urladda på Lammet genom den eviga dödens kval, innan han kan vara »rättvis och god». Och denna vrede har aldrig funnits till. En sådan Gud var för Kristus helt och hållet okänd. Han predikar **Fadern.** I bergspredikan kallar han honom 16 gånger för sina åhörares Fader.

Och denna falska vredeslära har förtunnat och bortskymt skriftens fruktansvärda allvarliga lära om Guds vrede. Hans vrede bor i vårt bröst i gestalten av vår döds- eller vredesande, som sekundligen växer i mån av vår synd. Vår eviga fördömelse svävar icke upp i molnen och strykes icke heller ut genom ett andelöst straffblod; den är en *ande,* som bor i vår ande, och viker blott för *ande:* **försoningsanden.**

Den nyssnämnde professor Luthard gör i sin dogmatik detta märkliga medgivande: *»Vad Kristus för oss gjort och lidit täcker sig*

icke fullkomligt, i betydelsen av ömsesidig avräkning, med vad vi skulle hava att göra och lida. Ty han har icke lidit den eviga fördömelsen i egentlig mening. Ty gemenskapen med Fadern var icke så upphävd, som hos de fördömda gemenskapen med Gud är upphävd.»

»I egentlig mening har Kristus icke lidit den eviga fördömelsen», säger han. Och vi tillägga: »i egentlig mening» har han icke gjort eller lidit någonting i vårt ställe. Ty synd, skuld och straff eller död kunna aldrig »i *egentlig mening»* överflyttas på en annan.

Synden sitter i syndaren. Och blott där sitter den »i egentlig mening». Och såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande synd-ande, som hotade att göra honom till syndare »i egentlig mening».

Och skulden »i egentlig mening» sitter blott i den, som gjort skulden. Såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande och nedtyngande skuld-ande, som hotade att göra Lammet till den skyldige »i egentlig mening».

Och den andliga döden sitter »i egentlig mening» blott hos den, som är död från Gud i överträdelser och synder. Döden är ande-, själs- och blodsfördärv (så ock synd och skuld) och finnes »i egentlig mening» blott hos den, som fördärvat sig. Såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande dödsande, som hotade att neddraga Lammet i ett dödsfördärv »i egentlig mening».

Och den lekamliga döden är en följd av synden och ett straff för densamma. Och såsom straffdöd »i egentlig mening» kan den blott uppträda hos den, som har dödens orsak, synden, i sig. I denna mening kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån, av synd- och dödsanden påtvingad död, som hotade att störta Lammet i en lekamlig straffdöd »i egentlig mening». Också se vi ju, att den lekamliga döden fortgår alltjämt, fastän »han har dött för oss». Och den drabbar även Herrens heliga. Ty dödens orsak, synden, blir aldrig i detta livet fullkomligt utrotad hos dem.

Och den eviga döden »i egentlig mening» sitter blott hos den, som begått evig synd; såsom vi sett. Och i den meningen kunde den icke överföras på Lammet utan blott i gestalten av en utifrån inträngande gudsfientlig hatande, som är frö-anden till den eviga synd- och dödsanden, och som hotade att störta Lammet i evig synd och därmed i evig död.

Nej, Lammet påtog sig och intog i sig och upplöste eller övervann all världens synd, skuld och straff i gestalten av hennes synd-, skuld- och straffande, som är det ondas organiska och solidariska livsväsen eller den personliga och ansvariga sammanfattningen och huvudsumman av alla världens synder, skulder och straff. Han mötte lagens krav och lagens förbannelse med sin *evigt evangeliska* första- och andrabudsande, som står på ett oändligt högre plan än det bokstavliga, det lagiska och juridiska, och som därför icke täcker eller uppväger detta med ett lika mot lika, utan i vilken första- och andrabudsande lagkravet organiskt försvinner *så,* som knoppen försvinner i blomman, och lagens förbannelse försvinner såsom kölden

försvinner i solen. Blott i denna oändligt höga, vida och djupa mening stod Lammet i vårt ställe*. Detta »lagenligt täckande och uppvägande», detta »juridiskt lika mot lika» är en oandlig, jordisk, sinnlig, låg och rå ståndpunkt, en Lammet ovärdig och neddragande lära, som Herrens heliga skola hålla fjärran. Ty denna lära härstammar från sköko-Rom och icke från den apostoliska och efterapostoliska solkvinnan, som aldrig ryckte till sig Lammets verk, utan kastade sig på själva personen, i vilken verket står på evig middagshöjd.

Skökan lägger ställföreträdareskapet i en lidandessumma, som »täcker och uppväger» all världens eviga straffsumma; som vi sett. Man kallar detta ställföreträdareskap för det juridiska straffvikariatet, emedan Gud här står blott såsom domare och straffgud inför Lammet, och emedan Lammet här står blott som en vikarie i världens ställe för att avtjäna hennes straff. Allt är här den hårda kalla rätten, allt är strängt lagiskt, juridiskt. Gud kan icke förlåta, förrän han till punkt och pricka fått full valuta i evighetskval. Det är en ful Gud. Lägg bort den. Ty han finns icke.

Men detta straffvikariat är skökan dyrt och kärt. Hon behöver blott framlämna sin syndaräkning till Gud varje kväll och säga: »Var god och kvittera, ty du har fått full betalning genom, min straffvikarie, Lammet.» Ett sådant fräckt pockande på nåd, är som vi veta, mycket vanligt i de sköko-evangeliska kretsarna.

Och så blir detta ställföreträdareskap ett ödesdigert »utanförskap», en utanför-frälsning, som kringgår döds- och uppståndelselikheten med Lammet, en utvärtesförsoning utanför Lammets försoningsande. Allt ont blir en andelös utvärtessumma; synd, skuld och straff bli blott utvärtessaker. Allt gott blir en andelös utvärtessumma, försoning, nåd och förlåtelse bli utvärtessaker. Blicken för att ont och gott äro ande försvinner. Man tror sig vara frälst från synd, skuld och straff, mitt under det att man är så full av synd-, skuld- och straffanden, av det själviska, jordkrypande jaget, sinnet och hjärtat, att det sekundligen rinner över som en ohejdlig ström i tankar, känslor, önskningar, begär, ord och strävanden. Man prisar det välsignade utvärtes-Lammet, men är invärtes full av djuret.

Men märk än en gång: min synd är *vilddiuret.* Mitt onda är mitt djur. I det bor hela min utvärtes synd-, skuld- och straffsumma som en invärtes synd-, skuld- och straffandesumma. Där, *inom mig,* har jag mina 10.000 pund såsom 10.000 djur-plus och 10.000 kerub-minus. Varje synd giver en djurbeskaffenhet åt hela min ande, själ och kropp; sätter en djurprägel på varenda punkt i hela min varelse. I varje synd föder djuret sig på nytt. Varje synd ingår i mig som ett förökat djur. Djuret lever på synd och växer av synd. Och själva mitt sekundliga djur-vara omsätter sig i ett sekundligt djur-bliva, ty jag står under utvecklingens omutliga: »Rulla!» Sålunda är djuret i varje sekund den livs levande, personliga summan och behållningen av hela mitt föregående liv, så ock den levande grundvalen och kraften till mitt kommande djurliv. Jag *är, är, är* sekundligen allt vad jag sekundligen känt, tänkt, talat och gjort under hela mitt liv; och jag *är* väsentligen

* Till denna viktiga sak återkomma vi i 5:e och 6:e kapitlen.

hela det djur, som jag kommer att bliva, och som jag *måste* bliva om jag förbliver djuret. Och just i och genom mitt djur, min synd-, skuld- och straffande, är jag arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Här i *mitt inre* ligger alltså min grundfara, alla mina farors fruktsamma moder. Och här måste räddningen anbringas. Och se nu, huru faderligt vist och faderligt barmhärtigt Gud har ställt det genom att i Lammet skapa en försoning, som just är en ande, och som därför kan gripa in i mitt andefördärv. Denne försoningsande blåser bort, tvår bort, renar bort djuret inom mig och *därmed* djuret bakom mig. Ty Lammets ande har ända ned i blodet, ut i fingrar och tår, upplöst all världens djurande på korset och blivit en paradisisk tron-ande, som nu ledigt och lätt kan upplösa min djurande, såsom middagens sol upplöser ett litet moln. Och blott genom denna upplösning av djuret *inom* mig blir jag löst från djuret bakom mig. Ty djuret *bakom* mig har jag till dess ande- och samvetsbehållning *inom* mig. Varenda synd jag begått sitter som ande i min ande. Och varenda synd är belagd med en dödsdom till fördömelse (Rom 5:12, 16), d.v.s. en dom, som måste föra till fördömelse, om jag bibehåller synd-anden. Denna dödsdom förnimmer det vaknade samvetet. Alla synderna bränna, ty de sitta alla i anden. När nu den tresidige (den synd-, skuld- och straffrie) försoningsanden upplöser den tresidige djuranden, då löses samvetet från de begångna synderna. Dödsdomen upphäves. Och Guds välbehag utgjutes i mig i och med den tillbytte försoningsanden. Ty Guds välbehag är samlat i Lammets ande till en världsflod. Och det finnes icke en enda droppe utanför den anden. — Blott så får jag frid; aldrig på annan väg. Samvetsfrid under inneboende och rådande djur är skökofriden. Blott andebytet ger frid. Ty blott genom det blir jag Guds och Lammets tillhörighet. Och mitt flydda liv må vara hur gräsligt som helst — *frid, frid, frid.* Så framt det nämligen är fullt allvar med bytet; så att jag verkligen mot Lammets ande byter bort hela detta liv bakom mig, *sådant* det står som ett djur *inom* mig; så att icke jag nöjer mig med en fläkt- och prov-ande då och då, utan genom ste-get-ut-döden upplåter mig för steget-in-anden, som är den stadigt inneboende anden. — Och denna frid härflyter icke från Lammets »juridiska strafflidandesförtjänst», ty den är blott en romersk dikt, utan från Lammets andeförtjänst, som består däri, att han övervunnit synd-, skuld- och straffanden ända ned i doms- eller dödsblodet.

Det gäller alltså icke i första hand att få djuret utplånat sådant det står bakom mig i mitt flydda liv, utan att få det utplånat sådant det står *inom* mig. Ty de synder jag gjort, de äro gjorda och kunna icke ens av Gud göras ogjorda. De äro insatta i världen och gå sin gång i världsutvecklingen och giva upphov till nya synder och nya eländen. Jag har skadat många människor även utan att veta det. Och dessa skador kunna fortgå släkte efter släkte. Ett enda ont ord, en syndig åtbörd eller gärning kan bli första länken i en kedja av synder och lidanden, som fortgår genom århundraden. Men nu är Lammets försoningsande även världsstyrelsens ande. Och då han får stryka ut mitt flydda liv sådant det står som ande i min ande, då tar han hand om mitt liv sådant det är insatt i världen och utplånar det även där i sinom tid, vändande till godo allt vad jag har vänt till ondo. — Men härvid äro två viktiga saker att bemärka. Först, att jag måste gottgöra mitt flydda liv, så långt jag kan. Denna gottgörelse ställer Herren som villkor för

att få mottaga och äga försoningsanden (Matt 5:23-26). För det andra måste jag botfärdigt undergå alla de lidanden, som mitt flydda liv drager över mig. Här är Davids exempel upplysande. Han var och vart djuret, då han dödade Uria och tog Batseba. Men samvetet vaknade. Djurgärningarna hade han i sin ande. Där svedo de. Men där borttogos de genom den gammaltestamentliga försoningsanden. Dödsdomen, som följde synden upphävdes. »Du skall icke dö», sade Natan. Men vedergällningens dom undslapp han icke. Som störtsjöar bröto den heliga hämndens lidanden in över honom. Som slipade uddar följde och förföljde de honom. Bägaren måste han tömma till botten. — Så får människan göra tvåfaldig bot för sitt flydda liv: gottgörelsebot och lidandesbot.

Sålunda: hela min fara är djuret inom mig. Och här griper försoningsanden in och borttager djuret och sätter sig i dess ställe. Därmed är jag *uttagen* ur samvetets domsansvar för mitt flydda liv, och detta liv är lagt under försoningsbehandling i världsstyrelsen; *uttagen* ur vilddjursriket och insatt i himmelriket; *uttagen* ur djurbarnaskapet med djurarvet och insatt i ett himmelskt barnaskap med ett himmelskt arv. Så försonas man med Gud. Och på denna invärtes försoning ligger hela vikten. Men här har skökan förstört saken genom att lägga hela vikten på en strafflidandessumma, som är en andelös försoning utanför Lammets ande. Han får blott vara med som ett bihang till försoningen, icke såsom själva försoningen. — Men försoningen är ingen juridisk summa, utan en person. *Han, han* på den himmelska härlighetens middagshöjd är försoningen för våra och hela världens synder.

Den juridiska försoningen är det förfalskade Lammet, skökans Lamm. Anden, personen, är borta; strafflidandesverket har blivit allt.

Denna lära härstammar från den katolska kyrkan; som vi sett. Och hon bär tydliga spår av den romerske skökoanden, som är det kristnade djuret, eller djuret under sken av Kristi namn. Det är just denne oandlige ande, som ur försoningen trängt ut anden, personen, och därmed fått något oandligt, opersonligt att vila vid, som giver honom frid. Och därför är denna lära så kär för oandliga andar, ormringlande själar och scharlakansbeprydda kroppar.

Och denna lära vann insteg i de protestantiska kyrkorna. Så upptogs hon även av den lutherska kyrkan och har, i stort sett, alltid varit och är ännu hennes försoningslära.

Men denna lära har alltid varit motsagd i alla kyrkor. Och i vår tid är hon det mera än någonsin. Och det är ett gott tidens tecken. Det tyder på att här ligger sjusidig kraftande i luften, att Patmostider stunda, då Patmospersonen träder människorna in på livet och mönstrar den Harmageddoniska hären med den himmelska middagshälsningen: »Se, jag är den levande.»

Så finns det nu i vår svenska statskyrka professorer och biskopar och säkerligen hundratals präster, som varken i liv eller lära höra skökan till.

Och bland dem som hava den katolska försoningsläran finnes det sådana, som i sitt liv hava den personliga försoningen, under det att de i sin lära hava den opersonliga straffsummeförsoningen. Ty de rättsinniga förer Gud den rätta vägen, även om deras tankar om den vägen icke stämma överens med hans; nämligen så vitt och så länge den

falska läran icke är dem medveten. Och till dessa rättsinniga solkvinneandar hörde med all säkerhet den nyss nämnde Nohrborg.

Då dessa människor få erfara andebytets försoning med därav följande frid och segerkraft över djuret, då mena de, att detta var »utkvitteringen» av deras skuld på grund av Kristi utståndna helveteskval i deras ställe, då det däremot var »utkvitteringen» eller borttagandet av deras synd-, skuld- och straffande genom försoningsanden. Deras fel består i en oriktig tolkning eller uppfattning av detta erfarenhetsfaktum. I praktiken höra de solkvinnan till, men i teorien tillhöra de skökan.

Och de förmena, att denna lära giver bekymrade själar en »så god tröst». Men den trösten kommer icke från den falska läran, utan från upplevelsen av andebytets försoning, vilken Lammets ande bringar till stånd *trots* den falska läran.

Men de besinna icke bland annat följande tre saker:

För det **första,** vilken falsk tröst millioner människor tagit och taga av denna lära. Den stora hopen har släkte efter släkte i århundraden blivit inpiskad till att vila vid den falska lidandesförtjänsten och inlärd att betrakta sig som en »kristelig församling» och till och med föst fram till nattvardsbordet. Och så har denna falska försoning växt in i själva blodet. Den falska läran har övergått i en falsk ande- och själsställning till frälsningssanningen, grundlagt en skev tanke-, känslo- och viljeriktning och blivit ett naturfördärv hos hela folket. Och detta blodsfördärv står kvar även sedan folkmassorna icke längre höra på denna lära. — Och ännu i dag inpiskas den folkfördärvande försoningsläran på de flesta predikstolar, i de flesta folkskolor, nattvardsskolor och många andra skolor och skökobesmittar alltfort hela vårt folk. Ty försoningens verkliga väsen, som ligger i Lammets övervinnarande, vilken försonar människan med Gud genom att giva henne segeranden över djuret, detta väsen kringgås, förtunnas och förfuskas genom den falska straffsummeförsoningen.

Och för det **andra** besinna de icke, vilken falsk tröst flertalet av de troende tagit och taga av denna lära, då de ideligen tillhållas att vila vid Kristi lidandesförtjänst i stället för vid Kristus själv. Därvid föras de vid sidan av försoningens nyssnämnda levande väsen, som är Lammets segerande, och invaggas i en självtagen frälsning utanför denne ande och tro sig vara försonade med Gud, under det att de i grunden sitta kvar i den rådande djuranden. Så stänges vägen för en verklig frälsning. Och Guds ande kommer ingen vart med dem; utan det stannar vid fläkt-anden och prov-anden, som städse måste tagas ifrån dem, då de innerst bibehålla djuret på tronen och dagligen framlämna räkning till kvittering av det rådande djurfördärvet. Och så är skökolivet i full gång. Och dessa människor kunna icke avgiva ett vittnesbörd om en överjordisk och övervärldslig uppståndelseande. Utan deras liv är under allt andligt sken, jordkrypande, världsälskande, småaktigt, lågsinnat och opålitligt i handel och vandel. Och det ser den stora hopen. Ty djuret har skarp blick för djuret. Och så får denna hop mångenstädes aldrig se ett verkligt kristet liv, aldrig komma i beröring med en överjordisk ande, utan endast med en andlighet, som väsentligen står på samma ståndpunkt som hopen. Och så växer detta skökofördärv in i själva blodet till ett andligt naturfördärv hos dessa troende, en domsförblindelse, som ofta aldrig kan brytas i tiden. Och om en

människa skall kunna uttagas ur den, så måste hon genomgå en bitter skola, ofta åratals lidande, innan det skökofördärvade blodet blir renat, så att hon kan se sin verkliga belägenhet och gripas av ett sant personligt frälsningsallvar. Somliga ana, att det icke står rätt till med dem; och de klaga däröver, att de äro fångna i en ljumhet, lojhet och halvhet, som äro dem alldeles övermäktiga; sanningen »biter icke på dem, huru gärna de än ville». Ja, det är just blodsfördärvet, som skökan tillfogat alla kristna folk, och vilket hindrar Guds ande från att få det rätta allvarsgreppet i människornas hjärtan. Så hade den judiska skökan fördärvat hela judafolket; så att varken Johannes Döparen eller Kristus kunde väcka det. Hela folket låg under ett blodsfördärv, som just var djurbarnaskapet med djurarvet. Och därför studsade sanningen och stod maktlös, även då den kom med ande och kraft från Herrens läppar. Så förskräckligt är skökofördärvet. Men det ser och besinnar man icke. Utan man går på med sin utvärtesfrälsning utanför anden, alldeles som den judiska skökan.

Och för det **tredje** besinna de icke, att Lammets blod är ett andelekamligt, allestädes närvarande blod, att Herren Sebaots ande, i vilken alla människor leva och hava sin varelse, instigit i detta blod eller upptagit det i sig, så att alla människor måste leva och hava sin varelse i Lammets blod antingen som ett välsignelseblod eller som ett förbannelseblod. De kristna folken måste sekundligen dricka Kristi blod antingen till liv eller till död. Och när nu detta blod förfalskas till ett blott lekamligt dödsblod, till ett oandligt och opersonligt straffsummeblod, och människorna taga en falsk tröst av det, då måste de dricka och omsätta Lammets blod till en dödsande ända ned i blodet. Så uppstår detta förfärande blodsfördärv, som vi nyss antytt, och som ställes inför oss i Guds vredes andra och tredje skålar (Upp 16:3, 4). Hela folkhavet förvandlas till blod, likt blodet av en död; och allt levande i havet dör. Och alla källor och floder på jorden bliva blod. Och vi börja få se, huru vårt svenska folk lever i ett hav av förbannelseblod, där allt levande dör och alla källor och floder av gudsfruktan, samvete och rättfärdighet övergå i blodförgiftade källor och floder av gudlöshet, samvetslöshet och orättfärdighet, så att vi stå redan nu inne i ett folkfördärv, som är mera argt, elakt och himmelsstormande än i något hednaland på jorden. Och i detta fördärv har den svenska skökan en fasansfull andel. Ty hon har genom blodsförfalskningen bragt Lammets blod över och in i det svenska folket som ett förbannelseblod, som den röda straffsnaran kring dess hals. — Och därför äro varningarna för skökan de fasansfullaste i hela skriften (Upp 14:8-11). Och därför sjunger hela himlen ett trefalt Halleluja, då hon fått sin rättvisa dom.

Och därför I Herrens heliga, för Guds och Kristi skull sen upp, sen upp! Och bemärken, att vårt världsrikes grundkaraktär är det kristna skökodömet, då denna världens Gud lyckas att under sken av Kristi namn bringa hela världen ned i det sjunde världsrikets avgrund.

Och därav, att Gud fördrager skökoeländet till en tid och söker att även i det plocka fram uppriktiga själar och göra så mycket gott av detsamma som möjligt, därav följer icke, att Herrens heliga skola blunda för detsamma. Ty då taga de del i hennes synder och få del i hennes plågor. Och förelöparen till dessa plågor har du redan i den förtunnade ande och i de hämmade himmelska flöden, som alltid åtfölja

vänskapen med skökan. Och inlåter du dig något närmare med henne, så skall du snart få sitta där och mjölka den sinta kon.

Och ju mer det lider mot slutet av det sjätte huvudets tid, desto mer kommer skökan att i gudagiven förblindelseande och i satansgiven kraftande försvara sig och alla sina falska läror. Det se vi på det påviska Rom, som nu stramar åt kring sina »klenoder» hårdare än någonsin; och det se vi även i vårt land, där det förfalskade Lammet börjar hållas högt såsom den »klenod», kring vilken hon skall samla vårt folk. Akta dig för den samlingen.

Alltså: se upp till den »gamla kyrkan». Hon betonade personen framför hans verk och »älskade att i själva personen se försoningen mellan Gud och mänskligheten». Och hennes försoning har visat sig hålla provet. Den gav henne den överjordiske lejon-anden, den övervärldslige lamm-anden med 7 horn och 7 ögon, som besegrade det femte världsriket.

Men bort med skökans försoning, som tager verket framför personen. Den försoningen har visat sig *icke* hålla provet. Utan den har tvärtom hjälpt vilddjuret på benen, varit ett plåster på det femte huvudets sår; den har lammbehornat djuret, kastat skenet av Kristi namn över djurväsendet, som just under detta sken blivit »livförsäkrat» och går stadigt fram mot sjunderiksmålet. Skökans försoning har fördärvat folken och förgiftat deras blod, så att allt levande nu dör inför våra blickar. Barn och ungdom i mångtusenden dö dagligen blodförgiftningens död. Rätt och rättfärdighet dö ut, sedligheten tvinar bort. Laster och brott prisas som goda gärningar. Mammons krönte gud reser sitt huvud högre än någonsin. Massorna hava svultit vid hans fot i århundraden: och under skökans skydd har han trampat på deras nacke. Och nu samla de sig i millioner kring de röda fanorna, som *just äro blodshavets tecken, tecken; blodförgiftningens tecken!*

Bort med det förfalskade blodets försoning, som dränker världen i förbannelsens blod! Och fram med den äldsta försoningen, det allestädes närvarande andelekamliga blodets försoning, som giver och är den överjordiske kraftanden, vilken frälsar från det sjätte djuret och från skökan i dess famn och från det sjunde djuret, som ligger i avgrundsdjurets famn! Bort med skökans Lamm, och fram med den tolvstjärnekrönta solkvinnans Lamm!

FJÄRDE DELEN

Sammanfattning

Vi ha i det föregående sökt göra bruk av den förunderliga bilden, som ställes inför oss i Lammets 7 horn och 7 ögon. Många människor förbigå denna och dylika bilder, som synas dem så »anstötliga, råa och vidunderliga». Men det beror blott därpå, att de sakna blick för den härliga eller hemska verklighet, som dessa bilder och ord beteckna. Och så stannar man vid den lekamliga tjuren, tjurfoten, hjulet, vagnen, de 7 lammhornen och de 7 lammögonen, och vid det där »onaturliga» hornet, som ju säges hava människoögon och en mun, och som talar, och som säges vara en konung, alltså ett horn, som kan se och tala; »nej, det går för långt i onaturlighet; åtminstone kan man då inte komma med

slikt inför bildat folk». — Ja, så hänger man upp sig på det lekamliga och gruvar sig och jämrar sig och river sig vid örat över de »plumpa och naturvidriga bilderna och de besynnerliga orden och uttrycken». Det är för »grova» och för »fula» saker för det fina djuret i pappersfodralet och för den fina skökan i purpurklänningen.

Men det kan inte hjälpas. Utan nu fram med Lammet just sådant det står mitt i tronen med 7 horn och 7 ögon och med utseende av att ha varit slaktat! Skökan har tagit blott detta slaktmärke, såsom vi sett. Men det är det stympade Lammet. Och det duger icke; allraminst i de hornande-tider, som nu bryta in. Ty det blir »besynnerliga» tider, vilka kräva just den ande, som profetian nedlagt i sina »besynnerliga bilder, uttryck och ord».

Icke så, som om denna sak varit okänd ända tills nu, då *vi* påpeka den. Nej, solkvinnan har alltid haft och *har* alltjämt det ostympade Tron-Lammet, som just gör henne till den krönta himladrottningen. Utan vi mena, att Tron-Lammet nu bör fram i den ande och kraft, som den nya tiden kräver, så att Lammet blir »tidsenligt». — Vi ha i denna bok ingenting nytt. Utan allt vad vi skriva är endast några små, ytterst bristfulla och skröpliga antydningar om den frälsningssanning, som Herrens heliga alltid haft. Ty så mycket tro vi oss ha fått se in i denna sanning, att vi se oss veta *mycket litet,* och detta lilla *mycket ofullkomligt.*

Nu, nu kräves Lammets kraftande, som är den sjufaldiga horn- och ögonanden, vilken giver den sjufaldiga horn- och ögonförsoningen, hel-försoningen, med Gud, i kraft av vilken människan kan *se och övervinna* det sjufaldiga djuret, som är hel-djuret. Och denna Lammets kraftande är:

1

Den tresidiga försoningsanden

som giver den tresidiga försoningen med Gud genom upplösningen av synd-, skuld- och straffanden;

2

Lösenanden

som giver lösenförsoningen med Gud genom »friköpningen» från synd-, skuld- och straffandefängelset ända ned i blodet och gör människan till en grenbetalning i stambetalningen;

3

Människoansiktets ande

som giver förnuftsförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer och så lever sekundligen av förnuftets mjölk;

4

Lejonanden

som giver lejonförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan fullgör övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag;

5

Tjuranden

som giver tjurförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tjursegt, tjurfast och som det heliga nötet tvärt emot det djuriskt tjuriska förnuftet bibehåller första- och andrabudsståndet på tronplanet;

6

Örnanden

som giver örnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan sekundligen förnya och förvandla sig och stiga uppåt i safirens allt renare och ljusare rymder;

7

Tronanden

som giver tronförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan sitter konung och står präst i sitt lilla rike;

8

Lampanden

som giver lampförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har alla sina sju lampor brinnande;

9

Tempelanden

som giver tempelförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tillbeder Gud i ande och i sanning;

10

Tronkällans ande

som giver källförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan är källmänniska med strömmar av livets vatten i världens hedmark och Döda hav;

11

Blixtanden

som giver blixtförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan gör trons sekundliga blixtgärningar inåt och utåt;

12

Kristallanden

som giver kristallförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan *är* Guds helighet och rättfärdighet i grengestalt;

13

Huvudfästets ande

som giver huvudfästets försoning med Gud, i kraft av vilken människan står fästad under tronen i abbafruktan och abbakärlek;

14

Härlighetsanden

som giver härlighetsförsoningen med Gud, i kraft av vilken härlighetens ande vilar över människan och omsätter sig i henne till en himmelsk ande-, själs- och kroppshärlighet;

15

Silver- och guldanden

som giver silver- och guldförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har Guds silver- och guldhjärta och därmed är ett barn av »människan» på tronen;

16

Hjulanden

som giver hjulförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan står under Herren Sebaots saliga: »Rulla!» i kärlekens sekundliga rundgång;

17

Vagnanden

som giver vagnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan får sekundligen åka i den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tronvagn;

18

Fruktanden,

som giver fruktförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan bära andens frukter, som frälsa trädet från rothuggning och grenen från avhuggning;

19

Middagsanden

som giver, icke längre morgonförsoningen, utan middagsförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan icke längre är barn, utan man med moget övervinnande och därmed mogen för alla 7 evighetslöftena, myndig för arvet: »**allt detta**»**;**

20

Paradisanden

som giver paradisförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan *är* kommen till Sions berg, till det heliga gudaberget, där ädelstenarna gnistra, talrika som daggens pärlor; där eldstenarna stråla av Guds kärleks eld i allt och över allt, så att hela jorden är full av Herrens härlighet.

Och alla dessa »20 andar» och 20 sinom 20 därtill betecknas med Tron-Lammets 7 horn och 7 ögon. Så mycket ligger i denna förunderliga bild. Den giver en övermåttan rik andeförsoning med Gud. Så att människan har nog och över nog.

Och allt sammanfattar Paulus i detta enda:

Kristi Ande,

utan vilken ingen hörer Kristus till.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Innehållsförteckning:

FEMTE KAPITLET
Andens Lag 1
Rom 7:7–25 1
Rom 8:1–39 2
FÖRSTA DELEN
Andens lag 3
I. Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet 3
II. Två lagar 7
1. Två lagar i det 7:e kapitlet 7
2. Två lagar i det 8:e kapitlet 9
III. Lag och profeter 14
1. Lagens majestät 15
2. Lagens tvenne världsskeden 15
3. Lagen och Kristus 17
4. Lagen och lärjungarna 23
IV. Sions lag 25
De 7 bergen 25
1. Paradisberget 25
2. Sinai berg 25
3. Saligheternas berg 29
4. Förklaringens berg 30
5. Dödens berg 30
6. Himmelsfärdens berg 31
7. Sions berg 32
ANDRA DELEN
Apostoliska vittnesbörd om »Andens lag» 35
Paulus 35
1 Kor 13 36
Hebreerbrevet 41
Petrus 44
Johannes 48
Jakob 51
Uppenbarelseboken 55
Sammanfattning 57
TREDJE DELEN
Förfalskning av »Andens lag» 58

FEMTE KAPITLET

Andens Lag

Rom 7:7–25

7. *Vad skola vi då säga? Är lagen synd? Bort det! Men synden skulle jag icke hava känt, om icke genom en lag; ty jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: »Du skall icke hava begärelse.»*

8. *Men då nu synden kom i rörelse genom budordet, uppväckte den allt slags begärelse i mig. Ty utan lag är synden död.*

9. *Jag levde förr utan lag; men när budordet kom, fick synden liv, och jag blev död.*

10. *Så befanns det, att budordet, som var givet till liv, det blev mig till död.*

11. *Ty då synden kom i rörelse genom budordet, förledde den mig och dödade mig genom det.*

12. *Alltså är visserligen lagen helig och budordet heligt och rättfärdigt och gott.*

13. *Har då det som är gott kunnat bliva mig till död? Bort det! Men synden har blivit det, för att så skulle varda uppenbart, att den var synd, i det att den genom något som självt var gott verkade död hos mig, på det att synden skulle bliva övermåttan syndig genom budordet.*

14. *Ty vi veta, att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till träl under synden.*

15. *Ty jag kännes icke vid mina egna gärningar; jag gör ju icke vad jag vill, men vad jag hatar, det gör jag.*

16. *Om jag nu gör det som jag icke vill, så giver jag mitt bifall åt lagen och vittnar om att den är god.*

17. Så *är det nu icke mer jag som gör sådant, utan synden som bor i mig.*

18. *Ty jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott; viljan har jag, men icke förmågan att göra vad gott är.*

19. *Ty det goda, som jag vill, gör jag icke; men det onda, som jag icke vill, det gör jag.*

20. *Om jag alltså gör vad jag icke vill, så är det icke mer jag, som gör det, utan synden, som bor i mig.*

21. Sa *finner jag nu hos mig, som vill göra det goda, den lagen, att det onda låder vid mig.*

22. *Ty efter min invärtes människa har jag lust till Guds lag;*

23. *men i mina lemmar ser jag en annan lag, som ligger i strid med den lag, som är i min håg, och gör mig till fånge under syndens lag, som är i mina lemmar.*

24. *Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?*

25. *Gud vare tack genom Jesus Kristus, vår Herre!* — Så *tjänar nu jag själv visserligen med min håg Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.*

Rom 8:1–39

1. *Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus.*
2. *Ty andens lag — den andes, som giver liv i Kristus Jesus — har gjort mig fri från syndens och dödens lag.*
3. *Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det att den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han sände sin son i syndigt kötts liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet;*
4. på *det att lagens krav skulle uppfyllas i oss, som icke vandra efter köttet utan efter anden.*
5. *Ty de som äro efter köttet, deras sinne är vänt till de ting, som tillhöra köttet; men de som äro efter anden: till de ting, som tillhöra anden.*
6. *Ty köttets sinne är död; men andens sinne är liv och frid;*
7. *emedan köttets sinne är fiendskap emot Gud, ty det är icke Guds lag underdånigt och kan icke heller vara det.*
8. *Men de som äro i köttet kunna icke behaga Gud.*
9. *Men I ären icke i köttet utan i anden, om annars Guds ande bor i eder; men den som icke har Kristi ande, han hörer honom icke till.*
10. *Men om Kristus är i eder, så är väl kroppen död för syndens skull, men anden är liv för rättfärdighetens skull.*
11. *Och om dens ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda också göra edra dödliga kroppar levande för sin andes skull, som bor i eder.*
12. *Alltså, mina bröder, äro vi gäldenärer icke åt köttet, så att vi skola leva efter köttet.*
13. *Ty om I leven efter köttet, så skolen I dö; men om I genom anden döden kroppens gärningar, så skolen I leva.*
14. *Ty alla de, som drivas av Guds ande, de äro Guds barn.*
15. *Ty I haven icke fått träldomens ande, så att I skutten återvända till räddhåga; utan I haven fått barnaskapets ande, i vilken vi ropa: »Abba! Fader!»*
16. *Anden själv vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn.*
17. *Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi annars lida med, att vi även må med förhärligas.*
18. *Ty jag håller före, att denna tidens lidanden äro att akta för intet mot den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss.*
19. *Ty skapelsen trängtar och bidar efter Guds barns uppenbarelse.*
20. *Ty skapelsen har blivit lagd under förgängligheten, icke genom sin egen vilja, utan genom hans vilja, som lade den därunder; dock så att en förhoppning skulle finnas.*
21. *Ty också skapelsen skall en gång bliva frigjord ifrån sin träldom under förgängelsen och komma till Guds barns frihet i härligheten.*
22. *Ty vi veta, att hela skapelsen samfällt suckar och är stadd i födslovånda ännu i denna stund.*
23. *Och icke hon allenast; också vi själva, som hava fått andens förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida efter barnaskapet, efter vår kropps förlossning.*
24. *Ty i hoppet äro vi frälsta. Men ett hopp, som man ser fullbordat, är icke mer ett hopp; huru kan någon hoppas på det, som han redan ser?*

25. *Om vi nu hoppas på det, som vi icke se, så förbida vi det med tålamod.*

26. *Så kommer ock Anden vår svaghet till hjälp, ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar.*

27. *Och han som rannsakar hjärtan, han vet huru Anden är sinnad, att det är efter Guds behag som denne manar gott för de heliga.*

28. *Men vi veta, att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut.*

29. *Ty dem, som han har förut känt, dem har han ock förut bestämt till att bliva hans sons avbilder, honom lika, så att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder.*

30. *Men dem, som han har förut bestämt, dem har han ock kallat; men dem, som han har kallat, dem har han ock rättfärdiggjort; men dem, som han har rättfärdiggjort, dem har han ock härliggjort.*

31. Vad *skola vi nu säga härom? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?*

32. *Han som icke har skonat sin egen son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än skänka oss allt med honom?*

33. *Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är ju den som rättfärdigar.*

34. *Vem är den, som vill fördöma? Kristus är den som har dött,* ja *vad mera är: som också blivit uppväckt: som även sitter på Guds högra sida: som även manar gott för oss.*

35. *Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Månne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?*

36. *Så är ju skrivet: »För din skull varda vi dödade hela dagen, vi hava blivit aktade såsom slaktefår.»*

37. *Nej, i allt detta övervinna vi rikligen genom honom, som har älskat oss.*

38. *Ty jag är viss om, att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är, eller något som skall komma;*

39. *varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*

Vi taga nu tre synpunkter: Andens lag; apostoliska vittnesbörd om Andens lag; samt förfalskning av Andens lag.

FÖRSTA DELEN

Andens lag

I

Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet

Med det 7:e kapitlet mena vi den del av detsamma, som vi här anfört.

Det 7:e handlar närmast om Paulus. Och det 8:e handlar om honom och de heliga i Rom. I det förra säger han »jag»; i det senare säger han »vi» och »I». Allt vad han säger i det 8:e kapitlet, det gäller även honom själv. Ty den höga andliga ståndpunkt, som han där beskriver, innehar även han.

Och lägg nu märke till de många och skarpa motsatserna mellan de båda kapitlen. Se här t.ex. 20 sådana:

1

I det 7:e finns icke Guds och Kristi ande. Men i det 8:e finns han. I det förra nämnes han icke en enda gång; men i det senare nämnes han 19 gånger. — I det 7:e står Paulus utanför anden; i det 8:e står han i anden. I det förra har han blott fläkt-anden; i det senare har han den inneboende anden.

2

I det 7:e är Paulus köttslig (7:14); men i det 8:e är han icke köttslig, utan andlig (8:4, 5).

3

I det 7:e är han död (7:9, 10) och utan frid (7:24); men i det 8:e har han liv och frid, ty han har andens sinne, som är liv och frid (8:6).

4

I det 7:e är han såld till träl under synden eller köttet (7:14), så att han icke gör det goda som han vill, utan gör det onda som han icke vill (7:15–19); men i det 8:e är han icke gäldenär åt köttet, så att han lever efter köttet (8:12), utan gäldenär åt anden, så att han vandrar efter anden (8:4; jfr 6:12–23). Här är han död från synden och kan icke leva i henne. Han är död och uppstånden med Kristus (jfr 6:1–11; Kol 3:1–11).

5

I det 7:e lever synden upp och sänder Paulus i döden (7:9); i det 8:e vill den ock leva upp, men sändes av Paulus i döden. Och blott med detta dödande av köttet genom anden håller han sig vid liv (8:13).

6

I det 7:e råder dödens kropp över honom (7:24); men i det 8:e råder han över dödens kropp (8:13).

7

I det 7:e drives han av de onda begären, så att han icke vet, vad han gör, eller kännes vid sina gärningar (7:15); men i det 8:e drives han av Guds ande (8:14). Och denne ande driver fram sin niofaldiga frukt (Gal 5:22–24). Här är köttet *korsfäst* »tillika med alla sina *lustar* och *begär*». Här är alltså, enligt Paulus, lust- och begärövervädet slut.

8

I det 7:e är han förförd av synden (7:11); men i det 8:e är han tillrättaförd av anden, ty han är förd ut ur köttet och in i anden (8:9).

9

I det 7:e hör han synden till (7:14); men i det 8:e hör han Kristus till (8:9).

10

I det 7:e bor synden i honom såsom härskande herre (7:20); men i det 8:e bor anden i honom såsom härskande herre (8:9).

11

I det 7:e är han fånge under syndens och dödens lag (7:23, 24); men i det 8:e är han frigjord från syndens och dödens lag (8:2).

12

I det 7:e släpas han i syndens och dödens bojor hän mot fördömelsen; men i det 8:e äro bojorna lösta, och nu är ingen fördömelse för honom (8:1, 2).

13

I det 7:e övervinnes han *rikligen,* »övermåttan» (7:13); men i det 8:e övervinner han *rikligen* och det till och med i sju slaktelidanden (8:35–37) och i alla nio tänkbara frestelser (8:38, 39).

14

I det 7:e *vill* han, men *kan* icke (7:18, 19); i det 8:e vill och kan han, och det rikligen genom honom, som har älskat oss (8:37). »Jag *kan* vara mätt, jag *kan* vara hungrig; jag *kan* hava överflöd, och jag kan lida brist. **»Allt förmår jag genom honom, som giver mig kraft»** (Fil 4:12, 13). Så väldig är Paulus, då han står i den av honom 19 gånger nämnde anden i det 8:e kapitlet. Här är det slut med jämmerlåten i det andelösa kapitlet.

15

I det 7:e är han träl och har träldomens ande (7:24); men i det 8:e är han barn och har barnaskapets ande (8:14, 15).

16

I det 7:e är han: »jag själv» (7:24), alltså ett jag utanför Kristus, utanför anden; men i det 8:e är han ett jag i Kristus, i anden (8:1).

17

I det 7:e är han den »invärtes människan» med vanmäktig lust till Guds lag (7:22, 23), han är en andelös ande: men i det 8:e är han den nya människan, pingstmänniskan, med både lust och kraft till Guds lag (8:4).

18

I det 7:e vittnar lagen med hans ande, att han är träl (7:12, 13, 22, 23); men i det 8:e vittnar Anden med hans ande, att han är barn (8:16). På det förra stället behagar han icke Gud, ty han är i köttet; men på det senare stället behagar han Gud, ty han är i anden (8:8, 9).

19

I det 7:e fordrar lagen förgäves rättfärdighet av honom (7:7, 12, 13); men i det 8:e är lagens rättfärdighetsfordran uppfylld i honom (8:4). I det förra kan han icke vandra efter lagen, ty den är försvagad genom köttet; men i det senare kan han vandra efter lagen genom vandringen efter anden (8:4).

20

I det 7:e mobiliserar Paulus hela sin krigshär. Och den har 4 namn,

nämligen:

1. *det uppväckta natur-jaget* (7:17);
2. *den invärtes människan* med lust till Guds lag (7:22) och med vilja men icke förmåga till det goda (7:18);
3. *hågen, som är förnuftet eller anden* med »samvets-lagen» i sig, samt
4. *Guds lag eller budordet* på stentavlorna, om vilken lag han vittnar att den är god (7:16), och som alltså, djupast sett, står på hans sida.

Och även fienden mobiliserar hela sin här. Och även den har fyra namn, nämligen:

1. Pauli *sämre jag, syndsjälvet,* som gör vad hans bättre jag hatar (7:15);
2. *syndens och dödens själs- och kroppsmänniska med syndens och dödens lag eller härskande begär och vilja i sig, vilken lag sträcker sitt välde ut i alla lemmar* (7:23, 24);
3. *köttet, i vilket icke bor något gott* (7:18) samt
4. *Guds lag,* som på grund av bristande fyrsidig förstabudskärlek eller lag-ande kommer att stå på fiendens sida och döda Paulus (7:10, 11).

Och så drabbade de båda krigshärarna ihop. Och här fick Paulus stryk. Ty den högst-kommenderande generalen, »nitton-anden», tronanden, var icke med. Men i det 8:e är han med. Och där får fienden stryk; och det så att det smäller efter det. Och så slutar Paulus detta kapitel med en triumferande jubelsång till kärlekens förstabudsande, inför vilken all fiendemakt segnar ned.

Där ligger alltså en födelse mellan romarbrevets 7:e och 8:e kapitel. Redan i 7:25 börjar ett triumferande tack för andebytet i 8:1, 2.

Ty vad är det, som lyft Paulus ur det 7:e upp i det 8:e kapitlet? Jo, det är den 19 gånger nämnde anden, försoningsanden, lösenanden, övervinnareanden.

Och i denne ande gjorde Paulus en högst märkvärdig upptäckt. Och vad var det? Jo, han upptäckte en lag, en lag, som han kallar »**Andens lag**».[*]

Och denna lag blev för Paulus av så omätlig betydelse, att han i den ser sin ende frälsare i himmel och på jord. *»Andens lag har gjort mig fri från syndens och dödens lag»* och därmed frälst mig från fördömelsen, säger han (8:1, 2). Alltså tillägger han denna lag samma frälsande kraft, som han annars tillskriver Kristi ande och Kristi blod. Ja, han ser **i** denna lag själva förklaringen till och hemligheten i andens och blodets frälsande kraft. Ty varför frälsar Lammets ande? Jo, därför att den är en lammren, **lagenlig ande.** Och varför frälsar Lammets blod? Jo, därför att det är ett **lammrent,** ett **lagenligt blod.** Lammets ande är den frälsande lag-anden, ty den är den fyrsidiga första budsanden och den tusenfaldiga andrabudsanden in i döden. Denna kärlekens ande är lagens fullbordan. Han är »Andens lag», som är själva evangelium.

Och denne lag-ande frälsar just genom att »giva och skriva i hjärta

[*] Pauli uttryck: "andens lag" (8:2) ha vi satt som titel på vår bok. Och detta hans uttryck skriva vi nu överallt så: "Andens lag".

och sinnen» hela Guds lag, icke i gestalten av dödande bokstavsbud, utan i gestalten av en fyrsidig förstabudsande och en tusenfaldig andrabudsande. Just i denna kärlekens lag-ande stod Paulus, då han i 8:e kapitlets sista verser bjöd spetsen åt alla onda makter, viss som han var, att intet kunde skilja honom från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. Så börjar och slutar han andens kapitel med kärlekens lag-ande. I den låg Pauli frälsning. Och det var »laga» frälsning inför Gud; ty det var lag-ande-frälsning. All annan frälsning är olaglig inför Gud.*

II

Två lagar

1

Två lagar i det 7:e kapitlet

I detta kapitel talar Paulus, som vi sett, om en *god* och om en *ond* lag.

Den goda lagen giver han två namn: lagen i hågen och lagen i budordet.

Där är en lag i min håg, säger han. Det är förnuftets andelag. Varje människa har en sådan. Och hans ursprungliga väsen är förnuftig första- och andrabudsande. Hade icke synden kommit i världen, så hade ingen annan lag behövts. Ty då hade han genom Herren Sebaots ande utvecklats till kärlekens fyrsidiga grundlag och tusenfaldiga följdlag. Och evangelium är just denna medskapade andelag, vorden **»Andens lag»** i Kristus Jesus.

Lagen i budordet åter är Sinai lag. Han är den yttre andelagen, en i bokstäver given kort sammanfattning av den inre andelagen.

Denna yttre andelag har, som vi veta, 10 bud. Och Herren sammanfattar dem alla i två bud: det stora grundbudet: *»Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd»;* och det stora följdbudet: *»Du skall älska din nästa som dig själv.»* De två buden äro den *oförgängliga* och *oeftergivliga* kärnan i Guds lag (Matt 22:35-40). Och just av de två buden har Herren gjort vårt evangelium, som är »Andens lag».

Den onda lagen däremot kallar Paulus för syndens lag eller dödens kropp med syndens lag i sina lemmar. Den är ock en andelag, nämligen den andelöse andens lag eller köttets sinne.

Och denna lag har ock 10 bud. Det första*:»Du skall hava andra gudar.»* Det andra: *»Du skall missbruka Guds namn, ty han låter den bliva ostraffad, som hans namn missbrukar.»* Det tredje: *»Tänk icke på att du helgar vilodagen.»* Det fjärde: *»Du skall vanhedra fader och moder, och dig skall väl gå och du skall länge leva i landet.»* Det femte: *»Du skall dräpa.»* Det sjätte: *»Du skall göra hor.»* Det sjunde: *»Du skall stjäla.»* Det åttonde: *»Du skall bära falskt vittnesbörd mot din nästa.»* Det nionde och tionde: *»Du skall hava all ond lust och allt ont begär.»* (2 Mos 20:2-17; 5 Mos 5:7-21)

---

* I vilka fall en pånyttfödd människa får åter genomgå Rom. 7:e skola vi visa i de 3 nästföljande kapitlen.

Och dessa förfärande bud äro inga tomma bokstavsbud. De äro hemska verkligheter, väldiga andebud, som i olika grader bjuda med kraft och makt över hela Adams släkte. De äro innerst 10 satansbud, skrivna i hjärtat utanpå de 10 gudsbuden, fördunklande dem, nedtystande dem och behärskande dem. De äro de 10 vilddjursbuden, vilddjurslagen, som råder i grövre eller finare form över »alla stammar och folk och tungomål och folkslag». De äro vilddjurets rikslag, efter vilken det styr hela världen mot det förskräckliga målet. Och vi se dagligen, huru troget och ihärdigt hela världen i stort följer dessa sina bud. Och snart skola vi få bevittna det fasansfulla världselände, som växer upp just ur dessa 10 djurbud.

Och dessa bud sammanfattas också i två bud: det stora grundbudet, vilddjurets första, största och yppersta bud: »Du *skall älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd»;* och det stora följdbudet, vilddjurets andra bud: *»Du skall älska dig själv och icke din nästa.»* De två buden äro vilddjurets fyrsidiga förstabudsande och tusenfaldiga andra-budsande. Och den lag-anden är en förfärande verklighet. Han härskar konungsligt över »alla dem, som på jorden bo».

Denna djur-andelag är just vad Paulus kallar »syndens och dödens lag». Den är en hela vår ande, själ och kropp behärskande naturlag, som ligger i blodet. Syndens och dödens lag är vilddjurets 10-budslag, 10-budsande, 10-budssinne och 10-budskött, den radikala motsatsen till Guds 10 bud, en motsats icke blott i tankar, känslor och ord, utan i ett inre självt livsväsen, ande-, hjärte-, och själsväsen, viljelust- och begärväsen, korteligen: en synd- och dödsmänniska med djurbuden i hjärta, sinnen och lemmar.

Allt gott är innerst ett bud, ett Guds bud. Och allt ont är innerst ett bud, ett vilddjursbud. Synd och död äro ett bud, det härskande vilddjursbudet.

Allt gott är en lag, kärlekens lag. Och allt ont är en lag, självviskhetens lag; synd och död äro självviskhetens lag, vilddjurslagen.

Allt gott är innerst en vilja, gudsviljan. Och allt ont är innerst en vilja, djurviljan, vildviljan, egenviljan. Synd och död äro den härskande vilddjursviljan, egenviljan.

Här, i det 7:e kapitlet, låg Paulus under syndens och dödens lag, som är vilddjurets 10 bud. Han låg ock under Guds 10 bud. Och de krävde kärlekens bud-ande. Men det var just den, som Paulus saknade. Och här fick han se självfrälsningens absoluta omöjlighet. Och den får varje människa se, som vill bliva laga frälst inför Gud. Förr rycker du alla rymdens världar ur sina banor, än du rycker de 10 vilddjursbuden ur din själ. Så fruktansvärd är syndens och dödens lag till sitt verkliga väsen, som är ett inre andeväsen, ett tiosidigt budväsen, lust- och begärväsen, hjärte- och viljeväsen. Här frälsar blott *ett,* blott *ett:* »**Andens nya väsen**» (Rom 8:6), som är det 8:e kapitlets väsen, andens lagväsen, som är evangelii väsen i Kristus Jesus.

2

Två lagar i det 8:e kapitlet

Även här talar Paulus om två lagar: en god och en ond. Den förra kallar han »Andens lag»; och den senare kallar han syndens och dödens lag. Och de äro samma lagar som i det 7:e kapitlet.

Ty att vad han här kallar »Andens lag» är detsamma, som han där kallar lagen i hågen och lagen i budordet, det angiver han själv i de följande verserna. Ty så snart han i den 2:a versen har sagt, att »Andens lag» har gjort honom fri, så lämnar han i den 3:e och 4:e versen förklaringen över denna lag. Och förklaringen lyder så:

»*Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det att den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han sände sin son i syndigt kötts liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet, på det att lagens krav skulle uppfyllas i oss, som icke vandra efter köttet utan efter Anden*» (Rom 8:3-4).

Här visar han alltså på den goda lagen. Och han släpper icke denna lag; skjuter den icke undan för något annat, som skulle bliva vårt evangelium vid sidan av Guds lag. Utan han påvisar, att Gud har fyllt lagens brist, *så att lagens krav kan bliva uppfyllt i oss.*

Och vad var lagens brist? Jo, han var ett blott och bart krav utan kraft att uppfylla kravet, ett tomt käril, en kropp, utan ande, en i bokstäver tecknad människa sådan hon bör se ut. Och därför kunde den icke göra fri från syndens och dödens lag, som är en *mot-lag* mot Guds lag, men icke i bokstäver, utan i en väldig ande, en världsbehärskande första- och andrabudsande, som är fyrsidig förstabudssjälviskhet och tusenfaldig andrabudssjälviskhet.

Denna lag-ande måste brytas, övervinnas. Och det gjorde Gud i Kristus. Han instöpte, ifyllde i lagkärilet en överväldigande första- och andrabudsande, en fyrsidig förstabudskärlek och en tusenfaldig andrabudskärlek. Så blev lagens krav uppfyllt i Kristus. Och så kunna vi i andebytet få utbyta den onde laganden mot den gode lag-anden, som Gud gjort åt oss i Kristus. Och så kan lagens krav bliva uppfyllt även i oss.

Gud kastar alltså icke bort sin lag. Nej, den släpper han aldrig. Ty lagens väsen är kärlek. Och därför är han evig som Gud själv. Och därför har Kristus betygat: *»Snarare kunna himmel och jord förgås, än en enda prick av lagen gå förlorad.»* (Luk 16:17). Gud efterskänker aldrig sin lag, utan han bringar den upp till en andefullhet, en andelag, som *giver* allt vad lagen kräver. Och så blir lagen, under namn och i gestalt av »Andens lag», vårt evangelium.

Ty synd och död äro en lag; och därför måste evangelium ock vara en lag. Synd och död äro ett grundbud och ett följdbud; och därför måste evangelium ock vara ett grundbud och ett följdbud. Synd och död äro 10 bud; och därför måste evangelium även vara 10 bud, som kunna bjuda bort de förra. Vårt onda är ett bud; och därför måste nåden vara ett bud, som kan bjuda bort vårt onda bud. Vårt fördärv är ett bud; och därför måste vår frälsning vara ett bud.

För att nu något närmare förstå, vad Paulus menar med »Andens lag», måste vi ett ögonblick återgå till bilden av Lammets 7 horn och 7

ögon.

Dessa horn och ögon äro de 7 Guds andar. Och de heta Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan och Rättfärdighet (Jes 11:1–5).

Denne Jehovas sjufaldige eller sjusidige ande är den himmelska »modellen», efter vilken alla människoandar äro skapade. Vi äro sjusidiga »miniatyrandar» av den sjusidige Jehovah-anden.

Och lägg nu märke till, att den 7:e anden heter Rättfärdighet, och att han är icke blott ett horn och ett öga såsom de andra, utan att han är själva bältet kring dem alla: *»Rättfärdighet skall vara bältet kring hans länder»* (11:5).

På den 7:e anden ligger alltså *hela* vikten. Ty han är just den, som sammanhåller, uppehåller och räddar dem alla. Han håller människan i Jehovahs ande, så att denne kan vila över henne och med välbehag bo i henne. Brister rättfärdighetens bälte, då viker Guds ande ifrån henne såsom en välbehagsande och bliver en misshagsande över och i henne.

Men den 7:e anden är icke vilken rättfärdighet som helst. Ty märk beskrivningen på Kristus. *Han skall hava sitt välbehag i Herrens fruktan; och han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som öronen höra. Utan med* ***rättfärdighet*** *skall han döma de arma och med* ***rättvisa*** *skipa lag åt de saktmodiga på jorden... **Rättfärdighet** skall vara bältet kring hans länder och **trofasthet** bältet kring hans höfter* (11:3–5).

Den 7:e anden är alltså *kärlekens* rättfärdighet. Och någon annan rättfärdighet godkänner aldrig Gud. Vad »rätt», som göres utan kärlek, är icke »rätt» inför Gud. Kärlekens Gud kännes icke vid något annat än kärlek. Rättfärdighet inför Gud är fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Den är högsta rätt i himmel och på jord. Kärleken är lagens fullbordan och fullkomlighetens sammanhållande band (Kol 3:14). Det är alltså i egenskap av *kärlekens* första- och andrabudsrättfärdighet, som den 7:e anden är bältet.

I denna egenskap är den 7:e anden alla andarnas lagande eller andelag.

Han är Vishetens **andelag.** ty utan rättfärdighetsande blir Visheten blott »nedanefter», världsvishet, dårskap.

Han är Förståndets **andelag,** ty utan rättfärdighetsande blir förståndet blott nedanefter, jordiskt, världsligt: oförstånd.

Han är Rådfullhetens **andelag,** ty utan rättfärdighetsande blir rådfullheten blott nedanefter, världsklokhet och list.

Han är Starkhetens **andelag.** ty utan rättfärdighetsande blir starkheten blott nedanefter, en jordisk andestyrka, en blott naturlig och världslig andekraft.

Han är Kunskapens **andelag,** ty utan rättfärdighetsande blir kunskapen blott nedanefter, fåfänglig och uppblåsande bokstavskunskap.

Han är Fruktans **andelag,** ty utan rättfärdighetsande blir fruktan blott nedanefter, trälaktig och vidskeplig.

Han är sin egen **andelag.** ty utan rättfärdighetsande blir rättfärdighetssinnet blott nedanefter, jordiskt, fariseiskt.

Alltså är den 7:e anden alla andarnas ande, hela människoandens liv, hjärta och medelpunkt. Det är detta, som uttryckes med »bältet». Han är bältes-anden.

Ty här såsom överallt skola vi akta oss för att fastna vid bilden. I *den* är bältet ett yttre. Men det avbildade bältet är ett inre, en ande, som finns på varje punkt i de 7 andarna. Allt är som vatten. Och den 7:e anden är själva sötman i detta vatten. Utan honom blir det ett surt eller bittert vatten.

Och just denne 7:e ande är vad Paulus i det 7:e kapitlet kallar lagen i hågen eller den medskapade lagen i vårt hjärta, varom samvetet bär vittne.

Och just denne 7:e ande är vad han i det 8:e kapitlet kallar »Andens lag» i Kristus Jesus. Ty i honom var han verkligen alla sju andarnas lag; han var den verkliga andelagen, sådan Gud ursprungligen skapat den, och sådan den skulle levas av människan. Det är av denne 7:e ande, som Kristus gjort vårt evangelium.

Ty bältet brast. Och därmed brast välbehagets kärleksband mellan Gud och människan. Och därmed föll allting sönder i människan. Alla 7 andarna blevo endast naturliga andeförmögenheter under vilddjurets lag-ande och i vilddjurets tjänst.

Men på Sinai ställes bältet inför oss. Där står det såsom det oeftergivliga kravet, vilket måste uppfyllas i oss. Sinai lag är just den 7:e anden i bokstavsgestalt. Han står där såsom beskrivningen på en människa, sådan hon bör vara. Hon bör vara kärleksrättfärdighetens första- och andrabudsmänniska, en bältesmänniska. I denna Sinai kravmänniska instöpte, ifyllde Kristus sin 7:e ande. Så tystnade kravet. Sinai lag blev »Andens lag», som är evangelium.

Vi gå med djurbältet, djurets första- och andrabudsande, mot-andelagen, motbältet. Men andebytet är bältesbyte. Och därmed är lagens krav uppfyllt även i oss.

Vi gå nu vidare. I uttrycket »syndens och dödens lag» sammanfattar Paulus allt ont: hela vilddjuret, synden och syndens följder, lagens överträdelse och lagens förbannelse.

Det onda är en syndlag, skuldlag och strafflag och kan aldrig borttagas med annat än en syndfri, skuldfri och straffri lag, som är »Andens lag».

Det onda är ett syndbud, skuldbud och straffbud och kan aldrig borttagas med annat än ett syndfritt, skuldfritt och straffritt bud, som är »Andens lag».

Det onda är en härskande naturlag och kan aldrig borttagas med annat än en härskande naturlag, som är »Andens lag».

Det onda är en ohelig 10-budsande och kan aldrig borttagas med annat än en helig 10-budsande, som är »Andens lag».

Det onda är en ohelig första- och andrabudsande och kan aldrig borttagas med annat än en helig första- och andrabudsande, som är »Andens lag».

Korteligen: det onda är den 7:e anden, vorden en krönt orättfärdighetsande, och kan aldrig borttagas med annat än den 7:e anden, vorden en krönt rättfärdighetsande, som är »Andens lag».

Och denna andelag gjorde Gud åt oss i Kristus. Och den gjorde han på följande sätt:

I dödens kalk lade Gud vilddjuret med all världens vilddjurslag i sig. Där låg alltså syndens och dödens lag. Den kalken var fullbräddad av

det bittra 10-budsvattnet, synd-, skuld- och straffbudsvattnet. Och den kalken drack Lammet. Och det bittra budvattnet inträngde i hela hans andevatten, så att detta blev ett synd-, skuld- och straffbudsvatten för oss. Men hans ande var den 7:e anden, det söta 10-budsvattnet. Mellan dessa två budsandar stod striden.

I sin helige 10-budsande upplöste Lammet vilddjurets 10-budsande.

I helig första- och andrabudsande upplöste Lammet vilddjurets första- och andrabudsande.

I fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek upplöste Lammet vilddjurets fyrsidiga förstabudssjälviskhet och tusenfaldiga andrabudssjälviskhet.

I fyrsidig förstabudsrättfärdighet och i tusenfaldig andra-budsrättfärdighet upplöste han vilddjurets fyrsidiga första-budsorättfärdighet och tusenfaldiga andrabudsorättfärdighet.

I den 7:e andens rättfärdighet upplöste han all världens orättfärdighetsande. I den helige bältes-anden upplöste han den ohelige bältes-anden.

Korteligen: i »Andens lag» upplöste han stamvis syndens och dödens lag.

I varje blodsdroppe stodo de två kungstronerna. På dem sutto två krönta lagandar: Lammet med Guds 10 bud såsom naturlag i sig och vilddjuret med de 10 motbuden såsom naturlag i sig. Frågan är blott: vem övervinner, vem blir segerlejonet? Det väger mellan lag och lag i *personliga* gestalter.

Och här övervanns vilddjurets lag-ande. Vilddjuret miste alla sina 10 bud i Lammets 10 bud. Det blev budlöst i Lammets budfulla ande, budlöst i Lammets budfulla själ, budlöst i Lammets budfulla blod, budlöst i Lammets budfulla kropp. Så fördömde Gud synden i köttet. Och så gjorde han vad lagen icke kunde åstadkomma.

Och så blev Kristi kropp genomträngd av hans 10-budsande, av hans 7:e ande, så att han till hela sin ande, själ och kropp *är* Guds lag, *är* Guds rättfärdighet i personlig gestalt. Och han, den rättfärdige, på den himmelska härlighetens middagshöjd, är försoningen för våra och hela världens synder.

I Lammets paradiskött och paradisblod äta och dricka vi Guds 10 bud, all Guds lag, såsom vår nya naturlag, såsom vår nye 7:e ande, som är »Andens lag» i Kristus Jesus, vilken gör fri från syndens och dödens lag, som är allt ont.

Så gjorde Gud vårt evangelium just av sina 10 bud. Så att evangelium har 10 bud. Och de äro desamma som Sinai bud. Men den oändliga skillnaden är den, att evangelii 10 bud stå på härlighetens middagshöjd såsom andelagens 10 bud. Och dessa bud giva allt vad de kräva, då däremot Sinai bud kräva utan att kunna giva. Alla Sinai 10 tomma budkrukor äro fyllda till brädden av den 7:e anden, så att de äro andebud. Såsom sådana äro de evangelii 10 bud.

När jag utbyter djur-anden mot lamm-anden, då utbyter jag de 10 djur-andebuden mot de 10 lamm-andebuden. Och då blir lagens rättfärdighetskrav uppfyllt i mig, ty jag har de 10 uppfyllda andebuden i mig. Genom denne nye bud-ande, som är min 7:e ande, sådan Gud gjort den åt mig i Kristus, blir vilddjuret budlöst i mig och därmed fördömt i mig. Och denna fördömelse innebär djurets fullkomliga utrotning ur hela min varelse ända in till kroppens härliggörelse i

uppståndelsen.

I det 7:e kapitlet är Paulus hart när förtvivlad. Och varför? Jo, han ser, att Guds lag är »andlig, rättfärdig, helig och god». Han kan icke helt enkelt vända honom ryggen och taga sin tillflykt till ett budlöst »evangelium», såsom mångtusen kristna göra.

Nej, han ser, att frälsningen måste ligga *inom* Guds lag och icke *utanför* densamma. Ty *där* ligger syndens och dödens lag. Och det finns *intet* mellanrum mellan Guds lag och djurets lag. I endera måste människan stå.

Han ser, att lagens krav är det *goda* kravet, ty det är kravet på första- och andrabudskärlek, som är det högsta goda i himmel och på jord, själva det eviga livet; och att alltså frälsningen måste ligga *inom* denna kärlek och icke *utanför* den. Ty *där* ligger självviskheten. Och det finns *intet* mellantillstånd mellan kärlek och självviskhet. I endera måste människan stå.

Han ser alltså, att lagens krav kan Gud aldrig i evighet efterskänka. Ty då skulle han godkänna ett liv *utanför* sina bud, *utanför* kärleken. Men då godkände han syndens och dödens lag, godkände han självviskheten. Men det gör han *aldrig.*

Paulus har kört fast just i denna trångport: »Guds lag kommer jag aldrig i evighet ifrån. Dess krav måste uppfyllas *i mig, i mig.* Och detta krav kan jag, jag själv, aldrig i evighet uppfylla.»

I denna sin outsägliga nöd gripes han av »Andens lag». Och i denna lag gör han den stora, evigt underbara upptäckten. Han igenfinner i densamma just den lag, som han har i sin håg, just den lag, som står på Sinai tavlor, men icke längre försvagad av köttet, utan i gestalten av en väldig andelag, som gör honom fri från syndens och dödens lag. Och denna överväldigande lag-ande i Kristus Jesus, som i Paulus upplöste syndens och dödens lag, såsom middagens sol upplöser det minsta moln, denne ande satte en sådan andeprägel på honom, att när han skriver det 8:e kapitlet, så blir det: anden, anden, anden, anden, — ända till 19 gånger.

Så frälstes Paulus. Och blott så frälses människan. Så blir hon rättfärdiggjord i Lammets budfulla blod. Ty att rättfärdiggöras är att återfå sin 7:e ande, som är rättfärdighetens ande med Guds 10 bud i sig såsom de 10 evangeliibuden.

Denne 10-budsande blåser bort, tvår bort, renar bort, förlåter bort djurets 10-budsande och därmed alla synder, som människan begått mot de 10 buden, alla skulder och alla straff, som hon ådragit sig enligt dem, vilka synder, skulder och straff hon bär inom sig just i gestalten av de 10 djurbuden, som äro syndens och dödens lag, vilken är allt ont i dess inre väsen och kärna.

Och samtidigt härmed frigörs den 7:e anden från Sinai bud. Ty i denne ande igenfinna de sig själva just sådana de ville bliva: andefyllda bud, 10 evangeliibud. Inför dessa evangeliska andebud tystna Sinai 10 tungor, ty evangeliibuden föra deras talan.

En så fullkomlig frälsning giver »Andens lag». Han frigör från djurets synd-, skuld- och strafflag och från Sinai lag.

Och denna andelag står sekundligt ställföreträdande inför Gud och överskyler med sin fullkomliga budhållning människans bristfulla

budhållning, ända tills hon blir Guds lag i fulländad personlig gestalt till ande, själ och kropp, Kristus fullkomligen lik.

Den paulinska frälsningen är alltså icke en frälsning *från* Guds lag, utan *till* Guds lag, från Sinai vanmäktiga bokstavsbud till den 7:e andens mäktiga andebud, sådana Gud gjort Sinai bud åt oss i Kristus Jesus. Sinai lag tog sig väg genom Kristus. I honom blev han förvandlad i ande och liv. Och denna livgivande andelag griper människan i Rom 7:e och lyfter upp henne i Rom 8:e.

Sålunda:

Samma bud, som dödade Paulus i det 7:e kapitlet, samma bud, men i gestalten av *»Andens lag»,* gjorde honom levande i det 8:e kapitlet.

Samma bud, som bundo honom i det 7:e kapitlet, samma bud, men i gestalten av *»Andens lag»,* löste honom i det 8:e kapitlet.

Samma bud, som fördömde honom i det 7:e kapitlet, samma bud, men i gestalten av *»Andens lag»,* frälste honom från fördömelsen i det 8:e kapitlet.

Samma bud, som besegrades av djurbuden i det 7:e kapitlet, samma bud, men i gestalten av *»Andens lag»,* besegrade djurbuden i det 8:e kapitlet.

Samma lag, som var hans **tuktomästare** till Kristus i det 7:e kapitlet, samma lag, men i gestalten av *»Andens lag»,* var hans **frälsomästare** i det 8:e kapitlet.

Samma bud, som voro **lag** för honom i det 7:e kapitlet, samma bud, men i gestalten av *»Andens lag»,* voro **evangelium** för honom i det 8:e kapitlet.

III

Lag och profeter

I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda. Ty sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav eller en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats. Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär andra sådant, han skall räknas för stor i himmelriket. Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, skolen I icke inkomma i himmelriket (Matt 5:17–20).

Lagen och profeterna voro intill Johannes. Från den tiden förkunnas Guds rike genom evangelium (Luk 16:16).

I dessa ord har Kristus givit oss grunddragen till läran om lag och evangelium.

Han säger här, både att lagen har försvunnit och att den icke har försvunnit. Och han giver även lösningen till gåtan.

Vi taga nu fyra synpunkter: lagens majestät; lagens tvenne världsskeden; lagen och Kristus; samt lagen och lärjungarna.

1

Lagens majestät

Då man läser våra textord, blir man slagen av häpnad. Ty i dem möter oss en helt annan syn på Guds lag än den, som är allmänt gängse bland oss.

Det är Rättfärdigheten, den 7:e anden, som här talar. Och han har sitt välbehag i Jehovahs fruktan (Jes 11:3). Därför talar han om Guds lag med ett allvar, med en vördnad och med en himmelsk högtidlighet, som skaka oss in i själva hjärtegrunden.

Lagen har för Kristus ett gudomligt och evigt majestät, som bringar honom själv och i sinom tid hela världen på knä.

Han levde i all-kärlekens förstabudsfruktan, som bar honom i livet och i döden. Ty denna fruktan är det eviga livets rot.

Och så djupt gripande och så hjärtinnerligt kärt var lagens höga och heliga majestät för honom, att alla hans ord voro lagens ord, alla hans gärningar lagens gärningar; budet var livet, och livet var budet; och till sist gav han sitt liv för Guds bud.

Men världen föraktar lagens allsmäktiga majestät. Den heliga fruktans linje, som Kristus i lära och liv dragit upp för alla tider och folk, har hon brutit. Och därför ligger hon där bruten. Hennes förskräckliga läge har alltid varit lagens förbannelse; och det *är* och det blir lagens förbannelse, ända tills lagen bliver upprättad i henne.

Och även många av de troende förakta lagens majestät. Även de hava brutit den heliga fruktans linje. Och därför ligga de där brutna i sitt inre och uppfrätas av lagens förbannelseande.

Tillbaka till Guds lag! På knä inför lagens gudomliga majestät, såsom abba-barnet! Annars lägges du där med våld, såsom vredens barn, i lagförbannelsens kedjor.

2

Lagens tvenne världsskeden

»Sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav eller en enda prick av lagen förgås.»

Sålunda: så länge himmel och jord bestå, så länge består Sinai lag. Det är lagens första världsskede.

Sinai bud, som ock äro samvetets bud, äro den nuvarande världens gudomliga *grundlagar.* Så långt hon avviker från dem, så långt befinner hon sig i uppror emot Gud och måste bära den upproriskes straff.

Sinai bud äro världens gudomliga *grundordningar.* Så långt hon avviker från dem, så långt faller hon sönder i oordning och upplösning.

Sinai bud äro världens gudomliga *grundvalar.* Så långt hon släpper dem, så långt saknar hon grund och måste falla.

Sinai bud äro världens *livskällor.* Så långt hon övergiver dem, så långt måste hon utsina i död.

I Sinai bud ligger *välsignelsen.* Allt, vad som avviker från dem, faller under förbannelsen.

All världens väl bor i hållet bud; all världens ve bor i brutet bud. Hela det närvarande och det tillkommande världseländet flyter från Sinai och samvetets brutna bud.

Alla vredens åskor, ljungeldar och oväder, som ofta nedslagit hela

folk, ja, hela världsriken, och som i vredens sju yttersta plågor skola nedslå, uppriva och krossa hela vår värld — allt stammar från Sinai brutna lag, som ock är lagen i människans ande.

Dessa Guds förfärande straffdomar visa, att människorna stå i skuld inför Guds bud, att de sålunda genom Herren Sebaots ande, i vilken de leva och hava sin varelse, kunnat hålla dessa bud *så*, att de undgått dessa straff, ty i annat fall vore Guds straff orättvisa.

Och tusentals fromma hedningar och judar hava genom Herren Sebaots ande hållit Guds bud *så*, att icke lagens förbannelse, utan lagens välsignelse genom Guds nåd vilat över dem.

Ty Guds lag innehåller icke blott det *ouppfyllbara* kravet, som fordrar borttagandet av syndens och dödens lag, utan även det *uppfyllbara* dubbelkravet, som är *dels* kravet på lagens yttre efterlevnad, *dels* kravet på levande kännedom om syndens och dödens lag samt på samvetets fördömelsedom över densamma, varigenom alltså hela världen, genom Herren Sebaots ande, kunde bringas till rop på förlossning och sålunda sättas i riktning och rörelse mot Kristus.

Men Guds bud äro gränslöst föraktade och förtrampade i världen och snart nog alldeles avskaffade. Men de stå kvar, och det intill minsta bokstav och prick. Och hela världen måste taga sin färg och sitt öde ifrån dem, ty de äro världens allsmäktiga herrar, som behålla fältet till sist. De stå där i sitt höga, heliga och allsvåldiga majestät, likt klippan i havet, vid vilkens fot alla vågor måste brytas och lägga sig ned.[*]

Men en gång skola Sinai bud förgås; nämligen då, när himmel och jord förgås.

Och huru förgås Sinai lag? Jo, genom att *övergå* i »Andens lag». I denna nya gestalt flyttar han in i nya himlar och på en ny jord. Och på den jorden bor han. Ty där bor blott rättfärdighet (2 Petr 3:13). Där har den 7:e anden sin eviga hemortsrätt i den andre Adams släkte.

Så förgås Sinai lag. Ty han förgås, enligt vår text, blott genom att »ske», genom att »fullbordas», uppfyllas av den 7:e anden. På den nya jorden är han skedd, fullbordad, fylld; och därmed förgången som sinailag.

Detta uttrycker Kristus så: »förrän det allt har skett» eller »förrän det allt har fullbordats». Lägg märke till sammanhanget i hans ord: »lagen skall icke förgås, förrän allt i densamma har skett eller fullbordats; men då är han förgången. Och därmed har han börjat sitt andra världsskede. Och detta skede uttrycker Kristus även så: *Himmel och jord skola förgås, **men mina ord skola aldrig förgås*** (Matt 24:35).

Och hans ord innehöllo all Guds lag men såsom ande och liv, d.ä. »Andens lag». Och just denna »Andens lag», som är fullkomlig första- och andrabudskärlek eller fullkomlig första- och andrabudsrättfärdighet, är den tillkommande världens lag.

Så genomlöper lagens linje både denna och den tillkommande världen. Han är hela skapelsens axel. Kring honom välva sig mänskligheten öden i alla tider och i alla evigheter.

---

[*] Om de 10 budens betydelse för den enskilde och för världen, samt om en rätt uppfattning av »lag och evangelium» — se prof. Myrbergs värdefulla uppsatser i hans bok: »Röster ur den heliga skrift», sid. 85-218.

Den enskilda människan är världen i smått. Lagens världsskeden äro även hennes världsskeden. Och det första kan sluta och det andra börja redan i tiden.

Fri från Guds lag blir hon aldrig. Antingen står hon under Sinai lag eller under »Andens lag». Och så länge denna världen är hennes enda värld, så länge står hon under Sinai kravlag.

Men när i pingstfödelsen himmel och jord födas i henne såsom hennes nya himmel och nya jord, då förgås den gamla himlen och den gamla jorden i henne; och därmed förgås Sinai lag i henne. Han övergår, genom ande- och lagbytet, i »Andens lag», som så flyttar in i henne och därmed in i hennes nya himmel och på hennes nya jord.

Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt är nytt (2 Kor 5:17). Då är ock lagen förgången och lagen ny. Då *är* människan den tillkommande världen i smått och i tron. Den synes icke; men den är väsentligen närvarande i hennes andekroppsliga varelse. Det känner du, ty du smakar den tillkommande världens krafter (Heb 6:5). Du står icke längre i den värld, som står under Sinai lag; du står i den värld, som står under »Andens lag». Du *är* kommen till Sions berg och till den levande Gudens stad.

Så förgås Guds lag redan i tiden hos alla dem, i vilka han får övergå i »Andens lag». Och hos dem varda Sinai 10 bud fullbordade i vandringen »efter anden», ty de äro evangelii 10 bud, givna i deras hjärtan och skrivna i deras sinnen genom andelagsbytet.

Och dessa vandrare i lagfullbordan »efter anden» äro gäster och främlingar på jorden. Denna världen är för dem en främmande värld.

3

Lagen och Kristus

»I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva utan för att fullborda.»

Alltså kom Kristus i världen för att fullborda lagen och profeterna. Det var hela hans uppgift.

Och varom handla lagen och profeterna? Blott om ett enda: kärleken. Ja, Kristus sätter rent av likhetstecken mellan kärleken samt »lag och profeter». Han säger: *Allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem,* ***ty detta är lagen och profeterna*** (Matt 7:12).

Att älska Gud över allt och sin nästa såsom sig själv, det är hela lagen och alla profeterna.

I lag och profeter ligger Guds vilja utbredd i en mångfald av stadgar, ordningar och bud och framför allt i Sinai 10 bud. Och alla kräva de blott ett: kärleken, ty han är budet i alla bud, livet i lagens kropp. Kärleken är lag och profeters fullbordan.

Alltså handla profeterna icke om någonting särskilt vid sidan av Guds lag, vilket skulle fritaga från lagen. Nej, de handla om alldeles detsamma som lagen. De syssla blott med Guds lag. Det säger ju Kristus: *På de tu buden hänger hela lagen och profeterna* (Matt 22:40). Och »de tu buden» äro just lagens tvenne huvudbud: första- och

andrabuds-kärleken, som är hela Guds lag i hela hans djup, höjd och vidd.

Alltså vilja lag och profeter icke skilda saker, utan de vilja samma sak: Guds lag. De bära icke fram lagen såsom ett och löftet som ett annat. Nej, de bära blott Guds lag. Och honom göra de till *själva löftet.* Ty om honom förutsäga de så: *Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och Juda hus:* ***Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den****, och jag skall vara deras Gud och de skola vara mitt folk* (Jer 31:31–35).

Lagen, lagd i bröstet och skriven i hjärtat, är just Sinai lag, vorden »Andens lag», som är evangelium. Och denna bröst- och hjärtelag *är* själva det nya förbundet, såsom vi se.

Lag och profeter ha icke två tungor: en, som kräver lagfullbordan, och en, som efterskänker den, utan blott en tunga, som kräver kärlekens lagfullbordan in i döden. Och en sådan fullbordan förutsäger hon. Ty hon visar på Lammet, det tigande, tysta (Jes 53:7), vilket just såsom motsatsen till profetians vilddjur (Dan 7) *är* själva denna lagfullbordan in i döden, vilken lagfullbordan är sinailagens övergång i »Andens lag», som fullbordar lagens krav »i oss» ända in i den kvalfullaste martyrdöd.

Det gamla testamentet har icke två skilda linjer: löftet och lagen, utan blott en linje; lagen, som ock är löftet. Och det nya testamentet har icke två linjer: evangelium och lagen, utan blott en linje: »Andens lag», som är evangelium.

Det gamla testamentet har icke två utan blott en axel: lagen, kring vilken allt välver sig. Och det nya testamentet har icke två, utan blott en axel: »bröst- och hjärtelagen», kring vilken allt välver sig.

Och det var just, enligt Jesu ord, judarnas grundolycka, att de löste löftet från lagen och gjorde sig ett budlöst löfte. De kallade sig Abrahams barn och ryckte till sig hans välsignelse, men hans hjärta och gärningar stötte de bort (Matt 3:8, 9; Joh 8:39–41). De hoppades på Moses, men trodde honom icke och höllo icke hans lag (Joh 5:45–47; 7:19). De plockade ut alla löften ur lag och profeter, men lagen själv i hans första- och andrabudsrättfärdighet läto de fara (Matt 23:23). Och detta ande- och budlösa löfte blev deras undergång.

Och kristenheten fortsätter på judarnas väg. Hon har gjort sig ett budlöst evangelium vid sidan av »Andens lag». Det är hennes grundolycka; och det blir hennes undergång. Den judiska skökan levde på ett första- och andrabudslöst löfte; den kristna skökan lever på ett första- och andrabudslöst evangelium.

Att fullborda lag och profeter är alltså att fullborda Guds lag in i döden, vilket är detsamma som att av lag och profeter göra evangelium. Och det var Kristi uppgift på jorden.

Ty världsfördärvet är syndens och dödens lag, som är en härskande motlag mot Guds lag. Och denna motlag, som är självviskheten, måste bort. Men han viker aldrig för annat än för sin krönta motlag: kärleken. Och därför måste kärlekens lag införas i världen. Och fördenskull kom Kristus i världen. Han är den krönta kärleken.

»På de tu buden hänger hela lagen och profeterna», sade Kristus.

Låt oss tänka oss kärleken som ett band. Det utgår från Gud och till människan, och från människan tillbaka till Gud.

Låt oss vidare tänka oss alla Guds bud i lag och profeter såsom pärlor, uppträdda på detta band. Så hänger lagen och profeterna på kärlekens band till en kärlekens krans. Och denna krans är lag och profeters fullbordan.

Men självviskheten har avslitit kärlekens band. Det kände gamla testamentets fromma. Och de sökte att återknyta bandet. Och genom Herren Sebaots ande lyckades det till en del. Och bäst lyckades det i deras nytestamentliga försmakstider. Då hängde buden på bandet. Och buden levde. Så fingo de smaka lagen såsom löftet. Och därav förstodo de, vad det nya förbundet skulle bliva: lagen lagd i bröstet och skriven i hjärtat. Och så vart lagen för dem »dyrare än guld och sötare än honung».

Men självviskheten var blott utträngd för tillfället. Och den trängde in på nytt och allt jämt på nytt. Och lika ofta brast bandet. Och pärlorna lågo där som kringströdda krav. Alla begärde de bandet. Och de fromma begärde det ock. Det var gamla testamentets flertusenåriga rop på förlossning, förlossning från självviskhet till kärlek, från syndens och dödens lag till »Andens lag», från Guds lag, skriven på stenen och lagd i arken, till Guds lag skriven i hjärtat och lagd i bröstet.

Men så var tiden inne; och Kristus kom. Och han kom för att fullborda lag och profeter, det är, för att upphänga lag och profeter på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst angelägen om att bevara kärlekens samband med Fadern. Ty det gällde för honom blott ett: att i varje sekund träda en budpärla på kärlekens band. Och därför var han så gränslöst rädd om även den minsta pärla. Ty han ville och måste genom budhållning samla dem alla på bandet för att kunna i andebytet skänka oss en fullkomlig kärlekskrans av levande budpärlor. Den kransen är evangelium, pingstlilje-kransen av vitt och rött. I, Herrens heliga, I kännen narcissens ljuva doft.

Paulus säger om hedningarna, som hava Guds lag i sina hjärtan, att de äro sig själva en lag (Rom 2:14). Märk det enkla och djupa uttrycket: de *äro lag.* Sålunda *är* hedningen Guds lag i någon mån. Och hade icke synden kommit i världen, så skulle människan varit Guds lag i personlig gestalt, varit en kännande, tänkande, talande och görande lag, en livs levande, vandrande lag, varit den 7:e anden.

Och just detta: *vara* Guds lag, vilja lag och profeter ha fram i fullkomlig människogestalt. Och just här grep Kristus in. Han *är* Guds lag i personlig gestalt. Lagen vill vägen. Här sätter han sitt lagfullbordande »är»: »Jag är vägen.»

Lagen vill sanningen. Här sätter han sitt lagfullbordande »**är**»: »Jag **är** sanningen.» Lagen vill livet. Här sätter han sitt lagfullbordande »är»: »Jag **är** livet.» Ur detta hans »är» flyter hans »gör» som bäcken ur källan.

Att *vara* Guds lag, *vara* kärleken, *vara* rättfärdigheten, *vara* den 7:e anden, med ett ord: *vara Guds barn* — det är lagens innersta krav. Och det är tvåsidigt: förstabudskravet och andrabudskravet.

Det förra innefattar de 4 heliga och saliga allten, kärlek till Gud av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Här kräves en sekundlig

all-människa, en de 4 alltens människa, som är förstabudsmänniskan. Och en sådan människa var Kristus.

Och det senare kravet innefattar kärleken till nästan. Den ligger i förstabudskärleken, såsom värmen ligger i elden. Den är alltså sekundligen för handen, även om den icke är i tillfälle att visa sig i yttre gärning. Den sekundliga **all**-kärleken till Gud är en sekundlig **hel**-kärlek till nästan. Förstabudsmänniskan är alltid en andrabudsmänniska. Kristus var den sekundliga tubudsmänniskan.

Lagen kräver alltså först och främst själva barnet. På det ligger huvudvikten. Ty finns icke barnet, så finnas inga barnets verk. Och Gud godtager intet verk, som icke är tubudsverket i tubudskärleken och tubudsbarnet.

Lagen kräver ingenting mindre än kärlekens barnaskap eller att vara ett kärlekens barn av kärlekens Gud. Och ett sådant barn var Kristus. Han var Gud Kärleks son, på det att vi skulle kunna bliva Gud Kärleks söner. Och därför sammanfattar Paulus hela hans uppgift på jorden i detta enda: »på *det att vi skulle få barnaskapet*» (Gal 4:4, 5), eller bliva kärlekens barn av kärlekens Gud, så att vi *äro* Guds kännande, tänkande, talande, görande och vandrande kärlek.

Inför kärlekens 4 **allt** kommer hela Adams släkte på skam, ty Adamiterna *äro* självviskheten, *äro* syndens och dödens lag. Men för ett kärlekens barn, som är kärlek i Kristus Jesus, äro kärlekens »allt» fyra lätta allt. Ty »allt» är kärlekens liv, »del» är kärlekens död; alltet är för kärleken, vad vattnet är för fisken; han kan icke leva utan det. Detta är den andre Adams släkte.

Och det är sådana barn, som bo på den nya jorden. Där *äro* alla fullkomlig kärlek; där *äro* alla fullkomlig rättfärdighet; där *äro* alla Guds lag i fullkomlig människogestalt.

»Guds bud är evigt liv», säger Kristus (Joh 12:50). Alltså är Guds bud och det eviga livet samma sak. Livet ligger i budet, aldrig utanför det, ty där ligger döden.

Men budet gick förlorat med den 7:e anden, och därmed gick det eviga livet förlorat. Och därför måste budet återinföras i världen. Och det gjorde Kristus genom lag och profeters fullbordan. Han *är* budet och därmed det eviga livet. Och därför sammanfattar Paulus allt, vad vi hava i honom i detta enda: *»Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre»* (Rom 6:23). Denna gåva är »Andens lag», som *är* budet och därmed evigt liv.

Alltså: vill du hava evigt liv, så skall budet giva dig det. Ty budet och livet äro ett.

Därav kommer det sig, att Kristus alltid visade dem till Guds lag, vilka frågade efter evigt liv. »Vad skall jag göra för att få evigt liv?» Svar: »Vill du ingå i livet, så håll buden» (Matt 19:16–22). — »Vad skall jag göra för att få ärva evigt liv?» Svar: »Vad är skrivet i lagen? . . . Gör det, så får du leva.» Se på den barmhärtige samariten! »Gå du och gör sammaledes» (Luk 10:25–37).

Och Kristus narras icke, säger aldrig ett och menar ett annat. Nej, det ligger ett evighetsdigert allvar i dessa hans svar.

Och han kunde ju icke svara annorlunda. Ty då skulle han ha lagt det

eviga livet utanför budet, där det aldrig ligger, hava lagt människans frälsning utanför Guds bud, där den aldrig ligger. Där lägger skökan den; men icke Kristus.

Men märk: han säger icke blott detta: gör Guds bud, så får du leva», utan ock detta: »kommen till mig, bliven i mig, ty mig förutan kunnen I intet göra». Han *var* just den lag, just de bud, till vilka han visade. Och just i det ordet: »gör» inlägger han kraften att vara Guds lag och att göra Guds lag; ty hans ord äro ande och liv, det är, »Andens lag». Med sitt konungsliga »gör!» insätter han människan såsom grenbud i honom själv såsom stambudet, nämligen *om* och *så långt* hon för tillfället är insättbar.

»Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror», säger Paulus (Rom 10:4).

Alltså fick lagen sin ände eller sitt slut i Kristus. Och detta slut var rättfärdigheten i Kristus. Den änden begärde lagen. Och den änden fick han i Kristi lagfullbordan, som är »Andens lag». Lagens ände är Kristi rättfärdighet eller »Andens lag».

Så ändade Sinai lag i Kristus. Och så ändar han i Kristus för var och en, som tror med hjärtat till rättfärdighet (Rom 10:10). Ty genom hjärtats tro övergår han från lagen, skriven på stenen och lagd i arken, till lagen, skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Och så ändar han ock en gång såsom världslag på den nya jorden. Där bor, går och står han såsom rättfärdighet, såsom den 7:e anden.

Så både försvann Guds lag, och han försvann icke. Ty han försvann *så,* som knoppen försvinner i blomman.

Och en knopp — är han försvunnen, då han försvunnit i blomman? Icke till den minsta del. Han har endast gått upp i en högre gestalt; han är förvandlad till blomma.

Så försvann lagen i Kristus. Icke den minsta bokstav, icke en enda prick är försvunnen. Han har endast gått upp i en högre gestalt. Han är förvandlad till en person, som är Herren, den rättfärdige, förvandlad till »Andens lag», som är evangelium.

»Lag och profeter voro intill Johannes.» Med honom försvunno de sålunda. Men vart togo de vägen? De försvunno i evangelium: »Från den tiden förkunnas Guds rike genom evangelium.» Men äro de försvunna, då de försvunnit i evangelium? Icke till den minsta del. De äro förvandlade till evangelium.

Detta se vi ju tydligt av Kristi evangeliiförkunnelse, som han satte i stället för lag och profeter. Han predikade fortfarande Guds lag och det intill minsta bokstav och prick, såsom vi ju se t.ex. i bergspredikan. I henne äro lag och profeter fortfarande med, oaktat han säger, att de försvunnit med Johannes.

Men fastän Kristus sålunda fortfarande predikade Guds lag, så predikade han dock aldrig »lag», d.ä. ett blott och bart kravord, utan alltid evangelium, d.ä. »Andens lag», som *giver* vad den *kräver.* I detta Kristi evangelium äro alltså lag och profeter *med,* men såsom knoppen är med uti blomman. I Kristus gingo lag och profeter sekundligen över i evangelium. Knoppen slog ut i blomman, så att doften kändes i hela Kanaans land; och folket *häpnade* över den nya förkunnelsen

(Matt 7:28).

Med Johannes och Kristus växlas alltså ämbeten och förbund. Evangelii ämbete träder i stället för lag och profeters ämbete; det nya förbundet, det förblivande, träder i stället för det gamla förbundet, det försvinnande (2 Kor 3:12–18).

Så försvann Gud lag. Ty han försvinner blott genom att *ske, fullbordas.* Blott så *ändas* han, *förgås han.* Han tystnar aldrig, förrän allt i honom är skett.

Men då allt i lagen är skett, då är lagen tyst; ty då är han död. Så dogo lag och profeter i Kristi död. Ty där fingo de ut fullkomlig fullbordan mitt i lagens förbannelse. På deras grav stå de orden: **Det är fullkomnat.**

Men icke försvunno de. »Fader, i dina händer befaller jag min ande.» I den anden levde de, såsom **»Andens lag».**

I den anden nedstego de i dödsrikets båda rum, såsom » **Andens lag**». I den anden uppstodo de, såsom **»Andens lag**» I den anden foro de till himlen, såsom **»Andens lag**». I den anden tronsattes de, såsom **»Andens lag».** I den anden återkommo de på pingstdagen, såsom **»Andens lag**». I den anden frigjorde de, såsom **»Andens lag»,** 3 000 själar från syndens och dödens lag. I den anden frigöra de alltjämt, såsom **»Andens lag»,** människosjälar från syndens och dödens lag och från Sinai lag. Och i den anden frigöra de, såsom **»Andens lag»,** en gång hela skapelsen från syndens och dödens lag. Detta är evangelii frälsning.

Ty se nu en människa. Lagen hänger efter. Krav, hotelse och förbannelse utan ände och tal. Och han tystnar icke, förrän allt till punkt och pricka är skett, fullbordat, fått ände även i människan. Men förr sätter jag Kinnekulle på månen, än jag sätter rättfärdighetsände på lagen.

Blott en enda utväg: att som Paulus släppa in honom i hjärtat såsom **»Andens lag»,** eller att tro med hjärtat, så att han blir skriven i hjärtat och lagd i bröstet. Därmed förlåter Gud missgärningen och kommer synden icke mer ihåg (Jer 31: 33, 34). Och just denna lagskrivning och lagläggning, som inbegriper syndernas förlåtelse, ***är, är, är*** det nya förbundet (jfr Heb 10:16, 17).

På grundvalen av Sinai lag slöt Gud förbundet med det gamla Israel; på grundvalen av **»Andens lag»,** vorden bröst- och hjärtelag, sluter han förbundet med det nya Israel. Lagen är huvudlinjen i både gamla och nya testamentet. Båda förbunden förbinda med Gud genom lag.

Och i och med denna förbundslag i hjärta och bröst är lagen skedd, fullbordad och rättfärdighetsändad även i människan. Hon är grenlag i »Andens stamlag». Lagen har dött i henne såsom sinailag och uppstått i henne såsom **»Andens lag»**. Nu är han tyst. Ty nu *är* människan i Kristus Jesus, som med **»Andens lag»** tystat honom för alltid. Och i den mån hon är inne i Kristus Jesus, *är* hon **»Andens lag»**, och i samma mån råder hon över syndens och dödens lag. Hon övervinner i samma mån, som hon är inne i övervinnaren.

Sålunda *är* Kristus Guds lag i personlig gestalt. Han *är*

tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket, vilket allt är »Andens lag», som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Och evangelium är ordet om Kristus, *i vilket ord han själv är*. Och så blir evangelium till sitt väsen och innehåll just tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden, tubudsanden med slaktmärket, vilket allt är »Andens lag», som är tubudslagen på den himmelska härlighetens middagshöjd. Så rikt, så väldigt är evangelium. Blott det får vara vad det är. Men under det 6:e huvudets tid är det undanträngt av skökans budlösa ormevangelium.

4

Lagen och lärjungarna

Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna sådant, han skall räknas för stor i himmelriket. Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke inkomma i himmelriket (Matt 5:19, 20).

Detta är allvarliga och djupt ingripande ord. Med dem binder han för alla tider sina lärjungar vid Guds bud, sådana de äro andebud eller »Andens lag» i honom. Ja, han helt enkelt sätter budens hållande såsom villkoret för inträde i himmelriket och såsom måttstock på människovärdet inför Gud.

Han predikar aldrig människorna bort från Guds bud till någonting annat, som skulle vara evangelium vid sidan av buden, såsom skökoevangelisterna göra. Nej, Kristus känner intet annat evangelium än budevangeliet. I det inlägger han riksrikedomen för de fattiga, hugsvalelsen för de bedrövade, det tillkommande jordearvet för de saktmodiga, mättnaden för de hungrande och törstande, friheten för de fångna och förtryckta och synen för de blinda (Matt 5:3–6; Luk 4:18). Ty budet och livet äro för Kristus ett. Frälsningen lägger han i budet, aldrig utanför det. Ty budet ligger i hans ande, och utan denne ande hör ingen honom till.

Bergspredikan innehåller Guds bud. Henne sätter han i stället för lag och profeter. Hon är »Andens lag» eller den 7:e anden, sådan han kommer till sin fulla rätt i den människan Kristus Jesus. Också kände sig åhörarna stå inför någonting alldeles nytt, fastän de stodo inför Guds bud, som de ofta hade hört. Här grepo buden in såsom andebud i deras naturlige bud-ande och det med en överjordisk, en gudomlig andekraft och andemakt, så att de »häpnade». Det är budevangeliet.

I full överensstämmelse med profetian om det nya förbundet fordrar Kristus bröst- och hjärtelagens rättfärdighet såsom villkor för inträde i himmelriket: »*Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke inkomma i himmelriket.*»

Och huru skall lärjungarnas rättfärdighet övergå *deras* rättfärdighet? Jo, deras rättfärdighet var andelös, lärjungarnas rättfärdighet skall vara andefull. Skillnaden ligger i den 7:e anden. De förra voro rättfärdiga

utan rättfärdighetens ande, lärjungarna skola vara rättfärdiga i och genom rättfärdighetens ande. De förra voro rättfärdiga efter bokstaven, alltså utvärtes rättfärdiga. Det skola lärjungarna ock vara. Men de måste vara *mer,* vara även *invärtes* rättfärdiga, rättfärdiga genom bröst- och hjärtelagen. Den och blott den förer in i himmelriket, ty han är förbundslagen. Hjärterättfärdigheten, renhjärtenheten, är den plus-rättfärdighet, genom vilken en lärjunge i alla tider måste övergå »fariséer och skriftlärde».

In i himmelriket kommer ingen genom en blott tillräknad kristusrättfärdighet. Det ser du ju tydligen här. Och det ser du ock av detta ord: Blott den, som gör min Faders vilja, skall inkomma i himmelriket (Matt 7:21). Och det ser du även av slutordet: Blott den, som gör dessa mina ord, d.v.s. bergspredikan, han är den kloke byggningsman, vars hus aldrig faller (7:24, 25).

Nej, himmelriket *är* rättfärdighet i den helige anden. Och för inträdet i det kräves rättfärdighetens liv, rättfärdigheten själv i gestalten av rättfärdighetens ande, som är »Andens lag». Men här storma skökoevangelisterna fram med den blott tillräknade rättfärdigheten och fördärva mångtusen själar.

Kristus sätter budens hållande såsom måttstocken på människovärdet inför Gud: »*Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna sådant, han skall räknas för stor i himmelriket.*» (5:19)

Så allvarligt, så djupt ingripande och så avgörande för människans hela evighet är hållandet eller upphävandet av även det minsta bud. Och varför? Jo, just emedan evangelii bud äro en ande, en andelag, ett oupplösligt helt. I varje bud, stort eller litet, bor rättfärdighetens ande, den 7:e anden. Och i och genom denne ande bor Gud i människan. Han vilar över och i sina bud, sådana de äro bröst- och hjärtelag i henne. Intet bud är så litet, att icke den oändlige bor i det och vilar i det; men han måste fly ut ur det, när det icke hålles. Ingen plikt är så ringa, att icke himlen rymmes i den, men han måste utrymma den, då plikten icke fylles. Ingen gärning är så obetydlig, att icke min eviga salighet slår en rot uti den; men i icke-gärning eller i ogärning blir hon rotlös.

Budet och anden äro ett. Så långt jag håller budet, så långt håller jag anden kvar. Så långt jag slarvar bort budet, så långt slarvar jag bort anden. Hållet bud är ett plus i min 7:e ande, icke-hållet bud är ett minus i honom. Genom budhållning växer han, genom budsläppning krymper han. Och han kan krympa *så,* att jag har ingenting kvar av honom. Och då har jag också ingenting kvar av Guds välbehagliga inneboende i mig. Och då är förbundet upphävt i och med mitt upphävande av förbundslagen.

Genom bristande budhållning blir jag liten, en förkrympt stackare i himmelriket, med fara att falla därur. Genom trogen, evangelisk budhållning blir jag stor. Och blott genom en sådan budhållning kan jag nå den storhet, som Gud skapat och ämnat mig till. Större kan jag icke bliva. Men mindre kan jag bliva, såsom vi se i vår text. Och det har evighetsdigra följder för mig. Härom mer i vårt 9:e kapitel.

Människa, människa! Din Jesus gick i döden för Guds bud. Även för

det minsta gav han sitt liv för att förvandla det i evangelium åt dig. Kan du slarva med de bud, som drypa av hans hjärteblod, och därmed slarva bort dig själv för tid och evighet?

IV

Sions lag

Och. *det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skola strömma dit. Ja, många folk skola gå åstad och skola säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.»* ***Ty från Sion skall lag utgå och Herrens ord från Jerusalem*** (Jes 2:2, 3; Mik 4:1, 2).

Guds lag är hela skapelsens bergfasta väsen, alltings eviga »granit». Såsom en bild därav bor lagen på bergen och går fram på bergen genom alla tider och evigheter. Och hans berg äro sju. De visa oss lagens heliga historia. Låt oss kasta en blick på dem.

De 7 bergen

1

Paradisberget

På det »heliga gudaberget» stod lagen skriven i människans ande. Buden hängde som ädelstenar på kärlekens band. Och de sutto i allt och på allt, så att det gnistrade överallt. Människan hade blott att av bandet knyta krans och att i kärlekens rundgång behålla buden på bandet. — Det berget är ännu barnens berg. På det hörer himmelriket dem till.

Men ormen kom med självviskhetens band. Och då detta togs, brast det förra. Kärleken släcktes, och därmed slocknade ädelstenspärlorna. Gudaberget höljdes i natt.

Ormens bud träddes upp på ormbandet. Och i det bandet och efter de buden gick människan på syndens och dödens lag-väg.

Evangelii frö inkastades på jorden: ormens huvud skall krossas under själva ormbettet. Det blev nattens ledande stjärna till Betlehem.

Ormens huvud är syndens och dödens lag-huvud: vilddjurets första, största och yppersta bud: den fyrsidiga allkärleken till det skapade. Det krossades av Kristus på korset genom Guds lag-huvud: hans första, största och yppersta bud: den fyrsidiga all-kärleken till skaparen. Därmed vart paradislagen fullbordad, försonad och helgad. Och därmed öppnades paradisets portar. Men vägen dit in är paradislagen, sådan han vart »Andens lag» i Kristus. Upp på det heliga berget stiger ingen utan bergets lag i hjärta och bröst. Allt, som icke har den, faller för kerubernas svärd.

2

Sinai berg

Här skrev Gud sin lag på stentavlorna (5 Mos. 9: 10). Och dessa lades i förbundsarken, som stod i »det allraheligaste» (1 Kon 8:9; Heb 9:4).

Och denna lag var det dyrbaraste och käraste, som det gamla

förbundets heliga ägde på jorden. Om densamma sjöngo de så (Ps 19:8–11):

Herrens lag är utan brist
och vederkvicker själen;
Herrens vittnesbörd är fäst
Och gör den enfaldige vis.
Herrens befallningar äro rätta
och giva glädje åt hjärtat;
Herrens bud är klart
och upplyser ögonen.
Herrens fruktan är ren
och består evinnerligen;
Herrens rätter äro sanning,
allesammans rättfärdiga.
De äro dyrbarare än guld,
ja, mer än fint guld i mängd;
de äro sötare än honung,
ja, mer än renaste honung.

För dessa fromma var alltså Sinai lag icke blott dödande utan även livgivande. Den gav vederkvickelse åt själen och glädje åt hjärtat och var sötare än honung, sade de. De lade alltså frälsningen *inom* Guds bud, icke utanför dem. Från skökans lagförakt och laghat och budlösa frälsning höllo de sig rena.

Lagen var för dem icke blott en bokstav, utan en ande, nämligen Herren Sebaots lag-ande, som de i hjärtetro mötte i Guds lag. Och denne lag-ande stod iklädd Kristus redan i Guds eviga råd och på fallets dag och sekundligen inför alla dessa fromma. Och det var denne lag-ande eller lag-Kristus, som i samband med hela det gamla förbundets lagordning organiskt uppgick eller försvann i den köttvordne Kristus (Joh 1:14), såsom det lägre försvinner i det högre, såsom t.ex. knoppen försvinner i blomman.

Det var alltså den gammaltestamentlige lag-Kristus, som de fromma mötte i Sinai lag. Det var han, som gjorde buden sötare än honung. Han var lag-anden, i vilken buden voro det gamla förbundets livsvatten. Så var han den andliga klippan, ur vilken de drucko (1 Kor 10:4).

Men såsom blott gammaltestamentlig lag-Kristus kunde han icke »lägga lagen i bröstet och skriva den i hjärtat», det är, han kunde icke i gestalten av nytestamentlig lag-Kristus bo i deras hjärtan. Men han kunde genom sin krav-ande bo i dem och stundom så vederkvicka, glädja och fylla dem med sitt lag-andevatten, att de kunde tydligt förutse, vad det nya förbundets lagläggning och lagskrivning skulle bliva. Och så blev deras lag-Kristus även löftes-Kristus, lag-anden blev löftes-anden eller den utlovade anden. Och i fullkomlig överensstämmelse härmed sammanfattar Kristus hela det gamla förbundets frälsningslöfte i detta enda: Faderns löfte om den helige anden (Apg 1:4, 5), vilken ande gavs på pingstdagen, som är lagläggningens och lagskrivningens dag.

Sålunda var Sinai lag själva löftet för de fromma. Märk det! Den stod inför dem såsom en härlig profetia om att i tidens fullbordan bliva bröst-

och hjärtelag, som är »Andens lag». Och i detta laglöfte sammanfattade de all Guds nåd, hela Guds frälsning i de kommande dagarnas förbund. Så t.ex. i detta ord, som vi redan anfört:

Detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk (Jer 31:33).

Det är just löftet om Sinai lag, vorden »Andens lag», som gör fri från syndens och dödens lag. Och *»detta är»* det nya förbundet, står där. Ser du det?

Samma härliga andelagslöfte uttryckes även så:

Jag skall giva dem hjärtan till att känna, att jag är Herren; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Ty de skola omvända sig till mig av allt sitt hjärta (Jer 24:7).

Det är just löftet om det nya förbundets hjärta, som är ett verkligt förstabudshjärta, ett allt-hjärta, varefter det suckades oavlåtligen i det gamla förbundet. Ett sådant hjärta giver Gud just genom att giva och skriva sin lag i hjärtat.

Samma härliga andelagslöfte uttryckes även så:

Jag skall giva dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg, så att de frukta mig beständigt; på det att dem må väl gå och deras barn efter dem. Och jag skall sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upphör att följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig. Och jag skall hava min fröjd i att göra dem gott och skall plantera dem i detta land med trofasthet av allt mitt hjärta och av all min själ (Jer 32:39–41).

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig. Och i det hjärtat ingiver Gud sin beständiga abba-fruktan, så att det icke viker av ifrån honom. Och det är »ett och samma hjärta» hos alla äkta förbundsbarn. Det är icke det fnurriga och skrumpna partihjärtat, som är skökohjärtat. — Och dessa förbundshjärtan hava alla »en och samma väg», som är bröst- och hjärtelagens väg. Och alla hava de en Gud, som »icke upphör att följa dem», och som »har sin fröjd i att göra dem gott av allt sitt hjärta och av all sin själ»; alltså en Gud, som älskar människan »av allt sitt hjärta och av all sin själ». Det övergår alla mänskliga tankar. Här är rum blott för ett: tillbedjan.

Samma härliga andelagslöfte uttryckes även så:

Jag *skall giva dem alla ett och samma hjärta, och en ny ande skall jag ingiva i dem; jag skall taga bort stenhjärtat ur deras kropp och giv a dem ett hjärta av kött, så att de vandra i mina stadgar och hålla mina rätter och göra efter dem; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud* (Hes 11: 19, 20).

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med Guds lag i sig eller om den nye förbundsanden, som är Kristi första- och andrabudsande eller »Andens lag», vorden bröst- och hjärtelag. Och det skall vara ett hjärta av kött, d.ä. paradiskött. Det är ett mjukt hjärta i motsats till stenhjärtat med stenlagen i sig, vilken är syndens och dödens lag.

Samma härliga andelagslöfte uttryckes även så:

Jag skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra smutsgudar. Och jag

skall giva eder ett nytt hjärta och giva en ny ande i edert bröst: jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. Jag skall giva min ande i edert bröst och så göra, att I vandren i mina stadgar och hållen mina rätter och gören efter dem.

(Hes 36:25–27)

Det är återigen löftet om det nya förbundshjärtat med förbundslagen eller förbundsanden i sig. Denne lag-ande, som är Kristi ande, innehåller det nya förbundsvattnet. Och det är första- och andrabudsvattnet, som först och främst renar från alla smutsgudar eller mergudar, så att Gud blir En och ingen mer.

Och detta härliga andelagslöfte förbindes med »Herrens tjänare» och uttryckes även så:

Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad; genom sin kunskap skall han, den rättfärdige, min tjänare, göra många rättfärdiga, i det han bär deras missgärningar (Jes 53:11).

Här har vi grundvalen för det nya förbundshjärtat. Den är Lammet eller Herren den rättfärdige. Och han gör rättfärdig just genom att i och med sin försoningsande, som är första- och andrabudsanden med slaktmärket, lägga Guds lag i bröstet och skriva den i hjärtat, eller genom att med »Andens lag» göra fri från syndens och dödens lag, som är stenhjärtat. Och någon annan *personlig* rättfärdiggörelse än lagläggningen och lagskrivningen, som innesluter reningen i förbundsvattnet eller förlåtelsen i förbundsblodet, känner icke skriften. Ty just detta *är, är, är* det nya förbundet. Märk det!

Vi se alltså, huru ihärdigt och eftertryckligt profetian utpekar det nya hjärtat såsom varande själva den nytestamentliga frälsningen. Men skökan har funnit upp en »fullkomlig frälsning» *utanför* det nya förbundshjärtat, *utanför* födelsen, genom en blott tillräknad, icke bröstlagd och hjärteskriven rättfärdighet. Och så tager hon det nya hjärtat såsom ett följdsläp till denna utanför-frälsning. Just det som profetian sätter såsom själva frälsningen, det sätter hon såsom *följd* av frälsningen. Just det, om vilket profetian säger: »Detta *är* det nya förbundet», om det säger skökan: »Detta *följer* på det nya förbundet, vilket slutes på grundvalen av Kristi blod såsom ett blott och bart straffsummeblod.» Och detta följdhjärta låter vänta på sig. Det släpar och släpar och blir allt längre och längre efter, tills det icke mer synes till eller sättes i fråga. Så räddar skökan sitt liv. Ty det nya hjärtat är hennes död.

Det gamla förbundets frälsningslöfte var alltså löftet om Sinai lag, vorden bröstlag med bröstrening och hjärtelag med hjärterening.*

Detta härliga andelagslöfte utfingo icke de fromma här på jorden, utan först i dödsrikets paradis. Men det bar dem under pilgrimsfärden genom det främmande landet. Ty de fingo ofta en försmak av detsamma, så att de kunde »skåda och hälsa det i fjärran» (Heb 11:13). Och i detta löfte, som gjordes levande för dem genom den inneboende krav- och vederkvickelseanden, lagens gammaltestamentlige, blott droppande honungsande, dogo de dagligen från syndens och dödens lag och höllo Guds lag, så långt som det på förkristlig ståndpunkt var

* Det finns mer i ett bröst än hjärtat.

möjligt. Och i den andens förbundsvatten åtnjöto de den gammaltestamentliga reningen eller förlåtelsen. Men denna förlåtelse ställde de icke i strid mot Guds lag eller till befrielse från Guds lag eller till nedrivande av vad lag-anden byggde upp i dem; utan de ställde förlåtelsen i lagens tjänst, till lagens upprättande, hållande och helgd. Ty så lärde och sjöngo de (Ps 130:4):

Hos dig, Herre, är förlåtelse,
på det att man må frukta dig.

3

Saligheternas berg

Här predikar Kristus paradislagen och Sinai lag, sådana de sekundligen voro ande och liv i honom. Här är Sinai lag flyttad från stentavlorna in i Jesu hjärta och bröst.

Milt ljuder det därför ett 9-faldigt »salig» och ett 16- faldigt »eder Fader».

Buden strömma fram ur hans innersta såsom floden av livets vatten, såsom den 7:e anden, sötvattnet, evangelium.

Men bergspredikan, sådan han här uttalar henne, är icke frukt-evangeliet, utan frö-evangeliet. Hon var »Andens lag» med begynnande utgreningskraft från djuret och begynnande ingreningskraft i sig. Men hon hade ännu icke upplöst syndens och dödens världslag in i blodet och kunde därför ännu icke frigöra från hans övermakt i blodet. Han var ännu icke »fördömd i köttet». Hade Kristus slutat sitt frälsningsverk, då han här sade amen, då hade grenarna dött.

Men *nu, nu* är hon det hela och fulla fruktevangeliet. Ty hon har dött och uppstått i Kristus och kan ingrena till en lika död och uppståndelse. Nu uttalar han henne icke längre från det tredje berget, utan från den himmelska härlighetens middagshöjd. Därifrån kommer hon som det fulltoniga evangeliet.

Möter du henne med steget-ut-tro, då väller hon fram som livets vatten från Guds och Lammets tron och gör sig en källa i ditt innersta med ut-strömmar av levande vatten i hedmarken och dödshavet.

Möter du henne med all- och helhjärtetro, då lägger hon sig så ljuvligt i ditt bröst och skriver sig så milt i ditt hjärta såsom »Andens lag».

Men möter du henne med otro eller bråkdelstro, då ställer hon sig inför dig såsom blott sinailag, såsom din tuktomästare, tills hon får bliva din frälsomästare.

Härav kommer det sig, att de flesta troende icke kunna höra och se något annat i bergspredikan än sinailag eller på sin höjd ett frö-evangelium, som blott väcker längtan efter hennes ande och liv och blott giver sig fläktvis och provvis för någon stund eller liten tid.

Bergspredikan är bröstlagen, som kräver hela bröstet, hjärtelagen, som kräver hela hjärtat. Men »smutsgudarna» äro kära. De flesta behålla åtminstone någon av dem. Men då är Gud icke En, hans namn icke Ett. Och så länge står människan utanför det nya förbundet.

4

Förklaringens berg

Här se vi härlighetens middags-Kristus i en liten förskotterande skymt. »Han förvandlades inför dem: hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder blevo vita såsom ljuset» (Matt 17:2).

Det är »Andens lag», som tränger ut genom blodet och kroppen, så att de bliva andeblod och andekropp för en liten stund.

Här bryter rättfärdigheten ut i bländande vithet. Ty rättfärdighet är fördold härlighet; och härlighet är uppenbar rättfärdighet.

Detta var Kristi naturliga död eller bortgång från jorden; den milda frö-döden, förvandlingen.

På något motsvarande sätt »dogo» Henok och Elias. Och så hava måhända även andra »dött». Och så »dö» måhända några i varje tid. Vissa förhållanden tyda därpå.

På detta berg stå Moses och Elias, representanterna för lag och profeter. De hade haft Guds lag så outsägligen kär, själva hållit den och lärt andra att hålla den, och därför blevo de förbundets tvenne stormän. De hade smakat lagens löfte och levat på detsamma. Och nu stå de inför det. Och det står inför dem i gestalten av härlighetens första- och andra-budsmänniska.

Knoppen är vorden blomma, eller fröet är vordet frukt, eller »Andens lag» är vorden middagens sol för en liten stund.

Blott för en liten stund. Ljuset drager sig åter in i hans ande. Det svarta dödsmolnet höjer sig nu fort vid horisonten. Men ljusstyrka till dess skingrande är samlad. Syndens och dödens lag-ande rycker honom inpå livet. Men Tabors vita andelag har förberett själva blodet och kroppen för denne andes upplösning. Den naturliga »döden» på det 4:e berget har vigt den rättfärdige till den onaturliga döden på det 5:e berget: den bittra frödöden, den sönderslitande förvandlingen.

5

Dödens berg

Jerusalem ligger på en bergshöjd. Så kunna vi tala om dödens berg.

Här tronar Guds lag såsom den personliga lagen, Kristus-Lagen, Sinai båda tavlor såsom fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek mitt i lagens förbannelse.

Allt hängde på andelagsfröet: att han stod felfritt, budenligt och budfullt lag-ande-Lamm ut i blodet och kroppen, ut i fingrar och tår. Den minsta budsläppning, den minsta brist i kärlekens lag-vara och lag-göra — och allt hade varit förlorat; ty då hade andelagsfröet dött, mistat sin evighetsgrodd; och därmed hade hela världen sjunkit i evighetsdöd.

Här led han allt det lidande, som Satans, vilddjurets och skökans synd-, skuld-, och straffandelag fick och måste tillfoga honom. Och i sin synd-, skuld- och straffria andelag upplöste han stamvis denna syndens och dödens lag. Så blev »Andens lag» segerlagen, övervinnarelagen, försoningens lag, förbundets lag i hans blod.

Denna lag är lösepenningen. På dess ena sida stå de orden:

Fullbordad förstabudsrättfärdighet i liden förstabudsförbannelse;

och på dess andra sida de orden:

Fullbordad andrabudsrättfärdighet i liden andrabudsförbannelse.

Med denna tvåsidiga andelagspenning, som är Kristus själv, är hela mänskligheten stamvis »friköpt» från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Med denna andelagspenning, som är Kristus, är Gud själv rättfärdig, nämligen först och sist och framför allt rättfärdig såsom **Fader.** Ty han har själv gjort den penningen åt oss i Kristus: både släppt till metallen, som är sonens silver- och guldhjärta, och låtit denna metall upptaga i sig all världens andelagslagg, utan att »nedslaggas», samt i noga beräknad och övervakad lidandeseld låtit »utslagga» och stöpa och prägla honom och genom härliggörelsen kröna honom till gångbart försoningsmynt. Och därmed har Gud gjort allt vad han såsom **Fader** kunnat göra för oförståndiga och bortgångna barn. Detta är fadersrättfärdigheten genom Kristus. — Och genom samma tvåsidiga andelag är han ock rättfärdig såsom **lagstiftare**. Ty genom den har han *stamvis* fått ut det oeftergivliga lagkravet, som är lagens fullbordan eller lagen vorden människa, och får även *grenvis* ut det genom lagläggning i bröstet och lagskrivning i hjärtat ända in till kärlekens fullkomliga lag-vara och lag-göra på den nya jorden. — Och genom samma tvåsidiga andelag är han ock rättfärdig såsom **domare.** Ty i densamma är lagens förbannelse liden och upplöst, så långt Guds heliga kärleksvrede det krävde. Därmed är lagens heliga majestät stamvis upprättat, försonat och helgat i Kristus.

Genom »Andens lag» är alltså Gud både själv rättfärdig och kan göra den rättfärdig, som tror på Jesus till förbundsmässig lagläggning och lagskrivning (Rom 3:21–26).

Människan har syndat mot sin bröst- och hjärtelag; och hon kan frälsas endast genom bröst- och hjärtelagen i Kristus. Aldrig på annan väg. Och därför består det nya förbundet i ingenting annat än i denna invärteslag, som förer med sig syndernas förlåtelse och överträdelsernas icke-ihågkommande av Gud. Så enkel och lättfattlig är människans frälsning; men så allvarlig och så outgrundligt djup är den.

6

Himmelsfärdens berg

Det är Oljeberget (Apg 1:4–12; Luk 24:51). Och på det står personlagen Kristus invid middagstimmen. Fröet har skjutit stängel och satt frukt.

Och här drager han upp lagens heliga linje för sista gången. Därvid går han tillbaka till Johannes, med vilken lag och profeter slutade: *»Johannes döpte* i *vatten»* (Apg 1:5). Och strax insätter han det, som skall stå i stället för lag och profeter: *»men I skolen döpas i helig ande icke många dagar härefter»*. I detta ande- och eldsdop hade också Johannes sammanfattat hela Kristi sändning och hela det nya testamentets frälsning (Matt 3:11, 12).

Detta andedop kallar Kristus Faderns löfte om anden. Och på det hade han ofta visat; och starkt betonat (Joh 14:26; 15:26; 16:7; Luk 24:49).

Han kallar det ock för kraftbeklädningen från höjden

(Luk 24:49; Apg 1:8). Ty det är »Andens lag», som giver kraft till seger över syndens och dödens lag.

Detta löfte är barnaskapet, för vilket han kom i världen.

Detta löfte är Kristi ande, utan vilken ingen hör Kristus till**.**

Detta löfte är hjärtats omskärelse genom anden i stället för omskärelsen på köttet (Rom 2:29).

Detta löfte är andens nya väsende med den nya tjänsten, i stället för bokstavens gamla väsende med den gamla tjänsten (Rom 7:6).

Detta löfte är det nya förbundets lag: bröstlagen med bröstrening, hjärtelagen med hjärterening.

Sedan han så för sista gången, på det 6:e lagberget, dragit upp lagens linje genom alla tider och alla evigheter, för lärjungarna, så välsignar han dem. Och när han sagt amen, lyftes han upp över jorden. Och nu klinga alla harpor i det nedre paradisets alla regioner. Högtidsskaran står ordnad. Den förstfödde från de döda i spetsen. Därefter det gamla förbundets heliga folk och alla fromma hedningar från östan och västan. Den nya sången brusar som stora vatten. Uppåt, uppåt stiga de alla genom himmel efter himmel. Och alla strömma in, under alla himlars jubel, genom det himmelska paradisets port, som det ande- och budfulla blodet slog upp på dödens berg.

7

Sions berg

Från det 6:e berget steg personlagen Jesus Kristus upp på det 7:e berget. Det kallas i vår text Sions berg. Och det ligger i den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem (Heb 12:22).

Sions berg är paradisberget, men icke sådant det var i begynnelsen: det heliga morgonberget; utan sådant som det blivit genom lagens fullbordan i Kristus; det heliga middagsberget.

Sedan Guds lag passerat de 6 bergen, har han alltså för evigt tagit plats på Sions berg.

På detta himmelska tronberg står han nu i evig härlighet, kraft, makt och majestät.

På detta himmelska tempelberg bor han nu såsom Sions lag eller »Andens lag», såsom evangelium, såsom nåden i Kristus Jesus.

På det 7:e berget hava vi alltså *nu* Guds lag. Där skola vi söka honom. Blott *där* är han frälsande lag, som gör fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

På detta Sions berg visa profeterna fram med samstämmighet och väldig kraft. Ty det är det nya förbundsberget, såsom Sinai var det gamla. Blott på detta berg slutes förbundet i Lammets ande- och budfulla blod, paradisblodet. Blott här lägges lagen i bröstet och skrives i hjärtat.

På detta berg äro alla Herrens heliga samlade. »De stå med Lammet på Sions berg.» De vandra i ökenlandet och äro världens utskum och avskrap, den lilla stenen, på vilken alla spotta; men i anden *äro* de komna till Sions berg och till den levande Gudens stad.

Och på Sions berg skola alla jordens folk samla sig till sist. Låt oss än en gång höra profeternas härliga ord om detta härliga berg:

»*Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus*

är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skola strömma dit. Ja, många folk skola gå åstad och skola säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar.» ***Ty från Sion skall lag utgå och Herrens ord från Jerusalem***.» (Jes 2:2, 3; Mika 4:1, 2)

Sålunda: från Sions berg, från det himmelska Jerusalem, skall Guds ord, Guds lag, utgå i de kommande dagarnas förbund. Och det är våra dagar och *vårt* förbund. Människa, lägg märke till detta.

Alltså fram till det 7:e berget! Upp till det yppersta berget bland bergen; upp till höjden över andra höjder!

Stanna icke vid stationsbergen på lagens väg genom tiderna. Nej, »kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar.»

Natt med bleka stjärnor omsluter paradisberget. Morgonstjärnan lyser på Sinai. Morgonsolen strålar på Saligheternas berg. Evighetens dag inbryter för en stund på Tabor. På Golgata är solförmörkelse och molnupplösning. På Oljeberget träder solen fram i segerrik förmiddagsglans. På Sions berg står hon på evig middagshöjd.

Stanna icke vid nattens töckniga stjärnor, naturandelagens flämtande ljus; icke vid morgonstjärnan; icke vid morgonsolen; icke vid en glimt av evighetens sol; icke vid skymd långfredagssol; icke vid uppstigande förmiddagssol — vid ingen av dem få vi stanna. Alla dessa ljusberg äro goda; men intet av dem är det bästa, det högsta, »det yppersta». Utan det är Sions berg. I det äro alla 6 bergen med, såsom knoppen är med uti blomman. I det ha de alla gått upp såsom fröet har uppgått i frukten. »*Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar.*»

Sålunda: I det gamla testamentet utgick Guds lag från Sinai berg. I det nya testamentet utgår Guds lag från Sions berg.

I det gamla förbundet **»talade Gud på jorden»**;

i det nya förbundet **»talar Gud från himmelen»** (Heb 12:25). Människa, lägg märke till detta!

Här ha vi alltså skillnaden mellan »lag och evangelium». Den är, som vi se, icke skillnaden mellan ett lagord och ett icke-lagord; utan den är skillnaden mellan ett lägre lagord och ett högre lagord, mellan ett **sinaiord** och ett **sionsord.**

Skillnaden mellan lag och evangelium är icke skillnaden mellan lag och någonting icke-lag, utan den är skillnaden mellan lag och lag, mellan **sinailag** och **sionslag,** mellan vanmäktig lag och allsmäktig lag, mellan *bokstavslag*, som *icke* kan göra fri från syndens och dödens lag, och *andelag*, som *kan* göra fri från syndens och dödens lag.

Det gammaltestamentliga löftet är icke ett löfte om frälsning vid sidan av Guds lag; utan ett löfte om frälsning *i* Guds lag och *med* Guds lag och *genom* Guds lag, nämligen *i, med* och *genom* bröstlagen med

bröstrening och hjärtelagen med hjärterening.

Vi se ju, att redan det första löftet på jorden: kvinnosädens söndertrampande av ormens huvud under ormbettet, innehåller precis detsamma, som Sinai lag kräver och Sions lag giver, nämligen: krossande häl på ormens huvud vid vart och ett steg och det ända in i martyrdödens ormbett.

Och det stora löftet om Abrahams välsignelse är enligt Paulus just löftet om anden, vilken i sig har Sions eller »Andens lag», som frälste Paulus och gav honom Abrahams välsignelse (Gal 3:14; Rom 8:2).

Det gammaltestamentliga löftet är ett löfte om Guds lag, *utgående från Sion*, eller om Guds ord, *utgående från Jerusalem;* alltså ett löfte om en lag, som är evangelium, i stället för en lag, som icke är evangelium.

Alltså är skillnaden mellan lag och evangelium icke skillnaden mellan ett ord, som kräver, och ett ord, som efterskänker det krävda; utan den är skillnaden mellan ett ord, som kräver, och ett ord, som både kräver och *giver* det krävda;

icke skillnaden mellan ett ord, som kräver lagfullbordan, och ett ord, som efterskänker lagfullbordan; utan skillnaden mellan ett ord, som kräver lagfullbordan, och ett ord, som både kräver och *giver* lagfullbordan genom ingrening i Sions lag, som är »Andens lag»;

icke skillnaden mellan ett budord och ett budlöst »nådesord», utan skillnaden mellan ett budord och ett *budfullt* nådesord;

icke skillnaden mellan lag och lagtom nåd, utan mellan lag och lagfull nåd.

Korteligen: Skillnaden mellan lag och evangelium är skillnaden mellan allt Guds ord såsom gammaltestamentligt ord och allt Guds ord såsom nytestamentligt ord; eller: mellan allt Guds ord såsom talat på jorden och allt Guds ord såsom talat från himmelen; mellan jordeordet från jordeberget och himmelsordet från himmelsberget.

Där är alltså en himmelshög och en evighetsoändlig skillnad mellan Sinai lag och Sions lag mellan lag och evangelium.

Visserligen är Sinai lag och Sions lag alldeles samma lag, ty båda är kärleken eller fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek; men den förra är kärleken tecknad i bokstäver, och den senare är kärleken tecknad i en person. Se i Nasarets synagoga. Där står Kristus med lagboken i sin hand (Luk 4:16, 17). Där har du skillnaden. Den är skillnaden mellan boken och personen, som håller den. Lika oändlig som skillnaden är mellan en bok och en person, lika oändlig är skillnaden mellan Sinai lag och Sions lag, som är evangelium; den är som skillnaden mellan jord och himmel.

Sions lag eller evangelium är icke en frambringelse eller ett verk av Sinai lag, utan ett verk av Gud i full överensstämmelse med Sinai lagkrav; evangelium är icke ett barn av lag och profeter, utan ett barn av Gud, om vilket lag och profeter hava vittnat (Rom 3:21, 22).

Det gamla testamentet har försvunnit såsom en *yttre* gudsrikesanstalt. Men såsom en *inre* sådan står det kvar. Det är alltfort lagförbundet mellan Gud och alla dem, som stå på jorden och ännu icke stå med Lammet på Sions berg.

Det gamla förbundet är porten till det nya förbundet. Det förra är Rom 7:e, det senare är Rom 8:e. Jesu första lärjungar stodo i det gamla förbundet ända till pingstdagen, då den nya förbundslagen skrevs i deras hjärtan och lades i deras bröst.

Före pingst är allt Guds ord för lärjungen gammaltestamentligt, sinaitiskt. I och efter pingst är allt Guds ord för lärjungen nytestamentligt, sionitiskt.

Befrielsen från jordeberget med jordeordet sker blott genom att bestiga himmelsberget med himmelsordet. Och dit upp stiger man blott genom steget-ut-tron, som är ett verk av Gud. Ty förr lyfter du dig själv i håret upp på månen, än du i egen kraft bestiger Sions berg. Och därföre gör Sions lag dig en hiss som är den fyrsidiga förstabudstron*. Och i den hissas du upp på Sions berg. Halleluja! Hissen stiger, hissen stiger! Farväl, du gamla förbund, du jordeberg med jordeordet! Farväl, du sjunderomarehåla! Hissen stiger, hissen stiger. Se, Sinai sjunker därnere, och Sion strålar däruppe; morgonstjärnan är släckt, solen lyser i kraft! Blåa rymder, rena rymder! Och nu är du kommen till Sions berg, till den levande Gudens stad. Nu är allt Guds ord sionitiskt, åttondekapitelskt: **evangelium.**

Kommen, kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar!

Ja, just detta: »att vi må kunna vandra på hans stigar», var det gamla förbundsfolkets mångtusenåriga tår och suck, bön och hopp, löfte och kamp. Och därför var alltid, dag och natt, deras pekfinger riktat mot Sions berg, det »yppersta berget», det högsta berget, det himmelska berget.

Människa, människa, kom, kom, låtom oss gå upp till Herrens berg, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar!

Ty tider stunda och äro redan inne, då jorden och jordens folk skola skakas och bäva. Säll den, som då står med Lammet på Sions berg, berget, som är »fast grundat» och som aldrig skakas, aldrig sviktar.

ANDRA DELEN

Apostoliska vittnesbörd om »Andens lag»

Att evangelium är »Andens lag» eller Guds lag, utgående från Sion, därom påminna apostlarna tydligt, flitigt och kraftigt. Se här blott några få exempel.

Paulus

Vi ha redan sett, att han kallar evangelium för »Andens lag», som gjort honom fri från syndens och dödens lag. Också kallar han evangelium rent ut för lag: *Jag har genom lag dött från lag* (Gal 2:19). Vad han menar därmed förklarar han strax: *Jag är korsfäst med Kristus. Och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig.* Alltså var Kristus den lag genom vilken han dog från Sinai lag. Och denna Kristuslag

* Det är den tro, som av a l l t hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd gör Gud till sin Gud och ingen mer.

levde i Paulus, så att Paulus icke levde mer. Det var äkta lagläggning i bröstet och lagskrivning i hjärtat. Det nya förbundet var för honom ett lagförbund. Det se vi även av detta ord: *Jag är icke utan lag från Gud, utan jag står under Kristi lag* (1 Kor 9:21). Så är Pauli evangelium en lag, nämligen Guds lag, *utgående* från Sion, i fullkomlig överensstämmelse med profetian.

Sammanställ följande utsagor:

I Kristus Jesus betyder det intet, huruvida någon är omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro, som är verksam genom kärlek (Gal 5:6).

Det kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han är en ny skapelse (Gal 6:15).

Det kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han håller Guds bud (1 Kor 7:19).

Sålunda var det för Paulus blott ett enda, varpå allting kom an. Och det var att hålla Guds bud. Det förutan var allting ingenting. En så gränslös respekt hade Paulus för Guds bud. I ett sådant majestät stodo de för honom. Lägg märke till det.

Pauli evangelium är alltså icke budlöst, utan budfullt. Ty de bud han här talar om, äro icke Sinai bud, utan Sinai bud *utgångna från Sion,* andelagsbuden, evangelibuden. De äro, som vi se, den »nya skapelsen» i människan, första- och andrabudstron, som verkar genom första- och andrabudskärleken; de äro de bröstlagda och hjärteskrivna förbundsbuden.

Paulus har alltså icke Guds bud såsom ett blott yttre »rättesnöre för vandeln» eller såsom ett släp till ett budlöst evangelium. Nej, han har dem inom sig såsom de 10 andelagsbud, vilka gjort honom fri från synd- och dödslagens 10 bud och från Sinai 10 bud.

Och han lider icke av den skökoevangeliska lagskräcken, som angripit så många i den lutherska kyrkan; så att de varken vilja höra eller tala om budhållning, utan blott därom att »allt är fullgjort: du slipper, du slipper, du slipper». Nej, för Paulus är budhållningen så kär och har en så omätlig vikt, att allting kommer an just på den. Se, det är det äkta sionitiska evangeliet, bergspredikans fulltoniga evangelium.

1 Kor 13

Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal.

Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet.

Och om jag gåve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet gagn.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den lägger ingen oförrätt på sinnet.

Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men den har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar ståndaktigt allting.

Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet skall taga slut, och kunskapen skall försvinna. Ty vår kunskap är ett styckeverk, och vårt profeterande är ett styckeverk; men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är allenast ett styckeverk. När jag var ett barn, talade jag som ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men när jag blev en man, lade jag bort det barnsligt var. Nu se vi ju allenast såsom i en spegel, på ett dunkelt sätt, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckeverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.

Alltså bliva de beståndande, tron, hoppet och kärleken, dessa tre; men störst bland dem är kärleken.

Detta kapitel har i alla kristna tider varit de heligas »lill-katkes» vid sidan av bergspredikan, som varit deras »lång-katkes».

Och detta kapitel skola alla Herrens heliga kunna utantill som Fader vår; och de skola hava det innantill som sitt hjärta. Ty detta kapitel är just det nya förbundshjärtat, som profeterna så omständligt och ihärdigt förutsagt; just Kristi ande, utan vilken ingen hör honom till; just »Andens lag», som gör fri från syndens och dödens lag.

Detta kapitel är skrivet på själva toppen av Sions berg. Det känner du, när du läser det i anden. Det lyfter upp i safirens rymder. Luften är övermåttan hög och ren.

Här ha vi den Paulinska evangeliehöjden. Här står han vid sidan av Johannes och alla Sions övriga bergs jättar. Här hava alla hans sanningar blivit sanningen, den bottenlösa floden av livets vatten: **kärleken.**

Här hava alla Guds bud blivit blott ett enda bud, såsom de också i verkligheten äro blott ett bud: de 4 heliga och saliga alltens bud, det yppersta budet från det yppersta berget, det stora grundbudet, utan vilket intet bud kan hållas, men med vilket alla bud kunna lätteligen hållas.

Paulus gör kärleken 16-sidig (tålig, mild, avundas icke, förhäver sig icke o.s.v.); vilket är väsentligen allt vad Sinai lag kräver och Sions lag giver. Denna kärlek är den nya förbundslagen, som gör fri från sin motsatslag, den 16-sidiga självviskheten (otålig, omild, avundas, förhäver sig o.s.v.).

Man lägge märke till, att Paulus gör kärleken till det eviga alltet, utanför vilket det eviga intet tager vid; och till måttstocken på människovärdet inför Gud, alldeles såsom Kristus gör med budhållningen i bergspredikan. Se här:

Intet ord har klang inför Gud utom kärlekens ord, vore det än ett »änglaord». Så allvarlig är kärleken.

Även den störste på vår jord är, utan kärlek, ett intet inför Gud. Ty hade jag än profetians gåva, visste jag än **alla** hemligheter, ägde jag än **all** kunskap och hade jag än **all** tro, så att jag kunde förflytta berg, med alla dessa **allt**, som gjorde mig till den störste av alla, vore jag dock

intet, platt intet, inför Gud, om jag icke hade kärlek. Så allvarlig är kärleken.

Ingen gärning är gärning inför Gud utom kärlekens gärning, vore den än alla ägodelars gåva åt de fattiga och själva kroppens uppoffring på bålet; — det gagnade mig intet, platt intet, om jag icke hade kärlek; det vore blott ett bländande fyrverkeri, som efterträddes av ett ännu mörkare mörker. Så allvarlig är kärleken.

Intet ja till det goda är ja inför Gud utom kärlekens 7 ja (tålig, mild, har sin glädje i sanningen, fördrager allting, tror allting, hoppas allting, uthärdar ståndaktigt allting).

Intet nej till det onda är nej inför Gud utom kärlekens 9 nej (avundas icke, förhäver sig icke, uppblåses icke, skickar sig icke ohöviskt, söker icke sitt, förtörnas icke, lägger ingen oförrätt på sinnet, gläder sig icke över orättfärdigheten och förgår icke).

Så allvarligt är det Paulinska evangeliet, den Paulinska kärleken; så fasansfullt att vara den förutan. Ty frälsningen ligger, som vi se, helt och hållet *inom* densamma; den *är* själva frälsningen. Utan kärlek är jag utanför Gud, ty Gud är kärlek. Har jag ingen kärlek, så är jag ingenting inför Gud. Och jämt så stor är jag inför Gud, som min kärlek är stor. I evighetens värld stå alla ordnade efter kärlekens mått. Och den, som icke har kärlek, faller för evigt utanför den världen.

Sålunda förlägger Paulus frälsningen *inom* kärleken, alldeles såsom Kristus förlägger den *inom* sina bud. Det är samma frälsning, som han i Rom 8:e kap. förlägger helt och hållet inom »Andens lag». Ty kärleken är just »Andens lag», den högsta lag i himmel och på jord, den majestätiska himmelrikslagen från Sions berg.

Och skoningslöst avskär och bortkastar Paulus all frälsning, som ligger utanför kärleken. Ty så säger han: I Kristus Jesus betyder det intet huruvida någon är omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro, som är verksam genom kärlek; alltså en tro, som verkar det sionitiska förstabudsverket, de 4 alltens kärlek till Gud, och det sionitiska andrabudsverket, den osjälviska kärleken till nästan. Det är detta trons första- och andrabudsverk han här beskriver såsom 16-sidig kärlek. Det är den, på vilken »allt beror», den budhållning, på vilken »allt kommer an».

Ty evangelium är det ljuvliga budskapet om ett nytt förbund, det sionitiska bergsförbundet mellan Gud och människa. Och man lägge noga märke till, att detta förbund slutes på grundvalen av **ömsesidig allkärlek.** Först och främst allkärlek å Guds sida. Ty just så är det förutsagt: Jag skall hava min fröjd i att göra dem gott: **av allt mitt hjärta och av all min själ** (Jer 32:41).

Det är ord, så att man hisnar. Att den Allsmäktige, den Helige, den Evige lovar att älska en människa *av allt sitt hjärta och av all sin själ* och att hava sin fröjd i att göra henne gott, det blottar ett djup, en höjd och en vidd, där alla tankar stanna, där alla ord tystna och där rum lämnas blott för ett: tillbedjan.

Denna oändliga, omätliga all-kärlek framräcker och fastställer Gud såsom förbundsvillkor *å sin sida.* Han förbinder sig till en sådan kärlek. Den kärleken är just Sions berg, den eviga bergskärleken. Den är någonting att stå på och att hålla i och att vila vid.

Men därvid stannar han icke. Denna kärlek förbliver icke utanförstående och väntande på människans kärlek. Nej, han kommer som *hissen och* lyfter henne upp på förbundsberget. Eller: han kommer som en *skapande* kärlek, som tager hand om människan, kommer som *floden* av livets vatten från Guds och Lammets tron och strömmar in i henne och skapar i henne en källa av levande vatten med 16 strömmar i världens hedmark och döda hav. Eller: Guds allthjärtekärlek och allsjälskärlek skapar ett 16-sidigt kärlekshjärta i stället för självviskhetens 16-sidiga stenhjärta. Det är det nya förbundshjärtat. Det är *detta* hjärta, som var det gamla testamentets löfte, och som de fromma fingo »skåda och hälsa i fjärran», och som bar dem genom en hjärtlös värld.

Detta hjärta är Kristi hjärta, försoningshjärtat, som tager bort synd-, skuld- och straffhjärtat. Och med skapandet av detta nya förbundshjärta i människan har Gud enligt profeten »gjort så, att hon *kan* vandra i hans stadgar och hålla hans rätter och göra efter dem» (Hes 36:25–27).

Och först nu träder all-kärlekens förbundsvillkor i kraft å *människans sida.* Nu heter det på sionitiskt, d.ä. på evangeliskt språk så: »Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd, och du skall älska din nästa som dig själv. Och gör du icke detta, så är förbundet upphävt, ty nu *kan* du göra det.»

Alltså slutes det nya förbundet på grundvalen av *ömsesidig all-kärlek.* Det är ett allt-hjärteförbund. Gud *giver* kärlekens allt, och han *kräver* kärlekens allt. Han håller själv förbundet i aldrig sviktande all-kärlek, och han kräver förbundets hållande i aldrig sviktande all-kärlek. På alltet låter han aldrig pruta. Hans förbundskärlek kan fördraga mycken brist, men aldrig en mergud, vore han också icke större än en syring. Här står människan sekundligen inför detta evigt avgörande: allt eller intet. Två herrar varken får eller kan hon tjäna. — Men detta evangeliska allthjärta gå de flesta troende förbi. De stanna vid löfteshjärtats fläktar, prov och försök.

Alltså är det nya förbundets kärlek icke ett bud vid sidan av andra bud, utan *budet* med alla buden i sig, likt floden med alla droppar i sig; icke en gåva vid sidan av andra gåvor utan själva *förbundsgåvan,* utan vilken alla, även de största nådegåvor, äro till intet gagn; icke en genkärlek blott såsom följd av frälsning, utan en kärleksfödelse, ett kärleksvara, barnvara, som *är* själva frälsningen; icke en tacksamhetskärlek blott för undfången nåd, utan ett liv, som *är* själva nåden, det eviga livet i Guds son; icke en känsla blott, utan en skapelse, som står över alla känslor. Så var Kristus på korset berövad kärlekens känsla, men hans kärlek stod kvar och trotsade även de bittraste känslor. Och det är hans kärlek, som är lagd i bröstet och skriven i hjärtat såsom den nya förbundskärleken, den sionitiska bergskärleken, som icke 7 lidanden och 9 frestelser kunna rubba.

Och där denna kärlek får komma till stånd såsom en skapad allthjärtekärlek i Guds oändliga allthjärtekärlek, där griper den människan med en överjordisk och övervärldslig makt, som i anden upplyfter henne oändligt uppöver jord och värld. Den blir i henne en sekundlig brännofferseld, i vilken hon med ett outsägligt behag kastar djuret, ormen och skökan. Hon står på spejande utkik och går på jagande jakt efter dem. Och så snart hon upptäcker den minsta skymt av dem i den minsta hjärtevrå, så »frossar» hon i helig fröjd över att få kasta dem i elden. Och då hon står där i tillbedjan inför den gudomliga allkärlekens hav, så väller där fram en flod ur evigheternas djup, så »fruktansvärt» mäktig och ljuv, att hon med fingret på bibeln säger: »Bjud, o Gud, och jag går i döden för dig; bjud, och jag kastar mig i tusen kval för ditt namn, du, som älskar ett människokräk av **allt** ditt hjärta och av **all** din själ och har din fröjd i att göra det eländiga kräket **allt** gott!» Hon våndas i salig vånda att få vara Gud till behag i allt. Hon täres och förtäres i en salig pina att få göra alla människor goda och lyckliga. Hon ville vara bovens, mördarens, drinkarens, tjuvens, alla vildvillingars ställföreträdare i ett långfredagskval för att frälsa deras själar. — Ja ja, det kommer, det kommer. Se, östern flammar. Den röda dag går upp, då I, Herrens heliga, skolen med 16-sidig kärlek »friköpa» förbundets lag *från* den värld, som vill utrota den, och *åt* den värld, som säger: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, att han må undervisa oss om sina vägar, att vi må kunna vandra på hans stigar.»

Hade evangelium fått vara, vad det är, det ljuvliga budskapet om kärlekens 16-sidiga förbundsskapelse, så hade icke kärlekens motsats, den 16-sidiga självviskheten, varit en så allmänt fräck och överväldigande makt, som den nu är. Men här har skökan anställt en fruktansvärd förödelse bland folken. Ty hon låter icke kärleken vara det eviga förstabuds-evangeliet från himmelens mitt (Upp 14:6, 7), utan hon sätter den blott som ett bihang till ett budlöst evangelium. Därmed håller hon människorna utanför det nya förbundet. Och så blir det andliga livet icke *kärleken,* utan lite »kärlek» här och lite »kärlek» där, och lite »kärlek» då och lite »kärlek» då, och innerst självviskhet alltihop. Och det genomskådar vilddjuret och tror, att hela kristendomen är blott ett skoj och spektakel. Och nu reder det sig till att skaffa bort den från jorden.

Och detta skökofördärv har släkte efter släkte inträngt i själva blodet, så att nu varken vilja eller kunna människorna fatta frälsningen såsom varande förbundskärlek, utan de skola ovillkorligen ha den utanför kärleken. Frälsning genom de 4 alltens skapelsekärlek är dem okänd och ofattlig. Det heliga och saliga alltet står inför dem blott som ett sinaikrav, vilket de skola frälsas *ifrån* genom ett alltlöst evangelium. Men hela denna skökofrälsning utanför kärleken avklipper Paulus med detta ord: I Kristus Jesus kommer det an blott därpå, att man är en ny *skapelse*. Skriften känner ingen annan personlig frälsning än skapelsefrälsningen, födelsefrälsningen, andebytesfrälsningen, hjärtebytesfrälsningen.

I den sista versen av det näst föregående kapitlet (12:31) har Paulus en benämning på kärleken, som skall beaktas. Han kallar den för en väg.

Orden i grundtexten kunna översättas så: »Jag vill visa eder en högre väg» eller: »en övermåttan härlig väg» eller: »den yppersta väg». Ty kärleken är sionsvägen, den nya förbundsvägen. Och det är en övermåttan härlig väg. Ty på den är vandraren *alltid* vid målet, som är Gud; — intet jäkt, intet fjäsk, ingen oro; alltid hemma, alltid *kommen* till den levande Gudens stad — och dock *aldrig* vid målet, ty Gud Kärlek är oändlig. Den vägen fortsätter i all evighet genom alltid nya nejder, nya rymder, nya världar, nya under; *aldrig* ände, *aldrig* slut.

Stor är tron och stort är hoppet. Men de äro icke eviga. De sluta en gång i skådandet. Kärleken är större. Ty han genomlever icke blott tiden, utan evigheternas evigheter. Kärleken är det största av allt på jorden och det största av allt i himmelen.

Hebreerbrevet

Ty sedan Herren hade sagt: »Detta är det förbund, som, jag skall sluta med dem i kommande dagar», säger han: »Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem»; och vidare: »Deras synder och deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma ihåg» (Heb 10:16, 17).

Här har vi alltså den bekanta profetian av Jeremias. Och på den lägger Hebreerbrevets författare den största vikt. Också anför han henne två gånger (kap 8 och kap 10).

Han vill bevisa det nya förbundets företräde framför det gamla. Och då han jämför dem med varandra, finner han en omätlig skillnad. Och skillnaden är på varje punkt denna: Det gamla vilade på en yttre lag, som icke kunde fullkomna; det nya vilar på en inre lag, som kan fullkomna (10:1, 10, 14). I det gamla låg lagen i arken, i det nya ligger han i hjärtat; i det gamla var han skriven på stentavlorna, i det nya är han skriven i hjärta och sinnen. Och detta finner han förutsagt av Jeremias. Och därför avslutar han sin bevisföring genom att för andra gången hänvisa till hans profetia. — Och han anför den, som vi se, något fritt; såsom i allmänhet det nya testamentets författare göra med det gamla. De citera sällan bokstavligt. Icke uttrycket, utan saken, icke bokstaven, utan anden är för dem det högheliga.

Och han är, som vi se, ytterst angelägen om att påvisa *just det* vari det nya förbundet består. Det består i detta: ***Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem, och deras synder och deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma ihåg.*** (Jer 31:33, 34)

I likhet med Jeremias betonar han starkt, att detta *är, är* det nya förbundet.

Alltså: Guds lagar i hjärta och sinnen och därmed given syndaförlåtelse, det är det nya förbundets väsen.

Sålunda är laggåvan i hjärta och sinnen icke en följd av en föregående frälsning, icke heller en sida i frälsningen, utan den *är* själva frälsningen. Det var just denna hjärte- och sinneslag, som under namn av »Andens lag» frälste Paulus från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Detta *är, är, är* det nya förbundet. Var nu så snäll och låt det vara

vad det är. Och gör dig aldrig ett förbund i ett andelöst straffblod vid sidan av Guds förbund. Ty det är skökoförbundet.

Evangelium är det ljuvliga budskapet, att Guds evigt oeftergivliga stenlag är bortgången från stenen och ingången i Kristus och med honom uppgången på Sions berg och därifrån utgående såsom frälsande hjärte- och sinneslag, såsom invärteslag, såsom försoningslag i Lammets ande- och budfulla blod, såsom kärlekens saligt bindande förbundslag. Korteligen: evangelium är det ljuvliga budet, som bjuder bort synd-, skuld- och straffbudet.

Ryck aldrig förbundsförlåtelsen från förbundslagen, ty de äro oskiljaktiga; och du får då blott en skenförlåtelse, en självtagen förlåtelse. Det är sionslagen, som för med sig förlåtelsen för synden mot sinailagen. Utan laggåvan i hjärtat finns ingen förlåtelsegåva. Utan laginskrivning finns ingen syndavskrivning. Utan lagläggning finns ingen syndavläggning. Utan syndavlåtelse finns ingen syndaförlåtelse. Så länge Gud ser syndlagen härska, så länge lägger han synden på minnet, men där han ser förbundslagen härska, där glömmer han synden. — Därför omnämner Paulus icke någon syndaförlåtelse, när han berättar om sin frälsning genom »Andens lag». Ty denna lag förde förlåtelsen med sig. Ja, han nämner icke ett ord om syndaförlåtelse i hela 8:e kapitlet. Ty förlåtelsen ligger överallt i hela kapitlet. — Och därför hänvisade Kristus aldrig sina lärjungar till någon särskild syndaförlåtelse utanför anden. Det omtalas icke alls, *när* de fingo sin förbundsförlåtelse. Utan han visade dem blott till pingstanden. I den låg förbundslagen, förbundsvattnet och förbundsblodet till förbundsmässig laginskrivning, rening och förlåtelse.

Men här ha vi talat om förbundsförlåtelsen. Det finns ock en förlåtelse, som går *före* förbundet och banar väg för detsamma. Det är världssyndaförlåtelsen, som alla människor, både goda och onda, åtnjuta. Om den skola vi tala i nästa kapitel.

Man märke vår författares jämförelse mellan Sinai berg och Sions berg, jordeberget med jordeordet och himmelsberget med himmelsordet (Heb 12:18–29):

»*I haven icke kommit till ett berg, som man kan taga på o.s.v. Utan 1 haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara och församling av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen, och till Gud, som är allas domare, och till fullkomnade rättfärdigas andar och till ett nytt förbunds medlare, Jesus, och till ett stänkelseblod, som talar bättre än Abels blod.*»

Se, det är sionitisk frälsning, förbundsmässig frälsning genom förbundets lag och förbundets förlåtelse, i kraft av vilken även de största och gräsligaste synder aldrig mer kommas ihåg.

Denna sionsfrälsning är övermåttan hög och härlig. Den giver denna stilla och milda, rena och ädla, soliga och fasta bergshöjd i anden, som alltid utmärker Herrens heliga till skillnad från det världsliga och andliga jordkryperiet.

Den gör människan bofast i himmelen och bolös på jorden, giver henne vänner däruppe och fiender härnere, för in henne bland änglar, andar, förstfödda syskon, de heligas församling och högtidsskara.

Och du känner i vad sällskap du är. Det är så högtidligt, så förunderligt, så ljust, ljuvt, stilla och tyst i dig och omkring dig. Det är högtiden på Högberget högt uppöver jordens kvalmiga dunster, lågsinnade ävlan, tävlan och strid.

Kroppsförlåten blir ofta som ett tunt flor, tiden genombruten av evigheten. Det skiner igenom, höres igenom, synes igenom.

Det saliga stödet och det heliga kravet från otaliga ögon gripa och lyfta så mäktigt.

Domareblicken från domare-Guden tränger faderligt in i hjärtas doldaste vinkel och vrå. Luften är heligt salig och saligt helig.

Stänkelseblodet instänker beständigt de sionitiska buden och bortstänker beständigt den sekundliga bristen.

Här är nåden det djupaste allvar, och det djupaste allvar är nåd. Allt är mättat av Sions saliga solbud. Allt är 16- sidigt.

Men varför är den sionitiska frälsningen så sällsynt? Jo, människorna bestiga icke hissen, som är steget-ut-tron: ut ur världen, upp över jorden, in i den levande Gudens stad. Det förgängliga »nedanefter» är dem så kärt. De vilja ha det med i hissen och med upp på berget, med in i himmelen; och därför blir det ingen hissning av.

Också ha de svårt för att skilja på berg och berg, ty det 7:e berget har skökan tagit bort. Den budfulla rösten från himmelen har tystnat.

Somliga inse mycket riktigt, att frälsningen aldrig kan ligga *utanför* Guds bud, utan i Guds bud. Men då de icke *veta om* det evangeliska budberget, så slå de sig på att *göra* de ogjorda buden i stället för att från Sion mottaga de fullgjorda buden, som hava gör-kraften i sig. Och så stanna de vid Sinai i självfrälsningsbestyr.

Men ingen hiss kan lyfta utan att stå på fast mark. Och denna mark är Guds makt och mitt eget hjälplösa intet, mitt sjunderomareintet. På egenrättfärdighetens och självfrälsningens gungfly ställes den aldrig. Ty där är den kraftlös.

Det rätta förhållandet mellan Sinai och Sion inser man blott genom erfarenhet. Även Paulus kunde till en början icke skilja mellan lagen i budordet och »Andens lag». Men Kristus lärde honom det. Och så lär han alla uppriktiga, vilka vilja som Paulus bliva förbundsmässigt frälsta genom förbundets andelag. Du ser ju hur han gör med dig. Han giver dig ju förbundslagen på prov då och då, så att du skall lära dig att skilja mellan tuktomästarelag och frälsomästarelag, som är »Andens lag». Du får ju »låna» förbundshjärtat då och då, så att du skall kunna se, att det är just ett sådant, som måste skapas i dig i stället för stenhjärtat. Du får ju göra en extrahissning, en provfärd upp på berget några gånger för att se, hur där ser ut. — Och snart blir det berget dig så kärt, att du icke längre nöjer dig med att »låna» det; du måste hava det som ditt, kosta vad det vill; du släpper det icke, om det så gäller ditt liv. Det är steget-ut-tron, den fyrsidiga förstabudstron, den nya förbundstron. Och i och med den försvinner hela jorden och jordeberget för evigt under din fot.

Man märke ock hans jämförelse mellan sinaifruktan och sionsfruktan. Och han finner även mellan dem en oändlig skillnad (Heb 12:25–29).

Ingen kunde undfly honom, som talade på jorden. Utan all överträdelse och all olydnad fick sin rättvisa lön (Heb 2:2). Mycket mindre skall någon kunna undfly honom, som talar från himmelen. Ingen skall undkomma, som ej tager vara på en sådan frälsning (2:3). Sinai krävde fruktan, Sion kräver långt djupare fruktan.

Rösten från Sinai kom jorden att bäva; men rösten från Sion skall komma både himmel och jord att bäva (Heb 12:26). *»Därför, då vi nu skola undfå ett rike, som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. Ty vår Gud är en förtärande eld»* (Heb 12:28, 29).

»Vår Gud», säger han. Det är alltså de heligas Gud, som är en förtärande eld. Och det få de ofta känna, allt efter behov; särskilt i de eldar, då han bränner om dem och bränner upp dem på nytt, så att de må lära frukta på nytt.

Jordeberget giver en jordisk fruktan; himmelsberget giver en himmelsk fruktan. Den senare är så mycket högre än den förra, som himlen är högre än jorden. Den förra är trälens, den senare är barnets. Sions fruktan är alltså medfödd hos alla sioniter.

Denna fruktan hör med till sionsförbundet. Ty så är det förutsagt: *»min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig»* (Jer 32: 40). Och det evangelium, som icke ingiver fruktan, det är skökans budlösa slamsevangelium. Och med det har hon nersmittat hela kristenheten.

Såsom Kristus hade sitt välbehag i Guds fruktan, så ha alla sioniter sitt välbehag i att frukta Gud. Och såsom Gud hade sitt välbehag i Kristi fruktan, så har han alltid sitt välbehag i sioniternas fruktan. Slappas denna fruktan, då mörknar hans panna. Det känner du strax. Det sticker och svider. Det är den varnande gnistan som bådar eld.

Den sionitiska fruktan är det gyllene spännet i rättfärdighetens gyllene bälte. Släpper spännet, så släpper bältet och därmed släppes allt. Lösa tankar, lösa känslor, lösa ord och lösa gärningar tyda på släppt spänne. — Spänn bältet och håll det sekundligen spänt!

Petrus

Petrus, Jesu Kristi apostel, hälsar de utvalda främlingar . . . dem, som enligt Gud Faders förutseende äro genom Andens helgelse utvalda till Jesu Kristi lydnad och till bestänkelse med hans blod (1 Petr 1:1, 2).

Petrus skriver till de utvalda eller utkorade främlingar i förskingringen. Och han säger, att de blivit *utkorade genom Andens helgelse till Jesu Kristi lydnad och till bestänkelse med hans blod.* Märk detta!

De hade alltså blivit frälsta genom »Andens helgelse». Och huru helgar Anden? Naturligtvis förbundsmässigt; så att profetian går i fullbordan. Aldrig på annat sätt.

Anden helgar genom att giva den ande, som profeterna förutsagt (Hes 11:19; 36:26), eller det nya förbundshjärtat med förbundslagen i sig, eller genom att lägga i bröstet Jesu blodfulla försoningslydnad, som

är »Andens lag», så att Gud icke mer kommer synden ihåg.

Vad Petrus kallar utkorelse genom »Andens helgelse» är detsamma, som Paulus kallar frigörelse genom »Andens lag».

Det var denna »Andens helgelse», som lyfte upp Petrus på Sions berg. Den ställde honom på klippan Kristus, så att han vart en klippa på klippan. Och på denna Petrus-klippa ställdes 3000 levande stenar på pingstdagen. — Så bygges församlingen »på apostlarnas och profeternas grundval». Kristus är djupaste grundvalen. På honom stå apostlarna och profeterna som grundval i andra hand. Och på den bygges hela församlingen (Ef 2:19–22). Och den bygges blott genom profetisk-apostolisk grundvalsfrälsning, det är, en nytestamentlig frälsning i full överensstämmelse med profetian.

Och se nu här. Så snart han påmint de förskingrade främlingarna om deras utkorelse genom Andens helgelse, så uppstämmer han ett väldigt lov över nyfödelsen:

»Lovad *vare vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder, I, som med Guds makt bliven genom tro bevarade till en frälsning, som är beredd och färdig att uppenbaras i den yttersta tiden.»* (1 Petr 1:3-5)

Sålunda är »Andens helgelse» och nyfödelse samma sak. Den är ande- och hjärtebytets frälsning, skapelsefrälsningen, »på vilken allt kommer an.»

Och detta Petri lov över födelsens frälsning har alltid varit de utkorades morgon-, middags- och aftonlov.

Men »Andens helgelse» ställer på de utkorade ett allvarligt krav. Ty märk: »de äro utkorade *till* Jesu Kristi lydnad», säger Petrus. Utkorelsens mål är alltså lydnad.

Ty frälsningen består i bröstlagd och hjärteskriven lydnad och kan följaktligen aldrig bevaras utan genom lydnad. Och denna lydnad består i sionitisk första- och andrabudslydnad, den evangeliska budhållningen, på vilken enligt Paulus allt kommer an.

Denna lydnad är ett medfött naturanlag hos de utkorade. Det uttrycker Petrus så: »*I ären födda till lydnad*» (egentl.: I ären lydnadsbarn, 1:14). Men detta anlag är, såsom alla andra, icke färdigt med födelsen. Det skall övas och utvecklas. I annat fall blir människan en liten förkrympt stackare. Men genom flitig övning i att lyda, ja, såsom Kristus, lyda intill döden, om så kräves, blir hon en lydnadsmästare, en av jättarna på Sions berg.

Denna lydnad är den fortgående helgelsen eller reningen. Och det uttrycker Petrus så: »*Renen edra själar i lydnad för sanningen*» (1:22). Denna »självrening» är ett naturbehov hos den rengjorde: att hålla sig ren genom lydnad för sanningen. Och den kan och bör uppdrivas ända därhän, att den blir en sardesrenhet med »obefläckade kläder», som giva den höga värdigheten åt människan att »få vandra med Kristus i vita kläder» (Upp 3:4).

Men vid sidan av utkorelsens krav ställer Petrus utkorelsens blods bestänkelse: »I ären utkorade till bestänkelse med hans blod». Det är

den sekundliga reningen från den sekundliga synden, som människan »har», men icke »gör» (1 Joh 1:10; 3:8, 9). Och det är en oändlig nåd. Ty denna synd är *mycket, mycket större,* än de utkorade ens ana.

Men denna bestänkelse förutsätter lydnad. Ty sätter människan sig fast i olydnad, då stannar bestänkelsen. Detta uttrycker Petrus så: den som har det sjufaldiga trosinnehållet: **dygd, förstånd, återhållsamhet, ståndaktighet gudsfruktan, broderlig kärlek och** allmännelig kärlek, han gör därmed sin utkorelse fast. Där fortgår alltså bestänkelsen. Men den, som icke har detta trosinnehåll, han är blind och kan icke se och har förgätit, att han blivit renad från sina förra synder. Där har alltså bestänkelsen stannat (2 Petr 1:5–11).

Samma sak uttrycker Johannes så: *om vi vandra i ljuset* ... så *renar oss Jesu blod från all synd* (1 Joh 1:7). Villkoret för denna rening är alltså vandringen i ljuset. Där den slutar, där slutar reningen.

Ty bud och blod, lydnad och blod äro oskiljaktiga. Får han icke stänka bud, så kan han icke stänka blod; får han icke giva lydnad, så kan han icke giva förlåtelse.

Alltså lägga vi noga märke till detta Petri ord Genom Andens helgelse ären I utkorade *till, till, till* Jesu Kristi lydnad och till bestänkelse med hans blod.

Detta ord har skökan rivit sönder. Hon skiljer den grundläggande helgelsen från den dagliga helgelsen, så att den senare blir blott ett löst bihang till den förra. Men Petrus icke så. Han ställer den dagliga helgelsen såsom mål, såsom det hus, som skall byggas på grunden, såsom *det, varigenom utkorelsen eller frälsningen göres fast.* Frälsningen är född lydnad och kan fasthållas blott genom övad lydnad under sekundlig bestänkelse med blodet.

Detta är nu det andra brevet, som jag skriver till eder, mina älskade, och i båda har jag genom mina påminnelser velat uppväcka edert rena sinne, så att I kommen ihåg vad som har blivit förutsagt av de heliga profeterna, så ock det bud, som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren och frälsaren (2 Petr 3:1, 2).

Petrus har skrivit två brev till de utkorade främlingarna i förskingringen. Och här säger han, varom de handla. Märk: de handla blott om en enda sak: profeternas förutsägelse och budet från Herren och Frälsaren.

Denna förutsägelse och detta bud äro nämligen samma sak. Ty hela gamla testamentets profetia samlar sig i en enda brännpunkt, som vi sett. Och det är denna: »I kommande dagar skall Jehovas lag utgå från Sion och hans ord från Jerusalem.» Och i Kristus gick denna förutsägelse i fullbordan. Han flyttade Guds lag upp på Sions berg. Och från honom utgår den. Och den utgår som **budet** från Herren och frälsaren. Den är alltså det frälsande herrebudet, som befaller bort syndens och dödens bud och Sinai bud.

Sålunda handla båda Petri brev om blott en sak: **budet** från Herren och Frälsaren i fullkomlig överensstämmelse med profetian. Och vad Petrus här kallar budet är alltså detsamma, som Paulus kallar »Andens lag». Det Petrinska budet är det Petrinska evangeliet. Då du läser Petri

brev, så läser du blott ett: *budet.* Och detta bud är evangelium. Människa, lägg märke till detta!

Evangelium kallas budet, ty det är helt och hållet ett bud, blott ett enda bud: kärleken. Petri »bud» och Pauli 16-sidiga kärlek äro samma sak.

Evangelium bjuder alldeles detsamma som Sinai lag: fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Men skillnaden är, som vi sett, oändlig. Ty Sinai lag befaller kärlek med ord; men Sions lag eller evangelium befaller kärlek med kärlek. Eller: evangelium befaller kärlek genom att lägga kärleken i bröstet och skriva den i hjärtat och i sinnena, ut i fingrar och tår, så att människan *kan* älska.

Och märk nu: Petrus säger, att de utkorade främlingarna fått ***budet*** av *apostlarna:* »det bud, som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren och Frälsaren». Alltså förkunnade icke blott Petrus, utan alla apostlarna blott en sak: ***budet.*** Något annat än budet hade de icke att giva. Något annat än budet predikade de aldrig. Och något annat än budet får aldrig predikas. Ty något annat än budet från Sion har Kristus aldrig givit och kommer aldrig att giva. Apostlarnas »bud» är apostlarnas evangelium. Något annat evangelium än deras budevangelium finns icke. Människa, lägg märke till det; och akta dig för skökan, som fördärvar alla jordens folk.

Och då de genom kunskapen om Herren och Frälsaren, Jesus Kristus, hava undkommit världens besmittelser, men sedan åter låta sig insnärjas och övervinnas av dem, så har det sista för dem blivit värre än det första. Ty det vore bättre för dem att icke hava lärt känna rättfärdighetens väg, än att de nu, sedan de hava lärt känna den, vända tillbaka, bort ifrån det heliga bud, som har blivit dem meddelat. Det har gått med dem så, som det med sanning heter i ordspråket: »En hund vänder åter till sina spyor» och: »Ett tvaget svin vältrar sig åter i träcken» (2 Petr 2:20–22).

Här ha vi återigen »budet». Och här kallar han det för det »heliga budet, som blivit meddelat». Och han visar på en fruktansvärd fara: det budet kan förloras. Och det sker just då, när det icke får vara vad det är: det frälsande herrebudet, som befaller bort syndbudet.

»Budet» meddelas på det sättet, att det genom ett skapande: »Varde!» befaller ut hunden och svinet och sätter sig i deras ställe som ett kärlekens lamm. Men sedan tillkommer det människan att som lammet i Lammet hålla hunden och svinet på avstånd.

Och det finns 16 dörrar till ett förbundshjärta. Och vid varje dörr stå hunden och svinet. Du hör sekundligen gläfset och grymtet. Och de passa på. Stäng, stäng alla dörrar med 16-sidig kärlek. Ty där kärleken uteblir, där står dörren öppen. Och där ränna de genast in. Och så blir du hunden och svinet i stället för lammet.

Och Petrus talar även om »rättfärdighetens väg». Och med den menar han, som vi se, just det meddelade budet. Ty det bröstlagda och hjärteskrivna budet är rättfärdighetens väg.

Det är samma väg, som Paulus kallar den högre vägen, den

övermåttan härliga vägen, den yppersta vägen. Det är kärleksrättfärdighetens väg: den fyrsidiga förstabudsrättfärdighetens och den tusenfaldiga andrabudsrättfärdighetens väg. Evangelium är det ljuvliga budet, som giver Kristi rättfärdighet såsom hjärte- och sinnesrättfärdighet, den nya förbundsvägen.

Budläggningen är väglaggningen. Och genom den »undkommer människan världens besmittelser», som äro hunden och svinet, och blir övervinnare och främling i världen. Men hon kan stiga av den heliga budvägen och bliva snärjd och övervunnen. Och det sker då, när rättfärdighetens bälte icke hålles spänt. Och därför erinrar Petrus om spännet, som är evangelii fruktan, i dessa gripande ord:

Omgjorden edert sinnes länder... Och om I såsom fader åkallen honom, som dömer var och en efter hans gärningar och icke har anseende till någons person, så vandren ock i fruktan under denna edert främlingsskaps tid. I veten ju, att det icke är med förgängliga ting, med silver och guld, som I haven blivit igenlösta från den vandel 1 förden i fåfänglighet, efter fädernas sätt, utan med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck (1 Petr 1:13–19).

Sålunda: allt vad Petrus hade att säga i båda sina brev, det var enligt hans egna ord blott detta: kommen ihåg edra apostlars bud från Herren och Frälsaren. Han känner intet budlöst evangelium, icke heller de andra apostlarna. Och han varnar för en förvrängd tydning av »ett och annat» hos Paulus, som han säger vara »svårt att förstå» (2 Petr 3:14–16).

Sålunda slöt sig Petrus troget till profetian. Jesajaslagen, Jeremiaslagen, Hesekielslagen, Mikalagen o.s.v., korteligen: Guds lag utgående från Sion är Petri evangelium under namn av **budet, det heliga budet.** Människa, lägg än en gång märke till det; och akta dig! Ty den »evangeliska» skökan skryter vitt och brett med sitt »rena evangelium», d.v.s. ett sådant som är *riktigt rent* från Guds bud. Och den lagiska skökan skryter med sitt budfulla evangelium, d.v.s. ett sådant som är fullt av Sinai bud. Ingendera känner det 7:e berget.

Johannes

Det som var från begynnelsen, det vi hava sett med egna ögon, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: vi tala om livets ord. Ty livet uppenbarade sig, och vi hava sett det; och vi vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarade sig för oss (1 Joh 1:1, 2).

Mina älskade, det är icke ett nytt bud, som jag skriver till eder, utan ett gammalt bud, som I haven haft från begynnelsen. Detta gamla bud är ordet, som I haven fått höra. På samma gång är det dock ett nytt bud, som jag skriver till eder; och detta är sant i honom och sant i eder; ty mörkret förgår och det sanna ljuset lyser redan (1 Joh 2:7, 8).

Och om vi hålla hans bud, så veta vi därav, att vi känna honom. Den som säger sig känna honom men icke håller hans bud, han är en lögnare och i honom är icke sanningen (1 Joh 2:3, 4).

Vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra det som är välbehagligt för honom. Och den som håller hans

bud, han förbliver i Gud och Gud i honom. Och att han förbliver i oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss (1 Joh 3:22, 24).

Det har gjort mig stor glädje, att jag har funnit några av dina barn vandra i sanning efter det bud, som vi hava fått av Fadern. Och nu har jag en bön till dig, kära fru. Icke som om jag skreve för att giva dig ett nytt bud, det är allenast fråga om det bud, som vi hava haft från begynnelsen: att vi skola älska varandra. Och däri består kärleken, att vi vandra efter de bud han har givit oss (2 Joh 4-6).

Däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga. Ty allt som är fött av Gud det övervinner världen; och den segerkraft, som har övervunnit världen, är vår tro (1 Joh 5:3, 4).

Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör rättfärdigheten, han är rättfärdig likasom Han är rättfärdig. Den som gör synd, han är av djävulen (1 Joh 3:7, 8).

Gud är kärleken, och den som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom (1 Joh 4:16).

Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud. Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty Gud är kärleken (1 Joh 4:7, 8).

Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen (1 Joh 5:6).

I de två första verserna av det första brevet angiver Johannes sitt ämne. Och det är: **Livet** »Vi förkunna för eder det eviga livet.»

Och detta liv kallar han i sina tre brev 20 gånger för **budet,** 20 gånger för **sanningen** och 50 gånger för **kärleken,** samt dessutom för **ordet, ljuset** och **rättfärdigheten.** Och allt detta är för honom en person: »Herren», »Anden».

Han skriver blott om livet; och han skriver blott om budet. Ty han säger, att »det är allenast fråga om det bud, som vi hava haft från begynnelsen». Livet och budet äro för honom, såsom för Kristus, samma sak.

Och märk! Han skriver om det gamla budet. Och vad är det för ett bud? Jo, »detta gamla bud är **ordet,** som **I** haven fått höra» (1 Joh 2:7). Alltså: det ord, som de första kristna fingo höra, det var **budet;** och ingenting annat. Det stämmer fullkomligt med Petrus, som sade: »kommen ihåg det bud, som I haven fått av edra apostlar». Det Johanneiska »budet» är det Johanneiska evangeliet, liksom det Petrinska »budet» är det Petrinska evangeliet. Och detta budevangelium är apostlaevangeliet. Något annat evangelium fanns icke på apostlarnas tid. Och något annat får aldrig finnas. Bort, bort med allt budlöst evangelium!

Detta gamla bud är kärleken, säger han. Och den är icke ett bud bland bud, utan budet i alla bud, guldbandet med alla ädelstenspärlor på sig. Ty »kärleken till Gud består däri, att vi hålla hans bud». Kärleken lever blott genom budhållningen; och budhållningen lever blott genom kärleken. Den Johanneiska kärleken är detsamma som Pauli 16-sidiga kärlek. Och liksom Paulus lägger även Johannes frälsningen *inom* kärleken. »Den som icke älskar, han är icke född av Gud och känner icke Gud, ty Gud är kärleken». Utan född kärlek ingen frälsning. Eller: utan bröstlagd och hjärteskriven kärlek intet nytt förbund. Så allvarlig

är kärleken. Han är det eviga evangeliet, det eviga livet, det eviga alltet.

Och budet är sant i Kristus, säger han. Ty det står i honom såsom sanningen ända ut i paradiskroppen på Sions berg. Och det är sant i eder, säger han. Ty det står såsom född sanning i alla, som stå med Lammet på Sions berg. Budet, vordet sanning i Kristus och genom honom vordet sanning i de kristna, det är Johannes kristendom, och det är Kristi kristendom, bergspredikans kristendom. Och Paulus uttrycker den så: Andens lag har gjort mig fri, så att lagens krav kan fullbordas i mig. Det är Johannes och Pauli lagläggning och lagskrivning.

Detta gamla bud är ock ett nytt bud, säger han. Ty det fanns till såsom verklig livssanning först i Kristus och genom honom i de kristna. Det är årsbarn med honom och årsbarn med den första pingstförsamlingen.

Kristus är budet i personlig gestalt. Och evangelium är ordet om Kristus, i vilket ord han själv är. Så är budet evangelii väsen och innehåll.

För Johannes finns det blott ett enda ljus på jorden. Och det är budet. Utanför budet står mörkret. Så långt jag håller budet, så långt är jag i ljuset; så långt jag icke håller budet, så långt är jag i mörkret (2:8–11).

Och Johannes försäkrar, att »Guds bud icke äro tunga»; ty de äro födda (5:3, 4). De äro de bröstlagda och hjärteskrivna sjundebergsbuden, andelagsbuden. »I honom», »i honom», »i honom» — säger han ideligen. Ja, *där, där* i honom, ha vi budet det lätta, oket det ljuva. Ty budet är anden, och anden är budet. Alla Sions bud andas. Jesus är budet. Håll dig i Jesus-Budet, så håller du budet, ty han är budet det lätta.

Är budet mig tungt, så står jag vid Sinai; är budet mig lätt, så står jag på Sions berg. Och dit upp kliver jag icke. Jag dör ditt upp, födes dit upp, hissas dit upp, tror mig dit upp med en gudafödd tro, som gör Gud till En, namnet till Ett, och därmed övervinner världen. Detta är inga frälsningsbihang och släpsaker. Det är *själva* frälsningen, *själva* saken.

»Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör rättfärdigheten, han är rättfärdig.» Alltså är ingen rättfärdig inför Gud genom en blott tillräknad kristusrättfärdighet. Utan blott född kristusrättfärdighet gör rättfärdighet inför Gud. Ty blott född rättfärdighet gör rättfärdigheten, blott den födde *kan* icke synda (1 Joh 3:9–12). Utanför födelsen ingen frälsning. Den Johanneiska »födelsen» är den Paulinska »skapelsen», på vilken allt kommer an.

I Johannes se vi en verkligt evangelisk kristen. Ty för honom är budet evangelium, och evangelium är budet. Han lever helt och hållet i, av och genom budet, sjundebergsbudet, som är »Andens lag». För honom har det gamla lagförbundet upplöst sig i det nya lagförbundet som knoppen i blomman. Allt Guds ord är för honom ett sionsord i full överensstämmelse med profetian. Han har intet öra för sinairösten, ty han är idel öra för sionsrösten. Han är död för den förra, ty han har lagligen dött från den genom Sions lag.

I Johannes ha vi en verkligt evangelisk predikant, en äkta evangelist. Ty han predikar blott budevangeliet, det enda som finns. »Budet, budet, budet!» — en oavbruten ström, floden av livets vatten — det är hans förkunnelse. Vilken skillnad mellan honom och våra skökoevangelister! De förkunna det fulltoniga evangeliet, säga de. Och därmed mena de ett sådant, som icke har en enda ton av Guds bud. De storma och väsnas mot lag, bud och görande alldeles som våra hedniska förfäder, då de skulle skrämma bort trollen. Och därmed tro de sig vara riktigt evangeliska. Men apostlaevangeliet känna de icke. Den lagliga frälsningen genom Sions lag finns för dem icke till. De ha icke sett det 7:e berget.

Johannes nämner icke det ordet nåd mer än en enda gång. Och det är i det andra brevets hälsning. Och många tycka, att det är »så litet nåd och så mycket lag i hans brev, så att de få ingenting i dem». De se icke, att breven äro alldeles fulla av »nåden» och innehålla icke ett ord om »lagen». Livet, budet, sanningen, kärleken, ordet, ljuset, rättfärdigheten — allt är idel nåd för Johannes. Men så förvänd har man blivit genom den budlösa skökonåden.

Johannes lever helt och hållet i de fyra heliga alltens förbundskärlek, som totalt trängt ut kärleken till världen och de ting, som äro i världen. Han står fyrsidig i grundbudet, tusensidig i följdbudet och sjusidig i den sjusidige tron-anden. Det är nådaståndet, lejonståndet, lammståndet, sionsståndet.

Han svävar på örnens vingar i ljusets rena rymder högt över jorden och jordeberget, tätt under kristallens härliga fäste. Hans liv är den sekundliga kerubsången, helighetssången. Han glöder och brinner i den stilla och milda sjundebergselden, den saliga budelden.

Till dessa trefalt heliga höjder kommer intet människobarn utan genom budevangeliet från Sion. Och därför är jättarnas släkte så fåtaligt. Ty under det sjätte huvudets tid är budnåden undanträngd av budlös nåd, som aldrig mäktar lyfta upp över jorden. Middagsberget står skymt av skökoevangeliets dimmor och moln.

Och från det yppersta berget, från den evangeliska höjden över alla höjder, skådar Johannes ned på en budlös, döende värld. Och där ser han blott ett, som aldrig dör: Guds bud och dem som hålla Guds bud: *Världen förgås och hennes lusta,* ***men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen*** (1 Joh: 2:17).

Jakob

Efter sitt eget beslut födde han oss till liv genom sanningens ord, för att vi skulle vara en förstling av de varelser han skapat. Det veten I, mina älskade bröder (Jak 1:18, 19).

Men våren ordets görare och icke allenast dess hörare, eljest bedragen I eder själva. Ty om någon är ordets hörare, men icke dess görare, så är han lik en man, som betraktar sitt ansikte i en spegel: när han har betraktat sig däri, går han sin väg och förgäter strax hurudan han var. Men den som skådar in i den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förbliver därvid och icke är en glömsk hörare, utan en verklig

görare, han bliver salig i sin gärning (Jak 1:22–25).

Talen och handlen så, som det höves dem, som en gång skola dömas genom frihetens lag (Jak 2:12).

Jakob skriver till de tolv stammarna i förskingringen. De ha blivit frälsta genom nyfödelse, det enda sätt, varpå en människa blir frälst.

De hade blivit födda genom sanningens ord. Och det ordet var enligt Petrus och Johannes budet från Herren och Frälsaren.

Sanningens ord innehåller blott ett ord, första- och andrabudsordet, vilket, upptaget i människan som en levande säd, utföder henne ur lögnordet, som är vilddjurets första- och andrabudsord.

Men Jakob kallar icke sanningens ord för budet; utan han kallar det för **lagen**. Ja, han kallar evangelium rent ut för lagen, **den fullkomliga lagen, frihetens lag.**

Människa, lägg märke till det!

Han använder helt enkelt samma namn på evangelium, som Jesajas och Mika givit det i den bekanta profetian: »I kommande dagar skall Jehovahs lag utgå från Sion.»

I, Herrens heliga, återinfören det profetiska och apostoliska namnet på evangelium: »den fullkomliga lagen». Ty det är längesedan bortlagt i vida kretsar. Blott du nämner det ordet lag för den »evangeliska» skökan, så är det, som om du stucke henne i näsan med en syl.

Denna lag är fullkomlig, säger han. Och vad han menar därmed, säger han ock: den är frihetens lag. Därmed skiljer han den från Sinai lag, som är träldomens lag.

Ty Hagar och Sara äro de två förbunden, säger Paulus (Gal 4:21–26). Den förra betecknar berget Sinai och det jordiska Jerusalem. Den senare betecknar det himmelska berget och det himmelska Jerusalem. »Hagar» föder till träldom; »Sara» föder till frihet. Det är skillnaden.

Sinai lag kan icke göra fri från synd-, skuld- och straffanden, ty den är en bokstavslag. Men den fullkomliga lagen kan göra fri från densamme, ty den är en synd-, skuld- och straffri ande eller andelag.

Den fullkomliga lagen giver en fullkomlig frihet. Ty den står som person på Sions berg. Och i denna person står hela mänskligheten stamvis fullkomlig inför Gud. Och genom ingrening i honom få vi del i fullkomligheten. Ty denna ingrening är detsamma som födelsen, genom vilken man inträder i det nya förbundet och genom vilken den fullkomliga lagen lägges i bröstet och skrives i hjärtat. Därmed är fullkomligheten född i människan. Den är ett barn. Och att hon är ett fullkomlighetsbarn, det känner hon. Ty hon har ett skriande behov av fullkomlighet. Och det behovet blir mättat till sist ända därhän, att hon blir Kristus fullkomligen lik, ja, honom lik även till paradiskroppen. Av fullkomlighetens barn blir en fullkomlighetens man.

Och denna födelse bryter syndens övermakt. Ty den födde »kan icke synda». Och därmed gives förbundsförlåtelsen. Den är en födelseförlåtelse. Ty den gives blott åt den *födde*, aldrig åt den *ofödde*. Och denna förlåtelse är så absolut fullkomlig, att Gud aldrig mer kommer ens de gräsligaste synder ihåg. Men märk än en gång: denna

förlåtelse äger blott den födde. Där synden härskar, där gives den aldrig.

Ja, en så fullkomlig frälsning giver frihetens lag. Den frigör från synd-, skuld- och straffanden, eller från synd-, skuld- och straffhjärtat, eller från synd-, skuld- och strafflagen, som är syndens och dödens lag, och därmed från Sinai lag.

Vad Jakob kallar frihetens fullkomliga lag är detsamma, som Paulus kallar »Andens lag», vilken gjorde honom fri från syndens och dödens lag och från Sinai lag.

Se nu samma sak uttryckt med andra ord.

Jakob talar om en spegel. Och då en människa speglar sig, ser hon sig själv, eller rättare en bild av sig själv. Och denna bild upptager hon i sitt lekamliga synsinne. Och där har hon den klarast och kraftigast, blott så länge hon ser den i spegeln. Men då hon vänder sig bort, då förbleknar den snart och försvinner.

Frihetens fullkomliga lag eller evangelium är en spegel, en andespegel, i vilken människan kan se blott med andens ögon.

Men hon kan icke spegla sig själv. Därför drager Fadern till Sonen, som är spegeln. Han giver henne spegelstunder. I en sådan stund klarnar det upp, och värmer det upp i hennes mörker och köld. Hon står inför den levande spegeln. Och Herren Sebaots ande öppnar hennes andes ögon. Och nu ser hon sig själv i spegeln. Och hon ser sig själv just sådan, som hon i kraft av den dragande anden *ville* vara och *icke* ville vara: hon ser sitt sanna själv och därmed sitt falska själv.

Och detta sanna själv eller jag är första- och andrabudsjaget, hennes första- och andrabudsmänniska i Kristus, som är den fullkomliga första- och andrabudsmänniskan.

Och detta jag upptager hon i sig. Och det är ett levande jag. Det känner hon. Det jaget sätter henne i stånd att älska Gud över allt och sin nästa som sig själv. I en sådan spegelstund känner hon sig frigjord från djurets första- och andrabudsjag. Så får hon smak på sitt sanna jag, som är kärlekens jag, och avsmak för sitt falska jag, som är det självviska jaget.

Och så länge hon står stilla i sin ande inför Kristus och blott ser in i den fullkomliga lagen, så länge förbliver det sanna jaget i henne. Men då hon vänder sig bort, då förbleknar det och försvinner; och det självviska jaget inträder i dess ställe.

Men genom en sådan eller sådana spegelstunder får hon i verklig erfarenhet se, vad evangelisk frälsning är. Den är helt enkelt ett nytt jag, ett kärlekens första- och andrabuds-jag, ett Sions lag-jag, som är evangelii jag. Och detta jag, som är första- och andrabudsmänniskan i Kristus, är just vad Paulus kallar den nya skapelsen, på vilken allt kommer an.

Och nu måste hon välja, mellan de två jagen. Och det sanna jaget väljer hon icke genom att blott då och då se sig i spegeln och hava det som lånegods för någon stund eller kortare tid, utan genom att, såsom Jakob säger: *»skåda in i den fullkomliga lagen* ***och förbliva därvid***». Just på detta *förblivande* inför spegeln hänger det. Jag måste sekundligen i min ande stå inför den, sekundligen se på Jesus såsom min *fullkomlige* frälsare, såsom min *ende* frälsare, så att allt självfrälseri dör ut.

Tag sekundligen Jesus såsom din all- och helfrälsare, så tager han sekundligen dig såsom all- och helfrälst. Se dig fast i honom såsom din fullkomliga första- och andrabudsmänniska, så ser han sig fast i dig som din fullkomliga första- och andrabudsmänniska. Stå inför spegeln, så står Kristus i dig. Spegelståndet är nådaståndet, budståndet, lagståndet på Sions berg.

Och märk väl! Att se på Jesus, det är ingen overksam dvala; utan det giver den högsta verksamhet i himmel och på jord. Ty det sätter människan i stånd att i Jesus Kristus älska Gud av *allt* hjärta, *all* själ, all kraft och allt förstånd och att älska sin nästa som sig själv. Ty Kristus är första- och andrabudsmänniskan. Och han finnes till i människan blott i gestalten av född första- och andrabudsmänniska.

Därför, sedan Jakob sagt: »förbliven därvid», tillägger han: **»och är en verklig görare».** Denne verklige eller verksamme görare är just första- och andrabudsmänniskan. Ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer och älskar sin nästa som sig själv. Denna människa *består* just i detta görande. Hon finns icke till i någon annan gestalt än såsom första- och andrabudsgörare. Blott såsom sådan är jag frälst. Gör jag mig en mergud, så har jag gjort av med mig själv.

Och en sådan görare bliver salig i sin gärning, säger han. Naturligtvis. Ty just denna första- och andrabudsgärning *är* själva frälsningen, *är* själva saligheten, *är* själva evangelium i människan, *är* frihetens frälsande lag.

Denna allvarliga sak uttrycker Jakob även så: *»Såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningar död»* (2:26).

Alltså äro gärningarna trons *ande* och *liv.* Utan dem är tron som en död kropp. Och trons gärningar äro första- och andrabudsgärningen. Tron kan icke leva en sekund utan att göra Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons grundgärning och grundliv. Och ur den framgår andrabudsgärningen som värmen ur elden.

Detta se vi hos Abraham. Han befalldes att offra Isak. Därmed ställdes hans tro inför liv eller död. Skaparen eller det skapade, Gud eller Isak! Endera måste han göra till sin Gud. Och han gjorde Gud i himmelen till sin Gud och bortkastade merguden Isak. Så räddade tron sitt liv. Och varigenom? Genom förstabudsgärningen. Och så alltid. Förstabudsgärningen *är* trons liv. Och genom förstabuds-gärningen *räddar* tron sitt liv. Denna gärning är trons grundande och grundliv. Denna övermåttan allvarliga sak har Luther, som vi sett, antytt med dessa ord: »Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.»

Så länge tron blott håller för sant, att det finns en Gud, så länge är hon blott den döda kroppen. Men då hon i Jesus Kristus gör Gud till sin Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd, då är där liv i kroppen, ty då är hon den sekundligt verksamme *göraren.*

Den jakobiska tron är alltså detsamma som den paulinska tron: »I Kristus Jesus beror allt på huruvida man har en tro, som är verksam genom kärlek; som gör den fullkomliga lagens första- och andrabudsverk. Härom mer i vårt 8:e kapitel.

»Talen och handlen så, som det höves dem, som en gång skola dömas genom frihetens lag.»

Så allvarligt är evangelium. Vi frälsas genom det; men vi skola ock dömas genom det.

Evangelium är högsta lag, som giver högsta frihet med högsta ansvar, och som dömer högsta dom, den eviga slutdomen, från vilken ingen vädjan finnes.

Vartenda Guds bud möter mig här som min frälsare; men det möter mig ock där som min domare.

Så som jag behandlar budet *här, så* behandlar budet mig *där.*

Är budet min hjärtevän *här,* så är det ock min hjärtevän *där.*

Trampar jag på budet *här,* så trampar det ned mig *där.*

Även det minsta bud möter mig en gång antingen som min frikännare eller som min anklagare. Ja, till och med blott ett fåfängt ord står upp i Herrens dom och kräver räkenskap (Matt 12:36, 37).

Det finns blott ett på vår jord, som är värt att älska; och det är budet. Ty i det bor Gud som min frälsare.

Och det finns blott ett på vår jord, som är värt att frukta; och det är budet. Ty i det bor Gud som min domare.

Intet saligare, intet farligare på vår jord än Guds bud; intet ljuvare, intet bittrare än Guds bud. Ty i budet ligger mitt eviga väl eller mitt eviga ve, min himmel eller mitt helvete.

I budet ligger min fulla lön eller min bristfulla lön eller min förlust av all lön med frälsning »såsom genom eld».

Och så förstå vi, varför Kristus var så hjärtinnerligt rädd om Guds bud och det intill minsta bokstav och prick. Jo, ty både vår frälsning och vår dom ligga i budet. Och hade icke Guds bud flyttats upp på det 7:e berget, så hade ingen människa blivit frälst. Därför gav han sitt hjärteblod för att fullborda Guds bud, så att de kunde utgå från Sion som frihetens frälsande lag. Respekt, o människa, för de bud, som drypa av Jesu blod!

O, vilken själaskada, vilken evighetsförlust, som tillfogats och tillfogas millioner människor genom förfalskningen av Jesu Kristi evangelium, som är frihetens fullkomliga lag, men ur vilket skökan plockat bort alla Guds bud!

I Herrens heliga, akten eder för det 6:e världsrikets största fara, den lömska faran, »ormen med skenet av Kristi namn».

Uppenbarelseboken

Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och frambära Jesu vittnesbörd (12:17).

Och jag såg en annan ängel flyga mitt på himmelen; han hade ett

evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk. Och han sade med hög röst: »Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen, då han skall hålla dom. Ja, tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor» (14:6, 7).

Här gäller det för de heliga att bevisa ståndaktighet, ja, för dem som hålla Guds bud och Jesu tro (14:12).

Uppenbarelseboken är alltigenom ett väldigt vittnesbörd om budevangeliet. Men vi taga här blott de anförda ställena. Vi återkomma till denna bok längre fram.

Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: *»de hålla Guds bud»*. Och hela Uppenbarelseboken välver sig blott omkring detta: *»Här stå de som hålla Guds bud»*. Det är mot dem, som draken för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga äro budens väktare.

Men med de heligas budhållning menas framför allt första-budshållningen. Ty utan den kan intet bud hållas. Men med den kunna alla bud lätteligen hållas. Och det är just första-budshållningen, som gör bruden eller solkvinnan, och första-budssläppningen, som gör vilddjuret och skökan.

Och Uppenbarelseboken ställer de heliga eller solkvinnan blott på Sions berg (14:1–5). Det är alltså icke fråga om sinaitisk, utan om sionitisk budhållning, den nämligen, på vilken »allt kommer an».

Och på himmelens middagsmitt såg Johannes en ängel sväva fram. Han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem, som bo på jorden. Och det lydde så: *»Frukten Gud, given honom ära, tillbedjen skaparen»*. Vad är detta? Jo, just det första budet. Just det första, största och yppersta budet visar ängeln upp inför hela världen såsom »ett evigt evangelium». Just det första sinaibudet utgår här från himmelens mitt såsom det första sionsbudet. Just Sinai evigt oåterkalleliga grundbud möta vi här som evangelii eviga grundbud. Just gudstillbedjandet eller kärleken till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd är evangelii eviga grund väsen. Så ser du då tydligen även här, att det första budet är evangelium. Och är det budet evangelium, då äro alla buden evangelium, ty de förhålla sig till det första som bäcken till källan.

Världsstriden är innerst striden om det första budet. Och den evigt avgörande striden på jorden står blott om det första budet: huruvida människan skall tillbedja skaparen eller det skapade. Och du ser redan nu, huru allt rustar sig till den striden. Hela mänskligheten samlar sig allt tydligare i två läger: för eller emot det första budet. Och i den striden kommer hela den förstabudslösa världen att kasta sig över alla dem, som fasthålla det första budet. Och det kan du se redan nu; och därav kan du ana vad som stundar.

Allt martyrblod har flutit för det första budet. Och allt Harmageddons blod kommer att flyta för det första budet. Därför förutskickades ett särskilt himmelens sändebud att med hög röst utropa

det första budet som ett evigt evangelium. Ty därpå hänger de heligas seger på Harmageddon. Den som har det första budet som blott sinailag, han är förlorad. Men den som har det som evangelium, han är oövervinnelig.

Därför ve och åter ve alla dem, som beröva människorna det eviga förstabudsevangeliet och narra på dem ett budlöst evangelium. Evigt ve och evig förbannelse och evig hämnd i evigheternas eld och rök skall drabba skökan, som med skenet av Kristi namn fördärvat alla jordens folk.

Sammanfattning

Sålunda kallar Paulus evangelium för »Andens lag», som gjorde honom fri från syndens och dödens lag, och för »Kristi lag», som gjorde honom fri från Sinai lag, och för den 16-sidiga kärleken, utan vilken människan är ingenting inför Gud.

Och Hebreerbrevet kallar evangelium för »Guds lagar, vilka läggas i hjärtat och skrivas i sinnena, varpå Gud aldrig mer kommer synden ihåg». Och dessa lagar och denna förlåtelse utgöra tillsammans det nya förbundet.

Och Petrus kallar evangelium för »budet från Herren och Frälsaren». Och han säger, att det var apostlarnas bud; och att båda hans brev voro endast en påminnelse om detta bud.

Och Johannes kallar ock evangelium för »budet», vilket var det ord, som hans läsare ända från begynnelsen fått höra, och för »kärleken, utan vilken ingen känner Gud».

Och Jakob kallar evangelium för »frihetens fullkomliga lag», genom vilken vi frälsas, och genom vilken vi skola dömas.

Och i Uppenbarelseboken påminnes hela världen med högtidligt och fruktansvärt allvar därom, att första budet och därmed alla buden äro evangelium. Enligt denna änglapredikan är just den fyrsidiga allkärleken till Gud själva evangelium till dess eviga grundväsen.

Och alltsammans: den Paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinneslagar, det Petrinska budet, det Johanneiska budet, den Jakobiska lagen och ängelns budevangelium — allt är Guds lag, utgående från Sion och hans ord från Jerusalem.

Så väl hava alla de heliga författarna tagit vara på profetian om lagens förflyttning till Sion. Så troget hava de följt lagens heliga historia fram över bergen ända upp på Sions berg. Ingen enda stannar vid något stationsberg.

Fram och upp till Sions berg, ropa alla profeterna. Fram och upp till Sions berg, ropa alla apostlarna. Det berget bestego de senare. Där stå de alla bergfasta. Därifrån taga de allt Guds ord som evangelium. Därifrån tala de allt Guds ord som evangelium.

Men för varje människa är allt Guds ord blott ett kravord, ända till dess hon blir den av sinaiordet tilltuktade nollan, sjunderomare-nollan.

Först då sänka sig alla Guds bud ned i henne från det 7:e berget såsom nådens bud, evangelii frigörande bud. Ty Sions bud äro det himmelska och det eviga **alltet**. Därför läggas de blott i ett noll-bröst och skrivas blott i ett **noll**-hjärta.

Guds ord ställer sig till mig som lag eller evangelium, allteftersom jag ställer mig till ordet. Ställer jag mig såsom »Nils-kan-själv», då är allt Guds ord för mig lag. Ställer jag mig såsom »Nils-kan-icke-själv», då är allt Guds ord evangelium för mig. Men detta »kan-icke-själv» sitter icke på tungan. Av sådana Nissar är kristenheten full. Utan det sitter i hjärta och sinnen, ut i fingrar och tår. Det är Nils Noll.

Jag lever icke i det nya förbundet, därför att jag lever i det nya förbundets tid. Och jag läser icke det nya testamentet, därför att jag läser den bok, som kallas nya testamentet. Utan min nya förbundstid börjar och mitt nya testamente lägges inför mig, *då,* när Guds lag från Sion lägges i mitt bröst och skrives i mitt hjärta. Förut läste jag gamla testamentet överallt i bibeln; efteråt läser jag nya testamentet överallt i bibeln.

TREDJE DELEN

Förfalskning av »Andens lag»

En person kom in på ett ställe, där man ville gälla för att vara riktigt evangelisk. På bordet stod en korg med »bibelkort». Han tog ett. Och på det stodo dessa ord: »I *ären mina vänner».*

Men bibelspråket i sin helhet lyder så: *»I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder eder* (Joh 15:14).

Man hade alltså tagit blott den förra delen. Ty den var »evangelium». Den senare fick icke vara med; ty den var »lag». Och detta fastän Herren sagt: »mina ord äro ande och liv», och därmed också sagt, att den utelämnade delen »är ande och liv», d.ä. evangelium.

Han tog ett kort till. Och på det stod så: *»Guds fasta grund består dock och har detta insegel: Herren känner de sina.»*

Men så lyder icke inseglet på grunden, utan så: *»Herren känner de sina, och: Var och en som åkallar Herrens namn, gånge ifrån orättfärdighet»* (2 Tim 2:19). Även detta språk hade man alltså kluvit itu och kastat bort den del, som stötte på »lag».

Och på samma sätt de övriga korten. Alla bestodo de av ljuvliga utplock och sönderryckta avplock ur både gamla och nya testamentet. Och så hade man fått en hel korg av »rent evangelium», alldeles rent från Guds bud. Och på det »levde man. Och man var så mäkta »evangelisk» — i munnen. Så att den stod vid och stor som ett stövelskaft.

Här ha vi den »evangeliska» förfalskningen av »Andens lag». Man plockar ut ur hela bibeln de »ljuvligaste nådetillsägelserna». Och dem kallar man evangelium. Guds bud däremot i både gamla och nya testamentet, alltså även Jesu bud, kallar man lag. Och blott de förra sägas vara frälsande, icke de senare. Och så lägger man frälsningen helt och hållet utanför Guds bud, tvärtemot vad Kristus och alla apostlarna gjorde, vilka samstämmigt lade frälsningen i budet såsom

förbundslagen med förbundsförlåtelsen. Här är det 7:e berget med Guds frälsande lag alldeles okänt. Man går tjuvvägen vid sidan av det nya förbundet.

Och så har man fått »lag och evangelium» till att vara två särskilda delar av Guds ord, särlagda *bibelställen,* under det att skillnaden dem emellan är skillnaden mellan allt Guds ord såsom talat på jorden och *allt* Guds ord såsom talat från himmelen, mellan *allt* Guds ord såsom gammaltestamentligt och *allt* Guds ord såsom nytestamentligt, mellan *allt* Guds ord såsom ett sjunderomareord och *allt* Guds ord såsom ett åttonderomareord, mellan *allt* Guds ord såsom ett trångportsord och *allt* Guds ord såsom ett smalvägsord, mellan allt Guds ord såsom ett tuktomästareord och *allt* Guds ord såsom ett frälsomästareord.

Motsatsen mellan lag och evangelium blir alltså här motsatsen mellan ett kravord och ett icke-kravord, mellan lag och icke lag, då den däremot är skillnaden mellan krav utan görkraft och krav med görkraft, mellan lägre lag och högre lag, mellan **sinailag** och **sionslag,** mellan bokstavslag och andelag, såsom vi sett i det föregående.

Man talar visserligen om lagen såsom tuktomästare. Men det blir en falsk mästare, som leder vid sidan av Kristus och bort från Kristus, då han icke får, såsom med Paulus, leda fram till »Andens lag» i Kristus, vilken gör fri från syndens och dödens lag, så att lagens krav kan fullbordas i oss.

Och så får man icke den apostoliske Kristus på Sions berg, utan man drager ned honom till Sinai berg. Där ställer man honom. Och där får han göra tjänst blott såsom en budlös frälsare, som genom ett budlöst evangelium befriar från Sinai lag till icke-lag. Han får icke hava någonting annat i sitt evangelium än »förlåtelse», tillgift, eftergift, överseende och straffrihet. Så avkläder man honom hela den sionitiska lagrustningen, som är »Andens lag», vilken giver kraftbeklädningen från höjden.

Och på detta sätt står man med allt sitt »evangelium» dock väsentligen under lagen. Ty Sinai lag skrämmes icke bort med plockevangelium. Han släpper ingen människa på vår jord, förrän han far ingå i henne såsom Andens frälsande lag. Han tystnar aldrig i evighet, förrän han i gestalten av Sions lag får stiga ned och lägga sig till ro i bröst, hjärta och sinnen såsom den nya förbundslagen med den fullkomliga förbundsförlåtelsen, födelseförlåtelsen, skapelseförlåtelsen.

Och därför skall du alltid finna, att dessa sig så kallande evangeliske ligga i en idelig fejd med lagen. Han är deras förskräcklige buse, som de aldrig går säkra för, och mot vilken de jämt skria, skrika och hojta och slå med händer och fötter. De gå med en djup och hemlig fruktan för honom. Ty de äro icke lagligen lösta från honom genom »Andens lag».

Och därav kommer det sig, att mångtusen troende av hjärtans lust slå sig ned i Rom 7:e. Där känna de igen sig. Och den träldomshålan förklara de för den äkta evangeliska friheten, för det rätta nådaståndet, och försvara den såsom själva himmelen på jorden. Att himmelen bor i Rom 8:e se de icke. Den Paulinska frigörelsen genom »Andens lag»

känna de icke. De kalla sig evangeliska, men äro i grunden lagiska och fariseiska. Det visa de ock genom den övervägande utvärtesheten i deras liv och genom silandet av myggor och sväljande av kameler. Inrelivet, som är det fyrsidiga alltet, det evangeliska förstabuds-alltet, är dem fördolt.

Man vill hava nåden budlös. Men det *är* den icke. Ty så beskriver Paulus densamma:

»Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor; och den vill uppfostra oss till att avsäga oss ogudaktighet och världsliga begärelser och till att leva tuktigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är» (Tit 2:11, 12).

Sålunda 5 saker: avsägelse av ogudaktighet och avsägelse av världsliga begärelser, samt tukt, rättfärdighet och gudsfruktan.

Och vem är det nu, som kräver allt detta? Jo, Guds nåd, säger Paulus. Och vem är det, som frambringar allt detta? Jo, Guds nåd, säger han. Och vad innefattar allt detta? Jo, hela Guds lag, som vi se; vartenda bud, all Guds fordran på en människa i denna tidsålder. Allt detta kräver och frambringar Guds nåd i henne, nämligen om den får det.

Sålunda kräver Guds nåd alldeles detsamma som Guds lag. I nåden möta vi hela Guds lagkrav. I nåden ligga alla Guds bud. Och de ligga där som *nådens* bud, såsom gåvobud utan all vår förtjänst; såsom uppfostrande bud; såsom heligt tuktande bud, och det i mycket djupare fruktan och allvar än Sinai bud; såsom bärande, lärande och närande bud; såsom överskylande, förlåtande, upprättande och stödjande bud, med ett ord: såsom budet Jesus Kristus.

Detta nådens 5-sidiga liv, vilket innefattar, som vi se, även seger över den onda begärelsen, är just livet i Rom 8:e, både i motsats till det rent världsliga livet och i motsats till det härskande begär-livet i Rom 7:e. Vad Paulus här kallar Guds nåd är alldeles detsamma, som han i Rom 8:e kallar »Andens lag», som sätter människan i stånd till detta nådens 5-sidiga liv i vandringen efter anden.

Den paulinska nåden är alltså icke budlös, utan alldeles budfull. Den inrymmer i sig alla Guds bud såsom Sions bud.

Guds nåd är icke endast negativ, utan framför allt positiv, det är, den är icke blott *efterskänkande*, utan *skänkande.* Den giver det högsta, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet. Och vad är det? Jo, det himmelska alltet, det eviga evangeliets förstabuds-allt, den eviga all-kärleken till Gud. I detta allt ligger allt; utanför det står det eviga intet. Detta allt är allt vad Gud äger. Och han frälsar genom att giva sitt allt. Detta allt är Guds nåd, den konungsliga förstabudsnåden. Och alla Guds vägar och verk med en människa gå ut på *blott ett, blott ett:* att få skänka henne alltet, ty utan det är hon ingenting inför honom. Kan hon icke älska Gud av *allt* sitt hjärta, av *all* sin själ, av *all* sin kraft och av *allt* sitt förstånd, då har hon intet rum i den värld, där allt står blott i det eviga evangeliets förstabuds-allt.

Vi ha nu gjort en antydning om den »evangeliska» förfalskningen av

»Andens lag» särskilt i de ytterligheter vari den framträder i vida kretsar i de evangeliska kyrkorna.

Men det finnes ock en lagisk förfalskning av »Andens lag». Även den neddrager Kristus från Sion till Sinai. Och då den förra gör honom till en inbillad frälsare *från* Sinai lag, så gör den senare honom till en inbillad frälsare *genom* Sinai lag.

Denna lagiska förfalskning finnes ock i de evangeliska kyrkorna. Även den kringgår det evangeliska förstabuds-alltet och är den lagiska ormen med skenet av Kristi namn. Och vi ha i det föregående ofta påvisat densamma och komma att göra det även i det följande.

Men denna förfalskning hör särskilt hemma i den katolska kyrkan med sina otaliga mång-bud och sitt oroliga mång-göra såsom villkor för frälsning. Och vi ämna icke sysselsätta oss med den, utan vi fortsätta med den evangeliska förfalskningen, som ligger oss närmast.

Det är det evigt evangeliska förstabuds-alltet, som gör bruden. Den inbillade frälsningen utanför detta allt gör skökan.

Och detta budlösa sköko-evangelium är mycket allmänt i den lutherska kyrkan vid sidan av det sanna budevangeliet. Detta senare har alltid funnits i henne. Se här blott ett exempel. Mönsterlutheranen M. F. Roos säger i aftonbetraktelsen på den 5:e mars: *»När evangelium eller hela Jesu lära predikas för en människa, så är det icke likgiltigt,* om *hon bliver detsamma lydig eller icke. Man måste vara det lydig genom tron och genom gärning.»* För honom var alltså **hela Jesu lära** evangelium. Han klöv icke Jesu ord i lag och evangelium. Nej, han hade Guds bud såsom evangelium. Och så hava alla våra lutherska kärnförfattare haft dem.

Och i vår tid har budevangeliet framträtt i förnyad kraft i den lutherska kyrkan, även i vårt land. Vi hava professorer, biskopar och hundratals präster, som både i lära och liv hava detta evangelium, om också de icke uttrycka detsamma så, som vi göra här. De flesta av dem uttrycka det säkerligen mycket bättre än vi.

Men ännu är det budlösa skökoevangeliet mycket allmänt bland oss. Gott om vi misstoge oss; men vi misstaga oss knappast, då vi säga, *att minst två tredjedelar av alla präster i vår statskyrka äro beträffande »lag och evangelium» folkfördärvande irrlärare och villoandar.*

I denna bedrövliga sak kunnen I, Herrens heliga, lätt skaffa eder förvissning. Gån i kyrkorna t.ex. på 6:e söndagen efter Tref., då det predikas över den gamla texten, som är 5:e budet, hämtat ur bergspredikan. För altaret säger prästen: »Upplyften edra hjärtan till Gud och hören dagens evangelium»; och så läser han upp det 5:e budet. Där kallar han det alltså mycket riktigt för evangelium.

Men hören nu efter, när han kommer på predikstolen, om det även där får vara evangelium. I de flesta fall skolen I finna, att han behandlar det blott som ett sinaibud och sätter in några utplockade bibelspråk, vilka skola utgöra »evangelium» i motsats till texten såsom lag.

Att texten är 5:e budet i evangelium, i »Andens lag», i »frihetens fullkomliga lag», därom höres intet.

Att texten är förflyttad från Sinai till Sion och därifrån utgår såsom det 5:e sionsbudet, vilket frigör från synd- och dödslagens 5:e bud, från Satans och vilddjurets 5:e bud och från skökans lammbehornade 5:e

bud samt från Sinai 5:e bud, och att det måste läggas i bröstet och skrivas i hjärta och sinnen såsom det nya förbundsbudet, om Gud skall kunna giva en så fullkomlig förlåtelse för alla synder mot 5:e budet, att han aldrig mer kommer dem ihåg — någonting i den vägen hören I icke av.

Att det kostat Jesus livet att förvandla det 5:e budet — naturligtvis i samband med alla övriga bud — till en paradisande med paradisblod och paradiskropp, så att vi kunna äta och dricka detsamma, det går icke predikanten till hjärtat. Ty han ser i Jesu blod blott ett pinoblod, en plågosumma, som vägt upp 5:e budets evighetsstraff. Och denna blotta och bara straffrihet är hans evangelium.

Så fördärvar han det 5:e budets evangelium med ett budlöst skökoevangelium, och så fördärvar han människorna.

I Herrens heliga, gån aldrig i den kyrkan mer, så länge den prästen står där. Ty där sprides det fördärv, som fördärvar alla jordens folk. Och tagen I del i hennes synder, så fån I del i hennes plågor. Akten eder för ormen med skenet av Kristi namn.

Och samma förhållande äger rum även i småkyrkorna. Där finnas predikanter och åhörare, som både i lära och liv hava det sanna budevangeliet, om också icke de uttrycka det så som vi göra här. De kunna uttrycka det mycket bättre än vi.

Men vid sidan härav framgår även där ett budlöst evangelium. Det 7:e berget är okänt i erfarenheten hos många. Det första budet vill gärna förbliva lag. Den fulla frälsningen genom de 4 evangelii-allten är även där en främling.

I århundraden har det svenska folket, *i stort sett*, fått höra ett förfalskat evangelium. Man har insupit det med modersmjölken. Barnen hava i de flesta skolor och nattvardsskolor fått lära sig att lägga frälsningen utanför budet, där den aldrig ligger. I stället för att inpränta hos dem Guds bud såsom det dyraste på hela vår jord; såsom livets enda guld, ädelstenar och pärlor, vilka vi skola flitigt insamla i alla våra tankar, ord och gärningar; såsom de där kostat Jesus livet, för att vi skulle kunna äta, dricka och hålla dem såsom ljuvliga och lätta paradisbud o.s.v.; i stället för att samla barnen på Sions berg och lägga Guds bud såsom evangelium i deras bröst och skriva dem i deras hjärtan och sinnen, så att de invande sig vid dem såsom frälsande förbundslag, såsom »Andens lag», såsom själva kristendomen, och förknippade hela sitt intresse vid deras saliga övning, på vilken »allt kommer an», och i dem såge sin levnads A och O och lärde sig att äta lagens honungskaka — i stället har man samlat dessa millioner små vid Sinai berg och dödens berg och lagt inför dem Guds bud såsom blotta lagkrav, vilka man skulle frälsas ifrån genom ett budlöst straffrihets-evangelium, varefter buden få göra tjänst blott som ett yttre »rättesnöre för vandeln».

Så har man släkte efter släkte lärt det svenska folket att klyva Jesu ord i »lag och evangelium» och rata och bortkasta hans bud såsom något, inför vilket man blott skall »komma på skam». Och så har vårt folk förts vid sidan av Jesu enkla, frälsande budevangelium. Detta evangelium är för folket, i stort sett, alldeles obekant.

Och detta månghundraåriga skökokrig mot lagen, utan att låta honom intaga sin plats såsom frälsande lag, fortsättes än i dag i större delen av vårt land. Och skökoevangelister fara ännu omkring överallt och jaga lagen ur landet, som om han vore vilddjuret och som om själve den onde sutte i Guds bud.

Allt sådant måste få sina följder. Men hos ett helt folk framkomma de långsamt. Men de komma. Och de äro förskräckliga. Det budlösa evangeliet har ingått i blodet. Folket är fördärvat. Den naturliga fiendskapen mot Guds lag har fått skydd, näring och kraft av ett laglöst evangelium. Bud-rateriet, som är medfött, har blivit stadfäst av en budratande nåd. Samvetena äro sövda, rättsinnet är förslöat, pliktkänslan är försvagad, sinnet för Gud och en högre värld är förtrampat — allt av det budlösa, jordkrypande paddevangeliet. Folkets källor och floder äro förgiftade. Och detta giftiga vatten samlar sig till ett stinkande folkhav av samvetslöshet, hjärtlöshet, laglöshet, orättfärdighet, pliktförgätenhet, gudlöshet och råhet i fasansfulla grader och gestalter. Guds föraktade och förtrampade bud taga hämnd. Lagens förbannelse står som en vådeld över hela vårt land. Jesus varnade för att upplösa ens det minsta bud och lära människorna sådant, men man har upplöst alla Guds bud i deras eviga evangelii-grund, och nu är snart hela folket upplöst i grund. Och vi ha att motse ett folkfördärv, vartill få kristna länder kunna uppvisa maken. Ty i vårt land har det budlösa evangeliet gått fram mera hejdlöst än på många andra ställen. Varnande röster hava höjts i varje tid, ropande: »Fram med Guds bud, innan det är för sent!» Men förgäves. Man har hånat dem. Och myndiga biskopar och prelater hava bortvisat dem med maktspråk. Och skökoevangelister, både biskopar, präster och lekmän, hava upphävt ett ulvatjut från Ystad till Haparanda att det »rena» evangeliet är i fara. — Så har skökan släkte efter släkte banat väg för den laglöse. Och nu är han här. Århundradenas sådd bär sin bittra frukt.

Men nu skola vi icke lägga all skuld till detta folkfördärv på den kristna kyrkan. Gud kräver icke av henne, att hon skall omvända världen under de 42 månaderna. Den tiden är vilddjurets tid, då *det* råder över alla folk och sålunda även över det svenska folket. Men vad han kräver av henne, och det vid vite av plågan i evigheternas eld och rök, det är, att hon icke låter vilddjuret övergå i lammormen, att hon icke fördärvar världen med skenet av Kristi namn. Men det är just detta hon har gjort. Hon har blivit den förstabudslösa kyrkan eller skökan, som fördärvat, d.ä. skadat folket med ett förstabudslöst evangelium, så att dess ondska blir mer förhärdad och himmelsstormande än vad den eljest skulle blivit, och så att det måste genomgå ett långt fruktansvärdare lidande än annars för att bringas till rätta. — Detta visar det skökofördärvade judafolket, hos vilket både synd och straff stego till himmelshöjd.

Det är detta folkfördärv genom den kristna skökan, som profetians ande förutsett och förutsagt, och för vilket han varnat Herrens heliga i förfärande ord. Ty när hon fyllt sitt mått, så har hon fördärvat alla jordens folk med sin förstabudslösa horerikalk. Hon är vårt världsrikes största fara. Ty hon kommer så andäktig i Guds och Kristi namn och ofta med ett brinnande nit om själarnas »väl». Hon tror verkligen så. Ty hon tror sig ha funnit en härlig frälsning utanför det eviga evangeliets

förstabuds-allt, och hon är så hjärtans angelägen om, att människorna måtte bliva frälsta så. Hon är stockförblindad och stenförhärdad genom en Herrens dom. Hon är själve ormen förklädd till lamm, själve Satan förskapad till ljusets ängel.

I Herrens heliga! Det var genom det **budlösa löftet,** som den judiska skökan fördärvade judafolket och lössläppte den laglöse. Och han kastade sig över Jesus och förde honom på korset. Så fick Jesus över sig hela skökofördärvet.

Och det är genom det **budlösa evangeliet,** som den svenska skökan fördärvar det svenska folket och lössläpper den laglöse. Och han kommer att kasta sig över eder såsom fordom över Jesus. Och så fån I över eder hela det fördärv, som hon i århundraden grundlagt. Då stån I på det svenska Harmageddon. Och många av eder stå där redan nu, blottställda för det skökoförgiftade folkraseriet. Flera av eder ha redan rivits, slitits och blött och jagats från ort till ort av de helvetets hundar, som skökan varit med om att lössläppa. Blott Gud i himmelen ser eder nöd. Blott *han* vet edra tysta kval, räknar edra tårar och hör edra suckar. Där ute fortsätter skökan alltjämt sitt fördärvliga verk, och I fån lida för hennes synder. Men det är Jesu öde, som övergår eder. Det är samma blodiga lott, som naglade honom vid korset. Striden stod då om det första budet; striden står ock nu om det första budet. Halleluja! Det budet är genom Jesus ett evigt evangelium. Tagen sekundligen fäste i de fyra himmelska allten. De bära eder genom allt, så att I kunnen uthärda allt, ty de äro **Jesus, vårt allt.**

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

SJÄTTE KAPITLET

Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse 1

FÖRSTA DELEN

Det lekamliga skapelsebeståndet och världs-rättfärdiggörelsen 1

I. Det lekamliga skapelsebeståndet 1

II. Världsrättfärdiggörelsen 5

1. Världsförlåtelsen 6

2. Världsförsoningen 7

Det eviga evangeliet. 7

Den eviga rättfärdigheten 9

Den eviga nåden 10

3. Förhållandet mellan världsförlåtelsen och världsförsoningen 14

Människans strafflidandesområde 21

Kristi strafflidandesområde 22

Vad led han? 22

Varför led han? 23

Huru led han? 23

Förhållandet mellan Kristi och människans strafflidandesområden 24

4. Världsrättfärdiggörelsens väsen och innehåll 32

5. Världsrättfärdiggörelsens uppgift, begränsning och skeden 35

6. Världsrättfärdiggörelsens förhållande till pingsträttfärdiggörelsen 38

Det första ordet 44

Det andra ordet 48

Det tredje och det fjärde ordet 53

Det femte ordet 55

ANDRA DELEN

Det andliga skapelsebeståndet och pingsträttfärdiggörelsen 65

TREDJE DELEN

Det andelekamliga skapelsebeståndet och domsrättfärdiggörelsen 74

SJÄTTE KAPITLET

Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse

Skapelsebestånden äro tre: det lekamliga, det andliga och det andelekamliga. De äro de tre barnaskapen, som givas genom de tre födelserna: den lekamliga födelsen, pingstfödelsen och uppståndelsefödelsen. Genom den sistnämnda ingår människan i »det förbidade barnaskapet: vår kropps förlossning» (Rom 8:23.)

Och rättfärdiggörelserna äro tre: den allmänna (universella), som vi kalla världsrättfärdiggörelsen, och den enskilda (individuella), som är pingsträttfärdiggörelsen eller nyfödelsen, samt domsrättfärdiggörelsen, i vilken »lagens görare skola dömas rättfärdiga» (Rom 2:13).

Världsrättfärdiggörelsen räddar det första skapelsebeståndet, pingsträttfärdiggörelsen föder det andra skapelsebeståndet, och domsrättfärdiggörelsen föder det tredje skapelsebeståndet.

Vårt sjätte kapitel kommer alltså att omfatta tre delar: det lekamliga skapelsebeståndet och världsrättfärdiggörelsen; det andliga skapelsebeståndet och pingsträttfärdiggörelsen; samt det andelekamliga skapelsebeståndet och domsrättfärdiggörelsen.

FÖRSTA DELEN

Det lekamliga skapelsebeståndet och världs-rättfärdiggörelsen

I

Det lekamliga skapelsebeståndet

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit *till, som har blivit till.* (Joh 1:1–3)

Kristus är den osynlige Gudens avbild och förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt, det må nu vara tronänglar eller herrar eller furstar eller väldige i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat genom honom och till honom. Ja, han är till före allt annat, och alltsammans äger bestånd i honom. (Kol 1:15–17)

Här säges det, att allt är skapat i Kristus, och att allt har sitt **bestånd** i honom. Detta förstå vi icke. Men därför få vi icke förkasta det. Ty skulle vi förkasta allt som vi icke förstå, då måste vi förkasta allting. Ty i denna världen förstå vi i grund och botten ingenting; ty vi förstå intet ting i dess innersta väsen.

Vår kunskap är ett styckeverk, och vårt profeterande är ett styckeverk. Livet i tron är blott ett barnliv i förhållande till skådandet, som är ett manliv. Alla våra tankar om de himmelska tingen äro

barnsliga och ofta barnaktiga.

Men av detta barnsliga styckeverk måste vi göra fullt bruk; ty det är vår lott och vår väg till fullkomligheten. Och allraminst få vi lägga händerna i kors och göra oss viktiga däröver, att »vi ingenting förstå». Den andliga lättjan drager samma straff som den lekamliga: Den som icke vill arbeta, han skall icke heller äta.

Kristus kom i världen för att giva oss förstånd (1 Joh 5:20). Och det är förstabudsförståndet, nämligen att älska Gud av allt förstånd. Och göra vi det, då få vi tillräckligt av förstånd i allt som vi behöva förstå. Och vi få även förstånd att icke oroa oss över det vi icke förstå, och även förstånd att icke envisas att vilja förstå det vi icke *kunna* förstå. Ty vi hava alldeles nog av att sekundligen göra fullt bruk av det vi förstå. Och övat förstånd är enda vägen till ökat förstånd.

Så länge jag blott har behov av att *begripa* allting, så länge begriper jag ingenting. Men då mitt grundbehov är att *behjärta* allting, då begriper jag allting, så långt jag behöver begripa det. Och att behjärta allting, det är att älska Gud över alla ting. Sätter jag huvudet före, då kommer jag ingen väg; men sätter jag hjärtat före, då kommer jag just *min* väg. Blott i förstabuds-alltet ligger nyckeln till allt.

Att nu giva oss in på en undersökning av huru Gud skapat allting i Kristus, det bry vi oss icke om. Också räcka vi för vår del icke till. Redan i den första alnen av det första 1 000-måttet går vattnet oss över huvudet. Blott ett par ord:

När Gud skapar en människa, då skapar han hela sin skapelse i henne. Hon inbegriper i sig både himmel och jord med allt vad i dem är. Alla skapelsens grundämnen ingå i henne. Alla naturkrafter, såsom elektricitet, magnetism, o.s.v., äro samlade i henne. Alla ande- och naturlagar finnas i henne. Allt vad ängel och ande är däruppe, och allt vad djur och växt är härnere, *det är* även hon. Det kan icke uppvisas det minsta grand i hela skapelsen, som icke grundväsentligen är till i en människa. Hon är himmel och jord och hela världen i smått. Ja, än mer, hon är även Gud i smått. En människa är ett häpnadsväckande underverk, ett över all beskrivning härligt konststycke. Besinnade vi vad vi äro, så gjorde vi aldrig illa.

På kristallfästet stod en tron. Och på den »satt en som liknade en människa». Det var Gud. — Och när han födde Kristus, så födde han sin like, alltså en som liknar en människa. Denna Kristusmänniska inneslöt i sig både himmel och jord med allt vad i dem är, innan de funnos till såsom en yttre skapelse.

Låt oss taga följande bild. Den säger ju icke mycket i denna sak; men den säger något.

En vetenskapsman vill skriva en avhandling. Och om han är en banbrytande ande, så plägar man kalla det han skriver för en skapelse. Han tager ett ämne. Och detta sammanfattar han måhända i blott ett ord. Och det skriver han som rubrik över avhandlingen. Och ur det utvecklar han en mångfald av tankar. Och alla dessa tankar måste säga blott en sak, nämligen detsamma som rubrikordet säger. Men var och en måste säga denna sak på ett nytt sätt eller från en ny sida, så att rubrikordet

framkommer i en ny gestalt i var och en av dem. — Så »skapades» alla dessa tankar i rubrikordet och framgingo såsom särskilda skapelser ur detsamma. Alla hava de sitt ursprung i *det;* och alla hava de sitt bestånd i *det.* Och detta bestånd består däri, att den särskilda tanken utsäger rubrikordet. Säger han något annat, då har han intet bestånd i det. Han måste utstrykas ur avhandlingens skapelse.

Så är Kristus överskriften eller rubriken till skapelsens stora avhandling. Han är Ordet, i vilket himmel och jord och alla varelser stodo inskrivna, inskapade såsom ord före skapelsen, och genom vilket de i skapelsen uttalades såsom särskilda tankar eller varelseord med uppgift att säga blott ett: Ordet. Så är allt skapat *till* honom, *till* att uppenbara, utsäga Kristus.

Han är alltså ingen vanlig människa. Han är den gudlika *rubrik-människan, Ordet-människan,* som innesluter Guds och skapelsens fullhet. Han är *ursprungsmänniskan,* ur vilken vi hava framgått. Han är *beståndsmänniskan,* i vilken vi hava vårt skapelsebestånd. Och detta bestånd innebär det, att vi utsäga Kristus, så att han kan framträda i var och en av oss i en ny gestalt. Säga vi något annat än Kristus, då äro vi i fara att förlora vårt skapelsebestånd. Och då vi utsäga Satan, då utstrykas vi för evigt.

Och hade icke synden kommit i världen, då skulle allt skapat talat sitt himmelska modersmål. Allt skulle alltid och i allt hava sagt blott ett: Ordet, och därmed sagt Gud.

Alla uttalades vi en gång av Gud i Kristus och av Kristus i Gud. Av detta kärlekens samtal äro vi: barnen. Besinnade vi vårt höga ursprung, då gjorde vi aldrig illa.

Förhållandet mellan Fadern och Sonen är kärlek. Fadern älskar först. Kärleken utgår från honom. Och han älskar Sonen av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Och Sonen älskar Fadern av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Alltså har Sonen sitt eviga bestånd i denna allkärlek till Fadern. Han säger blott ett: Fadern. Och därmed består han såsom Sonen.

Men nu är allt skapat innefattat i Sonen. Sålunda har skapelsen sitt bestånd i Sonens fyrsidiga all-kärlek till Fadern. Sonens all-kärlek till Gud innesluter i sig hela skapelsens all-kärlek till Gud. Denna skapelsens all-kärlek till Gud i Sonen är skapelsebeståndet i Kristus till dess innersta väsen.

Och detta kärlekens skapelsebestånd är medskapat, medfött hos oss. Men blott medfött. På den punkten får det icke stanna. Kärleken får icke förbliva ett barn. Han måste växa upp, såsom kärleken enligt sin natur växer upp: bliva den fritt valda kärleken.

Därför måste människan frestas och välja mellan skaparen och det skapade. Hon måste lära sig att älska Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd.

Hade hon gjort det valet, då hade hon i och med detsamma bestigit ett *andra* skapelsebestånd: den fullfrestade segerkärleken. Och på den vägen hade världen övergått från att vara blott värld till att vara Guds rike.

Och detta andra skapelsebestånd hade fulländat sig i ett *tredje* genom

den naturliga döden på ett Tabor: kroppens förvandling. I urtiden vittnar Henok därom. Och i gamla förbundet vittnar Elias därom. Och i tidens fullbordan vittnar Kristus därom på *sitt* Tabor.

Men världen föll. Och hon föll i kärlekens motsats, som är självviskhet. Och självviskheten är fyrsidig kärlek till det skapade.

Därmed vart världens skapelsebestånd hotat. Hon var på väg att falla ut ur Guds kärlek. Ty om hennes självviskhet hade fått ohämmad fortgå, då hade den utvecklat sig till ett uppsåtligt hat mot Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Därmed hade den uppnått den sataniska självviskheten, som just är detta fyrsidiga hat. Och därmed hade världen varit för evigt fallen ur sitt skapelsebestånd.

Och då nu världen är skapad av kärleken, i kärleken och till kärleken och alltså kan hava sitt bestånd endast av, i och till kärleken, så kunde hon också räddas endast genom kärleken.

Därför mötte Gud den fallna världen med hela sin oändliga kärlek. Gent emot hennes fyrsidiga självviskhet satte han sin fyrsidiga kärlek. Ty att han verkligen älskar den fallna världen av allt sitt hjärta, av all sin själ, av all sin kraft och av allt sitt förstånd, det visade han, då han utgav sitt hjärtas »allt», enfödde Sonen, och lämnade honom som ett lamm i vilddjurets våld, klor och gap.

Alltså blev Guds kärlek till världen varken utsläckt eller förminskad genom hennes synd. Också kan hans kärlek aldrig släckas eller minskas. Ty då skulle ju Gud själv upphöra eller avtaga, då han ju är kärleken.

Men Guds kärlek kan **förändras.** Och just emedan han är den *oföränderligt heliga* kärleken, måste han *förändra sig* gent emot en syndig värld.

Ty genom synden reser världen en mur mot Guds välbehagliga kärlek. Därmed stannar hon kärlekens ljuvliga hjul och avbryter hans saliga rundgång. Och det åstadkommer en djupgående och fruktansvärd förändring mellan Gud och människan, mellan himmel och jord. Synden bringar kärlekens oändliga »maskineri» i olag, hämmar hans välbehagliga flöden och vållar hela skapelsen en oändlig förlust.

Ty förhållandet mellan Gud och människan är alltigenom *personligt* och därför ytterst finkänsligt. *»Mot den fromme bevisar du dig from, men mot den vrånge bevisar du dig avog»* (Ps 18:26, 27). Dessa djupa och fina förändringar hos Gud på grund av synd känner du ofta, om du har känsel. Hans blick ljusnar eller mörknar, övergjuter dig med välbehag eller bränner dig med misshag, allt efter som du ställer dig till honom.

För att rädda sin helighet måste den helige möta den ohelige med misshag, d.ä. vrede. Helig vrede är den heliga kärlekens självbevarelse hos både Gud och människa. Den är lejonet.

I varje droppe av sin oändliga kärlek känner Gud varje synddroppe på vår jord. Och i varje sin kärleksdroppe blandar han en droppe vrede mot synddroppen. Så blir hela floden av livets vatten från hans tron förändrad till eldsfloden från hans tron. En så omätlig *förändring* i Guds kärlek åstadkommer synden. Det känner också syndaren. Där ligger en droppe vrede i allting. Och denna vrede omsätter han sekundligen i sig till en vredesande, straffande, dödsande, domsande.

Varje, även den minsta, synd går som en elektrisk stöt genom både himmel och jord. Varje ängel och ande däruppe och hela den kerubiska skapelsen härnere, som står på Guds sida, intager vredesstånd mot syndaren. Allt kastar lejonblick och höjer lejonram mot honom. Allt, ända från överängeln och ned till sandkornet, rustar sig till den heliga hämndens dag. Och här stundar en hämndedag för vår värld, då det kerubiska lejonet slappes löst genom Guds vredes sju yttersta plågor, då hela vilddjurets värld kommer att rivas i bitar så små som agnar. Synden är långt farligare, än vad de förblindade människorna ana; ty den laddar hela världen med Guds vrede. Och då hon blivit full-laddad, splittras hon i grund.

Syndens mur kan Guds välbehagliga kärlek aldrig överstiga. Den måste raseras, borttagas, innan den milda, innerliga strömmen från hans hjärta kan ingå i människohjärtat.

Och muren är självviskheten. Och blott kärleken kan borttaga den. Men icke välbehagets kärlek. Den kan aldrig befatta sig med den självviske. Ty välbehag mot honom godkänner självviskheten och gör sig till ett med densamma.

Men den *förändrade* kärleken, den med vrede värnade och väpnade kärleken, den kan borttaga självviskheten. Och en sådan kärlek heter *barmhärtighet,* frälsande kärlek.

Denna kärlek borttager världens synd. Och det gör den i tre stora akter: först genom överseende med synden *tillsvidare,* sedan genom hennes väsentliga borttagande genom pingsträttfärdiggörelsen, och slutligen genom hennes fullkomliga borttagande genom domsrättfärdiggörelsen.

Men Guds överseende med synden är en syndaförlåtelse. Ty även hans barmhärtighet är helig. Därför kan han aldrig inlåta sig med en syndare till frälsning utan att först giva honom en tillsvidare-förlåtelse.

Alltså måste Guds första kärleksgärning mot den fallna världen vara en syndaförlåtelse, en hel världsförlåtelse. Och det var ock hans första gärning.

Som bågen i skyn synes famna hela jorden, så famnar den barmhärtige Guden hela vår syndiga värld och trycker henne till sitt förlåtande allfadershjärta, innan ännu en tunga bett honom om förlåtelse. Så blev hennes fall blott ett fall ur den *välbehagliga* kärleken ned i den *barmhärtiga* vredeskärleken. Och i denna kärlek håller han henne fast genom förlåtelse och dom, tills hon släpper upp sin självviskhet och mottager den välbehagliga kärlekens flod.

Och de vittfamnande armarna, o människa, har du känt mången gång på din vildväg i synden. De släppte dig icke ens då, när du rasade, klöste och rev som vildaste djur i hans hjärta.

II

Världsrättfärdiggörelsen

Men alltsammans är av Gud, som försonat oss med sig själv genom Kristus och givit åt oss försoningens ämbete. Ty det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv: han tillräknade icke människorna deras överträdelser, och han betrodde oss med

försoningens ord. Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud, i det att Gud förmanar genom oss. Å Kristi vägnar bedja vi: Låten försona eder med Gud. (2 Kor 5:18–20)

Här taga vi sex synpunkter: världsförlåtelsen; världsförsoningen; världsförlåtelsens förhållande till världsförsoningen; världsrättfärdiggörelsens väsen och innehåll; världsrättfärdiggörelsens uppgift, begränsning och skeden; samt världsrättfärdiggörelsens förhållande till pingsträttfärdiggörelsen. Alltså:

1

Världsförlåtelsen

I grundtexten står det ordagrant så: »Gud var i Kristus försonande världen med sig själv, icke tillräknande dem deras överträdelser.»

»Icke tillräknande dem deras överträdelser», heter det. Och att icke tillräkna överträdelse, det är att förlåta överträdelse. Och detta icke-tillräknande gällde »dem», står där. Och dessa »dem» äro hela världen; som vi se.

Alltså *hade* världen en syndaförlåtelse samtidigt med det, att Gud försonade henne med sig själv i Kristus. Ja, hon hade förlåtelse redan på fallets dag, då Gud första gången framträdde såsom världsförsonare genom löftet om kvinnans säd. Ty hade Gud haft i sinnet att tillräkna synden, då hade världen fått sköta sig själv, och då hade intet löfte blivit givet.

Och vari består då denna världsförlåtelse? Jo, det se vi av sammanhanget mellan de två orden: »försonande, icke tillräknande.»

Ty tänk efter. Det är ju den brottslige, som är skyldig att försona sig. Det var alltså världen, som var skyldig att försona sig med Gud. Vad är det då, som här efterskänkes? Naturligtvis försoningsskyldigheten.

Hade Gud tillräknat världen hennes synder, då hade hon stått inför detta evigt ouppfyllbara krav: **»Försona dig själv med** mig, det är, gör din synd ogjord med alla

dess följder, och det i din *egen* kraft, alldenstund du förstört din medskapade kraft att icke synda.» Och därmed hade världen varit evigt förlorad.

Vari består då världsförlåtelsen? Jo, däri att världen slipper detta omöjliga: *att själv försona sig med Gud.* Han frisäger henne från **själv-försoningens** obetalbara skuld;

och han åtager sig själv att försona henne med sig. Han överflyttar försoningskravet från världen och på sig själv; och han utför det i Kristus henne till godo. Det är sammanhanget mellan orden: *»försonande* världen med sig själv, *icke tillräknande* dem deras överträdelser».

Världsförlåtelsen borttager alltså icke världens synd, skuld och straff. Dem har hon kvar i sin synd-, skuld- och straffande. Men den borttager hennes *skyldighet att själv borttaga dem.* Den efterskänker den lagiska eller juridiska självförsoningen, som består däri, att människan i egen kraft gör sin synd ogjord.

Hade Gud tillräknat världen hennes synd och alltså ställt sig till henne blott såsom fordringsägare och domare, då hade dödsdomen över

Adam varit en fördömelsedom; och Gud hade aldrig inlåtit sig med världen till hennes frälsning. Men genom världsförlåtelsen blir den blott en dödsdom, som kan komma att övergå i en fördömelsedom över den, som uppsåtligen förbliver i synd och död.

Alltså ställde sig Gud mot den fallna världen just så, som man kan vänta av en rätt fader mot vanartiga barn, vilka bragt sig i ett elände, ur vilket de icke kunna hjälpa sig själva. Han kommer dem till hjälp och låter barmhärtighetens förlåtelse och barmhärtighetens dom verka först allt vad de förmå, innan han intager den obemängda vredens ståndpunkt och låter den kalla rätten hava sin gång.

Och såsom en rätt fader låter han det självsvåldiga barnet känna, att det förverkat sin barnarätt och lever blott på hans barmhärtighet. Det visar liknelsen om de 10 000 punden. Han ställer varje människa förr eller senare inför just självförsoningskravet: *»betala allt det du är skyldig.»* Och det gör han icke såsom om hon skulle *kunna betala,* utan för att hon skall *kunna frälsas.* Ty utan detta skuldmedvetande, som i grunden krossar stenhjärtat, kan hon aldrig mottaga försoningens nåd, som är det nya förbundshjärtat, Kristi sinne, Lammets ande med förbundets lag och förlåtelse i sig.

Och att Gud verkligen till sist lägger den ofrälsbare under just självförsoningskravet, det visar samma liknelse. Den obarmhärtige tjänaren dömdes att »betala allt det han var skyldig», alla 10 000 punden (Matt 18:23–35). Evighetsstraffet är en försoningsgärd åt Gud i den mening, att han helgar sig på den, som han icke får helga.

Världsförlåtelsen avlyfter alltså självförsoningens skuld blott *tillsvidare.* Där människan genom eget förvållande blir ofrälsbar, där återtages förlåtelsen, och betalningsskyldigheten träder i kraft.

Världsförlåtelsen är en gåva av Gud Fader. Men märk: icke en gåva av honom såsom varande i Kristus enligt det första skapelsebeståndet blott, icke av honom såsom *skapande* världen i Kristus blott, utan av honom såsom »varande i Kristus *försonande* världen». Det är alltså Gud i egenskap av försoningens fader eller upphovsman, som giver denna förlåtelse. Paulus sätter alltså världsförlåtelsen i *samband* med världsförsoningen. Och förhållandet mellan dem skall *noga* beaktas. Till detta återkomma vi i det följande. Men låt oss först kasta en blick på världsförsoningen. Om denna ha vi talat något i kapitlen om Lejonet, Lammet och Andens lag. Här nu blott ett par ord.

2

Världsförsoningen

Vi taga tre synpunkter: det eviga evangeliet; den eviga rättfärdigheten; och den eviga nåden.

Det eviga evangeliet.

Evangelium är evigt. Det fanns före världens grundläggning. Guds Son och i honom den himmelska skapelsen levde evangelii liv före all synd och före all tid. Allt fruktade Gud och gav honom äran; allt tillbad skaparen. Och ett sådant förstabudsliv kallar skriften ett »evigt evangelium» (Upp 14:6, 7).

Gud älskade sin Son och i honom hela sin skapelse av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Och Sonen och i honom hela skapelsen älskade Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd.

Denna ömsesidiga all-kärlek är det eviga evangeliet. Sonen kunde icke leva utan det. Och ingen skapad varelse kunde leva utan det. Och även om icke synden kommit i världen, skulle evangelium varit världens liv.

Gud själv *är* det eviga evangeliet i dess rot. Han är det evigt sälla, evigt nya budet, det outsägligt ljuvliga budskapet till alla och allt: *»du får, du kan, du skall älska din Gud med evig förstabudskärlek.»*

Det budet stod skrivet i Adams hjärta, men han lyssnade till världskärlekens evangelium, ett »ljuvligt budskap» även det, lockbetet på dödens krok.

Världens grundsynd är förstabudssynden. Genom den har hon förlorat möjligheten att intaga det andra skapelsebeståndet, som är övervinnande all-kärlek till Gud och hel-kärlek till nästan. Hon har förlorat det eviga evangeliet.

Försoningen måste alltså bestå däri, att det eviga evangeliet infördes i världen. Gud måste i den människan Jesus Kristus grundlägga det andra skapelsebeståndet såsom *frälsande* första- och andrabudskärlek.

Därför ställde sig Gud *alltid* ***evangelisk*** till Kristus, *aldrig* ***lagisk***, *d.ä.* blott krävande kärlek. Nej, han gav honom det eviga evangeliet, gav honom all-kärleken genom att sekundligen älska honom med fyrsidig allkärlek. Och i denna kärlek låg det fina evangeliska kravet, det djupa, höga och vida kravet på fyrsidig genkärlek. Och det kravet fullbordade Sonen genom att sekundligen älska Fadern av allt sitt hjärta, av all sin själ, av all sin kraft och av allt sitt förstånd. Så var och vart Kristus det eviga evangeliet i människogestalt.

Sonen var evangeliskt beroende av Fadern i allt. Han kunde intet göra, intet säga, icke gå ett steg utan att taga det som en evigt evangelisk gåva av Fadern.

Och Fadern var evangeliskt beroende av Sonen i allt. Han kunde intet göra, intet säga, icke taga ett steg, utan att Sonen gjorde det, sade det, gick det såsom en evigt evangelisk gengåva åt Fadern.

Sonen kom ingen vart utan Faderns gåvoevangelium. Och Fadern kom ingen vart utan Sonens gengåvoevangelium.

Så starkt personligt, så djupt och ljuvligt bundet, så vitt och saligt fritt var förhållandet mellan dem.

Sonen var ingen »maskin» i Faderns hand, varken i livet eller i döden. Han var en sann människa. Allt står här på, den eviga förstabudskärlekens höjd, allt är evigt evangeliskt.

Och det *måste* vara så. Ty det gällde att göra den människan Jesus till det eviga evangeliibudet, gåvobudet från Gud till världen, och till det eviga gengåvobudet från världen till Gud. Det gällde blott ett, blott ett: att införa det eviga evangeliet i världen, att sätta den välbehagliga kärlekens hjul i gång. Och därför utropade den himmelska rösten både vid dopet och vid förklaringen: *»Denne är min älskade Son, till vilken jag har behag.»*

I Kristus gick all-kärlekens världshjul sekundligen, det stora förstabudshjulet, som kan sätta vårt hjul i gång. Och då vårt hjul går, då

äro vi försonade med Gud.

Bliv i stamhjulet, så går ditt hjul ljuvligt och lätt. Men begynner du att självhjula, då stannar ditt hjul. Och då sätter sig syndhjulet i gång. Och huru det då går, det vet du.

Den eviga rättfärdigheten

Det gällde, ha vi sett, att införa det eviga evangeliet i världen. Men det kan ock uttryckas så: det gällde att »framhäva den eviga rättfärdigheten» i världen (Dan 9:24).

Ty vad är den eviga rättfärdigheten? Den är det eviga all-kärleksståndet, i vilket Gud och allt skapat står *rätt.* Ty ingen står rätt, som ej står *all* och *hel* i evig kärlek.

Gud själv är den eviga rättfärdigheten. Ty han står evigt *all* och evigt *hel* i kärleken. Han älskade Sonen och i honom hela den himmelska skapelsen av allt, icke halvt hjärta, av all, icke halv själ, av all, icke halv kraft och av allt, icke halvt förstånd. Dessa kärlekens fyra fullödiga allt äro den eviga rätten, den eviga grundlagen för hans eget väsen. De äro Guds rättfärdighet i dess rot.

Och dem besvarade Sonen och i honom allt skapat med fyra fullödiga, aldrig sviktande allt, före all tid och före all synd.

Gud gav det evangeliska alltet. Och han fick det evangeliska alltet. På detta allt hängde hans eget liv. På detta allt hängde allt annat liv. Detta allt är den eviga rättsgrunden för allt, förstabudsgrunden, den fyrsidiga förstabudsrättfärdigheten.

Att alltid och i allt älska Gud överallt, det är djupaste och högsta rätt i himmel och på jord, i tid och evighet.

Kärlekens förstabudsallt är själva hjärtat i all rätt. Där det hjärtat slår, där är rättfärdigheten *evig.* Där det stannat, där är rättfärdigheten *förgänglig.*

Och detta hjärta hade stannat på vår jord. »Ingen rättfärdig finnes, icke en enda» (Rom 3:10). Det måste sättas i gång. Och det gjorde Gud. Och det gjorde han genom att framhäva den eviga rättfärdigheten i Kristus.

Därför ställde sig Gud alltid *evangeliskt* rättfärdig inför Kristus, aldrig *lagiskt* rättfärdig, d.ä. blott krävande rättfärdighet.

Nej, han gav sekundligen den eviga rättfärdigheten, de fyra fullödiga allten. Och i dem låg det fina evangeliska rättskravet. Och det fullbordade Sonen genom att sekundligen älska Fadern av allt, icke halvt hjärta, av all, icke halv själ, av all, icke halv kraft och av allt, icke halvt förstånd.

På detta allt hängde allt i livet och i döden. Den eviga rättfärdigheten är oavprutlig, omutlig, oeftergivlig. Den sätter allt på ett allt. Så gjorde Gud i sina gåvoallt. Så gjorde Sonen i sina gengåvoallt. Han *var* alltid och i allt den eviga rättfärdighetens allt. Och med detta allt fyllde han alla Guds bud, icke blott de tio buden och ceremonialbuden, utan även den eviga rättfärdighetens tusentals bud för varje dag, vilka voro all-kärlekens fina, djupa och höga insatser och skiftningar i allt vad han såg, hörde, kände, tänkte, talade, gjorde och led. Så vart den eviga rättfärdigheten framhävd i honom. Han *är* Guds rättfärdighet i människogestalt.

Se nu på liknelsen om den yttersta domen (Matt 25). Två gånger

kallar Herren dem för **rättfärdiga,** vilka stå på hans högra sida (25:37, 46). Och märk! Vari bestod deras rättfärdighet? Jo, de hade bespisat de hungriga, klätt de nakna, härbärgerat de husvilla och besökt de sjuka och fängslade. *Det* var den rättfärdighet, som bestämde deras eviga lott, alltså **kärlekens** rättfärdighet, som är den eviga, odödliga och oeftergivliga rättfärdigheten. Därför blevo *de* evigt förlorade, som stodo på den vänstra sidan, de saknade den eviga rättfärdigheten.

Rättfärdig inför Gud är alltså blott den, i vilkens hjärta den eviga rättfärdigheten bor, blott den, som älskar Gud över allt och sin nästa som sig själv, blott den, som innehar det andra skapelsebeståndet i Kristus, vilket är kärlekens första- och andrabudsrättfärdighet.

Den eviga rättfärdigheten hos Gud är den eviga kärleken, ledd av det eviga förnuftet. Och den eviga rättfärdigheten hos en människa är den eviga kärleken såsom född första- och andrabudskärlek och ledd av det födda första- och andrabudsförnuftet. Evig kärlek och evig rättfärdighet äro samma sak under olika namn och sedd från olika sidor.

Den eviga nåden

Det gällde, sade vi, blott ett: att införa det eviga evangeliet eller framhäva den eviga rättfärdigheten i världen. Men det kan ock uttryckas så: det gällde att uppenbara den eviga nåden i världen.

Ty nåden är evig. Hon gavs oss i Kristus *före* tidsåldrarna, säger Paulus (2 Tim 1:9). Och han bestämmer denna nåd såsom varande »liv och oförgänglighet», d.ä. evigt liv (1:10). Nåden i Kristus är alltså gåvan av evigt liv, som är det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsliv. Nåden är *livsnåd.*

Och denna livsnåd fanns till i den förhistoriske Kristus, och det icke blott såsom en av Gud beslutad och oss *tillämnad* nåd, utan såsom en redan då oss i honom *»given* nåd», en redan då i honom *befintlig* nåd.

Ty man märke, att Paulus först talar om nåden såsom en förhistorisk och i Kristus fördold nåd, och sedan om densamma såsom en historisk och i honom uppenbarad nåd (1:9, 10). Men det som uppenbaras, det måste ju *finnas till före* uppenbarandet. Alltså menar Paulus, att just den nåd, vilken Kristus i uppståndelsen framförde i ljuset såsom »liv och oförgänglighet» — att just denna nåd fanns till redan i den förhistoriske Kristus.

Sålunda lär Paulus, att nådens grundväsen är evigt liv; och att detta grundväsen är oföränderligt detsamma både i den förhistoriske och i den historiske Kristus.

Det ordet nåd i grundtexten betyder ursprungligen ett ljuvt och intagande väsen, som sprider liv, sällhet och behag omkring sig. Gud själv är detta ljuva och intagande väsen. Han är livsnåden i dess eviga källa och rot. Med konungslig frikostighet gav han åt Sonen att hava liv i sig själv (Joh 5:26), därmed görande honom till sin kärleks enastående: »Du». Och med konungslig frikostighet gav han i honom livsnåden åt allt skapat redan före tidsåldrarna, därmed görande honom till skapelsens begynnelse (Upp 3:14). Denna frikostiga och oförskyllda gåva av evigt liv i otaliga arter och grader till alla och allt — är Guds nåd i dess eviga grundväsen. För denna nådegåva har även Sonen att evigt tacka Fadern.

Guds Son och i honom den himmelska skapelsen levde nådens liv före tidsåldrarna. Och även om människan icke fallit i synd, skulle hon levat blott av Guds nåd. Ty utöver nådens liv kommer ingen, icke ens Sonen. Blott en står utanför detta. Och det är han, som heter: » **Jag** är » (2 Mos 3:14). Ur detta »Jag är» framgår varje »Jag är» som en oförskylld gåva.

Och synden består just däri, att människan lever sitt liv icke som en *gåva* av Gud, utan som ett *rov* ifrån Gud. Syndaren bryter mot tillvarons djupaste grundlag, som är livsnådens lag. Och därför har det ordet nåd en så obehaglig klang inför honom. Naturligtvis; ty han lever i uppror mot hela skapelsens grundlag, som är nådens lag.

Världen föll. Och därmed föll hon ut ur Guds välbehagliga nåd ned i hans barmhärtiga vredesnåd, ut ur livet och ned i döden. Därmed gick livsnåden förlorad. Och därmed blev den fördold. Och därför måste den »uppenbaras, framföras i ljuset». Och det gjorde Gud i den historiske Kristus.

I honom uppenbarade Gud sin eviga livsnåd. Och därför ställde han sig *alltid nådig* mot Kristus, *aldrig lagisk,* d.ä. blott krävande liv. Nej, han gav honom sekundligen sin eviga livsnåd. Märk: Guds nåd var *över* honom, *med* honom och i honom, så att han var *»full av nåd»* (Luk 2:40; Joh 1:14). Och han återgav denna nåd genom att »tillväxa i nåd inför Gud och människor» (Luk 2:52). Och han dog *av* Guds nåd och *genom* Guds nåd och i Guds nåd, så att Guds nåd blev i honom »den människans Jesu Kristi nåd», d.ä. Guds nåd eller det eviga livets gåva i människogestalt.

På grund av synden fick den eviga livsnåden en särskild uppgift. Hon måste upplösa, övervinna första- och andrabudssynden i förening med första- och andrabudsförbannelsen eller, såsom Paulus uttrycker det, tillintetgöra döden (enl. grundtexten: försätta döden ur verksamhet), nämligen först stamvis i Kristus och sedan grenvis i människorna. Så blev hon en *frälsande* nåd. Och det *blev* hon just genom att orubbligt *förbliva* vad hon före tidsåldrarna var: *livsnåden,* det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsliv. Ty det var just det livet, som skulle framföras i ljuset; och det var just det livet, som försatte döden ur verksamhet. Såsom frälsande nåd har hon alltså icke förlorat sitt ureviga livsinnehåll. Hon har icke förtunnats till en budlös nåd. — Men skökan har förtunnat henne och därmed så fördärvat människorna, att de icke kunna tänka sig Guds nåd annorlunda än som ett överseende, ett blundande, en eftergift, alltså blott såsom negativ. Hela hennes positiva budinnehåll har hon plockat ut och kastat i laghögen.

Men första- och andrabudsfull är nåden i Kristus både *före, under* och *efter* alla tidsåldrar. Den frälsande nåden är fyrsidigt förstabudsliv och tusenfaldigt andrabudsliv. Hon är »Andens lag», Sions lag, Kristi lag.

Sålunda stod Kristus *aldrig* under det lagiska eller juridiska kravet, utan *alltid* under det evangeliska kravet. Och dess allt avgörande slutakt var kravet på en evigt evangelisk död.

Gud gav all-kärlekens evangelium. Och han krävde av Sonen, att han dog in detsamma i sin ande, själ och kropp, dog fram det ur evigheten

och in i tiden, från himlen och ned på jorden, så att det vart paradisande, paradiskött och paradisblod i honom.

Och Sonen fullbordade det evangeliska kravet. Han dog den evangeliska döden, som är döden i övervinnande, syndupplösande första- och andrabudskärlek.

Och blott en evangelisk död är värdig Gud, som är det eviga urevangeliet. Blott en sådan död kan försona den föraktade kärleken, gottgöra den kränkta rättfärdigheten. Ty genom denna död utfick den eviga rättfärdigheten stamvis sin fulla och hela rätt, som är rätten till förstabudsall och andrabudshel kärlek in i döden.

Och »alltsammans är av Gud». Försoningen är den eviga kärlekens barn, den eviga rättfärdighetens son. Gud födde Kristus såsom den förstfödde från de döda. Och han födde honom i gudomlig födslovånda, då han övergav honom. Ty Gud var alltid i Kristus; och Kristus var alltid i Gud. De delade ljuvt och lett i livet och i döden. Båda *»dogo»* de på korset. Då Sonen dog den evangeliska döden i Gud, då dog ock Gud den evangeliska döden i Sonen, det är, då Sonen under övergivenheten dog ut från det evangeliska kravet på all-kärlek och levde in i den kravet fullbordande allkärleken, då dog ock Gud ut från det evangeliska kravet på allkärlek och levde in i den kravet fullbordande all-kärleken i Sonen.

Denna Guds död från det i Kristus krävda alltet till det i Kristus erhållna alltet är Guds försoning, Guds förlossning från övergivarekvalet till återvändarefröjden. Ty detta erhållna allt förlossade Guds kärlek från vreden, förändrade densamma från misshagets kärlek till världen till välbehagets kärlek till världen, nämligen stamvis i Kristus. Så raserade Gud syndens och dödens mur, upplöste densamma i Kristus, och därmed återförändrades stamvis floden av eld till floden av livets vatten.

Kristus dog den evangeliska döden. Och den var hans och vår räddning. Ty en lagisk eller juridisk död hade dödat det eviga evangeliet. Hade Gud övergivit Kristus så, som han övergiver en fördömd, då hade den eviga rättfärdigheten varit död i själva sin rot, ty han hade varit den evigt orättfärdige, om han så övergivit den evigt rättfärdige.

Nej, Kristus hade ingen befattning med det lagiska kravet. Ty det är kravet på självförsoning, eller att syndaren i egen kraft gör synden ogjord. Det kravet är outförbart för både Gud och människor. Och därför har världsförlåtelsen undanröjt det tillsvidare. Det träder i kraft blott då, när människan med våld tager det på sig eller tvingar Gud genom evig förstabudssynd att pålägga det. Kristus upplöser i sin död blott den första synden och den första döden; den andra synden och »den andra döden» äro *oupplösliga* (Upp 2:11; 20:6, 14).

Försoningen täcker alltså icke synden lagiskt eller juridiskt. Ty det lagiska kravet är oförsonbart, otäckbart. Och det »täckes» blott genom Guds barmhärtighet, som täckt över detsamma med tillsvidareförlåtelsen.

Nej, försoningen tog en helt annan väg, den *evangeliska* vägen. Den står på ett oändligt högre plan, det evigt evangeliska första- och andrabudsplanet, där Guds första- och andrabudskrav i lag och profeter får sin evangeliska fullbordan i Kristi synd-, skuld- och

straffupplösande första- och andrabudskärlek.

»Alltsammans är av Gud», säger Paulus. Försoningen är icke avtvingad honom genom Kristus. Hon är hans frivilliga verk. Det var Gud, som i Kristus vred världen i rätt förhållande till sig, så att han kunde släppa sitt misshag och återtaga sitt välbehag till henne: först stamvis och sedan grenvis i Kristus. Han blev icke barmhärtig mot världen först genom Jesu död. Nej, denna död är ett verk av Guds barmhärtighet. Redan på fallets dag sköt han in världsförlåtelsens klippa under en fallande värld, att hon icke skulle falla i avgrunden. Denna »stora barmhärtighet» är försoningens eviga grundval. Utan den hade Kristus aldrig kommit i världen. Ty utan den hade han icke haft någonting att stå på. På denna eviga urklippa lade Gud klippan Kristus såsom en *ny akt* av sin barmhärtighet.

På korset står allt i Guds eviga nåd såsom frälsande nåd. Denna nåd är den djupa underströmmen i allt, det härskande grunddraget i allt. Hon höjer sig i sitt konungsliga majestät upp över allt. Hon famnar allt. Hela världen ligger vid nådens bröst. — Denna nåd tager allt i sin tjänst. Guds vrede går nådens väg. Guds dom gör nådens verk. Självviskheten, vilddjuret, skökan och Satan måste som i lackande svett arbeta på nådens framfödande och uppenbarande i Kristus och därmed grundlägga sin egen undergång. Så omätligt djup, hög och vid är Guds nåd i Kristi död. Men så *fruktansvärt* allvarlig och så *underbart* allvarlig är hon, att hon under allt detta dock förbliver den eviga rättfärdigheten, som på den *evangeliska* vägen tager ut det oeftergivliga rättskravet intill minsta bokstav och prick. — Att kunna genomskåda och förstå detta hemlighetsfulla inre skola vi icke begära. Ty förstode vi detta i denna vår pjollrande barntillvaro, då vore det icke mycket med saken. Så grunda äro icke försoningens djup. Gott så.

Men å andra sidan är Guds världsförsoning i Kristus mycket enkel och lättfattlig, så långt vi för vår frälsning *behöva* och *måste* förstå den. Den innefattar blott en enda sak: det eviga evangeliets införande i Kristus — och vad det är, få vi sekundligen erfara i det frälsande första- och andrabudsevangeliet; blott en enda sak: den eviga rättfärdighetens framhävande i Kristus — och vad den är, få vi sekundligen erfara i den frälsande första- och andrabudsrättfärdigheten; blott en enda sak: den eviga nådens uppenbarande i Kristus — och vad den är, få vi sekundligen erfara i den frälsande första- och andrabudsnåden; blott en enda sak: Herren Sebaots ande ingången i Kristus, så att han vart anden — och vad den är, få vi sekundligen erfara i den frälsande första- och andrabudsanden, som är försoningsanden.

Men låt då för Guds och Kristi skull allt detta sitta ihop till »blott en enda sak»; så att det icke blir saker vid sidan av varandra och i strid med varandra: så att nåden blir ett och budet ett annat, frälsningen ett och livet ett annat, evangelium ett och anden ett annat o.s.v. Låt dem vara blott olika namn på samma sak. Ty de äro ett evigt oupplösligt komplex, ett odelbart helt. De äro anden, personen.

Och akta dig för skökan. Ty hon är klofåret (Matt 7:15). Hon har klorna gömda i ull. Och hon kan aldrig vidröra någonting utan att ha

sönder det. Hon saknar det första budets fyrsidige all-ande, som är det enda, vilket kan sammanhålla allt; och därför har hon sönder allt.

Såsom förstfödd före allt skapat är Kristus stammen för det första skapelsebeståndet. Och såsom förstfödd från de döda är han även stammen för det andra och tredje skapelsebeståndet. I denna stam står alltså hela mänskligheten stamförsonad med Gud.

Denna stam är den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga nåden, den evige anden, korteligen: det eviga evangeliet, allt i människogestalt och allt på evig middagshöjd på Sions berg.

I denna stam tronar välbehagets kärlek och skapar en kärlekens tron i varje människa, som låter försona sig med Gud genom utgrening ur självviskheten och ingrening i kärleken eller genom ande-, hjärte- och sinnesbyte.

Och så utbreder sig välbehagets kärlek över världen, i den mån hon ingår i grenbildningen. Men där utanför framgår alltjämt den barmhärtiga vredeskärlekens eldsflod över världen i stigande grad i mån av hennes synd.

3

Förhållandet mellan världsförlåtelsen och världsförsoningen

Gud har utvalt oss i Kristus före världens grundläggning (Ef 1:4). Därav se vi, att redan nåden i den förhistoriske Kristus var oss given såsom en försoningsnåd. Nåden är till själva sin uranläggning en världsförsonande nåd. Men denna uranläggning *förutsätter* och *innefattar* en Guds urkärlek, ett urhjärta, en urbarmhärtighet, som *»icke tillräknar synden»*. Sålunda äro världsförlåtelsen och världsförsoningen redan i Guds eviga råd oupplösligt förenade.

Också sätter Paulus dem i samband med varandra, såsom vi sett av de orden: »försonande världen, icke tillräknande dem deras överträdelser». Och vi ha redan antytt något av detta samband. Det är följande:

Guds **kärlek** eller det eviga **evangeliet** framträder inom tiden i två väldiga frälsningsakter *utanför* människan.

Först på fallets dag såsom **den världsförlåtande kärleken,** vilken tills vidare avlyfter självförsoningens skuld, som innebär evig fördömelse.

Sedan såsom **den världsförsonande kärleken** eller det eviga evangeliets införande i Kristus såsom vårt andra och tredje skapelsebestånd.

Den förra är grundvalen till den senare. Ty utan världsförlåtelsen hade världsförsoningen varit omöjlig. Men å andra sidan hämtar världsförlåtelsen hela sitt värde från världsförsoningen. Ty utan denna hade förlåtelsen varit till ingen nytta, alldenstund hon i och för sig icke frälsar, utan blott banar väg för frälsningen.

Eller:

Guds eviga **rättfärdighet** framträder inom tiden i två väldiga frälsningsakter *utanför* människan.

Först på fallets dag såsom **den världsförlåtande rättfärdigheten,**

vilken tills vidare avlyfter självförsoningens skuld.

Sedan såsom **den världsförsonande rättfärdigheten**, eller den eviga rättfärdighetens framhävande i Kristus såsom vårt andra och tredje skapelsebestånd.

Den förra är grundvalen till den senare, men hämtar ock hela sitt värde från denna, av skäl som vi nyss nämnde.

Eller:

Guds eviga **nåd** framträder inom tiden i två väldiga frälsningsakter *utanför* människan.

Först på fallets dag såsom **den världsförlåtande nåden,** vilken tillsvidare avlyfter självförsoningens skuld.

Sedan såsom **den världsförsonande nåden,** eller den eviga nådens uppenbarande i Kristus såsom vårt andra och tredje skapelsebestånd.

Den förra är grundvalen till den senare, men hämtar ock hela sitt värde från densamma av antydda skäl.

Men härmed är förhållandet mellan världsförlåtelsen och världsförsoningen ingalunda uttömt. Och för övrigt: vem kan uttömma det? Dock både kunna och måste vi taga ännu ett steg. Där råder mellan dem även ett *rättsförhållande*. Världsförlåtelsen har i världsförsoningen sin heliga rättsgrund.

Detta förhållande ha vi redan antytt. Men det framträder klarare, om vi lägga märke till även andra ställen hos Paulus, där han talar om världsförlåtelsen. Ett sådant är Rom 3:25. Där säger han: *»Ty honom har Gud ställt* fram *till att genom sitt blod vara ett försoningsoffer, som skulle komma oss till godo genom tro. Så ville Gud bevisa, att han var rättfärdig också när han under sitt tålamods tid hade fördrag med forna tiders synder.»*

Här står i grundtexten ett ord, som heter »paresis». Med det uttrycker Paulus världsförlåtelsen. Det är översatt med: »hava fördrag». Och det betyder egentligen: »lämnandet å sido» eller »förbipasserandet». Gud låter synden tillsvidare passera sig förbi. Det är just vad i vår text uttryckes så: »han tillräknade dem icke deras synder».

Så förhöll sig Gud under hela tiden före Kristus. Han »hade fördrag med forna tiders synder». Han lät det onda intaga och bibehålla världsherraväldet under det egyptiska, det assyriskt-babyloniska, det mediskt-persiska och det macedoniskt-grekiska världsriket samt under den del av det romerska, som föregick Kristus. Han lade hela världen under paresis-förlåtelsen. Vilddjuret fick, visserligen inom fastställda gränser och under vissa domar, dock i det stora hela passera honom förbi. Och han liksom blott stod och såg på. Och så gör han än i dag. Det är världsförlåtelsen.

Men detta var en bitter tagg för »forna tiders» fromma bland både judar och hedningar och särskilt för de senare, vilka icke hade det profetiska ordet, som är ljuset i den dystra vildmarken, vildvärlden (2 Petr 1:19). Ty dessa hedningar hade erfarit, att det finns en Gud. Men han tycktes icke taga synden på allvar. Hans tålamod syntes icke vara rättfärdigt. Och än i dag stinger den »taggen» många fromma hjärtan, särskilt dem, som icke tagit kännedom om världsförlåtelsens både för- och efterkristliga skede.

Men nu »ville Gud bevisa, att han var rättfärdig, även då han hade fördrag med forna tiders synder». Och detta skedde, säger Paulus, genom försoningsoffret i Kristi blod. Genom detta offer räddar han alltså sin rättfärdighet.

Sålunda sätter Paulus även här världsförlåtelsen i samband med världsförsoningen liksom i vår text. Men här framträder rättsförhållandet tydligt och skarpt. »Parésis» är på grund av världsförsoningen en rättfärdig förlåtelse. Guds tålamod, långmodighet, fördragsamhet och överseende — vilket allt är blott olika namn på världsförlåtelsen — äro ingen flathet mot synden, ingen klemighet med djuret, ingen sådan där ljum och saltlös fadersbarmhärtighet, som står i så hög kurs bland djurmänniskorna, utan de äro alltigenom rättfärdiga enligt den eviga rättfärdighetens lag. Världsförlåtelsen har sin heliga rättsgrund i blodsoffret på korset.

Men här skola vi akta oss för den juridiska skökan. Hon lär, som vi sett, att Gud gjorde sig rättfärdig i blodet på det sättet, att han lät Kristus undergå det eviga fördömelsestraffet för alla tiders synder. Alltså låter hon Gud överflytta på Kristus just den lagiska försoningen, som är outförbar för både Gud och människor. Kristus får i en lidandessumma juridiskt betala alla syndares alla 10 000 pund, all världens skuld.

Men vad blir det då av förlåtelsen? Har min ställföreträdare till fullo betalt och gottgjort allt för mig, vad är det då som skall förlåtas? Naturligtvis ingenting, ty där återstår intet att förlåta. Juridisk tillfyllestgörelse och syndaförlåtelse äro oförenliga. De utesluta varandra. Skökans förlåtelse är en laga betald förlåtelse, alltså en skenförlåtelse.

Nej, förlåtelse är en barmhärtighetshandling, en nådig tillgift av en skuld, som *icke* är betald, en eftergift av sådant, som icke är *juridiskt* gottgjort. Och en sådan förlåtelse är världsförlåtelsen. Den efterskänker just den lagiska eller juridiska självförsoningen. Och det utan att överflytta den på Kristus. Ty den är oflyttbar, som vi sett, enär synd, skuld och straff aldrig kunna i egentlig mening överflyttas på en annan; ty det skulle innebära, att denne ställföreträdare vore syndare i egentlig mening.

Men å andra sidan skola vi akta oss för en motsatt avväg, den läran nämligen, som i blodsoffret på korset icke ser något ställföreträdande strafflidande alls. Ty där finns förvisso ett sådant, och det i ett djup, en höjd och en vidd, som ingen dödlig mäter, såsom vi ofta antytt förut.

Ty straffet är detta: den dag du därav äter skall du dö. Synd och skuld hava satt sig fast i människan i gestalten av andlig död eller död ande, d.ä. dödsande. Synd- och skuldanden härskar över henne genom dödsanden. Och denne ande är en av Gud given straffande. Det var denne straffande, som i gestalten av Kaifas och Pilatus förde Kristus på korset. Det var den anden, som Gud i och med övergivenheten lade i dödens kalk. Och den kalken satte han i fördolt stödjande all-kärlek till Sonens läppar. Och den kalken drack Sonen i den »torra» trons evangeliska all-kärlek. I den smakade han döden, straffet, för alla. Här ägde ett ställföreträdande strafflidande rum, nämligen så långt och på ett sådant sätt, som den heliga kärleken i Kristus kunde stå i syndares

ställe. Detta är det evangeliska ställföreträdareskapet, som icke har någonting att skaffa med det lagiska eller juridiska.

I detta lidande fullkomnades den rättfärdige eller framhades den eviga rättfärdigheten i fullkomnad människogestalt. Och därpå hängde allt. Ty i denne rättfärdige utfick Gud det evigt oeftergivliga rättskravet, som är kravet på en förstabudsall och andrabudshel kärlek in i döden, det är, kravet på en kärlek, som står förstabudsall och andrabudshel i allt det lidande, som var nödvändigt för att upplösa och döda den världsbehärskande dödsanden, som är straffet.

Och det är denna utanför-lagiska försoning, som Paulus angiver just i början av det stycke, där han talar om blodsoffret. Han säger: *»Men nu har utan lag en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad»* (Rom 3:21). Det är just den eviga första- och andrabudsrättfärdighet, som Gud framhade i blodsoffret på korset, och som upplöste första- och andrabudssynden i förening med första- och andrabudsdöden, som är straffet. *Så* gjorde sig Gud rättfärdig i blodet. Den evigt rättfärdige dödsupplösaren är gottgörelsen. Han, den rättfärdige, är försoningen.

Ty Kristi lidande är, såsom vi sett, en födslovånda. Och det skall noga beaktas.

På det lekamliga området äro den födande och den födde skilda personer. De äro modern och barnet. Men på det andliga området äro de samma person, såsom vi sett förut.

Liksom Kristus är både den offrande och själva offret, så är han ock både den födande och den födde. Det är han själv, som genom dödsutfödelsen framgår ur ett lägre in i ett högre livsområde. Och den hemligt stödjande och innerst framfödande kraften var Herren Sebaots ande. »Ty alltsammans är av Gud».

Kristi födslovånda var ett ställföreträdande doms- eller strafflidande, nämligen så långt och på ett sådant sätt, som han, den oskyldige, kunde lida den skyldiges straff. Och straffdomen var gudsövergivenheten. Genom den inneslöts han i dödens ande, såsom sött vatten inneslutes i bittert vatten, då de blandas, eller: genom gudsövergivenheten inneslöts han i den av Gud givne dödsanden såsom i ett »moderliv».

Och här funnos blott två möjligheter: att **kväva** eller **kvävas,** det är, att antingen andas mitt i dödsanden och därmed kväva honom, eller kvävas av dödsanden.

Och han andades. Och det skedde i detta ord: **Min** Gud, **min** Gud! Så skaffade han sig luft. Han släppte icke Gud, fastän Gud syntes hava släppt honom. Han stod orubbligt förstabudsall, orubblig i fyrsidig allkärlek. Han andades det eviga evangeliet, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden mitt i dödsandens dödligt kvävande »moderliv». Och därmed kvävde han denne ande, bröt sig ut ur densamme och framträdde såsom dödsutfödd i det ordet: »Det är fullkomnat».

Här stå vi inför en verklighet av fruktansvärt allvar. Och vi få en så tydlig och skarp känning av densamma i erfarenheten, att varje försök att förneka den är fåfängt. Och erfarenheten är denna:

Synden härskar genom döden (Rom 5:21). Och detta dödsherravälde blir känt för människan i dödslikheten med Kristus. Hon får ingå i gudsövergivenheten, som är dödsdomen. Hon inneslutes i sin dödsande

såsom i ett »moderliv».* Och här står hon inför de två: att antingen kväva denne ande eller kvävas av honom. Nu blir hennes död uppenbar i dess förfärande anderot och andeväsen. Hon erfar en obeskrivligt kvävande vånda. Hon vill leva men saknar liv. Hon vill andas men kan icke. Ja, t.o.m. den lekamliga andedräkten hotar att avstanna. Bröstet klämmes ihop i dödspressen, så att det både andligen och lekamligen kännes som en sten. Det är stenhjärtat, dödshjärtat, straffhjärtat.

I detta dödsandens »moderliv» kväves allt vad människoande heter på vår jord. Ty här gripes han av förargelsen. Och lämnad åt sig själv skaffar han sig luft genom det förtvivlade vemodets och trotsets synd. Denna luft är stegrad synd-ande. Och den utföder honom ur dödsanden, men blott för att i samma ögonblick insvepa honom i en stegrad dödsande. Och i denne stegrade dödsande skaffar han sig luft genom en ny synd-ande. Och denne utföder honom ur den stegrade dödsanden in i en ytterligare stegrad dödsande o.s.v. Så gripes människan av förargelsens sugvirvel och malström och försvinner i det bottenlösa djupet.

Detta är syndens dödsherravälde över människan. Det är dödsstraffet i dess fasansfulla andeväsen och rot. Och lika omöjligt som det är för det lekamliga barnet i moderlivet att själv skaffa sig luft eller att utföda sig själv, så att det kan andas, lika omöjligt är det för människan att utföda sig själv ur doms-, döds-, straff-, vredes- och förbannelseandens »moderliv». Här regerar det krönta vilddjuret »över alla stammar och folk och tungomål och folkslag». Det fingo Jesu första lärjungar erfara. Då de under dödsdagarna i Jerusalem infördes i dödslikheten med mästaren, då »förargades de alla» (märk: alla). Och de skulle alla ha försvunnit **i** förargelsens djup för evigt, om icke den uppståndne gripit dem med försoningens ande och utfött dem ur dödsanden.

Så får man till fullkomlig visshet erfara, att Kristi lidande är ett ställföreträdande strafflidande av *omätligt* värde och av *oändlig* vikt; nämligen i den mening vi ofta antytt: icke ett lagiskt, juridiskt, utan ett etiskt, ett evangeliskt strafflidande.

Hans lidande är ett ställföreträdande födslokval *genom* straffanden, *inne i* straffanden och *ut ur* straffanden, är den förstföddes ställföreträdande *utfödelse ur dödsanden*, som är straffet.

I detta lidande har han i vårt ställe genomlidit och sönderlidit, kvävt och upplöst dödens krönte allhärskareande, som är straffet. Han har försatt döden ur verksamhet genom att tvinga döden att föda sin död, som är livet. Den förstföddes dödsutfödelse är dödens död. Och *utan* denna ställföreträdande dödsutfödelse hade vi alla stått under dödens verksamhet, som är: genom synd ned i död, genom död upp i synd, genom synd ned i död, genom död upp i synd o.s.v. Det är det verksamma, rullande dödshjulet utför den eviga branten, vilket bragtes att stanna genom det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens, den eviga nådens livshjul i Kristi död. Detta är det oändligt dyrbara ställföreträdareskapet.

* Det andliga moderlivet är själva människoväsendet, som var bestämt att genom sin andra och tredje födelse övergå i högre gestalter. Men detta väsen har på varje punkt blivit så genomträngt av synd-, skuld- och dödsanden, som vatten genomtränger vatten. Och så både kan och skall man tala om denne ande såsom ett »moderliv», ur vilket människoväsendet måste utfödas.

Och därför att han stod lamm mitt i vilddjuret, levde mitt i döden, andades mitt i dödsanden, därför bär han andens segertecken: 7 horn och 7 ögon i oupplöslig förening med slakt-, döds- eller lidandesmärket.

Båda dessa tillsammans, den sjufaldige segeranden och slaktmärket, äro försoningen. Den bär han alltså *med* sig, *i* sig. De äro hans död, sådan denna gått *upp i hans person* och där evigt lever och verkar.

Döden har omgestaltat och förvandlat hela hans ande, själ och kropp, tryckt en evigt outplånlig prägel på hela hans varelse, står där evigt såsom kraftandeprägeln i lidandesprägeln, allt i himmelsk härlighetsglans.

Och det är denne person, den sjufaldige kraftanden med utseende av att ha varit slaktad, som vi kalla försoningsanden eller den sionitiske lag-anden med slaktmärket. *Därmed* vilja vi uttrycka den *hela,* ostympade försoningen. Paulus uttrycker den bland annat så: »*Herren är anden, och där Herrens ande är, där är frihet*.» (2 Kor 3:17) Det är just försoningsanden.

Fasthåll nu sammanhanget med vårt första kapitel. Jehova har 7 ögon, som äro hans 7 andar, vilka överfara hela jorden. Och Tron-Lammet har 7 ögon, som äro de 7 Guds andar, vilka äro utsända över hela jorden.

Sålunda hava Guds 7 andar ingått i Lammets 7 andar och genom dem tagit sig väg till jorden.

Men Lammets andar äro försoningsanden. Alltså har Guds ande ingått i Lammets försoningsande och genom den tagit sig väg till jorden. Med denne ande omsluter och genomtränger han hela världen och varje människa oändligt närmare än luften. Allt lever, röres och har sin varelse i Guds och Lammets försoningsande.

Guds ögon hava tagit sig väg till jorden genom Lammets ögon. Han ser vår syndiga värld genom Lammets ögon, som äro försoningsögon.

Guds hjärta har tagit sig väg till jorden genom Lammets hjärta, Guds armar tagit sig väg till jorden genom Lammets armar, Guds tunga tagit sig väg till jorden genom Lammets tunga.

Och det är med dessa försoningsarmar och till detta försoningshjärta han trycker vår syndiga värld; och det är med denna försoningstunga han uttalar världsförlåtelsens väldiga nådesord: »jag *tillräknar dig icke dina synder.»*

Och det är just i kraft av denna Guds försoningsgestalt, som världsförlåtelsen är *rättfärdig.* Ty denna försoningsutrustning har han själv fött, skapat åt sig i Lammet; och i den står han evigt iklädd den eviga rättfärdigheten såsom en synd- och dödsupplösande rättfärdighet i fullkomnad människogestalt. Och därmed står han evigt och *allsidigt* rättfärdig: både såsom fader, lagstiftare och domare, rättfärdig enligt den eviga kärleksrättfärdighetens barmhärtiga och heliga lag, såsom vi sett förut.

Världsförsoningen är en världsskapelse i skapelse- och beståndsmänniskan Jesus Kristus, en världsfödelse, i vilken Gud stamvis utfött, förlöst, förlossat världen ur synd- och dödsanden, och därmed

stamvis utfött, förlöst, förlossat *sig själv* från doms- och vredesanden, med vilken han var *rättfärdigt bunden* vid världssynden, enär denna avstängde jorden från himlen, hämmade den välbehagliga kärlekens flöden, avbröt hans saliga rundgång, berövade hela världsmekanismen den ljuvliga smörjelsens olja och försatte allt i en tung och gnisslande torrgång.

Denna skapelse- eller födelseförsoning i Kristus är, som vi ofta antytt, utförd i det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens ande, är det gemensamma verket av Faderns och Sonens ömsesidiga all-kärlek.

Och det är denna evigt evangeliska skapelse- eller födelseförsoning, som träder i stället för den lagiska självförsoningen. Och den varken täcker eller uppväger densamma. Ty denna senare är det absolut omöjliga även för Gud, enär den innebär, att syndaren själv utföder sig ur dödsanden. En juridisk betalning av de 10 000 punden är *själv skapelse, självfödelse.* Det omöjliga är det ouppvägbara. Och därför väges här ingenting på juridisk våg.

Och dock »väges» här. Men på en högre våg, det eviga evangeliets våg. Det är den av Gud verkställda dödsutfödelsen, som uppväger den mänskliga självutfödelsen, men *så,* som det *möjliga* uppväger det *omöjliga.*

Därför, när Paulus jämför synd- och dödsfördärvet genom Adam med försoningsnåden genom Kristus, då sätter han icke denna senare såsom »vägande lika» mot det förra, utan han sätter den såsom *överflödande* (Rom 5:15, 20), såsom en flod av nåd, i vars bottenlösa djup synd och död försvinna.

Såsom den översvämmande floden av friskt vatten upplöser och bortsköljer orenheten, så »täcker» nåden synd och död.

Såsom solen smälter driva och is, vilka henne förutan *aldrig* skulle smälta, så »betalar» gudsförsoningen självförsoningen. Betalningen är den **Förstfödde.**

Världsförlåtelsen är alltså ingen *juridiskt* betald förlåtelse; den är etiskt, evangeliskt betald. Betalningen är det synd- och dödsupplösande eviga evangeliet, den synd- och dödsupplösande eviga rättfärdigheten, den synd- och dödsupplösande eviga livsnåden i fullkomnad människogestalt på himmelsk middagshöjd.

Världsförlåtelsens barmhärtighet låter icke neddraga sig till en genom Kristi död juridiskt *köpt* barmhärtighet. Nej, den växer upp genom denna död till sin högsta tänkbara höjd såsom rättfärdig barmhärtighet och barmhärtig rättfärdighet i gudafödd människogestalt.

Guds ande tog sig väg till världen genom Lammets ande, ha vi sett. Men det skedde redan i Guds eviga råd. Och på fallets dag stod han iklädd försoningens ande, då han gav det första försoningslöftet och med det världsförlåtelsen. Redan under den förkristliga tiden var Gud på ett förberedande sätt iklädd Kristus. Denne senare är den i gamla testamentet ofta framträdande »förbundets ängel» (Mal 3:1). Han innehade redan där en medlareställning mellan Gud och världen. Han var löftesförsoningens klippa, som följde Israel, och ur vilken de drucko (1 Kor 10:4). Ur den drucko ock alla fromma hedningar. Och ur den flödade världsförlåtelsens nåd till alla forna tiders folk. Och redan i kraft av den klippan var Gud rättfärdig (löftesrättfärdig), då han »hade

fördrag» med dessa tiders synder.

Men nu säger någon: »Om Kristi lidande är ett ställföreträdande strafflidande, då pålägger ju Gud ett dubbelt straff för synden. Ty tag t.ex. dessa förkristna folk. De fingo ju i tiden lida både det andliga och lekamliga dödsstraffet; och efter döden voro de lidande fångar i dödsanden. Och så kommer Kristus i världen. Och han träder i deras ställe och genomlider och upplöser samma dödsande, som utgjort och utgjorde själva kärnan i deras straff. Alltså uttager Gud ett dubbelt straff för dessa tiders synder.»

Nej, det gör han icke. Ty här föreligga två skilda lidandesområden. Och dem har Paulus angivit i dessa två ord: Det första: *»Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då han var en förbannelse för oss.»* Och denna »friköpning» gäller alla människor. Ty samme Paulus säger ju: »Kristus Jesus gav sig själv till lösen för alla.» Sålunda äro alla människor stamvis »friköpta» från lagens förbannelse. Detta är Kristi ställföreträdande straff lidande.

Det andra ordet är detta: *»Den, som gör orätt, han skall få igen den orätt han har gjort, utan något anseende till personen»* (Kol 3:25). Det är människans straff lidande.

Här ha vi alltså två, som lida: »Kristus lider lagens förbannelse för människan, och människan lider själv lagens förbannelse, som är straffet för den orätt hon gjort.

Här stå vi sålunda inför två strafflidandesområden, Kristi och människans. Och stanna ett ögonblick inför dem. Vi betrakta först:

Människans strafflidandesområde

Att människan får igen den orätt hon har gjort, det är, som vi sett förut, en genomgående och fruktansvärt allvarlig lära i skriften. Se här ett av de många gripande orden i denna sak. »Så *säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över dig, Sidon, och förhärliga mig i dig. Ja, att jag är Herren, det skall man förnimma, när jag håller dom över henne och bevisar mig helig på henne»* (Hes 28:22). Sålunda måste Sidon genom sitt strafflidande förhärliga och helga Gud. Hon, hedningestaden, hade kunnat hålla Gud härlig och helig genom rättfärdighet. Men då hon icke gjorde det, måste hon hålla honom härlig och helig genom orättfärdighetens rättvisa lön. Det är den heliga hämnden, som följer syndaren trognare än skuggan hans kropp, och som i sinom tid låter honom uppskära vad han sått.

Detta straffområde ställes inför oss med fasansfullt allvar i vredens skålar. De äro »Guds sista plågor» (Upp 15:1) och gälla alltså mänskligheten *efter* Kristi död. De utgjutas sålunda just över den värld, för vilken han lidit lagens förbannelse, och för vilkens synder han är försoningen. Guds vrede framgår över världen från begynnelsen i mån av hennes synd, men dessa skålar äro vredens slutakter, i vilka den når sin högsta höjd, särskilt i det 7:e världsriket, då synden stiger till himmelshöjd. Och märk: »med dem är Guds vrede fullbordad» (15:1, 8). »Fullbordad», står där. Sålunda finns det en Guds vrede, som måste fullbordas på världen, fastän Kristus är försoningen för världens synder. Det finns alltså en lidandeskalk, som världen måste tömma till sista droppen, oaktat Kristus tömt lidandets kalk till bottnen för henne.

Det finns en lagens förbannelse, som Gud tager ut intill sista skärven, oaktat Kristus »friköpt» henne från lagens förbannelse.

Och detta gäller även den enskilde. Sålunda har varje människa en lidandeskalk att tömma, allt efter den orätt hon gjort, fastän Kristus tömt kalken för henne. Hon måste ut med förbannelsens sista skärv, fastän Kristus var en förbannelse för henne. Guds vrede måste fullbordas på henne, fastän Kristus sagt: det är fullbordat, fullkomnat. I detta strafflidande gör försoning och förlåtelse ingen ändring, såsom Davids exempel visar. Det skonar, enligt Pauli ord, icke ens de heliga i Kolosse. Och det sträcker sig in i dödsrikets alla regioner, även över de troende, nämligen sådana, vilka måste frälsas såsom genom eld.

Det är denna omutliga vedergällning, som historieskrivare ofta påvisa i mänsklighetens, folkens och de enskildas liv, och som någon har uttryckt i dessa ord: *»Med matematisk noggrannhet låter Gud straff och lön växa upp ur människans onda och goda gärningar.»*

Och vi få nu i fritänkeriskrifter läsa ord sådana som dessa: »någon försonare behöva vi icke, ty vad människan brutit skall hon själv försona.» Där ligger en sanning vid sidan av en stor lögn i de orden. Men denna sanning har blivit undanträngd av skökans falska försoningslära. Och nu få vi höra denna sanning av själva otron. Och snart skola vi få både höra och se den i domar, som komma att giva världen en läxa i strafflidande, som hon aldrig glömmer.

Kristi strafflidandesområde

Detta ha vi ofta vidrört i det föregående. Nu blott ett par ord.

Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då han var en förbannelse för oss — ty det är skrivet: »Förbannad är var och en, som hänger på trä» — på *det att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus; på det att vi genom tron skulle undfå den utlovade anden»* (Gal 3:13, 14).

Inför detta ord, som är det starkaste uttryck i skriften för Kristi lidande, skall man göra tre frågor: Vad led han? Varför led han? Och huru led han? Alltså först:

Vad led han?

Han led lagens förbannelse, står där. Men *vad* är lagens förbannelse? Den är en *ande.* Ty märk! Paulus ställer lagens förbannelse såsom motsats till Abrahams välsignelse. Men Abrahams välsignelse kallar han ock för »den utlovade anden». Denna välsignelse och denne ande äro alltså samma sak. Sålunda är lagens förbannelse motsatsen till den utlovade anden.

Men motsatsen till god ande är ond ande. Alltså är lagens förbannelse en *ande;* ja, just den av Gud givne straffande, som förde Kristus på korset. Just vad Kristus kallar mörkrets makt, d.ä. andemakt, just vad Paulus kallar »mörkrets välde», d.ä. andevälde (Kol 1:13), just denne världsbehärskande dödsande, som »hade makten» på långfredagen, är vad Paulus här kallar lagens förbannelse, som alltså är mot-anden till välsignelsens ande.

Det var denne förbannelseande, som Kristus i sitt outsägliga lidande *led igenom* på varje punkt, *led ut* intill sista droppen, *led sönder, led*

bort, ihjälandades, kvävde, korteligen: upplöste eller övervann. Och därvid fick hans ande, själ och kropp slaktmärket för evigt. Han blev försoningsanden, som är den »utlovade anden», utan vilken ingen hör Kristus till.

Varför led han?

Jo, på det att vi skulle få Abrahams välsignelse eller den utlovade anden. Därav se vi tydligt, att Paulus icke sätter lidandet såsom *mål,* utan såsom *medel.* Målet är andens gåva, utan vilken ingen hör Gud eller Kristus till. Och lidandet är blott vägen till detta mål. Men också den absolut nödvändiga vägen. Ty hade icke den världsbehärskande förbannnelseanden blivit genomliden, utliden, sönderliden, bortliden, kvävd, upplöst, övervunnen, så hade ingen människa kunnat få andens gåva. Ty då hade denne dödsande suttit en evig herre och konung i varje människohjärta.

Läs alltså icke detta språk *så,* som den juridiska skökan läser det. Ty hon läser så: »Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då han var en förbannelse för oss». Och det gnor hon med om och om igen. Ty hon sätter lidandet såsom mål: den förskräcklige Gudens blidkande genom all evighets fördömelsekval i Kristi död. Och så tar hon den utlovade anden blott som ett följdsläp till denna »Kristi lidandesförtjänst».

Nej, sätt icke punkt där, utan läs språket till slut: Han var en förbannelse för oss, *på det att vi skulle* få Abrahams välsignelse eller den utlovade anden. Det var målet. Det var för andens gåva, som Kristus led. Naturligtvis, ty i den gåvan ligger allt, och den förutan är allt förlorat. Blott genom den hör man Gud och Kristus till.

Samma tanke har Paulus även i detta starka ord: *»Honom, som icke visste av synd, har Gud för oss gjort till synd, på det att vi skulle bliva Guds rättfärdighet i honom* (2 Kor 5:21). Även här står: »på *det att*». Även här är lidandet icke mål, utan medel. Målet är »Guds rättfärdighet». Och den är just den av Gud framhävda eviga rättfärdigheten i Kristus, kärlekens första- och andrabudsrättfärdighet, som är den sionitiske lag-anden med slaktmärket, vilken upplöst syndens och dödens lag-ande, och vilken är den utlovade anden. Att »bliva Guds rättfärdighet i Kristus» är alltså detsamma som att »undfå den utlovade anden», vilken är den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande, den 7:e anden.

Huru led han?

Jo, han led så, att vi skulle kunna undfå den utlovade anden. Det var alltså ett sådant lidande, i vilket han *räddade* den utlovade anden genom att i helig ande tillintetgöra, upplösa, sin *mot-ande* eller försätta förbannelseanden ur hans verksamhet, som är hjulgången genom andlig, in i evig död.

Alltså inlägger Paulus icke det eviga fördömelsekvalet i Kristi död. Ty ett sådant kan aldrig lidas i *helig* ande, aldrig i *lamm-ande,* utan blott *i evigt förhärdad vilddjurs-ande,* som just *är* den eviga fördömelsen. I ett sådant lidande hade den utlovade anden, som är försoningsanden, varit evigt förlorad.

Också säger ju Paulus om den Gud, som övergav Kristus, att han *var*

i Kristus, försonande världen. Detta Guds varande i Kristus under övergivenheten visar, att Kristus icke var i ett evigt fördömelsehelvete på långfredagen. Ty i det hjärta, där Gud är, där är ingen fördömelse, fastän det är så övergivet , att det befinner sig i det helvete, som är innersta förgården till det eviga helvetet. — I detta förgårdshelvete få alla Herrens heliga i någon mån stå med Kristus. Ty vägen till himlen går blott genom det. Och i det få de studera Kristi död och lära sig inse, att där står allt i ande, icke i juridiska räknesummor.

Även säger ju Paulus om den Gud, som övergav Kristus, att han icke tillräknade världen hennes synder. Alltså är detta övergivande reglerat och begränsat av icke-tillräknandet. Övergivenheten rör sig *inom* icke-tillräknandet, icke utom detsamma. Ty där utanför ligger tillräknandet av synden till självförsoning, som är fördömelsen. Där ute är all barmhärtighet slut; där finns ingen Kristus, ingen förlåtelse, övergivenheten ligger *inom,* icke *utom* världsförlåtelsens gräns. Den är alltså icke ett uttryck för fördömelsevrede mot världen, utan ett uttryck för den vrede, som Gud måste hysa till världen, så länge och så långt hon är vilddjuret, vilket oaktat världsförlåtelsens tålamod dock förbliver den ande, som leder mot fördömelsen, alltså en vrede mot den värld, som *är på väg* mot fördömelsen, men ännu *icke uppnått* densamma, en vrede, som ännu blott är dödsdomen, icke den avkunnade fördömelsedomen. En vrede av det senare slaget har Gud aldrig hyst till världen, ty då hade Kristus aldrig kommit i världen; den vreden är den obemängda, den barmhärtighetslösa kalken, som räckes blott den, vilken i medveten, självförhärdad otro ställt sig evigt *utan* Kristus och *utanför* världsförlåtelsen.

Guds varande i Kristus under övergivenheten och Guds icke-tillräknande av synden hålla alltså fördömelsen fjärran från den korsfäste. Den står där blott som en möjlighet. Men denna möjlighet avklippte Kristus genom att kväva, upplösa den vilddjursande, som bär fördömelsens frö i sig. Och därmed räddade och fullkomnade han den utlovade anden, som är det enda i himmel och på jord, vilket kan rädda från fördömelsen, nämligen genom att i människan kväva, upplösa den djurande, som är fröet till fördömelsen.

Sålunda: Vad led Kristus? Jo, lagförbannelsens ande. Varför led han? Jo, för att vi skulle undfå den utlovade anden. — Och huru led han? Jo, så att han i helig ande försatte förbannelsens ande ur verksamhet i innersta förgårdshelvetet och därmed höll sig själv utanför fördömelsehelvetet och såmedelst vart anden, som är den utlovade anden. Eller: han led så, att hans lidande var Faderns och Sonens gemensamma födslokval, ur vilket den utlovade anden framgick såsom härlighetens ande i uppståndelsen.

Allt detta är Kristi strafflidandesområde. Nu ett ord om:

Förhållandet mellan Kristi och människans strafflidandesområden

Vi ha sett, att Kristus lider lagens förbannelse och att människan lider lagens förbannelse, allt efter den orätt hon gjort.

Men nu se vi ock, huru dessa områden förhålla sig till varandra. De äro oändligt skilda. Ty Kristus lider såsom den synd-, skuld- och straffrie. Han upptager förbannelseanden i sin helige ande såsom ett gift utifrån, vilket han, oförgiftad, genomlider, upplöser och oskadliggör.

Människan däremot lider såsom den skyldige. Hon har själv gjort sin förbannelseande genom synd-anden. Hon har dödligt förgiftat sig själv. Och ur förbannelseandens giftkälla *inom* sig förgiftar hon livet och världen *utom* sig med giftiga ord och gärningar. Hela detta inre och yttre giftområde är hennes straffområde. Och här måste Guds vrede fullbordas på henne allt efter giftkällans arter, grader och flöden.

Här lider hon samme förbannelseande, som Kristus led; men på ett oändligt olika sätt. Ty han led såsom oförgiftad och därmed såsom *giftupplösande;* men hon lider såsom dödligt förgiftad och därmed såsom *oförmögen att upplösa gift-anden.*

Här går alltså den skarpa gränsen mellan de båda områdena. Och gränsen är denna: Kristi förbannelselidande försätter förbannelseanden ur verksamhet; syndarens förbannelselidande försätter *icke* förbannelseanden ur verksamhet.

Kristus lider i syndarens ställe. Men han lider icke syndarens straff lidande »i egentlig mening». Ty det kan aldrig överflyttas på en annan.

Och dock lider han syndarens strafflidande i syndarens ställe, men — märk! — *det strafflidande,* som syndaren aldrig kan genomlida, nämligen upplösningen av syndarens giftande, som är straff-anden. Kristus griper in i syndarens ställe, men på ett område, *dit syndaren aldrig når.*

Kristus träder aldrig i syndarens ställe, då det är fråga om att »få igen den orätt man gjort» eller »uppskära det man sått». Där finns ingen ställföreträdare. Där måste alla 7 »Guds plågor fullbordas».

Kristi lidande är heligt. Och därför uppriver det strafflidandets själva grund, som är synden. Han rotrycker, lider omkull och lider bort hela det onda trädet, stamvis, i sin person. Syndarens lidande är oheligt. Det går icke till roten; trädet står kvar; det är blott *ätandet* av dess frukt.

Kristus lider alltså med bibehållen krona mitt inne i lagförbannelsens centrala och krönta andeväsen, där ingen dödlig kan stå; syndaren lider utan krona mitt inne i det fruktväsen, som han själv frambragt, och där han både kan och måste stå.

Sålunda sammanfalla icke de båda lidandesområdena på någon enda punkt. Här föreligger intet dubbelstraff. Ty Kristi lidande ligger oändligt uppöver syndarens, lika oändligt, som heligheten ligger uppöver oheligheten.

Inom sitt lidandesområde får människan igen den orätt hon gjort, utan anseende till personen. Men *då* och *i den mån* hon utbyter förbannelsens ande mot välsignelsens ande, som är försoningsanden, *då* och i samma mån *upphör syndsådden,* och *därmed upphör straff skör den.* Hon har då ny säd i skäppan, börjar en ny sådd och får en ny skörd. Hon sår rättfärdighet och får skörda liv.

Men utanför försoningsanden ligger hennes straffområde. Ty utan Kristi ande står hon i synd-anden. Och i den sår hon orättfärdighet och får skörda dess »rättvisa» lön.

Det finns blott ett i himmel och på jord, som kan uttaga människan

ur hennes synd- och straffområde. Och det är försoningsanden, som stamvis i Kristus försatt synd- och straffanden ur verksamhet. Blott han kan försätta människans synd- och straffande ur verksamhet. Så enkel är saken, men så närgående, personlig och allvarlig är den. Akta dig, o människa, för allt slags »frälsning» utanför Kristi ande. Ty det är skökofrälsning.

Sålunda ha vi sett, att de båda strafflidandesområdena äro oändligt åtskilda. Men *det* är blott en del av förhållandet mellan dem. De äro ock nära förenade. Härom några ord i sammanhang med den avdelning, till vilken vi nu övergå.

I sitt ställföreträdande straff lidande stod alltså Kristus i den världsbehärskande lagförbannelsens andemitt. Där försatte han synd-, skuld- och straffanden stamvis ur verksamhet. Och detta berättigade honom till den fyrfaldiga mitten, tronens mitt, kerubernas mitt, de äldstes mitt och de otaliga änglars mitt. Och då han insteg i denna mitt, då rasade mörkrets andevälde sönder i sin mitt, ty det hade blivit genomlidet, utlidet och därmed sönderlidet i själva sin mitt; Satan, som är dess mitt, nedkastades.

Men i tronens mitt sitter ock han, »av vilken alltsammans är», och i vilken allt, även Kristus, har sin mitt. Och utanför denna tronmitt ligger det stora cirkelplanet, världsplanet, på vilket de otaliga människobarnen stå och gå, handla och vandla.

Och till varje människobarn kastar Allfadern en blick genom Lammets blick. De är världsförlåtelsens *barmhärtiga* och *rättfärdiga* blick.

För varje människobarn klappar fadershjärtat varmt och ömt genom Lammets hjärta. Det är världsförlåtelsens *barmhärtiga* och *rättfärdiga* hjärta.

Åt varje människobarn räcker han sin hand genom Lammets hand. Det är världsförlåtelsens *barmhärtiga* och *rättfärdiga* hand.

Till varje människobarn framtränger ett ord från Faderns tunga genom Lammets tunga. Det är världsförlåtelsens *barmhärtiga* och *rättfärdiga* ord: »Jag tillräknar dig icke dina synder, ty jag har försonat dig med mig i Kristus; och jag väntar, att du skall *låta* försona dig med mig genom att mottaga försoningens ande, utan vilken du icke hör mig till.»

Så är, i kraft av världsförsoningen, världsförlåtelsens omätliga nåd utbredd över hela världen genom alla tider, ja in över dödsrikets alla regioner och rum, där det ännu finns en frälsbar ande.

Denna väldiga nådesol sänder sina strålar till alla och allt, ja, till minsta blomma och kräk, sandkorn och stoftgrand. Ingen människosjäl, hon må vara så syndig som helst, är här gömd eller glömd. Ända bort till planets periferi strålar denna sol; men icke längre. Ty där utanför står den eviga synden med den eviga döden i sig Då människan instiger i den, då stiger hon över världsförlåtelsens gräns. Och då släckes varje stråle av nåd, men tändes som en stråle av förtärande eld.

Så har världsförlåtelsen sin heliga rättsgrund i världsförsoningen. Barmhärtigheten träder här fram, som vi sett, i gestalten av den synd-, skuld- och dödsupplösande försoningsanden och stiger därmed till sin

högsta möjliga höjd. Den utlovade anden är en ande av barmhärtighet och rättfärdighet i oupplöslig *förening* och i evig *harmoni,* vilka *historiskt* förverkliga sig på korset, men som *förefinnas* redan i Guds eviga råd. Barmhärtigheten och rättfärdigheten hos Gud hava aldrig varit söndrade från varandra eller levat i strid med varandra.

Och så kan denne världsförsonande ande vara en världsförlåtande ande, som under förkristna och efterkristna årtusenden »har fördrag» med världens synd och i tålamod bidar på hennes försoning med Gud.

Detta heliga rättsförhållande har många sidor. Se här tre.

Den första, som vi ofta hava antytt, är denna:

I kraft av världsförsoningen har världsförlåtelsen sin heliga rätt att göra all synd ändlig och därmed allt straff ändligt.

Ty då Gud försonade världen med sig själv, då försatte han synd-, skuld- och dödsanden ur verksamhet, *stamvis* i Kristus. Han gjorde i honom ett *slut,* en *ände* på densamme. Utan denna *ände* hade all synd varit oändlig och därmed allt straff oändligt: utan Kristus hade världsfördärvet varit evigt redan från fallets dag.

Och det, som ändade synd-, skuld- och dödsanden, var försoningsanden. Och denne *syndändande* ande har Gud iklätt sig. I den står han inför världen såsom *syndändande, d.ä. världsförlåtande.* Han tillräknar icke synden till självförsoning, vilket vore detsamma som till fördömelse, *till oändlighet.*

Sålunda utgår den *syndändande* försoningsanden såsom *syndändande* förlåtelseande över världen. Och så är inom världsförlåtelsens vida gränser all synd *ändlig* och därmed allt straff *ändligt.*

Vi nämnde nyss, att Kristi och människans strafflidandesområden äro oändligt skilda, ty hans lidande är *synd- och straffändande,* men hennes lidande är *icke* synd- och straffändande. Men nu se vi det nära sambandet mellan dessa områden. Och det är detta: *På grund av Kristi synd- och dödändande strafflidande är syndarens strafflidande ändligt och drägligt.* Det begränsas och regleras av världsförlåtelsens barmhärtige och rättfärdige ande.

Kristus drack icke i syndarens ställe kalken med »överträdelsens rättvisa lön». Den skall han själv tömma till bottnen. Här finns ingen ställföreträdare. Men han drack i syndarens ställe kalken med den världsbehärskande synd- och straff-anden; och i den drycken fick denne ande sin *ände,* såsom vi sett. Och på grund av denna ände dömes syndarens synd rättvisligen såsom ändlig och därmed straffet såsom ändligt, intill dess att han själv gör dem oändliga.

Alltså ligger den frälsbara människans straffområde *inom* världsförlåtelsens gräns. Och där måste Guds vrede fullbordas på henne allt efter den orätt hon gjort, hon må vara hedning, jude eller kristen. Men då och i den mån hon mottager den synd- och straffändande försoningsanden, då och i samma mån blir hennes synd-ande ändad, försatt ur verksamhet inom henne, och därmed blir ock straffet ändat.

Den andra sidan är denna:

I kraft arv världsförsoningen har världsförlåtelsen sin heliga rätt att göra allt lidande till ett födslolidande.

Då Gud försonade världen med sig själv, då utfödde han Kristus ur synd-, skuld- och dödsanden, och i honom utfödde han stamvis hela världen ur denne ande. Kristus, den förstfödde, har blivit försoningsanden genom helig födslovånda. Och denne ande har Gud iklätt sig. I den anden står han inför världen såsom *världsfödande.* I den anden gör han allt lidande på vår jord till en födslovånda. Inom världsförlåtelsens gräns är strafflidandet icke blott *ändligt,* utan *födande.* Det handhaves icke av den kalla rätten, utan av den barmhärtiga rättfärdigheten, som visserligen uttager sitt intill sista skärven, men i gestalten av ett *födslokval till liv.* Så bliva vredens skålar ett »moderliv», i vilket visserligen vreden fullbordas på människan, men ur vilket hon *kan* födas till en ny människa. Också se vi, att hela mänskligheten i stort framgår ur de 7 yttersta plågorna som en nyfödd mänsklighet under 1 000 år. Men där se vi ock, att icke alla låta sig födas till liv, utan förhärda sig och födas till död (Upp 16:9–11; 19:20).

Hade icke Kristus varit den förstfödde, så hade ingen kunnat födas. Hade icke hans lidande varit ett segerrikt födslokval till evigt liv, så hade allt lidande på vår jord varit ett födslokval till evig död. Förargelsens synd-ande hade slagit varje människa under sig i evig dödsande. En så omätlig betydelse har Kristi segerrika födslovånda på korset. I honom blev Guds vrede en *förstfödande* vrede och *kan* så bliva en *födande* vrede för hela världen. Genom den förstföddes ande skruvar Gud allt ve i vår värld in i den barmhärtiga rättfärdighetens gängor, ur vilka människan kan framgå som en gudsmänniska. Se den botfärdige rövaren. Hans kors, hans strafflidande, var det »moderliv», ur vilket han inföddes i paradiset.

Här se vi alltså en ny sida i det nära och innerliga förhållandet mellan Kristi och människans strafflidandesområden. Världsförlåtelsens ande gör straffet icke blott ändligt, utan *födande.* Och denne ande är allestädes närvarande. Varhelst det finns en lidande människa, så visserligen fritager han henne icke från lidandet — rövaren vid Herrens sida måste lida ut sitt mått — men han omgiver henne, närmare än luften hennes kropp, och erbjuder sin stödjande, hugsvalande, födande kraft. — Men, du lidande själ, där står ock en annan ande vid din sida, erbjudande sin födande kraft. Och där är en kamp mellan dem om din fattiga själ. Här är allvar och fara å färde. Se den andre rövaren. — Guds vrede måste fullbordas, men den *vill* bliva fullbordad såsom en födslovånda till liv.

Och den tredje sidan är denna:

I kraft av världsförsoningen har världsförlåtelsen sin heliga rätt att giva frälsningsvärde åt till och med den bristfullaste rättfärdighet på vår jord.

Ty då Gud försonade världen med sig själv, då skapade han i Kristus den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande, som är den sionitiske lag-anden med slaktmärket. I den anden står hela världen stamfullkomlig. Och den anden har Gud iklätt sig. I den står han »själv rättfärdig». I den står han ock *världsrättfärdiggörande, d.ä.* förlåtande världen och erbjudande henne lag-anden till frigörelse från syndens och dödens lag.

Med denne fullkomlige lag-ande, som är försoningsanden, omsluter han hela jorden, närmare än luften. I den anden *ruvar* han hela världen.

Och överallt där han får framruva rättfärdighetsande, där ser han med faderligt välbehag till densamme, även om den ännu blott är ett andefoster i synd-, skuld- och dödsandens »moderliv». Så kan t.o.m. skökan Rahabs ofullkomliga rättfärdighet hava evighetsvärde inför Gud. I kraft av den fullkomlige lag-anden är även den ofullkomligaste rättfärdighet dyr inför Gud, blott den är levande, blott där är ande i den, ty då är den en gren, om än så liten och klen, i den sionitiske lag-andens fullkomliga stam.

Med denne ande, i hans löftesgestalt, omslöt Gud Adam redan på fallets dag, förlåtande och erbjudande rättfärdighetsande. I denne ande ruvade han Abel; och där vart liv, han vart rättfärdig. I denne ande ruvade han Kain; och där vart icke liv, han vart orättfärdig. Genom sin rättfärdighetsande höll sig Abel utanför straffområdet; genom sin orättfärdighetsande föll Kain i straffområdet. Så undgår man och så får man förbannelsens straffområde.

Och i denne lag-ande möter och omsluter Gud varje barn, som födes på vår jord, erbjudande i denne ande himmelriket åt detsamma. Och där denne ande mottages, och i den mån den mottages, där undgår människan straffområdet. Men där den icke mottages, och i den mån den icke mottages, där faller hon i detsamma, och där fullbordas vreden på henne. Där finns ingen ställföreträdare, utom i den antydda meningen, nämligen att Kristi ställföreträdande strafflidande ryckt syndarens strafflidande inom världsförlåtelsens gräns och därmed gjort det »ändligt, drägligt och födande».

Så uppstår straffområdet. Det härflyter ur oemottagen lagande, försoningsande. All förbannelse på vår jord flödar ur Guds brutna bud. Och denna förbannelse griper långt djupare in, än vad de flesta människor ana. Ty den frälsande rättfärdighetsanden *har* gått på djupet i förgårdshelvetet på korset, och *går* på djupet med människan, sekundligen och i oändligt tålamod erbjudande allt vad hon behöver för att undgå vreden; och därför måste han ock gå på djupet såsom *vedergällande* rättfärdighetsande. Och så blir hela denna lag-föraktande, lagandebortstötande värld en förbannelse-värld med förfärande domar, som till sist mynna ut i Guds vredes 7 yttersta plågor, i vilka hon får stå ensam *utanför* den ställföreträdande välsignelseanden, som hon alltjämt ställt sig *utanför*.

Sammanställ här två ord av Paulus. Det första: *»Härlighet och ära och frid skall tillfalla var och en, som gör det goda, juden först, så och greken»* (hedningen). Det andra: *»Ingen finnes som gör det goda, icke en enda»* (Rom 2:10; 3:12).

Sålunda: enligt det förra kan t.o.m. hedningen göra det goda, så att han får härlighet, ära och frid av Gud. Men enligt det senare kan ingen göra det goda, icke ens en apostel.

De orden synes motsäga varandra. Men det göra de icke. Ty i det senare talas om att göra det goda i högsta mening, ett syndfritt, fullkomligt görande. I den meningen kunde icke ens Johannes göra gott; ty han hade synd, sade han. Blott en kunde det, han som icke visste av synd.

Men i det förra talas om ett ofullkomligt görande av det goda. Och märk: även till ett sådant har Gud behag; han lönar det med härlighet, ära och frid. Detta bristfulla görande har alltså frälsningsvärde enligt

Paulus. Det *frälsar* människan. Och detta därför att det är *levande,* det framdrives av försoningens lag-ande eller »Andens lag», som bor även i hedningens tro; det går *av tro,* och därför täckes det Gud; ty »utan tro är omöjligt att täckas Gud» (Heb 11:6).

Men här har den lögnevangeliska skökan anställt en fruktansvärd förödelse bland vårt folk. Hon står och stirrar blott på det senare ordet, så att hon har blivit alldeles starrblind för det förra. »Ingen rättfärdig finnes, icke en enda; ingen finnes som gör det goda, icke en enda» — det gnor hon med ideligen. Och det har hon så uteslutande gnott in hos människorna, att hon alldeles gnott bort det förra ordet både ur bibeln och ur deras hjärtan. Det finns icke till för henne. Att en ofullkomlig rättfärdighet, ett bristfullt övande av det goda, skulle hava frälsningsvärde, så att det lönas med frid av Gud, det vill hon icke höra talas om. Hon skriar och slår med händer och fötter emot ett sådant görande, såsom det där är raka vägen till helvetet. — Och detta därför att hon lägger försoningen icke *i,* utan *utanför* anden. Hon ser inga horn och ögon hos Lammet. Och därför har hon ingen försoningsande, som på samma gång både *är* det levande görandet, och i vilken detta görande sekundligen vilar och renas från all synd och brist och så blir ett frälsande och fridgivande görande. Hennes personliga försoning är andelös, en blott utvärtes domshandling, icke en invärtes skapelsehandling. Där ligger olyckan.

Hon håller ett fasligt väsen med en Guds fördömelsevrede och ett Kristi fördömelselidande, vilka *aldrig* funnits till. Och på denna *obefintliga* vrede och på detta *obefintliga* strafflidande balanserar hon upp hela sin frälsningsbyggnad. Och så får hon en andelös, en blott negativ rättfärdighet, som består i frisägandet från den juridiska skulden och därmed från det juridiska straffet, som är fördömelsen. Men just en sådan rättfärdighet *har* människan förut, och det innan hon vart till; alla människor hava den rättfärdigheten. Och den har kommit till på en helt annan väg, nämligen genom världsförlåtelsen, som just rättfärdigar människan tillsvidare från den juridiska självförsoningsskulden och därmed från fördömelsen.

I denna andelösa straffrihetsrättfärdighet lägger skökan den *personliga* frälsningen. Hon tager alltså miste på rättfärdighet. Hon tager den allmänna världsrättfärdigheten i stället för den personligt frälsande rättfärdigheten, som är *en ande,* den sionitiske lag-anden med slaktmärket, utan vilken ingen hör Kristus till, och utan vilken alltså ingen är rättfärdig inför Gud, men i och genom vilken fullkomlige och tillbytte ande även den ofullkomlige är rättfärdig inför Gud, ty den är försoningsanden.

Och genom denna andelösa rättfärdighetsfrälsning, utanför-frälsning, som hon gnor med i tid och otid, har hon gnott in ett ödesdigert förakt för *livsrättfärdigheten.* Redan hos barnet förslöar hon öra och känsel för den över detsamma ruvande rättfärdighetsanden, som just vill framkalla frälsande livsrättfärdighet eller andelagslydnad och därmed rädda det från lagöverträdelsens straffområde. Men hon varnar för sådan rättfärdighetsfrälsning. Och därmed reder hon rum i människornas hjärtan för *mot-anden.* laglöshetens ande, som störtar dem i lagförbannelsens straffområde, i vilket hela det svenska folket, i

stort sett, nu ligger, och det i ett djup, som söker sin like bland många kristna folk. — Men tror du, att skökan erkänner sig här hava någon skuld? Aldrig. Ty hon slutar, enligt skriften, icke i botfärdighet, utan i de tio konungarnas eld, som fortsattes i evigheternas eld och rök. — I Herrens heliga, sen upp! Ty i stockförblindad straff-ande leder den kristna skökan alla jordens folk in i det Tre världsrikets fasansfulla straffområde, likasom den judiska skökan, enligt Jesu ord, störtade hela judafolket i det straffområde, i vilket det legat i snart 2 000 år. Glömmen aldrig, att Kristus och hela skriften i förfärande kraft ställa skökan såsom världens farligaste fara, vilken i lamm-ormens världs-regemente under det 6:e huvudets tid stiger till sin högsta höjd.

Därför — fram med Tron-Lammets heliga horn och ögon, som äro försoningens kraftande! Ty försoningen är icke ett juridiskt straffsummekval, utan den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande, som genomlidit och utlidit, sönderlidit och upplöst orättfärdighetens och förbannelsens första- och andrabudsande, och som svävar över det stora och mörka folkhavet, såsom ur-pingstens skapelseande »svävade över vattnet» med de mörka djupen, framruvande liv (1 Mos 1:2). Och denne rättfärdighetsande tillvaratager och fröjdar sig över varje litet guldkorn av livsrättfärdighet i den stora världspölen och breder sin försonande vinge över varje liten livsbegynnelse bland »allehanda folk».

Vi har nu sökt angiva något litet av förhållandet mellan världsförlåtelsen och världsförsoningen. Och detta från tre synpunkter:

Den första: Världsförlåtelsen är själva förutsättningen, djupaste grundvalen, för världsförsoningen. Ty utan denna eviga ur-kärlek hade Kristus aldrig kommit i världen. *Ty* ***så älskade*** *Gud världen, att han utgav sin enfödde Son* (Joh 3:16). I den kärleken ligger ur-hjärtat, som är äldre än försoningshjärtat på korset. Och det är i detta ur-hjärta världsförlåtelsen upprinner såsom urgrund.

Den andra: Världsförlåtelsen hämtar hela sitt värde från världsförsoningen. Ty hade icke den eviga ur-nåden trätt fram såsom den »människans Jesu Kristi nåd», då hade världsförlåtelsen varit till ingen nytta. Ty i och för sig frälsar den ingen människa. Den är blott det nödvändiga villkoret å Guds sida för att kunna inlåta sig med världen till frälsning. Ty hade han tillräknat synden, då hade han i och med detsamma för evigt utestängt sig själv ifrån världen, som då stängts inne för evigt under den juridiska rätten.

Den tredje: Världsförlåtelsen har i världsförsoningen sin heliga rättsgrund.

Och detta rättsförhållande ha vi påvisat från tre sidor:

Den första sidan: Därför att Gud i världsförsoningen gjort *ände* på syndens och dödens ande, därför kan han, med rättfärdig barmhärtighet, i världsförlåtelsen göra synd och död *ändliga,* det är, frisäga världen från den oändliga självförsoningsskulden och därmed från det oändliga

straffet, som är fördömelsen, vilket frisägande alltså redan i Guds eviga råd försätter världen *ur* det kalla, juridiska rättsförhållandet till Gud *in* i det barmhärtiga rättsförhållandet till honom.

Den andra sidan: Därför att Gud i världsförsoningen förstfödde Kristus ur syndens och dödens ande, därför kan han i världsförlåtelsen, med rättfärdig barmhärtighet, göra allt lidande till en utfödelse ur syndens och dödens ande.

Den tredje sidan: Därför att Gud i världsförsoningen skapade den sionitiske lag-anden med slaktmärket, därför kan han i världsförlåtelsen, med rättfärdig barmhärtighet, giva frälsningsvärde åt även den bristfullaste livsrättfärdighet, ty den är ett barn av försoningens lag-ande. Och av detta barn kan i sinom tid bliva en fullväxt gudsmänniska. Sådana småbarn voro de hedningar, som Paulus talar om. Först i dödsrikets paradis, där de mötte den försoningsande, som de frövis hade i sig här på jorden, blevo de fullväxta och tilldelade den »härlighet, ära och frid», som redan här vilade över dem.

I och med »den andra och tredje sidan» ha vi vidrört den med världsförlåtelsen förenade andra sidan av världsrättfärdiggörelsen. Därom mer i det som följer.

4

Världsrättfärdiggörelsens väsen och innehåll

Vi ha talat om världsförlåtelsen. Men den är blott den ena sidan i världsrättfärdiggörelsen, den negativa. Där finns en till. Och den är löftessidan, den positiva.

Ty med försoningens ande omsluter Gud hela världen. Och den anden är först och främst världsförlåtande. Men därmed frälses ingen människa *personligen.* Därför står denne ande icke blott såsom förlåtande, utan även såsom *erbjudande sig* till personlig frälsning åt var och en, som vill förbundsmässigt mottaga densamme. Detta erbjudande är löftessidan.

Det är alltså den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande med slaktmärket, som står hela världen till godo på tvåfaldigt sätt: såsom *förlåtelseande* och såsom *löftesande.* Detta *tillgodostående* är »Kristi rättfärdighets tillräknande», som alltså gäller *alla* människor. Och därför säges det aldrig i skriften, att Kristi rättfärdighet tillräknas de troende såsom en särskild företrädesrätt för dem. De äga Kristi rättfärdighet icke blott såsom tillräknad, utan såsom *född* rättfärdighet, såsom inneboende rättfärdighetsande. *Det* är deras rättfärdighets-företräde framför världen. Det är just denna personligt frälsande livsrättfärdighet, som Kristus åsyftar, då han kallar *dem* rättfärdiga, vilka i domen stå på hans högra sida. Just i denne inneboende rättfärdighetsande, som bespisat, klätt, härbärgerat och besökt, låg deras oändliga företräde framför dem, som stodo på den vänstra sidan. (Matt 25:34 – 40)

I den världsomslutande försoningsanden står alltså Gud inför världen dels såsom *frisägande* och dels såsom *tillsägande.* Han frisäger hela

världen från självförsoningen och tillsäger henne gudsförsoningen i Kristus såsom *löfte* att förbundsmässigt mottagas, om hon vill. Detta är världsrättfärdiggörelsen, som alltså har dessa två sidor: världsförlåtelsen och världsförsoningslöftet.

Världsrättfärdiggörelsen är sålunda en domshandling. Den står helt och hållet utanför människan och tager ingen hänsyn till hennes tro eller otro. Alla människor äga den, utan avseende på hurudana de äro.

I konungslig och oförskylld nåd fridömer den hela världen från evig död, och tilldömer den hela världen det eviga livet att förbundsmässigt mottagas, om hon vill. Det är världsrättfärdiggörelsens väsen.

Låtom oss nu något närmare tillse, vad världsrättfärdiggörelsen innehåller. — Hon innehåller det härliga världsevangeliet eller evangelium för all världen. Och det har, som vi sett, två sidor: den frisägande och den tillsägande, och lyder följaktligen så:

Du slipper att i egen kraft älska Gud av allt hjärta, all själ, all kraft *och allt förstånd, och din nästa som dig själv. Du slipper att i egen kraft borttaga din första- och andrabudssjälviskhet och din första- och andrabudsförbannelse. Gud har dig till godo borttagit dem i Kristus och dig till godo infört det eviga evangeliet i honom. Där, i honom, får du mottaga det såsom din fyrsidiga förstabudskärlek och tusenfaldiga andrabudskärlek genom förbundsrättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, denna kärlek i dig, eller förbundsmässigt lägger den i ditt bröst och skriver den i ditt hjärta, så att Gud aldrig mer kommer dina synder ihåg.*

Eller:

Du slipper att i egen kraft framhäva den eviga första- och andrabudsrättfärdigheten, slipper att i egen kraft borttaga din första- och andrabudsorättfärdighet och din första- och andrabudsförbannelse. Gud har dig till godo borttagit dem i Kristus och dig till godo framhaft den eviga rättfärdigheten i honom. Där, i honom, får du mottaga din fyrsidiga förstabudsrättfärdighet och tusenfaldiga andrabudsrättfärdighet genom förbunds-rättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, denna rättfärdighet i dig, eller förbundsmässigt lägger den i ditt bröst och skriver den i ditt hjärta, så att Gud aldrig mer kommer dina synder ihåg.

Eller:

Du slipper att i egen kraft uppenbara den eviga nådens första- och andrabudsliv och borttaga syndens och dödens första- och andrabudsliv. Gud har dig till godo borttagit det i Kristus och dig till godo uppenbarat den eviga nåden i honom. Där, i honom, får du mottaga din fyrsidiga förstabudsnåd och din tusenfaldiga andrabudsnåd genom förbundsrättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, detta nådens liv i dig, eller förbundsmässigt lägger det i ditt bröst och skriver det i ditt hjärta, så att Gud aldrig mer kommer dina synder ihåg.

Eller:

Du slipper att i egen kraft fullborda Guds lag och borttaga syndens och dödens lag. Gud har dig till godo borttagit den i Kristus och dig till godo fullbordat lag och profeter i honom. Där, i honom, får du mottaga Guds lag såsom Sions lag, såsom den paulinska andelagen eller den 16-sidiga kärleken, såsom Hebréerbrevets hjärte- och sinneslagar, såsom det petrinska budet, såsom det johanneiska budet, såsom den jakobiska lagen och såsom ängelns eviga förstabudsevangelium, mottaga nämligen genom förbundsrättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, denna lag i dig, eller förbundsmässigt lägger den i ditt bröst och skriver den i ditt hjärta, så att Gud aldrig mer kommer dina synder ihåg.

Eller:

Du slipper att i egen kraft övervinna Satan, kattbjörnen och skökan. Gud har dig till godo övervunnit dem i Kristus. Där, i honom, får du mottaga övervinnandets oeftergivliga världslag såsom lejon-lammlagen, nämligen genom förbunds-rättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, denna segerlag i dig, eller förbundsmässigt lägger den i ditt bröst och skriver den i ditt hjärta, så att Gud aldrig mer kommer dina vilddjurs- och skökosynder ihåg.

Eller:

Du slipper att i egen kraft försona dig själv med Gud genom en synd-, skuld- och straff-fri ande, som borttager din synd-, skuld- och straff-ande. Gud har dig till godo i Kristus anskaffat en tresidig försoningsande, som borttagit eller upplöst din synd-, skuld- och straff-ande. Där, i honom, får du mottaga din försoningsande genom förbundsrättfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som föder, skapar, denne ande i dig, eller förbundsmässigt lägger (gjuter) honom i ditt bröst och skriver (gjuter) honom i ditt hjärta såsom den nye förbundsanden, den försonande första- och andrabudsanden, Kristi ande, så att Gud aldrig mer kommer dina synder ihåg.

Se där blott några små antydningar om världsrättfärdiggörelsens omätliga innehåll. Och lägg märke till, att den har två sidor: slippa-sidan och löftes-sidan, eller att hela världen slipper den lagiska självförsoningen och har löfte om den evangeliska gudsförsoningen i Kristus.

Sålunda slipper varje människa på vår jord att ens lägga två strån i kors i syfte att därmed frälsa sig själv, ty hennes frälsning är idel nåd i Kristus att mottagas genom förbunds- eller pingsträttfärdiggörelsen, om och när hon vill. Ja, hon är så fullständigt fritagen från allt självfrälsningsbestyr, att det är henne vid evigt dödsstraff förbjudet att befatta sig därmed, alldenstund det är henne absolut omöjligt att frälsa sig själv och hon därigenom endast lägger hinder i vägen för sin frälsning. »Alla *de, som hålla sig till laggärningar, äro under förbannelse*» (Gal 3:10).

Världsrättfärdiggörelsen är, sade vi, en domsakt, som försiggår helt och hållet utanför människan. Dess fridömande och tilldömande dom avkunnades över dig, o människa, redan i din lekamliga födelse, ja, innan du vart till. Du föddes in under världsförlåtelsens och

världsförsonings-löftets nådiga himmel. Redan som blott lekamlig människa vilar du i den barmhärtige Faderns famn, trots det att du av naturen är ett vredens barn och trots all din synd denna sidan evig synd.

Världsrättfärdiggörelsen har inga grader. Den är, så långt den sträcker sig, absolut fullkomlig och tillräcklig och lika för alla. Dess förlåtelse är en fullkomlig förlåtelse för *alla* synder; ty ingen enda tillräknas till självförsoning eller till fördömelse. Och dess löfte är fullkomligt, ty det utlovar en fullkomlig frälsning av *nåd* utan all förtjänst. Och den ställer, som vi sett, intet villkor, intet krav på människan. Ty den är en absolut fri och oförskylld nåd. Människan äger denna förlåtelse och detta löfte *utan* omvändelse, *utan* tro, ja, *utan* det minsta tack därför. Världsrättfärdiggörelsen går *före* omvändelsen, *före* tron och gör dem *möjliga.* Ty utan denna fullkomliga förlåtelse och utan detta fullkomliga löfte kunde ingen tro på Gud varken sättas i fråga av honom, ej heller uppstå hos människan. Ty genom världsrättfärdiggörelsen bibehåller Gud sambandet med världen *trots* hennes synd, men utan densamma vore detta samband för evigt avklippt och därmed all möjlighet till frälsning utestängd.

Världsrättfärdiggörelsen är alltså det sanna »slippa-evangeliet», den sanna »utanför-frälsningen». Den är det allmänna och gemensamma världsevangeliet, det ljuvliga budskapet till hela världen och till var och en: du slipper att hungra ihjäl, bordet står dukat åt dig till förbundsmässigt ätande, så att du blir en ny skapelse; du slipper att törsta till evig tid, du får taga av livets vattenkälla för intet till förbundsmässigt drickande, så att du blir en källa av levande vatten; du slipper din sjukdom, läkemedlet är tillrett åt dig att förbundsmässigt intagas, så att du blir helbrägda. Men just i detta förbundsmässiga mottagande ligger världsrättfärdiggörelsens heliga skydd och förfärande allvar.

5

Världsrättfärdiggörelsens uppgift, begränsning och skeden

Världsrättfärdiggörelsen är inom sitt område en omätlig nåd. Men den frälsar dock ingen enda människa. Den är blott det allmänna och nödvändiga villkoret å Guds sida för en personlig, invärtes, frälsning. Den är endast en domsakt utanför människan, men ingen skapelseakt inom henne. En sådan måste tillkomma. Ty i Kristus beror allt därpå, att man är en ny skapelse. Till denna skapelse hänvisar den genom försoningslöftet, som just är löftet om det andra skapelsebeståndet, men den giver det icke.

Den skänker åt världen tålamodets och överseendets tid. Och denna sträcker sig först från fallets dag och intill Kristus, då ännu ingen syndborttagande försoning fanns. Det är »okunnighetens tider» (Rom 3:25; Apg 17:30). Därefter från Kristus och intill domens dag. Det är sinnesändringens tid, då »Gud bjuder alla allestädes att ändra sinne», och då han alltjämt har tålamod med dem, väntande på deras förbundsfrälsning. — Men världsrättfärdiggörelsen har sin gräns. Tålamodets tid har sin sista dag. Och alla, som före den dagen icke intagit sitt andra skapelsebestånd, de icke blott gå miste om detta, utan de mista även sitt första skapelsebestånd. De utstötas för evigt ur Guds

barmhärtiga vredeskärlek ned i den obemängda vreden.

Under hela denna mångtusenåriga tålamodstid tillräknar Gud ingen synd till självförsoning, där icke någon tvingar honom därtill; men han tillräknar all synd till erhållande av »sin rättvisa lön» inom den barmhärtiga vredens gränser (Heb 2:2, 3). Världsförlåtelsen håller straffet inom ändlighetens gräns. Den borttager icke evighetsstraffet; den blott framskjuter det till slutuppgörelsens dag.

Tillämpa detta på den enskilde. Världsrättfärdiggörelsen borttager icke hans synd och skuld. Den blott har fördrag med dem. Och den giver honom tålamodets tid till synd-, skuld- och straff-andens borttagande genom försonings-anden. Men får den tiden gå förbi utan detta andebyte, då tages världsrättfärdiggörelsen ifrån honom, och han tilldömes självförsoningens oändliga skuld: »betala allt det du är skyldig.»

Världsrättfärdiggörelsen är, som vi sett, blott en tillsvidaresak. Dess uppgift är att rädda det första skapelsebeståndet, att kvarhålla människan i Guds barmhärtiga vredeskärlek och ställa det andra skapelsebeståndet i utsikt och föra henne fram till det. Men om hon icke intager och fasthåller detsamma, då förlorar hon det första och därmed alla sina skapelsebestånd; och hennes rum fylles och hennes uppgift övertages av budhållningsjättarna på Sions berg, 10-pundsmännen: »Tagen pundet ifrån honom och given det åt den, som med sitt pund vunnit 10 pund.» I de 10 städernas maktområde ingår det förlorade beståndet. Allvarliga saker i sanning! Människa, människa!

Skilj alltså noga mellan den allmänna och den enskilda rättfärdiggörelsen. Och låt dem förbliva på sina särskilda områden och utföra sina särskilda uppgifter. Håll alltid den antydda gränslinjen mellan dem fast och klar, nämligen denna:

Världsrättfärdiggörelsen är en domshandling utanför människan, förbunds- eller pingsträttfärdiggörelsen är en skapelsehandling inom människan. Den förra är utanför-frälsningen, den senare är invärtesfrälsningen. Den förra har människan utan villkor, den senare har hon blott under villkor av en förbundsmässig första- och andrabudstro, som öppnar bröstet för lagläggning och hjärtat för lagskrivning. Den förra bevarar människan i Guds barmhärtiga vredeskärlek, den senare lyfter upp henne i hans välbehagliga kärlek. Den förra äga alla människor, den senare äga blott de, som stå budståndet på Sions berg. Den förra är Kristi rättfärdighet tillräknad alla människor såsom tillsvidareförlåtelse och tillsvidarelöfte, den senare är Kristi rättfärdighet född i människan. Den förra blott utlovar anden, den senare giver anden. Den förra rör sig blott med löftet och går aldrig utöver det. Där löftet springer över i löftets utfående, där har den gjort sin tjänst, och där står den vid gränslinjen, och där tager den senare vid.

Skilj noga mellan de två barnaskapen. I kraft av världsrättfärdiggörelsen är varje människa redan genom den lekamliga födelsen ett Guds barn; hon har i Gud en barmhärtig Fader, såsom vi sett. Han har hand om hennes liv och följer henne på alla hennes vägar i barmhärtighet och dom, med sekundligt tillräknad kristusrättfärdighet till syndens icke-tillräknande. Han låter henne möjligen till en tid »gå sin egen väg»; men han träder henne in på livet i hennes utkorelses tid

och drager henne till Sonen. Han nedsänker löftets ande i hennes hjärta då och då. Hon får därigenom försmaksstunder av försoning med Gud, varunder syndens övervälde är tillbakaträngt. Men hon får ock mellantider av bittert känd oförsoning med Gud, då synden återtager sin övermakt. Nu är hon i Rom 7:e, alltjämt blott under världs-rättfärdiggörelsen, under löftet. Härur räddas hon blott genom löftets utfående. Och att utfå löftet, det är att utfå anden. Och att utfå anden, det är att rättfärdiggöras. Därför kallas pingsträttfärdiggörelsen för en rättfärdiggörelse i Guds ande (1 Kor 6:11). Och i denna ande får människan barnaskapet n:r 2. — Skilj alltså noga mellan världsrättfärdiggörelsens barnaskap, som blott har löftet om anden, och pingsträttfärdiggörelsens barnaskap, som har utfått anden.

Alltså har världsrättfärdiggörelsen tvenne skeden: det omedvetna och det medvetna. Alla äga den, men få äro medvetna om den. Men så småningom bringas den till allas kännedom. Och det sker i den mån dess härliga världsevangelium predikas för dem. Då inträder den nyss nämnda utkorelsetiden. Och då får människan veta, vad hon har i världsrättfärdiggörelsen.

Och detta vetande gives henne icke blott i ord utan i inre upplevelser. Hon får erfara, att Gud icke har förkastat henne, trots all hennes synd; utan att han barmhärtigt inlåter sig med henne och tager hand om henne till frälsning mitt under allt hennes synd- och dödselände; att han sålunda icke låter hennes synd vara en mur, som för evigt skiljer henne från honom, utan att han i sin barmhärtighet stiger över den muren och stiger in till henne även i de förskräckligaste syndadjup för att draga henne upp. Av sådant förstår hon, vad där ligger i de orden: »icke tillräknande dem deras överträdelser.» Hon finner, att hon är med bland dessa »dem».

Och hon får även erfara löftet. Hon får, som vi antydde, låna pingstanden så mycket, att hon tydligen inser, vad pingsträttfärdiggörelsen är. Men dessemellan får hon ock bittert känna, vad det är att ännu blott stå under löftet. Så låter Gud henne se skillnaden mellan de båda rättfärdiggörelserna.

Genom dessa inre upplevelser avlas pingstlivet i henne. Hon går havande. Hennes liv är ännu blott det andliga fosterlivet med dess många krämpor och illamående, dess än djupa nedstämdhet och tröstlöshet, än häftigt uppflammande glädje, som snart slocknar. Och så blir behovet av födelse, av förlossning, skriande. Och den kommer genom den tresidige försoningsanden, genom rättfärdiggörelsen i anden.

Så bringas världsrättfärdiggörelsen till vår levande kännedom, både till dess väsen, innehåll, uppgift, begränsning och skeden. Och så utför den sin höga uppgift, som är att bevara människan i Guds barmhärtighet och att förbereda och framföra henne till det andra skapelsebeståndet och att överlämna henne »fullgången» åt nyfödelsens förlossning.

Och på denna levande kännedom ligger vikt. Ty ingen kan förbundsmässigt frälsas, som icke i världsrättfärdiggörelsens skola lärt sig, att frälsningen är *idel nåd,* och lärt sig *vad nåd är, nämligen* att den icke är en lösryckt, ande- och budlös straffrihetsnåd, som söver och för vid sidan av födelsen, utan en *livsnåd,* en första- och andrabudsnåd, som

är den personligt försonande första- och andrabudsanden.

6

Världsrättfärdiggörelsens förhållande till pingsträttfärdiggörelsen

Detta förhållande ha vi redan antytt. Men dess omätliga vikt kräver ytterligare ett ord.

Världsrättfärdiggörelsen har två sidor, såsom vi sett; nämligen dessa: »Du slipper den lagiska självförsoningen, och den evangeliska gudsförsoningen i Kristus står dig till buds.»

Detta härliga evangelium för all världen är himmelrikets säd, som Jakob kallar »sanningens ord». Och denna säd är fröet till pingstmänniskan, som »födes genom sanningens ord».

Under det omedvetna skedet ligger denna säd ännu blott såsom i magasinet, världen till godo. Men under utkorelsetiden varder den sådd. Och då den mottages i hjärtat, då gror den.

Här börjar alltså pingsträttfärdiggörelsen. Den slår sin rot i människan under världsrättfärdiggörelsens medvetna skede. Den skapar här det nyssnämnda fosterlivet. Ty det barn, som skall födas, måste ju vara till och hava liv *före* födelsen.

Det finns alltså ett förpingstligt barnaskap, som är roten till pingstbarnaskapet. Det förra plägar man kalla det ofria eller tjänareställningen till Gud, ty här står människan ännu under Sinai lag. Det senare kallar man det fria barnaskapet, ty här står hon under Sions lag, som är nåden.

Det gamla testamentet hade endast världsrättfärdiggörelsen. Och det åsyftade blott att bringa denna till levande kännedom. Här möttes människorna av »lag och profeter», som innerst äro den gammaltestamentlige Kristus. Han är blott löftet. Pingstanden kunde han icke giva. Han kunde blott framruva rot-anden, rotbarnet.

Alla gamla testamentets fromma hade blott rotbarnaskapet. De levde under världsrättfärdiggörelsens medvetna skede. Utöver det kommo de icke. Ty de utfingo icke löftet på jorden; icke ens den störste »bland av kvinnor födda»; han var mindre än den minste i himmelriket (Matt 11:11). Ty han kom aldrig in i detta rike i tiden. Han dog *före* pingstdagen.

Så ock alla fromma hedningar. Även de stodo i världsrätt-färdiggörelsens medvetna skede. »Lag och profeter» ersattes här av det medfödda gudsordet, som är samvetslagen eller den 7:e anden, och som Kristus just kallar »ögat» (ögon-anden) eller »ljuset i människan» (Matt 6:22, 23). Till detta inre ord anknöt sig den världsomsvävande lag-anden och gjorde det till ett levande första- och andrabudsord, så långt det var möjligt. Och hos somliga lyckades han *så,* att de gingo i döden för sin första- och andrabudstro, t.ex. Sokrates.

Det gamla testamentet är alltså rotförbundet, som grundlägger rotbarnaskapet. Såsom sådant står det ännu kvar. Och såsom sådant måste det genomlevas av varje människa, innan hon slappes in i det nya förbundet. I världsrättfärdiggörelsens medvetna skede måste hon, som vi sagt, grundligt lära sig, att frälsningen är nådegåvan utan all förtjänst, och att den är livsrättfärdighetens gåva, den utlovade första- och andrabudsanden, innan hon kan mottaga och använda denna dyrbara

och finkänsliga gåva. Hon måste slå djup och fast rot i världsrättfärdiggörelsens oförskyllda nåd, innan hon kan skjuta upp som pingsträttfärdiggörelsens goda träd.

Det eviga evangeliet, den eviga rättfärdigheten, den eviga nåden, den evige anden, är den säd, som världsrättfärdiggörelsen utsår. Det är den, som gror i hjärtat och därmed skapar rotlivet till pingstlivet.

Denna födelse av evangelium angiver Petrus i dessa ord: »*I ären födda på nytt, icke av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig: genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen. Och det är detta ord, som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt budskap*» (1 Petr 1:23, 25). Och det ordet var »budet» eller »Andens lag», som är den sionitiske lag-anden med slaktmärket, såsom vi sett.

Vad är det då, som födes? Jo, ordet, budet, det eviga evangeliet, den eviga rättfärdigheten, den eviga nåden, den evige anden, som är försoningsanden.

Här se vi alltså själva grundförhållandet mellan den allmänna och den enskilda rättfärdiggörelsen. Och förhållandet är detta:

Den förras evangelium är ofött; och det frälsar ingen. Den senares evangelium är fött; blott det frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Pingstbarnet *är* denna kärlek, *är* det födda evangeliet. Det eviga evangeliet är både den födande kraften och det födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande» (Joh 3:6).

Eller:

Den förras rättfärdighet är ofödd; och den frälsar ingen. Den senares rättfärdighet är född; blott den frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudsrättfärdighet och tusenfaldig andrabudsrättfärdighet. Pingstbarnet *är* denna rättfärdighet, *är* den födda rättfärdigheten. Den eviga rättfärdigheten är både den födande kraften och den födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande».

Eller:

Den förras nåd är ofödd; och den frälsar ingen. Den senares nåd är född; blott den frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudsnåd (livsnåd) och tusenfaldig andrabudsnåd (livsnåd). Pingstbarnet *är* denna nåd, *är* den födda livsnåden. Den eviga nåden är både den födande kraften och det födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande».

Eller:

Den förras ande är ofödd; och den frälsar ingen. Den senares ande är född; blott den frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudsande och tusenfaldig andrabudsande. Pingstbarnet *är* denne ande, *är* den födde försoningsanden. Den utlovade anden är både den födande kraften och det födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande».

Alltså:

Den förras försoning är ofödd; och den frälsar ingen. Den senares försoning är född; blott den frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudsförsoning med Gud och tusenfaldig andrabudsförsoning med honom. Pingstbarnet *är* denna försoning, *är* den födda försoningen. Försoningen är både den födande kraften och

det födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande».

Alltså:

Den förras förlåtelse är ofödd; och den frälsar ingen. Den senares förlåtelse är född; blott den frälsar. Rotlivet (rotbarnet) är det skriande behovet av fyrsidig förstabudsförlåtelse och tusenfaldig andrabudsförlåtelse. Pingstbarnet *är* denna förlåtelse, *är* den födde förlåtelseanden. Förlåtelse-anden är både den födande kraften och det födda. Ty »det, som är fött av ande, det *är* ande».

Sålunda finns det två slags evangelium: det ofödda och det födda; två slags rättfärdighet: den ofödda och den födda; två slags nåd: den ofödda och den födda; två slags ande: den ofödde och den födde; två slags försoning: den ofödda och den födda; samt två slags förlåtelse: den ofödda och den födda. Och allt detta ofödda tillhör världsrättfärdiggörelsen; och allt detta födda tillhör pingsträttfärdiggörelsen. Det förra är säden »i magasinet»; det senare är säden i jorden, som har grott, skjutit strå och satt frukt.

Detta är själva grundförhållandet mellan världsrättfärdiggörelsen och pingsträttfärdiggörelsen. Märk och fasthåll den grundväsentliga skillnaden mellan dem: skillnaden mellan det *ofödda* och det *födda.*

Blott Guds ord såsom plantat, märk *»såsom plantat» i människan,* kan frälsa hennes själ (Jak 1:21).

Denna grundlag har Kristus inskärpt i flera liknelser (Matt 13:1–32), och särskilt i denna: *»Det är med Guds rike, som när en man sår säd i jorden; och medan han sover och åter vaknar, allt under det nätter och dagar gå, skjuter säden upp och växer i höjden, han vet själv icke huru. Av sig själv bär jorden frukt, först strå och sedan ax, och omsider finnes fullbildat vete i axet. När så frukten är tillräckligt mogen, låter han strax lien gå, ty skördetiden är inne»* (Mark 4:26–29).

Sålunda måste allt Guds ord, om det skall kunna frälsa en människa, passera såningens, groningens, växandets och fruktens väg, eller: avlelsens, havandeskapets och födelsens väg. Utanför denna organiska livsutveckling finnes ingen frälsning. *Det* bedyrade Kristus i detta fruktansvärt allvarliga ord: ***»Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike»*** (Joh 3:3).

Därmed är all frälsning utanför födelsen för evigt avklippt. Människa, märk det!

Kristus är Ordet. Och »hans namn är Guds Ord» (Upp 19:13). Och han har gått den nyssnämnda vägen från frö till frukt eller födelsevägen genom dödsutfödelsen från synden och uppståndelseinfödelsen i härligheten (Rom 6:10; Apg 13:32–35). I honom står sålunda allt Guds ord såsom ett fullväxt, fullfött döds- och uppståndelseord, såsom ett segerrikt utfödelseord ur synden och infödelseord i härligheten. Och genom honom måste det taga en liknande väg i människan. Hon måste sammanväxa med honom genom en lika död och uppståndelse (Rom 6:5). Utanför denna döds- och uppståndelselikhet, som just är vad han kallar födelsen ovanefter eller nyfödelsen, finnes ingen personlig

frälsning. Människa, märk det!

Guds världsplan är tregradig skapelse eller födelse: den lekamliga, den andliga och den andelekamliga, såsom vi sett. Och på den vägen, födelsevägen, skulle världen framgått till sitt mål, även om icke synden inkommit i henne. Ty blott genom födelse kunde hon intagit de högre skapelsebestånden. Även såsom syndfri skulle människan hava genomgått födelsen från ovan, nämligen den fullfrestade all-kärlekens födelse. Och syndafallet rubbar icke den tregradiga födelsens världsplan. Ty den är orubblig. Den blott antager en mot synden avpassad gestalt i Kristus. Födelsen står nu i honom såsom försonad döds- och uppståndelsefödelse. Och så blir vår födelse en utfödelse *ur synden* genom Kristi försoningsande, i stället för en utfödelse ur blotta *frestelsen* till synd genom Kristi skapelseande, såsom den skulle varit, om vi icke fallit i synd.

Det eviga evangeliet står alltså orubbligt fast vid sin urbestämmelse att vara ett skapelse- eller födelseord. Det framgår genom världen såsom personligt frälsande blott på födelsens väg. Och på grund av synden har det fått en särskild beskaffenhet: det har blivit ett försonings och förlåtelseord. Och detta senare är icke något fristående ord vid sidan av födelseordet. De äro ett och samma ord. Ty icke vill väl någon förneka, att försonings- och förlåtelseordet är ett Guds ord. Men om Guds ord har ju Kristus sagt, att det är en *säd: Säden är Guds ord* (Luk 8:11). Alltså äro både födelseordet samt försonings- och förlåtelseordet en säd. De äro *säden.* De äro ett och samma korn, under olika namn och sett från olika sidor. Och så står det fast, att personlig försoning och förlåtelse börja som ett frö och komma till stånd endast på växandets väg, eller på födelsevägen. Detta är ju fullkomligt tydligt och klart enligt Kristi och apostlarnas samstämmiga vittnesbörd. Och endast den förblindade skökan har kunnat förlägga den personliga försoningen och förlåtelsen utanför födelsen, såsom om de icke vore någon säd. Hon har kastat sig på det *ofödda* evangeliet, den *ofödda* rättfärdigheten, den *ofödda* nåden, den *ofödde* anden, den *ofödda* försoningen, den *ofödda* förlåtelsen. Hon har tagit världsrättfärdiggörelsen såsom *personligt* frälsande, i stället för pingst-rättfärdiggörelsen. Naturligtvis; ty den senare vore hennes död. Det är innerst en djup, en hemligt satanisk självbevarelsedrift, som tvingar henne att icke lägga den personliga frälsningen i det *födda,* utan i det *ofödda.* Och den driften döljer sig under skenet av Kristi namn och ofta under ett glödande nit för själarnas väl, alldeles som den judiska skökan nitälskade för judafolket, så att hon förde Kristus på korset för att rädda den ande- och budlösa utvärtesfrälsningen åt detsamma.

Kristus *heter* »Guds ord»; och han *är* Guds ord; och han *är* anden. Alltså är förlåtelseordet *anden;* Kristus *är* förlåtelseanden. Och såsom världsförlåtelseande frisäger han människan från skyldigheten att *själv* utföda sig ur synd-, skuld- och dödsanden, vilken självfödelse vore detsamma som fördömelse. Och såsom pingstförlåtelseande utföder *han* människan ur synd-, skuld- och dödsanden. Men utfödelse är infödelse. Det barn, som utfödes ur moderlivet, infödes samtidigt på ett nytt livsområde. Så är utfödelsen ur synd-, skuld- och dödsandens

»moderliv» samtidigt en infödelse i Kristi synd-, skuld- och straffrie ande. Denna utfödelse och infödelse är pingstförlåtelsen eller den nytestamentliga syndaförlåtelsen, som alltså icke längre »har fördrag» med det rådande vilddjuret, utan gör slut på dess övermakt genom att utföda människan ur detsamma och införda henne i Lammet. Det är alltså en förlåtelse, som »förlåter bort», d.ä. tager bort synden såsom härskande makt, såsom rådande synd-, skuld- och dödsande.

Förlåtelse och födelse äro alltså blott olika namn på samma sak. Därav kommer det sig, att skriften kallar den nytestamentliga frälsningen än för syndaförlåtelse, utan att nämna ett ord om födelsen, än för födelse, utan att nämna ett ord om förlåtelsen. Ty syndernas förlåtelse är sammanväxningen med Kristus till en lika död och lika uppståndelse.

Och nyfödelsen är sammanväxningen med Kristus till en lika död och lika uppståndelse. Förlåtelse och födelse äro blott olika benämningar på en och samma sak. Saken är döds- och uppståndelselikheten med Kristus.

Det är Kristi renings- eller förlåtelseande, som utsås i hjärtat och där skapar rotförlåtelsen till pingstförlåtelsen. Och denna rotförlåtelse (rotrenhet) är det skriande behovet: icke av frisägelse från den juridiska skyldigheten att själv utföda sig ur synd-, skuld- och dödsanden, ty den förlåtelsen *har* hon, utan behovet av verklig »bortförlåtelse» av denne smutsande, som fasthänger vid »smutsgudarna», eller behovet av den högre förlåtelsen, som består däri, att Gud på *utfödelseväg* frisäger henne från denne ande och på *infödelseväg* tillsäger henne Kristi försoningsande såsom en förlåtelseande, en rengörelseande. Det är följaktligen ett sådant frisägande, som uttager henne ur mörkrets andevälde, och ett sådant tillsägande, som insätter henne i ljusets andevälde.

Det är alltså innerst den utsådde förlåtelseanden, som skriar i människan och vill bliva utfödd till en härskande renhetsande i människogestalt. Ty såsom obesådd skriar hon icke efter utfödelse ur smutsanden. Och det är denne förlåtelseande, som utfödes i henne och därmed utföder henne ur den gamla människans kvävande »moderliv» och införder henne i sig själv såsom en ny människa, den där alltigenom *är* förlåtelsen, *är* den utfödda och infödda människan i förlåtelsemänniskan Jesus Kristus. Och det känner också en sådan människa. Hon erfar Kristus, såsom den där bor i henne i gestalten av en livs levande förlåtelse på varje punkt i hennes varelse. Kristi förlåtelseande genomtränger henne, närer, lär och bär henne, så att hon är *en* ande med denne ande.

Man lägge alltså märke till två saker: dels huru den nytestamentliga förlåtelsen *kommer till stånd* och dels huru den *äger bestånd.* Den kommer till stånd blott genom födelse, genom den *allmänna* förlåtelseandens genombrott i människan till en *enskild, personlig* förlåtelseande. Och den äger bestånd blott i gestalten av denne födde förlåtelseande. Människan har denna förlåtelse blott så länge och så långt, som hon har förlåtelseanden, så länge och så långt, som hon är utfödd och infödd. — Det är denne *födande* och i människan .: *födde* förlåtelse-ande, som sekundligen håller henne utfödd och infödd, och

som tid efter annan för henne in i allt djupare ut- och infödelser; eller: det är blott genom denne födande och i människan födde förlåtelseande, som hon *kan* hålla sig ut- och infödd och tid efter annan ingå i allt djupare ut- och infödelse eller förlåtelse. Och den dagliga syndaförlåtelsen (rengöringen) är den dagliga utfödelsen ur ännu kvarvarande synd-, skuld- och dödsande, som är smutsanden, och samtidigt därmed den dagliga infödelsen i Kristi synd-, skuld- och straffrie ande, som är förlåtelseanden.

Sålunda, åtnjutandet av nytestamentlig förlåtelse förutsätter födelse. Ty den kommer till stånd blott på födelseväg; och den äges blott av den födde, aldrig av den ofödde, aldrig av en, hos vilken synden härskar. Den äges icke ens i Rom 7:e, som blott är rotförlåtelsens skri-kapitel; den äges blott i Rom 8:e, som är abba-ropets kapitel; den äges blott i den 19 gånger nämnde anden, som är frigörare-anden från syndens och dödens lag, d.ä. förlåtelse- eller födelseanden.

Människa, lär dig, att Guds ord är Herren-anden; att den bibel, som aldrig förgås, är Bibeln-anden. Bibeln-bokstaven brinner upp i den stora världsbranden, där alla böcker brinna upp; men Bibeln-anden brinner aldrig upp. Ingen bokstavsbibel frälsar, blott andebibeln. Och ingen *ofödd* bibel frälsar, blott *född* bibel.

Människa, vänj dig vid att evangelium, rättfärdighet, nåd, förlåtelse, födelse, frid, fröjd, helgelse o.s.v., att *allt* står som *ande* i Herren-anden. Då lyftes du upp i en högre värld, den värld, som är Guds rike i den helige ande, där allt är så enkelt, ljust och lätt, ty allt är En, och En är allt, och allt heter Ett. Håll dig till Herren-anden, så är du en ande med honom (1 Kor 6:17), ja, så ett med honom, som två blandade sötvatten äro ett. Och just så och just då står din ande inne i Herren-anden — utan att upphöra att vara *din* ande — så att din ande är en livs levande förlåtelseande i Herren-förlåtelseanden, eller en rengjord ande i den rengörande Herren-anden.

I Kristus står allt Guds ord såsom den nya skapelsen, såsom »tingens verkliga gestalt» (Heb 10:1). Och det frälsar *personligen* blott såsom ett nyskapande ord; aldrig på annat sätt.

Det nya förbundet är det nya skapelsebeståndet i Kristus. Det är ett skapelseförbund. Dess väsen och natur äro skapelse, och dess uppgift är skapelse. Inom *det* står allt i nyskapelse. För att vara i *det* måste jag vara en ny skapelse. Ty i det gäller ingenting annat än en ny skapelse, säger Paulus (Gal 6:15).

Det nytestamentliga ordet framträder endast såsom ett nyskapande ord. Dess förlåtande ord är ett skapande ord. Det kan icke giva förlåtelse i annan gestalt än såsom nyskapelse. Ty det kan aldrig gå utom sin eviga ur-anläggning, som är att vara ett skapande ord. Det blott antager en mot synden avpassad skapelsenatur. Förlåtelsen gives i gestalten av en *omskapelse*, av en utskapelse ur synd-, skuld- och dödsskapelsen, av en renskapelse från smutsskapelsen, som frambragts av smutsgudarna, och av en inskapelse i den nya skapelse- och beståndsmänniskan Jesus Kristus.

Och denna nyskapande förlåtelse känner du av erfarenhet. Kristi ande, som till sin ur-anläggning är den nye skapelseanden, förlåter på

det sättet, att han badar dig, tvår bort, renar bort syndens, skuldens och dödens smutsskapelse och inskapar dig i sig såsom en renskapelse, vilken har sitt bestånd i hans skapelseande. Paradisanden genomsköljer dig från hjässan till fotabjället med det rena och varma paradisvattnet och paradisblodet, så att du blir jämnt 10 000 pund lättare än förut. Och dessa stora genomsköljningar upprepar han tid efter annan i hela ditt liv, ända tills det sista smutsgrandet är för evigt bortsköljt och du står där såsom en evig renskapelse i den evige skapelseanden, som är Herren-anden. Men detta är »stortvättarna». Det finns också »småtvättar»: den dagliga, ja, sekundliga renskapelsen i paradisanden med paradisblodet, som är den renskapande förlåtelseanden.

Inom det nya förbundet gäller ingenting annat än en ny skapelse. Där gäller alltså ingen annan förlåtelse än den, som är en ny skapelse, som alltså borttager den falska och giver den sanna, »den verkliga, gestalten» åt människan. Det är den förbundsmässiga förlåtelsen, vilken i sig innesluter och troget följer det nya förbundets uppgift, väsen och natur, som är att vara ett skapelseförbund.

Så se vi förhållandet mellan den allmänna och den enskilda rättfärdiggörelsen. I båda står Kristus enligt sin ureviga grunduppgift såsom födaren »ovanefter», såsom skaparen. Men i den förra står han blott såsom frisägande från självfödelsen, självskapelsen, och erbjudande gudsfödelsen, gudsskapelsen i sig, att förbundsmässigt mottagas av den där vill. I den senare utför han denna födelse eller skapelse i den mot synden avpassade gestalten: såsom en utfödelse ur köttet och infödelse i anden, eller såsom en utskapelse ur synd-skapelsen, en renskapelse från smutsskapelsen, och såsom en inskapelse i sig. Och denna utfödelse och infödelse eller denna utskapelse och inskapelse kallas förlåtelse, särskilt med hänsyn till samvetskravet; varom mer i det som nu följer.

Låt oss nu höra fem ord av Paulus i saken.

Det första ordet

Det är detta: »I *honom hava vi förlossningen, förlåtelsen för våra synder*» (Kol 1:14).

Här säger han oss två viktiga saker: både *var* och *vad* förlåtelsen är.

Alltså först: *Var är syndernas förlåtelse?* »I honom», säger han. Sålunda befinner sig förlåtelsen i Kristus, *aldrig* utanför honom. Och Kristus är anden, säger han (2 Kor 3:17). Alltså är förlåtelsen i Kristi ande, *aldrig* utanför den. Och sålunda står förlåtelsen såsom ande i Herren-anden.

Denna förlåtelse kan följaktligen aldrig erhållas utan genom andebyte. Jag måste tillbyta mig den ande, i vilken förlåtelsen är, utbyta min synd-, skuld- och dödsande mot Kristi synd-, skuld- och straffrie ande, utanför vilken förlåtelsen *aldrig* är.

Det går alltså icke an att, såsom skökan gör, utbryta förlåtelsen ur anden och taga denna andelösa förlåtelse såsom »fullkomligt frälsande», och så låta anden komma blott som ett följdsläp till denna »fullkomliga frälsning».

Nej, förlåtelsen står inne i anden och gives blott i och med anden.

Vill jag hava förlåtelsen, så skall jag taga anden, varom icke, så är jag *utan* förlåtelse. Och anden får jag blott genom andebyte. Men andebyte kommer till stånd endast genom utfödelse ur min synd-, skuld- och dödsande och infödelse i Kristi ande.

Och sålunda äges förlåtelsen *aldrig* dennasidan födelsen, utan blott andrasidan födelsen. Jag måste vara utfödd ur mig själv och infödd i Kristus, om jag vill äga den förlåtelse, som aldrig finnes till utanför Kristus. Så djupt invärtes, så innerligt personlig och andediger är den nytestamentliga förlåtelsen enligt Paulus.

Och för det andra: *Vad är syndernas förlåtelse?* »Förlossningen», säger han. Och varifrån? Jo, se i den näst föregående versen: »Gud *har uttagit oss ur mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike.»* (Kol 1:13) Alltså är syndernas förlåtelse en förlossning eller uttagning ur mörkrets andevälde, som är synd-, skuld- och dödsanden, och en insättning i Kristi andevälde, som är hans synd-, skuld- och straffrie ande. Och denna uttagning och insättning äro nyfödelsen, som just består i utfödelse ur mörkrets andevälde och infödelse i ljusets andevälde.

Han kallar ock denna förlossning eller förlåtelse för en levandegörelse från döden i överträdelser och i köttets oomskurenhet (Kol 2:13, 14), samt för en död och uppståndelse med Kristus (2:20; 3:1–3). Och denna levandegörelse med Kristus och denna döds- och uppståndelselikhet med honom är just nyfödelsen, som kallas förlåtelse särskilt med hänsyn till samvetets förlossning eller utfödelse ur skuld-anden och in-födelse i Kristi skuldfrie ande; varom mer längre fram.

I det föregående ha vi påvisat det ordet »paresis», med vilket Paulus betecknar världsförlåtelsen (Rom 3:24). Men här har han det ordet »afésis», med vilken han betecknar pingstförlåtelsen. I båda orden ingår ett gemensamt stamord (hiämi), som betyder sända. Men båda hava en tillsats: det förra av ett ord (para), som betyder »förbi», och det senare av ett ord (apo), som betyder »bort». Och så kommer paresis att betyda »förbisändande» och afésis att betyda »bortsändande». I den förra förlåtelsen låter Gud synden tillsvidare gå sig förbi,» hava sin gång», i den senare säger han till synden: **»Stopp, och bort med dig!»** Världsförlåtelsen »har fördrag» med synden, pingstförlåtelsen gör slut på synden: först på dess övermakt, sedan på dess kvarvarande rester.

Och just det ordet »afésis» lägger Lukas två gånger i munnen på Kristus i Nasarets synagoga i betydelsen av »frihet»: *»Herrens ande har sänt mig till att predika frihet för de fångna och till att giva frihet åt de förtryckta»*[*] (Luk 4:18). Denna frihet eller förlossning är fångarnas uttagning ur mörkrets välde och insättning i den älskade Sonens rike. Och denna frigörelse är den nytestamentliga syndaförlåtelsen, afésis-förlåtelsen.

Och just det ordet »afésis» lägger Matteus i munnen på Kristus vid nattvardsbordet: *»Detta är mitt blod, det nya förbundets, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse»* (till syndernas »afésis», Matt 26:28). — Den förlåtelsen hade eller fingo icke lärjungarna *då.* Ty

[*] Kristus talade icke grekiska. Men det ord han här använde översätter Lukas med det grekiska ordet afésis.

blodet var ännu icke gjutet. Men de fingo den i den sionitiske laganden med slaktmärket på pingstdagen.

Men i det bröd, om vilket han sade: »Detta är min lekamen»; och i den kalk, om vilken han sade: »Detta är mitt blod», åto och drucko de redan då hans kött och blod, nämligen i den gestalt, vari de då kunde givas. Och den gestalten se vi på Tabor, där hans makt över kroppen redan under förnedringen skymtar fram. De åto och drucko det taboritiska köttet och blodet. Dem åto och drucko de ock dagligen i hans ord, som voro ande och liv. Detta taboritiska element grundlade, underhöll och fulländade rotbarnet, rotförlåtelsen, genom vilken de redan då »voro rena», nämligen »i kraft av ordet», ännu icke i kraft av blodet (Joh 15:3). De voro rena i roten, som skapats av det taboritiskt andelekamliga ordet. Men detta »helt och hållet rena» rotbarn (Joh 13:10) låg ännu väsentligen inneslutet i synd-, skuld- och dödsandens »moderliv» (Joh 16:21, 22). Men genom döds- och uppståndelsefödelsen med mästaren fördes fångarna ut. Och denna förlossning var förlåtelsen i hans blod. Genom den sändes synd-, skuld- och dödsanden »bort», eller försattes ur verksamhet.

Vid nattvardsbordet nämner Kristus icke nyfödelsen, blott syndaförlåtelsen. Och i samtalet med Nikodemus (Joh 3) nämner han icke syndaförlåtelsen, blott nyfödelsen, om vilken han bedyrar, att utan den får ingen se eller kan ingen ingå i Guds rike. Förlåtelsen och födelsen hava alltså samma frälsande rang. De måste följaktligen vara en och samma frälsning. Vid nattvardsbordet innesluter han nyfödelsen i syndaförlåtelsen; och inför Nikodemus innesluter han synda-förlåtelsen i nyfödelsen. — Han sammanfattar allt i den utlovade anden; och i himmelsfärdens högtidliga avskedsstund hänvisar han blott till den utlovade anden. Ty i den stå både förlåtelse och födelse såsom en och samme ande. Likasom Paulus har förlåtelsen inne i Kristi ande, så förlade ock Kristus förlåtelsen i den utlovade anden, *aldrig* utanför den.

Blott två gånger gav Kristus förlåtelse, nämligen åt den lame och åt synderskan (Matt 9; Luk 7). Och det var blott rotförlåtelse, icke förlåtelse i blodet, ty detta var ännu icke gjutet och födelseanden ännu icke given (Joh 7:39). Men dagligen utsådde han rotförlåtelsens ande genom sitt ord. Och i Apostlagärningarna se vi denna rotförlåtelse skjuta upp såsom pingst- eller födelseförlåtelse i många hjärtan.

Syndernas förlåtelse kallar Paulus »förlossningen». Och huru han själv fick denna förlossning och vari den består, det har han tydligt och grundligt sagt oss i Rom 7:e och 8:e kapitel, i vilka vi hava nyckeln till hans frälsningslära. Andens lag gjorde honom fri från syndens och dödens lag, som just är »mörkrets välde». Det var alltså icke den eviga fördömelsen, som Paulus närmast fasade för i Rom 7:e, utan det var för syndens och dödens lag, som för till fördömelsen. Och det var icke den eviga fördömelsen, som han i första hand frälstes ifrån i Rom 8:e, utan det var från syndens och dödens lag. Och såsom följd därav kom frälsningen från fördömelsen. Det säger han ju tydligt i dessa ord: »Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus.» Varför? Jo, *»ty* 'Andens lag' har gjort mig fri från syndens och dödens lag». »Andens lag», som är den sionitiske laganden med slaktmärket, ryckte honom ut ur den ande, bort från den väg, som leder till fördömelsen, vägen i härskande synd, i rådande onda begär; och *därmed* vart han

frälst från fördömelsen.

Paulus stod alltså icke och gapade i vädret efter ett juridiskt straffsummeblod, som skulle frälsa honom från fördömelsen. Nej, han låg djupare än så. Hans frälsning är invärtes. Han fick sin förlossning, sin förlåtelse, sin frihet, genom »Andens lag», som i själva hans ande försatte syndens och dödens lag ur verksamhet, eller som sade: »stopp!» till dödshjulet, vilket »rullade» Paulus mot helvetet, och igångsatte det sionitiska livshjulet, vilket »rullade» honom till himlen. Och detta andelagshjul snurrade så väldigt i Paulus, att hela 8:e kapitlet blev ingenting annat än »anden», »anden», »anden», »anden» ... Och han använder här varken det ordet förlåtelse eller det ordet födelse. Ty förlåtelse och födelse äro för Paulus: förlossningen från mörkrets välde, och denna förlossning kallar han här frigörelse från syndens och dödens lag. Denna frigörelse *är* förlåtelsen, *är* födelsen. Han sammanfattar allt i den 19 gånger nämnde anden, som är förlåtelsens och födelsens ene och samme ande; alldeles såsom Kristus sammanfattar allt i den utlovade anden.

Då Paulus var fånge i Rom 7:e, då *hade* han en syndaförlåtelse, nämligen den, som han själv uttrycker så: »Gud tillräknade icke världen hennes synder». Han låg under världsförlåtelsens ande, som barmhärtigt fritog honom från den juridiska skulden: att själv frigöra sig från syndens och dödens lag, och som därmed barmhärtigt sköt undan fördömelsen. Och utan den förlåtelsen hade Rom 7:e och 8:e aldrig funnits till på vår jord. — Han låg under den väldige ande, som sveper världsförsoningens vingar kring hela jorden, och som här framruvade rotförlåtelsen, det skriande behovet av frigörelse från syndens och dödens smutslag, som tryckte honom allt djupare ned i orenheten. Han gick här i skola för att lära, att frälsningen är en nåd, en frigörelse av Gud och icke av Paulus, och för att lära, vad nåd är, nämligen en frigörelse: icke från lag till icke-lag, utan från lag till lag, från bokstavens lag till »Andens lag», från Sinai lag till Sions lag, med ett ord: för att lära sig, vad »afésis» är, nämligen en sådan förlåtelse, som är en förlossning från mörkrets andevälde och en insättning i ljusets andevälde.

Så går det till. Men icke så, som skökan lär. Hon skrämmer upp människorna med en gudsvrede, som icke finns till, och med en syndaskuld, som efterskänktes redan på fallets dag. Och så uppjagar hon i hjärtana en sjuklig samvetsoro, som säger sig »icke kunna få frid med mindre man vet, att Kristus lidit det eviga helvetet i ens ställe». Och så stillas denna uppdiktade oro med ett uppdiktat blod. Och så ryckes uppmärksamheten bort just från den *närmast* liggande faran, just från syndens och dödens lag, som var Pauli fasa, just från syndens, skuldens och dödens *invärtesväsen*, andeväsen, hjärteväsen, mörkrets inre andevälde, och därmed från *frigörelsen* från detta välde genom »Andens lag». Och så leva människorna i detta härskande, lammbehornade hjärte- och sinnesfördärv, sakna blick för detsamma eller påstå det icke kunna bliva annorlunda och tro sig vara »frälsta i blodet». Detta är den lögnevangeliska frälsningen, med vilken skökan fördärvat mångtusen själar och gör det alltjämt.

Sammanfattning: världsförlåtelsen förlossar fångarna från

skyldigheten att själva förlossa sig från mörkrets välde; pingst- eller födelseförlåtelsen förlossar dem från detta välde. Så förhåller sig paresis-förlåtelsen till afésis-förlåtelsen enligt Paulus.

Det andra ordet

Det är detta: *»Den som har dött, han är rättfärdigad från synden»*. (Rom 6:7).

Denna död är döden med Kristus från synden (6:5, 6, 8–11). Det är döden med Lammet från vilddjuret, som är synd-, skuld- och dödsanden, eller mörkrets välde. Och den, som så dött från synden, han är rättfärdigad från synden.

Detta rättfärdigande är just den nytestamentliga förlåtelsen. Den kommer alltså till stånd blott genom döden från synden, *aldrig* på annan väg. Och den äges blott av den från synden döde. Ty blott denne döde lever i den uppståndne, i vilken förlåtelsen är.

Men nu tänker sig även Paulus Kristi död såsom en födelse, likasom Petrus tänker sig den så (Apg 2:24). Ty just på hans död och uppståndelse tillämpar Paulus de orden: *»Du är min son, i dag har jag fött dig»* (Apg 13:16, 29–33). Alltså är döden med Kristus från synden detsamma som ut-födelsen med Kristus från synden. Och sålunda kommer syndaförlåtelsen till stånd blott på födelseväg, enligt Paulus. Blott den ur synden utfödde är rättfärdigad från synden, ty blott han är infödd i Kristus, i vilken förlåtelsen är.

Alltså står syndernas förlåtelse, enligt Paulus, aldrig dennasidan döden från synden, aldrig dennasidan utfödelsen ur synden, utan den står andrasidan denna död, andrasidan denna utfödelse. Blott den utdöde, den utfödde är rättfärdigad från synden.

Men där står en förlåtelse även dennasidan döden eller födelsen. Det är världsförlåtelsen, som efterskänkt den kalla, evigt obetalbara rättsskulden: människans juridiska skyldighet att själv rättfärdiga sig från synden. Utan denna förlåtelse kunde ingen människosjäl på vår jord utdö eller utfödas ur synden; hon sutte en evig fånge i densamma, såsom vi sett. Och i kraft av denna härliga förlåtelse är även den i synden döde, den ofödde, ett Guds barn, som är föremål för hans faderliga omtanke till frälsning, och det säkerligen långt djupare och innerligare, än vi ana. Och denna förlåtelse äges av både den *i* synden döde och av den *från* synden döde, ty den äges av *alla*. Men födelseförlåtelsen äges blott av den födde.

Men synd är skuld. Och härskande synd är härskande skuld. Men härskande synd är det andliga självmordet eller döden. Alltså är syndens *övermakt* själva kärnan i skulden; döden är skuldens tyngdpunkt och vredens brännpunkt.

Min rådande synd-ande, som är dödsanden, är *anden* i min skuld; mitt rådande syndahjärta, som är dödshjärtat, är *hjärtat* i min skuld; min rådande syndasjäl, som är dödssjälen, är *själen* i min skuld; mitt rådande syndabegär, som är dödens begär, är *livsroten* i min skuld.

Hela detta synd- och dödsväsen, som är mörkrets välde, i vilket jag sitter en fånge, är skuldens och straffets väsen, invärtesväsen. Syndens och dödens ande är alltigenom en skuldande, syndens och dödens lag alltigenom en skuldlag. Vilddjuret är på varje punkt icke blott synddjuret och dödsdjuret, utan ock skulddjuret. Synd, skuld och död

sitta oupplösligt ihop, som tre glas blandade »bittervatten». De äro en *ande,* den blott själiske, den förstabudslöse människoanden.

Människa, din skuld svävar icke i luften, du bär den i dig, du *är* den, ty du *är* i varje sekund slutsumman av det flydda livets skulder, du är skuldmänniskan, som består av jämnt 10 000 *minus, debet, deficit* i vad du borde vara.

Men huru skall jag nu få förlåtelse för denna min skuld, som är en *andemakt,* syndens övermakt över mig? Huru bliva rättfärdigad från den? Ja, här finns i himmel och på jord ingen annan utväg än den, som den förstfödde banade genom utfödelsen ur skuldens och straffets ande. Kristus blev lösen- eller betalningsmänniskan just genom att i den eviga rättfärdighetens förstabudsallhet och andrabudshelhet på födelseväg genomlida och utlida, sönderlida och upplösa den världsbehärskande skuldanden. Och så blev det eviga evangeliet *lösenordet.* Och det är *säden, säden.* Då den utsås i hjärtat, skapar den rotlösen, som är det skriande behovet av förlossning, av utfödelse ur skuldandens dödligt kvävande »moderliv». Och det är detta lösenord, som både *utföder* människan ur skuldanden, och som *är* den födda lösen, den födda utlösningen.

Med andra ord: Det är betalnings- eller lösenmänniskan Jesus Kristus, som först tager gestalt mitt inne i skuldmänniskan såsom rotbetalningsmänniska, vilken är det skriande behovet av att genom Guds nåd få bliva en förstabudsall och andrabudshel människa, som råder över skuldmänniskan. Och sedan tager han genom utfödelse gestalt i människan just såsom denna första- och andrabuds-människa, vilket är betalnings-människan för hennes skuld.

Och denna din betalningsmänniska finnes aldrig till utanför betalningsmänniskan Jesus Kristus; en millimeter, så att säga, utanför honom — och hon är försvunnen. Men inne i Kristus står du såsom en, icke juridisk, utan livs levande födelse- eller skapelsebetalning inför Gud, ett den eviga nådens nådebarn i den människans Jesu Kristi nåd. Detta barn är grenbetalningen i stambetalningen, såsom vi sett förut. Det är *det* barnet, som är rättfärdigat från synden. Ty det är *gjort* rättfärdigt genom den eviga rättfärdighetens skapelse i detsamma. Det barnet *är, är* Guds rättfärdighet i Kristus. I det barnet har den eviga rättfärdigheten grenvis fått ut sitt evigt oeftergivliga rättskrav, som är första- och andrabudskravet. Och därmed är första- och andrabuds-skulden efterskänkt.

Så blev anden »friköpt» från skuldanden genom Kristi skuldupplösande oskuldsande, hjärtat »friköpt» från skuldhjärtat genom Kristi skuldupplösande oskuldshjärta, själen »friköpt» från skuldsjälen genom Kristi skuldupplösande oskuldssjäl, begäret »friköpt» från skuldbegäret genom Kristi skuldupplösande oskuldsbegär. Och denna »friköpning» skedde på samma väg, varpå han stamvis »friköpte» hela världen: födelsevägen. Och någon annan friköpningsväg står det icke till att uppleta i skriften.

I anden står rättssinnet. I honom sitter »rättfärdighetens bälte». Hans medelpunkt är samvetet. I samvetet göras alla gärningar, både goda och onda.

Och samvetet är tvåsidigt: första- och andrabudssamvetet. I det levande förstabudssamvetet göras levande gärningar, och det sekundligen, ty det gör sekundligen Gud till sin Gud och nästan till sin broder. Men det döda förstabudssamvetet gör »döda gärningar», och det sekundligen, ty det undanskjuter sekundligen Guden En för merguden, och nästan för det själviska självet.

I det döda samvetet ligger alltså skulden. Och den är förstabudsskuld och andrabudsskuld, grundskulden och följdskulden. I denna tvåsidiga skuld ligger den tvåsidiga gudsvreden innesluten såsom förstabudsvrede och andrabudsvrede. Den ligger där som en molande glöd. Och då *den* flammar upp, då *kostar det i sanning att vara människa.* Då får hon se, *var* hon har sina synder. De ligga icke blott överallt i det förflutna. De stå alla såsom krävande fordringsägare i hennes samvete. Och där brinna de såsom 10 000 eldsglöder. Det är skuldens och vredens dödligt kvävande »moderliv». Och just här griper födelseförlåtelsen in och utföder samvetet ur första- och andrabudsskulden och därmed ur första- och andrabudsvreden, och inföder det i Kristi första- och andrabudssamvete, som är försoningssamvetet, i vilket Guds första- och andrabudsvälbehag ligger inneslutet.

Kristi intill blods rena samvete på korset är nu hans paradissamvete i paradisblodet. Det är försoningssamvetet. Förlåtelsen ligger *aldrig* utanför det. Jag måste göra samvetsbyte, utbyta mitt skuld- och vredessamvete mot Kristi oskulds- och välbehagssamvete, i vilket förlåtelsen är.

Kristi paradissamvete i paradisblodet är *säden.* Då den mottages i hjärtat, då skapar den rotsamvetet, som är det skriande behovet av förlossning, av utfödelse ur den tvåsidiga skulden med den tvåsidiga vreden. Och detta paradissamvete både utföder samvetet ur denna skuld och vrede, och *är* det utfödda samvetet, *är* Kristi samvete i människogestalt.

Kristi paradisande, i vilken hans paradissamvete med lösenblodet är medelpunkten, genomsköljer min ande, i vilken mitt samvete är medelpunkten, »renar det från döda gärningar» (Heb 9:14; 6:1), som äro det döda första- och andrabudsväsendet, skuld- och vredesväsendet, och löser det *så* från det olidliga skuld- och vredessambandet med det förflutna, och insätter det i sig, så att det står som ett renskapat samvete i »**helig ande**» (Rom 9:1), står såsom ett första- och andrabudssamvete i Kristi första- och andrabudssamvete.

Blott så får människan frid för det flydda livets synder. Ty hon har dött med Kristus från dem. Och såsom den lekamligen döde är utanför den jordiska världen och därmed oåtkomlig för alla krav och för all fiendehand från henne, så är den från synden döde, den från synden utfödde, inne i en annan värld, i den älskade Sonens rike, och oåtkomlig för mörkrets välde.

Kristi paradissamvete i paradisblodet är sötvattnet. Mitt skuld- och vredessamvete är »bittervattnet». Hans samvete måste genomströmma mitt samvete och förvandla det till sötvatten, så att det står såsom ett sött samvete i Kristi söta samvete. Denna sötma är förlåtelsen, rättfärdigandet från synden, Faderns välbehag till det födda barnet.

Så får man *verklig* frid, den *födda* friden, som står oändligt uppöver

den ofödda, flyktiga »lånefriden»». Och ett med Kristi paradissamvete *verkligen* besått samvete åtnöjer sig icke med mindre än skapelsefriden, som *aldrig* erhålles på annan väg än genom utfödelse ur skuld- och vredessamvetet och infödelse i Kristi samvete, så att det står till *grundväsendet* förstabudsallt och andrabudshelt i hans försonings-samvete, vilket barmhärtigt överskyler och sekundligen bortsköljer den sekundliga synden och bristen, som även en Johannes fick dragas med, så länge han levde.

Och så får man erfara, att lösenblodet är en livs levande verklighet, *en väldig realitet,* en allestädes närvarande ande, den tronsatte kraftanden med blodsmärket. Inför denne krönte blodsande segnar skuld-, straff- och vredesanden ned och ligger där kvävd, maktlös, upplöst. Men löser du blodet från anden, så att Herren icke får vara *anden, även till blodet,* då mister blodet sin utlösande, utfödande kraft, och din skuld- och vredesande sitter i ditt innersta på tronen, görande sig ett par lammhorn av ditt försoningsblod. Och din tvärsäkra belåtenhet med detta blod tyder på en ful fint av den fule: att genom »Kristi blod» frälsa livet hos din gamle Adam.

Så se vi, att födelse och förlåtelse äro samma sak, en och samma frälsningsakt. Födelsen är det evigt uranlagda, det centrala i den tregradiga skapelseplanen. *Förlåtelsen är den säregna beskaffenhet, som födelsen antager på grund av synden.* Den varder en utfödelse ur synden i stället för en utfödelse ur blotta frestelsen till synd, och särskilt en utfödelse ur synd och död såsom *skuld,* samvetets utfödelse ur det tvåsidiga skuldsamvetet med den tvåsidiga gudsvreden och infödelse i det tvåsidiga försoningssamvetet med det tvåsidiga gudsbehaget, som är rättfärdigandet från synden. Den nytestamentliga förlåtelsen är en *födelseförlåtelse;* den kommer till stånd blott genom födelse, och den äger bestånd blott såsom en födelse i den förstfödde.

Vid sidan av vårt »andra ord av Paulus» sätta vi nu det stora förbundsordet i Hebréerbrevet, profeternas och apostlarnas grundord. *»Detta är det förbund, som jag skall sluta med dem i kommande dagar:* ***Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem,»*** och: ***»Deras synder och deras överträdelser skall jag aldrig mer komma i håg»*** (Heb 10:16, 17).

Paulus säger: »Den som har dött, han är rättfärdigad från synden.» Och detta rättfärdigande är den nya förbundsförlåtelsen; som vi sett. Och denna förlåtelse uttrycker förbundsordet så: »Deras synder och deras överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg.»

Paulus sätter rättfärdigandet från synden i samband med döden från synden; och förbundsordet sätter icke-ihågkommandet av synden i samband med lagläggningen i hjärtat och lagskrivningen i sinnena.

Denna lagläggning och lagskrivning är detsamma som döden från synden. Ty lagläggningen i hjärtat är just frigörelsen från syndens och dödens lag genom »Andens lag». Och »Andens lag» är, som vi sett, Kristi ande med den in i döden fullbordade lagen i sig; eller: »Andens lag» är den sionitiske lag-anden med slaktmärket, d.ä. försoningsanden. Lagläggning och lagskrivning äro alltså ombyte av lag-ande, utbyte av syndens och dödens lag-ande mot den sionitiske lag-anden med slaktmärket. Och detta byte kommer till stånd blott på födelseväg. Ty denne ande är *säden, säden.* Och då den mottages i hjärtat, skapar den

först rotlagen till »Andens lag». Och denna rotlag är det skriande behovet av förlossning, av utfödelse ur syndens och dödens härskande lag. Och sedan både *utföder* han människan ur denna lag och *är* den födda lagen, *är* »Andens lag» i människogestalt, *är* den i hjärtat lagda och i sinnena skrivna lagen.

Denne födde lag-ande, som är försonings- och förlåtelseanden, är just den nye förbundsanden, som profeterna så omständligt och eftertryckligt påvisat och förutsagt. Med den anden i hjärta och sinnen är människan rättfärdigad från synden. Blott *så* kommer den nya förbundsförlåtelsen till stånd, nämligen genom den förbundsmässiga lagläggningens och lagskrivningens skapelsehandling. Ty denne födde ande borttager synd och död i deras inre härskande andeväsen. Och detta andeväsen är just själva roten till det flydda livets syndaträd. Och den roten ryckes upp i hjärta och sinnen genom lagläggningen i hjärtat och lagskrivningen i sinnena. Och därmed blir samvetets olidliga skuldförpliktelse till det förflutna avskuren. Syndaträdet ligger där rotlöst. Och den världsstyrande försoningsanden tager det om hand och dödar och upplöser det fullkomligt i sinom tid, även om det skulle kräva århundraden, ja, årtusenden.

Sålunda står Guds icke-ihågkommande av synden aldrig *dennasidan* lagläggningen, utan *andrasidan* densamma. Så länge syndaträdet *står* i hjärta och sinnen, så länge *står* det ock i Guds minne. Men då det blir rotlöst i hjärta och sinne, då blir det ock rotlöst i Guds minne. Förbundsförlåtelsen står blott såsom ett icke-ihågkommande av en synd, som icke mer *»står»*, ty den står aldrig tillsammans med *»stående»* eller härskande synd.

Detta se vi ju tydligt av själva förbundsordet. Guds icke-ihågkommande av synden sättes icke *före* utan *efter* lagläggningen: »Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem» och: »Deras synder och deras överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg». Det är ordningen. Och om denna lagläggning och lagskrivning och om detta icke-ihågkommande av synden: om dessa två saker just *i denna ordning* säges det med eftertryck både i gamla och nya testamentet, att detta *är, är, är* det nya förbundet. Var då så snäll och stick inte in någon förlåtelse *före* lagläggningen eller födelsen under namn av nytestamentlig förlåtelse, såsom skökan gör. Ty *före* lagläggningen står blott världsförlåtelsen, som fritager människan från den juridiska skyldigheten att *själv* lägga Guds lagar i sitt hjärta och skriva dem i sina sinnen, så att han aldrig mer kommer hennes synder ihåg. Men *efter* lagläggningen står den nya förbundsförlåtelsen.

Denna senare förlåtelse kommer till stånd blott genom lagläggningen, såsom vi sågo nyss; och den står blott så länge lagläggningen står. Rives den upp, då rives förlåtelsen upp. Det ser du ju tydligt hos tjänaren med de 10 000 skuldpunden. Hans förlåtelse stod jämt så länge, som lag-anden stod i hans hjärta. Men när den föll genom obarmhärtigheten mot medtjänaren, då föll ock förlåtelsen; och därmed föll alla 10 000 punden över honom för evigt. Så förhåller sig förlåtelsen till lagläggningen. Den förutsätter densamma; och den står och faller med densamma. Tager synd- och skuldanden igen sig, då har jag skulden *över* mig och i mig på nytt.

Var alltså rädd om din födde första- och andrabudsande, all-kärlekens ande mot Gud och hel-kärlekens ande mot nästan. Ty synd-anden vill sekundligen skjuta rot i hjärta och sinnen. Och får den skjuta rot, så att den tager överväldet, då rotrycker han lag-anden ur hjärta och sinnen. Och du känner ju, huru orolig och outsägligt suckande och lidande denne din förbundsande blir, då synd-anden vill skjuta rot. Och du känner, huru innerligt, allvarligt och skarpt han varnar dig. Ty han är Kristi ande, din bäste, ja, ende verklige vän. Och han vill så innerligt gärna hava rot i dig. Men han kan genom rotskjutande synd-ande bliva så rotlös i dig, att han med outsägliga tårar måste lämna dig för evigt. Det behövs blott, som du ser av liknelsen, en uppsåtlig och bibehållen obarmhärtighet mot din nästa — och avskedsstunden är inne, och du står inför detta fasansfulla ord: »betala allt det du är skyldig ».

Så allvarlig är den nytestamentliga förlåtelsen. Den står blott i den sionitiske första- och andrabudsanden, *aldrig* utanför den. Uppsåtlig lagöverträdelse störtar människan ur försoningens lag-ande, som är förlåtelseanden.

Denna förlåtelse är alltså en allvarlig invärtessak, icke en sådan där lättvindig kvitteringsaffär, som skökan lär och tror. Hennes förlåtelse är den *ofödda* förlåtelsen, som hon sticker in i stället för den födda och utgiver för nytestamentlig, vilket den icke är. Ty inom det nya förbundets ram står allt i skapelse eller födelse. Det är ett skapelseförbund, inom vilket intet gäller, som icke *är* en ny skapelse; inom vilket alltså ingen annan förlåtelse gäller än den, som *är en skapelse*- eller *födelseförlåtelse,* en skapad eller född förlåtelse.

Det tredje och det fjärde ordet

Det tredje är detta: *»Jag födde eder ju i Kristus Jesus genom evangelium»* (1 Kor 4:15; jfr Gal 4:19; Filem 10.)

Och det fjärde är detta: »I *haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herren Jesu Kristi namn och i vår Guds ande»* (1 Kor 6:11).

I det förra ordet kallar Paulus korintiernas frälsning för en födelse genom evangelium, liksom Jakob och Petrus kalla »de förskingrades» frälsning för en födelse genom »sanningens ord» eller den »oförgängliga säden». Sålunda har även Paulus födelsevägen såsom frälsningens enda väg, vilket vi ock sett förut.

Och i det senare ordet kallar han deras frälsning för rentvagning, helgelse och rättfärdiggörelse. Det är alltså *samma* frälsning, som han förut kallat en födelse genom evangelium.

Sålunda äro rentvagning, helgelse och rättfärdiggörelse en *födelse.* Men dessa tre saker äro tre olika benämningar på syndernas förlåtelse. Alltså är syndernas förlåtelse enligt Paulus en *födelse,* såsom vi ock sett förut.

Detta angiver han även genom det element, i vilket de tre sakerna ske. Det är nämligen en rentvagning, en helgelse, en rättfärdiggörelse »i Herren Jesu Kristi namn och i vår Guds ande». Det är det gemensamma elementet för alla tre, vilket alltså utgöres av »Kristi namn och av Guds ande». Och det två gånger upprepade ordet »i» är i grundtexten samma ord på båda ställena: i Kristi namn och i Guds ande.

Sålunda består rentvagnings-, helgelse- och rättfärdiggörelse-elementet av två saker: Kristi namn och Guds ande. Det är alltså en sammansättning av Gud och Kristus; ja, just den sammansättning av dem, vilken uttryckes så: Lammet hade 7 horn och 7 ögon, som äro de 7 Guds andar, vilka äro utsända över hela jorden. Guds ande har tagit sig väg till jorden genom Kristus och utför frälsningens verk i hans namn. Guds sju andar i Lammets sju andar — det är det sammansatta elementet.

Rentvagnings-, helgelse- och rättfärdiggörelseelementet är alltså den nye förbundsanden med förbundets blod och förbundets vatten i sig, vilken ande giver det nya, rena, heliga och rättfärdiga förbundshjärtat, som profeterna så eftertryckligt betonat och förutsagt. Eller: elementet är Guds ande, sådan han ingått i Kristus, så att Herren, både till anden, själen och kroppen (och därmed naturligtvis även till blodet), *är* anden, den utlovade anden, försoningens första- och andrabudsande med blodsmärket.

Och just om denne Herren-anden säger Paulus till korintierna: *»Där Herrens ande är, där är frihet»* (2 Kor 3:17). Sålunda står rentvagningens frihet från orenheten inne i Herrens ande, *aldrig* utanför den; helgelsens frihet från oheligheten inne i Herrens ande, *aldrig* utanför den; rättfärdiggörelsens frihet från orättfärdigheten inne i Herrens ande, *aldrig* utanför den. Blott en millimeter, så att säga, utanför Herrens ande — och jag ligger där pladask i orenhetens, oheligheten och orättfärdighetens ande, även om jag är så »vit» utanpå som själve Kaifas.

Sålunda står förlåtelsens frihet från skulden inne i Kristi ande, *aldrig* utanför den. Och sålunda kan jag *aldrig* erhålla syndernas förlåtelse utanför Kristi ande, utan blott *genom, i och med* denne frihetsande, i vilken all frihet är.

Alltså är rentvagningen, helgelsen och rättfärdiggörelsen — vilket allt är syndernas förlåtelse — en utfödelse ur den smutsige slav-anden och en infödelse i Kristi frihetsande, en utfödelse ur det sjusidiga smutsnamnet och en infödelse i det stora namnet, det enda frälsarenamnet, det sjusidiga kraftandenamnet: **Jehovah-Jesus.**

Jesu namn är *säden, säden.* Då det utsås i hjärtat, skapar det rotnamnet till »det nya namnet». Och detta rotnamn är det skriande behovet av en full och hel frälsning i Jesu namn från smutsnamnet, syndarenamnet. Och Jesu namn både ut-föder människan ur detta fula namn och *är* det födda namnet, *är* namnet Jesus fött, omsatt i människogestalt eller till den frälsta människans namn. Hon är i Jesu namn; och Jesu namn är i henne; så att hon bär Lammets namn på sin panna, som strålar av Jesus och instrålar Jesus i världen (Upp 14:1). Och i den tredje födelsen, den andelekamliga, omfödes detta namn till det »nya namn, vilket ingen känner utom den, som får det» (Upp 2:17).

I våra två textord se vi sålunda, vilken betydelse Paulus här inlägger i det ordet rättfärdiggöra. Det är icke en rättfärdiggörelse i ett andelöst straffsummeblod, utan en rättfärdiggörelse »i Herren Jesu Kristi namn och i vår Guds ande», alltså icke världsrättfärdiggörelsens utanförfrälsning, utan pingsträttfärdiggörelsens invärtesfrälsning. Och

han kallar den för en födelse genom evangelium, alltså en rättfärdiggörelse, i vilken människan *göres, födes* rättfärdig. Här står sålunda »rättfärdiggöra» icke i betydelse av en »blott och bar domshandling», utan i betydelse av en skapelsehandling, genom vilken människan insattes i det andra skapelsebeståndet i Kristus.

Det femte ordet

Det är detta: *»Vi voro ju själva förut oförståndiga, ohörsamma och vilsefarande, vi voro trålar under allahanda begärelser och lustar, vi levde i ondska och avund, vi voro värda att avskys, och vi hatade varandra. Men när Guds, vår frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, då frälste han oss, icke på grund av några rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet. Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande, vilken han rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår frälsare, på det att vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd skulle bliva arvingar till evigt liv efter hoppet* (Tit 3:3–7).

Här lägga vi märke till följande två saker:

Först: *att Paulus även här kallar frälsningen för en födelse.*

— I grundtexten heter det så: »Gud frälste oss genom ett bad av ny födelse och av förnyelse i helig ande», det är, genom ett pånyttfödande och förnyande bad i helig ande.

Sålunda är frälsningen ett bad. Den är pingstbadet, andedopet. Och i detta bad sker nyfödelsen, som alltså är en *renfödelse* eller en utfödelse ur orenheten. Och denna ren-födelse är just den rentvagning, som vi nyss sett i det »fjärde ordet», och som han i det »tredje ordet» kallar en födelse genom evangelium.

Och reningselementet är här »helig ande», vilken alltså är detsamma som »Kristi namn och Guds ande» i det »fjärde ordet». Det är sålunda helt och hållet ett andeelement. Icke »slaktblodet» och »slaktvattnet» i och för sig äro renande, utan sådana de evigt strömma i den slaktmärkte tron-anden, som är den helige bad-anden.

Och detta nyfödelsebad kallar han ock ett förnyelsebad. Ty då han inlägger denna förnyelse i själva frälsningen, så menar han icke den dagliga förnyelsen, utan den grundläggande förnyelsen, som är ett med nyfödelsen, och i kraft av vilken människan kan »förvandla sig» genom den dagliga förnyelsen (Rom 12:1, 2).

Men varför kallar Paulus nyfödelsen för en förnyelse? Jo, emedan nyfödelsen icke frambringar ett nytt människoväsen, utan blott *förnyar* det gamla, vilket icke gått förlorat genom synden, ty det är oförlorbart.[*]

Och förnyelsen sker då också i samma element som nyfödelsen, nämligen i »helig ande»; alltså icke i det lekamliga blodet och det lekamliga vattnet ur Jesu sår och sida, ty där voro de bundna av tid och rum och omöjliga för en människoande att bada i, utan i det andelekamliga blodet och vattnet i Herren-anden, vilka kunde närvara både i Korint och hos Titus på Kreta. — Glöm aldrig, att förbundets heliga blod och heliga vatten äro dig oändligt närmare än luften. Och lev dig in i detta rena, varma och ljuva paradiselement, så att det sekundligen förnyar din paradisande, paradissjäl och paradiskropp.

[*] Härom mer i vårt 7:e kapitel.

Bad-anden giver först rotbadet, droppbadet, vilket verkar det skriande behovet av nyfödelsebadet, som är ström- eller flodbadet från Guds och Lammets tron. Sedan kommer han såsom denna flod, såsom den »rikliga utgjutelsen av helig ande i Jesus Kristus», i vilkens dödslikhet den gamla människan dränkes och begraves, och i vilkens uppståndelselikhet den nya människan uppstår.

Så se vi även här den förlåtelsegestalt, som födelsen antager på grund av synden. Födelsen blir ett bad, i vilket synd-, skuld- och dödsanden badas bort. Denna syndernas bortbadning är syndernas förlåtelse, födelseförbundets födelseförlåtelse. Ty märk än en gång, att skulden till sin kärna är en *andemakt,* ja, just syndens övermakt över människan. Och det finnes i himmel och på jord ingen annan utväg ur denna världsbehärskande makt än den, som banades ur densamma på födelseväg av den förstfödde, vilken just genom sitt namn av den **Först**-födde förpliktar mig till inträde i det födelsenummer, som jag enligt utkorelsen har i de efter-föddas oändliga kedja, utan vilket nummer jag saknar rum och namn i födelseförbundets paradisvärld. Och sålunda utgöres syndernas förlåtelse av själva »födelsen ovanefter», för så vitt den ingriper i detta »nedanefter», som heter synd-, skuld- och dödsanden, genom en utfödelse ur densamme och en infödelse i Kristi synd-, skuld- och straffrie ande. — Sök aldrig att drilla dig till en *ofödd* förlåtelse under namn av nytestamentlig förlåtelse, ty det är skökodrillen. I Guds rike måste allt, även förlåtelseordet, börja som en säd och fortgå till frukt. Förlåtelsen ligger i födelsen eller *är* själva födelsen, för så vitt den utföder samvetet ur första- och andrabuds-skulden med första- och andrabudsvreden i och över sig, och inföder det i Kristi första- och andrabudssamvete med Guds välbehag i och över sig.

Ty märk Pauli ord i vår text: »Gud frälste oss genom ett nyfödelse- och förnyelsebad i helig ande». *»Frälste oss»,* säger han. Alltså voro Paulus och Titus *icke* frälsta *före* födelsen, utan de blevo frälsta *just genom födelsen,* alltså icke frälsta genom en personlig förlåtelse, som *föregick* födelsen, och av vilken födelsen vore en *följd;* nej, de *frälstes* genom födelsen, säger han. Födelsen är den *hela* och *enda* personliga frälsning, som Paulus känner. Han har alltså icke födelsen såsom ett följdsläp till en ofödd syndaförlåtelse, som skulle vara »fullkomligt frälsande». Det är skökan, som tagit födelsen på släp; naturligtvis, ty den är hennes död. *Där* ligger den fula finten av den fule: att skjuta födelsen åt sidan och därmed sönderbryta skapelseplanen och öppna dörren för skökan. Och så släpar hon de *ofödda,* de genom en diktad förlåtelse »frälsta» millionerna, med sig ned i det 7:e världsrikets avgrund, där hela världen gapskrattar åt födelsen från ovan. Vi höra redan nu det skrattet överallt i vårt land. Och säger du till skökan, att hon häri har skuld, så hånskrattar även hon.

Det står alltså fast, att Paulus har födelsen såsom *allena* frälsande, såsom *själva* frälsningen. Men därmed står det också fast, att han *inbegriper förlåtelsen i födelsen* eller att förlåtelsen är för honom en födelseförlåtelse, en skapelseförlåtelse, genom vilken människan står såsom en ny skapelse i Kristus, inne i vilken, enligt Paulus, förlåtelsen *är,* och utanför vilken den aldrig *är;* men inne i vilken den *alltid är en*

ny skapelse, ty i Kristus är allt en ny skapelse.

Men vi skulle lägga märke till *två* saker, sade vi.

Märk alltså nu för det andra: *att Paulus även här kallar födelsen för rättfärdiggörelse.*

Ty se, hur han skriver. Först kallar han frälsningen för ett »nyfödelse- och förnyelsebad i helig ande, vilken Gud rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår frälsare». Sedan slår han tillsammans allt detta i det enda ordet rättfärdiggöra. Ty så fortsätter han; »på det att vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle bliva arvingar». Här inlägger han alltså i ordet »rättfärdiggjorda» just det, som han förut kallat frälsning genom ett nyfödelsebad. Att badas och att rättfärdiggöras är för honom samma sak.

Och lägg så märke till elementet eller frälsningsmedlet. Det är här »Guds nåd»; »rättfärdiggjorda genom hans nåd», står där. Alltså ha vi nu fyra frälsningsmedel. Ty det medel, genom vilket korintierna föddes, var »evangelium»; och det medel, genom vilket de rättfärdiggjordes, var »Kristi namn och Guds ande». Och det medel, genom vilket Paulus och Titus föddes, var »helig ande»; och det medel, genom vilket de rättfärdiggjordes, var »Guds nåd». Och det är samma frälsning på alla ställena, nämligen den nytestamentliga frälsningen. Alltså äro alla fyra sakerna: evangelium, Kristi namn och Guds ande, helig ande och Guds nåd, samma sak, samma medel, genom vilket samma frälsning utföres, än under namn av nyfödelse, än under namn av rättfärdiggörelse.

Ty ingen vill väl påstå, att Paulus och Titus rättfärdiggörelse var en annan än korintiernas rättfärdiggörelse. Men korintiernas rättfärdiggörelse kom till stånd genom »Kristi namn och Guds ande»; och Paulus och Titus rättfärdiggörelse kom till stånd genom »Guds nåd». Alltså är »Guds nåd» och »Kristi namn och Guds ande» samma sak.

Och sålunda menas här icke Guds nåd i egenskap av den allmänna världsnåden, som blott fridömer från den juridiska självrättfärdiggörelsens evigt obetalbara skuld — den rättfärdiggörelsen *hade* Paulus och Titus —, utan här menas den *födande, skapande* nåden, den nåd, som Paulus kallar »Andens lag», vilken frigjorde eller »rättfärdiggjorde» honom från syndens och dödens lag, den nåd, som han kallar »liv och oförgänglighet genom evangelium», alltså den eviga livsnåden, första- och andrabudsnåden, vilken föder första- och andrabudsbarnet såsom *»arvinge* till evigt liv», just därför att »Guds nåd» är född i detta barn såsom evigt liv.

Ty märk än en gång den enkla men så allmänt förfuskade saken, att den nytestamentliga frälsningsnåden ligger helt och hållet innesluten i den utlovade anden, som är Kristi ande, ja, just enligt Paulus ända därhän, att den, som icke har den anden, hör icke Kristus till, står alltså utanför Kristus och därmed utanför den nytestamentliga frälsningen. Denna frälsning gives följaktligen *aldrig* i annan gestalt än i gestalten av den utlovade anden. Ty det finns ingen annan objektiv (utanför-) försoning med Gud än den utlovade anden, såsom Herren-stam-anden. Han, personen, är försoningen för hela världens synder. Och det finns ingen annan subjektiv (personlig) försoning med Gud än den utlovade anden såsom en *undfången, född* ande.

Guds nåd är den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande i Kristus. Genom framhävandet av denne synd- och dödsupplösande nåd-ande steg Guds nåd till sin högsta möjliga höjd. Och det är just denna den eviga rättfärdighetens nåd-ande, som är frälsningselementet, frälsningsmedlet med de fyra namnen. Det var genom denne evigt rätt-färdige nåd-ande, som Paulus och Titus rättfärdiggjordes.

Ty för att rättfärdiggörelsen skall vara nytestamentlig måste den bestå just däri, att den giver den utlovade anden, som är försoningsanden, nåd-anden. Giver den *icke* den utlovade anden, då för den icke ut över löftet, når alltså icke in i det nya förbundet och är följaktligen icke nytestamentlig. Den är på sin höjd blott den gammaltestamentliga rot-rättfärdiggörelsen till pingst-rättfärdiggörelsen.

Den födande rättfärdiggörelsen utesluter all mänsklig förtjänst. Ty den är en skapelseakt av den ureviga barmhärtigheten, och medlet, elementet, är denna barmhärtighet i dess högsta spets: den rättfärdige nåd-anden; och den* äger bestånd blott inne i denna nåd-ande, som är den sionitiske laganden med blods-märket, vilken med outsäglig och outtröttlig barmhärtighet genomtränger och omsluter den lille arvingen och sekundligen blodmärker den sekundliga synden och bristen till sekundlig död och begravning; vilken synd och brist är *mycket* större än den rättfärdigfödde ens anar. Här är det slut med berömmelsen. Ty just när det blir fråga om att vara frälst i och *genom* en förstabudsall och andrabudshel nåd-ande, då går det inåt och uppåt, dit fariseen, som är utanpå och nedanefter, aldrig når. Här kräves ett sekundligt innevara i Kristi all- och hel-ande och ett sekundligt utevara utanför första- och andrabudsdjuret, som är första- och andrabudssjälviskheten. Här blir förtjänsten lika med noll, sekundligen noll. Och all annan berömmelse blir utelyckt, utom den paulinska berömmelsen av Kristi kors, genom vilket världen, djuret, var korsfäst för honom och han för världen. Kristi hjärteomskärande och omskuren-hållande, utfödande och utfödd-hållande försoningsande blir berömmelsen, den nämligen, som icke är av den omskurne eller utfödde, utan av den omskärande eller utfödande (Rom 2:29). Fariseen är medfödd och viker *aldrig* för annat än födelsen från ovan.

Ty för att förstå vad Paulus här menar med en frälsning »efter Guds barmhärtighet» eller »genom Guds nåd», skall man giva akt på det historiska sammanhang, i vilket han ställer denna frälsning. Han lämnar nämligen först en förfärande beskrivning på huru han såg ut *före* frälsningen. Han säger: »Vi *voro ju själva förut oförståndiga och ohörsamma och vilsefarande, vi voro trälar under allahanda begärelser och lustar, vi levde i ondska och i avund, vi voro värda att avskys och vi hatade varandra.*» Så såg han ut. Han räknar upp 7 fula saker. Och alla 7 äro invärtessaker. De äro tillsammans just *vilddjuret*, synd-, skuld- och dödsanden.

Men icke nog med detta. Han har ännu en beskrivning. Och den lyder så: Vi gjorde rättfärdighetsgärningar. I grundtexten står: *»gärningar i rättfärdighet, vilka vi hade gjort.»* Denna s.k. rättfärdighet med s.k.

* nämligen rättfärdiggörelsen.

gärningar — vad var den? Jo, den var djurrättfärdigheten med djurgärningarna, den sinaitiska bokstavsrättfärdigheten, som saknar den 7:e anden, den eviga rättfärdighetens första- och andrabuds-ande, alltså en död rättfärdighet med döda gärningar. Denna s.k. rättfärdighet var följaktligen en lag-ande, nämligen djur-anden, iklädd en självgjord första- och andrabudsrättfärdighet med anspråk på frälsning inför Gud.

Alltså: i den första beskrivningen framställer han sig såsom djuret rätt och slätt, såsom »Pilatus»; i den andra såsom djuret förklätt, såsom »Kaifas»». Så såg han ut *före* frälsningen. Han var dubbeldjuret eller »vilddjuret i Guds namn».

Och *vad* var det då, som »Guds barmhärtighet och nåd» *mötte* i Paulus? Jo, en väldig ande, nämligen synd-, skuld- och dödsanden, iklädd egenrättfärdighetens första- och andrabudsande. Och *vad måste* då »Guds barmhärtighet och nåd» vara för att kunna frälsa Paulus? Jo, de måste vara en ännu väldigare *mot-ande* till denne väldige ande. Här förslår ingen annan nåd än den eviga rättfärdighetens, det eviga evangeliets djurupplösande, djurövervinnande nåd-ande såsom en gåvoande av ren barmhärtighet. Här räcker ingenting mindre än Sions krönte första- och andrabudsande med slaktmärket, inför vilken väldige ande Saulus-anden segnade ned på vägen till Damaskus. Här duger ingen annan rättfärdiggörelse än den, som verkställer andebytet, ingen annan än den, som av idel barmhärtighet *gör* rättfärdighet genom födelsen av den eviga rättfärdighetens ande, i och genom vilken födde ande människan *är* Guds rättfärdighet i Kristus, *är* ett av Gud skapat rättfärdighetsbarn med arvsrätt till det rike, som *är* rättfärdighet.

Och sålunda *kan icke* den nytestamentliga rättfärdiggörelsen vara blott *negativ*, blott fridömande, utan den måste komma med någonting verkligt *positivt.* Ty här står den rättfärdiggörande Guden inför en krönt andemakt, ja just inför »Pilatus och Kaifas», dubbeldjuret, som än i dag råder över alla jordens folk. Och här kräves just samme ande, som på det 5:e berget stamvis genomled och utled, sönderled och upplöste Pilatus-Kaifas-anden. Här står »Guds nåd» inför en världsbehärskande lag, syndens och dödens lag; och här måste »Guds nåd» framträda just såsom en lag, såsom »Andens lag», den personliga, krönta *mot-lagen* från det 7:e berget, vilken lag-ande mäktar säga till »Pilatus och Kaifas» det förlossande, förlåtande, födande: **»Stopp, och bort med dig, ditt avskyvärda djur!»**

Men här ligger det ödesdigra misstaget, såsom vi sett förut. Man avbryter den heliga laglinjen, följer henne icke fram till det 7:e berget, på vilket profeterna visa såsom slutberget, och på vilket Guds lag står såsom evangelium, såsom det eviga första- och andrabudsevangeliet i Kristus. Utan man stannar vid Sinai. Och där gör man Guds nåd till ett frisägande från lag till icke-lag. Så får man den budlösa nåden. Och i enlighet därmed gör man rättfärdiggörelsen till ett blott yttre fridömande från skuld och straff, alltså en budlös rättfärdiggörelse. — Eller: man avbryter den heliga andelinjen, följer henne icke in i uppståndelsen och upp på tron-berget, Sions berg, på vilket Lammet står invigt såsom försoningslamm med den sjusidige anden och slaktmärket eller såsom försoningsanden, Herren-anden, den enda försoning, som finnes i himmel och på jord; utan man stannar vid det

5:e berget, vid ett andelöst straffsummeblod, som tänkes giva en domsförlåtelse i himmelen, alltså en rättfärdiggörelse, som blott är en utvärtesakt, icke en invärtes skapelseakt, alltså en andelös rättfärdiggörelse; ty den säges icke giva anden; denne anses komma som en följd genom nyfödelsen. Detta är alltså en äkta skökofrälsning. Ty den påstås vara en fullkomligt frälsande rättfärdiggörelse, ehuru den icke giver den fyrsidige förstabudsanden, all-kärlekens ande, vilken är det enda i himmel och på jord, som gör solkvinnan eller bruden. Och så får man en rättfärdiggörelse, som väsentligen icke är något annat än världsrättfärdiggörelsen med sitt *ofödda* evangelium, sin *ofödda* rättfärdighet, sin *ofödda* nåd, sin *ofödde* ande, sin *ofödda* försoning, sin *ofödda* förlåtelse.

Nej, låt rättfärdiggörelsen vara vad den är enligt Paulus: ett realt invärtesgrepp, som griper »Pilatus och Kaifas» i nacken och häver ut dem; en invärtes revolution, som störtar Saulus och insätter Paulus; en rättfärdigfödelse, som föder rättfärdighetsbarnet med arvsrätt till den eviga rättfärdighetens paradisjord, där »rättfärdighet bor»; en rättfärdiggörelse, som *gör* solkvinnehjärtat, förbundshjärtat med den fyrsidiga allkärleken till Gud, den krönta förstabuds-bruden.

Och sätt icke in världsrättfärdiggörelsen i stället för pingsträttfärdiggörelsen. Ty denna ödesdigra förväxling har bortkrånglat och förvirrat den enkla frälsningsvägen för själarna och blivit det grumliga och fula vatten, i vilket den fule fiskar. — Mer om rättfärdiggörelsen i vårt 8:e kapitel.

Lägg så märke till Pauli tankegång *i allmänhet.* Han har ett starkt saksammanhang i allt vad han talar och skriver. Och det är den heliga ande- och laglinjen. Den följer han orubbligt. Det gamla förbundet är för honom *löftet* om anden, det nya är *utfåendet* av anden. Och hela Kristi uppgift består, enligt Paulus, blott i att anskaffa den utlovade anden. Därför sätter han icke slutpunkten i Jesu död, utan drager ut linjen in i uppståndelsen. Det se vi ju tydligt i dessa ord: »Vi *förkunna för eder det glada budskapet, att det löfte, som gavs åt våra fäder, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, därigenom att han låtit Jesus uppstå*» (Apg 13:32). Alltså är icke Jesu död, utan Jesu uppståndelse fullbordandet av löftet till fäderna. Naturligtvis; ty först i uppståndelsen blev Jesus »anden», som är den utlovade anden. *Där* först slår den gammaltestamentliga löftesknoppen fullkomligt ut i den sjusidige kraftandens sjubladiga blomma.

Och i fullaste överensstämmelse härmed grundar Paulus rättfärdiggörelsen icke på Jesu död, utan på Jesu uppståndelse. Ty så säger han: *»Jesus, vår Herre, blev för våra synders skull utgiven och för vår rättfärdiggörelses skull uppväckt»* (Rom 4:25). Sålunda bliva vi, enligt Paulus, rättfärdiggjorda *icke* i Kristi död i och för sig, utan i Kristi död sådan den evigt står i den uppståndne. Märk det!

Och se nu den fina överensstämmelsen mellan Paulus och Petrus. Den senare kallar frälsningen för nyfödelse, aldrig för rättfärdiggörelse. Och han grundar nyfödelsen *icke* på Kristi död, utan på Kristi uppståndelse: »*Lovad vare Gud, som fött oss på nytt genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda*». Här är den paulinska rättfärdiggörelsen

genom uppståndelsen och den petrinska nyfödelsen genom uppståndelsen *samma* sak. Det är samme ande, den utlovade anden, som möter dem båda i den uppståndne. Men Paulus utfår denne ande genom »rättfärdiggörelse», och Petrus utfår den genom »nyfödelse». Alltså samma frälsning under olika namn. Också räcker ju Paulus handen åt Petrus, då även han kallar frälsningen för nyfödelse, såsom vi sett.

Och andelinjen är för Paulus på varje punkt även laglinjen; och det ända därhän, att han låter allt »komma an på att hålla Guds bud», såsom vi sett (1 Kor 7:19). Den paulinska tron gör icke lagen om intet, utan fastställer densamma, nämligen såsom hjärtelagd och sinnesskriven förbundslag (Rom 3:31). Det gamla förbundet är för Paulus *löftet* om frigörelse genom »Andens lag»», det nya är utfåendet av denna frigörelse. Han låter laglinjen löpa in i Kristus genom hela hans liv och död och upp i uppståndelsen. Där blixtrar hon fram såsom »Andens lag», fyllande alla himlar och i sinom tid hela jorden med sitt heliga och milda sken. Där, i den 19 gånger nämnde anden, står Guds lag såsom »Guds rättfärdighet», såsom den eviga rättfärdigheten, det eviga evangeliet den eviga nåden. Där, i den 19 gånger nämnde lag-anden, stå de »tu buden» såsom »det största av allt», den 16-sidiga kärleken. Och det är just denna »Andens lag», det 16-sidiga »budet», som 16-sidigt frigör eller friföder, rättfärdiggör eller rättfärdigföder från det 16-sidiga synd- och dödbudet och därmed från det 16-sidiga sinaikravet.

Sålunda bryter Paulus aldrig den heliga ande- och laglinjen; sviker den aldrig ett ögonblick. Låt oss lära av honom. Ja, låt oss lära av honom.

Vi ha sett, att världsrättfärdiggörelsen har två sidor, nämligen dessa: du slipper den juridiska självförsoningen, och: den evangeliska gudsförsoningen i Kristus står dig till buds att förbundsmässigt mottagas, om du vill. Och detta härliga världsevangelium är säden. Då den mottages, skapar den först det gammaltestamentliga rotlivet, som är det skriande behovet av förlossning, av utfödelse och infödelse, eller det skriande behovet av den utlovade anden. Och i pingsträttfärdiggörelsen utfås denne ande.

Därmed har världsrättfärdiggörelsen fyllt sin stora, *grundläggande* uppgift, som är att rädda det första skapelsebeståndet och ställa det andra i utsikt, samt att i en allvarlig, nedbrytande domsskola lära människan, att särskilt detta senare stånd är ett *nådastånd*, som den barmhärtige Guden tilldömt henne utan all förtjänst.

Men därmed försvinner icke världsrättfärdiggörelsen. Den slutar icke på pingstdagen. Ty slutade den, då vore det slut med allt. Nej, den följer även pingstbarnet troget och ömt som huldaste moder. Ty visserligen har detta barn fått ut löftet om anden. Men det är blott andens *förstling*. Andens fullhet står ännu kvar såsom *löfte*, vilket skall utfås. Och detta barn har sekundlig synd. Och om blott en enda synd tillräknades till självförsoning, så vore det evigt förlorat.

Ty världsrättfärdiggörelsen tilldömer människan *en hel och full* frälsning av idel nåd, alltså icke blott den grundläggande frälsningen genom födelsen n:r 2, utan även den evigt fullkomnande frälsningen

genom födelsen n:r 3, som är även kroppens förlossning eller utfödelse. Så *mycket* innefattar världsrättfärdiggörelsens nådesdom och *så långt* sträcker den sig.

Världsrättfärdiggörelsen fortsätter alltså sitt domsverk, även *efter* pingstdagen, genom sekundligt tilldömande av förnyande ande såsom idel nådegåva, och genom sekundligt frändömande av självförsoningsskuld. Och den bibehåller alltjämt sin karaktär av att *icke* vara frälsande, utan blott att vara det allmänna villkoret i Guds sida för födelsefrälsningens tillkomst, bestånd och fortgång genom sekundlig födelse eller förnyelse allt intill kroppsfödelsens avslutande frälsning. Den är och förblir den stora barmhärtighetens eviga urberg, som bär upp *allt*, ja, både Lammet och Lammets verk. Den står där i alla tider och evigheter såsom denna alltfamnande urkärlek: *Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.*

Också känner varje pingstmänniska den fina och skarpa gränsen mellan de två rättfärdiggörelserna. Hon har fått kunskap om denna gräns redan under rotlivet, då hon fick låna den utlovade anden för att se skillnaden mellan ruvande och inneboende, mellan ofödd och född ande. Men hon kan även efter pingst få i bitter erfarenhet lära känna den gränsen på nytt.

Ty se här. Särskilt i början, innan födelsebeståndet vunnit stadga i en förstabudsall och andrabudshel kärlek, kan människan lätt falla ut ur detsamma. Och ett sådant fall beror alltid därpå, att hon icke förbliver i Kristi ande, som är födelsens ande. Hon glider ut ur densamme, och därmed glider hon ned i synd-, skuld- och dödsanden på nytt. Och under detta fall, som alltid börjar inne i anden och ofta sker så småningom och smygande, känner hon den inneboende andens vånda och varningar. Och då de ej hörsammas, stiger hon över gränsen. Det känner hon ock i sin ande. Där skiftas ståndpunkt. Förbundsrättfärdiggörelsen, som hon rev upp, går också upp å Guds sida. Och nu står hon blott i världsrättfärdiggörelsen. Då hon gick ut ur den inneboende anden, då gick ock denne ande ut ur henne och intog ställning till henne blott såsom världsrättfärdiggörelsens ande. Så föll hon ut ur beståndet; men därmed föll hon ock ned i straffområdet; och här får hon genomgå ett domslidande, motsvarande den synd-, skuld- och dödsande, som hon återtog i fallet, och det utsäde hon gjorde i den.

Så föll du ut ur välbehagets vredeslösa kärlek och ned i den med vrede värnade och väpnade kärleken. Och den är icke att leka med. Det fick du erfara. Men du fick ock erfara, vilken dyrbar klippa den kärleken fortfarande var. På den hölls du stadigt fast av allfadershanden mitt i allt ditt på nytt överflödande syndaelände, mitt i strypande ångest, tvivel och misströstan, ja, mitt i förargelsens vemod och raseri under domarnas splittrande åskor och nedbrytande oväder, då djuret levde upp och var nära att störta dig i vildtjurens och vildlejonets bottenlösa djup. I allt detta elände fick du dock ligga på världsrättfärdiggörelsens eviga urberg. Det kände du ock i djupet av din urpingstande. *Där* stod ett bestånd, det första skapelsebeståndet. Och det stod på barmhärtighetsberget, som det brusande havet så fullkomligt översköljde, att allting bortsköljdes för dig *utom det berget.* Där låg du

i ett fast grepp av en osynlig jättehand, i vilken du kramades fruktansvärt, ja, intill döds, men ur vilken ingen mörkrets makt kunde rycka dig. »Stilla, stilla, mitt barn!» Så viskades det så trofast och ömt mitt i själva domsugnen. Det var världsrättfärdiggörelsens Gud. De vittfamnande armarna slogos omkring dig, även då när du slog bort dem. Det stora, vida hjärtat, som omsluter alla och allt, stod orubbligt, även då när du klöste och rev i detsamma som en rasande tiger. Det var världsrättfärdiggörarens hjärta, som är själva urhjärtat till Lammets hjärta, och som iklätt sig detta för att kunna gå till bottnen i allt hjärteelände.

Så kom du i sjunderomarehålan på nytt, förgårdshelvetet, straffinkan. Varför? Jo, du förblev icke i åttonderomare-himlen, i »nittongånger-anden», som är födelse- och förlåtelseanden. Och varför gled du ned ur den? Jo, »Kaifas» for i dig. Du glömde, att nåden är nåd-anden, att frälsningen är idel nåd, och att den är en *livsnåd,* en första- och andrabudsnåd, en sekundligt *budfull* och icke *budlös* nåd. Och så måste du få en ny läxa i världsrättfärdiggörelsens nådelära och än en gång få det nya förbundets *fruktan* inbränd: den sionitiska konsten att spänna spännet och sekundligen hålla det spänt. Och när du så en tid blivit i barmhärtighet och dom rotbehandlad på nytt av världsrättfärdiggörelsens ruvande ande, så utföddes du på nytt ur synd-, skuld- och dödsanden och inföddes på nytt i den bortstötte förbundsanden. Och nu skämdes du. Ty du var riktigt stygg mot Gud, som trots allt ditt elände dock var så god emot dig.

Så kan tyvärr pingsträttfärdiggörelsen upprepade gånger rivas upp. Men världsrättfärdiggörelsen står fast. Pingstens ande kan tvingas att släppa; men världsrättfärdiggörelsens ande griper ögonblickligen tag i det fallande barnet, att det icke faller i avgrunden. Och denne ande släpper aldrig en människa på grund av syndaelände, det må vara huru stort och förskräckligt som helst, *blott detta elände får vara födslokval till ny och förökad livsnåd.* Den »stora barmhärtighetens» berg-ande flyr aldrig där synden överflödar, blott det är ett sådant flöde, att han *kan* »överflöda mycket mer», nämligen genom en djupare utfödelse ur synd-, skuld- och dödsanden och en djupare infödelse i den sionitiske första- och andrabudsanden. Ty något annat nådöverflödande i syndöverflödandet än *detta* finns icke. Ty syndens flöden äro till sin källa, *ande,* nämligen synd-, skuld- och dödsandeflöden. Och nådens flöden äro ock till sin källa *ande,* nämligen nådandens, försoningsandens, den slaktmärkte första- och andrabudsandens flöden. Nåden överflödar endast såsom ande, flödande bort ande; aldrig på annat sätt. Det är syndens och dödens härskande lag-ande, som överflödar i Rom 7:e. Och det är »Andens lag» eller den sionitiske lag-anden med slaktmärket, som överflödar i Rom 8:e. Det är denne senare som flödar bort den förre. Blott så överflödar nåden, där synden överflödar. Här stå synd och nåd i sina källor. Den senare angriper aldrig den förra i bäcken, utan i själva dess källa, som är ande. Bäcknåd är skökonåd.

Men får icke syndaeländet med dess åtföljande domar bliva en födelse till syndövervinnande liv, då står människan inför två faror: *förhärdelsens fara och eviga skadans fara.*

Se här den förra, som är den största av alla faror. Det bibehållna synd- och domsfördärvet blir en födelse till evig död. Här gäller Jesu förfärande ord: *»Den som älskar sitt liv, han skall mista det»* (Joh 12:25). Det sade han just med avseende på dödslikheten, dödsutfödelsen med honom (12:24, 26). Behåller människan syndens andekälla, så att nåd-anden, som är det eviga livet, icke kan bliva en källa *inom* henne, då mister hon det eviga livet, och hennes synd- och dödsandekälla övergår i den eviga synd- och dödsandekällan. Här står den »största faran» vid sidan av den »största barmhärtigheten». Människan kan genom självförhärdelse tvinga *även* världsrättfärdiggörelsens ande att släppa henne. Och då är hon släppt. Ingen hand finnes mer, som griper henne i fallet. Därför, då människan envisas att behålla det liv, som *måste* mistas, då börjar »den största faran» att signaleras. Andens varningar bliva allt skarpare och taga så småningom gestalten av gräsliga eldsflammor i anden, bådande den eld, som skall »förtära motståndaren».

Och den andra faran är denna: en svag och bristfull födelse, som vållar evig skada. Människan kan nämligen hålla fast vid världsrättfärdiggörelsens allmänna frälsningsgrund och vila vid det *ofödda* evangeliet, den *ofödda* rättfärdigheten, den *ofödda* nåden, den *ofödde* anden, den *ofödda* försoningen, den *ofödda* förlåtelsen, på ett så ensidigt och rävaktigt sätt, att en av Gud fullfödd, fullbildad och välskapad människa *aldrig* kan komma till stånd. Hon födes med förblivande lyten. En fot blir skavank och kan aldrig rättas till. Några av andens många händer bliva ofärdiga och kunna aldrig bliva färdiga. Några av andens många ögon bliva blinda och kunna aldrig få sin syn o.s.v. Och en sådan missbildad människa går miste om den eviga livslönen, allt i förhållande till missbildningen. Och det gives, enligt Paulus, sådana andliga missfoster, som gå miste om all lön, och som måste frälsas såsom genom eld (1 Kor 3:10–15). Detta är den eviga *skadan;* som alltså har många grader.

Sålunda kan världsrättfärdiggörelsens ande *tvingas* att antingen släppa människan för evigt och att tilldöma henne självförsoningens obetalbara skuld, eller att fråndöma henne den fulla livslönen och tilldöma henne en evig förlust.

Så fruktansvärt allvarligt är förhållandet mellan den allmänna och den enskilda rättfärdiggörelsen. Det är förhållandet mellan *det ofödda* och *det födda.*

Och så fruktansvärt allvarlig och ödesdiger är gränslinjen mellan de båda rättfärdiggörelserna. Denna linje skola Herrens heliga noga känna och beakta. Annars flyter den allmänna och den enskilda nåden ihop i ett virrvarr; och du vet icke var du befinner dig. Denna oklarhet är mycket allmän bland vår tids troende. Visserligen ha de en »klarhet», nämligen den, att de tro sig »ha det klart», under det att deras verkliga ståndpunkt är ett insomnande eller en yrvakenhet i ett svagt rotbarnaskap, där djuret blott ändrat gestalt och ännu råder över dem. Och så ligga de kringringlade av hornormen i trälhålan. Utfödelsen *genom* lag, *från* lag och *till* lag, nämligen genom och till »Andens lag», känna de icke, utan blott några förberedande provfödelser då, och då, som de taga för pingstfödelse. Rättfärdiggörelsernas gränslinje, som

just är tröskeln till himmelriket, pingstriket, andekyrkan, kristalltemplet, ha de icke fått blick för. Och denna självgjorda och tvärsäkra »klarhet» är det allra största hindret för att få den födda klarheten av Gud. Den är den ödesdigra fördämningen, som utestänger de himmelska flöden, vilka särskilt vår tid så väl behövde.

Nej, upp i vakttornet! Klar blick på pingstkyrkotröskeln. Och akta dig för att stiga ut över den. Ty här »glides det», smilas det, lirkas det så lömskt, försiktigt och tyst. Aj, aj! Nu glider det. Och nu signaleras det från högvakten: »Faran, faran!» Och nu suckas det i din ande- och sanningskyrka. Vem är det? Din vän. Hans blick mörknar. Och det börjar sticka och svida. Vad är det? Signalen är utflyttning från dig.

Så känner du mycket väl i din ande, då du glider ut ur pingsträttfärdiggörelsen och ned i världsrättfärdiggörelsen. Och du känner ock, när du upplyftes ur den senare och in i den förra. Men dessa upplyftningar måste vara *utfödelser;* varom icke, så antingen stannar du inom världsrättfärdiggörelsen med evig förlust eller utstötes ur densamma med evighetsförlust.

Så ha vi nu gjort ett litet försök i läran om världsrättfärdiggörelsen. Men därvid ha vi gått vår framställning betydligt i förväg och i denna del av vårt kapitel indragit mycket, som egentligen hör till den andra delen. Och vi ha gjort detta för att söka få saken så tydlig som möjligt. Ty världsrättfärdiggörelsen är ett för många okänt eller åtminstone obearbetat fält. Och vi göra ingalunda anspråk på att hava »bearbetat» det. Ty här finnas höjder, vidder och djup, i vilka vi för vår del endast kunna skymta en liten punkt här och där. Men dessa punkter äro för oss vissa och fasta, ty vi ha i någon mån fått leva oss till dem.

Det ordet »världsrättfärdiggörelse» står icke i skriften, lika litet som det ordet »Kristi förtjänst». Men saken finns där, såsom vi sett. Och man har givit denna sak olika namn. Till exempel: »Guds allmänna nåd genom Kristus», »den förekommande nåden», »den förberedande nåden» o.s.v. Och på namn och uttryck ligger mindre vikt. Men på saken ligger en omätlig vikt.

ANDRA DELEN

Det andliga skapelsebeståndet och pingst-rättfärdiggörelsen

Då nu dessa saker blivit från flera synpunkter behandlade i det föregående, inskränka vi oss här huvudsakligen till en sammanfattande återblick.

Det andliga skapelsebeståndet grundlade Gud i Kristus, då han i honom införde det eviga evangeliet eller framhade den eviga rättfärdigheten eller uppenbarade den eviga livsnåden eller födde den evige anden i människogestalt såsom Herren-Anden, vilken är försoningsanden. Den förstfödde från de döda *är* detta skapelsebestånd.

Men därmed är ingen människa personligen frälst. Hon måste inträda i detta bestånd, bliva en ny skapelse i Kristus. Därför utgår försoningens ord till den stamförsonade världen: »*Låten försona eder med Gud*»

(2 Kor 5:20). Och denna försoning sker blott genom pingsträttfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som giver försoningens eller skapelsebeståndets ande, i och genom vilken beståndsande människan *står* i den uppståndne och kan *bestå* i den uppståndne och därmed äga försoningsbeståndet inför Gud.

Ty att människans personliga frälsning kommer till stånd endast genom en andlig födelse eller en invärtes rättfärdiggörelse, det är en *genomgående och fullt tydlig lära i skriften.* Låt oss kasta än en blick på denna födelsefrälsning.

Vi gå då först till Kristus och fråga: Huru frälses en människa? Han svarar: Blott genom födelse. »*Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon varken se eller komma in* ***i*** *Guds rike.*» Och på denna födelsefrälsning lägger han en så oändlig vikt, att han stadfäste densamma med ett två gånger tvåfalt: ***»Sannerligen»*** (Joh 3:3, 5).

Alltså skrev Kristus för alla tider och folk över dörren till Guds rike det ordet: **Födelse.** Och man åkte sig både för att utstryka det och för att ditskriva något annat. Och särskilt åkte man sig för att skriva ordet »rättfärdiggörelse» eller »förlåtelse» framför detsamma, vilken s.k. »fullkomligt frälsande rättfärdiggörelse eller förlåtelse», skjuter födelsen åt sidan, och gör den blott till en följdsak och därmed avbryter udden i Herrens fyrfaldiga »sannerligen», genom vilken högtidliga och heliga ed inför himmel och jord han gjort födelsen till *allena* frälsande.

Och i denna förbundsfödelse inbegriper Kristus förbundsförlåtelsen i hans blod. Båda sakerna sammanfattar han i den utlovade anden, som är förbundets födelse- och förlåtelseande, utanför vilken födelsen eller förlåtelsen *aldrig* gives, men i och med vilken den *alltid* gives.

Och så gå vi till Petrus och fråga: Huru frälses en människa? Och han svarar, såsom mästaren lärt honom: Blott genom födelse. »*Lovad vare Gud, som fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder*» (1 Petr : 1:3, 4). Alltså: utan födelse intet hopp, intet arv, ingen himmel. Människa, märk det!

Och Petrus nämner ingen enda gång det ordet förlåtelse i sina brev. Därmed förringar eller utesluter han icke syndaförlåtelsen. Nej, *han har den i födelsen.* Förlåtelsen står för Petrus såsom frukt ur det »ljuvliga budskapets» säd, sådd och växt. Och *så* skall förlåtelsen stå.

Och så gå vi till Jakob och fråga: Huru frälses en människa? Och han svarar, såsom mästaren lärt honom: Blott genom födelse. »*Efter sin vilja har Gud fött oss genom sanningens ord, att vi skulle vara en förstling av hans skapade varelser*» (Jak 1:18). Alltså: utan födelse intet förstlingsskap; men utan förstlingsskap intet medlemskap bland de 12*2* gånger 12 tusen »jungfrurna» på Sions berg, vilka äro den sionitiska brudförsamlingen under de 42 månaderna, och vilka just äro »förstlingen från jorden» och »från människorna» och alltså icke blott från Israel (Upp 14:1–5). — Det kostar att stå bergsjungfru under vilddjurstiden, då hela världen är fången i den onde. Men kostar det, så smakar det. Födelsens jungfruskap giver *förstlingsskap* bland alla Guds skapade varelser. Den där har öra, han höre.

Och icke heller Jakob har det ordet förlåtelse en enda gång, nämligen

i betydelse av grundläggande förbundsförlåtelse. (Men i betydelse av förlåtelse för synder, begångna av en sjuk församlingsmedlem, har han detta ord en gång: Jak 5:15). Därmed förringar eller utesluter han icke syndaförlåtelsen. Nej, *han har den i födelsen.* Förlåtelsen står för Jakob såsom en frukt, ett barn av det i hjärtat »plantade» frälsnings- eller förlåtelseordet (Jak 1:21). Och *så* skall förlåtelsen stå.

Och så gå vi till Johannes och fråga: Huru frälses en människa? Och han svarar, såsom mästaren lärt honom: Blott genom födelse. »*Var och en, som är född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke synda, ty han är född av Gud*» (1 Joh 3:9). »*Vi veta om var och en som är född av Gud, att han icke syndar, ty den som har blivit född av Gud, han tager sig till vara, och så kommer den onde icke vid honom*» (5:18). »*Allt som är fött av Gud, det övervinner världen*» (5:4).

Sålunda: utan födelse ingen seger över synden, ingen förmåga att taga sig till vara för den onde, ingen kraft att övervinna världen, djuret. Så helt och hållet ligger frälsningen i födelsen. Människa, märk det!

Det går alltså icke an att lägga frälsningen i en »fullkomligt frälsande rättfärdiggörelse eller syndaförlåtelse» *före* och *utanför* födelsen, så att denna blott blir en följd av en sådan utanför-frälsning. Ty det innebär, att människan skulle vara »fullkomligt frälst» i ett tillstånd, då synden ännu råder över henne. Men en sådan frälsning är hädelse, såsom ju ock skökan rider på det vilddjur, vilket är fullsatt av hädelsenamn och alltså heter: »Hädelse». Och det hjälper icke att säga: »denna rättfärdiggörelse och födelse ske samtidigt.» Ty då inträffar ändå ett av de två: antingen äro de *samma* frälsningsakt, och då är allt gott och väl; eller äro de *två* akter, av vilka den förra är »fullkomligt frälsande» men icke den senare. Och då är man inne i hädelsen: fullkomlig frälsning utanför födelsen. Och praktiken klarlägger saken: födelselösa frälsningar i mångtusental, hornormsfrälsningar »i Kristi namn» *utan* invärtes seger över synden, *utan* hjärteförmåga att taga sig tillvara för den onde, *utan* andekraft att övervinna världen, hjärtedjuret, vilket i stället får tjänstgöra såsom ridhäst, *bärare*, *uppehållare:* hädelsekraken. — Nej, vi förbliva vid detta: födelsen är *allena* frälsande och tål ingen tjuvfrälsning vid sin sida. Men däremot tål den och *behöver* den en sådan föregående rättfärdiggörelse, som fridömer människan från självförsoningens evigt obetalbara skuld, en sådan föregående förlåtelse, som efterskänker den juridiska betalningen av de 10.000 punden och framräcker betalningsanden, såsom nåd-anden, att förbundsmässigt mottagas genom förbundsrättfärdiggörelsen eller nyfödelsen. Och det är också allt vad människan *behöver* av vägröjande domsfrälsning *före* födelsen. Och det skall hon nöja sig med.

Och även Johannes har Guds ord som en säd. Och det är just denna säd, såsom *förblivande* i människan, vilken giver henne oförmågan att synda: »hon gör icke synd, ty Guds säd förbliver i henne», säger han. Och detta sädens förblivande är detsamma som födelsen, ty han tillägger strax: »hon kan icke synda, ty hon är född av Gud». Och det är just den i hjärtat förblivande säden eller den stadgade födelsen, som gör ynglingarna till övervinnare: »*I ären starka, och Guds ord förbliver*

i eder, och I haven övervunnit den onde» (2:14). — Sädens eller ordets förblivande i människan är alltså detsamma som den utlovade andens stadiga inneboende i henne i motsats till rotlivets ostadiga in- och utväsen, då han på grund av rådande synd- och dödsande ännu icke kan stanna inom henne, utan måste inskränka sig till flyktiga besök då och då.

Och Johannes har det ordet »förlåtelse» endast några få gånger, men det ordet »budet» många gånger. Därmed förringar han icke syndaförlåtelsen. Han *har den i födelsen.* Förlåtelsen står för Johannes såsom förlåtelseordets *förblivande* i människan, såsom födelse- eller förlåtelseandens *inneboende* i henne. Och *så* skall förlåtelsen stå.

Han kallar säden tjugo gånger för budet, såsom vi sett. Därmed har han tjugo gånger nämnt förlåtelsen. Ty förbundsförlåtelsen ligger i förbundsbudet, som genom läggningen i hjärtat och skrivningen i sinnena bjuder bort synd-, skuld- och dödbudet eller säger till synd-, skuld- och dödsanden: »Stopp, *och bort med dig, ditt avskyvärda djur!»* Då denne stoppsägande ande, afésis-anden, *förbliver* i henne, då har hon förlåtelsen. Ty denne ande har förlåtelsen i sig, aldrig en hårsmån utanför sig.

Och så gå vi till Paulus och fråga: Huru frälses en människa? Och han svarar alldeles såsom Kristus och de andra apostlarna: Blott genom födelse. »*Gud frälste oss genom ett födelse- och förnyelsebad i helig ande.*» (Tit 3:5) Och i denna födelsefrälsning inbegriper han förlåtelsen. Ty i annat fall skulle han ha blivit frälst *utan* syndaförlåtelse. Men en sådan frälsning finnes icke. — Nej, förlåtelsen står för Paulus såsom bad-andens bortbadning av »Saulus-Pilatus» och »Saulus-Kaifas», såsom stoppare- och bortdrivareandens: *»Ut med dig, ditt vedervärdiga hornormavilddjur!»* Och *så* skall förlåtelsen stå.

Vi återkomma till Paulus, sedan vi fortsatt ännu en stund med vår fråga.

Och så gå vi till Hebréerbrevets författare och fråga: Huru frälses en människa? Och han svarar såsom Kristus och alla apostlarna: Blott genom födelse. Och detta svar giver han genom det »stora förbundsordet»: »*Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem, och: deras synder och deras överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg*» (Heb 10:16,17).

Alltså: ett hjärta med Guds lagar i sig och med Guds icke-ihågkommande av synden, i och över sig, det är den nytestamentliga frälsningen. Och det är just nyfödelsen. Ty detta hjärta är det nya, rena och mjuka förbundshjärtat, som Gud giver i stället för det gamla, orena och hårda stenhjärtat. Och detta hjärta har Guds lagar i sig. Det är alltså ett laghjärta, första- och andrabudshjärtat, som skapas av den sionitiske första- och andrabudsanden med slaktmärket. Förbundsmässig frälsning är alltså hjärtebyte. Jag måste tillbyta mig Jesu hjärta, som är försoningshjärtat. Mitt hjärta måste stå i Jesu beståndshjärta för att kunna vara det nya beståndshjärtat i det nya skapelsebeståndet.

Och här står förbundsförlåtelsen såsom följd av lagläggningen och lagskrivningen. Ty stenhjärtat äger aldrig denna förlåtelse; blott det hjärta, som är inne i Jesu hjärta, äger den; ty förlåtelsen är inne i Jesu hjärta, aldrig utanför det. Förbundsförlåtelse är beståndsförlåtelse. Att

få beståndsförlåtelsen är att *få* ett annat, nytt och rent hjärta, som är beståndshjärtat. Att äga beståndsförlåtelsen är att äga detta beståndshjärta. Så snart jag återtager stenhjärtat, då mister jag förlåtelsen, såsom tjänaren med de 10 000 punden visar. Beståndsförlåtelsen består jämt så länge beståndshjärtat består. Och det känner du. Så länge du är inne i Jesu beståndshjärta och därmed äger ditt andra skapelsebestånd, så länge vilar Guds icke-ihågkommande av synden över dig som en milt strålande sol. Men när du glider ut ur Jesu beståndshjärta, då börjar det gunga, svalla och fladdra — ingenting består — och solen mister sitt milda sken och *bränner*. Detta laghjärtebestånd i Jesu laghjärta och detta lagsinnesbestånd i Jesu lagsinnen är kristallståndet i kristalltemplet, som Herrens heliga skola sekundligen beakta och inöva.

Och märk så än en gång de orden: Detta *är* det nya förbundet, vilket alltså består i ett laghjärta, ett första- och andrabudshjärta, stående inne i Jesu laghjärta, som är försoningshjärtat. Mer *är* det icke. Så enkel är den nytestamentliga frälsningen, den enklaste och enfaldigaste barnasak i världen, och just därför så allmänt förbisedd och föraktad i vår obarnsliga och storduktiga värld.

Och så gå vi till Luther och fråga: Huru frälses en människa? Och för att få svar på den frågan skola vi taga just det ord av Luther, vilket han själv angivit såsom det avgörande och orygglig svaret på densamma. Och det ordet står i en av vår kyrkas bekännelseskrifter, Schmalkaldiska Artiklarna. Den 13:e av dessa artiklar handlar om rättfärdiggörelsen och lyder så:

»Huru en människa inför Gud varder rättfärdigad samt om goda verk och gärningar.»

»Vad jag härtills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen, kan jag icke till den minsta del något ändra: nämligen ***att vi genom tron (såsom Petrus säger) bekomme ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud, för vår medlares Kristi skull, håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga.***

Och fastän synden i köttet icke är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud oss densamma icke tillräkna eller ihågkomma. På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följa sedan goda verk och gärningar.»

Så svarar Luther på vår fråga. Människan varder frälst, eller »rättfärdig inför Gud», på det sättet, att han genom tron giver henne »ett annat, nytt och rent hjärta» och så icke ihågkommer hennes synder. Här känna vi igen det »stora förbundsordet», profeternas och apostlarnas grundord: det nya förbundshjärtat med Guds lagar i sig och med Guds icke-ihågkommande av synden i och över sig.

Sålunda kallar Luther den nytestamentliga frälsningen för »rättfärdiggörelse», likasom Paulus. Och det är en rättfärdiggörelse, i vilken människan får ett annat, nytt och rent hjärta i stället för det gamla och orena stenhjärtat. Denna Luthers rättfärdiggörelse är alltså icke en domsakt, utan en skapelseakt, icke en ofödd utanför-frälsning, utan en född invärtesfrälsning. — Och märk, att han hänvisar till Petrus. Men Petrus använder aldrig det ordet rättfärdiggörelse, utan han uttrycker frälsningen med orden »födas på nytt» eller få ett rent hjärta genom tron (Apg 15:9). Sålunda: just vad Petrus har sagt med dessa ord, det vill

Luther hava sagt med ordet rättfärdiggörelse. Och sålunda är Luthers »rättfärdiggörelse» alldeles detsamma som Petri »nyfödelse». Och alltså lägger Luther den personliga frälsningen i själva födelsen, icke utanför densamma, i själva det »nya och rena hjärtat», icke utanför detsamma. Och sålunda: när vi fråga Luther: Huru frälses en människa? så svarar han alldeles såsom Kristus och alla apostlarna: »Blott genom födelse.» Födelsen är även för Luther *allena* frälsande.

Ty märk nu den plats, som Luther anvisar åt syndaförlåtelsen. Han sätter den icke *före,* utan *efter* nyfödelsen. Han skriver icke så: »syndernas förlåtelse och förnyelsen», utan så: »förnyelsen och syndernas förlåtelse». Ty så står där: »På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följa sedan goda verk och gärningar». Och han skriver icke så: »Gud håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga och vill oss synden icke tillräkna eller ihågkomma, och giver oss ett annat, nytt och rent hjärta», utan så: »Genom tron bekomma vi ett annat, nytt och rent hjärta, och Gud håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga, för medlarens, Kristi, skull och vill oss synden icke tillräkna eller ihågkomma». Han har alldeles samma ordning, som vi finna i det »stora förbundsordet»: först lagläggning och lagskrivning, varigenom människan får det nya förbundshjärtat, och därpå Guds icke-ihågkommande av synden.

Syndaförlåtelsen kommer till stånd genom det nya och rena hjärtat; den *är* detta *rena* hjärta; och den består jämt så länge detta hjärta består. Blott det hjärta, som Gud själv fått göra grundväsentligen rättfärdigt, heligt och rent, så att synden icke råder över det, blott det hjärtat *håller* han för rättfärdigt, heligt och rent trots ännu vidlådande orenhet. Men det hjärta, som är grundväsentligen orättfärdigt, oheligt och orent, det håller Gud aldrig i evighet för rättfärdigt, heligt och rent. Blott det nya och rena förbundshjärtat, som står inne i Jesu hjärta, i vilket förbundets blod sekundligen strömmar och sekundligen genomströmmar människohjärtat, blott det hjärtat *äger* förbundsförlåtelsen, men aldrig i evighet stenhjärtat.

Sådan är Luthers rättfärdiggörelselära. Den står på profeternas och apostlarnas grund. Och därmed består hon i alla tider. Också var ju Luther sänd av Gud huvudsakligen för att i liv och lära återinföra den bibliska rättfärdiggörelsen, som den katolska skökan undanträngt och därmed fördärvat millioner människor.

Och det nyss anförda ordet nedskrev Luther år 1537, då han alltså var 54 år gammal och i 20 år kämpat för denna lära. Det är alltså icke ett nybörjareord, utan ett moget mannaord. Och det är, som vi se, ett ytterst noga och försiktigt avvägt ord; ty det skulle framläggas på ett allmänt kyrkomöte mellan katoliker och lutheraner, »utvisande», såsom det heter, »vad de senare kunde antaga och medgiva eller icke».

Han hade mellan 1517 och 1537 talat och skrivit mycket om rättfärdiggörelsen. Och om han därunder yttrat sig dunkelt eller blivit missförstådd, så hade han dock alltid, såsom vi höra, menat just det, som han här nedskrev, och som han »icke till den minsta del kunde ändra». Och då skola vi vara *ärliga* emot honom, och icke på ett *oärligt* och *rävaktigt* sätt, såsom ofta sker, rycka till oss vissa ord, som falla oss i smaken, och av dem göra en oluthersk rättfärdiggörelselära, och sedan lägga den i munnen på Luther. Utan vi skola låta allt vad han skriver i

saken rätta sig efter det ord, som han själv angivit såsom rättesnöret för alla sina ord.

Och så gå vi till den efterlutherska kyrkan och fråga: Huru frälses en människa? Och hon svarar tvärtemot Kristus, alla apostlarna och Luther, ty hon svarar så: »Människan frälses icke genom nyfödelse, icke genom en invärtes rättfärdiggörelse, som gör eller föder 'ett annat, nytt och rent hjärta', utan genom en helt och hållet utvärtes rättfärdiggörelse, som är en domshandling i himmelen, icke en skapelsehandling i hjärtat». Och hon lägger stor vikt just därpå, att födelsen icke indrages i denna rättfärdiggörelse, utan att densamma får vara fullkomligt fristående i egenskap av fullkomlig frälsning i och för sig. Och så tänkes födelsen vara en följd av denna rättfärdiggörelse. Hon har alltså förfalskat skriftens och Luthers rättfärdiggörelse.

Och detta avfall från Luthers lära kom som en frukt av ett inre avfall i den lutherska kyrkan. Under den första mansåldern efter Luthers död rasade ohyggliga lärostrider bland lutheranerna. Slutligen förenade sig flertalet om en ny bekännelseskrift, den s.k. Konkordieformeln. I den fastslogs den nyssnämnda rättfärdiggörelseläran. Och det skedde år 1580. Därmed började den s.k. »efterlutherska kyrkan», som alltså avfallit från Luther just i den punkt, för vilken han var sänd av Gud.

Den efterlutherska kyrkan förlägger alltså den personliga frälsningen i det *ofödda* evangeliet, den *ofödda* rättfärdigheten, där den aldrig ligger eller kan ligga. Hon tager miste på rättfärdiggörelse, tager den allmänna i stället för den enskilda, som är den enda *personligt* frälsande. Hon rycker till sig världsevangeliet, slippa-evangeliet, utanför-evangeliet, så att hon rycker det *utom* dess heliga gräns. Därav kommer det sig, att den fullödige efterlutheranen oavlåtligen vill höra blott detta: »allt är fullgjort och fullidet, du slipper, du slipper, du slipper». Och det är ju ett härligt evangelium, som förvisso bör kraftigt betonas. Men det betonas så ovist, ensidigt och uteslutande, att den förbundsmässiga, personliga tillägnelsen av detsamma genom födelse skjutes åt sidan. Födelsen får icke hava den centrala, allena frälsande betydelse, som Kristus, apostlarna och Luther givit den. Slippa-evangeliet drives långt ut över sina heliga råmärken, så att man till slut vill slippa ifrån alltihop och blott somna in i det ofödda. Därav kommer det ohyggliga föraktet för det invärtes frälsningsverket. Man vill vara frälst i himmelen, under det att hjärtat är ett lorthål med vitmenad yta, ett i grunden oomskapat stenhjärta, som man ideligen vill ha bestruket med slippa-nåd. Och vilket allmänt och fruktansvärt folkfördärv, som uppstår genom detta ofödda frälsningsväsen, skola vi snart få bevittna. Människorna hava hållits utanför den personliga upplevelsen av evangelii skapelsekraft, ja, man har varnat och skrämt dem för att lägga frälsningen i »ett annat, nytt och rent hjärta», ända tills stenhjärtat blir det allmänna flinthjärta, som icke mer vill höra talas om någon frälsning. Och så dragas människorna så småningom ned i det flinthårda hjärtefördärvet, som vi redan börja se omkring oss, och som blir det 7:e huvudets gräsliga världsfördärv.

Och slutligen gå vi till *dig,* vår läsare, och fråga: Huru frälses en människa? Svarar du: »Personligen frälses hon blott genom födelse», då står du på samma sida som Kristus, alla apostlarna och Luther. Och

på den sidan stå icke så få lutheraner allt sedan Luthers tid. Och där stå f.n. i vårt land professorer, biskopar och säkerligen hundratals präster.

Men svarar du såsom den efterlutherska förfalskare-kyrkan, då är du en oförskämd förfalskare av skriftens och Luthers rättfärdiggörelselära. Och höjden av din oförskämdhet är det, att du ändå kallar dig lutheran och utgiver din lära för att vara Luthers, vilket den icke är, och sålunda seglar under falsk flagg och prackar på människorna en falsk lutherdom under sken av den sanna lutherdomen.

Och på din sida har naturligtvis flertalet lutheraner alltid stått. Ty att få vara »fullkomligt frälst» utanför den ofta mycket smärtsamma födelsen, utanför den skoningslöst djurdödande dödslikheten med Kristus, det smakar, och det vilja många vara med om. Och även i vår tid stå professorer, biskopar, och de flesta präster på din sida. Och allesammans ären I *inkräktare* i den lutherska kyrkan, som I haven gjort till en folkfördärvande *förfalskaresekt,* vilken avskurit sambandet med Luther och därmed för millioner själar avklippt det inre rikshistoriska livssambandet med solkvinnan, Kristi församling. Till denna bedrövliga sak återkomma vi i vårt 8:e kapitel.

Vad nu särskilt beträffar Paulus, så har han tjugo namn på en människas frälsning. Låtom oss samla ihop dem. De äro följande:

Trons lydnad, som är första- och andrabudslydnad i Kristus (Rom 1**:**5; 1 Kor 7:19).

Invärtesjuden, som är invärtesfrälsning (Rom 2:28, 29).

Invärtesomskärelsen, som är hjärtats omskärelse genom anden, vilken kringskär rothjärtat och därmed allsidigt utskär det ur synd-, skuld- och dödshjärtat, så att det råder över detta och »korsfäster alla lustar och begärelser». Det är »Kristi omskärelse», genom hans tveeggade dödskniv, som slaktoffrar vildtjuren och vildlejonet, en omskärelse, som är en »avklädelse av köttets syndakropp», d.ä. en upplösning av synd-, skuld- och dödsblodet, en grundväsentlig frigörelse av själva det lekamliga blodet och köttet från synd-, skuld- och dödsbojan (Rom 2:28, 29; Gal 5:24; Kol 2:11).

Lösgörelse från det gamla väsendet efter bokstaven till det nya väsendet efter anden (Rom 7:6).

Död genom lag från lag och till lag (Gal 2:19; Rom 7:4; 1 Kor 9:21).

Frigörelse från syndens och dödens lag genom »Andens lag» (Rom 8:2**).**

Rentvagning i Kristi namn och i Guds ande (1 Kor 6:11).

Heliggörelse i Kristi namn och i Guds ande (1 Kor 6:11).

Rättfärdiggörelse i Kristi namn och i Guds ande (1 Kor 6:11).

Skickliggörelse till delaktighet i de heligas arvslott i ljuset (Kol 1:12).

Uttagning från mörkrets välde och insättning i den älskade Sonens rike (Kol 1:13).

Förlossning genom Kristi blod, eller syndernas förlåtelse (afésisförlåtelsen), **som är i Kristus** (Ef 1:7; Kol 1:14).

Levandegörelse **från döden i överträdelserna** (Kol 2:13).

Död och uppståndelse med Kristus (Rom 6:5; Kol 3:1–4).

Den rättfärdiggörande tron (Rom 5:1).

Hjärtats tro på den uppståndne till rättfärdighet (Rom 10:9, 10).
Utfåendet av den utlovade anden (Gal 3:14).
Andens helgelse (2 Tim 2:13).
Ny födelse (Tit 3:5).
Ny skapelse (2 Kor 5:17).

Och alla dessa 20 saker äro, som vi se, invärtessaker, allvarliga hjärteting. De äro de 20 beståndssakerna, som tillsammans bilda människans 20-sidiga skapelsebestånd i Kristus.

Paulus lider alltså icke av den lögnevangeliska skräcken för det invärtes, vilken angripit så många i den efterlutherska skökokyrkan. Han staplar inte upp frälsningen i vädret, under det att hjärtat får gå sin gamla väg, jordvägen och djurvägen med skenet av Kristi namn. Nej, han kräver en djup och fast invärtesfrälsning, som kommer till stånd: icke genom mänskligt »löpande och farande», utan genom en Guds skapelse, en frälsning, säger han, som icke har sin berömmelse från människor, utan från Gud (Rom 2:29).

Och det namn, med vilket han oftast betecknar den nytestamentliga frälsningen, är »rättfärdiggörelse»; 10 gånger har han uttrycket »rättfärdigas av tro» och 5 gånger har han uttrycket »rättfärdigas genom tro». Och vad dessa uttryck närmare innebära få vi se i vårt 8:e kapitel.

Och stundom inlägger han i ordet rättfärdiggörelse en mycket vidsträckt betydelse. Så t.ex. i Rom 8:e. Där drager han upp hela utkorelsekedjan ända från ur djupet i Guds eviga råd och ända in till härliggörelsen i evigheten. Och i denna kedja ser han 5 länkar: *förutkännedomen, förutbestämmelsen, kallelsen, rättfärdiggörelsen och härliggörelsen* (Rom 8:29, 30). Här innesluter han alltså i ordet rättfärdiggörelse allt, som ligger mellan kallelsen och härliggörelsen, sålunda hela rotlivet, nyfödelsen och hela helgelsen ända intill dess fulländning, då den övergår i härliggörelse.

Och på somliga ställen har han ordet rättfärdiggörelse i ett sådant sammanhang, att de frommaste och lärdaste bibelforskare ännu i dag icke äro vissa om, huru mycket av frälsningens verk han inlägger i detsamma.

Också har ju Petrus sagt oss, att Paulus skrivit »ett och annat, som är svårt att förstå». Och har han, en av samtidens största fackmän i saken, funnit det *så,* så är det säkerligen så[*]. Men vi tro, att det finnes hos Paulus så många tydliga ställen, att de otydliga betyda ingenting. Ty av detta tydliga se vi klart, att han står på samma linje som Kristus och de övriga apostlarna. Och det är alldeles nog. Men då skall man också låta detta tydliga sprida ljus över det otydliga, så att icke detta senare kommer att ställa honom i en oförsonlig motsats till dem. Och det är just detta, som skökan icke gör. Hon älskar särskilt det otydliga hos Paulus. Ty där har hon fullt svängrum. Och hon har aldrig haft svårt för att förstå honom, utom då, när det gällt de mest tydliga ställen. Då varken ser eller hör hon. — Och även den mest okunnige och oerfarne skökoevangelist tager Paulus på rak arm och inlägger i hans ord en

[*] Ett exempel på svårfattliga ställen hos Paulus är Gal 3:20: »medlaren är icke ens medlare, men Gud är en». Slå vi nu upp ordet »mesites», medlare, i Melanders Lexikon, så få vi veta: dels att det finns »omkring 250 olika förklaringar av denna vers», dels att ingen av dem »tillfredsställer honom». Och så tillägger han ytterligare en!

frälsningslära, som är den rakaste motsägelse till Kristi och de övriga apostlarnas. Och så stadfäster han sin »in- och utläggning» med dessa Pauli ord: »Den som predikar ett annat evangelium, än vi predika, han vare förbannad.»

Vi för vår del tilltro oss icke att i allo förstå Paulus. Men vad särskilt beträffar den personligt frälsande rättfärdiggörelsen, så tro vi fullt och fast, att Luther har förstått honom. Och därför sluta vi oss helt och hållet till Luther i denna sak och förkasta helt och hållet den efterlutherska rättfärdiggörelseläran, som är en ohygglig och ödesdiger förfalskning av Luthers lära.

Sålunda införes människan i sitt andra skapelsebestånd genom pingsträttfärdiggörelsen eller nyfödelsen. Och vi ha nu talat något om denna födelse. Men det är en viktig sida i densamma, som vi mycket litet ha berört. Och den är människans *ansvar* för att födelsen skall kunna komma till stånd. Det antydes i de orden: »*Låten försona eder med Gud.*» (2 Kor 5:20). Han kan alltså icke försona henne med sig, utan att hon *låter* honom göra det. Denna sak ämna vi något närmare behandla särskilt i vårt åttonde kapitel. Här blott i förbigående ett par ord.

Då det är fråga om nyfödelsen, skall man akta sig för att fastna vid den lekamliga bilden. Ty mellan den lekamliga och den andliga födelsen finns visserligen motsvarighet, men en oändlig olikhet. Den förra är en *tvångsakt,* men den senare är en *frihetsakt.* De stå på olika plan, höra till oändligt skilda världar. Den lekamliga födelsen bryter fram på bestämd tid efter givna naturlagar, *oberoende* av människans vilja. Men icke så den andliga. I den beror det på, om människan *vill.* Hon kan påskynda den, hon kan fördröja den, ja, hon kan omöjliggöra den. Ty här gäller det en ut-födelse från världen, djuret, merguden, från »Pilatus och Kaifas». Och här kan människan så segt hålla sig fast och så envist gripa tag på nytt efter varje av Gud verkad lösgörelse, att han nödgas hålla på med utfödelseverket i åratal, i årtionden, ja, till sist nödgas släppa henne för evigt.

Därför är det så smått om helfödda, men så gott om delfödda människor. Fjärdedelsfödda äro många, halvfödda äro färre, trefjärdedelsfödda ännu färre, men helfödda äro blott de »få». — Det sitter fast, sitter fast här och där: sitter fast ännu på någon punkt. Steget-ut, steget-ut — därpå hänger det. Gud-En, Gud-Allt — blott han kan helföda.

TREDJE DELEN

Det andelekamliga skapelsebeståndet och domsrättfärdiggörelsen

Ty icke lagens hörare äro rättfärdiga inför Gud; men lagens görare, de skola dömas rättfärdiga. — — — Detta skall bliva uppenbart på den dag, då — enligt det evangelium jag förkunnar — Gud genom Kristus Jesus dömer över vad som är fördolt i människorna (Rom 2:13–16).

Talen och handlen såsom det höves dem, vilka skola dömas genom frihetens lag (Jak 2:12).

Vi ha talat om två skapelsebestånd, det lekamliga och det andliga. Men det gives ett tredje, det andelekamliga. Först genom detta äro bestånden vordna *ett* bestånd på himmelsk härlighetshöjd. Och därmed är beståndsverket fullbordat.

Och vi ha talat om två födelser, den lekamliga och den andliga. Men det gives en tredje, den andelekamliga. Först genom denna är födelse- och skapelseverket fullbordat.

Och vi ha talat om två rättfärdiggörelser, världsrättfärdiggörelsen och pingsträttfärdiggörelsen. Men det gives en tredje, domsrättfärdiggörelsen. Först genom denna är rättfärdiggörelseverket fullbordat.

Evangelium är ordet om Herren-anden, nämligen det ord, i vilket han själv *är* till ande, själ och kropp. Och det ordet är *säden.* I denna säd ligger alltså hela den nya människan frövis innesluten. Ur den säden växer hon upp. Och i det tredje skapelsebeståndet står hon såsom fullväxt evighetsmänniska till ande, själ och kropp.

Det lekamliga skapelsebeståndet omfattar hela människan med alla förmögenheter till ande, själ och kropp. Och detta skapelsebestånd, sådant det blivit *rotrenat* genom den ruvande lag-anden med slaktmärket, är *rotbeståndet* till det andliga skapelsebeståndet, som är pingstbeståndet. Och detta andliga skapelsebestånd är i sin ordning rotbeståndet till det andelekamliga skapelsebeståndet.

Liksom rotlivet till pingstlivet utvecklas under världsrätt-färdiggörelsens hägn, så utvecklas rotlivet till det andelekamliga härlighetslivet under pingsträttfärdiggörelsens hägn.

Liksom rot-anden, rotsjälen och rotkroppen till pingstmänniskan bildas redan under världsrättfärdiggörelsens medvetna skede, så bildas rotanden, rotsjälen och rotkroppen till härlighetsmänniskan redan under pingst-rättfärdiggörelsens hela helgelseskede från och med den 2:a intill den 3:e födelsedagen. — Alla Guds verk äro organiska länkar i en utvecklingskedja; allt hänger ihop; allt är lagbundet.

Hos pingstmänniskan försiggår en sekundlig »förvandling», som innesluter även en sekundlig kroppsbildning genom Kristi paradiskropp, i samma mån som hans paradisande och paradissjäl få genomtränga henne med förstabudsall och andrabudshel kärlek, eller i samma mån som hon låter allt »komma an på att hålla Guds bud».

I vår text använder Paulus återigen det ordet »rättfärdiggöra». Men det står här i betydelsen av en tillkommande domsrättfärdiggörelse, såsom sammanhanget visar. Grundtextens: »skola rättfärdiggöras» är därför översatt med: »skola dömas rättfärdiga».

Och det är blott »lagens görare», som skola dömas rättfärdiga. Och dessa görare tillhöra i tiden någon av dessa tre klasser: *hedningar,* som hava lagens första- och andrabudsfordran *skriven* i sina hjärtan (Rom 2:15) och *levandegjord* genom världsrättfärdiggörelsens ruvande lag-ande; eller judar, som hava samma tvåsidiga lagfordran skriven även på stentavlorna och levandegjord genom samme lag-ande i

gestalten av »förbundets ängel»; eller *kristna,* som fått lagens första- och andrabuds-fordran förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena, eller hos den vilka den ruvande lag-anden med slaktmärket blivit inneboende lag-ande.

Och det gemensamma hos dem alla är det, att de alla *»äro Guds lag»* (2:14), eller att de hava den försonande laganden, fast i olika grad, nämligen såsom blott ofödd rot-ande eller såsom född ande. Just den levande andelagen är hos dem alla den oförgängliga kärnan, det eviga livet.

Och när de i döden ställas inför Kristus såsom domare, så stå de där såsom livsbesläktade med honom, som »är *Guds lag*». De stå inför honom, och *i och genom* honom såsom första- och andrabudsgörare, såsom gudälskare och människoälskare. Och det är blott sådana »lagens görare», som »Gud genom Kristus Jesus skall döma rättfärdiga». — Här står skökan Rahab, som i all sin synd och brist dock fruktade Gud framför Jerikos konung och älskade spejarne såsom sig själv, blottställande sitt eget liv för att rädda deras liv. Och hon står på samma sida om domaren som laggörarejätten Abraham och laggörarejättarna Petrus, Jakob, Johannes och Paulus.

Och som vi se av liknelsen om den yttersta domen, så är det just detta kärlekens lag-göra, som skiljer fåren från getterna. De förra äro rättfärdiga i hjärta och liv genom rättfärdighetens ande; och därför kallar Herren dem för »de rättfärdiga» och dömer dem såsom »rättfärdiga». Men över de senare avkunnar han en »dom utan barmhärtighet», ty de »hade icke gjort barmhärtighet». Och den fasansfulla »domen utan barmhärtighet» är just den juridiska domen: »betala allt det du är skyldig, då du icke förbarmade dig över din medtjänare, såsom jag förbarmade mig över dig». Men de på den högra sidan stå trygga, ty de stå i samma lag-ande, i vilken domaren står. Och denne lag-ande ha de övat genom barmhärtighet mot hans »bröder»; och »barmhärtigheten kan frimodigt möta domen» (Jak 2:13).

Så fruktansvärt allvarlig är den heliga ande- och laglinjen; och så orubblig är hon i all tid och evighet. Människan frälses blott genom andelag, och hon dömes blott genom andelag. Frihetens lag, som är evangelium, är både vår frälsare och vår domare. Och vilket fruktansvärt och ödesdigert brott har icke skökan begått, då hon sönderbrutit denna linje för människorna och prackat på dem ett laglöst evangelium utanför frälsningslagen och domslagen.

I, Herrens heliga, som kallens så, emedan I stån i den helige första- och andrabudsanden såsom eder frälsare och domare; I, Herrens heliga, som bären denna höga titel överallt i skriften — inför den helige Guden, som skall döma alla efter sin evigt orubbliga första- och andrabudslag, och inför Jesus Kristus, som *är* denna första- och andrabudslag i människogestalt, inför detta himmelska och eviga andelagsmajestät tillropa vi eder: *akten eder för den lömska faran, ormfaran med skenet av Kristi namn, det laglösa evangeliet, som fördärvar alla jordens folk!*

För vår frälsning är det alltså icke nog med världsrättfärdiggörelsen,

ja, icke ens med pingsträttfärdiggörelsen. Först med den tredje rättfärdiggörelsen är vår frälsning fullbordad.

Ty den första ställer pundet till buds, den andra giver pundet, den tredje återkräver pundet. På den tredje beror sålunda allt.

Det kommer en dag, den stora dag, då jag varder ställd inför rättfärdiggörelsen n:r 3. Då granskas trädet från roten till toppen. Det blir fråga om, huruvida det har rot i världsrättfärdiggörelsens oförskyllda nåd, som är den utan all förtjänst tilldömde lag-anden, nåd-anden, gåvo-anden, försonings-anden. Och det blir fråga om, huruvida stammen är äkta, en gudsskapelse även den, och icke självskapelse; och huruvida frukten är äkta, framväxt och icke påhängd, sionitisk andelagsfrukt, och icke sinaitisk dödsandefrukt, Kaifas-frukt. Och det blir även en uppmätning av hela trädet, av roten, stammen och frukten tillsammantagna, och en uträkning av dess »pundvärde»; 10 pund, eller 9 pund, eller 8 pund o.s.v.

Och befinnes trädet vara rotat i sionitisk andelagsnåd och bestå av sionitisk andelagsnåd och bära frukt av sionitisk andelagsnåd, då dömes det genom sionitisk andelagsnåd till sionitiskt härlighetsliv, allt efter de vunna pundens antal.

Den första rättfärdiggörelsen är en domsrättfärdiggörelse, den andra är en skapande rättfärdiggörelse, den tredje är både en doms- och en skapelserättfärdiggörelse.

Ty i denna sista fridömes människan från all den synd och brist, som ända intill döden vidlåder även en Johannes. För evigt överkorsas då hela livets skuldebrev, nämligen *öppet, offentligen, högtidligen* inför himmel, jord och avgrund med allt vad i dem är. Vem vågar här anklaga Guds utkorade? Gud är den, som rättfärdigar. — Och det är ju även en *rättvis* dom, en *rättfärdig* nåd, ty de äro »lagens görare» och icke blott »hörare». De hava älskat Gud över allt och sin nästa såsom sig själva. Och då kan trädet *rättvisligen* dömas såsom gott, ty det *är* gott, även om det har någon maskstungen frukt. Och det vore *icke* rättvist att låta en sådan tillfällighet avgöra trädets eviga öde.

Men den tredje rättfärdiggörelsen är också skapande, sade vi. Ja, dess andra sida är *härliggörelsen,* som fulländar sig i kroppens fullkomliga likhet med Kristi paradiskropp. Den är alltså icke blott fridömande från synd och död, utan även utfödande ur syndens och dödens sista boja genom kroppens härliggörelse. Den är den tredje födelsen, som framföder »uppståndelsens barn» och därmed giver det tredje barna-skapet, efter vilket »det suckas och bidas» ända från den andra och intill den tredje födelsedagen.

Sålunda: först vid soluppgången på den tredje födelsedagen har världsrättfärdiggörelsen fullgjort sin frändömande och tilldömande uppgift; och här går den upp i domsrättfärdiggörelsens för evigt frändömande och tilldömande dom.

Och här har även pingsträttfärdiggörelsen fullgjort sin skapande, födande uppgift; och här går den upp i domsrättfärdiggörelsens för evigt fulländade skapelse eller födelse.

Och här ha de två första barnaskapen fullgjort sina förberedande uppgifter; och här gå de upp i domsrättfärdiggörelsens för evigt fullkomnade barnaskap.

Och här har de två första skapelsebestånden stått ut sina grundläggande uppgifter; och här gå de upp i domsrättfärdiggörelsens skapelsebestånd, som består, så länge Gud består.

Och här, på den tredje skapelsedagen, står sålunda både världsrättfärdiggörelsens och pingsträttfärdiggörelsens nåd, både det lekamliga och det andliga barnaskapets nåd, både det lekamliga och det andliga skapelsebeståndets nåd — all denna nåd står här såsom den sol, vilken aldrig går ned och aldrig skymmes av ett moln; står såsom en evigt oåterkallelig, evigt fullkomlig, evigt omistlig livsnåd i evig härlighet. Halleluja! Amen.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Innehållsförteckning:

SJUNDE KAPITLET

Den för-pingstliga lärjungaskolan.....1

FÖRSTA DELEN

Lärotiden 1

ANDRA DELEN

Utfödelsetiden 6

I. Skräckveckan.....7

1. Stöten.....7

2. Sållet.....8

3. Sållfaran.....10

Sållsvindeln.....10

Sållsömnen.....11

4. De två händerna.....11

II. Upprättelsens tid.....13

III. Valets tid.....16

TREDJE DELEN

Återblick och översikt.....21

FJÄRDE DELEN

Den för-pingstliga lärjungaskolan och

Apostlagärningarnas omvändelser.....32

I. Massomvändelser.....32

II. Enskildas omvändelser.....34

FEMTE DELEN

Självprövning.....39

SJUNDE KAPITLET

Den för-pingstliga lärjungaskolan*

Denna skola se vi hos de första lärjungarna. *Så* som mästaren fostrade dem, *så* fostrar han väsentligen alla sina lärjungar i alla tider. Därför skall man lägga märke till de grundväsentliga dragen i deras skola. Ty dem undslipper ingen lärjunge.

Vad är då detta grund väsentliga? Jo, det finna vi lätt, om vi giva akt på de skeden, som deras skola omfattar. Dessa skeden äro först två stora huvudskeden: lärotiden och utfödelsetiden. Betraktom dem.

FÖRSTA DELEN

Lärotiden

»Fader, de ord, som du har givit åt mig, har jag givit åt dem; och de hava tagit emot dem» (Joh 17:8).

Lärjungarna kommo till mästaren sådana de voro. Varje människa får komma till Jesus *just sådan* hon är. Detta är en dyrbar sanning. Men den är blott halva sanningen. Den hela lyder så: »Kom till Jesus sådan du är; men icke för att *förbliva* sådan du är; utan för att bliva en annan än du är, *bliva honom lik.»*

Att komma till Jesus sådan man är och hos honom alltjämt förbliva sådan man är, det går an till en tid; men det är Judas-skolan.

Du får, o människa, komma till Jesus med hela ditt eländiga och förskräckliga syndaliv, men för att få ett nytt liv. Du får komma med ditt onda och hårda stenhjärta, men för att få »ett annat, nytt och rent hjärta». Du kan mycket väl i åratal behålla ditt stenhjärta i Jesu skola; men då övergår det så småningom i Judas' flinthjärta, inför vilket själve mästaren står vanmäktig. Så allvarlig är lärjungaskolan i alla tider.

Då lärjungarna kommo till Jesus, skrämde han icke upp dem med en över dem svävande, förskräcklig gudsvrede, som skulle vara en oöverstiglig mur mellan Gud och dem, ända till dess de fått den muren borttagen genom en utvärtes, juridisk rättfärdiggörelse. Nej, icke ett ord om sådana saker. Tvärtom; så snart han fått lärjungeantalet fullt, håller han bergspredikan; och i den kallar han Gud sexton gånger för deras Fader. Och denne deras »himmelske Fader» målar han för dem under hela lärjungaskolan med de ljuvaste och starkaste färger. Så skall du då, o människa, i allt ditt elände dock aldrig släppa denna Jesu grundlära, att du i Gud har en *Fader,* som är barmhärtig emot dig även *före* din rättfärdiggörelse, *före* din andra födelse.

Men huru kunde Jesus predika ett sådant fadersevangelium för lärjungarna och all världen och det *före* både långfredag, påskdag och

* Om den efterpingstliga lärjungaskolan handlar större delen av nästa kapitel.

pingstdag? Jo, han ställer både dem och hela världen på världsrättfärdiggörelsens vida och fasta grundval. Och den har, som vi veta, detta namn: **»Guds kärlek till världen, så att han utgav sin enfödde Son**». (Joh 3:16)

Den heter även så: *»Guds icke tillräknande av synden»;* och även så: *»Guds fördrag med synden»* o. s. v. Denna rättfärdiggörelse *hade* lärjungarna. Och det var den, som mästaren sökte göra dem *medvetna* om genom detta fadersevangelium, som är evangelium för all världen.

Men det var förvisso icke något saltlöst fadersevangelium, som Kristus predikade. Det se vi av bergspredikan. Ett enda bibehållet ont begär kastar människan ohjälpligen i evig eld (Matt 5:21–30). — Och helig fruktan för Gud inskärper han med ord så andedigra och fasansfulla, att sådana aldrig förut och aldrig efteråt blivit uttalade på vår jord. *»Jag vill visa eder för vem I skolen frukta: frukten honom, som har makt att förgöra både själ och kropp i helvetet. Ja, jag säger eder: honom mån I frukta»* (Matt 10:28; Luk 12:5; Ords 16:13–15). — Behåller du hand, fot eller öga, så kastas du till eldens helvete, där deras mask icke dör och elden icke utsläckes (Mark 9:43–48).

Kristus predikade blott en enda sak: det eviga evangeliet, blott en enda sak: den eviga rättfärdigheten, blott en enda sak: den eviga livsnåden, blott en enda sak: den evige anden. Förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, det var innehållet i alla hans ord, såväl de milda som de skarpa. På »de tu buden» upphängde han både det gamla och det nya förbundet. På dem upphängde han de första lärjungarnas frälsning. På dem hänger alla lärjungars frälsning.

Och »de tu buden» predikade han aldrig såsom sinaibud, utan såsom sionsbud, aldrig såsom lag, utan såsom evangelium, såsom »Andens frälsande lag». Han erbjöd och gav »de tu buden» såsom frälsande livsgåva, livsnåd, den där utgrenade ur djuret och ingrenade i honom: Kommen till mig, lären av mig, bliven i mig, ty mig förutan kunnen I intet göra; men den som förbliver i mig, han bär mycken frukt.

Så utsådde han världsrättfärdiggörelsens säd i deras hjärtan: »Du slipper att i egen kraft fullborda 'de tu buden', Kristus fullbordade dem dig till godo, i honom stå de dig till buds under namn av den utlovade anden, första- och andrabudsanden».

Kristus sådde blott ett korn, alltid samma korn: första- och andrabudskornet. Och det skapade i lärjungarna rotlivet till pingstlivet. Hela deras för-pingstliga liv var nämligen blott ett rotliv eller det andliga fosterlivet, havandeskapet. Så i alla tider. Lärjungen måste först gå i läroskolan och upptaga andeordet, livsordet, i sig och genom det bliva ande-fostret, rot-barnet, innan han kan födas till pingst-barn. — All frälsning, allt andligt liv i världen före pingst var blott rotfrälsning, rotliv. Ty på pingstdagen gavs den utlovade anden för första gången på vår jord.

I läroskolan föreligger alltid en stor fara. Och den är skökan. För henne varnade Kristus sina lärjungar *oavlåtligen.* Och henne avslöjade och bestraffade han inför dem ideligen och stundom med förfärande skärpa, såsom t.ex. i de 8 veropen över henne (Matt 23). Ty hon hade

fördärvat hela judafolket. Hon hade gjort detta folk till »utvärtesjuden», som Kristus beskriver så: »I synens utvärtes för människorna rättfärdiga, men ären invärtes fulla av skrymteri och orättfärdighet» (Matt 23:28); gjort det till »bägaren och fatet» med ren utansida men med orent inre (v.25, 26). Hon hade nämligen klyvt Guds ord, klyvt bort »de tu buden» från löftet, så att dessa bud, som äro lagens ande, hjärta och liv, icke fingo vara löftet. Och därmed hade hon gjort sig ett ande- och budlöst löfte om Messias, som alltså blev en jordisk Messias, vilken framför allt skulle frälsa det judiska djuret från det romerska djuret och göra det förra till det världsbehärskande djuret, vilket alltså bleve en världsbehärskande hornorm med himlen på jorden och jorden i himlen. Och lärjungarna voro så anstuckna av den allmänna skökobesmittelsen, att den satt i dem ända fram på det 6:e berget, såsom vi snart få se.

Och *vi* hava den kristna skökan. Den ande- och budlöse Messias, som den judiska skökan förberett och begärt — han kom. Den världsbehärskande hornormen blev en förfärande verklighet, ett fasansfullt världsfördärv under skenet av Kristi namn.

Och vi hava särskilt i vårt land den efterlutherska skökan, som är dotter till den romerska, vilken i sin ordning är dotter till den judiska. Och hon är väl bevandrad i mors och mormors konst att klyva Guds ord. Hon klyver fräckt Jesu ord i lag och evangelium, såsom vi sett. »De tu buden» få icke vara med i evangelium. Dem har hon blott på Sinai. Och så rider hon i väg på hädarekampen och håller högt den ande- och budlösa kalken med den ande- och budlösa nåden, den helt och hållet utvärtes rättfärdiggörelsen såsom *allena* frälsande *utanför* födelsen. Och så rider hon omkull och rider ihjäl och rider bort födelsen såsom *allena* frälsande. Så gjorde mormor på sin tid och på sitt sätt, och det ända därhän, att Nikodemus, »Israels lärare», till Kristi stora förvåning icke kunde fatta födelsens frälsning (Joh 3:9, 10). Till den grad hade den där utvärtes-maran på utvärtes-kraken ridit bort invärtesfrälsningen för både lärare och åhörare.

O, I Kristi lärjungar, I oerfarne nybörjare, I dyrbara lamm bland ulvar, vilkas klor både för dem själva och för eder till en tid äro dolda under välmenande och nitälskande fåryta — eder största fara är icke eder synd, icke edert ännu så onda hjärta, för det vet mästaren råd, utan eder största fara är den, att edert hjärta genom ande- och budlös nåd kan övergå i ormen med skenet av Kristi namn. Och kommen I en gång riktigt in i skökans nät, då vet mästaren intet råd med eder. Ty då bliven I fängslade i en tjusande och förblindande andemakt, så att I gån i döden på att det står rätt till.

Genom budlöst löfte dödade den judiska skökan Kristus för folket först *andligen* och såsom följd därav *lekamligen.* Och genom budlöst evangelium dödar den kristna skökan honom för folket först *andligen* och skulle såsom följd därav i varje tid döda honom även lekamligen, om han funnes till i den djupt beslöjade gestalt, i vilken han först uppträdde, och om de yttre förhållanden vore desamma som då. Och genom detta andliga kristusmord och andliga lärjungamord, som försiggår i varje tid i skökokyrkan, bringas människorna in under denna förfärande blodsdom: »*I henne vart funnet profeters och heligas blod och alla deras, som hade blivit slaktade på jorden*» (Upp 18:24). Ty

skökans ande är en dubbelande med dubbelskuld. Den är nämligen först och främst vilddjurets ande. Och all synd i världen, som är begången i den anden, har var och en begått som har den anden, såsom vi sett förut. Men hennes ande är även den *förklädde* vilddjursanden. Och all synd i världen, som är begången i denne ande, har var och en begått, som har den anden. Så är all blodsskuld på jorden, vilken namnes såsom höjdpunkten av all skuld, samlad i och över skökans ande. Hela denna förfärande flod av blod från världens begynnelse vältrar sig fram över skökans hela släkte ända in i evigheternas eld och rök. Så fruktansvärd, så fasansfull är skökans ande. Där ser du den innersta grunden till Jesu oavlåtliga varningar för henne och till hans förfärande verop över henne.

Och liksom den judiska skökan icke dödade Kristus av ren ondska, utan i förblindad välmening och i förblindat nit för Gud och själarnas frälsning, så dödar ock den kristna skökan honom icke av ren ondska, utan i förblindad välmening och i förblindat nit för Gud och själarnas frälsning. Just denna förblindade, innerst första- och andrabudslösa välmening och nitälskan äro det skumrask, i vilket det största onda sker på vår jord, det grumliga vatten, i vilket Satan drar sina fetaste fiskar. Detta beaktas *alldeles* för litet i vår tid, som är så full av »välmening och nit» men ofta så skramlande tom på förstabudsall och andrabudshel ande. Här ryckas många lärjungar med i den grumliga och virvlande välmeningsfloden och försvinna däri.

Ja, just här: i skökoförfalskningen, ormtungeklyvningen av Jesu lära ligger läroskolans fara. Och största delen av allt vad Jesus talat är en direkt eller indirekt varning för densamma. Hela bergspredikan är en varning för »utvärtesjuden». Detta skall beaktas, *beaktas*.

Och det finns blott en väg att undgå denna fara, den gamla vägen, som är denna: »Kommen till mig, lären av mig!» Sätt sekundlig kurs på själva personen, *personen,* och aldrig på hans verk i och för sig. Han själv är det största verket, slutsumman av alla sina verk. Och förbliv stadigt och ihärdigt hos honom i ur och skur, i allt ditt elände. Gå i skola hos honom. Där förelägges blott en läxa, alltid samma läxa i alla lägen, i alla förhållanden, nämligen att inlära Jesus såsom »de tu buden», på vilka allt hänger, det är, att inlära Jesus såsom första- och andrabudsanden, försoningsanden, nådanden, den utlovade anden. Ja, just därpå hänger det:

att inlära Jesus såsom den försonande, förlåtande, födande, helgande första- och andrabudsanden,

att umgås med Jesus såsom första- och andrabudsanden,

att tala med Jesus såsom första- och andrabudsanden,

att bedja till Jesus såsom första- och andrabudsanden,

att vandra med Jesus såsom första- och andrabudsanden med slaktmärket, som förvisso icke bär slaktmärket förgäves, utan sekundligen »märker dig» med mildaste försoning, förlåtelse och hjälp.

Ja, håll dig till Jesus såsom första- och andrabudsanden, ät, drick och inandas den anden, gå och stå i den anden, tala och tig i den anden, sitt och ligg i den anden, sov och vaka i den anden, handla och vandla i den anden; ja, håll dig till Jesus såsom första- och andrabudsanden, så

blir du *en* första- och andrabudsande med honom, en fyrsidig förstabudsande och en tusenfaldig andrabudsande med honom, en förstabudsall och andrabudshel ande med honom, såsom vatten genomtränger vatten. Ja, det är alltihop. Så enkelt är det. Men så oändligt djupt, högt och vitt är det.

På »de tu buden» upphängde Jesus allt. Och på dem hänger allt i tid och evighet. På dem hänger vår frälsning och på intet annat. Utanför första- och andrabudsanden gives det i tid och evighet ingen frälsning. Ty den, som icke har Kristi ande, hörer honom icke till. Allt tal om nytestamentlig frälsning utanför Kristi första- och andrabudsande är blott skökoprat. Och av sådant är kristenheten full, alldeles såsom hela Kanaans land på Kristi tid var fullt av skökoprat om ande- och budlös utvärtesfrälsning. Ty skökosynden, som är förstabudssynden, är i stort sett icke i avtagande utan i tilltagande. Den är såsom allt i vår värld organisk. Den stiger och stiger till himmelshöjd. Och detta skall icke förtigas, höljas över och gömmas undan, såsom stode det väl till. Nej, bort med bindlarna, upp med ögonen! Ty hornormen lägger så småningom hela världen på knä inför merguden »i Guds namn». Sådan är faran, den vita faran, som Kristus kallade den vitmenade graven, i vilken hela judafolket sjönk ned, och i vilken hela kristenheten sjunker ned vid det 6:e världsrikets afton.

Skökan, som är den förstabudslöse människoanden med skenet av Kristi namn, står under utvecklingens omutliga: »Rulla!» Hon måste växa. Och därmed blir hon allt farligare. Och farligast blir hon i gestalten av den moderna skökan. Den s.k. moderna kristendomen i vår tid är just den moderna skökan, den moderna förstabudslösheten »i Guds namn».

Men härvid skall man noga skilja mellan den »moderna högern» och den »moderna vänstern» eller mellan *förstabudsfast* och *förstabudslös* modernism.

Den förra utgöres av de »skriftlärde, som äro himmelrikets lärjungar, och som bära fram *nytt* och gammalt» (Matt 13:52). Kristus »sänder skriftlärde» (23:34). Men dem förföljer skökan »från den ena staden till den andra», och »dräper och korsfäster dem» andligen, såsom vi ju tydligen se. — Dessa skriftlärde söka att med bibehållande av den evigt oföränderliga frälsningssanningen undanröja de stötestenar, som den mekaniska och andelösa uppfattningen fasthåller såsom »heliga klenoder». Blott ett exempel. Man vill påtvinga människorna den läran, att Moses till punkt och pricka skrivit allt som står i de böcker, vilka bära hans namn. Han skulle alltså ha skrivit även om sin egen död och begravning! Där ha vi en stötesten för tänkande människor. Och det finnes många sådana stenar. Och de måste undanröjas för den sant möderne människoanden, som har både rätt och plikt att bruka sitt *födda* förnuft och förstånd.

Dessa höger-modernister äro icke skökan. Och aktom oss för att deltaga i det blinda nitet, som vill utrota dem. Det är lättvindigt att tvärsäkert och förnumstigt förkasta allt nytt, såsom vore det av den onde. Men mer kräves det för att kunna följa med i den inre riksutvecklingen och i samtiden se även de goda fröna till framtiden och

stå mottaglig för den frukt, som ur dem växer upp i sinom tid. Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Men den moderna vänstern är den moderna skökan, som genom sin lättsinniga behandling av den heliga skrift just kommer att förmedla övergången till det 7:e världsrikets *uppenbara* förnekelse och antikristendom. Dessa fräcka, förstabudslösa modernister hava gjort sig ett par vetenskaps- och kultur horn, »som likna ett lamms». Och i samma mån som kattbjörnen avkastar den gamla skökan, så är den moderna skökan så kvick att kliva upp på honom, såsom vi se. Och hon kysser och klappar honom; och hon smeker, smetar och smörjer honom med vetenskapsnåden och kulturevangeliet, och är så ivrig att modernisera kristendomen, så att hädelsekraken skall få behålla livet och bli spak. Och han är alldeles förtjust, såsom du ju ser och hör. Men vänta bara. Snart kastar han av även henne; och hon får ränna efter och hålla i svansen, tills hon får den dödliga sparken även hon.

Dessa modernister äro förelöpare till de »orena andar och vederstyggliga fåglar», som skola taga Babel i besittning vid det 7:e världsrikets början. Du ser och hör ju redan nu, huru t.ex. socialister och med dem besläktade anderiktningar börja tycka om statskyrkan och säga sig skola taga hand om henne för sina ändamål. Och när den ohyggliga fågelskaran — vi tala icke om personerna i och för sig, utan om den vederstygglige ande, som besjälar dem — fått tillräcklig makt, så är det slut med även den moderna skökan, som icke är någonting annat än den förklädde styggelse-fågeln, vilken läser bibeln med hackande näbb och sönderrivande klor och därmed banar väg för sina oförklädda fränder från luften (Ef 2:2). På samma rum, där den gamla och den moderna skökan nu står och fördärvar vårt folk med det förstabudslösa evangeliets horerikalk, på samma rum skola fåglarna flaxa, gastarna ropa och paddorna kväka (Upp 18:1–3; 16:12–16; jfr Jes 34:14). Vi se redan nu här och där i »folkets hus» både fågeln, gasten och paddan. Man gör smädelse och hädelse och allahanda vederstyggliga fritänkareorgier till »kultiverande» folknöjen. Och när deras tid är kommen, så flytta de in i kyrkor och bönhus, där skökan rett rum för dem. Det fallna Babel skall bliva ett »tillhåll för alla orena andar». Och då kostar det livet för Herrens heliga. — Härom mer i vårt 12 :e kapitel.

Sålunda har läroskolan stora och lömska faror särskilt i vår långt framskridna skökotid. Och det finns blott ett sätt att undgå dem. Och det är att gå i skola hos den *nye* Jesus, som just är den *gamle* Jesus, och som just är *tubuds-Jesus.* Han, blott han, leder lärjungen rätt.

ANDRA DELEN

Utfödelsetiden

Förberedande utfödelser ur djuret, stundom mycket bittra, hade lärjungarna redan haft under lärotiden (t.ex. Matt 16:21–26; 18:1–4). Och förberedande infödelser i mästarens ande, stundom mycket ljuva, hade de även haft, t.ex. på bergspredikans och förklaringens berg.

Men den avgörande utfödelsetiden börjar under sista resan till Jerusalem, då de följde mästaren »med förvåning och bävan»

(Mark 10:32–34). De gingo där med dödsaningar. Och denna utfödelsetid räcker ända intill pingstdagen.

Detta stora skede omfattar tre mindre skeden, nämligen skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden. Alltså:

I

Skräckveckan

Lärjungarnas andra födelsedag (pingstdagen) föregicks av en långvarig och bitter födslokamp. Och kvalen nådde sin höjd under vad vi kalla skräckveckan, som utgöres av de förskräckliga lidandesdagarna och lidandesnätterna i Jerusalem ända intill mästarens uppenbarelse för dem på påskdagen. Också hade han på förhand sagt dem, vad det nu var fråga om. *»Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen gråta och jämra eder, men världen skall glädja sig. — När en kvinna föder barn, har hon bedrövelse. — Så haven ock I nu bedrövelse»* (Joh 16:20–22). Det var alltså fråga om just deras *utfödelse.*

Skräckveckan innehåller mycket. Se här blott fyra saker: Stöten, sållet, sållfaran och de två händerna. Sålunda:

1

Stöten

» I denna natt skolen I alla förargas i mig», eller, såsom det ock översättes: *»taga anstöt av mig»* (Matt 26:31). Det var stöten. Och vad stötte de emot? Jo, en sten. Och den stenen var mästaren. Han lade sig rakt i deras väg, då han gick att dö. De ville icke, att han skulle dö, ville icke ens höra talas därom (Matt 16:22). Ty med hans död gingo alla deras jordiska och köttsliga messiasförhoppningar om intet.

Så blev han deras »stötesten och förargelseklippa». De ville fram på *sin egen väg,* som var vägen in i Guds rike utan utfödelse, *utan* död. De ville ha djuret med dit in. Men Lammet lade sig tvärs över deras väg såsom det orubbliga Sten-Lammet. Och det stötte de emot. Och så blevo de »stötta», förargade. Och just i denna förargelse kom djuret i dagen.

Mästarens synd-, skuld- och straffrie ande *in i döden* stängde deras väg. Och så förargades de. Därmed jäste deras synd-, skuld- och dödsande upp i dagen.

Mästarens helige lag-ande, första- och andrabudsanden *in i döden,* stod där som en klippa inför dem. Mot den slogo de sig och blevo arga. Därmed dök syndens och dödens lagande upp.

Den heliga gudsviljan, som mästaren fullbordade *in i döden,* reste sig som ett oöverkomligt och okringgångbart berg framför dem. Denna obevekliga stenvilja rev upp *deras* stenvilja, vildviljan, egenviljan, i grund.

Väl hade mästarens vilja ofta förut lagt sig i vägen för deras egenvilja och därmed gjort betydliga bräckor i densamma; men här lägges hon djupare än någonsin. Här ligger hon såsom nytestamentlig frälsningsgrund, såsom »Andens lag», klippan i Sion, vilken kräver absolut underkastelse eller absolut förkastelse, mistandet av livet och därmed finnandet av livet, eller behållandet av livet och därmed mistandet av livet. Och här bräckte skoningslöst denna stenvilja upp deras gamla viljegrund ända ned i djupaste djupet och krävde *viljebyte,*

utbyte av vildviljan mot mästarens lammvilja. De hade förut byggt på Jesus; men de sågo icke, att det i mångt och mycket var vilddjuret, som byggde på Lammet och ville neddraga det till frälsning åt sig. Men nu raseras hela denna djurbyggnad, som vill inrymma kattbjörnen och Lammet under samma tak; och det blir fråga om att bygga på Jesu stenvilja av stenviljevirke ett stenviljehus, som är stenriket, vilket skall krossa belätet.

Och lägg märke till, att de förargades alla, alla. Det är korsets förargelse, som ingen undgår. Korset överkorsar skoningslöst även den dyraste, käraste, sötaste mergud. Det hittar vägen till ömmaste punkten. Och det ömmar aldrig för den. Ty det vore ömhet mot djuret. Och den vore hårdaste hårdhet mot lärjungen.

2

Sållet

»Se, *Satan har begärt eder för att sålla eder såsom vete*» (Luk 22:31).

Lärjungarna stötte emot Sten-Lammet, så att de föllo omkull; och därmed föllo de i Satans såll. Och nu gick det hit och dit, upp och ned och runt omkring med dem såsom med kornen i ett såll. De lågo där huller om buller och visste varken vad eller huru.

Nyss lät det så: »*Om än alla taga anstöt, så skall dock jag det icke. Om jag än måste dö med dig, så skall jag dock icke förneka dig. Sammalunda sade de ock alla*» (Mark 14:29–31). Men *nu,* i sållet, icke blott förnekar han utan stadfäster förnekelsen med förbannelser och eder.

Lärjungarna hade icke ens en aning om, vilket vilddjur de ännu hyste i sina hjärtan. Men »*budordet kom, och synden levde upp*» (Rom 7:9). Den eviga lagen, den eviga rättfärdigheten, trädde fram i och med Jesu död, och synden flödade över. Sållet är sjunderomarehålan i hela hennes vidd, djup och höjd. Pauli beskrivning är blott en liten antydning om detsamma.

I sållet brinner det. Fåren måste gå genom eld (Sak 13:7–9). Rotlivets »silver och guld måste luttras» och lösgöras från slagget, djuret. Och därför måste slagget flyta upp, djuret träda fram. Och det sker i sållelden.

Sållet är nämligen vredens sju skålar. De utgjutas över djurmänniskorna (Upp 16). Och så långt lärjungen är en sådan, drabbas han av dem.

Den första skålen är det onda och svåra såret. Det är förstabudssåret, svalget mellan människan och Gud genom förstabudssynden. Det är själva grundsåret till alla sår på vår jord. I »stöten» träder det i dagen, i »förargelsen» gapar det, i sållet svider det.

Den andra skålen är »blodet såsom av en död», den andliga blodförgiftningen. I sållet känner människan hela sitt inre och yttre liv, hela sin värld, såsom ett hav av dött blod, där allt levande är dött. »Och jag vart död», sade Paulus.

Den tredje skålen är dödsblodet i själva källorna och floderna. Alla 7 andens källor (Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap,

Fruktan och Rättfärdighet) äro förgiftade, vordna dödsandekällor, ur vilka 7 giftiga dödsandefloder välla sekundligen fram och samla sig i den andra skålens förskräckliga dödshav. Det är förstabudssåret, ur vilket allt detta dödsandeblod i källor, floder och hav flödar fram. Hela denna levrade blodmassa, som förgiftat och dödat även det lekamliga blodet, är vad Paulus kallar syndens och dödens kropp. »Jag arma människa», utropar han i blodssvedan.

Den fjärde skålen är brännande sol. Det är Gud själv, förstabudssolen, som bränner förstabudsdjuret med förstabudselden i en förstabudssveda, som stundom kan bliva så fruktansvärd, att lärjungen frestas att *häda,* liksom vilddjursmänniskan här alltid hädar (v.9).

Den femte gjutes över vilddjurets tron. Och dess rike förmörkas. Det är virrvarret i sållet. Här gör människan allting på tok. Och allt går på tok. »Jag vet icke vad jag gör, ty vad jag vill det gör jag icke, utan vad jag hatar det gör jag», säger Paulus. Och någon gång kan sårsvedan och förmörkelsen bliva så stora, att även hos lärjungen hädelsen bryter ut, så att han knyter hand och skär tand mot levande Gud, alldeles såsom vilddjursmänniskan här alltid gör (v.10, 11).

Den sjätte gjutes i Eufrat, som var gränsfloden mellan österns barbarer och västerns romare, och vilken här står bildlikt såsom gränsen mellan ont och gott. Floden torkar ut. Därmed beredes väg för barbarerna: de onda begärens konungar tåga fram och visa sig hava övervälde över människan, även om de icke bryta ut i »grova synder». Hjärtat är ett stinkande träsk, bebott av begärelsernas och lustarnas »paddor» (v.12, 13).

Och den sjunde är ljungeldar och dunder och tordön och den stora jordbävningen, den största som dittills funnits i lärjungens liv. Djurväldet splittras, krossas och vräkes upp och ned i en förskräcklig röra. Här såsom även i de föregående skålarna tillstöta ofta yttre domar, uppskakande och upprivande skickelser, som tränga in till ömmaste punkten och störta djurtronen i hans doldaste och starkaste fästen.[*]

Denna skålarnas vrede, sållvreden, måste varje lärjunge undergå i *större* eller *mindre grad,* allt efter som han är vilddjuret, som stöter sig på Lammet. Allt som icke i godo böjer sig för lammviljan, det måste *brännas* ned i skräckveckoeld.

Skålarnas vrede bär jag inom mig i mitt blodsfördärv, dödsfördärv. Och detta dödsdjur, straffdjur, vredesdjur, blir känt i dess förfärande gestalt i sålltiden. Och i detta dödsfördärv sitter jag kvar, tills jag släpper upp min vildvilja, egenvilja, och antager stötestensviljan, som är Sions orubbliga bergslag. Det finns i himmel och på jord ingenting annat, som räddar ur sållet, än Jesu grundvalsvilja i blod. Så länge jag stöter mig på henne, så är hon för mig just Sinai förkrossande, förbannande och krävande lag; men då jag böjer mig för henne och är nöjd med henne, då är hon för mig Sions lag, ett ljuvligt evangelium, som giver vad det kräver. Hon inträngер i min vilja, såsom vatten inträngер i vatten. Och därmed släckes alla skålarnas vrede.

[*] Om de sju skålarnas betydelse såsom världsdomar, såsom världssållet, i vilket belätet blir agnar inför stenriket, ämna vi säga ett par ord i vår bok ”Guds vredes skålar”.

3

Sållfaran

Den är mångfaldig och säkerligen mångfaldigare än vi ana. Men vi påvisa här blott två slag: sållsvindeln och sållsömnen. Alltså först:

Sållsvindeln

Den är tvåfaldig: vänster svindeln; och högersvindeln.

Lärjungarna befunno sig här på en höjd. Och den var rotlivshöjden. De voro i roten utfödda ur djuret, världen, (Joh 15:18, 19) och infödda i den ruvande anden, vilken de ägde såsom rot-ande. Och på denna andehöjd stodo de nu »övergivna av Gud» liksom mästaren. Och där brusade ett djup till vänster och ett djup till höger. Vi ha förut antytt dem.

Vänsterdjupet är förtvivlans vemod, som giver allt hopp förlorat och envist håller fast vid den inbillade omöjligheten av att kunna bliva frälst. Det är vildtjuren. Stundom tager han denna gestalt: »Jag har begått synden mot den helige Ande; allt är förlorat». Och om man bevisar för en sådan människa, att hon icke kan hava begått den synden i sådan grad, att den är oförlåtlig, alldenstund hon ännu icke i uppsåtlig förhärdelse och planmässigt motstånd bortvisat honom, så fasthåller hon dock därvid. Tjuren har fått makt med henne. — Anden varnar henne. Därmed har han ock sagt: Det är ännu icke för sent. Men fortsätter hon i det förhärdade vemodet, som förebär än ett och än ett annat, då bär det av just in i synden mot Anden.

Högerdjupet däremot är förtvivlans trots, som särskilt i 4:e och 5:e vredesskålen blixtrar i verkliga avgrundsflammor i den »solbrända» och förmörkade lärjungasjälen. Det är vildlejonet, som höjer ram och sträcker klor emot Gud. Även här varnar Anden. Därmed har han ock sagt: Det är ännu icke för sent. Men fortsätter människan i det förtvivlade trotset, som förebär än ett och än ett annat, då bär det av in i synden mot Anden.

Ställ dig på branten av en hög klippa och skåda ned i det förfärliga djupet; och du känner en hemsk sugning och dragning nedåt. Och stannar du där en stund, så erfar du liksom en gryende vilja att kasta dig utför. Och står du där länge, så gör du det verkligen. Du får svindel och så bär det nedåt.

Så här. Förvivlans vemod och trots äro den svindel, som lärjungen får i sållskakningen, där stödet i Gud är fördolt och där det prövas, huru mycket i lärjungen är guld eller slagg, vete eller agnar. Han står invid de förfärande djupen; och han känner sugningen nedåt och erfar en gryende vilja att kasta sig i förtvivlans djup. Och får denna hemska vilja makt med honom genom uppsåtlig och fasthållen förhärdelse, då försvinner han i djupet för evigt.

Ty detta vemod och detta trots äro *sårad* egenvilja, sårad egenkärlek, *sårad* världskärlek. Och de äro den sista utvägen att rädda det sårade djuret från döden. Vemodstjuren och trotslejonet äro egenviljan, vildviljan, räddad undan Guds dödsdom och överförd i satansviljan. Så födes djuret till det avgrundsdjur, mot vilket den *frälsande* Guden står maktlös. Hela lärjungen varder agnar, som måste prisgivas åt elden.

Vi övergå nu till den andra faran, som är:

Sållsömnen

Man kan ock somna i sållet. Och även sållsömnen är tvåfaldig: den s.k. evangeliska och den lagiska sömnen. Det är alltså skökofaran.

Sålunda först: den lögnevangeliska sömnen. — I sållskakningen flyta de lätta kornen upp och flyta ovanpå. De äro slösäd. — Man slår sig till ro i sållet och tror, att det icke kan bliva annorlunda. Man gör sig ett evangelium av dessa ord: »Jag vet icke vad jag gör, ty vad jag vill, det gör jag icke, utan vad jag hatar, det gör jag.» Och med det evangeliet somnar man in i sållet, i Rom 7:e. Där ligger den lögn-evangeliska skökan och sover så djupt. Och där samlar och söver hon mångtusen själar. Det är utanförfrälsningen utanför födelsen, som gör att hon alltid flyter upp i sållet och varder slösäd. Det är den förfalskade »klenoden», som leder henne vilse. Den ande- och budlösa kalken giver henne dvaladrycken.

Och för det andra: den lagiska sållsömnen .— Det finnes människor, som aldrig fallit i några »grova synder». Heder åt dem! Och icke heller i sållet bryter synden ut hos dem, såsom den gjorde t.ex. hos Petrus. Stor heder åt dem! Men många av dem hava svårt för att lära känna det inre fördärvet. Väl erfara de det onda begärets makt, men de ha ingen blick för dess syndighet inför Gud. Att t.ex. hat är dråp och begärets blick på en kvinna är hor inför Gud, det ha de svårt att förstå med hjärtat. Att de under allt sitt hedervärda yttre liv dock äro fulla av synd-, skuld- och dödsande och fångar under syndens och dödens lag, det märka de icke. Och därför ha de ingen blick för en grundlig invärtesfrälsning. Kristi ord: *»Gör först rent det inre av bägaren och fatet, att ock det yttre av dem må varda rent»* (Matt 23:26), är för dem en gåta. De hålla Guds bud ostraffligt till det yttre. Men »de tu buden», på vilka allt hänger, gå de väsentligen förbi. I stället hänga de allting på budens utansida. Och så bliva de lätta i sållet, flyta ovanpå och varda slösäd, och insomna på lagens utansida såsom den enda frälsningsplanka de känna. Och skulle hon visa sig svika här och där, så taga även dessa sin tillflykt till Rom 7:e. Det är den lagiska skökan.

4

De två händerna

De äro en svart och en vit. »Se, Satan har begärt eder.» (Luk 22:31) Och han fick dem, såsom han fordom fick Job (Job 1:6–12). Det är den svarta handen. — »Men jag har bett för dig, att din tro icke må varda om intet» (Luk 22:32). »Helige Fader, bevara dem i ditt namn» (Joh 17:11). Med dessa ord hade mästaren lagt dem och särskilt Petrus i Guds hand. Det är den vita handen.

Lärjungarna måste sammanväxa med mästaren genom en lika död. De måste dö från synden såsom han, utfödas från djuret såsom han. Och därför övergav Gud även dem. Han fördolde sig i templet. Och ingen av dem kunde ingå i det, förrän de sju plågorna hade nått sin fullbordan (Upp 15:8). Dessa plågor voro Guds dom över lärjungadjuret. De voro deras »straffområde», där de måste tömma kalken till botten. Men i kraft av mästarens förstfödelse kunde domsplågorna bliva födslokval till liv.

Då den gode döljer sig, uppenbarar den onde sig. Då världens Gud går bort, *kommer* denna världens furste. I sållningstider »har mörkret makten». Och den svarte får makt över lärjungen jämt så långt, som denne är svart.

Då Gud övergav Hiskia, skedde det »för att pröva honom, på det att han skulle förnimma allt vad som var i hans hjärta» (2 Krön 32:31). Och han prövade Israels barn för att just det, som bodde i deras hjärtan, skulle bliva uppenbart: »om de ville hålla hans bud eller icke» (5 Mos 8:2).

Så här. Han övergav lärjungarna för att allt, vad som bodde i deras hjärtan skulle komma i dagen. Och det kom också i dagen. De visade sig vara både elva vilddjur, som stötte sig på Lammet, och elva lamm, som innerst fasthöllo tron på Lammet. I sållet skakades varje lärjunge i två delar: agnar och vete, slagg och guld, vilddjur och lamm. Och veteviljan, guldviljan, lammviljan, stod på Guds sida. Och kring den viljan slog den vita handen ett fast grepp. Men agnarviljan, slaggviljan, vildviljan, stod på Satans sida. Och kring den viljan slog den svarta handen ett fast grepp. Så lågo de i två händer.

I skräckveckan känner lärjungen tydligt, att här är en ond hand med, som kämpar med den goda handen om hans arma själ. Han erfar, att synden går utöver människomått, även om den icke bryter ut. Vildviljan spetsar till sig i en udd, vars stål inlödes av en hemsk avgrundsvilja. Här finnas andeingjutelser och frestelsestormar av sådan art, att allt tvivel på deras »svarta» ursprung försvinner för alltid. — Vissa präster och andra modernister äro nu så ivriga att »avsätta djävulen ur läran». Men den, som i skräckveckokamp lärt personligen känna honom, han ömkar sig över slik ytlighet. Här, såsom vid all annan modern pojkaktighet och slyngelkritik, är det brist på för-pingstlig skolgång. Våra vänstermodernister äro så *lärda*, så att de veta ingenting, och så *viktiga*, så att de väga ingenting.

I skräckveckosållet känner lärjungen även, att här är en god hand med. Han erfar tydligt hennes stillande, stödjande och bärande kraft, och huru hon liksom tum för tum i outsäglig barmhärtighet och trofasthet upplöser, avväpnar, övervinner synd-, skuld- och dödsanden, och sålunda utföder lärjungalammet ur lärjungadjuret. Och han erfar även med absolut tydlighet hennes varnande tryckar och vredgade grepp kring rotviljan, då han närmar sig de sugande svindeldjupen. Och han känner, att dessa varnande tryckar urladda brännande signalgnistor, då vildviljan börjar antaga den fjärde och den femte skålens motståndare- och hädelseuddar. Ty här kan lärjungen förvandla rot-tron, rot-viljan, i otro, i vildvilja. Och därmed slår han sig ut ur den goda handen. Hon har ingenting att hålla om, då tron försvunnit. Och då måste hon släppa. Och därmed är lärjungen släppt. Han är vorden helt och hållet en agnar-människa, som måste prisgivas åt elden.

I skräckveckan flödar synd-, skuld- och dödsanden över. Och lärjungen ser hos sig intet annat än sådant flöde. Men just det, att han ser och lider av denne ande, visar, att han i roten är en ren ande.

I sållet kommer agnarna upp. Och han ser hos sig intet annat än

agnar. Men just det, att han ser och lider av dem, visar, att han i roten är ett äkta vetekorn.

I skålarnas eld flyter slagget upp. Och han ser hos sig intet annat än slagg. Men just det, att han ser och lider av slagget, visar, att han i roten är äkta guld.

I »förargelsen» rusar vilddjuret upp. Och han ser hos sig intet annat än vilddjur. Men just det, att han ser och lider av vilddjuret, visar, att han i roten är lammet.

Och i denna sin rena rot-ande, som ligger infödd i den ruvande anden och väl innesluten i den goda handen, suckar och kvider han: »Jag arma människa! Förr stiger liket upp från sin bår, än jag själv stiger upp ur min död. Det är slut. Jag är Nollan.» Så fäller rot-tron dödsdomen över otron, rot-jaget dödsdomen över synd-, skuld- och dödsjaget, ja även domen över sig självt såsom absolut maktlöst i sig självt. Och nu flammar i öster en gryning; påskdagens sol går upp.

II

Upprättelsens tid

»*Elias kommer först och upprättar allt*» (Mark 9:11–13).

»*Johannes skall omvända många av Israels barn till Herren, deras Gud. Han skall gå framför honom med Elias ande och kraft för att omvända fädernas hjärtan till barnen och de ohörsamma till de rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk*» (Luk 1:16, 17).

I »stöten» hade lärjungarna fallit omkull. I »sållet» blevo de i grund nedslagna och krossade. Nu måste de upprättas. Rot-tron, rotlivet, måste milt, ömt och försiktigt dragas fram ur ruinerna. Detta gjorde mästaren under de 40 dagarna, som äro upprättelsens tid.

Hela den förpingstliga lärjungaskolan är »upprättelsen», »omvändelsen», »sinnesändringen» eller »välberedelsen» till pingst. Hon är Eliasverket eller Johannesverket. Men hon är framför allt Kristusverket. Ty han fortsatte, fördjupade och fulländade Johannesverket (Joh 3:26; Mark 1:14, 15). Hela Kristi verk på jorden var en förberedelse för honom själv såsom pingst-Kristus. Det var rotverket till pingstverket. — Och vi hava icke att gå i skola hos »Moses och Elias» såsom gammaltestamentliga bärare av rotverket, icke ens hos Johannes, »den störste» av alla representanter för rotanden, rotnåden; ty han försvann i Kristus, såsom morgonstjärnans ljus försvinner i den uppgående solen. Utan vi hava blott att gå i skola hos Kristus. Såsom ännu ofödd ande, d.ä. såsom ännu blott ruvande ande, utför han alltfort även det gammaltestamentliga eller Johanneiska rotverket. Han själv såsom den förnedrade är alltjämt vägen till honom själv såsom den upphöjde. Han själv såsom ruvande lag-ande är tuktomästaren till honom själv såsom inneboende lag-ande.

Och detta förpingstliga verk kallas en »upprättelse». Och vad är det som skall »upprättas»? Jo, människoväsendet. Detta har nämligen icke gått förlorat genom synden. Det är oförlorbart. Synden har blott givit detsamma en naturvidrig beskaffenhet. Människan såsom sådan är icke vilddjuret. Hon är och förblir — människa och aldrig ett djur. Utan vilddjuret är den världsälskande, jordkrypande och lågsinnade

nedaneftergestalt, som människan fått genom synden.

Nyfödelsen är alltså icke en skapelse av ett nytt människoväsen, utan en om- eller renskapelse av det ursprungliga väsendet. Det är den människan Jesus Kristus, som i gestalten av den utlovade anden omgestaltar och utgestaltar det upp- och nedvända, bakvända, bortvända, förvända, förkrympta och fördärvade människoväsendet till ett sant, ett »upprättat» människoväsen. Och detta sker, som vi sett, genom ordets, andeordets säd. Denna säd befruktar människan, så att inom henne uppstår ett människofoster, *vilket alltså utgöres av människoanden i innerlig förening med sädesanden.* Denne senare förenar sig nämligen frövis med den förre så djupt och innerligt, som vatten förenar sig med vatten. Denna andeförening i människoväsendets medelpunkt är den kärna av »silver och guld», kring vilken hela detta väsen så småningom samlar sig till ett återupprättat människoväsen, är det befruktade frö, ur vilket rotmänniskan till pingstmänniskan växer upp, är den tro, om vilken mästaren bad, att den icke måtte varda om intet. Och det var denna rotmänniska, som fick genomgå skräckveckans utfödelsekval.

Alltså är visserligen hela den förpingstliga lärjungaskolan upprättelsens tid. Men de 40 dagarna äro i alldeles särskild mening en sådan tid. Ty först måste människan, såsom djurmänniska, grundligt slås ned, innan det kan komma till en grundlig upprättelse. Och nu hade de elva blivit grundligt nedslagna. *Och nu först bryter Eliasverket igenom.* Omvändelsen fortskrider till en hel och full omvändelse. Nu repareras, renoveras och restaureras de elva till elva dugliga käril åt den utlovade anden. Och så stodo de på pingstafton såsom ett för pingst-Kristus »välberett folk». Där står det första skapelsebeståndet såsom upprättat rotbestånd till pingstbeståndet.

Och denna upprättelse genomfördes av den uppståndne. Den förskräckliga veckan var ändad och påskdagen inne. Och han kom och stod mitt ibland dem. Där stod »stenen», på vilken de stött sig. Men han var ännu icke pingstklippan, ty han hade ännu icke bestigit det 7:e berget, Sions berg (Heb 12:22). Också kunde de ännu icke mottaga honom såsom sådan, ty de voro ännu icke upprättade. Men han var 40-dagarnas upprättelseklippa. Och såsom sådan kunde de mottaga honom. »Frid vare **med** eder!» Men det var ännu icke pingstfriden. Ty han var ännu icke det prästvigda och tronsatta Lammet. Det var blott den förpingstliga upprättelsens frid, rotfriden, ruvningsfriden.

»Och han andades på dem och sade: Tagen helig ande» (Joh 20:19–23). Men det var ännu icke pingstanden. Det var blott upprättelsens ruvande ande. Och han ruvade dem i 40 dagar.

De nedbrytande och genombrytande födslokvalen voro utståndna. Men därmed var födelsen icke fullbordad. Utan utfödelsen ur djuret och infödelsen i den ruvande anden — vilket allt är detsamma som upprättelsen, omvändelsen, sinnesändringen eller välberedelsen — fortgingo under hela denna tid. Ty där fanns en köttsträng, genom vilken de ännu fasthängde vid djuret. Utfödelsen hade ännu icke blivit lösfödelse. Och det visar sig ock. »Vi hoppades, att Jesus av Nasaret var den, som skulle förlossa Israel». Där stack djuret fram. Och bestraffningen blev skarp: »O, huru oförståndiga och tröghjärtade ären I icke till att tro på vad profeterna talat!» (Luk 24:21, 25). Alltså var

lidandesvägen till härlighet ännu oklar för dem. Israels förlossning missuppfatta de alltfort. Att den måste bliva en *inre* förlossning från djuret, från »Pilatus och Kaifas», innan den kan bliva en *yttre* förlossning i ett messianskt världsrike, det står ännu icke tydligt för dem. De befunno sig ännu i ett grumligt och tyngande nedanefter. Den jordiska och köttsliga messiasförväntningen gick igen som ett spöke i hjärta och hjärna. Och t.o.m. i avskedets stund på det 6:e berget skymtar den fram: »Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?» (Apg 1:6). Och svaret blev ungefär detta: »Tyst med sådant!» De voro alltså icke ens då »ett för Herren välberett folk». Det blevo de först i nästa skede, de 10 dagarna mellan himmelsfärden och pingst.

»O, I oförståndige och tröghjärtade», sade mästaren. Där ligger en skarp udd i de orden. Varför? Jo, här ha vi de 40 dagarnas fara.

Lärjungarna voro väsentligen utfödda från den falske Messias, som människan i det längsta vill bruka till frälsare åt djuret i någon vitmenad gestalt, och från det falska messiasriket, som är mergudariket med skenet av Kristi namn. Men de voro ännu icke infödda i pingst-Messias och i pingstriket. Och därför trädde bilden av den falske Messias och av hans rike ideligen fram för dem under de 40 dagarna.

Denna djurbild träder visserligen fram under hela lärjungaskolan, i samma mån som utfödelsen framskrider, men i synnerhet äro de 40 och de 10 dagarna det falska bildväsendets skeden, varunder lärjungen mer än någonsin förföljes med vidklibbande bilder av sig själv och av världen. Här ha vi ett fult och vidsträckt fält: djurgalleriet med de mångtusen djurporträtten. Blott ett par små antydningar:

Till exempel: lyckas jag något, strax är jag fotograferad i betydlig förskönin och förstoring. Och denna lögnbild, högmodsbild, hålles envist framför mig. Och klibbig är han som en snigel. Och stannar jag inför den, då börjar jag fastna för den. Och nu varnar Anden. Ännu kan jag komma lös. Men begär jag bilden genom att spegla mig i den och tjusas av den, då insänker den sig i min ande. Och därmed är djuret avlat i mig på nytt. Och nu är det himmelska rot-barnet i fara för att bliva dödat av djurungen vid dess sida. Och det kan räddas endast genom en ny skräckveckoeld, i vilken valpen brännes ihjäl och en ny utfödelse sker. Så kom jag åter i »straffområdet». Jag fick mig en straff-finka på nytt.

Så ock de själviska bilderna av världen och av förhållandena och tingen i världen. Här gycklas upp ett önskat eller diktat vara *det* eller *det,* äga *det* eller *det,* kunna *det* eller *det,* göra *det* eller *det o.s.v.* Somligt av detta kan vara goda saker, men outförbara eller liggande utom mitt mått och min kallelse, annat åter är mer eller mindre fantastiska luftslott. Och envist hålles denna overklighetsbild inför mig. Och sysselsätter jag mig med den, då börjar den insänka sitt skenväsen i min ande. Och nu varnar Anden. Men fortsätter jag, då klibbar den sig fast i mig. Och därmed är djuret avlat i mig. Och nu måste det brännas i en ny skräckveckoeld med ny utfödelse.

Det var så Adam och Eva föllo. De sågo bilden av sig själva i trädet, sågo sig bliva som Gud, om de åto av det. Begärelsen avlade. Och därpå föddes synden, djuret. I sanning en djupsinnig framställning av syndens icke blott första, utan beständiga uppkomst i världen.

Och det var så, som frestaren sökte fälla Kristus i öknen. Bilden av

honom såsom görande stenar till bröd, eller kastande sig från templets tinnar, eller ägande hela världen, denna bild av just den falske Messias, djurfrälsaren, hornormen, och av hans mergudarike, skökodömet, ställdes framför honom, till vällustig självbespegling och djuravlelse. Men han höll denne sädesande ifrån sig.

Och det är så, som 40-dagarsmänniskan bringas på fall. Ty hon är det väsentligen, det starkt *rotvis* upprättade kärilet med blott rot-anden i sig, men ännu icke »uppfylld» av den utlovade pingstanden. Och därför är hon så tillgänglig för fyllnadsgods från skenets och lögnens värld, som blott genom ny djuravlelse kan fånga henne.

Och genom detta bildväsen, som är tusenhövdat, genom detta ideligen återtagna invärtesfördärv kan lärjungen i åratal förhindra sin fulla utfödelse, ja, till slut omöjliggöra den. Ty han måste bliva omvänd från ohörsamheten »till de rättfärdigas sinnelag». Detta sinnelag är just den 7:e anden, det första skapelsebeståndets sant naturliga rättssinne, som är första- och andrabudssinnet. Det ohörsamma rättssinnet måste upprättas till ett hörsamt rättssinne, till ett vaket, känsligt och livligt första- och andrabudssamvete, som är »de rättfärdigas sinnelag». Ty blott detta sant naturliga rättssinnelag kan bliva pingstunderlaget till den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande. Ty denne ande kan bo endast i ett av den ruvande lag-anden upprättat första- och andrabudssinne. Förrän detta naturliga sinnelag kommer till stånd, kommer ingen pingstfödelse, helfödelse, till stånd. Ty pingstanden är första- och andrabudsanden med slaktmärket. Under någon annan gestalt än såsom första- och andrabudsande finns han aldrig i tid eller evighet till — »De rättfärdigas sinnelag» ägde alla gamla testamentets fromma. Och därför kallas de ofta för »de rättfärdiga». Det var roträttfärdigheten, som måste finnas, innan pingsträttfärdigheten kan komma till stånd. Dessa »rättfärdiga» voro det för Herren »välberedda folk», som det gamla förbundet hade till uppgift att frambringa. Och ett sådant folk blevo de elva i nästa skede.

Vi övergå nu till det.

III

Valets tid

»Han *bjöd dem att icke lämna Jerusalem, utan förbida Faderns löfte. — — Sedan gingo de tillbaka till Jerusalem från det så kallade Oljeberget. — Och de framhärdade endräktigt i bönen»* (Apg 1:4, 12, 14).

Här stå lärjungarna på det adamitiska valplanet. De voro väsentligen utfödda från synd-, skuld- och dödsanden. Det första skapelsebeståndet var i det stora hela upprättat. De innehade i huvudsak samma ståndpunkt som Adam före fallet.

De befunno sig nu invid gränsen till pingstbeståndet. Men detta består i den sionitiska första- och andrabudskärleken. Och det intages blott genom ett val, i vilket människan frivilligt gör Gud till sin Gud och ingen mer. Det är det evigt avgörande förstabudsvalet, i vilket människan tager Gud av allt hjärta, av **all** själ, av **all** kraft och av **allt** förstånd. Det är det evighetsdigra: steget-ut, steget-ut, steget- ut! Detta val hade de förut icke kunnat göra; ty de voro icke tillräckligt utfödda

från merguden. Men under de 10 dagarna kunna de det. Nu disponera de fritt över sina hjärtan. De hava en av den ruvande anden skapad makt att giva dem *helt* åt Gud eller att återgiva dem åt merguden. De äga kraft att valvis överföra rot-tron i pingst-tro, att sälja allt för skatten och pärlan. Och utan detta val stiger ingen dödlig över tröskeln till det nya förbundet, som *är, är* överjordisk, övervärldslig, evig **all**-kärlek.

De framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna voro en väntetid, en djupt ingripande prövningstid. Mästaren gick bort för andra gången. Den ruvande anden drog sig tillbaka. Han skildes ifrån dem och uppfor i himmelen. Därmed ställdes de på den prövande punkten, som heter: »**Nätt-och-jämt**». Här väger och väger det, men blott »nätt och jämt». I varje sekund kan det slå över i ett otrosfall. Nu måste det innersta fram. Ett avgörande steg måste tagas; steget-ut eller steget-tillbaka. — Här känner sig människan stå i ett förunderligt nära och i ett förunderligt fjärran. I detta »nära» förnimmer hon en överjordisk kraft. Men den står »utanför». Den är så »reserverad», håller sig på ett obevekligt avstånd och giver sig så svagt, så tunt, så lätt. Den vill liksom icke släppa till sig. Därmed står hon ock i ett »fjärran». Och i detta »fjärran» gapa de två svaghetens svalg till vänster och till höger. Och ur dem stiga förargelsens dunster kväljande och frestande upp. Och »galleriet» strålar av de »härligaste» bilder, erbjudande tusen utvägar till djuravlelse. Skapelsens kristall, som lärjungen bär rotvis inom sig i rotlivsskapelsen, giver starka möjligheter att tagas som rov. Det glimmar av Gud i minsta blad; allt är så hjärteinnerligt kärt och dyrt, så försmäktande ljuvt. Man vill famna allt, sjunka in i allt, ja, äta allt; men djuret vill gärna äta med. Det strålar av Gud i allt; men där strålar ock en mergud i allt. — På punkten »Nätt-och-jämt» försiggår det djupare och finare utfödelseverket, som är valverket. Här avprovas rotverket: huruvida lärjungen vill göra fullt bruk av detsamma genom steget-ut-tron. Gör han icke det, så nedflyttas han i läroskolan med åtföljande skräckvecka, stöt, såll, fara och handgrepp, samt med ny upprättelsetid; och så ställes han åter på valplanet. Så kan mästaren få hålla på med en lärjunge om och om igen i åratal, i årtionden, ja, till sist bliva tvungen att lämna honom åt mergudarna, som han icke vill släppa.

De *framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom.* — De 10 dagarna äro en tid av spännande, härdande kamp. Här ha vi den andliga gymnastiken, »övningen till gudaktighet», som Paulus anbefaller. Han använder just det ord (»gymnatse»), varav vi hava ordet gymnastik: »gymnastisera dig själv till gudaktighet», säger han (1 Tim 4:7). Denna gymnastik ingår i alla skeden både före och efter pingst. Men under de 10 dagarna har den en slutgrundläggande betydelse. Det restaurerade skapelseväsendet måste övas för att kunna mottaga och använda den största gåva, som Gud kan giva en människa, den utlovade första- och andrabudsanden. Första- och andrabudsunderlaget måste härdas i de 10 dagarnas framhärdelsekamp. Den sjusidige naturanden (vishet, förstånd, rådfullhet, starkhet, kunskap, fruktan och rättfärdighet) måste gymnastiseras, spännas, sträckas, lära sig att lyfta, bära, bortkasta, taga, fasthålla, gå, stå o.s.v. Härpå ligger vikt. Ty utan denna övning får man de där födelselytena, de medfödda skavankerna, som sitta kvar livet igenom och vålla evig förlust. — Denna gymnastik anbefallde mästaren

med oerhörd skärpa: Bed, sök, klappa! Var »oförsynt», »påträngande», så »stiger han upp och giver dig så mycket du behöver» (Luk 11:5–10). Detta är alltså en kamp, i vilken allt vad i lärjungen är står i spänning och sträckning. Och varför anvisar han en sådan kamp? Är Gud lomhörd eller liknöjd? Nej, det är här fråga om att få »helig ande» (v.13). Och därför är det *först* fråga om att få erforderlig och övad utfödelse för att kunna mottaga och använda den dyrbara och finkänsliga gåvan. Och därför måste lärjungen stå utanför och klappa på dörren någon tid. — Under de 10 dagarnas härdningskamp framkommer den djupare personligheten hos lärjungen. Här utmejslas särskilt det individuella, det ursprungliga och egendomliga hos honom. Just det, som han har fått och ingen annan, just det, som han är kallad att insätta i riksutvecklingen och ingen annan, det dyker upp till sin restaurerade natursida *särskilt* under denna spännings- och träningstid. Den tillbakadragne, fjärran stående mästaren pressar fram de fördolda skapelsedjupen i människoanden. Kärilet formas åt den utlovade anden, just på det särskilda och olika sätt, varpå han vill träda fram hos *varje* lärjunge.

De framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna äro den sista akten i kampen för att inkomma genom den trånga porten. Och denna kamp ålade han lärjungarna med förfärande allvar: *»Kämpen för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det»* (Luk 13:24). — Människa, människa! Den dörren står icke alltid öppen för dig. När du haft »din dag», din besökelsetid, då stänges hon. Och sedan klappar du förgäves. Alla dina böner och rop få blott detta svar: »Gå *bort!» (v.*25–28). Din tilltagande ljumhet, i vilken du icke ens känner någon fruktan inför detta fasansfulla ord, är tecken till att dörren börjar stängas för dig.

Denna trånga port är förstabudsporten eller porten till det första sionsbudet. Och detta bud är den fyrsidiga allkärleken till Gud, det fyrsidiga alltet, det fyrsidiga evangeliet, den fyrsidiga gudskraften till frälsning. Denna all-kraft *är* allt, *har* allt och *kan* allt; och den tål ingenting vid sin sida, som självt är något, *har* något och *kan* något. Och därför slappes aldrig genom porten till detta fyrsidiga förstabuds- allt något annat än det fyrsidiga förstabudsintet, d.v.s. blott en sådan människa, som absolut icke av sig själv kan älska Gud av *allt* hjärta, all själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Blott ett sådant människointet går igenom porten. Så trång är den. Låt oss kalla detta människointet för **»Förstabudsnollan».** Hon är rot-människan. Hon är en sådan människa, som

dels fått »låna» förstabudsanden så mycket, att hon av erfarenhet vet, att fyrsidig all-kärlek är genom honom *möjlig,* och därmed fått inse, att frälsningen ligger *inom* och *icke utom* det första sionsbudet,

dels fått en så livs levande erfarenhet av sin fullkomliga oförmåga att *utan* honom älska Gud med denna kärlek, så att hon *är* »Förstabudsnollan, *är* detta för henne själv evigt orubbliga, genom henne själv evigt ohjälpliga: **»Jag-kan-icke-själv».**

Och att *vara* ett sådant människointet det vill säga något mer än att ideligen blott föra slikt tal på tungan. Den av Gud skapade nollan skramlar icke. Hon är ett dyrköpt erfarenhetsliv, en djup och allvarlig

verklighet, som talar även då hon tiger.

Och just emedan lärjungen *är* denna vådliga och pinsamma förstabudstomhet på allt, just därför *kämpar* han på liv och död för att få allt, *få* allt, *få* det himmelska förstabuds-alltet såsom *nåd,* såsom *livsnåd,* såsom *livsgåva* utan all förtjänst.

Och märk! Människans noll-natur har två sidor: dels ådragen genom synden och dels medskapad. Självkännedomen innefattar icke blott kännedomen om den genom synden uppkomna oförmågan att hålla det första budet, utan ock kännedomen om människans ursprungliga, medskapade oförmåga att *utan* Gud hålla detta bud. Även om synden icke kommit **i** världen, skulle dock människan till ande, själ och kropp varit blott det *käril,* som Gud sekundligen måste fylla upp och hålla vid makt. Blott i kraft av den ruvande förstabudsanden skulle hon kunnat bestiga det andra skapelsebeståndet. Det fyrsidiga förstabudslivet skulle varit en *nåd,* en oförskylld *livsgåva,* även om människan aldrig syndat. Hon *var, är* och *förblir* aldrig annat i sig själv än det tomma kärilet. Därav kommer det sig, att de största förstabuds jättarna på Sions berg alltid äro de största nollorna. De stå blott såsom mottagande allt av Gud till både ande, själ och kropp. De leva det äkta småbarnslivet. Längre än till nollan ha de icke kommit. Och längre kommer ingen. Att komma ut ur nollan, det är lögnen, synden. Och icke ens Kristus kom utöver den medskapade noll-naturen såsom människa. Även han måste sekundligen se Fadern i händerna efter allt (Joh 5:19).

Sålunda är »Förstabudsnollan» en för både Gud och människa oändligt *dyrbar* nolla. Hon är just det barnasinne, som mästaren med ett högtidligt och bedyrande »sannerligen» krävde av lärjungarna såsom det absolut nödvändiga *villkoret* för att inkomma i himmelriket, vilket i första hand är pingstriket (Matt 18:3). Hon är just det »barn» (rotbarn), som lärjungen *måste vara,* innan Gud kan sända sin sons ande i hans hjärta (Gal 4:6).

»Förstabudsnollan» är själva kärnan i mäniskoväsendets upprättelse, själva hjärtat i skapelsebeståndets restauration. Hon är den rotvis återställda människan.

I »Förstabudsnollan» har omvändelsen blivit hel och sinnesändringen blivit sann. Hon *är* omvändelsen, *är* sinnesändringen till Gud, »till Gud» (Apg 20:21). Hon är de rättfärdigas sinnelag eller förstånd. »Förstabudsnollan» är den för Herren-anden »välberedda» människan. Hon är just detta *»allt»* (rot-allt), som Elias måste komma och upprätta först eller »ställa i lag igen», innan lärjungen kan inrymma och använda det sionitiska förstabuds-alltet, som självt *är* allt, *har* allt och *kan* allt, och som därför *aldrig* fördrager något annat än det, som är *noll* i sig självt.

Allt i himmel och på jord, i tid och evighet rör sig blott omkring det första budet, det eviga förstabudsevangeliet, den eviga förstabudsrättfärdigheten, den eviga förstabudsnåden, den eviga förstabudsanden, såsom alltings grund. Allt som skall bestå, måste stå på förstabudsgrund. Och de 10 dagarnas kamp åsyftar just, att lärjungen förbundsmässigt kommer in på denna grund. Där bjuder sig Gud i Kristus såsom den fyrsidiga all-kärleken till fritt val. Och där väljer och återgiver lärjungen fritt den fyrsidiga all-kärleken. Denna ömsesidiga all-kärlek är, som vi sett, det nya förbundet, som binder vid Gud med

sjuflätat andeband*, vilket icke »sju lidanden och nio frestelser» kunna avslita; sade Paulus.

De *framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom.* — Då mästaren skildes ifrån dem, visade han dem icke tillbaka till långfredagen, icke till någon utanförfrälsning genom ett juridiskt straffvikariat. Icke ett ord om något sådant. Utan han visade dem *framåt,* till den utlovade anden, som skulle giva dem kraftbeklädningen från höjden (Luk 24:49). Han visade dem till *sin person.* Och denne person ställde han inför dem i hela sin himmelska upphöjdhet, i hela sitt oändliga makt- och kraftmajestät: *»Mig är given all makt i himmelen och på jorden.»* Och denne person ställde han alldeles inpå dem såsom sekundligt närvarande: »Se, *jag är med eder alla dagar intill världens ände.»* Han visade dem alltså icke till sina *verk,* utan till *sig själv* såsom det fullmogna, evigt verksamma storverket, i vilket förnedringens alla verk stå på himmelsk middagshöjd.

Och de 10 dagarna voro framhärdandet just inför *personen,* tills han kom. Alltså icke ett förlitande på hans *verk,* utan på *honom själv,* icke ett väntande på en juridisk syndaförlåtelse — en sådan hade de i världsförlåtelsen — utan en väntan på själva personen, pingst-Kristus, som utförde pingstens personliga rättfärdiggörelseverk genom att såsom den utlovade kraftanden från höjden »uppfylla» dem med försoningens första- och andrabudsande, som är förlåtelse- och födelseanden i oupplöslig förening.

De *framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom.* — Under de 10 dagarna fingo de alltså lära sig att intaga och fasthålla det personliga fästet i den *osynlige.* Allt försvann för dem utom personen. Så går det till. Inför den osynlige stodo de, inför honom höllo de ut. Så skall det gå till. Och därvid fingo de erfara, huru gränslöst svaga de voro i sig själva, sprödare än sprödaste strå. Hölle han dem icke, så låge de där i ohjälplig ruin. Men han kännes hålla så svagt, så »nätt-och-jämt», ja, stundom liksom icke hålla alls, så att de måste uppbjuda den skapade rot-trons hela kraft för att hålla i honom och icke ramla omkull. Ja, just så går det till.

Under de 10 dagarna fingo de alltså 10 lektioner i den viktiga **»Fästeläran».** Och hon lyder så:

»Tag sekundligen fäste i den osynlige; aldrig, aldrig i det synliga, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad i bakläxeklasserna!

Tag sekundligen fäste i Kristus; aldrig, aldrig i dig själv, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!

Tag sekundligen fäste i Fadern och Mästaren; aldrig, aldrig i någon »fader och mästare», ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!»

Här får man lära, vad den sanna objektiviteten, grundvalen, är. Den är Jesus Kristus, själva personen. Och något högre, fastare och pålitligare att trygga sig till och vila vid, än Gud i Kristus, finns icke. Och först då, när lärjungen fått i sig den heliga hjärtskräcken för sitt klibbiga, självviska själv och för alla andra »ljuvliga» bäddar och stöd, först då blir han det sanna självet, den sanna subjektiviteten, i det stora Stam-självet. Först när han icke vågar leva en sekund *utan* Herren-

* De sju andarnas band (Jes 11:1-5).

anden, först då är han mogen för den utlovade anden.

De framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom. — Under de 10 dagarnas väntetid hotar en stor fara. Och den är skökofaran. Ty märk väl: just invid den trånga porten och den smala vägen ställde mästaren skökan. Just invid talet om denna port och väg ropade han ut för alla tiders lärjungar detta skakande: Giv akt!, denna genomskärande varning: *»Vakten eder för de falska profeter, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar»* (Matt 7:13–15). Ty just vid den trånga porten storma skökoevangelisterna fram, både präster och lekmän. De äro så hjärtans beställsamma att rycka lärjungen ut ur den framhärdande kampen, som de kalla lagträldom, och att få honom in i utanförfrälsningen utanför födelsen. De skola prompt ha den personliga frälsningen i det *ofödda.* Och därför måla de ut slippa-evangeliet på sådant sätt, att man slipper ifrån födelsen såsom *allena* frälsande och får den blott som ett följdsläp till utanförfrälsningen. Och så ha klofåren förstört månget härligt Guds verk och göra det alltjämt. Men, o människa, du känner i deras närhet, att där ligger klo-ande i luften och budbortklyvande ormtunga i deras ord. Fly, fly! Ty här är faran med skenet av Kristi namn.

De framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom. Och den kom. Och då kom det, som de så ihärdigt sökt, väntat och bett om: kraftbeklädningen från höjden. Denna kraft hade de känt på avstånd såsom den uppehållande kraften i deras svaghet. Och denna lilla kraft togo de så väl vara på, att de kunde dagligen prisa och lova Gud (Luk 24:53). Men den som haver, honom varder givet. Och så gavs den stora kraften, den utlovade kraftanden. Och den är en beklädning. Men icke en utanpådräkt, icke ett fårskinn på ulven, utan en invärtesdräkt, en dräkt av ande, som på varje punkt genomkläder och genomtränger människoanden, såsom vatten genomtränger vatten. Och just emedan de nu *voro* och aldrig *blevo* något annat än ett intet i sig själva, just därför blev Kristus i dem detta oändliga allt, denna väldiga första- och andrabudskraft, som skakade hela världen.

TREDJE DELEN

Återblick och översikt

Den första lärjungaskolan är mönstret och förebilden till alla tiders lärjungaskola. *Så* som mästaren fostrade sina första lärjungar, *så* fostrar han väsentligen alla sina lärjungar i alla tider. Det finns blott *en* lärjungaskola, blott *en* nådesordning, som i sina väsentliga grunddrag är lika för alla. Det finns blott *en* port och blott *en* väg, som alla lärjungar måste gå. Det är visst.

Och vi ha nu sett, att den förpingstliga lärjungaskolan omfattar två stora skeden: lärotiden och utfödelsetiden; samt att detta senare utgöres av tre mindre skeden: skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden. Det blir alltså 4 skeden: läroskedet och de tre utfödelseskedena.

Och i vart och ett av dessa fyra skeden finns en grundväsentlig kärna, som är densamma i alla tider, och som aldrig får saknas hos någon lärjunge. Ty saknas den, då är han icke lärjunge hos mästaren, utan hos någon av de »mästare», som stå i skökans tjänst.

Och vari består då denna kärna?

Jo, i det första skedet består hon i mottagandet av Jesu ord. Och det är icke vad ord som helst, som går under skenet av hans namn. Utan det är det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudsord, på vilket mästaren upphängt både gamla och nya förbundet. *Det* är det oändligt enkla och oändligt djupa mästareordet för alla tider och för alla evigheter. Och detta ord får icke upptagas i huvudet blott; utan såsom en levande säd i hjärtat, genom vilken säd det andliga havandeskapet, rotlivet, kommer till stånd. Och detta är *så* grundväsentligt, att *utan* detta rotliv gives aldrig någon pingstfödelse. Ty det barn, som skall födas, måste finnas till *före* födelsen. Detta är visst.

Och i det andra skedet (skräckveckan) består denna kärna i nedbrytandet och upprivandet av den själviska livsgrunden, som är syndens och dödens lag, synd-, skuld- och dödsanden eller djuret, och som har sin medelpunkt och sin styrka i vildviljan, egenviljan, vilken alltid stöter emot och stöter undan den frälsande mästareviljan, »Andens lag», och som alltid vill marschera direkt in i himmelriket utan dödslikhet med mästaren. Och denna nedbrytning och rasering av djurväsendet, den gamla människan, det själviska jaget, i skålarnas domseld är en *så* grundväsentlig sak, att den förutan kan aldrig en pingstmänniska komma till stånd. Ty Lammet bor aldrig i det hjärta, där vilddjuret bor och där vildviljebocken stöter emot och stångar bort den frälsande lammviljan, som är »Andens lag ». *Utan* skräckveckans nedbrytande utfödelsekval *förbliver* ande-fostret i dödsandens »moderliv» och *dör;* och människan står i fara att uppsåtligen rädda den »stötta» vild viljan och därmed födas till den motståndare, som prisgives åt elden. Detta är visst.

Och i det tredje skedet består denna kärna i den förkrossade och förskräckta rotmänniskans upprättelse, eller i den utfödda människans infödelse i den ruvande uppståndelseanden, så att hon *rotvis* sammanväxer med mästaren till en lika uppståndelse. Detta sker genom den »påblåste» (ännu icke utgjutne och uppfyllande) uppståndelseanden, i vilken rotlivet fortskrider till den första skapelsens återställda beståndsliv. Och denna begynnande, grundläggande uppståndelselikhet med mästaren är *så* väsentlig, att *utan* densamma kan hon aldrig *stå* på valplanet, där hon dock i likhet med Adam *måste* stå. Detta är visst.

Och i det fjärde skedet består denna kärna i den framhärdande valtrohet, som avsliter det djupare och finare bandet vid merguden, släpper allt och tager Gud såsom *allt* och såsom *En* och låter honom heta *Ett.* Och detta fria och energiska val är *så* grundväsentligt, att det förutan kommer aldrig det nya förbundet till stånd. Ty det är ett förbund mellan Gud som älskar med fyrsidig all-kärlek, och människan, som måste älska med fyrsidig all-kärlek. Och denna erbjudna kärlek kräver ett avgörande »ja» eller »nej», och det icke blott i ord, utan *i sak, i liv.* Detta är visst.

Dessa fyra saker finnas, som vi sett, i den första lärjungaskolan. Och de äro den grundväsentliga mönsterkärna, som *måste* finnas i alla tiders lärjungaskola.

Men denna förblivande kärna framträder i ett hölje av omständigheter och förhållanden, som äro och måste vara mycket olika den första lärjungaskolan. Ty denna stod i samband med mästarens lekamliga närvaro och med det då givna rums- och tidslägets säregna gestaltning, vilket allt ju fallit bort.

Det finns sålunda mycket i den första lärjungaskolan, som icke är väsentligt och förebildande. Hit höra t.ex. de olika skedenas tidslängder, vilka anknöto sig till mästarens egna livsskeden. Så blev lärotiden över 3 år och födelsetiden många veckor med sin skräcktid av ungefär en vecka och upprättelsetid av 40 dagar och valtid av 10 dagar. Dessa bestämda tidsmått äro naturligtvis *icke* förebildande. De kunna bliva både längre och kortare. Det förebildande är blott den väsentliga kärnan i dem. Och ju förr denna kan komma till stånd, desto bättre.

Och vad särskilt beträffar de tre sista skedena, så voro dessa, såsom vi se, *oavbrutna* tidslängder i den första skolan. Även detta sammanhängde med mästarens livsskeden och är icke väsentligt. Ofta fördelas skräckveckan på flera skräck- och utfödelsetider med mellanliggande infödelsetider i den uppståndne. Och *det* av många skäl. Så t.ex. gives det lärjungar, som skulle behöva ett så hårt slag för den nödvändiga djurkrossningen eller en så het eld för den nödvändiga nedsmältningen, att de skulle förtvivla och i grund fördärvas, om det komme på en gång. Därför måste skålarnas tid fördelas på flera terminer med omväxlande vederkvickelsetider av upprättelse, uppståndelse. — Så ock valtiden. Den är sällan blott en. Lärjungen får upprepade gånger stå provväljare, innan han släpper allt och tager alltet, skatten, pärlan. Och få äro säkerligen de, som icke här få någon bakläxa. Och med många får mästaren provvalsvis hålla på i åratal. Och med många av dem misslyckas han. Mästaren handlar visligt och försiktigt och med ett outsägligt tålamod. Men det har sin gräns. Och det är *lärjungen,* som sätter den gränsen. Han kan bliva *ofrälsbar.* Och därmed är det slut.

Och måttet av skräckveckokval är olika, som vi sett. Det står i samband med det ådragna »straffområdet» (Hes 24:13) och med den mer eller mindre hårda och egensinniga vildviljan, såsom vi nyss antydde, och med lärjungens särskilda uppgift i Guds rike och med mycket annat. Hos somliga kan djurets krossning och död vinnas ganska lätt. Hos andra åter är det otroligt seglivat, så att lärjungens hela jordiska livsställning och välfärd måste slås i spillror och omgestaltas. Ty dö måste djuret före pingst. Det är det väsentliga och oeftergivliga för alla.

De första lärjungarna kunde visa på en bestämd dag såsom deras andra födelsedag. Icke heller detta är väsentligt och förebildande, såsom det ju också ingenstädes kräves i skriften. Denna dag var den nytestamentliga solkvinnans, församlingens, födelsedag, som måste bryta in just på en lekamlig pingstdag, **lagens** åminnelsedag, då »allahanda folk under himmelen voro församlade» och då just Sions lag avlöste Sinai lag. Denna himmelska pingstdag sammanföll här med en jordisk dag. Men detta får icke tagas som en bokstavlig och allmän regel, så att varje sann kristen måste kunna visa i almanackan på sin andra födelsedag. Ty skulle det tagas riktigt bokstavligt, då måste ju

alla födas på en pingstdag. Nej, det finns många, som både hava Andens vittnesbörd, att de äro Guds barn, och som tydligt vittna om sin födelse genom oförmågan att synda, men som icke kunna angiva någon bestämd födelsedag. Och dock hava de haft sin andra födelsedag. Men en andlig dag är icke alltid en lekamlig dag, utan en tid. Den ruvande andens och med honom rotandens övergång i pingstande kan ske så småningom och oförmärkt. — Andra åter kunna visa icke blott på en viss dag, utan till och med på en viss timme, ja, nästan en viss sekund, då de blevo pingstbarn med kraftbeklädningen från höjden, och sedan alltjämt voro det.

Man skall sålunda blott taga sikte på den väsentliga kärnan och sedan icke lagstifta för mästaren. Han förbehåller sig fria händer. Och han för sina lärjungar mycket olika, ja, ända därhän, att han i mångt och mycket har en särskild väg för varje lärjunge, nämligen just den väg, på vilken han fortast och lättast kan vinna den väsentliga och oeftergivliga kärnan.

Lärjungaskolan, både den för- och efterpingstliga, är en organisk livsutveckling från frö till frukt. Betraktom henne från nio synpunkter.

***Först**: Livet är organiskt.*

Redan i kallelsen nedlägges fröet i hjärtat. Och i detta frö ligger hela det andliga och eviga livet inneslutet, såsom den väldiga eken en gång låg innesluten i det lilla ollonet. Människan kan aldrig få mer än hon fick första gången i och genom fröet. Ty i det fick hon allt, både Gud, himmel och jord. Men hon fick det under villkor att låta det *vara allt* och att taga och äga det i hela den fullhet, vartill hon blivit skapad att äga det. Med andra ord: hon fick det under villkor att växa upp till den paradisiska myndighetsåldern för arvet: »*allt detta*» (Upp 21:7).

Redan den lilla livsbegynnelsen, som kvider och skriar, hungrar och törstar och ännu dukar under för djuret, är värd tusen evigheter mer än ingen begynnelse. Detta är trösterikt. I samma stund, som du mottog kallelsen och därmed inträdde i skolan, i samma stund skrevs, o människa, ditt namn i himmelen, såsom ju de 70 lärjungarnas namn stodo skrivna där *långt före* pingst (Luk 10:17–20).

Men det är ock i högsta grad ansvarsfullt och uppfordrande. Ty det barn, som icke varder fött, varder ingenting av. Får icke rotbarnet bliva fullgånget och framfött, så är det förlorat.

Men på valplanet står rotmänniskan fullgången för pingstfödelsen, som är den fulla infödelsen i kraftanden från höjden och därmed den fulla utfödelsen ur all härskande synd.

Och även pingstmänniskan måste fortgå i utvecklingen genom barnaålder, ynglingaålder och fäderneålder till moget övervinnande, som just är villkoret för arvet: »*allt detta*», såsom vi sett i vårt 3:e kapitel.

Och först på den tredje födelsedagen står pingstmänniskan för evigt fullväxt genom kroppens utfödelse ur förgängelsen och infödelse i paradisisk oförgänglighet. Sålunda förefinnes andligt liv i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det andra: *Ordet är organiskt.*

Och det är blott *ett* ord: budet, första- och andrabudsordet. Och just detta är livsfröet. Redan i och genom mottagandet av detsamma äger lärjungen frövis i själva roten av sitt människoväsen ett förstabudsallt och andrabudshelt liv. Där, inne i roten, älskar han Gud över allt och sin nästa såsom sig själv. Men denna kärlek övervinnes ofta av djuret, som är första- och andrabudssjälviskheten. Men kärleken gror, växer upp och bär frukt. Av sina två livklädnader giver han den ena åt den, som ingen har, och av sin mat gör han sammalunda. Han kräver icke ut mer än det förelagt är. Han gör icke övervåld mot någon eller orätt; han låter sig nöja med sitt o.s.v. (Luk 3:10–14). Det är sinnesändringens, rot-andens, frukter, ännu icke pingstandens. Och dessa rotandefrukter äro, även de, så nödvändiga, att utan dem hugges trädet bort (Matt 3:8–10). Dessa frukter äro själva lärandet av mästaren eller utövandet av hans milda och ödmjuka hjärta (Matt 11:29), vilket hjärta just ligger i fröet.

Och detta rot-ord, rot-hjärta, utvecklar sig dagligen allt fullare och renare under skoltiden, *om* det får det. Och på valplanet står det färdigt att övergå i pingstordet, som är det födda ordet, det födda budet, det födda första- och andrabudshjärtat.

Och detta födda ord utvecklar sig sedan dagligen till en allt fullare och renare första- och andrabudskärlek, *om* det får det. Och först på den tredje födelsedagen står pingstordet för evigt fullväxt i en fullkomligt förstabudsall och andrabudshel kärlek i paradisisk människogestalt till både ande, själ och kropp.

Sålunda ingår ordet och därmed lärandet, utövandet i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det tredje*: Omvändelsen är organisk.*

Redan i livsfröets mottagande sker en vändning i hjärtat till mästaren. Och i denna vändning i själva roten av människoväsendet ligger hela omvändelsen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, om den får det, till en allt fullare och renare omvändelse. Och på valplanet står den fullväxt såsom rotomvändelse. Och här övergår den i pingstomvändelsen, som är den *födda* omvändelsen, kraftomvändelsen från höjden. Och denna senare utvecklar sig sedan dagligen, om den får det, till en allt fullare och renare omvändelse. Och först på den tredje födelsedagen står omvändelsen för evigt fullväxt genom själva kroppens vändning till Gud i paradisisk härlighet.

Sålunda ingår omvändelsen i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det fjärde*: Sinnesändringen är organisk.*

Redan i livsfröets mottagande sker en ändring i sinnet. Och i denna ändring i själva roten av människoväsendet ligger hela sinnesändringen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, om den får det, till en allt fullare och renare sinnesändring. Och på valplanet står den fullväxt såsom rotsinnesändring. Och här övergår den i pingstsinnesändringen, som är den *födda* sinnesändringen, kraftsinnesändringen från höjden. Och denna senare utvecklar sig dagligen allt fullare och renare, om den får det. Och först på den tredje födelsedagen står sinnesändringen för

evigt fullväxt genom själva kroppens förändring till paradiskropp med paradisiska kroppssinnen.

Sålunda ingår sinnesändringen i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

***För det femte**: Upprättelsen är organisk.*

Redan i livsfröets mottagande sker en upprättelse i hjärtat. Och i denna upprättelse i själva roten av människoväsendet ligger hela upprättelsen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, om den får det, till en allt fullare och renare upprättelse. Och på valplanet står den fullväxt såsom rotupprättelse. Och här övergår den i pingstupprättelsen, som är den *födda* upprättelsen, kraftupprättelsen från höjden. Och denna senare utvecklar sig dagligen allt fullare och renare, om den får det. Och först på den tredje födelsedagen står upprättelsen för evigt fullväxt genom själva kroppens upprättelse till en paradisisk härlighetskropp.

Sålunda ingår upprättelsen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

***För det sjätte**: Valet är organiskt.*

Redan i livsfröets mottagande väljer lärjungen Gud i Kristus. Och i detta val, som sker i själva roten av människoväsendet, ligger hela valet frövis inneslutet. Det står fritt att gå bort eller att förbliva i skolan. Och lärjungen måste oavlåtligen välja ettdera. Och detta val utvecklar sig dagligen, om det får det, till ett allt fullare och renare bortkastande av mergudarna och utväljande av Gud En och Gud Allt. Och särskilt i sållet är valet allvarligt. Det gäller att förbliva i den »vita handen» eller att bortstöta henne och överlämna sig åt den »svarta». Ty redan innan lärjungen införes i skräckveckan, har han fått tydligt och oemotsägligt erfara, att det finns en personlig Gud, som han alltså kan personligen uppträda emot och förkasta.

Och på valplanet står lärjungen fullväxt såsom väljare, såsom alltsäljare och alltköpare. Och här övergår rotvalet i pingstvalet, som är det *födda* valet, kraftvalet från höjden. Och detta utvecklar sig dagligen, om det får det, till ett allt fullare och renare utväljande av Gud En och Gud Allt, och till ett allt fullare och renare bortkastande av smutsgudarna, som uppträda i förändrade och allt farligare gestalter. Och först på tredje födelsedagen är valet för evigt fullgjort, då människan tager Gud En och Gud Allt med ett allt-hjärta, som även är ett paradisiskt kroppshjärta.

Sålunda ingår valet i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

***För det sjunde**: Döds- och uppståndelselikheten med Kristus är organisk.*

Redan i livsfröets mottagande sker i hjärtat en död från synden och en uppståndelse till livet. Och i denna död och uppståndelse i själva roten av människoväsendet ligga hela döden och hela uppståndelsen frövis inneslutna. Och de utveckla sig dagligen, om de få det, till en allt fullare och renare döds- och uppståndelselikhet med mästaren. Och särskilt i skräckveckan bryter döden väsentligen igenom, såsom ock uppståndelsen bryter väsentligen igenom under de »40 dagarna». Och

på valplanet står lärjungen rotvis fullväxt i död och uppståndelse. Och här övergå rotdöden och rotuppståndelsen i pingstdöden och pingstuppståndelsen, som äro den födda döden från synden och den födda uppståndelsen till livet eller kraftdöden och kraftuppståndelsen från höjden. Och denna pingstdöd och pingstuppståndelse utveckla sig dagligen, om de få det, till en allt fullare och renare döds- och uppståndelselikhet med mästaren. Och först på den tredje födelsedagen står människan för evigt fullväxt i död och uppståndelse genom själva kroppens död från döden och uppståndelse till livet.

Sålunda ingå döden med Kristus från synden och uppståndelsen med honom till livet i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

***För det åttonde**: Försoningen är organisk.*

Livsfröet utgöres just av den sionitiske första- och andrabudsanden med slaktmärket eller försoningsanden. Redan i mottagandet av detta andefrö sker i hjärtat en försoning med Gud. Och i denna försoning i själva roten av människoväsendet ligger hela försoningen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen genom den ruvande försoningsanden till en allt fullare och renare försoning med Gud, om den får det. Och under skräckveckan träder det ännu oförsonade väsendet hos lärjungen i dagen. Och under de 40 dagarna bryter försoningen igenom i kraft av den påblåste försoningsanden. »Frid vare eder!» Det är försoningsfriden efter oförsoningens storm- och domsdagar. Och på valplanet står rotförsoningen fullväxt i den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: »Jag-kan-icke-själv.» Och här övergår den i pingstförsoningen, som är den födda försoningen, kraftförsoningen från höjden. Och nu säger lärjungen: »Jag kan allt genom Kristus, som mig mäktig gör.» Och denna pingstförsoning utvecklar sig dagligen inne i Kristus till en allt fullare och renare försoning med Gud genom ett allt fullare och helare mottagande av en förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och först på den tredje födelsedagen står försoningen för evigt fullväxt genom själva kroppens försoning med Gud i fullkomlig helighet och härlighet.

Denna personliga och gradvisa försoning med Gud framställer Hebréerbrevet så: *Därför måste han i allt bliva lik bröderna, på det att han skulle bliva barmhärtig och en trogen överstepräst i Guds tjänst för att försona folkets synder. Ty därigenom att han själv har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem som frestas* (2:17, 18). Sålunda försonar han folkets synder just genom att hjälpa i frestelsen. Men att hjälpa i frestelsen, det är att hjälpa lärjungen så att han icke faller i frestelsen, alltså hjälpa från syndens övermakt. Och hela den förpingstliga skolan går ut på att hjälpa lärjungen från syndens övermakt, så att han kan *stå* i frestelsen. Och hela den efterpingstliga skolan går ut på att hjälpa honom att *stå* i de allt svårare och farligare frestelser, vilka framträda i samma mån, som han växer till i försoningen med Gud. Och denna hjälp i frestelsen är just den barmhärtige och trogne översteprästens försoningstjänst inför Gud. Och då han hjälpt lärjungen igenom den sista frestelsen, då har han till fullo försonat hans synd. Den för evigt fullbordade omvändelsen, sinnesändringen, upprättelsen, valhandlingen, döds- och uppståndelselikheten är den fullbordade försoningen med Gud. Då har

det ordet blivit uppfyllt: Låten försona eder med Gud. Detta är den subjektiva försoningen, vilken grundar sig på den objektiva, som är personen, Kristus själv. Han är försoningen; och han försonar genom att komma till gestalt i människan.

Sålunda ingår försoningen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

***För det nionde**: Rättfärdiggörelsen är organisk.*

Livsfröet är just första- och andrabudsrättfärdigheten, som är den eviga rättfärdigheten. Redan i mottagandet av detta rättfärdighetsfrö sker en rättfärdiggörelse i hjärtat. Och i denna rättfärdiggörelse i själva roten av människoväsendet ligger hela rättfärdiggörelsen frövis innesluten. Där, inne i roten är lärjungen gjord rättfärdig. Och därför lider han av orättfärdigheten och hungrar och törstar efter rättfärdighet. Ty blott den rättfärdige kan lida av orättfärdigheten; och blott den rättfärdige kan hungra och törsta efter rättfärdighet. Och denna rättfärdiggörelse utvecklar sig dagligen genom den ruvande rättfärdighetsanden, om den får det. Och i skräckveckan blir den ännu inneboende orättfärdigheten uppenbar. Och under de 40 dagarna bryter rättfärdiggörelsen igenom i kraft av den påblåste rättfärdighetsanden. »Frid vare eder!» Det är rättfärdiggörelsens frid efter orättfärdighetens storm- och domsdagar. Och på valplanet står rot-rättfärdiggörelsen fullväxt i den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: »Jag-kan-icke-själv». Och här övergår den i pingsträttfärdiggörelsen, som giver den födda rättfärdigheten, krafträttfärdiggörelsen med kraft rättfärdigheten från höjden. Och nu säger lärjungen: »Jag kan allt genom Kristus, som mig mäktig gör.» Och pingsträttfärdiggörelsen utvecklar sig dagligen inne i Kristus, den rättfärdige, till en allt fullare och helare rättfärdiggörelse genom ett allt fullare och helare mottagande av en förstabudsall och andrabudshel rättfärdighetsande. Och först på den tredje födelsedagen står rättfärdiggörelsen för evigt fullväxt i den avslutande domsrättfärdiggörelsen.

Att den personliga rättfärdiggörelsen är organisk eller sker gradvis, det lärde reformatorerna. Så säger Luther i den större förklaringen till Galaterbrevet: »Vi *hava börjat rättfärdiggöras genom tron, varigenom vi fått Andens förstling, och köttets dödande tager en början, men vi äro ännu icke fullkomligt rättfärdiga; det återstår för oss, att vi skola bliva fullkomligt rättfärdiga, och detta hoppas vi* »[*]

Och Melanchton säger i sina Loci communes (Plitts upplaga 1864, sid. 216): *»Rättfärdiggörelsen är börjad, icke fulländad; vi hava mottagit Andens förstling, ännu icke fullheten; ännu vänta vi, såsom i Rom 8:23 säges, vår kropps förlossning»;* och (sid. 240): »Vi *hava här börjat rättfärdiggöras, ännu hava vi icke blivit färdiga med rättfärdiggörelsen, så bjuder Paulus, att vi skola förvandlas genom förnyelsen av vårt sinne, och till Filipperna säger han, att han icke redan tagit emot eller redan är fulländad utan strävar efter att taga emot.»*

Alltså ingår rättfärdiggörelsen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

[*] Detta ord av L. är anfört av prof. Myrberg i Bibelforskaren 1892, sid. 221, noten.

Sålunda har lärjungen alltsammans redan i fröet. Och han har alltsammans på varje punkt av lärjungavägen både före och efter pingst. Livet, budet, omvändelsen, sinnesändringen, upprättelsen, valet, dödsoch uppståndelselikheten, försoningen, rättfärdiggörelsen — allt detta och mycket mer därtill har lärjungen i sig både *före* pingst i och genom den ruvande anden såsom inneboende rot-ande, och *efter* pingst i och genom den inneboende pingstanden. Och han har alltsammans i varje nu. Och allt måste mottagas på nytt i varje nu. Och allt måste levas, utövas, praktiseras på nytt i varje nu. Varje lärjunga-nu är ett livets nu, ett budets nu, ett första- och andrabuds-nu, ett omvändelsens nu, ett sinnesändringens nu, ett upprättelsens nu, ett valets nu, ett dödens och uppståndelsens nu, ett försoningens nu, ett rättfärdiggörelsens nu. Allt ligger i nuet. Och allt står i ett utvecklingens nu. »*Till hjulen ropades: Rulla!, så att jag hörde det med mina öron.*» (Hes 10:13) Och det verkliga lärjungaörat hör i varje nu detta himmelska: »Rulla!» Han hör ett livets: »Rulla!», ett budets: »Rulla!», ett omvändelsens: »Rulla!», ett sinnesändringens: »Rulla!», ett upprättelsens: »Rulla!», ett valets: »Rulla!», ett döds- och uppståndelselikhetens: »Rulla!», ett försoningens: »Rulla!», ett rättfärdiggörelsens: »Rulla!». Allt är i livlig rörelse inom honom. Allt välver sig omkring första- och andrabudsaxeln. Allt rullar. Men här, o lärjunge, skall du akta dig för skökan. Ty hon kan aldrig uttala det ordet: »Rulla!»; utan det blir i stället det ordet: »Lulla!» Hon lullar i sömn, så att du sover dig förbi det första budets och därmed alla budens evangelium och så varder lärjunge till skökan; och därmed är du fördärvad.

Allt följer växandets lagar. Och dem har mästaren angivit i Markus 4:25–29, såsom vi sett. Alltså intet fjäsk, intet fladderviljande eller fladderlöpande, ingen feber! Utan stilla, stadig och ihärdig skolgång just där du är ställd! Ja, just i *din* koja eller i *ditt* slott, just i *din* syssla, i *dina* sorge- och glädjeämnen, i *dina* frestelser, just inne i detta sekundliga *ditt* sitter *din* mästare på katedern och skolar just *dig* i första- och andrabudsordets mottagning och övning. Och då du icke kan hålla det sionitiska kravbudet, så håll då det sionitiska förlåtelsebudet, som är samma bud, samma ande med slaktmärket, vilket *håller* dig genom daglig, ja, sekundlig förlåtelse. Det är rotförlåtelsen, som gives av den ruvande anden i och genom rot-anden, eller rot-tron, och som sekundligen håller dig förlossad, uttagen och ren i hjärteroten, så att du kan förbliva i skolan trots all din synd och brist.

Sålunda finnes den ovannämnda »väsentliga kärnan» i hela lärjungaskolan. Lärjungen äger henne från början och i varje nu, fast i olika grad allt efter det förhandenvarande utvecklingsskedet. Detta är trösterikt. Ty om du finner, att ditt liv, din omvändelse, din sinnesändring o.s.v. äro mycket för svaga och alldeles icke någon fullgången beredelse för pingst, så må du icke förtvivla för det. Redan den svagaste början är tusen evigheter mer än ingen början. Och den, som i dig begynt det goda verket, han skall det ock fullborda. Ställ dig blott under Herren Sebaots, det är här: mästarens, allsmäktiga »Rulla!», så att du hör det med dina öron, det är, så att en förstabudsall och andrabudshel frälsning blir ditt **nu-, nu-, nu**-intresse, din oavlåtliga huvudsak, för vilken allt annat blir bisak. Då börjar allting att sekundligen rulla i dig och omkring dig, så att allting rullar dig, tjänar dig till det bästa. Och då rullar det kraftigt mot pingst. Men får icke din

frälsningssak bliva din huvudsak, din första- och andrabudsaxel, kring vilken allt välver sig, utan blott en bisak till din mergudasak, då kommer du aldrig i evighet till pingst. Vet det! »Om I söken mig av *allt* hjärta och av all själ, då skolen I finna» (5 Mos 4:29). Men halvhjärtat och halvsjälen finner aldrig och får aldrig det himmelska pingst-alltet. Minns det! Och just denna halvhet, som skökan i både storkyrkor och småkyrkor har ingnott i hjärta och själ, ja, in i själva blodet, är det största och farligaste hindret för en hel frälsning. Tusentals människor kunna icke mer gripas av någon fruktan eller fatta och fasthålla något allvar. Och därmed äro de fördärvade i själva roten. — Men vaknar du upp ur detta skökofördärv som vi mer eller mindre insupit med modersmjölken, och kommer in under Herren Sebaots mäktiga frälsningsrulla, då blir det allvar av, och det så att allt annat bleknar bort; och då går det framåt. Och framåt rullar det blott då, när det rullar in i den oändligt dyrbara nollan, som är själva kärnan i den »väsentliga kärnan». Och framme är du först då, när du är jämt lika med noll. Fullrullad för pingst är blott den, som rullat ut ur sitt självviska själv, så att han ingenting är i sig själv.

Den för-pingstliga lärjungaskolan slutar pingstafton. Men därmed är det icke slut med henne. Hon återkommer. Och det av två skäl. Och de äro dessa:

Det första: *Hon återkommer såsom straffskola.*

Det var Sten-Lammet, stenviljan, Sions evigt oeftergivliga lag, som i din första skola lade sig i vägen för dig. Det var mot den du stötte dig och blev »stött». Och så föll du i sållet. Men under de »40 dagarna» blev du upprättad. Och under de »10 dagarna» bad du vackert och väl om just den klippa du bortstött. Och du fick den just såsom din frälsnings klippa: försoningens första- och andrabudsande, den utlovade anden.

Men snart började du att slarva och glida och glida och slarva. Och så gled du ut ur den sionitiske lag-anden och ned i syndens och dödens lag-ande på nytt. Och nu framträdde Sten-Lammet på nytt och lade sig i din väg på något sätt, måhända med en »stenhård» skickelsevilja, som upprörde dig i grund. Och du blev »förargad och stött». Och så föll du i sållet på nytt. Och där fick du snurra och murra på nytt, tills du blev lösvriden ur vildviljan och utfödd på nytt. Och så blev du milt och barmhärtigt upprättad på nytt och ställd på valplanet på nytt. Och där begärde du och fick just den stenvilja, som du stötte emot. Just hon blev din frälsningsgrund på nytt. Nu är du nöjd med henne och böjer dig under henne så hjärtinnerligt gärna. Hon smakar så gott, sötare än sötaste honung. Så länge du reste dig upp emot henne, så länge var hon Sinai förkrossande och förbannande lag. Men då du dog ut med Kristus från vildviljan, då blev hon Sions ljuvligt läkande, förlossande, förlåtande och välsignande lag. Hon blev »Andens lag», som är evangelium. Den stängande stenviljan blev först din tuktomästare eller din trånga port, i vilken du klämdes till »nollan»; sedan blev hon din frälsomästare och din smala väg. Men spänn nu bältet och håll det sekundligen spänt; annars får du dig en än svårare skräckvecka, sjunderomarehåla, straff-finka, där du får på nytt svänga om med den

svarte i sållet. Ja, det kan gå så långt, att mästaren måste lägga hela ditt jordiska liv i ruin och plocka av dig allt det du dyrast äger på jorden för att om möjligt frälsa din själ.

***Det andra skälet**: Den för-pingstliga lärjungaskolan återkommer såsom förnyad bottenskola.*

Den nu antydda straffdomsskolan hade sin grund däri, att »du icke dömde dig själv»; och därför blev du dömd av Gud, att du icke måtte »med världen bliva fördömd» (1 Kor 11:31, 32).

Men nu kan du vara en sådan, som verkligen dömt dig själv, som dömt djuret och sänt det i döden, så snart det börjat röra på sig. Du har icke »slarvat», utan haft rättfärdighetens bälte sekundligen spänt i helig fruktan och varit en trogen och flitig sionlagsgörare. Med ett ord: du har förblivit en gren i pingststammen och burit frukt.

Men nu heter det just om en sådan: *den gren, som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt* (Joh 15:2). Och den rensningen kommer ofta i gestalten av en ny och ännu mera djupt ingripande bottenskola än den första. Se här:

Rätt som du går i ditt sekundliga *»ditt»* med stillhet och flit, så ligger Sten-Lammet där i din väg. En obeveklig gudsvilja stänger och kräver absolut underkastelse. Hon står där i gestalten av en djup andlig fattigdom, en brännande ökentorka, som aldrig vill taga slut, och i vilken du tycker dig totalt försmäkta; eller i gestalten av en yttre skickelse, så djupt inträngande och så precis träffande just den ömmaste punkten, att du aldrig kunnat »tro Gud om sådant». Du känner icke igen honom. Och nu brytes du upp i din innersta grund, mörka hjärteområden komma i dagen, som du aldrig kunde tro skulle finnas i dig. Och så kommer du i sållet, i elden, allt efter den grad av anstöt du tager. Men den goda handen håller dig stadigt och fast. Och så bortflyter det nya slagget. Och så återställes du på nytt och uppföres på valplanet. Och där förklarar du dig absolut nöjd med den stenhårda viljan. Och strax springer hon över i evangelium, i »Andens frälsande lag». Men nu gives den utlovade laganden i ett djup, en höjd och en vidd som aldrig tillförne; ty du blev i den nya trångporten en djupare, högre och vidare nolla än någonsin tillförne. Nu hissades du upp på en sionshöjd, som du aldrig förr skådat, ty nu står du i ett noll-djup, som räcker till för en sådan höjd. — Så blev du rensad; och nu bär du mera frukt.

Så fick Paulus en ny skräckvecka av förfärande art. Han blev »övermåttan betungad och utöver förmågan, så att han till och med misströstade om livet» (2 Kor 1:8, 9). Då gick det långt, när det gick *övermåttan och utöver förmågan* för själve Paulus. Och varför gick det honom så? Jo, »för att han icke skulle förtrösta på sig själv, utan på Gud» (v.9). Det var alltså förstabudsnollan, som behövde stöpas om och fördjupas för att kunna inrymma det renare och djupare förstabuds-allt, vilket krävdes för kommande tid. Det var en grundlig rensning av en gren, som bar frukt. — Så få i alla tider till och med fäder och mödrar i Kristus genomgå skräckveckoeldar av så fruktansvärd art och grad, att vi småbarn icke ens kunna ana det.

Den för-pingstliga lärjungaskolan är bottenskola för den efterpingstliga skolan, vilken i sin ordning är högskolan för det myndiga evighetslivet. Och den förra återkommer, såsom vi nu sett, dels såsom

straffskola och dels såsom fördjupad bottenskola för det djupare och högre pingstlivet. Till de allt högre och högre klasserna i den efterpingstliga skolan leder en allt trångare och trångare trångport*.

FJÄRDE DELEN

Den för-pingstliga lärjungaskolan och Apostlagärningarnas omvändelser

Huru stämmer den nu antydda lärjungaskolan med de omvändelser, som framställas i Apostlagärningarna, och vilka synas gå så fort och så lätt? Jo, där råder naturligtvis en fullkomlig överensstämmelse. Den väsentliga kärnan finnes även i dem. Ty hon kan *aldrig* saknas.

Låtom oss undersöka några av dessa omvändelser. Vi kunna dela dem i två slag: massomvändelser och enskildas omvändelser. Alltså:

I

Massomvändelser

Sådana omtalas särskilt i kapitlen 1-5. Den första äger rum på pingstdagen, då »församlingen ökades med omkring 3 000 personer».

Och av vad slags folk bestodo dessa 3 000? Jo, det berättas omständligt och med särskilt eftertryck, att vid det ifrågavarande tillfället bodde i Jerusalem gudfruktiga, fromma judar från allahanda folk under himmelen (2:5). De hade kommit dit för att fira pingsthögtiden. Och vid det plötsliga dånet »församlade sig hela hopen» (2:6). Och nu fingo de höra lärjungarna tala samma språk, som talades i de hednaländer, från vilka de voro. Och de uppfylldes alla av häpnad och förundran (2:7, 12). Och så vidare. Så noggrant berättas det om dessa fromma främlingar.

Och nu höll Petrus en predikan för dem och för alla Jerusalems innevånare (2:14); en sådan predikan i »andens och kraftens bevisning», som de aldrig förr hört. Ty här talade den uppståndne genom en uppstånden lärjunge. Och »de, som då togo emot hans ord, läto döpa sig» (2:41). Och de voro vid pass 3 000.

De voro alltså icke vanliga världsmänniskor, utan fromma judar från allahanda folk jämte hemmavarande judar, som stodo på väsentligen samma punkt som dessa främlingar, nämligen på en sådan punkt, att de kunde »mottaga ordet» till pingstfrälsning. De voro alltså »ett för Herren berett folk». Den väsentliga kärnan fanns där. Och nu bröt omvändelsen, sinnesändringen, igenom till en född omvändelse, en född sinnesändring: kraftomvändelsen, kraftsinnesändringen genom kraftanden från höjden.

Dessa främlingar lågo i sina hemland under den ruvande lag-anden och ägde genom honom det gammaltestamentliga rotlivet. Och de hade rest långa och farliga vägar för att i det kära Jerusalem fira den kära pingsthögtiden till åminnelse av den kära lagens utgivande på Sinai berg, vilken lag de ätit såsom honung, särskilt i deras nytestamentliga försmakstider, och som var dem dyrare än guld och mycket fint guld. Och just på *lagens dag* fingo de *Sinai lag* såsom *evangelium*, såsom

* Vi se nu, i vilka två fall en pånyttfödd människa får åter genomgå Rom 7:e.

Sions frälsande lag, lagd i deras hjärtan och skriven i deras sinnen, såsom »Andens lag», den försonande första- och andrabudsanden.

Sådan var den första massomvändelsen i världen. Och den står såsom mönster för alla massomvändelser i alla tider. De utgöras aldrig av en sammanrafsad hop, utan alltid av »ett för Herren berett folk». Den väsentliga kärnan finnes alltid i dem, den må nu hava kommit till stånd på längre eller kortare tid och på mycket olika och ofta djupt fördolda vägar.

Den andra massomvändelsen omtalas i 3:e och 4:e kapitlen. Petrus botar den ofärdige vid tempelporten, så att »han gick omkring och lovade Gud». Och »allt folket såg honom». Och »de blevo uppfyllda av häpnad och bestörtning» (3:1–10).

Och för dessa häpnande och bestörta folkmassor höll Petrus en predikan i apostolisk ande och kraft. Den uppståndne talade genom en uppstånden predikant.

Och under det att Petrus och de andra apostlarna talade till folket, blevo de avbrutna av prästerna m. fl. och antastade och satta i fängelse (4:1–3). »Men många av dem, som hade hört ordet, kommo till tro, och antalet av männen växte till vid pass 5 000» (4:4).

Och när apostlarna »hade blivit lösgivna, kommo de till de sina och omtalade för dem allt» (4:23). Och då de hade hört det, ropade de endräktigt till Gud i en brinnande bön (4:24–30). Och när de hade slutat att bedja, skakades platsen, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige anden (4:31). Det var alltså en förnyad pingstdag efter en förnyad skräckdag och efter ett förnyat valstånd i bön.

I denna massomvändelse vid den Salomonska pelargången (3:11) träder icke den förpingstliga skolan så tydligt i dagen som vid det förra tillfället. Men hennes väsentliga kärna finnes även här. Dessa nya skaror voro ock »ett för Herren berett folk». Men denna beredelse kan framgå på mångfaldiga och fördolda vägar, såsom nyss nämndes. Och *en* sådan väg antyder Petrus i sin predikan: *»Livets furste dräpten I»* (3:15). *»Men I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta, därför att I icke vissten bättre»* (3:17). — Ett syndaraseri kan stundom vara ett slaggflöde, under vilket framgår ett fördolt nådesflöde, vilket vid en skakande händelse eller vid ett kraftigt uppståndelseord eller, såsom här, vid båda i förening, frambryter i dagen. Där kan ligga ett innerligt kvidande barn under framvältrande massor av synd. Även hos skökor och publikaner glimmar ofta ett äkta guldkorn på bottnen av deras smutsiga hjärtan. Där skriar ej sällan ett rotbarn på de mångfaldiga lasternas vägar. Och plötsligt kan det barnet mogna till och träda fram såsom pingstbarn. En härlig första- och andrabudsnolla har mer än en gång stigit upp just ur en dypöl. Då Paulus rasade som värst, stod han »udden» närmast.

Lagens tuktomästareämbete kan antaga många gestalter. Men i någon gestalt finns han hos alla, som varda frälsta. Han var naturligtvis tuktomästare icke blott för de 3 000 på pingstdagen utan även for de tusenden, som sedan kommo till och allt framgent komma till. Ty skriften känner intet undantag från tuktomästareskolan, som just är den förpingstliga skolan.

I det femte kapitlet omtalas nya massomvändelser. Petrus slår

Ananias och Safira döda till jorden med sitt kraftandeord. »*Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra, som hörde detta. Och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland folket; och de höllo sig alla endräktigt tillsammans i Salomos pelargång. Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära. Och församlingen ökade alltmer med sådana som trodde på Herren, hela skaror av både män och kvinnor. Ja, det gick så långt, att man bar de sjuka ut på gatorna och lade dem på bårar och i sängar, för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på någon av dem. Och jämväl från städerna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och sådana, som voro plågade av orena andar, och alla blevo botade.*» (Apg 5:11–16).

En så väldig andekraft var här i rörelse; ett så starkt pingstväder gick här fram, att allt folket stod slaget av häpnad och fruktan och var uppfyllt av vördnad för dessa uppståndelsemänniskor. Motståndet bröts så långt det då skulle brytas; djuret segnar ned, den högre världen träder fram, himmelriket, som i den förnedrade var nära, är nu kommet i den uppståndne. Och det blev också uppståndelse av.

II

Enskildas omvändelser

Blott ett par exempel. Ett sådant är hedningen Kornelii omvändelse (kap. 10). »*Han var en from man, som fruktade Gud tillika med hela sitt hus; och han utdelade rikligen allmosor åt folket och bad alltid till Gud*» (10:2). »*Och en Guds ängel sade till honom: Dina böner och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse hos honom*» (10:4).

Här ha vi alltså en from hedning, som fruktade Gud och övade rättfärdighet, och som därför var honom täckelig (10:35). Han hade lagens första- och andrabudsfordran icke blott skriven i hjärtat i likhet med alla andra hedningar, utan han hade låtit denna fordran levandegöras av den ruvande lag-anden. Här var ett kraftigt rotliv, en mogen fullgångenhet och härliga frukter, som tillhöra sinnesändringen.

Och nu fördes denne hedning genom underbara syner och skickelser till ett sammanträffande med Petrus (10:5–33). Och av honom fick han höra evangelium (10:34–43). Och medan Petrus talade, föll den helige anden på alla dem, som hörde hans tal (10:44). Och alla de judar, som voro med Petrus, blevo uppfyllda av häpnad över att den helige anden hade blivit given även åt hedningarna (10:45). Och han bjöd, att man skulle döpa dem i Jesu Kristi namn (10:48).

Sådan var Kornelii pingstomvändelse. Ryck alltså icke ut den ur sitt sammanhang med hans föregående liv, så att man får den till att vara en födelse utan föregående beredelse genom rotliv.

Tag så fångvaktarens i Filippi frälsning. Den omtalas i det 16:e kapitlet. »*Vid midnattstiden voro Paulus och Silas stadda i bön. Då vart plötsligt en stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades, och alla dess dörrar öppnades och alla fångarnas bojor löstes. Då vaknade fångvaktaren. Och när han såg fängelsets dörrar öppna, drog han sitt svärd och ville döda sig själv, i tanke att fångarna flytt. Men Paulus ropade: 'Gör dig intet ont, ty vi äro alla här.' Och han föll ned för Paulus och Silas bävande. Därpå förde han dem ut och sade :'I herrar,*

vad skall jag göra, för att jag må bliva frälst?'» (Apg 16:25–30).

Alltså hade han en aning om vad frälsning var för någonting. Där hade framruvats hos honom ett frälsningsbehov, som genom dessa intill döds skakande och intill livs tröstande händelser plötsligt framföddes i dagen. — »*'Tro på Herren Jesus, så bliver du och ditt hus frälst', sade Paulus och Silas. Och de förkunnade Guds ord för honom och för alla dem som voro i hans hus. Och han lät döpa sig med allt sitt husfolk; och han fröjdade sig över att han med allt sitt hus hade kommit till tro på Gud*» (16:31–34).

Fångvaktaren hörde alltså till dem, som i denna underbara tid voro »beskärda till evigt liv» (13:48). Där låg en fördold beredelse för Herren bakom denna avgörande natt. Ryck sålunda icke ut denna frälsning ur sitt utkorelsesammanhang med det föregående eller ur den ram av tillintetgörande förskräckelse, som omgiver denna sköna tavla. Just denna dödligt skakande händelse i förening med det tröstande ordet: »Vi äro alla här», bröt ned honom på en kort stund och lade honom på knä inför Paulus och Silas som en fullödig förstabudsnolla. Och denna nolla är själva kärnan i den »väsentliga kärnan».

Sålunda finnes det en fullkomlig överensstämmelse mellan den förpingstliga lärjungaskolan och Apostlagärningarnas omvändelser. Och denna överensstämmelse ligger i »det väsentliga». Och det allra väsentligaste är den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan. Hon är just det rotbarn, som ingenting är och ingenting har och ingenting kan av sig själv. Och det var just det barnet, som fanns hos de 120, vilka endräktigt framhärdade i bönen, tills pingstdagen kom. Och det är just det barnet, som finns i Apostlagärningarnas alla omvändelser. Och det måste finnas i alla tiders omvändelser. Detta är oemotsägligt.

Men för tillkomsten av detta rotbarn skola vi icke lagstadga. Ju lättare och fortare det frambringas, desto bättre. Men denna lätthet och forthet får icke drivas på bekostnad av själva barnet. Ty det hämnar sig fruktansvärt.

Man gör ofta ett oriktigt bruk av Apostlagärningarnas omvändelser. Så t.ex. skulle en talare visa för sina åhörare, huru lätt det går att bliva omvänd. Han snurrade runt på klacken inför dem och sade: »Så lätt går det.» Men någon invände: »Du gjorde ju icke helt om, utan du snurrade runt omkring, så att du strax blev vänd åt samma håll som förut.» Ja, så går det, när man gör omvändelsen för lätt. Man är strax vänd åt samma håll som förut.

Vid Apostlagärningarnas omvändelser skall man noga bemärka och fasthålla följande fyra saker:

1

Att Apostlagärningarnas tid är, såsom Petrus allra först i sin första predikan påvisar: en tidens fullbordan (2:15— 21), på vilken alla föregående tider hava syftat, och för vilken de alla varit en förberedelse; så att alla de människor, som nu fingo den utlovade anden, voro av den ruvande laganden på fastställda utkorelsevägar förberedda för densamme.

2

Att den säd, som var sådd i mångtusen hjärtan i Kanaans land av många väntande fromma, såsom Maria och Elisabet, Simeon och Hanna, och särskilt av Johannes Döparen och även av de 12 och de 70, som mästaren utsände att predika, och framför allt den väldiga sådd av oförfalskat tubudssäde, som gjordes av Kristus själv ända in i döden — att hela detta rotlivsbildande utsäde nu växer upp såsom pingst-människor, tubudsmänniskor, i Apostlagärningarnas kraftomvändelser från höjden.

3

Att Apostlagärningarnas omvändelser i regel föregingos av häpnadsväckande underverk; så dånet från himmelen och tungomålstalandet på pingstdagen, så den ofärdiges botande, så Ananias och Safiras död, jämte många andra »tecken och under». Genom dessa underbara händelser och kraftgärningar bragtes folkmassorna i en ande- och själsspänning av häpnad, fruktan och vördnad, så att de voro »utom sig» (3:11). Den himmelska världen ryckte dem in på livet och ryckte upp dem och ryckte dem med sig mot höjden. Sådant kan på en enda timme frambringa en tillintetgörelse och en ut-födelse, som under andliga vardagsförhållanden skulle kräva lång tid.

4

Att Apostlagärningarnas ande är en *apostolisk* ande. Här står evangelii predikan i en sådan sionitisk andelagsrenhet och i en sådan första- och andrabudsfullhet och på en sådan höjd av uppståndelsekraft, som hon aldrig sedan dess innehaft, och som hon aldrig återfår förrän i det sjunde världsrikets martyr- och missionsförsamling, den Harmageddoniska församlingen.

Och denne apostoliske ande tryckte en sådan tubudsprägel på församlingen, att »i *hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ*» (4:32). Där ha vi det nya förbundshjärtat, som profeterna förutsagt. Det är pingsthjärtat med pingstlagen i sig. Det är hjärtat med förbundsmässig lagläggning och lagskrivning: ett förstabudsallt och andrabudshelt hjärta, tubudshjärtat med tubudslagen eller tubuds-anden i sig. — Detta är **ett**-hjärtat. Och detta hjärta skulle inför världen vara det starkaste beviset för kristendomens sanning. Därför bad mästaren sex gånger i sin »översteprästerliga förbön» om att hans lärjungar måtte vara **ett** på det att världen måtte tro (Joh 17).

Men **ett**-hjärtat försvann; och därmed försvann även **en**-hopen, **en**-församlingen. Det blev många hopar med lika många hophjärtan. Så t.ex. fanns det i London på 1880-talet 365 sådana hop-hjärtan. Där funnos nämligen 365 olika slags kristna församlingar. Och dessa hop- eller församlingshjärtan lågo ofta i strid med varandra, avundades och motarbetade varandra och sökte utrota varandra. Och så överallt. — Och i vårt land finns den »lutherska» hopen med det »lutherska» hophjärtat, den reformerta hopen med det reformerta hophjärtat, den katolska hopen med det katolska hophjärtat o.s.v. Vi ha väl åtminstone 20 hopar med 20 hop-hjärtan.

Så finns det nu i hela hopen av alla dem, som tro, icke *ett* hjärta och *en* själ. Och vad är felet? Jo, bristande pingstlag, bristande lagläggning

och lagskrivning, bristande tubuds-hjärta, bristande *hel*-födelse. Hoparna ha stannat på vägen till pingst. De ha slagit sig ned vid något av stationsbergen och icke gått upp på det 7:e. det *yppersta* berget, där det finns blott en hop: de tecknade med Lammet på Sions berg. Detta, ja, detta är felet.

Så hava dessa ofödda eller fjärdedelsfödda eller halvfödda hopar blivit »skökan och hennes döttrar». Och detta månghundrahövdade skökodöme har utträngt och efterträtt den första **en**-församlingen. Månghjärtat har trätt i stället för **ett**-hjärtat. Solkvinnan såsom en även i det yttre enhetlig församling finns icke mer. Hon finns till blott såsom: ***»de övriga av hennes säd, vilka hålla Guds bud och frambära Jesu vittnesbörd»*** **(**Upp 12:17), eller såsom: ***»de heliga, vilka hålla Guds bud och Jesu tro»*** (14:12).

Blott dessa *budhållare,* som äro spridda i alla kyrkor, både stora och små, blott dessa **»heliga»** äro skökotidens solkvinna. Allt annat är skökan. Och märk noga skillnaden: Solkvinnans förskingrade ättlingar äro **budhållare; —**skökan och hennes ättlingar äro **budsläppare. —** Blott så skiljas bruden och skökan.

Och alla dessa budhållare kring jordens hela rund hava *ett* hjärta och *en* själ: tubudshjärtat och tubudssjälen. *De* äro **en**-hopen på Sions berg. Men de hava ingen i det yttre enhetlig församling. De äro förskingrade under hela den babyloniska skökotiden. Och först när Babel fallit eller skökan brunnit upp i konungaelden och alla budsläpparehopar blivit i världssållet överförda till det oförklädda djuret, då träda dessa budhållare fram såsom den Harmageddonska martyr- och missionsförsamlingen. — Här pågår i våra dagar i det fördolda en djup, kraftig och underbar ledning och fostran av denna församling mitt under allt skökobuller. Herren på Patmos mönstrar sin här. Hållen eder redo och slagfärdiga i den sjufaldiga vapenrustningen (Ef 6:10–20). Snart ljuder signalen till samling, uppbrott och strid.

Den apostoliske tubudsanden med sin tubudspredikan och med sina kraftgärningar försvann. Och därmed försvann tubudshjärtat och tubudsförsamlingen, **ett**-hjärtat och **en**-hopen. Och därmed försvunno även de apostoliska kraftomvändelserna. Skökans omvändelser äro förfalskningar och löjliga efterapningar av de apostoliska omvändelserna. De bullrande massomvändelserna t.ex. i vårt land äro, i stort sett, blott mer eller mindre sammanrafsade hopar, som stanna dennasidan pingst. Såsom skökan har fördärvat allt annat, så har hon även fördärvat omvändelsen. Hon har icke tubudsevangeliet, och därmed har hon icke tubudsomvändelsen, utan blott en på klacken runtsnurrande omvändelse med två tubudshorn. Därav kommer det sig, att de första lärjungarnas bottenskola är så allmänt bortglömd och förfalskad. Man antingen hoppar över den och hoppar strax in i födelsen utan att vara något barn som kan födas; eller misstyder man den, såsom vore den själva det nytestamentliga förbundslivet, och tager den till föredöme för ett sådant. Så fördärvar man själar i tusental.

Och så har skökans förstabudslöse eller förstabudshalve orm-ande med skenet av Kristi namn blivit en fruktansvärd fördämning mot kraftanden från höjden. Men med det fallande Babel falla Babels dammar. Och då det ettriga sjunderiksdjuret kastar sig över den budhållande solkvinnans budhållande ättlingar för att utrota dem från

jorden, då öppnas åter de apostoliska andeflödena i samband med de apostoliska undren och kraftgärningarna, vilka flöden blivit hämmade av skökans budrateri. Och då framträda alla dessa budhållare *i ursprungligt apostolisk ande och kraft;* och då återkomma de apostoliska massomvändelserna. Och det blir sista skedet i den nu pågående världsmissionen, eller den Harmageddoniska sjunderiksmissionen före 1 000-årsriket. Också ser man redan nu en apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar i ovanlig grad börja träda fram här och där på missionsfälten, särskilt där infödingarna själva taga hand om missionen. Härom mer i vårt 12 :e kapitel.

Dessa nu antydda »fyra saker» äro åtminstone *något* av det, som här bör noga beaktas, så att Apostlagärningarnas frälsningar icke, såsom ofta sker, ryckas ut ur sitt säregna sakläge och ur sitt givna världs- och rikssammanhang med det föregående och efterföljande.

Det gör ett vidrigt intryck, då man tager sig för att spela Petrus och vill framtvinga Petri massomvändelser och till och med fördömer åhörarna, om de icke allesammans genast »låta föda sig på nytt, såsom 3 000 föddes på nytt på pingstdagen». Då blir det som det blir: ett människoverk, som snart tager slut eller för ett tynande liv, just så som det är hos många troende.

Ett exempel. I en socken i vårt land blev ett år vid jultiden nästan en hel by på omkring 400 personer »frälst». *En* kväll »föddes 15 på nytt, en annan 27, en tredje 40» o.s.v. Och man sjöng och prisade Gud. Men snart började sångerna tystna. Och följande året var det så gott som alldeles tyst. Och den byn visade sig sedan vara den mest hårda och för Guds ord mest otillgängliga byn i hela socknen.

Så hava dessa konstlade och missledda väckelser på många trakter gått fram som förhärjande vådeldar och lämnat efter sig en förbränd och förkolnad mark, där nu »törne och tistel» frodas. Hela socknar äro fördärvade.

Om sådana rörelser finge vara, vad de mången gång verkligen äro, nämligen kallelser till lärjungaskap hos mästaren i likhet med hans första lärjungar, så kunde de bliva till mycken välsignelse. Men man sammanblandar väckelse och födelse. Den första ljuvliga känslan skruvas upp långt utöver vad den i allmänhet är, nämligen en kallelse; och man tager den såsom pingstfödelse. Man hoppar helt enkelt över bottenskolan, tuktomästareskolan, och hoppar på en gång upp på ett högt område, som man i verkligheten icke innehar, och tillskriver sig det nytestamentliga barnaskapets alla rättigheter och förmåner utan att äga den syndövervinnande födelsens rätt till dem. Så kommer man in i denna *överskattning* av sin andliga ståndpunkt, som är det största och farligaste hinder för en verklig frälsning. Och av sådana fariseiska självöverskattare vimlar det bland de troende i vår tid. Arma människor! De hava »snurrat omkring» och snurra alltjämt omkring och äro alltjämt i grunden »vända åt samma håll som förut».

FEMTE DELEN

Självprövning

Rannsaken eder själva, om I ären i tron, ja, proven eder själva. Eller kännen I icke med eder själva, att Jesus Kristus är i eder? Varom icke, så hållen I ej provet (2 Kor 13:5).

I ären icke i köttet utan i anden, om Guds ande annars bor i eder; men den som icke har Kristi ande, han hör icke honom till (Rom 8:9).

Vi ha nu gjort ett litet försök att framställa den förpingstliga lärjungaskolan. Och nu säger du måhända: »Jag vet icke säkert, hur jag har det. Jag har trott, att jag är ett pingstbarn; men jag fruktar, att jag är blott ett rotbarn.»

Sådana ord visa, att du är en uppriktig lärjunge. Och du skall säkerligen få svar på den frågan: »På vilken sida av pingst står jag?» Men då skall du icke vända dig till någon annan; utan du skall följa Pauli anvisning i vår text: »Rannsaka dig själv, pröva dig själv!» Du och ingen annan skall göra det.

Och han angiver även *det,* varefter du skall pröva dig, nämligen: *om* Kristus är i dig; *om* Guds ande bor i dig; *om* du har Kristi ande. Har du icke Kristi ande *boende* i dig, då hör du icke Kristus till på nytestamentligt sätt. Du kan visserligen hava honom såsom rot-ande, men med blott den står du ännu utanför det nya förbundet. Och *förbliver* du utanför det, såsom om detta vore nog, då är du förlorad.

Men nu frågar du: »Huru skall jag få veta, att jag har Kristi ande?» Jo, det skall just *han själv* säga dig och ingen annan. Och det säger han dig dels genom sitt *omedelbara* vittnesbörd med din ande, att du är ett Guds barn, dels genom sitt *medelbara* vittnesbörd i ditt samvete, att du är ett Guds barn, nämligen om du såsom Paulus »övervinner» i 7 lidanden och 9 frestelser. Detta senare är samvetets vittnesbörd »i *helig ande»* (Rom 9:1). Och först genom detta bliver andens vittnesbörd fulltonigt. Och blott så får du veta, att du har Kristi ande, nämligen genom denne ande själv. Han talar ett tydligt språk. Ty »*där Herrens ande är, där är frihet*» (2 Kor 3:17). I det hjärta, där Kristus bor, där är seger. Kristi ande är övervinnareanden. Har du den, så segrar du över allt slags synd. *Ty de som höra Kristus till, de hava korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser* (Gal 5:24). De segra alltså över synden i själva dess rot och invärtesväsen, över hela lust- och begärfördärvet, hela sjunderomareeländet. Där Herrens ande är, där är frihet och icke sjunderomareträldom.

Men om där vittnar en ande med din ande, att du är ett Guds barn, under det att du är fånge under invärtesdjuret, det självviska begäret, då är det skökans ande, som vittnar med din ande. Och även detta vittnesbörd är en inre verklighet och det med stigande förvissning ända därhän, att en sådan människa går i döden därpå, att hon är ett Guds barn, fastän hon i grunden är ett djävulens barn. Har hon en gång fått hornormens, den förklädde Satans, avgrundslistiga och kraftiga vittnesbörd riktigt in i sin ande, då förmår icke ens Gud att rubba den vissheten. Och detta hemska skökovittnesbörd med skenet av Kristi namn och ande är, fast i olika grader, mycket allmänt i vår framskridna skökotid. Här stå vi inför en djup, hemlig och fasansfull sida av lammhornsdjurets världsfördärv.

Och även Johannes uppdrager gränsen tydligt och skarpt mellan det för-pingstliga och efter-pingstliga, mellan det ofödda och det födda: *»Var och en som är född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke synda, ty han är född av Gud* (1 Joh 3:9). *Allt som är fött av Gud, det övervinner världen* (5:4). *Och allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och levernets högfärd, det är av världen»* (2:16).

Där har du strecket. Är du född av Gud, då är du född med oförmåga att synda. Du »övervinner världen». Och världen är djuret, framför allt invärtesdjuret, som Johannes här kallar »begärelsen». Allt som är fött av Gud, det övervinner just denna invärtesvärld, som är lust- och begärdjuret. — Födelsen omintetgör icke tillvaron av synd. Även Johannes »har synd» (1 Joh 1:9, 10). Men den uppsätter människan på tronen. Hon är konung i sitt hjärte- och livsrike. Hon härskar över synden. Födelsen fritager icke från uppstigande onda begär, men den bekläder människan med kraft från höjden att ögonblickligen giva dem det dödande lejonslaget. Födelsen borttager icke *frestelsen. Den* tvärtom växer, och antager allt farligare och starkare gestalter, alldeles som det gick för Kristus. Men den insätter människan i möjligheten att övervinna dem. Detta övervinnande är det nya förbundets skapelseväsen. Och därför äro alla 7 evighetslöftena bundna vid övervinnandet, såsom vi sett i vårt 3:e kapitel. Övervinnandet är helfödelsen. I övervinnandet, som är kraftbeklädningen från höjden, går strecket, gränsen mellan det för-pingstliga och det efter-pingstliga.

Efter dessa ord av Paulus och Johannes kan du pröva dig. Men låt dem stå som de stå och säga vad de säga; och akta dig för skökan. Ty hon antingen går dem förbi, eller tummar och tummar hon på dem, så att de säga ingenting. Och sedan den gamla skökan så tummat bort dessa och dylika ord, som äro hennes död, så kom den moderna skökan och gjorde allting osäkert i skriften. Hon stryker ut än det och än det såsom oäkta och såsom härledande sig från en okunnighet och inskränkthet hos Kristus, eller från apostlarnas missuppfattning av hans lära o.s.v. Och det vill i sanning ett allvarligt stycke lärjungaskola till i vår långt framskridna skökotid för att bliva en så pass nolla, att man kan se Guds ord och låta det stå och låta det säga vad det säger och verkligen rätta sig därefter.

Och om du nu i din självprövning inför Gud finner, att du står *under* strecket, så behöver du, såsom vi sett förut, alldeles icke giva dig utöver för det. Vill du bliva helfödd, så att din helfödelse är *hela* ditt intresse på den punkt där du nu står, så skall du få se huru allt börjar »rulla» dig åt det hållet. Och om då mästaren sätter sig på tvären mot dig och stänger till för dig med en stenhård tvärvilja just där du ville fram, och du så kommer in i en skräck-, elds- och domstid där du får se din djupa och förskräckliga vildvilja, så vet nu, att detta var just första akten av bönhörelsen. Så svarar Gud ofta en uppriktig och älskad lärjunge av vilken han ser sig kunna göra ett käril till sitt eviga pris, göra en övervinnare, som får ärva himlarnas och evigheternas och den nya jordens: »allt detta». För att kunna giva dig detta himmelska och eviga är han alldeles inte ömhänt vid att överkorsa och taga ifrån dig detta jordiska och förgängliga, som står i vägen. Och vore han det, då vore

han en klen Gud. — Och på denna första akt av bönhörelse komma de andra. Men minns vad mästaren sade: din vän har gått till sängs; och han vill icke stiga upp. Det kräves, att du är ihärdig och påträngande, om du skall få upp honom, så att »han giver dig så mycket du behöver» (Luk 11:5–13). Utan denna ihärdighet och »oförsynthet» får du honom aldrig ur sängen. Det är visst.

Det är skökan, som förstört lärjungaskolan och bragt den ur det allmänna medvetandet. Hon har fördärvat själva livsfröet. Ty hennes frälsningsord är icke första- och andrabuds-evangeliet, utan ett budlöst evangelium. Och det saknar groddkraft. Ty intet annat ord är *»säden»* än de tu sions-buden, på vilka Kristus upphängde allt, och vilka han allsidigt framställde i bergspredikans budevangelium. Men dessa bud klyver hon bort och kastar dem i lagkorgen. Och den sätter hon i skrubben. Och det budlösa evangeliet ställer hon i korgen på stora bordet.

Hon lärer lärjungen att redan från början sätta en alldeles oriktig frälsningskurs. Ty hon sätter icke kurs på den uppståndne, på pingst-Kristus, på den utlovade anden, på vilken mästaren satte kursen, då han så kraftigt och ihärdigt ända in i det sista visade lärjungarna till honom. Utan hon sätter kurs på en blott och bar långfredags-Kristus och på en förfalskad sådan. Försoningen är för henne icke personen, utan verket, icke den evige första- och andrabudsanden med slaktmärket, utan en andelös plågosumma, som skall komma människan till godo på den yttre domsvägen, genom en andelös rättfärdiggörelse. Hon narrar lärjungen att lägga den personliga frälsningen i det *ofödda,* icke i det födda.

Detta ande- och budlösa frälsningsord kan icke verka något rotliv,

intet skriande behov av en första- och andrabudsfrälsning genom förbundsmässig lagläggning och lagskrivning, utan blott ett behov av en budlös frälsning utanför de tu buden;

intet behov av en invärtes och övervinnande första- och andrabudsrättfärdighet, utan blott ett behov av en utvärtes, ofödd, tillräknad straffrihetsrättfärdighet, en rättfärdighet, som människan *redan har* genom världsrättfärdiggörelsen;

intet behov av frigörelse genom »Andens lag» till »Andens lag», intet behov av frigörelse från tuktomästarelag genom frälsomästarelag, utan blott ett behov av frigörelse från lag till icke-lag genom ett laglöst evangelium;

intet behov av »att gå upp till det 7:e berget», Sions frälsande lagberg, utan blott ett behov av att gå bort från alla lagberg o.s.v.

Så blir den för-pingstliga lärjungaskolan förbigången och förstörd. Skökoordet saknar himmelsk groddkraft. Och därför leder det icke *in* i skolan, utan vid sidan av den och vid sidan av pingst. Så finns det tusentals troende, som anse sig vara frälsta, men som icke ens börjat i skolan, ty de ha icke kunnat börja, då de icke haft mästarens budevangelium, som kan verka behov av förbundsmässig budfrälsning, utan blott ett budlöst skökoevangelium, som verkar behov av en budlös skökofrälsning. De ha från början fått alldeles oriktig kurs. Och så går det åt oriktigt håll hela vägen. Arma människor! Men Gud skall döma

skökan, som fördärvat dem.

Och så kunna tusentals »troende» aldrig föras in i en avgörande skräckvecka. Ty för att kunna genomgå en sådan måste lärjungen hava ett verkligt, välriktat rotliv, hava guld i sig, som kan uthärda elden (Sak 13:7–9). Men sådant saknas hos dessa från början missriktade. Fröet är förfalskat och har icke kunnat gro eller på sin höjd blott giva upphov till ett tynande rotliv. Och därtill kommer, att de ideligen bestormas av skökoevangelisterna med utvärtesfrälsningen och ideligen skrämmas för invärtesfrälsningen. — Och så blir där aldrig något för-pingstligt invärtesguld, aldrig något för-pingstligt »får, som Gud kan låta gå genom eld» i likhet med de första lärjungarna (13:7, 9).

Och emedan människorna icke från början få rätt kurs och klart besked om vad det gäller, icke få veta vad det kostar att bygga tornet och föra kriget (Luk 14:28–33), utan förvillas med ett budlöst, avprutat gottköpsevangelium, så blir följden även den, att många, som icke för närvarande äro beskärda till evigt liv (Apg 13:48), vilkas utkorelsetid alltså icke ännu är inne, sluta sig till, hänga med och tynga ned och fördärvas och fördärva de andra. Men se på mästaren. Han sätter rätt kurs och ger klart besked redan från början. Redan samma dag, som han »utvalde de 12», höll han bergspredikan för dem (Luk 6:12–20). Och i detta oavprutade budevangelium satte han den osvikliga kursen och gav det fulla beskedet för alla tiders alla lärjungar. Och följden blev den, att de närmaste och synliga frukterna av hans oavlåtliga budevangelium icke blevo så många, blott de 120. Men de voro äkta. Och ingen hade blivit narrad genom budlös nåd. Men i vår tid går det ut på att få *många, många.* Och för att få dem, så prutar man av på sanningen och ändrar kursen. Och för att kunna kvarhålla dessa många, så måste man pruta av alltjämt, annars springa de sin väg och springa över till de andra, där de möjligen kunna få det för bättre pris. Arma människor! De äro fördärvade i själva roten ifrån början. Och så fördärvas de i tusental i alla kyrkor, både stora och små.

Men här stunda andra tider. Det brinner i Babels alla knutar i alla kyrkor. Och konungaelden rycker allt närmare. Vilddjuret fräser och stegrar sig. Och den glänsande världsdamen med den förstabudslösa kalken sitter löst. Gott, gott! Vi vänta, att elden skall omvärva henne och förtära henne i grund; så att den himmelska hallelujasången kan stämmas upp och kyrkan i alla kyrkor stämma in och träda fram och mottaga de apostoliska flödena och stå på Harmageddon såsom den oövervinneliga budhållarehjältinnan, i vars hand, som ock är Lammets hand, belätet varder agnar och vilddjuret krossat för »1 000 år».

Halleluja, halleluja! Snart äro vi där.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

ÅTTONDE KAPITLET

Tron 1

FÖRSTA DELEN

Trons väsen och främlingskap 1

ANDRA DELEN

Trons avlelse och födelse 14

1. Att det finns en personlig Gud 16
2. Att Gud är kärleken 16
3. Att hans kärlek är rättfärdighet 17
4. Att hans kärlek och rättfärdighet äro livsnåd 17
5. Att hans kärlek, rättfärdighet och livsnåd äro ande 17
6. Vad han vill 17

TREDJE DELEN

Trons form och innehåll 27

FJÄRDE DELEN

Trons rättfärdighet 35

I. Tron är rättfärdighet 35

II. Tron är medlet, genom vilket trons rättfärdighet skapas 38

III. Tron räknas till rättfärdighet 40

IV. Luthers rättfärdiggörelse genom tron. 44

Summa: 46

V. Trons gärningar 48

1. Trons gärningar enligt Kristus 48
2. Trons gärningar enligt Jakob 53
3. Trons gärningar enligt Paulus 58
4. Trons gärningar enligt Luther 67
5. Trons gärningar belysta med tre bilder från det lekamliga människohjärtat 71

FEMTE DELEN

Trons förfalskning 76

Sammanfattning 86

ÅTTONDE KAPITLET

Tron

Här taga vi fem synpunkter: Trons väsen och främlingskap; trons avlelse och födelse; trons form och innehåll; trons rättfärdighet; och trons förfalskning.

FÖRSTA DELEN

Trons väsen och främlingskap

Det dyrbaraste för Gud på hela vår jord är tron. Och det dyrbaraste för människor på hela vår jord är tron.

Tron är för både Gud och människa det oförgängliga guldet (1 Petr 1:6–7). Och då Människosonen kommer, söker han på hela jorden blott ett: **tron** (Luk 18:8).

Och när nu tron har ett sådant värde, då ligger det vikt på att lära känna henne; så att man vet vad hon *verkligen* är. Och därför fråga vi först: Vad är tron, eller vad är trons väsen?

Svaret på denna fråga gives tydligt, säkert och allsidigt, om vi följa den gamla goda regeln: »Varje sak kännes av sin motsats.» Och trons motsats är otron. Och vad är då otron.

Jo, det säger oss Herren i dessa ord: *»När den helige Ande kommer, skall han överbevisa världen om synd, ty de tro icke på mig* (Joh 16:8, 9). »Ty de tro icke på mig», säger han. Det är otron. Och vad är hon? Jo, hon är synden, världens synd, säger han. Och nu säger Johannes: *»synden är lagöverträdelse»* (1 Joh 3:4). Sålunda: otron är synden, och synden är lagöverträdelse, alltså är otron lagöverträdelse. Och vad är då tron? Naturligtvis motsatsen till lagöverträdelse, d. ä. laglydnad. Trons väsen är lydnad för Guds lag, liksom otrons väsen är olydnad mot Guds lag. Blott den tro, som är lydnad, kan upphäva otron, som är olydnad.

Att trons väsen är lydnad, det finna vi överallt i skriften. Se här några exempel.

Hebréerbrevets författare säger: *»Utan tro är det omöjligt att täckas Gud»* (11:6). Därmed sätter han tron såsom det enda villkoret för en människas frälsning. Men han säger ock: *»Kristus blev upphovet till evig frälsning för dem som honom lyda»* (5:9). Där sätter han lydnaden såsom enda villkoret för en människas frälsning. Hur kan då tron sägas vara enda villkoret? Jo, just emedan tron *är* denna lydnad. Och med uppräknandet av en stor mängd trosvittnen såsom exempel (kap. 11) visar han, att tron *är* lydnad, ja, lydnad ända in i den kvalfullaste död. Blott en lydande tro är frälsande tro, och blott en troende lydnad är frälsande lydnad.

Vidare. Kristus sätter tron såsom det enda villkoret för frälsning: *»Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv»* (Joh 6:47). *»Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör»* (11:25). *»Men den som icke tror, han skall förgås»* (3:16).

Men med samma förfärande allvar och kraft och med samma aldrig

sviktande ihärdighet och fasthet sätter han lydnaden för Guds bud såsom det enda och det absolut oeftergivliga villkoret för frälsning. Se här: *görandet* av Faderns vilja såsom villkor för inträde i himmelriket (Matt 7:21), *görandet* av bergspredikan såsom villkor för att människans evighetsbyggnad skall hava grund och bestånd (v. 24–*27)*, *görandet* av Faderns vilja såsom villkor för släktskapen med Kristus (12:50), *görandet* av det han bjuder såsom villkor för hans vänskap (Joh 15:14), *självförnekelse* och *världsförsakelse* och dagligt korsbärande såsom villkor för lärjungaskap (Matt 16:24–26). Alltså lydnad för Guds bud såsom villkor för frälsning, lydnad från början och till slut.

Men huru kan han då sätta tron såsom det enda villkoret för frälsning? Jo, just emedan tron *är* denna lydnad. Den tro, som Kristus predikar, är budlydnad och den budlydnad han predikar är tro.

Ty märk hans ord: *»Guds bud är evigt liv»* (Joh 12:50), och: *»Den som tror, han har evigt liv.»* Sålunda: Den som tror, han har Guds bud *såsom liv, såsom evigt liv i sig.* Detta trons eviga budliv är den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige lagandens, med ett ord, det eviga evangeliets första- och andrabudsliv. Detta trons eviga första- och andrabudsliv är trons frälsande laglydnad: andelagslydnaden, evangeliilydnaden.

Likasom Kristus inlägger alla djurbud, all synd, allt ont i otron, såsom vi sett, så inlägger han alla Guds bud, all rättfärdighet, allt gott i tron. Tron är för honom det nya väsendet, den nya människan, likasom otron är det gamla väsendet, den gamla människan.

Den tro, som Kristus predikar, är alltså icke budlös, utan budfull. Hon är de tu buden i livs levande människogestalt. De tu buden äro trons eviga livsväsen.

Vidare. Vi veta, att den nytestamentliga frälsningen ligger i den utlovade andens gåva. Ty den som icke har Kristi ande, vilken just är den utlovade första- och andrabudsanden, han hör honom icke till.

Och nu sätter Kristus tron såsom det enda villkoret för att få den utlovade anden. Ty han säger så: *»Den som tror på mig, av hans innersta skola flyta strömmar av levande vatten.»* Och Johannes tillägger: *»Detta sade han om anden, vilken de, som trodde på honom, skulle undfå; ty anden var ännu icke given, emedan Jesus ännu icke var förhärligad»* (Joh 7:38, 39). Sålunda: blott den, som tror på Kristus, får den utlovade anden.

Men nu säger Petrus: *»Gud har givit den helige ande åt dem, som lyda honom»* (Apg 5:32). Sålunda sätter Gud lydnaden såsom det enda villkoret för att få den utlovade anden. Huru kan då Kristus sätta tron såsom enda villkoret? Jo, just emedan tron *är* denna lydnad.

Ty märk: Kristus talar här om rot-tron, som ännu icke fått anden. Och Petrus talar här om rotlydnaden, som människan måste hava, innan hon kan få anden. Denna rot-tro och denna rotlydnad äro samma sak. De äro rotskapelsen på valplanet. Ty blott den tro, som här uthärdar det avgörande lydnadsprovet: säljer allt för att köpa skatten och pärlan, vilka just äro den utlovade anden, blott den tron får denne ande.

Sålunda finnes det blott ett villkor för nytestamentlig frälsning eller för andens gåva. Och det är tron; men en tro som lyder, en tro, vars livsväsen är rot-andelydnaden, den oändligt dyrbara noll-lydnaden, noll-varandet, som är Guds rotskapelse till pingstskapelsen, rotbarnet

till pingstbarnet.

Vidare. Paulus börjar och slutar Romarebrevet med det tillkännagivandet, att hans apostlaämbete består i att »upprätta trons lydnad bland alla hedningar» (1:5; 16:25, 26).

Och detta ämbete och denna lydnad beskriver han så: *»Jag skall vara en Kristi tjänare bland hedningarna, förrättande Guds evangelii offertjänst, på det att hedningarna må bliva ett välbehagligt offer, helgat genom den helige Ande. Jag har således berömmelse i Kristus Jesus i det Gud tillhörer. Ty jag skall icke drista att tala om något, som icke Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig»* (Rom 15:16–18).

Hedningarna skulle alltså till själva sina personer, till ande, själ och kropp, (1 Tess 5: 23) bliva ett välbehagligt offer åt Gud. Så skulle Kristus genom Paulus »göra dem *lydaktiga»*, säger han. Det är sålunda lydnaden i hela dess djup, vidd och höjd. Och den kallar han »trons lydnad bland alla hedningar.»

Och denna troslydnad bragte han till stånd genom det evangelium han förkunnade, säger han (16:25). Ty Pauli evangelium är »Andens lag», som är alldeles detsamma som Kristi frälsande budevangelium. Och denna »Andens lag» uttrycker han även så: allt kommer an på att hålla Guds bud (1 Kor 7:19). Det är den sionistiska första- och andrabudshållningen. Och den är trons lydnad, första- och andrabudslydnaden genom försoningens första- och andrabudsande, utan vilken ingen hör Kristus till. Den paulinska tron är lydnad och den paulinska lydnaden är tro. Paulus har det precis på pricken så, som Kristus har det. Då Paulus säger, att allt kommer an på att hålla Guds bud, så är det just vad Kristus uttrycker så: Blott den, som gör mina ord, bygger på hälleberget. Bådas evangelium är »Andens lag» eller det frälsande budevangeliet. Bådas tro är första- och andrabudshållning. Båda sätta frälsningen i den förbundsmässiga lagläggningen i hjärtat. Just detta hjärta med Guds lagar i sig är trons hjärta. Och detta laglydiga hjärta med laglydiga sinnen är hedningarnas välbehagliga offer åt Gud. Detta är just vad Luther kallar »ett annat, nytt och rent hjärta genom tron». *Det* är Luthers troslydnad, som på pricken är Kristi och Pauli troslydnad.

Slutligen. Även de hedningars och judars tro, vilka icke hört evangelium, är till sitt väsen lydnad. Det säger oss Paulus i dessa ord: *»Gud skall giva evigt liv åt dem, som med tålamod i god gärning söka härlighet och ära och oförgänglighet; men över dem, som äro egensinniga och icke lyda sanningen, utan orättfärdigheten, komma vrede och förtörnelse. Nöd och trångmål över var människas själ, som gör det onda, judens först, så ock grekens; men härlighet, ära och frid åt var och en som gör det goda, juden först, så ock greken. Ty hos Gud är intet anseende till person»* (Rom. 2: 7–11).

Se nu här. Han delar alla judar och hedningar i två slag. Och vad är det, som skiljer dem? Jo, lydnad och olydnad. På den ena sidan ställer han dem, som lyda sanningen (v. 8) eller göra det goda (v. 9); och på den andra sidan ställer han dem, som icke lyda sanningen, utan orättfärdigheten, eller göra det onda.

Och märk nu: över de förra vilar härlighet, ära och frid (v. 10), och

Gud skall giva dem evigt liv (v. 7). Denna hedninge- och judelydnad täckes alltså Gud. Men nu är det omöjligt att utan tro täckas Gud. Sålunda är denna lydnad detsamma som tro. Och sålunda är trons väsen redan på hedninge- och judestadiet lydnad.

Alltså står det fast, och det skall hållas fast, att trons väsen är levande lydnad för Guds lag. Den troende hedningen lyder samvetslagen, den troende juden lyder lag och profeter, en troende kristen lyder »Andens lag», »Sions lag», som är evangelium.

Och märk väl: Skriften sätter aldrig tron såsom motsats till laglydnad, utan blott såsom motsats till en sådan laglydnad, som icke är tro eller gör av tro. Tro och levande laglydnad äro såtaste vänner, ja, de äro ett. Men tro och död laglydnad, de äro dödsfiender.

Och Paulus är en mästare i att uppvisa den oförsonliga motsatsen mellan tro och en laglydnad, som icke *är* tro eller gör av tro, och som alltså är otrons laglydnad. Den kan hava någon betydelse för denna världen och för det jordiska samhället; men som frälsande laglydnad är den oduglig. Ty inför den himmelska och eviga världen gäller blott den laglydnad, som är ett skapelseverk av försoningens evige lagande, ett lydnadsverk i form och gestalt av första- och andrabudstro.

Men Paulus är ock en mästare i att uppvisa enheten mellan tro och levande laglydnad. Se här ett par exempel. *»Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet.»* Och hör nu vad han säger: *»emot sådant är icke lagen»* (Gal 5:22, 23). Naturligtvis; ty dessa 9 ting *äro* lagen, äro »Andens lag», *äro* evangelium i form och gestalt av skapad första- och andrabudstro. Där lagen påträffar dessa eller dylika ting, denna eller dylik laglydnad, där lyfter han på hatten och bugar sig djupt och säger: »Emot dig är icke jag, ty du är jag, sådan jag blev i Kristus, och sådan jag blivit genom honom i dig.»

Också rycker Paulus på axeln och knyter näven åt alla skökoevangelister, som vilja göra hans tro budlös, och säger: *»Gör vi nu lagen om intet genom tron? Bort det; utan vi upprätta lagen* (Rom 3:31). Naturligtvis; ty sinailagens oförgängliga och absolut oeftergivliga väsen är de tu buden, på vilka Kristus upphängde allt. Men de ligga nere, tills tron kommer. Hon upprättar dem. Ty hon är de tu sionsbuden i personlig gestalt. Hon är första- och andrabudshjärtat, första- och andrabudsmänniskan. I denna stående trosmänniska står Guds lag det sionitiska bergsståndet, andelagsståndet. Den i troshjärtat lagda och i trossinnena skrivna lagen är lagens förbundsmässiga upprättelse, stadfästelse eller fastställelse såsom nytestamentlig förbundslag. Det uttrycker Paulus så: lagens fordran uppfylles i dem, som icke vandra efter köttet, utan efter anden (Rom 8:4). Det är just lagens upprättelse genom tron. Pauli tro är budfull, lagfull. Hennes livsväsen är det eviga första- och andrabudsväsendet, de tu budens himmelska väsen. Hon är helt och hållet Kristi tro. Redan på Pauli tid synas alltså skökoevangelisterna hava tolkat hans tro såsom budlös. Men han hutade av dem strängt: »Bort det; jag menar icke en sådan tro.» Men de fasthöllo nog sin mening. Ty skökan ändrar aldrig sinne, icke ens då, när både hon och hennes sinne bliva aska i konungaelden. Och hon har fördärvat många folk med budlös tro. Och det icke minst vårt folk, såsom vi skola visa i vår femte del: Trons förfalskning.

Trons väsen är lydnad. Och denna lydnad är så grundväsentlig, att den ingår såsom själva huvudfaktorn i Guds eviga frälsningsråd. Därom påminner Petrus, såsom vi sett. De förskingrade främlingarna voro »enligt Gud Faders förutseende utkorade till Jesu Kristi lydnad.» Utkorelsekedjans alla länkar bestå av lydnad. Avbrytes hon, då blir följden denna: »När Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin makts änglar i lågande eld, skall han låta straffet drabba dem, som icke känna Gud och icke äro vår Herre Jesu evangelium **lydiga.** De skola då bliva straffade med evigt fördärv» (2 Tess 1:7–9). Trons lydnad är själva axeln, kring vilken de utkorades liv välver sig, första- och andrabudsaxeln, på vilken allt hänger, kring vilken allt rullar.

Redan kallelsen är en uppfordran att lyda. Också kan ju ingen kallelse ja-besvaras på annat sätt än genom lydnad i den riktning kallelsen fordrar. Så kan Guds kallelse ja-besvaras blott genom en tro, som lyder i den riktning hans kallelse anvisar. Och vilken är denna riktning? Jo, denna: *»Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och ingen mer»* (Jes 45:22). »Till mig, till mig; ty jag är Gud och ingen mer!» Det är riktningen. Här börjar tron. Och här måste hon börja såsom lydnad. Ty här ställes människan i ett val. Hon måste välja mellan Gud En och guden Mer. Trons första livsrörelse är förstabudslydnad, som är själva grundlydnaden.

Trons grundlydnad är val-lydnad. Ty Gud är kärleken. Och han kan aldrig mottagas, varken av ängel eller av människa, på annat sätt än genom ett frivilligt val. En enda mergud, och allt är förlorat. Fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och åkrar och ängar och eget liv — *allt, allt* måste bortväljas och Gud En utväljas (Luk 14:26, 33; Matt 19:29). Allt måste ut, om Gud Allt skall gå in. Tron måste gå ned till alltings allt och grund: Gud; gräva sig ned till själva hälleberget, alla världars och tiders, alla himlars och evigheters klippa. — »I mergudar alla, faren eder väg! Länge nog haven I lockat, lovat och ljugit. Nu evigt, evigt farväl! Bäre eller briste, så sant som jag lever — Gud är min Gud och ingen mer!» Det är trons grund-ja, val-ja, förstabuds-ja till Guds kallelse.

Man säger: »att tro på Gud är att mottaga Gud, att tro på Kristus är att mottaga Kristus, att tro på nåden är att mottaga nåden». Nej, det räcker inte. Men säg så: att tro på Gud är att mottaga honom såsom Gud *allena,* att tro på Kristus är att mottaga honom såsom frälsaren *allena,* att tro på nåden är att mottaga nåden såsom frälsande *allena.* Det räcker. Ty det är förstabudsmässigt mottagande, som avklipper allt självfrälseri och allt merguderi. Och just på denna förstabudsmässighet hänger det. Redan den mottagande tron är till sitt väsen lydnad. Ty hon måste vara **Djupgrävaren** (Luk 6:47–49), som gräver sig ned genom alla jordlager ända ned till klippan, klippan *allena,* klippan *allena. Det* är förstabudsmässigt mottagande. Och det är lydnad ned i själva hjärteroten. Och blott denna lydnadstro är mottagande tro. Och blott denna tro är verkligt frälsande tro. En så kallad mottagande tro är det gott om. Men en *förstabudsmässigt* mottagande tro är det ont om. Jord, sand och grus täcker klippan för mångtusenden. Fram med Djupgrävaren, fram med Förstabudsnollan!

Man säger: »Tron är förtroende till Gud.» Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är förtroende till Gud *allena, allena.* Det räcker. Ty det är grundlydnadsförtroende, förstabudsmässigt förtroende. Och just därpå hänger det. Så kallat förtroende till Gud är det gott om. Men förstabudsmässigt förtroende till Gud är det ont om. Det finns blott i de få Nollorna.

Man säger: »Tron är tillit till Gud.» Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är tillit till Gud *allena,* till Gud *allena.* Det räcker. Ty det är grundlydnadstillit, förstabudsmässig tillit. Och just därpå hänger det. Så kallad tillit till Gud är det gott om. Men förstabudsmässig tillit till Gud är det ont om. Den finns blott i de få Nollorna.

Man säger: »Tron är förtröstan på Gud.» Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är förtröstan på Gud *allena,* på Gud *allena.* Det räcker. Ty det är grundlydnadsförtröstan, förstabudsmässig förtröstan. Och just därpå hänger det. Förtröstan på Gud med en tröst här och en tröst där av merguden, eller med tillsats av trefjärdedels hjälpförtröstan, fyllnadsförtröstan på denne, då det känner på och kniper åt, den förtröstan på Gud gäller icke i trons värld, ty den är icke förstabudsmässig, den giver icke Gud, utan merguden äran. Men förtröstan på Gud *allena* med sekundligt utsparkad mergudatröst, på Gud *allena,* utan fyllnadsförtröstan, på Gud *allena* i godan och ondan dag, *den* gäller; *den* tron är Guds guld på jorden; den är guldnollornas guldtro, »mer värd än det förgängliga guld.» Ty guldnollorna giva Gud på förstabudsvis allt pris, all härlighet och all ära. Och därför få de »pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse»(1 Petr 1: 6,7).

Vi har i det föregående anfört detta ord av Luther: »Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.» Se, det är äkta biblisk troslydnad. Och han återkommer ofta i sina skrifter till förstabudslydnaden såsom varande trons grundväsen. Fint och vist sätter han det första budet såsom alla de övriga budens grundbud i sin katekes. »Vi skola frukta och älska Gud, så att vi»... Så börjar han dem alla. Han börjar alla Guds bud med Guds första bud. Och så skola de börjas.

Och denna budfulla första- och andrabudstro är enligt Luther icke en följdtro till en budlös, frälsande tro, utan själva den frälsande tron. Det säger han ofta. Och särskilt i den tredje artikeln. Där uttrycker han frälsningen blott med tron. Icke ett ord om rättfärdiggörelse eller nyfödelse. Allt kallar han tro: »helgas och behållas i en rätt tro.» Och med en »rätt tro» menar han en sådan tro, som »fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.» En sådan tro är just rättfärdiggörelse eller nyfödelse. Ty genom denna budfulla tro göres människan rättfärdig eller födes på nytt. Detta är den äkta lutherska frälsningen genom tron. Men vart har den tagit vägen? Jo, den lutherska skökan har tagit bort den och i stället insatt en budlös frälsning genom en budlös tro, såsom vi få se längre fram.

Mot trons lydnad svarar otrons olydnad. Och den är ock tvåsidig: förstabudsolydnad och andrabudsolydnad. Adam valde världen, det

synliga, det förgängliga. Det är otrons grundolydnad; och den är alltjämt världens grundsynd, som drager med sig den tusenfaldiga andrabudssynden. Otron överträder det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.

Med otron faller allt i ruiner. Hon vänder upp och ned på hela världen. Men tron upprättar allt ifrån grunden, ty hon ställer allt på förstabudsgrund. Hon giver allt dess rätta värde och dess rätta plats; himlen blir himmel och jorden blir jord, Gud blir Gud och människan människa, äran blir hans och ingen annans.

Tron är alltså en upprorsmakare. Ty hon gör uppror mot allt, som icke är Gud och av Gud. Hon anställer en fullkomlig revolution i hjärta och liv, ty hon är »ett annat, nytt och rent hjärta», första- och andrabudshjärtat. Otrons tanke-, känslo-, vilje- och gärningsvärld slår hon i spillror och inför en ny värld. Satan, vilddjuret och skökan kör hon ut och stänger alla fyra allt-dörrarna, förstabudsdörrarna, för dem. All mergudakristendom hatar hon såsom sin farligaste fiende, ty den är själve Satan, själve ormen utklädd till lamm. Så utgrenar hon ur otron, som är första- och andrabudsdjuret, och ingrenar i Kristus, som är första- och andrabudsanden, inlemmar i hans rike, som är första- och andrabudsrättfärdigheten, och inbygger i »den stad, som har grundvalar».

En sådan tro är Guds guld på jorden, guldnollornas guldtro, »mycket mera värd än det förgängliga guld». Ty blott den tro, som för ut ur världen och upp över världen, varder erkänd som tro i evighetens värld.

Denna trons nödvändiga övervärldslighet och utanförvärldslighet uttrycker Luther så: *»Hjärtat kan icke leva i tron, så länge det lever i det kroppsliga och synbara.»*[*] Se, det ordet går till botten med saken, ända ned till renaste förstabudsbotten, till alla världars, tiders och evigheters klippa. Och därför går det ock i höjden med saken: högt över jorden, världen och tiden. Det är den lutherska tron och den bibliska tron. Och blott den tron håller i tid som nu är och i tid som nu stundar. Fram med steget-ut-tron, som stiger ut ur »det kroppsliga och synbara». Fram med Djupgrävaren och Utstigaren, ty ovädret och jordbävningen äro här. Allt som icke har förstabudsgrund måste falla.

Gud har i skriften omkring 70 »namn». Och ett av dem är namnet »Allt i alla» (1 Kor 15:28; Ef 4:5, 6; Rom 11:36).

Gud Allt *är* allt, *äger allt* och *giver* åt allt och åt alla deras allt. Utan honom *är* ingenting; icke ens Sonen är någonting, utan Gud Allt har givit honom hans allt och är sekundligen hans allt.

Allt skapat är fullsatt av Guds ögon och av Guds händer, såsom vi sett. Han själv är i allt och giver åt allt både dess form, innehåll och tillvaro. Han har sitt paradis i minsta planta och i högsta himmel. Därav den paradisiska fläkten, som tron förnimmer i allt. När den fläkten blir allmänt förnummen, då ha vi det tusenåriga riket här.

Gud är allt i alla. Alltså är han tron, eller tron är Gud i människogestalt. Han är både den dyrbara guldnollan och det dyrbara guldinnehållet. Han *gör* tron, *är* tron, *bär* tron, *bor* i tron och *närer* tron. En enda sekund utan Gud — och tron är förlorad. Så fruktansvärt helt och hållet beror tron av Gud Allt.

[*] Se Bibelforskaren för 1892, sid. 272.

Gud är allt i alla. Och att *låta* Gud vara allt och att alltid och i allt göra honom till sitt allt, det är djupaste, högsta och vidaste lydnad i himmel och på jord. Och denna lydnad är trons heliga och saliga konst, den outsägligt höga, fina och dyrbara förstabudskonsten, alla serafers, änglars och heligas konst. Tron är jordens högste konstnär.

Tron är alltmakaren. Hon tål intet sönderfallet, inga delar. Hon sätter ihop allt till ett levande helt, sätter ihop himmel och jord med allt vad i dem är till ett levande allt. Såsom hon själv är förstabudsalltet, så vill hon hava allting in i Alltet. Hela folket, hela mänskligheten, hela skapelsen insamlar hon sekundligen till ett helt, ett allt i Gud Allt. I sitt himmelska guldhjärta och på sina himmelska guldskuldror bär hon hela världen: i sin himmelska guldhand håller hon allt och pressar ihop allt till ett allt i Gud Allt. Hennes väsen och natur är alltet, hennes verk har alltet till mål.

Vi ha sett, att tron är utstigaren, ty hon stiger ut ur det »kroppsliga och synbara», och att hon är nedstigaren, ty hon stiger ned till renaste förstabudsbotten. Och just därför är hon högstigaren. Gud själv, personen, personen! Så högt stiger hon. Hon stannar aldrig vid Guds gåvor. Slikt är för smått för tron. Hon nöjer sig aldrig med mindre än det högsta goda: Gud själv. Gåvorna äro för tron blott slussportarna till högre flöden. Hon stiger igenom gåvan och upp över gåvan. Hon trivs aldrig i gåvan, utan blott i personen som gav den. Och då Gud tager ifrån henne alla gåvor, plockar bort dem, den ena efter den andra, så reder hon sig dem förutan, ty hon har Gud Allt.

Tron är finsmakaren. Hon har fått smak på det finaste, friskaste och sötaste i himmel och på jord: Gud själv. Och därmed har hon fått avsmak för allt som icke är Gud. Jorden, världen och tingen i världen — usch, det är för grovt, för rått, för lågt för att älskas. Tron står himmelshögt upp över det högsta ting på vår jord. Hon nedlåter sig aldrig till tinget, ty hon har honom, som är tinget i alla ting.

Tron är skattsamlaren. Hennes skatt är Gud Allt, Gud Guld. Hon ser allt och tager allt från guldsidan. Hon tvingar allt att upplåta sitt guldförråd, bringar allt att giva guld, giva sitt allt. Tron gör allt, även det onda, skattskyldigt under sig.

Tron lägger hela den jordiska skapelsen på knä inför sig. Allt frambär villigt åt tron sitt allt, sitt helighets- och härlighetsallt, sitt guldallt. Tron är det magnetiska guldet, som suger till sig guldet i allt.

Tron är hataren. Hon älskar Gud Allt av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Och just därför hatar hon allt ont av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Hon älskar människan, men hatar djuret och skökan i henne med fyrsidigt förstabudshat. Och särskilt hatar hon skökan med ett gränslöst hat, ty hon är själva Satan utklädd till lamm, som i Guds namn fördärvar alla jordens folk. Trons hat till skökan är fruktansvärt, ty det är släkt med Jesu 8-faldiga ve-hat till henne och släkt med de himmelska brödernas hat, som ändar i ett trefalt Halleluja, då hon ligger i domselden.

Men Gud Allt giver sig åt människan blott i Kristus. Ty han har givit

allt sitt allt åt honom, så att även Kristus heter »Allt och i alla» (Kol 3:11).

Allt vad Gud äger har han samlat i Kristus åt oss. Och allt vad han äger och kan giva en människa, det är förstabuds-alltet, nämligen detta: fyrsidigt förstabudsall kärlek till henne, fyrsidigt förstabudsall rättfärdighet åt henne, fyrsidigt förstabudsall livsnåd åt henne, fyrsidigt förstabudsall försonings- och förlåtelseande åt henne, med ett ord: fyrsidigt förstabudsevangelium åt henne. Denna förstabudsgåva är Guds grundgåva. Hon är Gud Allt; och i henne ligger andrabudsgåvan innesluten som värmen i elden.

Allt detta förstabuds-allt finns blott i Kristus. Han är Guds förstabuds-allt. Och i detta förstabuds-allt, ligger frälsningen, aldrig utanför det. Tag Kristus såsom Guds förstabuds-allt, då har du Gud Allt och därmed all hans försoning, förlåtelse och nåd. Men tager du icke detta förstabuds-allt och sålunda icke älskar Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd, då har du icke ett jota, icke en prick av evangelii allt, du har på sin höjd blott ett kallelseallt, ett tillfälligt låneallt, ett provallt då och då — det är allt. Tron måste såsom en Guds förstabudsskapelse i Kristus fullborda det första budet. Därpå hänger det. En enda mergud, och allt är förlorat. Här hänger allt på ett allt. Den som älskar världen och tingen i världen, i honom är icke Faderns kärlek. Allt måste ut, om alltet skall gå in. »Hjärtat *kan icke* leva i tron, så länge det lever i det kroppsliga och synbara.» Allt tal om personlig frälsning utanför förstabudsalltet är skökoslams. Bort, bort med slikt! Ty det är ihålig hornfrälsning, som blott frälsar ormen. Den frälsande tron är förstabudsfullbordaren. Hon står utom tiden, utanför världen och högt upp över världen, på samma gång som hon är i tiden och i världen.

Sålunda: fram med den tolvsidiga tron! Fram med **Djupgrävaren,** som gräver sig ned till alltings allt och grund! Fram med **Byggmästaren,** som bygger sitt hus på klippan med bergspredikans första- och andrabudsvirke! Fram med **Upprorsmakaren** och **Dörrstängaren**! Fram med **Konstnären,** den store konstlydaren, alltlydaren! Fram med **Utstigaren, Nedstigaren,** och **Högstigaren!** Fram med **Alltmakaren, Finsmakaren, Skattsamlaren** och **Hataren!** Med ett ord: Fram med **Första- och andrabudsfullbordaren!**

Denna tolvsidiga tro är Guds guld på jorden, guldnollornas guldtro, »mycket mera värd än det förgängliga guld». Fram med den tron i den Harmageddoniska tid, som nu är och som stundar, då det starkt sättes i fråga, om det nu finnes tro på jorden, och då all tro går omkull och sköljes bort i det stormande och brusande folkhavet, ja, all tro, som icke är den tolvsidiga pelaretron.

Ja, just detta: »ut ur världen, upp över världen och in i evighetens värld», just detta *förstabudsväsen* var grundväsendet till och med i de hedningars och judars tro, som Paulus omtalar. »Med tålamod i god gärning sökte de härlighet och ära och oförgänglighet.» Märk de orden (Rom 2:7).

Det glänsande belätet gjorde alltså på dem blott ett vidrigt intryck. Denna världs rövade härlighet var för dem en övervunnen ståndpunkt.

All jordisk ära låg bakom dem som ett kastat gråpapper. Det förgängliga var utträngt av det oförgängliga. De hade stigit ut ur »det kroppsliga och synbara».

Tiden, jorden, världen och alla tingen i världen — allt hade krympt ihop till vad det *verkligen* är: detta »minsta», i vilket deras tro måste övas och prövas genom tålamod i god gärning, som är första- och andrabudsgärningen.

Deras flera eller färre ägodelar hade blivit vad de *verkligen* äro: detta »främmande», detta »en annans», på vars rätta handhavande deras eviga »eget» hängde, och som de därför omsatte, utgåvo, valde ifrån sig, och därmed tillvalde sig det »sannskyldiga», som före världens grundläggning var utsett såsom »deras» (Luk 16:10–12). Allt jordiskt var för dem vad det i sanning är: på samma gång något i sig självt obetydligt, ty det är blott det förgängliga pappersmyntet, men på samma gång oändligt betydelsefullt, ty blott för det myntet kan man tillväxla sig det oförgängliga guldet. Mången glömmer denna växelaffär, som är livets enda affär. Och så står han där till sist med sitt papper. Och även det tages ifrån honom. Och därmed är guldet oåtkomligt.

En evig härlighet och ära — se där deras allt, för vilket de utgåvo allt, gjorde allt, ledo allt, uthärdade allt.

En himmelsk härlighet, ära och oförgänglighet — se där den magnet, som sekundligen drog dem, samlade dem, stillade dem mitt i all deras synd och brist, mitt i världens rivande och slitande virrvarr.

Denna himmelska härliga evighetsvärld lägrade sig över dem såsom Guds frid och sänkte sig ned i dem såsom evigt liv. Så blevo de finsmakare, som intet skapat kunde tillfredsställa.

Ut ur världen, upp över världen, bortom tiden — där låg deras skatt, där var deras hjärta. Och så stodo de på förstabudsklippan som tolvsidiga pelare mitt i världens, jordens och tidens vimmel och vågsvall. De stodo där även i den kvalfullaste död. Med den osynlige såsom för ögonen, såsom såge de honom, härdade de ut i allt. Se, det är frälsande första- och andrabudstro, pelaretro.

Ja, en sådan överjordisk och övervärldslig tro fanns redan hos hedningar och judar, enligt Paulus. Den var en förstabudsmässig grundlydnadstro, fastän hon blott var en sökande tro, en förpingstlig rot-tro, som ännu icke fått den utlovade anden.

Dessa fromma hade i allmänhet en mycket liten kunskap. *Men, men* — huru mycket gjorde de icke av den!! De kristna ha förslöats av sitt myckna »vetande». *Ty de göra sällan ett förstabudsmässigt grundlydnadsbruk av sanningen.* De släppa den icke inpå sig och ned i sig, så att den får förstabudsrot, valrot i dem. Och därför ligger denna massa av obrukad sanning över dem som en ytlig tanke- och känslodimma, skymmande utsikten till evighetens värld. Här står fullt och tjockt av sådan osund dimsanning över hela vårt land. Hon svävar utan fäste mellan himmel och jord, ty hon saknar grundlydnadsrot i Gud Allt. Det är skökan, som med aldrig sviktande ihärdighet och påpasslighet håller sanningen förstabudslös eller förstabudshalv i många kyrkor och bönhus. Och så blir det smått om en tro, som söker härlighet, ära och oförgänglighet på äkta första- och andrabudsvis; men mycket gott om en tro, som *icke* förer ut ur förgänglighetens värld, och som därför står i fara att till sist få dela det förgängligas lott.

Och särskilt är Abrahams tro en mönstertro; ty hon är ett mönster framför allt i förstabudslydnad.

Abraham går i allt ända ned till alltings grund: Gud. Han går till botten i allt och med allt, ty hans tro är bottenlydnad. Han står på förstabudsbotten i allt, och därför bottnar han alla djup.

Ingen motgång är motgång för honom, ty han går med Gud Allt, som har medgång i allt. Ingen väntan blir honom för lång, ty han har lydnadsrot i den Evige, för vilken åren äro såsom dagar. Ingen makt blir honom för stark, ty han har förstabudsrot i den Allsmäktige. Intet offer blir honom för stort, ty han har Gud Allt, och därmed har han allt. Med den osynlige såsom för ögonen härdar han ut i allt. Detta är mönstertro.

Abraham löste livets gåta. Och lösningen var denna: **Valliv.** Och det ordet satte han såsom överskrift för alla tider och folk. Han levde blott för att välja: bortvälja allt för att tillvälja sig allt. Det är lösningen av livets gåta, som är förstabudsgåtan.

»Gå ut från ditt land och från din släkt och från din faders hus till det land, som jag skall visa dig» (1 Mos 12:1). Genom tron lydde han och drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma (Ebr 11:8). Han lydde, står där. Det var förstabudslydnad, i vilken han släppte land, släkte och faders hus, utan att veta vad han skulle få. Han valde Gud — och så fick det gå hur som helst.

Och så kom han till det »utlovade landet». *Men, men* — det var blott ett val-land, i vilket han oavlåtligen måste välja Gud på nytt i många prov. Äntligen står han vid slutvalet, som för honom ned till djupaste och renaste förstabudsbotten. Och det är detta: Gud eller Isak? Och genom tron lydde han. Han utvalde Gud och bortvalde Isak, valde ihjäl honom i sitt hjärta. Se, det är val-lydnad, grundlydnad, bottenlydnad, alltlydnad, förstabudslydnad. Här tog han verkligen Gud av **allt** hjärta, av **all** själ, av **all** kraft och av **allt** förstånd. Här ha vi just den tro, som fullbordar det första budet och därmed lätteligen alla andra bud. Sådan är livets gåta, och sådan är hennes lösning. Hon löses blott genom valtron, den tolvsidiga pelaretron.

Gud slöt förbund med Abraham (1 Mos 15). Och det slöts på grundvalen av förut och även nu ådagalagd pelaretro (v. 6). Och i betydelsefulla bilder får han se förbundets väsen, villkor och natur. Han gick både dagtider och nattider tillmötes. I de senare kom »förskräckelse och stort mörker över honom» (v. 12), och stundom blev det »alldeles mörkt» (v. 17). Och i detta mörker var förbundets Gud en »rykande ugn med flammande låga» (v. 17). Det är förstabudsugnen, i vilken förstabudstron lyser dunkelt i rök och luttras kraftigt i eld.

Och förbundet hade även sina fåglar (v. 11). Det är rovfågeln med hela hans här. De tåla aldrig förbundet med Gud.

Förstabudsolydnadens örn slår ofta klorna i förstabudslydnadens lamm. Och den tusenfaldiga andrabudslydnaden rives av tusen klor. Kring trons duva kretsar alltid otrons hök. Men huru gjorde Abraham med rovfåglarna? Han drev dem bort, står där (v. 11). Han drev dem bort, drev dem bort.

Så såg det ut i Kanaan. Det var troslandet, val-landet med rykande och flammande ugn och med klösande rovfåglar. Abraham ägde intet

land på jorden, icke en fotsbredd (Apg 7:5). Han var »såsom främling i löftets land, såsom i ett främmande land» (Ebr 11:9). Men både i dag-tid, natt-tid och klo-tid var Gud hans sköld (1 Mos 15:1).

Och utom Abraham uppräknas många väldiga vittnen i Hebreerbrevets elfte kapitel, som är de förpingstliga jättarnas kapitel. Bland dem står ock skökan Rahab (v. 31).

Och grundväsendet i allas deras tro är just förstabudsväsendet eller det att de voro »gäster och främlingar», som icke hade något fädernesland på jorden, utan »sökte ett bättre, det är ett himmelskt»(v. 13–16). De voro landlösa på jorden, hemlösa i världen. Och just därför blygdes icke Gud för dem (v. 16). Ty Gud slår ned ögonen och blyges för varje »jordägare» och för alla dem, som hava sitt fädernesland på jorden.

Alla voro de främlingar i ett främmande land. Och i detta land hade de det ofta så här:

»Sträckbänk, bespottelser, gisslingar, bojor, fängelse; blevo stenade, ihjälsågade, satta på prov, dödade med svärd, gingo omkring i fårskinn och gethudar, nödlidande, plågade, misshandlade; vilka världen icke var värdig, kringirrande i öknar och berg och hålor och jordens klyftor» (v. 35–38). Se där deras »fädernesland» på jorden, elds- och klolandet, val-landet, i vilket de släppte allt och togo Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd, och det ända in i den kvalfullaste död.

Läs *ofta, ofta* jättarnas kapitel, de oböjliga, obrytbara, oövervinneliga pelaremännens och pelarekvinnornas kapitel! Ty vad lider tiden och det profetiska programmet? Jo, för mången kostar det redan nu förföljelse och misshandling, hugg och slag, pinande och plågande, ja, livet, om han tror med en tro, som är verklig förstabudslydnad, pelarelydnad. Och snart skall den sanningen dyka upp i förfärande allvar och kraft, att vårt s.k. fädernesland är, vad det alltid för pelaretron har varit, ett elds- och klo-Kanaan, där val-tron måste i flammande eld, kvävande rök och klösande klor stiga ned till djupaste och renaste förstabudsbotten för att rädda sitt *allena* frälsande pelareliv. — Gott, gott! Ju hetare ugn, desto renare guld; ju mörkare jord, desto ljusare himmel; ju skarpare klor, desto närmare sköld.

Bröder, systrar! Vårt fädernesland är icke *vårt* land; utan det är lejonbjörnleopardens och lammormens farliga land. Fort, fort fram genom det på pilgrimsväg! Snart tre skovlar mull — och så farväl, du de nedmyllda själarnas land! Vi återse dig först i tingens nya födelse, då lejon ledes av pilt, och då björn betar din äng — då hälsa vi dig såsom *vårt* land.

Och Paulus bekräftar trons lott i otrons värld. Se här ett par exempel:

»Fängelse, hugg och slag, piskad med spö, skeppsbrott, faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän, faror genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på havet, faror bland falska bröder — allt under arbete och möda, under vakor, hunger och törst, under svält, köld och nakenhet» (2 Kor 11:23–27).

»Mig tyckes, att Gud har framställt oss apostlar såsom de ringaste

bland alla, såsom till döden dömda; ty vi hava blivit ett skådespel för världen, för både änglar och människor. Vi äro dårar för Kristi skull; vi äro svaga och föraktade, lida hunger och törst, måste gå nakna, få uppbära hugg och slag, hava intet stadigt hem, vi måste sträva och arbeta med våra händer. Vi bliva smädade och välsigna likväl; vi lida förföljelse och härda dock ut; man talar illa om oss, men vi tala goda ord. Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom allas avskräde» (1 Kor 4:9–13).

»Vi hava denna skatt i lerkärl, för att det översvinnliga i vår kraft må befinnas vara Guds och icke synas komma från oss. Vi äro på allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg; vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; vi äro förföljda, dock icke givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock icke förlorade. Alltid bära vi Jesu dödsmärken på våra kroppar för att också Jesu liv må bliva uppenbarat i våra kroppar. Ja, ännu medan vi leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden, på det att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt dödliga kött» (2 Kor 4:7–11).

»Jag vill med glädje berömma mig av min svaghet, på det att Kristi kraft må sänka sig ned över mig. Ja, därför finner jag behag i svaghet, i misshandling, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull; ty när jag är svag, då är jag stark» (2 Kor 12:9, 10).

Sådan är trons lott i otrons värld. Begär aldrig, att Gud skall bära dig som en pjoller-älskling fram över jorden. Bered dig på det himmelska ve, som är uttalat över hela jorden och havet, och som hör till otrons allmänna världslopp och drabbar alla (Upp 12:12). Och bered dig dessutom på drakens vrede mot budhållarna (v. 17), på det utrotningskrig, som han förer mot dem genom de båda vilddjuren (kap. 13). Och bered dig särskilt på hans vrede genom skökodjuret. Ty lägger du frälsningen, där Kristus lade den, nämligen i djupgrävare- och byggmästaretron, som bygger sitt hus med bergspredikans budvirke, lägger du frälsningen *inom* och icke *utom* första- och andrabudshållningen, då skall du sannerligen få känna på drakens vrede genom skökan. Kattbjörnen har giftiga klor, men klofåret har sju resor giftigare, ty det klöser i Guds och Kristi namn. Den frälsande budhållaretron är skökans fasa, ty den är hennes död. Hon *måste* hava den personliga frälsningen utanför de tu buden, annars är hon förlorad. Därav hennes vrede mot den *allena* frälsande budhållaretron. — Och bered dig även på drakvreden genom den moderna skökan, som med sitt ofödda förnuft och ofödda förstånd sönderplockar hela Skriften och gör av densamma en den mjukaste, finaste, raraste pappersbädd åt Adam, kattbjörnen och Satan. I den bädden ligger ormen så gott med två vetenskapshorn, lika ett lamms. Du skall snart få känna den ormens gift. Han »gaddar» och biter redan nu, så unge han är.

Många troende känna icke till trons främlingsskap och martyrskap. Och det beror på deras hemliga kamratskap med kattbjörnen och skökan. Ju djupare förstabudstro, desto djupare främlingsskap och desto bittrare martyrskap.

Gäst och främling, pilgrim och dåre, usling och fånge, skum, skräde och skräp — se där dina äretitlar, du pelaretro!

Att tro med en tro, som är förbundsmässigt frälsande första- och andrabudslydnad, det är att spela dårskapens teaterpjäs, inför vilken världen *klappar* och änglarna vrida händer.

ANDRA DELEN

Trons avlelse och födelse

»Allt som är fött av Gud, det övervinner världen, och detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro.» (1 Joh 5:4).

Ur dessa ord framgår, såsom vi se, en viktig slutledning. Och det är denna: *Tron övervinner världen; men blott det, som är fött av Gud, övervinner världen; alltså är tron det av Gud födda, som övervinner världen.* Eller, kort och gott: *tron är den födda segern över världen.* Detta är den kristna tron enligt Johannes. Och vilken enkel och lättfattlig beskrivning på den! Men vilket djup!

Tron är det födda övervinnandet av världen eller den födda segern över världen. Därmed har han sagt oss två saker: både vad tron är, och huru hon uppkommer.

Först: *Vad tron är.* — Han ställer två väldiga makter emot varandra: tron och världen. Och världens väsen är, enligt Johannes, »köttets begärelse, ögonens begärelse och levernets högfärd», eller njutningslystnad, vinningslystnad och ärelystnad, såsom vi sett förut. Och vad är då trons väsen? Naturligtvis motsatsen till världens väsen. Tron är alltså invärteslammet, som upplöser, upphäver och övervinner först och främst invärtesdjuret i eget hjärta och liv och sedan det yttre djuret, som möter i gestalterna av de två vilddjuren.

Tron är sålunda ett himmelskt världsväsen, som övervinner denna världens väsen, ett evighetsväsen, som övervinner det fallna tidsväsendet, ett kärleksväsen, som övervinner världens självviskhetsväsen, ett rättfärdighetsväsen, som övervinner världens orättfärdighetsväsen, ett livsväsen, som övervinner världens dödsväsen, korteligen: ett lydnadsväsen, som övervinner världens olydnadsväsen.

Tron är allt gott, och världen är allt ont. Tron är på varje punkt den reala, konträra motsatsen till världen, det är, en motsats *i sak, i liv.* Tron är en värld; hon är denna världens mot-värld, mot-väsen, som upplöser, upphäver och övervinner sin mot-värld, sitt mot-väsen, först och främst i eget hjärta och liv och sedan i det yttre.

Så väldig är tron, enligt Johannes. Så mycket inlägger han i henne. Han inlägger i henne allt gott, alldeles såsom Kristus. Och varken Kristus eller Johannes känner till någon annan nytestamentligt frälsande tro än den, som är den födda segern över världen. Hon är den *allena* frälsande tron.

För det andra: *Huru denna tro uppkommer.* — Hon är »det av Gud födda». Alltså: tron födes. Hon uppkommer genom födelse, pingstfödelsen.

Tron är den troende människan. Hon är helt enkelt pingstbarnet, hos vilken segern över världen är medfödd. Ty det barnet föddes med krona, som är kraftbeklädningen från höjden. Det barnet är innerst Kristus,

»kommen till gestalt i människan» (Gal 4:19). Och han sade: »varen vid gott mod: jag har övervunnit världen» (Joh. 16:33). Och tron är just detta *hans eget, hans eget* övervinnande, fött i människogestalt, *hans egen, hans egen* seger, född såsom pingstmänniska.

Ty märk: Johannes säger icke: detta är segern, som *övervinner* världen; utan han säger: detta är segern, som *har* övervunnit världen, vår tro. Tron är den seger, som i Kristus *har* segrat över världen, och som därför *kan* segra över världen. Till exempel: Tron är den födda *seger*-lydnaden, som i Kristus *har* övervunnit olydnaden; den födda *seger*-kärleken, som i Kristus *har* övervunnit självviskheten; den födda *seger*-rättfärdigheten, som i Kristus *har* övervunnit orättfärdigheten; den födda *seger*-nåden, som i Kristus *har* övervunnit synd- och dödslivet: den födda *seger*-anden, som i Kristus *har* övervunnit djuranden. Korteligen: Tron är det födda **seger-**evangeliet, som i Kristus har övervunnit allt ont. Just i Kristi egen segergestalt står trons segergestalt, ty tron är Kristi egen seger, född i människogestalt. »Kristus är allt och i alla.»

Trons födelse är världens undergång i hjärta och liv. I samma stund, som tron födes, är världen krossad i människan och därmed också krossad *utom* henne så långt, som hennes riksuppgift räcker. Hon har blott att sekundligen tillämpa denna världskrossning genom tron, som är Kristi födda världskrossning. Trons sekundliga tillvaro i människan är världens sekundliga nederlag, förblödning och död. Ty tron är den födda seger, som i Kristus *har* segrat över världen.

Så fruktansvärd är tron för världen. Det skall hon i sinom tid bliva varse. Tron blir hela världens undergång. När blott den ofödda, förlamande och folkfördärvande hornormstron i alla kyrkor blivit uppbränd i skökobrasan vid det sjunde världsrikets tröskel, då skall den krönta tron kring hela jordens rund träda fram i den Harmageddoniska martyr- och missionsförsamlingen. Och inför denna solbeklädda och tolvstjärnekrönta pelartro (Upp 12:1), som står *utom* världen och *över* världen och som just därför kan *stå* och *bestå* mitt i världen, skall hela världen darra som asplöv i vind, ty denna tro är den födda beläteskrossningen, den födda djuruppbränningen, som i Kristus *har* krossat belätet och uppbränt djuret. — Fram med den himmelska drottningens tro! Och bort med skökans tro, som för världen är blott en löje- och leksak!

Den kristna tron uppkommer genom födelse. Men födelse förutsätter avlelse. Och dessa saker äro ställda inför oss i de första lärjungarnas mönsterskola.

Den för-pingstliga lärjungaskolan är trons havandeskap eller bottenskola, och den efterpingstliga lärjungaskolan är trons högskola.

I bottenskolan uppträder tron såsom rot-tro till pingsttron. Och här genomgår hon läroskedet och utfödelseskedet; och i detta senare har hon skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden.

Härom ha vi talat i vårt sjunde kapitel. Och allt vad vi där sagt om lärjungaliv, är sagt om tron, ehuru det ordet sällan nämndes där. Tron inbegriper i sig allt.

Sålunda behöva vi icke här orda mycket om trons avlelse och födelse. Blott några antydningar såsom erinring om och tillägg till det

sjunde kapitlet.

Sådan Kristus är i sig själv kan han icke frälsa en människa. Han kan aldrig *omedelbart* frälsa en enda människosjäl, utan endast *medelbart: genom tro.* Frälsningen kommer till stånd blott genom trons avlelse, havandeskap och födelse, *aldrig i tid eller evighet på någon annan väg.* Kristus måste omsättas i människan i form och gestalt av tro. Icke den oomsatte, utan den i tro omsatte Kristus frälsar personligen. Därav skriftens ideliga och starka betoning av tron såsom *allena* frälsande. »Det är omöjligt att utan tro täckas Gud.»

När människans utkorelsetid är inne, då uppenbarar sig Gud för henne. Och han kommer såsom såningsmannen, såsom sädesanden. Denne ande ingjuter han i människans ande såsom vatten i vatten. Det är det himmelska livs- och sädesvattnet. Och det är sött. Det känner hon. Det är som om en ljuvlig vätska genomträngde henne ut i fingrar och tår. Detta livs- och sädesvatten är den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens, korteligen: det eviga evangeliets förstabuds-allt, skatten och pärlan, Gud själv i Kristus, som i skapelsemolnet lägrar sig över henne och sänker sig ned i henne och gör sig känd för henne och bjuder sig åt henne såsom hennes Allt.

Så uppenbarar sig Gud för människan. Och i denna uppenbarelse fick hon i livs levande erfarenhet *lära* följande sex saker:

1

Att det finns en personlig Gud

Och den lärdomen är viktig. Ty att det finns en Gud, det kan ingen människa bevisa, hon må vara den frommaste och lärdaste av alla. Blott Gud kan det. Och det sker genom uppenbarelse. Han själv är beviset. Då han uppenbarar sig för människan, då vet hon, att han finns; och det med en visshet, som ingen kan rubba. Även om hon icke är i stånd att med ord vederlägga den, som »bevisar» att han icke finns, så oroar det henne alldeles icke. Då hon står där »besegrad» av honom, så står hon där leende åt honom och ömkande honom. Ty hon har gjort personlig bekantskap med Gud. Han har gjort henne ett besök och »presenterat sig» för henne. Och hon har sett honom och tagit honom i handen och känt hans genomträngande handvärme; och därmed är det evigt slut och punkt med alla bevis, att han icke finns. De äro för henne som vatten på gåsen. En livs levande erfarenhet bevisar ingen omkull. Här står »vetenskapen» såsom det halmstrå, med vilket dåren ville bortpeta berget.

2

Att Gud är kärleken

Hon har smakat och sett huru ljuvlig Herren är; och det så att det kändes ut i fingrar och tår. Hon vet av erfarenhet, att han är det högsta goda. Hon erfor den eviga kärlekens Allt, för vilket allt försvann, och blott Alltet stod kvar. I besökelsens stund var han allt i henne och hon allt i honom. Den stunden glömmer hon aldrig. Hon vet både att Gud är

och *vad* han är.

3

Att hans kärlek är rättfärdighet

Hon fick i denna kärlek smaka en sällhet, men en sällhet så hög, så ren, så helig och rättfärdig, att hennes låghet, orenhet, ohelighet och orättfärdighet med ens stodo inför henne i ett förfärande ljus och såsom den mur, vilken skiljer henne från Gud, och som gör, att han icke kan förbliva i henne med sitt välbehag. Hon erfor ett rättfärdighets-allt, inför vilket hela hennes liv var ett orättfärdighets-allt, ett liv, som saknade det fyrsidiga förstabuds-alltet och därmed saknade allt.

4

Att hans kärlek och rättfärdighet äro livsnåd

Hon erfor ett liv av himmelsk evighetsnatur. Ty det fyllde själva himmelsbehovet och evighetsbehovet, det oändliga behovet i henne, som *ingen* njutning, *intet* skapat kunnat mätta, blott riva upp allt värre och värre. Hon kände sig för första gången verkligen fylld, mättad och nöjd, så att hon icke ville hava mer och icke kunde inrymma mer. Och hon erfor detta liv som en nåd, en oförskylld gåva, en konungslig frikostighet just mot henne, syndarekräket. Och hon blev alldeles bestört över, att Gud kunde vara sådan mot *henne*, mot *henne*. Hon hade väntat bara käppen — och så kommer han med hela himlen åt henne.

5

Att hans kärlek, rättfärdighet och livsnåd äro ande

Hon erfor allt detta såsom en ande, så att alla hennes 7 andar löstes från djurandarna och levde upp och stodo sionsståndet med spänt bälte för en stund. Människoansiktet, förnuftet, trädde fram i himmelsk renhet, klarhet och kraft. Lejonet intog sin plats, tjuren likaså, och örnen slog några vingslag i safirblå rymd, och krysolithjulen gjorde några varv, och alla 7 lamporna tändes, och kristalltemplet strålade i en glans, som hon aldrig i tid eller evighet glömmer.

6

Vad han vill

Guds uppenbarelse innefattar en bestämd och tydlig vilja. Och det är förstabudsviljan. Ty han *kallar* människan. Och han kallar henne till sig såsom hennes Gud och ingen mer. Och denna förstabudsvilja erfor hon som en helig och salig eld, såsom en elektrisk ström genom hela hennes varelse; och det i ett sådant allvar, att det stod absolut klart och visst för henne, att på den viljan hänger allt, och att i den viljan, som hon nu fått smaka såsom förstabudsevangeliet ligger frälsningen och *aldrig* utanför den.

Denna Guds uppenbarelse för människan kan ske på en gång, i en enda akt, som ställer alla sex sakerna klara och vissa för henne. Men den kan dock komma i en serie av flera eller färre uppenbarelser, under

en längre eller kortare tid, med stigande klarhet och styrka, ända tills allt står klart och starkt för henne. Detta senare uppenbarelsesätt är det vanligaste.

Den sexsidiga uppenbarelsesanningen, som är kallelse- och upplysningssanningen, är sädesanden, försoningens första- och andrabudsande. Och genom honom uppkommer rot-tron. Och denna tro visar redan i sin begynnelse trons väsen, som är första- och andrabudslydnaden. Ty hon börjar som ett gryende **begär** efter Gud allena, ett gryende **sökande** efter Gud allena, en gryende **tillit** till Gud allena, en gryende **förtröstan** på Gud allena, ett gryende **mottagande** av Gud allena, en gryende **förstabudskärlek** till Gud och **andrabudskärlek** till nästan, en gryende **förstabudsrättfärdighet** inför Gud och **andrabudsrättfärdighet** inför nästan, en gryende **förstabudsnåd** inför Gud och **andrabudsnåd** inför nästan, en gryende **förstabudsande** inför Gud och **andrabudsande** inför nästan. Korteligen: Som ett gryende första- och andrabudsevangelium, ett avlelseevangelium, ett rotevangelium till pingstevangeliet. Denna niosidiga lydnad, som är första- och andrabudslydnaden, är redan rot-trons väsen. Men det är blott ett gryende väsen, som ofta dukar under för otrosväsendet.

Rot-tron består alltså av människoanden i vattenföreningen med Herren-anden, som är försoningens första- och andrabudsande. Det är Herren-anden, som **frövis** låtit sig så outsägligen innerligt inneslutas i människan, att båda tillsammans bilda ett enda livsfrö, nämligen en enda ande: fröanden, en enda själ: frösjälen, en enda kropp: frökroppen, ett enda blod: fröblodet, eller ett enda andelekamligt foster: det gudmänskliga fostret, ur vilket gudsmänniskan växer upp; båda tillsammans bilda rot-tron, båda tillsammans bilda pingsttron; båda tillsammans bilda den avlade segern över världen på bebådelsedagen; båda tillsammans bilda den födda segern över världen på pingstdagen. Herren-anden, som är försoningens första- och andrabudsande, är *den,* som börjar tron. Han är ock *den,* som bär upp tron, och som giver tron hela hennes värde. Utan honom finns tron icke till ens en sekund. Kristus är trons begynnare och fullkomnare icke blott i egen person utan ock i varje troende människa. All verklig tro på jorden är Kristi tro, är Kristus själv i form och gestalt av tro.

»Men», säger någon, »det där är ju besynnerliga saker, som jag rakt inte begriper och alldeles inte kan tro på.» Jaha, begriper du då det lekamliga livets uppkomst? Redan den är en för *alla* människor ogenomtränglig hemlighet, som dock alla tro och antaga *utan* att begripa den. Och så vill du begripa dessa höga ting, innan du kan tro dem. Nog är du bra ytlig och dum i all din förmenta grundlighet och lärdom. Det är upplevelsen av saken, som fattas dig. När den kommer, då knäböjer och tillbeder du inför »trons hemlighet», som du sekundligen erfar, men icke begriper.

På Guds personliga uppenbarelse för människan genom avlelseevangeliet, rotevangeliet, ligger omätlig vikt. Ty blott på den vägen grundlägges det personliga förhållandet mellan människan och Gud.

Också var det endast denna invärtes uppenbarelse genom det eviga livsordet, som höll lärjungarna kvar hos Kristus, då »många gingo bort». »Herre, till vem skola vi gå? Du har det eviga livets ord» (Joh 6:66, 67). Se, den *erfarenheten* var hållhaken, som höll dem.

Och man märke, att sedan Kristus tillbragt en natt i bön, utvalde han de tolv. Och strax höll han bergspredikan för dem (Luk 6:12, 13, 17, 20). Och i denna uppenbarade sig Gud såsom kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden i en så överjordisk och övervärldslig kraft, makt och myndighet, att åhörarna häpnade. Se, det var en besökelsestund. Och därmed var den sexsidiga sädessanningen given i lärjungarnas hjärtan med fullständigare och tydligare signaler än någonsin förut.

Men redan vid denna grundläggande gudsuppenbarelse visar det sig, såsom vi förut sett, vilket förfärande spratt den lutherska skökan har spelat vårt folk, fast i välmening, i samma välmening, i vilken den judiska skökan förkastade Kristus och hans frälsande budevangelium. Säg t.ex. till en inbiten skökolutheran, att bergspredikan är evangelium. Det är som om du stucke honom i näsan med en syl. Ty präster och lekmän ha lärt honom, att hon icke är evangelium, utan lag. Och det budlösa evangeliet har inpräntats hos vårt folk under århundraden, så att det ingått i dess natur. Lögnevangeliet ligger i dess blod. Därav oförmågan att fatta Jesu allena frälsande budevangelium. Själva det naturliga sanningssinnet eller hjärteåkern, som Kristus kallar »den goda jorden» (Matt 13:23), har blivit fördärvat av det fördärvade evangeliet, så att människorna kunna icke »höra och förstå ordet». De kunna icke höra och förstå t.ex. bergspredikan såsom evangelium. Hon vinner icke ingång i dem *såsom säd*, ty de äro lärda att hålla henne utanför sig *såsom lag*. Och därmed är redan trons avlelse omöjliggjord i mångtusendens hjärtan. En gränslös olycka för vårt arma folk!

Och så kan en verkligt grundläggande uppenbarelse icke komma till stånd. En sådan är mycket sällsynt. Ty så snart Gud närmar sig människan, så misstolkar hon hans uppenbarelsesanning. Hon inlägger det budlösa skökoevangeliet i densamma. Och beställsamma skökoevangelister, både präster och lekmän, taga hand om henne och ränna i väg med henne åt sitt håll. Och Gud varken kan eller får vara med. Ty av hans uppenbarelse tager man blott några ytliga och budlösa känslor. Och med dem stormar man åstad förbi både rot-tro och pingsttro.

På Guds personliga och invärtes uppenbarelse för människan ligger omätlig vikt. Ty blott på den vägen, erfarenhetens väg, kan hon vinna en fullkomlig visshet om att det finns en personlig Gud, och en fullkomlig visshet om vad evangelium, tro och frälsning äro. Men nu har den lutherska skökan ideligen varnat människorna för det invärtes, fast i välmening, i samma välmening, i vilken den judiska skökan varnade för Kristi invärtesfrälsning, för Kristi och Pauli »invärtesjude». Alldeles som mormor så skall den lutherska dotterdottern *ovillkorligen* ha den personliga frälsningen i ett »utanför», i det ofödda. Och därmed har hon i århundraden ryckt människorna bort från den inre uppenbarelsevägen, den enda väg, på vilken man kan få fullkomlig visshet om Gud och hans frälsande sanning. Och så har hon i mångtusendens hjärtan banat väg för den dels ännu smygande, dels

uppenbara otro, förnekelse och bespottelse av Gud och hans evangelium, vilka nu som en avgrundsflod hota att översvämma hela vårt land. Hållhaken, som höll lärjungarna, finns icke. Människorna ha intet fäste i en inre upplevelse, intet stöd i en personlig gudsuppenbarelse för dem eller på sin höjd en så svag och dunkel erfarenhet av en sådan, att den flyger bort som en fjäder i stormen. Och så bliva de ett lätt byte för den gudlöse, laglöse och sanningslöse, som nu skördar, där skökan har sått.

Och såsom det var på Kristi och apostlarnas tid, så ock nu. Den judiska skökan hade så fördärvat judafolket, att kristendomen måste lämna detsamma åt förbannelsen och överflytta till andra folk. Så håller den ock nu på att lämna de gamla kristna folken åt förbannelsen och flytta till andra folk.

Och vi se ju i vårt land, huru allmänt hatad den tro är, som är förbundsmässigt frälsande första- och andrabudslydnad, hatad icke blott av världen utan även av flertalet troende. Ej underligt då om tron flyttar och lämnar människorna åt deras förstabudslösa och förstabudshalva horeritro med all den förbannelse, som den under mansåldrar hopat. Där ligger en förfärande sanning i de orden, uttalade från himmelen omedelbart efter skökans dom: »Hon fördärvade jorden med sin otukt», sitt förstabudshoreri (Upp 19:2).

På Guds uppenbarelse för människan i inre upplevelse av den sexsidiga grundsanningen ligger omätlig vikt, och det *särskilt* i vår tid. Ty nu brista de mänskliga hållhakarna. Ingenting håller mer än det, som höll de första lärjungarna både före och efter pingst: det eviga livets i dem avlade och födda ord. Också pågår i vår tid i alla kyrkor en hemlig fostran av den Harmageddoniska martyr- och missionsförsamlingen. Här äga rum i det fördolda djupa och kraftiga gudsuppenbarelser. Göm dessa pärlor och kasta dem aldrig för svinen, hissa dem aldrig på flaggstång; ty då slutar uppenbarelsen. Låt dem träda fram såsom överjordisk och övervärldslig budhållaretro, pelaretro. En sådan avkräves dig måhända snart, ja, kanske i dag eller i morgon, på *ditt* Harmageddon, där kronan, den röda, dig räckes.

I vårt 7:e kapitel ha vi sett, att frälsningssanningen är organisk eller att den börjar som ett frö och följer växandets lagar ända till fullkomning. Detta gäller också tron, som innefattar hela frälsningssanningen.

Tron är organisk. Redan i trosfröet ligger hela tron innesluten såsom eken i ollonet. Och den utvecklar sig i läroskolan till en allt fullare och renare första- och andrabudstro, som verkar genom första- och andrabudskärleken. Ty någon annan frälsande tro än den, som efter sitt förhanden varande mått är »verksam genom kärlek», finns icke, enligt Paulus. *»Allt beror på huruvida man har en tro, som är verksam genom kärlek»,* säger han (Gal 5:6).

Det förelägges tron blott en läxa och alltid samma läxa: de tu buden, på vilka allt hänger, eller att lära sig att älska Gud med fyrsidig förstabudskärlek och att älska sin nästa med tusenfaldig andrabudskärlek. Och hela konsten är att vara gren i honom, som är kärleken, gren i försoningens första- och andrabudsande, eller att så tro

på Kristus, att det är en tro *i* Kristus (Gal 3:26). Ty tron finns aldrig till utanför Kristus. En millimeter, så att säga, utanför honom — och tron är upplöst och försvunnen. »Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder» (Joh 15:4).

I denna skola blir det många och bittra nederlag, såsom för de första lärjungarna. Och alla dessa nederlag, detta gång på gång inbrytande syndövervälde, denna otrons herremakt, skall lära lärjungen blott ett, *blott ett;* att här behövs en *född* tro, en tro, som är den födda segern över världen, och som därför segrar över både invärtesvärlden och utvärtesvärlden. Och må vi akta oss för att på skökovis åtnöja oss med denna nederlagstro, såsom vore den nytestamentlig tro. —

Och när rot-tron växt till, så att den är det rot-guld, som kan genomgå elden, då inträder skräckveckan. Och i den flyter otron upp och varder känd i sitt dittills fördolda invärtesväsen, dess förfärande grundväsen, som är förstabudsolydnaden, vildviljan. Ty stötestensviljan avkräver tron den oeftergivliga förstabudslydnaden. Och här, i förargelsen, reser sig otrosviljan och ryter, river och klöser som vilddjuret, vilket hon just är. Hon visar tänder och sträcker klor mot Gud själv. Här får lärjungen se, vilket ohyggligt odjur otron är, och att han ända hittills burit den förskräckliga kattbjörnen inom sig.

Men den vita handen håller tron stadigt i sig, att den icke varder om intet i skålarnas såll-eld. Och otrosslagget flyter bort eller: tron utfödes ur otron. Och under de 40 dagarna står tron upp. »*Frid vare eder*». Det är trons frid efter otrons storm- och domsdagar. »*Tagen helig ande*». Det är den ruvande uppståndelseandens upprättande ande, vilken tager gestalt i tron såsom skräckveckofödd rot-ande.

Och på valplanet står rot-tron fullväxt, fullgången för pingstfödelsen. Hon är fullväxt just i gestalten av den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: »Jag-kan-icke-själv». Hon är det luttrade rot-guldet, guldnollan, om vilken Kristus sade: *»Sannerligen säger jag eder: om I icke omvänden eder och varden såsom, barn, skolen I aldrig inkomma i himmelriket.»* Just detta »barn», som *är* intet, *förstår* intet och *kan* intet, nämligen: *i, genom och av sig själv, sig själv,* just detta barn är guldnollan, den fullgångna rot-tron, det reparerade, renoverade och restaurerade människoväsendet, eller den till sitt ursprungliga skapelseskick återställda människan, vilken tager allt till ande, själ och kropp såsom gåva av Gud. Denna noll-tro är alltså icke ett sedligt ingenting eller ett mellanting mellan gott och ont. Nej, hon är ett ingenting blott i den meningen, att hon är ett intet *i, av och genom sig själv;* men hon *är någonting i, av och genom Gud,* en oändligt dyrbar skapelse av honom. Hon är människoanden, i bottenskolan nedbringad och återförd till sin medskapade, men genom otron förlorade förstabudsställning till Gud, så att denne ande nu, på valplanet, står såsom det passande kärilet, den nödvändiga naturbasen för den utlovade anden, som är försoningens första- och andrabudsande.

Och här på valplanet övergår rot-tron i pingsttron, som är den födda tron, den krönta krafttron, den födda segern över världen. Och nu säger lärjungen: »Jag kan allt genom Kristus, som mig mäktig gör.» Och det kan han jämt så långt och så länge, som han är den gyllene nollan, som

ingenting kan av sig själv. Och blott på denna gyllene noll-väg utvecklar sig pingstens guldtro till en allt fullare och renare första- och andrabudstro, som är verksam i första- och andrabudskärleken, i första- och andrabudsrättfärdigheten, i första- och andrabudsnåden, i första- och andrabudsanden, med ett ord: i fyrsidigt förstabudsevangelium och i tusenfaldigt andrabudsevangelium.

Och först på tredje födelsedagen står tron för evigt fullväxt till sitt livsväsen, som är den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens, med ett ord: det eviga evangeliets väsen. Detta eviga livsväsen kallas i denna världen för tro, ty det saknar lekamliga ögon och ser blott med andens ögon. Det har den osynlige såsom för ögonen, såsom såges han. Men i den andra världen avkastas trons slöja, trons ögonbindel, och de paradisiska kroppsögonen slås upp. Där ser människan Gud och hans rike lekamligen.

Tron, hoppet och kärleken äro evigt förblivande. Och störst bland dem är kärleken. Ty han är trons och hoppets eviga livsväsen. Tro och hopp försvinna aldrig till sina livsväsen. De endast antaga paradisiska kroppsögon, de övergå i skådandet. De försvinna blott så, som det lägre organiska försvinner i det högre organiska, såsom det ofödda barnet försvinner i det födda barnet. De uppgå på tredje födelsedagen i paradismänniskan.

Petrus säger, att Gud frälste hedningarna på samma sätt som han frälste judarna, nämligen: *genom att giva dem den heliga anden och rena deras hjärtan genom tron* (Apg 15:8, 9).

Men han menar naturligtvis icke, att andens gåva är *en* akt, och att hjärtats rening genom tron är en *därpå följande* akt. Ty då skulle ju anden bo i ett hjärta, som Gud ännu icke renat, vilket strider emot hela skriften. Utan han menar, att andens gåva och hjärtats rening genom tron äro en och samma akt. Också slår han ju ihop båda sakerna i uttrycket »Andens helgelse» eller nyfödelsen, som just var det sätt, varpå de förskingrade främlingarna hade blivit frälsta (1 Petr 1:2, 3).

Trons hjärterenande kraft är just den utlovade anden, som är försoningens första- och andrabudsande, och som bor i tron, och som därför kallas »trons ande» (2 Kor 4:13, 14).

Hjärtats rening genom tron är detsamma som rättfärdigandet »genom tron» från allt det, varifrån man icke genom Moses' lag kan bliva rättfärdigad (Apg 13:38, 39); detsamma som att »genom tron» få syndernas förlåtelse och arvslott bland dem, som äro helgade (26: 18); detsamma som att »med hjärtat tro till rättfärdighet» (Rom. 10: 4, 10). Hjärtats rening genom tron är syndaförlåtelsen.

Den personliga syndaförlåtelsen är organisk. Den gives i och med tron och är oskiljaktig från tron. Där det finns tro, där finns hjärterening eller förlåtelse; och så långt där finns tro, så långt finns där hjärterening eller förlåtelse. Ty genom tron renar Gud hjärtat.

Trosfröet är renings- eller förlåtelsefröet. Detta förlåtelsefrö är den avlade syndaförlåtelsen. I den ligger hela förlåtelsen frövis innesluten, såsom eken i ollonet.

Och denna förlåtelse eller hjärterening utvecklar sig i läroskolan

dagligen, om den får det, till en allt fullare och helare förlåtelse eller rening. Här förelägges blott en läxa och alltid samma läxa: de tu buden eller försoningens rengörande, förlåtande första- och andrabudsande. I samma mån som den vinner gestalt i människan såsom »trons ande», i samma mån kan Gud rena hjärtat genom tron, och i samma mån kan människan »göra sin själ ren genom sanningens lydnad» (1 Petr 1:22), d. ä. genom de tu budens lydnad, evangelii lydnad, »Kristi lydnad» . Blott genom denna lydnad växer renheten eller förlåtelsen.

Men här blir det många och bittra nederlag, såsom för de första lärjungarna. Otrons orene och orenande första- och andrabudsande tager gång på gång övervälde. Och det skall lära lärjungen blott ett, *blott ett:* att här behövs en född förlåtelse, en född hjärterenhet, den födda **seger**-renheten, som segrar över orenhetens första- och andrabudsande. Och må vi akta oss för att på skökovis åtnöja oss med en städse besegrad hjärterenhet eller förlåtelse, såsom det vore den nytestamentliga förlåtelsen.

Och när trons hjärterening eller förlåtelsen växt till, så att den är den rotrenhet, den rotförlåtelse, det rotguld, som kan genomgå elden, då inträder skräckveckan. Och här blir orenhetens ande uppenbar i själva sitt grundväsen, som är otrons förstabudsande, vilken »i förargelsen» reser sig mot Gud. Här får lärjungen se vilket förskräckligt lortsvin och vilken oren och arg hund han hittills gått med i sitt hjärta. Men i den nedbrytande och upplösande skål-elden bortrinner otrons svin-ande och hund-ande. Och renhetsguldet ligger på botten. Och det samlar och håller den vita handen stadigt i sig.

Och under de »40 dagarna» står den hjärterenande tron upp. »Frid vare eder!» Det är den hjärterenande förlåtelsens frid efter orenhetens storm- och domsdagar. »Tagen helig ande!» Det är försoningens första- och andrabudsande, vilken nu tager ökad gestalt i tron, såsom skräckveckofödd förlåtelseande.

Och på valplanet står förlåtelsen fullväxt såsom rotförlåtelse, rotrening. Den står fullväxt i det rotbarn, som rotvis släppt orenhetens första- och andrabudsande, och som av hela sitt hjärta begär segerrenhetens första- och andrabudsande. En sådan barnmänniska hör pingsthimmelriket till, ehuru hon ännu icke fått det. Men nu får hon det, sedan rotrenhetens förstabudsguld, förstabudslydnad: att bortkasta alla smutsgudar och taga Gud En, blivit avprovat i 10-dagars-ståndet. Nu övergår rotförlåtelsen i den födda förlåtelsen, som är den födda *seger*-renheten, vilken segrar över orenheten och i kraft av vilken Gud aldrig mer kommer hennes synder ihåg.

Och i högskolan utvecklar sig den födda förlåtelsen dagligen, ja, sekundligen, om den får det, till en allt fullare och helare seger-renhet. Och det sker i samma mån, som de tu buden få vara förbundsmässigt lagda i hjärtat och skrivna i sinnena, eller i samma mån, som försoningens första- och andrabudsande får taga ökad gestalt såsom »trons ande».

Och först på tredje födelsedagen står förlåtelsen för evigt fullväxt, då själva kroppen blir delaktig av paradisisk renhet. Då äro alla spår av synd och död i både ande, själ och kropp för evigt utplånade av försoningens rengörande ande.

Vi antydde i det 6:e kapitlet, att då det är fråga om andlig födelse, skall man akta sig för att fastna vid den lekamliga bilden. Ty den lekamliga födelsen är en tvångsakt, som bryter fram oberoende av människans vilja; men den andliga födelsen är en frihetsakt, där allt beror på om människan vill eller icke. Hon kan underlätta och påskynda trons födelse; hon kan ock förhindra och fördröja densamma och det i åratal, i årtionden; ja, hon kan omöjliggöra den, såsom Judas.

Därför skall man både vid trons avlelse, havandeskap och födelse fasthålla dessa två saker: *tron är Guds verk;* och: *tron är människans verk.*

Först: *tron är Guds verk.* Och i alla våra föregående kapitel ha vi betraktat tron mest från denna synpunkt, nämligen såsom en Guds skapelse. Och härpå lägger Skriften vikt. *»Jag, jag är Herren, och förutom mig finnes ingen frälsare»* (Jes 43:11).*»Mig förutan kunnen I intet göra»* (Joh 15:5). *»Av nåden ären I frälsta genom tron, och det icke av eder själva, Guds gåva är det»* (Ef 2:8). Och Petrus påminner de utkorade, att de *fått, fått* en lika dyrbar tro som apostlarna fått (2:1:1). Och de frälstas oräkneliga skara inför tronen ropar med hög röst i all evighet dessa ord:

»**Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet**» (Upp 7:9, 10). Och vi skola fasthålla den sanningen, att tron är Guds verk; annars stå vi med vår tro på ett gungfly.

För det andra: *tron är människans verk.* Det se vi redan därav, att skriften så ofta och allvarligt uppmanar henne att tro. Men det stannar icke vid uppmaning och förmaning till tro; utan tron ålägges henne såsom ett Guds bud: *»Detta är Guds bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn»* (1 Joh 3:23). Och så fruktansvärt allvarligt är detta bud, att det avkräver människan tron vid vite av evigt fördärv: den, som icke tror, han skall förgås (Joh 3:16). Kristus säger icke blott detta: »mig förutan kunnen I intet göra», utan ock detta: *»om I icke tron, skolen I dö i edra synder»* (Joh 8:24). Därmed kastar han tron på människans eget ansvar, och det med fasansfullt allvar.

Sålunda är tron både Guds verk och människans verk. Hon är ett gemensamt verk av dem båda. Människan kan icke frambringa den minsta gnista av tro utan Guds vilja och verk; och Gud kan icke skapa den minsta gnista av tro utan människans vilja och verk.

Gud erbjuder tron. Det är hans verk. Mer kan han icke göra åt saken. Han kan aldrig mottaga tron åt människan, aldrig tro åt henne eller i hennes ställe. Det är hon, som skall mottaga tron; det är hon, som skall tro. *Det* är hennes verk. Och uteblir det, så blir det ingen tro av, utan hon måste dö i sin synd. Så allvarlig är saken.

Människan *kan icke* tro av sig själv. Men Gud sänker sig ned över henne och insveper henne i skapelsemolnet och ruvar henne med försoningens ande, som inträngер i henne och genomvärmer henne och därmed löser viljan från vildviljan, så att hon kan vilja förbliva under den anden och låta i stillhet ruva sig av honom och börja vilja den första- och andrabudsvilja, som hon erfar i honom, och därmed frövis

upptaga i sig denne ande såsom trosande. Detta är Guds verk. Mer kan han icke göra åt saken. Han kan aldrig låta ruva sig i hennes ställe, aldrig vilja sin vilja i hennes ställe, aldrig upptaga trosanden i hennes ställe. Allt detta är hennes verk, och det redan vid rot-trons uppkomst. Uteblir det, då uteblir tron. Det var just på denna punkt det brast hos judafolket. »*Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, såsom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat*» (Matt 23:37). Det var alltså på deras vilja det hängde. De ville icke ens låta ruva sig, låta stilla sig under Gud, trots upprepade försök. Och så kunde Kristi ande icke övergå i fröande, i rot-trosande. De voro skökofördärvade och ville aldrig veta av någon invärtesfrälsning. Och så kom aldrig ens en avlelsetro till stånd. Och så fingo de dö i sina synder. Så helt och hållet beror tron på, huruvida människan vill eller icke. Och detta redan vid rot-trons uppkomst. Och om du, o människa, icke anser Gud, himmel och evighet värda en allvarlig vilja, så befatta dig aldrig med saken. Ty till tron kommer *du* aldrig. För dina jordiska syften skyr du ingen viljeansträngning. Men för din själs frälsning och för en evig himmel, är du som en hösäck och träklump, fastän Gud gång på gång bjuder sig åt dig och gör allt vad han kan göra åt saken. Du *vill* icke; och så måste du dö i din synd.

Människan kan icke tro med en tro, som är förbundsmässigt frälsande första- och andrabudslydnad. Men där Gud får skapa en begynnande rot-tro, där sätter han henne i bottenskolan. Och där giver han henne de tu buden, som äro försoningens första- och andrabudsande, till daglig mat och dryck och till daglig utövning i rot-andefrukter, såsom vi se hos de första lärjungarna. Och han låter henne i upprepad mildeld smaka, huru ljuvlig han är, och i upprepad skarpeld smaka otrons och mergudalivets tomhet och fara, samt låter henne bittert känna sin absoluta oförmåga att älska Gud med all-kärlek och nästan med helkärlek. Och så reder han rum i henne för den utlovade försoningsanden; allt i enlighet med de första lärjungarnas exempel. Detta är *hans* verk. Mer kan han icke göra åt saken. Han kan aldrig bestiga valplanet i hennes ställe, aldrig välja i hennes ställe, aldrig lyda i hennes ställe, aldrig sälja i hennes ställe. Det är hon som skall stå på valplanet, hon som skall välja, hon som skall lyda, hon som skall sälja allt för skatten och pärlan. Detta är *hennes* verk. Och anser du icke Gud värd att väljas framför merguden, icke värd att lydas framför dina grövre eller finare djurbegär, så befatta dig aldrig med saken. Ty till någon förbundsmässigt frälsande första- och andrabudstro kommer du aldrig. När du har »det främmande», det förgängliga pappersmyntet, dyrare än himmelens guld, då får du dö med pappersguden i din famn och dö även ifrån den.

Människan kan icke se eller göra sig en rätt föreställning om den nytestamentliga förbundstron, som är första- och andrabudslydnad. Men om hon väl använder rot-tron, det är, icke åtnöjer sig med den, utan hungrar och törstar efter en bättre tro, då utföder Gud henne ur otron eller djuret och inföder henne i den nytestamentliga trosanden för någon dag eller kortare tid. Han besvarar till en början hennes rop på en bättre tro med att tillfälligt »låna» henne denna »bättre tro», den nya

förbundstron, för att hon skall få se den och få se, huru den tager sig ut i praktiken. Och nu erfar hon trons överjordiska och övervärldsliga kraft. Nu går det som en olja att älska Gud med fyrsidig förstabudskärlek och nästan med tusenfaldig andrabudskärlek. Men hon mäktar icke kvarhålla denne trosande. Ty därtill är hon i verkligheten för litet utfödd ur otrons första- och andrabudsande. Hon är ännu blott delfödd, icke helfödd; är ännu icke det guldbarn, nollbarn, som kan stadigt i alla väder, även i oväder och i torraste torka, bibehålla trons ande. Men nu vet hon vad den nytestamentliga frälsande tron är: att den är förbundsmässig första- och andrabudslydnad. Och nu vet hon även, att denna tro icke kommer som en produkt av mänskligt farande och löpande, icke som en förtjänst av hennes arbete, gärningar, ansträngningar och allvar, utan att den kommer helt enkelt som en nåd, en livsnåd, en gåva, en skapelse. Men nu kommer det an på henne att av hela sitt hjärta söka en sådan tro, att kämpa för att inkomma genom den trånga porten, förstabudsporten, som släpper igenom blott noll-människor, och att framhärda i den kampen, tills hon får »honom ur sängen», får upp honom till att öppna dörren och »giva henne allt det hon behöver», vilket just är den förbundsmässigt frälsande första- och andrabudstron. Och uteblir denna av Herren med så fruktansvärt allvar anbefallda kamp, då uteblir tron. Och aktar du icke tron värd en kamp såsom för livet, en kamp, vartill du sättes i stånd av den skapade rottron och av den nu skådade och smakade pingsttron, och vilken kamp blott åsyftar inövningen av det nollmässiga mottagandet av gåvan — ja, då kommer du aldrig till den tro, som är Guds guld på jorden. O, vilken mängd av härlig pingsttro, som här går förlorad för nutidens troende, vilka åtnöja sig med en ofödd tro, en sjunderomaretro!

Det heter i Skriften icke blott så: Gud giver sinnesändring till liv (Apg 11:18), utan även så: gör din flit och ändra ditt sinne (Upp 3:19). Han gör det möjligt för människan att ändra sinne, nämligen genom rot-tron; men han ändrar aldrig sinne åt henne. *Hon* skall ändra sitt sinne; annars ingen sinnesändring. — Han dukar nådens bord med de tu budens evangelium, som är försoningens första- och andrabudsande, och säger: ät! Men han äter aldrig åt henne. *Hon* skall äta. — Han giver de tu budens läkemedel mot all hennes sjukdom. Men han intager det aldrig åt henne. *Hon* skall intaga det. Varom icke, så får hon dö i sin sjukdom.

Så giver Gud otaliga möjligheter till tro. Han strör ut dem dagligen både i, över och omkring människan, så att hon är full av trosmöjligheter och går och står i trosmöjligheter upp över öronen. Mer kan han icke göra åt saken. Människan måste girigt uppsamla och använda dessa dyrbara pärlor. Och utan detta frivilliga och giriga samlande och användande av trosmöjligheternas safirer, krysoliter och smaragder kommer hon aldrig till guld- och ädelstenstron. Utan detta energiska och glupska, allt uppslukande, allt behärskande frälsnings-, himmels- och evighetsintresse kommer hon aldrig till den tro, som länder både Gud och henne till pris på Herrens dag. Ty betyda Gud, alla himlar och evigheter med onämnbar härlighet och fröjd ingenting mer för dig, än att du har allt detta blott som en bisak till din mergudasak, då slår Gud ned ögonen och skäms för dig; och du är och förblir blott en kvarsittare i kallelseklassen, där Judas satt, tills han gick till sitt rum,

mergudaträlens förskräckliga rum.

Sålunda är tron både till sin avlelse, sitt havandeskap och sin födelse ett Guds och människans verk i förening. Båda synpunkterna framhåller Skriften med väldig kraft, såsom vi sett. Och de skola fasthållas. Ty man kan så ensidigt betona tron såsom ett Guds verk, att människan helt enkelt förhåller sig till honom som ett korvskinn och blott går och väntar, att allt skall stoppas i henne. Och en sådan korvskinnstro är det gott om. — Och man kan så ensidigt betona tron som ett människans verk, så kälta tron på henne, att hon helt enkelt själv gör sig en tro. Och sådan självgjord tro är det gott om. — Än kastar man hela ansvaret på Gud, så att det till och med blir han som skall tro åt människan; än tager man hela ansvaret själv, så att det blir människan, som själv skapar tron, utan att Gud får vara med om skapelseverket.

Tron är Guds och människans verk i förening. Men det inre förloppet härvid är en hemlighet. Också försöker Skriften aldrig att närmare förklara, huru tron kan vara både ett Guds och människans verk. Naturligtvis: ty det är oförklarligt. Det är en i denna världen olöslig gåta. Och olösliga gåtor, otaliga som daggens droppar, finnas redan i den lekamliga världen.

Paulus framhåller med kraft båda synpunkterna i dessa ord: *»Därför, mina älskade, såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då iag är frånvarande. Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans behag må ske»* (Fil 2:12, 13).

Sålunda hade filipperna arbetat med fruktan och bävan på sin frälsning redan från början; och så skulle de fortfara även sedan de blivit frälsta. Det var *deras* verk. Men det var på samma gång Guds verk. »Ty», säger Paulus, »Gud verkar i eder både vilja och gärning». Så ställer han båda sakerna. Men han inlåter sig aldrig på någon »förklaring» av hemligheten.

Och lägg märke till, huru starkt han betonar även människans verk. Hon skall arbeta med fruktan och bävan på sin själs frälsning från början och alltigenom. Men detta arbete har skökan avskaffat i vida kretsar i alla kyrkor, både stora och små. Människorna kunna icke mer frukta och bäva. De äro förslöade, sövda och fördärvade av det budlösa, nedprutade och förgiftande skökoevangeliet, med vilket man i århundraden kurtiserat den gamle Adam. De kunna icke mer gripas av ett genomgripande frälsningsallvar. Och då äro de odugliga till tron, som är den mest genomgripande och allvarligaste sak på hela vår jord.

TREDJE DELEN

Trons form och innehåll

Tron har människoform. Hon är den troende människan till både ande, själ och kropp. En pingstmänniska tror med hela sin varelse ut i fingrar och tår. Stefanus *»var full av tro»*, så att hans ansikte liknade en ängels ansikte (Apg 6:5, 15). Han var så genomträngd av tro, så att tron satt uti själva skinnet.

Trons form, gestalt eller käril är alltså det upprättade människoväsendet eller det andra skapelsebeståndet, betraktat till dess mänskliga natursida. Trons form är sålunda ett vidsträckt område. Se här blott några små antydningar:

Tron är den födde människoanden, som upplöser, upphäver och övervinner synd-, skuld- och dödsanden. Hon är alltså de 7 födda naturandarna, de 7 andesinnena (nämligen: det födda vishetssinnet, det födda förståndssinnet, det födda rådighetssinnet, det födda starkhetssinnet eller förmågan av naturlig andekraft, det födda kunskapssinnet, det födda fruktanssinnet och det födda rättfärdighetssinnet), som övervinna sina 7 mot-andar, de fallna andesinnena.

Tron är alltså det födda hjärtat, som övervinner djur- och stenhjärtat; det födda förnuftet, som övervinner det fallna förnuftet; den födda viljan, som övervinner vildviljan; det födda samvetet med oförmågan att synda. Tron är den födda tankeförmågan, som övervinner alla onda och onyttiga tankar; den födda känsloförmågan, som övervinner alla onda och onyttiga känslor; det födda begäret, som övervinner alla onda och onyttiga begär, och som begär blott Gud och hans rike; det födda minnet, som övervinner den naturliga glömskan av Gud och hans bud.

Tron är den födda fantasin, den födda föreställnings- och inbillnings- (inbildnings-) förmågan, som övervinner alla orena och väsenslösa bilder, alla onda, onyttiga och orimliga föreställningar, alla fantastiska och berusande drömmerier, alla dessa overkliga och utmärglandeluftslottsbyggen, hela denna önske-, dikt-, sken-, lögn- och gyckelvärld, vilken är ett dödligt gift för tron, som är det sanna väsendets och verklighetens värld; tron är det födda nykterhetssinnet, som övervinner allt slags berusning, allt slags onykterhet.

Tron är det födda ögat, som övervinner det synligas mergudamakt, och som ser efter de ting, som icke synas; det födda örat, som övervinner ordet från nedan och hör ordet från ovan; den födda tungan, som övervinner de onda och de ofödda orden, och som talar födda ord; det födda smaksinnet, som övervinner smaken för det orena, fåfängliga och förgängliga; det födda luktsinnet, som skyr, flyr och övervinner den förpestande förruttnelsen och likstanken i syndens och dödens värld; den födda handen, som övervinner de onda och de ofödda gärningarna och gör födda gärningar; den födda foten, som övervinner de onda och de ofödda vägarna och går den födda vägen, som är den trosfödde Kristus.

Tron är det födda skapelsesinnet, som övervinner det jordkrypande, djuriska skapelsesinnet, och som i allt skapat ser härlighetens kristallbildning och står i levande samband med den.

Tron är det födda skönhetssinnet, som övervinner det låga, ytliga och djuriska »skönhetssinnet», och som ser och står i levande samband med det himmelskt sköna, det evigt sköna i allt.

Tron är det födda världssinnet, som övervinner det fallna, djuriska världssinnet, och som ser hela världen, även på den mörkaste punkten, gå havande med Guds rike, och som har hela mänskligheten, hela världen, till föremål för frälsning, bön och hopp. Tron omfattar allt och trycker allt till sitt bröst. Hon lever i det himmelska alltet och bär hela världsalltet på sitt hjärta.

Tron är det födda jordesinnet, som övervinner det fallna, djuriska jordesinnet, och för vilket minsta ting är oändligt dyrt. Ty varje ting har sin kropp, sin själ och sin ande, eller: varje ting består av förgården, det heliga och det allraheligaste. I förgården står världen (världsmänniskorna) och sysslar blott med tingets kropp eller utansida. I det heliga står rot-tron och får blott då och då kasta en blick inom förlåten. Och i det allraheligaste står pingsttron. — I tingets allraheligaste bor Gud, på samma gång som han bor oändligt upp över tinget. Och här bor tron tillsammans med Gud, alla änglar och alla heliga i himmel och på jord, på samma gång som hon bor oändligt upp över tinget. Därav denna obeskrivliga sötma, denna dallrande sällhet, detta knippe av kristallstrålar, som även den minsta och mest föraktade blomma och varje skapat ting kan skänka åt människan, om hennes tro har ett helfött och övat skapelse-, skönhets-, världs- och jordesinne. — I allt möter tron det himmelska alltet, som är Gud. I allt äger hon Gud Allt. Och därför har hon ingen arvedel i landet, icke en fotsbredd (Apg 7:5). Nej, hon äger *allt* genom födelserätt. Tron står upp över all jordisk äganderätt. Hon åtnöjer sig aldrig med en del, vore den än nittionio hundradelar av hela världen. Det är för litet för tron. Det vore hennes död. Hon lever allt-livet och måste hava allt. Hon bråkar aldrig om »mitt och ditt». Hon är arvinge till allt och står sekundligen i detta val: allt eller intet.

Tron är det födda fosterlandssinnet, som övervinner det fallna, djuriska fosterlandssinnet, det ytliga och ihåliga förgårdssinnet; och som gör människan icke blott till en främling och pilgrim, utan även till en *gäst* i landet, i vilket Gud såsom värd bespisar, kläder och härbärgerar henne under resan (1 Krön 29:14, 15; Ps 39:13), och där hon får erfara *mycket*, *mycket* gott vid sidan av *mycket*, *mycket* ont. Ty hennes jordiska fädernesland är det främmande land, i vilket, vilddjuret ställer och styr med given makt i 42 månader (Upp 13:5). Trons jordiska fosterlandssinne är alltså främlingens och gästens tacksamma sinne mot Gud såsom värd under pilgrimsfärden genom det farliga landet.

Korteligen: Tron är den födde anden, som övervinner den djuriske anden; den födda själen, som övervinner den djuriska själen; den till grundväsendet födda kroppen, som övervinner den djuriska kroppen, och som omsätter den jordiska kroppen till en paradiskropp, det jordiska blodet till ett paradisblod.

Och lägg särskilt märke till, att tron är den födda viljan, som upplöser, upphäver och övervinner egenviljan, vildviljan, vilken är otrons första- och andrabudsväsen. Tron upplöser icke den mänskliga viljan, utan blott hennes självviska, djuriska beskaffenhet. — Man säger: »Trons högsta stadium är att icke mer hava någon vilja.» Misstag! På ett sådant stadium är tron tvärtom förlorad. Ty tron har sitt huvudsäte

just i den födda viljan. Det finns ingenting hos en människa, som Gud är så rädd om som viljan. Ty hon är personlighetens medelpunkt, tyngdpunkt och kärna. Sådan viljan är sådan är personen. Och allt Guds verk går ut på att frambringa en genomluttrad, genomhelgad, en ur egenviljan helt utfödd första- och andrabudsvilja. Trons högsta stadium är att icke mer hava någon vildvilja, egenvilja, eller att i Jesu vilja hava utfått sin eviga utkorelsevilja, som lever och verkar i Jesu Kristi lydnad, som är första- och andrabudslydnaden. Judafolkets olycka var just denna: I viljen icke. Kristus kunde icke åstadkomma någon född vilja hos det. Och därför måste det dö i synd. — Kristen tro är kristen karaktär. Och kristen karaktär är oböjlig första- och andrabudvilja och det in i den kvalfullaste död.

Tron upphäver ingen enda mänsklig förmögenhet. Hon tvärtom upprättar dem alla och sätter dem alla i stånd att fullgöra sina sysslor. *Tron finns icke till i någon annan form än i människoform.* Och ju fullare och helare hon får taga densamma i besittning, desto fullare och helare, starkare och härligare är tron.

Så övergå vi till trons innehåll. Detta är Kristus. Och han bliver trons pingstinnehåll, då människan släpper upp allt självfrälseri och mottager honom såsom förstabudsmässig frälsare, såsom frälsaren *allena,* frälsaren *allena.*

Det är han, som framföder människoväsendet till form eller käril åt sig. Det är han, som giver tron den oändligt dyrbara noll-formen, mottagaregestalten. Och i och med denna kärilsfödelse, varom vi nu talat, underkastar han sig själv en födelse, låter inpassa sig i detta käril efter människans individuella skapelsegestalt.

Trons innehåll är följaktligen oändligt; ty det är Kristus. Se här blott några små antydningar om detsamma.

Kristus har segrat; och han födes i människan såsom segraren, såsom den seger, som *har* segrat, och som därför segrar över all fiendemakt.

Tron innehåller alltså den födda seger-kärleken, första- och andrabudskärleken, som övervinner självviskheten; den födda seger-rättfärdigheten, första- och andrabudsrättfärdigheten, som övervinner orättfärdigheten; den födda seger-nåden, första- och andrabudsnåden, som övervinner synd- och dödslivet; den födda seger-anden, försoningens första- och andrabudsande, som övervinner synd-, skuld- och dödsanden; med ett ord: det födda evangeliet, första- och andrabudsevangeliet, vilket övervinner allt slags första- och andrabudsont, som är allt ont.

Tron innehåller alltså Sions födda seger-lag, den födda andelagen, som övervinner syndens och dödens lag och därmed övervinner Sinai kravlag, vilken genom den slaktmärkte lag-andens födelse i människan fått ut sina krav på henne.

Tron innehåller sålunda de tu födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) seger-buden, som övervinna sina mot-bud, de tu djurbuden; de 10 födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) segerbuden, som övervinna sina mot-bud, de 10 djurbuden; de *många* födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) segerbuden, som äro flera än himmelens stjärnor och vilka övervinna

de *många* djurbuden, som äro flera än håren på kattbjörnen och pärlorna på skökan.

Tron innehåller den födda seger-sanningen, som övervinner lögn- och skenväsendet; det födda seger-ljuset, som övervinner mörkret; det födda seger-saltet, som övervinner förruttnelsen.

Tron innehåller den födda seger-friden, som övervinner allt slags oro; den födda seger-fröjden, som övervinner den syndiga lusten och den syndiga sorgen; den födda segerstillheten, som övervinner allt rafseri.

Tron innehåller det födda seger-saktmodet, som övervinner häftigheten; det födda seger-tålamodet, som övervinner otåligheten; den födda seger-ödmjukheten, som övervinner högmodet.

Tron innehåller den födda seger-dygden, som övervinner allt slags odygd; den födda seger-återhållsamheten, som övervinner allt slags omåttlighet; den födda seger-gudaktigheten, som övervinner all ogudaktighet.

Tron innehåller den födda seger-barmhärtigheten, som övervinner allt slags obarmhärtighet mot människor och djur; den födda seger-renhjärtenheten, som övervinner all orenhjärtenhet; den födda seger-fridsamheten, som övervinner all ofrid.

Tron innehåller den födda seger-troheten, som övervinner all trolöshet mot Gud, människor och djur; den födda segerplikten, som övervinner all pliktförgätenhet mot Gud, människor och djur; den födda seger-noggrannheten, som övervinner all slarvaktighet mot Gud, människor och djur.

Tron innehåller den födda seger-godheten, som övervinner all ondska mot Gud, människor och djur; den födda seger-mildheten, som övervinner all stenhjärtenhet mot Gud, människor och djur; den födda seger-blidheten, som övervinner all taggighet mot Gud, människor och djur.

Tron innehåller den födda segersamlingen, som övervinner allt slags lössläppthet; den födda seger-inåtvändelsen som övervinner den rotlösa, fladdrande utåtvändelsen; den födda seger-utåtvändelsen, som övervinner den rotlösa, lata och drömmande inåtvändelsen.

Tron innehåller den födda seger-grundligheten, som övervinner ytligheten och går till förstabudsbotten i allt och med allt; det födda seger-djupet, som övervinner det glittrande skumlivet, och som bottnar alla djup, som måste bottnas; den födda seger-enfalden, ett-livet i Ett-namnet, som övervinner den rotlösa, namnlösa och spruckna mångfalden, i vilken hela världen och även den andliga världen ligger drunknande.

Tron innehåller den födda seger-friheten, som övervinner allt slags träldom, även bihangsklibbet vid andliga fäder och mästare, och som icke ens klibbar sig fast vid Luther; den födda seger-självständigheten, som går sin födda väg även mot strömmen; den födda seger-ensamheten, som kan stå individuellt och förstabudsmässigt ensam med Gud såsom *sin* Gud, *sitt* allt, och som därför har något evigt *eget* i Gud att stå på och leva på och icke är parasit på andra.

Tron innehåller det födda seger-beroendet av Gud, vilket övervinner den förstabudslösa självständigheten, det övermåttan »lärda» och löjliga lilleputtsjälvet, som tvärsäkert går sin »egen väg» utan att ha varken fötter eller väg; den födda seger-tacksamheten mot Gud för allt

vad han givit och giver genom sina sända, förstabudsfasta »profeter, visa och skriftlärda», vilken seger-tacksamhet övervinner det stolta, förnumstiga och självtillräckliga ratandet av allt som kommer genom andra. Kristus lärde av lag och profeter och anknöt sig ödmjukt, troget och tacksamt till allt vad Fadern givit genom dem.

Korteligen: Tron innehåller det födda seger-Lammet, som övervinner alla tre vilddjuren: Satan, kattbjörnen och lammormen eller skökan; det födda seger-riket, som övervinner alla 7 världsrikena; den födda seger-himmelen, som övervinner alla djur-, lögn- och skenhimlar; den födda seger-evigheten, som övervinner den drömda och diktade djurevigheten; den födda seger-jorden, som övervinner den himmelslösa djurjorden; den födda seger-tiden, som övervinner den fallna, evighetslösa djurtiden; det födda fyrsidiga seger-alltet, som övervinner allt genom Kristus, som är detta allt, ty han »är allt och i alla».

Se där några små antydningar om trons innehåll. Och detta oändliga innehåll bor i en människoform, i ett människokäril. Och det är detta födda segerinnehåll, som giver de mänskliga naturförmögenheterna de födda segergestalter, vilka vi antytt förut.

Och detta födda segerkäril och detta födda segerinnehåll, *tillsammantagna*, äro tron. Ty man skall även här akta sig för att fastna vid bilden. På det lekamliga området äro käril och innehåll två skilda saker, ett utomkring och ett inuti. Icke så på det andliga området. Där är allting i vartannat, så innerligt som två blandade vatten. Kärilet befinner sig där på varje punkt i innehållet, och innehållet på varje punkt i kärilet.

Detta födda segerinnehåll i denna födda segerform är pelaretron, första- och andrabudspelaren, evangeliipelaren, budhållaren, budståndaren på Sions berg. Han står *över* jorden, *över* tiden och *över* världen, och kan därför stå och bestå *på* jorden, *i* tiden och *i* världen.

Se nu på Stefanus. Det säges om honom, att han var **full** av tro; och **full** av helig ande; och **full** av nåd (alltså inneboende livsnåd); och **full** av kraft; och **full** av vishet (Apg 6:3, 5, 8). Där se vi pelaretron till både form och innehåll.

Stefanus var full av 5 saker: tro, ande, nåd, kraft och vishet. Men dessa saker ingingo icke såsom femtedelar i fullheten. Utan han säges vara full av varje sak särskilt. Varje sak var *hela* fullheten, betraktad från en viss sida. Tro, ande, nåd, kraft och vishet äro blott olika namn på fullheten. Och alltså innefattar tron hela fullheten, hela det andliga livet till både form och innehåll, betraktad från den sidan, att det är ett liv av, i, genom och inför den Osynlige, såsom vore han för ögonen, såsom såges han. Tron är nämligen motsatsen till att se med lekamliga ögon (Joh 20:29). Men med andens ögon ser hon. Hon ser sig själv till både innehåll och form, ty hon ser Guds rike (Joh 3:3); hon ser både Gud, himmel och helvete; och hon ser allt detta med en erfarenhetsvisshet, så att hon såsom Stefanus går i döden därpå.

Tron har människoform. Och på denna form ligger större vikt, än vad man ofta tillmäter den.

Trons innehåll tager alla de mänskliga sinnena, gåvorna, krafterna och förmögenheterna i anspråk och bor blott i dem, såsom vi sett. Och endast i den mån dessa tjäna innehållet, kan innehållet bevaras och växa till. De måste alltså vårdas, tuktas, övas, gymnastiseras, för att bliva dugliga verktyg åt segerinnehållet. Du kan t.ex. genom andlig och kroppslig lättja och vällevnad så skada kärilet, att innehållet går förlorat. Du kan ock genom överansträngning göra det odugligt. Utslitna och förstörda nerver lägga farliga hinder i vägen för en verklig första- och andrabudstro. Genom oförståndigt förbrukade ande-, själs- och kroppskrafter ådrager du dig ett »straffområde», där segerinnehållet flyttar ut ur sin form, och där du ligger som en trosruin med sönderbrutet käril, varunder dåsighet, modlöshet, ja, bitterhet taga övervåldet och sätta sig fast till en svaghetens ande, som lätt övergår i en verklig otrosande. Far alltså visligt och förståndigt med ditt troskäril, ty det sitter på varje punkt *inne* i innehållet, och innehållet på varje punkt *inne* i kärilet.

Tron har människoform. Därpå ligger vikt. *Hennes gudomliga, överjordiska och övervärldsliga innehåll framträder blott i sann människogestalt.* Tron finnes till endast såsom budhållare. Första- och andrabudshållningen är hennes liv. Hon kan icke leva en sekund utan den. Därav kommer det sig, att den sant överjordiska och övervärldsliga tron trives blott i det sant mänskliga och naturliga kärilslivet och mår så hjärtans väl i det vardagliga, jordiska plikts- och sysslolivet med allsidig, ihärdig och trogen budhållning in i det minsta. Hon möter Gud Allt i allt och suger i sig guld- och honungs-alltet i allt. Jordens för mången så tråkiga prosa är för henne en himmelsk poesi.

Akta dig alltså för den överspända tro, som föraktar och hoppar över det jordiska kärilslivet, och som blott spejar och gapar efter »tecken och under och övernaturliga ting». Den tron har icke människoform, utan vidundersform. Och hon kan väl till en tid hålla sig uppe i ett ymnigt känslosvall, ty hon hålles uppe av vidundren i himlarymden (Ef 2:2; 6:12), vilkas tjusning har en lömsk och snärjande sällhet, förvillande lik den sanna trons sällhet. Hon har icke född kärilsgestalt eller budhållarefäste på jorden, och därför har hon icke kunnat stiga upp i safirens överjordiska, rena rymder, utan råkat in i gudlös rymd bland furstar, som äro förklädda till ljusets änglar, och som utandas en ande »så ljus, så mild, så stark».

Blott trogen evangelisk första- och andrabudshållning räddar från *alla*, *alla* faror. På de tu buden, förbundsmässigt hjärtelagda och sinnesskrivna, hänger det. Vägen till det gudomligt, himmelskt och evigt höga och stora går blott genom käril-människans, jordens och tidens låga och lilla. Tron har människoform.

Kristus kan aldrig omedelbart frälsa en människa, såsom vi sett förut, utan blott medelbart: genom tron. En blott och bar utanför-Kristus frälsar ingen. Endast såsom invärtes-Kristus, såsom återfödd Kristus i gestalten av tro kan han frälsa. Han måste underkasta sig ett nytt människoblivande, ett nytt jag-blivande, subjektblivande i människan.

Tron är alltså den subjektiverade, jag-vordne Kristus. Och blott

såsom subjektiverad genom tron kan han frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-vordna kärleken. Och blott såsom subjektiverad genom tron kan den eviga kärleken frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-vordna rättfärdigheten. Och blott såsom subjektiverad genom tron kan den eviga rättfärdigheten frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-vordna livsnåden. Och blott såsom subjektiverad genom tron kan den eviga livsnåden frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-vordne försoningsanden, första- och andrabudsanden. Och blott såsom subjektiverad genom tron kan försoningsanden frälsa.

Med ett ord: Tron är det subjektiverade, jag-vordna evangeliet. Och blott såsom subjektiverat genom tron kan evangelium frälsa.

Det är icke den gamla människan, som tror på Kristus, vilar vid honom och förtröstar på honom — detta är skökotron.

Utan det är den nya människan, till en början den nya rot-människan, som tror på Kristus. Redan rot-trons första gnista är det subjektiverade evangeliet, den subjektiverade Kristus såsom rotsubjekt till pingstsubjektet. Tron är redan i sin avlelse den nya skapelsen.

Tron är det finaste och finkänsligaste ting i världen. Ty hon är den allra finaste sammansättning av Gud och människa till ett gudmänskligt jag i Kristus. Hon är gudsmänniskan. Och därför är hon så finkänslig. Hon kan nämligen bestå blott så länge Gud får vara Gud och människan människa. Så snart där uppstår något merguderi, självförguderi och världsförguderi, eller självfrälseri, då är tron skadad. Och nu sticker, svider och varnar det därinne. Vad är på färde? Jo, trosjaget håller på att upplösa sig i två jag: Kristus-jaget och människo-jaget. Och fortsättes det falska självväsendet, då går födelsen upp och Kristus-jaget drager sig utom människan och intager ställning till henne blott såsom världsförsonings-jag. Och därmed sjunker människojaget ned till ett ofött naturjag, som sättes i finkan. Och nu får detta arma finkjag passera straffskoleklasserna för att möjligen bliva ett återfött pingstjag. — Tron är fin och finkänslig. Hon är den himmelska liljan i köldens värld, duvan i rovfåglarnas land, den rena jungfrun bland ett horiskt släkte.

Det födda segerinnehållet i det födda segerkärilet är den kristna tron. Det är övervinnaretron. Och vid henne äro alla 7 evighetslöftena bundna, såsom vi sett. »Den som övervinner, han skall få.» Så sluta alla 7 sändebreven (Upp 2, 3). Och: »den som övervinner, han skall få allt detta till arvedel» — det är Skriftens sista ord av honom, som sitter på tronen (21:7). På övervinnaretron ligger alltså *hela* vikten. Människa, människa! Märk detta!

Övervinnaretron är den full- och helfödda tron. En sådan är det smått om. Det är, enligt Kristus, blott "få", som äga den (Matt 7:14). Men tiondedelsfödd, fjärdedelsfödd och halvfödd tro är det gott om. Och däri låge ju intet ont, om den blott finge vara vad den är: ännu icke fullfödd tro. Men den går och gäller som pingsttro med anspråk på alla evighetslöften, ehuru den icke är övervinnare. Och då är den skökotro.

Men i tid, som nu är och som stundar, kräves fullfödd tro. Ty

Människosonen är *redan* kommen, nämligen kommen såsom den Harmageddoniske brudgummen. Och han frågar, om det nu finnes tro på jorden. Och vi se denna efterfrågan överallt i vårt land, frågan om det nu finnes en Stefanus-tro, som står första- och andrabudsståndet, pelarestånd*et* in i döden.

Låt oss så till sist kasta än en blick på Stefanus, »den förste kristne martyren». Då han stod inför Stora rådet, bröt sig det födda segerinnehållet igenom det födda segerkärilet, så att alla, som sutto i Rådet, sågo hans ansikte såsom en ängels ansikte. — Så fulla av tro skolen I, Herrens heliga, stå inför edra fiender, förföljare, pinare och mördare.

Och när han hade slutat sitt tal, beto de samman sina tänder mot honom. Men han stod orubbligt pelarestånd. — Så skolen I stå inför allt raseri, hat och hot.

Och nu kastade han sin sista blick mot höjden, dit han blickat så ofta. Det var hans vanliga förstabudsblick på Gud såsom Gud *allena*, och på Jesus såsom frälsaren *allena.* Och nu brast osynlighetens slöja, trons ögonbindel togs bort för en kort stund. »Han *fick se Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds högra sida.»* — Denna slöja blir allt tunnare, ju mer trons fullhet går in. Och på trons högsta stadier säges hon ofta bliva tunn och skör som ett flor och brista gång på gång. Ju fullare tro, desto tunnare slöja. Fullväxt tro, genombruten slöja. — I, Herrens heliga, gören trons slöja allt tunnare för varje dag, så kanhända hon brister för ett ögonblick på edert Harmageddon. Skönt att dö under öppnad himmel, lätt att dö i strålglansen från Guds härlighet.

Och när han omtalade den himmelska synen, då stormade bödlarna inpå honom, likt vilddjur, som de ock voro, och förde honom ut ur staden och stenade honom. Och när stenarna krossade hans kropp, böjde han för sista gången sina knän och ropade med hög röst: *»Herre, tillräkna dem icke denna synd.»* Han sista blick mot höjden var alltså förstabudsblicken, och hans sista blick mot jorden var andrabudsblicken. Han var full av de två buden, han dog i de två buden. Han dog i **all**-kärleken till Gud och i **hel**-kärleken till nästan, i segerrik första- och andrabudstro, övervinnare-tro. Så skola Herrens heliga dö.

FJÄRDE DELEN

Trons rättfärdighet

Här taga vi fem synpunkter:

I

Tron är rättfärdighet

Den kristna tron är »Guds rättfärdighet» eller Kristi seger-rättfärdighet i pingstfödd människogestalt. Och den är första- och andrabudsrättfärdigheten eller första- och andrabudslydnaden eller första- och andrabudsanden, som är trons ande.

Förstabudsrättfärdigheten är trons grundrättfärdighet. Och den består däri, att människan av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd låter Gud vara Gud och människan människa, låter Gud vara allt och

människan intet, låter Gud behålla allt som är hans — och hans är både hon själv och hela hennes allt — med ett ord: **giver Gud äran.**

Denna trons förstabudsrättfärdighet ställer Gud och människa, himmel och jord och allt vad i dem är på deras rätta platser och giver var och en sitt. Och mer kräver Gud icke av människan. Ty med denna rättfärdighet står hon på hela den himmelska och på hela den jordiska tillvarons botten. Längre kommer hon icke. Och längre i rättfärdighet kom icke ens Kristus. Men dit ned, ända ned till alltings förstabudsbotten, måste hon. Det kravet uttager Gud oavprutat, och det vid vite av evig död. Så allvarlig och djupgående är trons grundrättfärdighet.

Hör några ord i saken av förstabudsjätten Luther. Han säger i den större förklaringen över Galaterbrevet, under kap. 3:6, följande:

»Med dessa ord: Abraham trodde, gör Paulus tron på Gud till den högsta gudstjänst, den högsta undergivenhet och lydnad, det största offer. Den som är en vältalare, han må närmare utföra det som här säges och tillse, vilket allsmäktigt ting och vilken oskattbar och oändlig dygd tron är. *Ty hon giver Gud äran, det största man kan giva honom.* Men att giva Gud ära, det är att tro på honom, det är att anse honom sannfärdig, vis, rättfärdig, barmhärtig, allsmäktig, med ett ord, att erkänna honom såsom upphovet och givaren av allt gott. Detta gör icke förnuftet, utan tron. Hon summerar tillhopa gudomen och skapar, så att säga, gudomen, väl icke i Guds väsende, men i oss. Ty utan tron förlorar Gud i oss sin ära, sin vishet, rättfärdighet, sanning, barmhärtighet o.s.v., med ett ord, Gud får icke behålla något av sitt majestät och sin gudom, där hon icke är. Gud fordrar icke heller något mer av människan, än att hon lämnar honom i besittning av sin ära och gudom, det är, att hon håller honom icke som en avgud, utan som Gud, som ser, bönhör, förbarmar sig, hjälper, o. s. v. Får han detta, så har han sin gudom okränkt och ostyckad, det är: allt vad ett troget hjärta kan giva honom, det har han. Att *kunna giva Gud denna ära, det är därför en visdom över all visdom, en rättfärdighet över all rättfärdighet, en gudstjänst över alla gudstjänster och ett offer över alla offer.* Härav kan man inse, **huru stor rättfärdighet tron är** och tvärtom, huru stor synd otron är.»

Och i förordet till Romarebrevet säger han: »Tron är ett gudomligt verk i oss, vilket förvandlar och pånyttföder oss av Gud och dödar den gamle Adam, gör oss till helt andra människor till hjärta, mod, sinne och krafter och förer med sig den helige Ande. O, ett levande, rörligt, verksamt, mäktigt ting är tron, så att det är omöjligt, att hon ej utan återvändo skulle verka det goda… **En sådan tro är rättfärdighet och kallas Guds rättfärdighet, eller den rättfärdighet, som gäller inför Gud, emedan Gud giver den och räknar den för rättfärdighet för Kristi vår medlares skull, och gör människan sådan, att hon giver åt var och en vad honom tillhör.»**

Och i skriften: »Om den trefaldiga rättfärdigheten» säger han, sedan han talat om arvsynden, som är till genom födelse:

»Den rättfärdighet, som utgör motsatsen till denna synd, **är likaledes till genom födelse, en väsensbeskaffenhet, ursprunglig, en annans, det är Kristi rättfärdighet:**

Utan en varder född på nytt av vatten och ande: alla som honom

anammade gav han makt att bliva Guds barn: den som är född av Gud, han syndar icke, utan födelsen av Gud bevarar honom.»

Och i skriften »Om en kristen människas frihet» läsa vi under »För det trettonde», dessa ord: **»Tron allena är människans rättfärdighet och alla buds fullbordan. Ty den som fullbordar det första budet, han fullbordar ock förvisso lätteligen alla andra bud.»**

I dessa ord av Luther lägga vi, bland annat, särskilt märke till dessa tre saker:

Först att tron, enligt Luther, *är, är* rättfärdighet, och att denna rättfärdighet är livsrättfärdighet, invärtes rättfärdighet, första- och andrabudsrättfärdighet.

För det andra: att denna trons livsrättfärdighet gäller inför Gud, emedan den är Guds rättfärdighet, som Gud giver och räknar för rättfärdighet. Den är allena människans rättfärdighet, säger han. Den är alltså allena frälsande.

För det tredje: att denna Guds och Kristi rättfärdighet gives *genom födelse.* Kristi rättfärdighet är till genom födelse, likasom synden är till genom födelse, säger han. Sålunda: blott såsom pingstfödd (jag-vorden, subjektiverad, i tro omsatt) rättfärdighet är Kristi rättfärdighet personligt frälsande, enligt Luther.

Sådana ord av Luther som de nyss anförda — och sådana finnas i tusental — borde ha varit intagna i »långkatekesen» i stället för de efterlutherska skökoförklaringarna, som förfalskat Luthers tro genom en ofödd, budlös, rättfärdighetslös tro såsom personligt frälsande tro; varom mer längre fram.

Att tron är rättfärdighet och en rättfärdighet, som gäller inför Gud, det har Paulus fastslagit i ett oerhört starkt uttryck, som han använder 10 gånger i sina brev. Och det är uttrycket: »av» eller »på grund av tro», egentligen enligt grundtexten: »ur tro» (ek pisteos). Han säger nämligen: »rättfärdiggöras på grund av tro» (ur tro), och rättfärdighet på grund av tro» (ur tro) 10 gånger (Rom 3:30; 5:1; Gal 2:16; 3:8, 24; Rom 1:17; 9:30, 32; 10:6; Gal 5:5).

Han tänker sig alltså tron såsom en källa av rättfärdighet inom människan, och detta i full överensstämmelse med Kristus: den som tror på mig, ur hans innersta skola flyta strömmar av levande vatten. Och med det vattnet menade han den utlovade anden, som är rättfärdighetens första- och andrabudsande, och som är trons ande. Det är pingstkällan med pingstvattnet. Och en sådan källa av livsrättfärdighet är tron just *därför och jämt så långt och så länge,* som tron är den nya skapelsen i Kristus, den nya människan skapad i sanningens rättfärdighet och helighet. Därpå ligger hela vikten. Upplöses denna skapelse genom seger-otro, seger-orättfärdighet, då är källan försvunnen till både pingstinnehåll och pingstform. Men så länge tron är Guds rättfärdighetsskapelse i Kristus, så är hon till den grad en källa av rättfärdighet för Paulus, att han rent av sätter rättfärdigheten av (ur) tro (Rom 9:30) såsom likbetydande med rättfärdigheten av (ur) Gud (Fil 3:9). Rättfärdighetens tros-källa och rättfärdighetens guds-källa är en och samma källa.

Också säger Paulus, att »rättfärdighetens ord» och »ordet om tron» äro ett och samma ord (Rom 10:6–8). Till den grad äro tro och livsrättfärdighet för Paulus samma sak.

Detta djupa ett-varande av tron och Guds rättfärdighet i Kristus uttrycker Luther i den mindre förklaringen över Galaterbrevet, § 60, så: »Kristus och de kristnas rättfärdighet äro **ett** i ett outsägligt innerligt förbund, så som han säger: Det vatten, som jag skall giva honom, skall bliva i honom en källa med springande vatten till evigt liv» (Joh 4:14). Detta »outsägligt innerliga förbund» är vad vi kalla »vattenföreningen», andeföreningen. Kristi ande och människoanden äro de båda vattnen. Deras ettvarande är tron.

— Och märk nu även i detta Luthers ord, att den utlovade anden är den personligt frälsande kristusrättfärdigheten. Pingstanden är Kristi rättfärdighet, enligt Luther. Det är denna anderättfärdighet och »de kristnas rättfärdighet», som äro »ett». De äro ett och samma vatten, en och samma rättfärdighet i form och gestalt av tro. En så outsägligt djup och fin, dyrbar och allvarlig hemlighet är tron.

II

Tron är medlet, genom vilket trons rättfärdighet skapas

Vi ha i det föregående sett, att tron är det födda, alltså själva barnet, själva livsrättfärdigheten. Men det säges ock i skriften, att tron är det medel, genom vilket vi bliva barn. Så Paulus: »Alla ären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus (Gal 3:26). Märk: »genom tron». Här står alltså tron icke i betydelse av det pånyttfödda, utan i betydelse av det pånyttfödande.

Vi sågo nyss, att Paulus 10 gånger använder uttrycket: »på grund av tro», därmed angivande tron såsom en Guds rättfärdighetsskapelse eller såsom själva rättfärdighetsbarnet. På alla dessa ställen menar Paulus med tron detsamma som Johannes med »det av Gud födda». Den paulinska tron är här *ett* med det johanneiska barnet.

Men Paulus har tron även i en annan betydelse. Han har icke blott uttrycket: »på grund av tro», utan även ut trycket: »genom tro». Och detta senare använder han 5 gånger i samband med orden »rättfärdiggöras» och »rättfärdighet» (Rom 3:22, 25, 30; Gal 2:16; Fil 3: 9; jämf. även Ef 2:8). Här står tron såsom det medel, genom vilket rättfärdighetsbarnet kommer till stånd.

Men huru kan tron vara både det pånyttfödande och det födda, både det medel, genom vilket rättfärdigheten skapas, och rättfärdigheten själv, vara både det frambringande och det frambragta, både orsak och verkan? Ja, det innersta förloppet härvid är trons hemlighet, som vi varken kunna eller behöva förstå. Men vi både kunna och böra skaffa oss den insikt i saken, att vi icke genom oförstånd lägga hinder i vägen för densamma.

Tron är redan i sitt första ögonblick både det medel, genom vilket rättfärdigheten skapas, och själva rättfärdigheten. Låt oss taga ett par bilder från motsvarande områden i den lekamliga världen:

Eld frambringar värme. Men icke så, att elden uppkommer först och värmen sedan. Nej, de uppkomma samtidigt. Värmen är för handen i samma ögonblick, som elden är för handen. Huru liten elden är, så är där värme därefter. Och värmen håller jämna steg med elden i stigande och sjunkande. Här sitta alltså det frambringande och det frambragta ihop i en oupplöslig förening från början och till slut. Och det innersta

förhållandet i denna förening är en hemlighet, som ännu ingen människa kunnat utforska.

Så tron. Genom henne frambringas livsrättfärdigheten. Men icke så, att tron är till först *utan* rättfärdighet, och att sedan kommer rättfärdigheten. Nej, de uppkomma samtidigt. Livsrättfärdigheten är för handen i samma ögonblick, som tron är för handen. Trons första gnista är rättfärdighetens första gnista; och rättfärdighetens första gnista är trons första gnista. Det är en och samma gnista. Huru liten tron är, så är där livsrättfärdighet därefter. Och rättfärdigheten håller jämna steg med tron i stigande och sjunkande. Här sitta alltså tro och rättfärdighet, det frambringande och det frambragta, ihop i en oupplöslig förening från början och till slut. Detta få vi uppleva i erfarenheten. Och så långt både kunna och böra vi förstå saken, så att vi icke skilja tro och livsrättfärdighet från varandra och göra oss en budlös tro såsom frälsande tro, ty en sådan tro finns icke; utan låta tro och rättfärdighet vara vad de äro: en och samma sak, sedd från två olika sidor och bärande två olika namn.

En annan bild. Det lekamliga hjärtats rörelser äro medel eller villkor för det lekamliga livets uppkomst och bestånd. Ty börjar icke hjärtat att röra sig, så blir det intet liv av; och stannar hjärtat, så upphör livet. Men icke vill väl någon påstå, att hjärtat rör sig först *utan* liv, och att sedan kommer livet. Nej, hjärtats första rörelse och livets uppkomst såsom lekamligt hjärteliv äro *samtidiga.* Hjärtats första slag är livets första rörelse; och livets första rörelse är hjärtats första slag. De sammanfalla till en och samma rörelse men på ett så underbart sätt, att hjärtats första slag är på samma gång *både* medel för livets uppkomst *och* livets uppkomst, och att alla dess följande slag äro både medel för livet och själva livet. Även här sitta alltså det frambringande och det frambragta ihop i en oupplöslig förening från början och till slut. Och det innersta förhållandet i denna förening är en hemlighet, som ännu ingen människa kunnat utforska.

Så tron. Bilden av hjärtat är tillräckligt belysande. Lika litet som det lekamliga hjärtat rör sig först *utan* liv och sedan gör levande, lika litet är tron till först *utan* rättfärdighetsliv och sedan gör levande. Tron och livet, tron och barnet, tron och rättfärdigheten uppkomma samtidigt. Trons första rörelse är det nya och rena hjärtats första slag — »med hjärtat tror man» — och det nya och rena hjärtats första slag är trons första rörelse. De sammanfalla till en och samma rörelse, men på ett så underbart sätt, att trons första rörelse är både *medlet* för det nya och rena hjärtats eller livsrättfärdighetens uppkomst och själva denna *uppkomst,* samt att tron sedan alltjämt är både *medlet* för det nya och rena hjärtats tillvaro och *själva det nya och rena hjärtat* eller *livsrättfärdigheten.* Så långt kunna vi tydligen se saken i erfarenheten. Och så långt kunna och böra vi förstå den, så att vi icke i likhet med den efterlutherska skökan göra oss en tro, som är »ett blott och bart instrument» såsom hon kallar den, en tro, som är till först utan liv och sedan gör levande, en tro, som är till först *utan* livsrättfärdighet, och som »frälsar fullkomligt» *utan* livsrättfärdighet, *utan* ett annat nytt och rent hjärta, och först såsom följd härav blir pånyttfödande. — Nej, lika litet som här på hela vår jord finns en eld utan värme eller ett hjärta, som slår sitt första slag *utan* liv, lika litet finns här på hela vår jord en frälsande tro *utan* livsrättfärdighet. Det är visst.

Tro och livsrättfärdighet äro två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trosmänniskan. I samma ögonblick, som hon tror, är hon till såsom livsrättfärdig, allt efter trons organiska ståndpunkt och grad.

Gud gör det möjligt, för människan att tro på Kristus, såsom vi sett. Men Kristus är aldrig den rättfärdighetslöse, utan »den rättfärdige». I samma ögonblick som människan tror på honom, är han för handen såsom den rättfärdige i själva hennes tro och giver tron dess rättfärdighetsgestalt, första- och andrabudsgestalt. Och han gör tron både till medel för denna gestalt och till själva denna gestalt. Han bringar troshjärtat att slå sitt första slag och att slå alla sina slag såsom villkor och medel för ett nytt och rent hjärta, och han är själv med i alla dessa slag såsom själva det nya och rena hjärtat. Det är hemligheten. »Kristus och de kristnas rättfärdighet äro **ett** i ett outsägligt innerligt förbund.» Så uttryckte Luther denna hemlighet.

Så är tron både det medel, genom vilket trons rättfärdighet skapas, och själva denna rättfärdighet. Och i detta skapelseverk taga både Gud och människan del. Det är ett gemensamt verk av dem båda. Människans andel i denna skapelse vidrörde Luther i det första ordet vi anförde av honom i förra avdelningen. »Tron skapar, så att säga, gudomen i oss», sade han. Alltså skapar tron den eviga livsrättfärdigheten i människan. Ja, det är verklig sanning. »Rättfärdigheten är dig nära, i din mun och i ditt hjärta» (Rom 10:8). Gud införer rättfärdigheten, första- och andrabudsanden, i hjärta och sinnen. Det känna vi. Men så börjar *vårt* skapelseverk. Vi måste subjektivera rättfärdighetsanden, äta och dricka den och omsätta den i en rättfärdighetsmänniska. Och detta verk ålägger Kristus oss vid vite av det eviga livets förlust (Joh 6:53). — Gud lägger sina lagar i hjärtat och skriver dem i sinnena. Det känna vi. Men vi känna ock, att vi måste dagligen, ja, sekundligen med vår hand hålla dem där lagda och där skrivna, så att de bliva *våra* hjärtelagar och *våra* sinneslagar. Varom icke, så tagas de tillbaka. Det känna vi tydligen. — Det lekamliga hjärtat slår mekaniskt, oberoende av människans vilja. Icke så det nya och rena hjärtat. Det slår blott om vi vilja. Även dess första slag beror på vår vilja. Och vi hava makt att låta det slå, sedan det börjat att slå, och vi hava makt att stanna det. Så allvarlig är *vår* andel i trosrättfärdighetens skapelse.

III

Tron räknas till rättfärdighet

Att tron räknas till rättfärdighet, därpå lägger skriften en stor och salig vikt. Det se vi särskilt av Rom. 4:e kapitel. Detta tillräknande bör alltså noga beaktas.

Att Gud räknar tron till rättfärdighet, det innebär bland annat dessa två saker:

Först, att tron — såsom vi redan sett — *är* rättfärdighet. Ty annars räknade Gud icke så. Ty han räknar ingenting för annat än vad det verkligen är. — Att tro på Gud är att bliva och vara Guds rättfärdighet i Kristus Jesus (2 Kor 5:21). Och den som *är* Guds rättfärdighet i

Kristus, han är rättfärdig inför Gud. Ty Gud vidkännes naturligtvis sin egen rättfärdighet. Och det är blott sin egen rättfärdighet i form och gestalt av tro, som han tillräknar till rättfärdighet. — Sålunda: att tron räknas till rättfärdighet innebär det, att tron är en rättfärdighet, som gäller inför Gud. Och så gäller tron *så vitt och så länge*, som hon på förstabudsvis omfattar försoningens första- och andrabudsande såsom sitt frälsnings-allt, rättfärdighets-allt och salighets-allt.

Men då nu tron är en verklig rättfärdighet, varför behöver den då blott *räknas* såsom rättfärdighet? Jo, därför att hon *icke* är en fullkomlig (syndfri) rättfärdighet. Trons räknande till rättfärdighet innebär alltså för det andra: att tron aldrig är en fullkomlig rättfärdighet, utan alltid en mer eller mindre bristfull rättfärdighet. Därför kan Gud icke antaga den såsom fullkomlig, ty det vore icke sant. Och därför blott räknar han den för rättfärdighet, det är, han låter den av faderlig nåd och barmhärtighet gälla såsom fullkomlig rättfärdighet, nämligen i den meningen, att den troende människan får åtnjuta fullkomlig barnarätt hos Gud, fastän hon genom sin sekundliga och stundom förskräckliga synd och brist icke har rätt till någon rätt.

Att Gud låter en ofullkomlig rättfärdighet gälla inför sig såsom fullkomlig rättfärdighet, nämligen i den antydda meningen, det är intet osant hos Gud, eller kränkning av hans rättfärdighet, utan tvärtom en sann och naturlig följd av hans fadersrättfärdighet. Ty han »räknar» ju här med barn. Hör på en jordisk fader, som har t.ex. två barn, av vilka det ena är nyfött och det andra är fullväxt. Han säger aldrig: »Jag har ett och ett halvt barn eller en och en hundradels barn» eller något dylikt. Nej, han säger bestämt: »Jag har två barn.» Det lilla har jämt lika stort tal i räkningen som det stora. Naturligtvis; ty det är ju ingen fågel eller fisk, utan det är till väsen och natur, sinnen och lemmar en fullkomlig människa, fastän det ännu icke är en fullkomlig, d. ä. fullväxt människa. Gud är Fader. Och han räknar även de små eländiga barnkrypen såsom sina fullkomliga barn med fullkomlig barnarätt, fastän de ännu icke äro fullkomliga eller evighetsmyndiga, utan bliva detta först på tredje födelsedagen.

Trons räknande till rättfärdighet har två skeden: det för-pingstliga och det efter-pingstliga.

Det förra. Redan rot-tron räknas till rättfärdighet, så att den av faderlig barmhärtighet får åtnjuta rotbarnaskapets alla rättigheter och förmåner. Och dessa bestå bland annat däri, att rotbarnet, trots all sin synd, får stanna i skolan och vara föremål för undervisning, bestraffning, upprättelse och tuktan i rättfärdighet för att bliva pingstmänniska, gudsmänniskan, som är till allt gott verk skicklig. Ja, hon får stanna i skolan även då, när hon genom sin barnaktighet och vanart är ett mycket svårt barn, som vållar mästaren mycken omtanke och stort besvär och ofta sätter hans tålamod på hårda prov. Ja, hon får vara ett Guds barn även då, när hon är så andeligen sjuk, svag, stapplande och eländig, så gränslöst smutsig och ful, elak och arg, så att ingen människa kan se, att hon är ett Guds barn, utan snarare tyckes vara ett djävulens barn, såsom rotbarnet Petrus ett par gånger visade sig (Matt 16:23; Mark 14:71). Men Gud ser, vad hon är. Ty han ser till

botten. Och där ser han rotbarnet, den lidande och kvidande första- och andrabuds-viljan, som innerst vill vara ett fullkomligt Guds barn och skriar efter att få bliva det. Ja, detta guldbarn ser Gud, där människor blott se slaggbarnet. Och Gud bedömer och behandlar allt efter dess grundväsen, grundart och grundnatur. Och det är outsägligt gott att hava en sådan Fader. Ty vart skulle det taga vägen, om vi vore överlämnade åt blott kortsynta människors dom och behandling?

Och så det senare skedet. Här ha vi pingsttron, som är den födda seger-rättfärdigheten från höjden, övervinnare-tron. Och den räknas pingstmänniskan till rättfärdighet, så att hon har fullkomligt pingstbarnaskap med högskolevård, högskolerätt och arvsrätt till övervinnandets alla 7 omätliga och outsägliga evighetslöften, och allt detta oaktat hennes övervinnande är sekundligen bristfullt, ja, mycket bristfullare, än hon själv ens anar. Men slarvar hon, så att otron tager övervälde och sätter djuret på tronen, då får hon stiga ned till rot-trosskedet och genomgå bittra finketider med fara att sjunka ned i den bottenlösa svindelfinkan. Men arbetar hon med fruktan och bävan på sin frälsta själs dagliga nyfrälsning, då införes hon i förnyad bottenskola till erhållande av ett större trosmått, såsom vi sett i det 7:e kapitlet. Och här får hon genomgå ett nytt slaggflöde, i vilket övervinnandet synes vara försvunnet eller åtminstone är förskräckligt bristfullt. Men här tillräknas henne pingsttron, som i verkligheten icke är försvunnen, fastän hon tycker så, till fortfarande fullkomlig rättfärdighet med fullkomlig pingstbarnarätt, ehuru hon känner sig absolut ovärdig även den minsta rotbarnarätt.

Trons räknande till rättfärdighet innefattar alltså syndaförlåtelsen. Ty genom tron renar Gud hjärtat, såsom vi sett. Denna rening sträcker sig så långt som tron sträcker sig. Den är alltså i det för-pingstliga skedet en rot-rening genom rot-tron, som håller människan rättfärdig eller ren i hjärte- och viljeroten. Och i kraft av denna renhet kan hon hungra och törsta efter renhet. Ty blott den roträttfärdige eller rotrene kan hungra och törsta efter rättfärdighet eller renhet. — Och denna hjärterenande rot-tro tillräknar Gud människan till syndens icke-tillräknande, så att varken de begångna synderna eller den fortfarande synden kan beröva henne bottenskolerätt. Detta dagliga, ja, sekundliga tillräknande av den hjärterenande rot-tron till syndens frånräknande är den för-pingstliga syndaförlåtelsen. Det är denna förlåtelse, vilken rotbarnet erfar såsom ett fast stöd i hjärtats innersta mitt i allt svidande syndaelände, en klippa, som visserligen ofta översköljes av otrons övermäktiga flöden, men som aldrig bortsköljes, aldrig viker, aldrig sviker, så länge rot-tron förtröstar på Gud *allena*, på *Kristus* allena.

Och i det efterpingstliga skedet ha vi pingsttron, den födda seger-renheten från höjden. Och denna hjärterenande övervinnaretro tillräknas människan till syndens icke-tillräknande, så att varken de förut begångna synderna eller den ännu vidlådande synden kan beröva människan högskolerätt. Detta dagliga, ja, sekundliga tillräknande av den hjärterenande pingsttron till syndens frånräknande är den nytestamentliga förbundsförlåtelsen, som giver den födda friden. Denna förlåtelse erfares icke blott som ett rotstöd och en rotklippa, utan såsom själva Sions berg, vilket står på »alla bergens hjässa», och som

intet hav kan överskölja, inga syndaminnen, ingen vidlådande syndighet, intet tillfälligt syndautbrott kan rubba.

Men i intetdera skedet fritager förlåtelsen från det domslidande, som det ådragna »straffområdet» kräver. Det uttages intill sista skärven, såsom vi sett i det 6:e kapitlet. Och i det förra skedet vill det bliva ett födslokval eller en bottenskoletuktan i rättfärdighet; och i det senare skedet ett förnyat födslokval eller en högskoletuktan i rättfärdighet. Ty blott i den mån Guds förbundslagar bliva övervinnande hjärte- och sinneslagar, kommer Gud icke synden mer ihåg. Avtagande syndsådd, avtagande straffskörd; slutad syndsådd, slutad straffskörd.

Trons räknande till rättfärdighet insätter alltså icke blott i barnarätt utan ock i barnaplikt. Och denna plikt består i förra skedet däri, att människan låter fostra sig till övervinnare, och i det senare skedet däri att hon *är* övervinnare; eller: i det förra däri att hon *bliver* Guds rättfärdighet i Kristus, och i det senare däri att hon *är* Guds rättfärdighet i Kristus; korteligen: barnaplikten ligger i själva tron: så som verklig rot-tro och såsom verklig pingsttro.

Trons räknande till rättfärdighet är en övermåttan härlig sak, ty det är ett räknande av nåd, i nåd och till nåd, så att det sekundligen känns in i hjärteroten och ut i fingrar och tår. Men det är ock en allvarligt uppfordrande sak. Människan erfar sekundligen, huru allt hänger på tubuds-tron. Hon känner, huru Gud vänder sig *till* henne eller *ifrån* henne, allt efter som hon vänder sig till honom i tro eller ifrån honom i otro. Hans ögon ljusna i välbehag eller mörkna i misshag, och det stundom flera gånger på samma dag. Lägg noga märke till det; och följ troget hans blick. Allt balanserar på tron. Gud kan aldrig bevara dig med sin makt blott; utan du bevaras »*med* Guds makt *genom* tron» (1 Petr 1:5). Du kan genom otro binda hans allmakt i evig vanmakt.

Det tillräknande, som vi nu talat om, grundar sig alltså på tron. Det är ett trons tillräknande. Men det finns, som vi sett i det 6:e kapitlet, även ett annat tillräknande. Och det gäller hela världen. Och det försiggår *utanför* tron och har ingenting att skaffa med den. Ty det som här tillräknas är Kristi oavlade och ofödda rättfärdighet eller »förtjänst». Och den är tillräknad hela världen till syndens icke-tillräknande till självförsoning. Men i det förra tillräknandet däremot är det Kristi avlade rättfärdighet eller »förtjänst» i gestalten av rot-tro, som tillräknas rotmänniskan, och Kristi födda rättfärdighet eller »förtjänst» i gestalten av pingsttro, som tillräknas pingstmänniskan. Och det blir en himmelsvid skillnad. I ena fallet är Kristus en blott och bar utanför-Kristus, i andra fallet framträder han såsom en även invärtes-Kristus, såsom jag-vorden, subjektiverad i gestalten av tro. *Först här är han personligt frälsande.*

Alltså åtnjuter den troende människan ett tvåfaldigt tillräknande: dels det allmänna tillräknandet av Kristi rättfärdighet till syndens icke-tillräknande till självförsoning, dels det enskilda tillräknandet av Kristi rättfärdighet, i gestalten av tro, till syndens icke-tillräknande till förlust av barnaskap. Det förra skiljer henne icke från världen, men det senare lyfter henne oändligt över världen.

Vi ha nu sagt några ord om trons räknande till rättfärdighet. Och vår

III:e avdelning har till överskrift: »Trons rättfärdighet.» Och vari består då trons rättfärdighet? Jo, i två saker: dels i *tron själv* såsom varande rättfärdighet, dels i Guds barmhärtiga *tillräknande av tron* till rättfärdighet.

IV

Luthers rättfärdiggörelse genom tron.

»Vad jag *härtills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen, kan jag icke till den minsta del något ändra: nämligen att vi genom tron* (såsom Petrus säger) ***bekomme ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud för vår medlares Kristi skull håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga****. Och fastän synden i köttet icke är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud oss densamma icke tillräkna eller ihågkomma. — På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följa sedan goda verk och gärningar.»*

Detta är Luthers rättfärdiggörelse, alltså den äkta, oförfalskade lutherska rättfärdiggörelsen. Och om den ha vi talat i det 6:e kapitlet. Nu blott ett par ord.

Genom tron få vi ett annat, nytt och rent hjärta, säger han. Och detta påstående grundar han på Petri ord, att »Gud renar hjärtat genom tron». Det är ock grundat på profeternas ord om det nya och rena förbundshjärtat med Guds lagar i sig. Det är alltså första- och andrabudshjärtat eller tu-buds-tron med tu-buds-hjärtat, den nya skapelsen i Kristus.

»Genom tron få vi ett annat, nytt och rent hjärta.» Detta hjärta är sålunda den genom tron skapade livsrättfärdigheten eller Kristus själv kommen till gestalt i människan. Det är Kristi hjärta, jag-vordet, subjektiverat, omsatt i gestalten av tro.

En sådan trosmänniska håller Gud för alldeles rättfärdig och helig, säger han. Men då hon nu har ett annat, nytt och rent hjärta och sålunda *är* rättfärdig och helig, varför behöver Gud då blott *»hålla»* henne för rättfärdig och helig? Jo, emedan hennes synd icke är »alldeles borttagen eller död», säger han. Huru rent troshjärtat än är, så är det dock icke *alldeles* rent, icke ens hos renhjärtejätten Johannes. Och därför kan Gud icke antaga det såsom alldeles rättfärdigt och heligt. Ty det vore icke sant. Men av faderlig nåd och barmhärtighet kan han *»hålla»* det för alldeles rättfärdigt och heligt, det är, låta det åtnjuta barnaskapets alla rättigheter, ehuru det icke har laga rätt till någon rättighet. Detta troshjärtats hållande för rättfärdigt och heligt, enligt Luther, är alltså detsamma som trons räknande till rättfärdighet, enligt Paulus.

I detta »hållande för rättfärdig och helig» inlägger Luther syndaförlåtelsen. Han inlägger den redan i det ordet: »rent hjärta». Det är den födda renheten, den födda förlåtelsen, som Gud håller för fullkomlig renhet, fullkomlig förlåtelse, nämligen i den meningen, att på grund av denna födda renhet får varken den förut begångna synden eller den ännu vidlådande synden beröva människan någon enda av alla hennes otaliga och oändliga förbundsrättigheter. Så hel, full och gränslös är denna förlåtelse.

Luther sätter alltså icke syndaförlåtelsen *före* nyfödelsen, utan han sätter den dels *inne* i födelsen eller såsom *ett* med födelsens ny- och

renskapelsehandling, dels *efter* nyfödelsen såsom Guds hållande av den skapade förlåtelsen för fullkomlig förlåtelse. Detta är alltså ett helt och hållet motsatt förhållande till vad som äger rum i den efterlutherska förfalskarekyrkan.

Samma sak som Luther här vid mogen ålder och efter moget övervägande fastställt i en bekännelseskrift såsom sin lära om rättfärdiggörelsen, vilken han alltid haft, och som han icke heller nu vid 55 års ålder »till den minsta del kunde ändra», samma lära framställer han tydligt och klart t.ex. i dessa ord ur Epistelpostillan, sönd. efter Jul:

»Så torde du säga: vad skall jag då göra? Huru bliver min person förut god och tacknämlig? Huru kan jag bekomma en sådan rättfärdiggörelse? Härpå svarar evangelium: Du måste höra Kristus och tro på honom, alldeles misströsta på dig själv och vara omtänkt på huru du av Kain må bliva en Abel och så offra ditt offer. Såsom denna tro är utan alla dina gärningar och predikas utan all din förtjänst, så gives hon dig ock utan din förtjänst, av idel nåd. ***Si, hon gör personen rättfärdig och är ock själva rättfärdigheten. En människa som har en sådan tro efterskänker och förlåter Gud alla synder, Ja, hela Adam och Kain för sin käre Sons skull, vilkens namn är i samma tro****."*

Märk nu här, huru fint och bibeltroget han låter tron vara både det frambringande och det frambragta, både det medel, genom vilket trons livsrättfärdighet skapas, och själva denna rättfärdighet. Ty så säger han: *»Tron gör personen rättfärdig och är ock själva rättfärdigheten.»* Han har alltså tron både såsom det pånyttfödande och det pånyttfödda. Tron gör ett annat, nytt och rent hjärta, och är ock själva detta hjärta eller denna livsrättfärdighet.

Och märk vidare: han sätter icke förlåtelsen *före* denna pånyttfödande tro, så att födelsen skulle komma såsom följd av en sådan förlåtelse, såsom den efterlutherska förfalskarekyrkan gör, utan han sätter syndaförlåtelsen såsom följd av den pånyttfödande tron. Ty så säger han: »en människa, som har en sådan tro» — nämligen en tro, som är livsrättfärdighet, är ett annat, nytt och rent hjärta, och som alltså är den födda förlåtelsen — »henne efterskänker och förlåter Gud alla synder, hela Adam och Kain, för sin käre Sons skull — märk! — : »vilkens namn är i samma tro». Adam och Kain måste alltså vräkas ned från hjärtetronen genom en tro, som *är* en ny och ren Adam, en ny och ren Kain, *innan* Gud kan förlåta och efterskänka den gamle smuts-Adam och den gamle smuts-Kain. Eller såsom det ock kan uttryckas: Den som genom en gudafödd tro blivit utfödd ur vilddjuret och infödd i Lammet, honom förlåter och efterskänker Gud hela vilddjuret, både kattbjörnen och skökan, för Lammets skull, som är i samma tro, eller vars namn *är* i denna tro, *är subjektiverat i denna tro.*

Och lägg slutligen märke till det fina och visa råd, som den erfarne jätten giver åt alla frälsningssökande själar: »Du måste höra Kristus och tro på honom, alldeles misströsta på dig själv och vara omtänkt på huru du av Kain må bliva en Abel och så offra ditt offer.» Där anbefaller han just den förstabudsmässiga tron, som förtröstar på Kristus såsom frälsaren *allena, allena,* och genom vilken tro du just av Kain bliver en Abel. *Där, där:* i den livsrättfärdige »Abel» skall du lägga din frälsning, och icke på efterlutherskt förfalskarevis lägga den utanför »Abel» och blott taga »Abel» på släp. Du skall vara omtänkt på huru du av Kain må

bliva en Abel, omtänkt pa en rättfärdiggörelse, som gör din person »god och tacknämlig», och icke på efterlutherskt skökovis vara omtänkt på en rättfärdiggörelse utanför personen, och som tager personen blott på släp. Du skall vara omtänkt på att få en tro, som *gör* och *är* ett annat, nytt och rent hjärta, såsom varande den enda personliga frälsning, som finns, och icke på efterlutherskt skökovis lägga den personliga frälsningen utanför detta hjärta och blott taga detsamma på släp. Ty då går det som det gått och går med mångtusen troende lutheraner: det där släpet låter vänta på sig, det blir allt längre och längre efter, tills det alls icke synes till och alls icke sättes i fråga. Kattbjörnen är klok. Då han får löfte om en fullkomlig frälsning utanför personen, utanför födelsen, då ger han den »besvärliga» födelsen en spark. Och dum vore han, om han icke gjorde det, då han ju har kvittot i fickan på fullkomlig frälsning utanför födelsen. Allt vad han ytterligare gör åt saken är kullerbyttorna i Rom. 7:e. Ty just i den trälhålan har skökolutheranen sin himmel.

Nej, Luther giver den enda rätta och säkra kursen; kurs på »Abel», kurs på en förstabudsmässig tro, som *gör* och *är* ett annat, nytt och rent hjärta, en sådan kurs på Kristus, som styr in i Kristus till en ny skapelse i honom. — Det är denna olycksaliga och förbannelsedigra missriktning genom en förfalskad rättfärdiggörelse, som fördärvat och fördärvar så många människor i den efterlutherska skökokyrkan. Kursen sättes alldeles oriktig ifrån början. Ty den sättes på en rättfärdiggörelse, som icke giver ett annat, nytt och rent hjärta, enär den blott är en yttre domshandling och alltså blott är världsrättfärdiggörelsen, som även Kain ägde.

Summa:

Genom tron en annan, ny och ren Adam, som Gud förlåter hela den förre Adam och hela den ännu vidlådande Adam, allt för den andre Adams skull, som är i samma tro — det är Luthers rättfärdiggörelse. Så enkel är den.

Genom tron ett annat, nytt och rent hjärta, som Gud efterskänker hela det gamla stenhjärtat med alla dess inre och yttre synder, och som han alltjämt håller för alldeles rent, trots alltjämt vidlådande orenhet, och allt detta för medlarens Jesu Kristi skull, som är själva hjärtat i detta troshjärta — det är Luthers rättfärdiggörelse. Så enkel är den. Ett barn kan fatta den lätt.

Och Luthers rättfärdiggörelse är Pauli rättfärdiggörelse.

Tag ett ord av den senare, t.ex. Rom 3:30. Där säger han: »Gud *skall göra de omskurna rättfärdiga på grund av tro och likaså de oomskurna genom tron.»*

Här har vi alltså båda uttrycken: *»genom tro»* (dia pisteos) och »på *grund av tro»* (ek pisteos). Gud gör hedningarna rättfärdiga *genom* tro, och han gör judarna rättfärdiga *på grund av tro.* Och sålunda äro båda dessa uttryck alldeles likbetydande. Ty Paulus kan naturligtvis icke mena, att hedningar och judar frälsas genom olika rättfärdiggörelser, utan genom en och samma rättfärdiggörelse.

Och i båda dessa uttryck måste tron vara en ny skapelse, en rättfärdighetsskapelse. Ty samme Paulus säger ju om både judar och hedningar: *»Det kommer icke an på om någon är omskuren eller*

oomskuren, utan därpå, att han är en ny skapelse" (Gal 6:15). Sålunda: *utan* en tro, som är en ny skapelse i Kristus, är varken hedning eller jude frälst.

Och i båda uttrycken måste tron vara räknad till eller hållen för rättfärdighet. Ty utan detta Guds barmhärtiga förklarande för rättfärdig på grund av tro, vilket innefattar syndaförlåtelsen, är varken hedning eller jude frälst.

Sålunda innefattar vart och ett av dessa uttryck *hela* rättfärdiggörelsen eller *»trons rättfärdighet»*, som utgöres av *tron själv* såsom livsrättfärdighet och tron såsom *räknad* till rättfärdighet.

Alltså inlägger Paulus en dubbelbetydelse i det ordet rättfärdiggöra. Vare sig han säger: göra rättfärdig *genom* tro eller göra rättfärdig på *grund av* tro, så betyder ordet rättfärdiggöra både *göra* rättfärdig från orättfärdig och *förklara* för rättfärdig. Ty båda dessa saker måste ingå i de hedningars och judars rättfärdiggörelse, som han omtalar i våra textord. I annat fall är det ingen frälsande rättfärdiggörelse.

Men då det heter göra rättfärdig *genom* tro, då träder själva görandet eller skapandet av trons livsrättfärdighet i förgrunden. Och då det heter göra rättfärdig på *grund av* tro, då träder räknandet av tron till rättfärdighet i förgrunden. I båda fallen är det fråga om att »göra rättfärdig». Men i förra fallet är det ett: » **göra rättfärdig»;** och i senare fallet är det ett; »göra rättfärdig ». Det är, i förra fallet ligger tonvikten på »göra», göra rättfärdig i sak, i **liv,** i senare fallet ligger tonvikten på *»rättfärdig»*, göra *rättfärdig* i ord, det är, rättfärdiga eller förklara för rättfärdig.

Båda dessa begrepp, både skapandet av livsrättfärdigheten och förklarandet för rättfärdig, inlägger Paulus i ordet rättfärdiggöra, såsom vi se i vår text. Det ordet rättfärdiggörelse är för Paulus ett dubbelbegrepp.

Och detta barmhärtiga förklarande för rättfärdig på grund av tro, eller detta barmhärtiga räknande av tron till rättfärdighet eller detta barmhärtiga hållande av tron för rättfärdighet är en gränslöst barmhärtig domshandling av Gud, i vilken han fridömer människan från otrons förfärliga barnaskap och fasansfulla arvsskap till all världens synd, skuld och straff, och tilldömer henne trons härliga barnaskap och outsägligt härliga arvsskap till allt vad Gud äger. Men denna domshandling, som sker på grund av en tro, vilken är ett annat, nytt och rent hjärta, får icke förväxlas med världsrättfärdiggörelsens domshandling, som sker *utan* tro och endast på grundvalen av Kristi oavlade och ofödda rättfärdighet.

Vi ha sett, att det ordet rättfärdiggöra är hos Paulus ett dubbelbegrepp. Och det är denna dubbelbetydelse, som ofta vållat uttolkarna mycket besvär och stundom lett till ödesdigra vantolkningar såsom t.ex. i den efterlutherska förfalskarekyrkan. Hon tager ordet rättfärdiggöra blott i betydelsen av förklara för rättfärdig, och detta icke på grundvalen av en tro, som *är* rättfärdighet, utan på grundvalen av Kristi oavlade och ofödda rättfärdighet, vilken hon påstår tillräknas en tro, som är ett blott och bart instrument.[*] Härom mer i vår »Femte del».

Men Luther har tolkat Paulus rätt. Också var han ju sänd av Gud

[*] Se Konkordieformeln sid. 536 i Fjellstedts översättning, utgiven 1854.

huvudsakligen för att åter framdraga Pauli rättfärdiggörelse genom tro. Och han har icke förfelat sin sändning. Fint och vist inlägger han i sin rättfärdiggörelse den paulinska dubbelbetydelsen av ordet rättfärdiggöra. Båda begreppen slår han tillsammans i detta enkla och lättfattliga: »Genom tron ett annat, nytt och rent hjärta» — det är *göras* rättfärdig från orättfärdig; »och detta hjärta hållet för alldeles rättfärdigt och heligt för medlarens skull» — det är göras *rättfärdig* eller förklaras rättfärdig, dömas rättfärdig.

Man ser, att Luther icke begagnar sig av det ordet rättfärdiggöra. Men han drager ut själva dubbelkärnan ur detsamma och kläder den i ord, hämtade från Petrus och profeterna. Så får han Paulus belyst från »profeternas» och de andra »apostlarnas grund».*

V

Trons gärningar

Här taga vi fem synpunkter:

1

Trons gärningar enligt Kristus

»Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike» (Joh 3:5).

»Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan allenast den som gör min himmelske Faders vilja» (Matt 7:21).

»Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör dem, han må liknas vid en förståndig man, som byggde sitt hus på klippan» (v. 24.)

»Så *älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv»* (Joh 3:16).

I det första av dessa ord sätter Kristus nyfödelsen såsom ett oeftergivligt villkor för inträde i Guds rike.

Och i det andra sätter han görandet av Guds vilja såsom ett oeftergivligt villkor för inträde i himmelriket.

Och i det tredje sätter han görandet av »dessa mina ord», d v s bergspredikan, såsom ett oeftergivligt villkor för att huset, ande- och sanningstemplet, kristalltemplet, skall stå på klippan.

Och i det fjärde sätter han tron såsom ett oeftergivligt villkor för att hava evigt liv.

Men nu finns det enligt Kristus och enligt hela skriften icke *fyra* eller *flera* villkor för frälsning, utan blott ett villkor, nämligen **Tron.** Alltså inbegriper han de tre första villkoren i tron. Att födas på nytt, att göra Guds vilja, att göra bergspredikan och att tro, är för honom samma sak, såsom vi se.

Bergspredikan är evangelium. Hon är säden, som lärjungarna

* Författaren till denna bok är ingalunda upptäckaren av den paulinska rättfärdiggörelsens dubbelbegrepp. Utan detta är en i vida kretsar känd och framhållen sak. Se t.ex. prof. Myrbergs »Inledning till Romarebrevet» § 13.

mottogo i sina hjärtan. Där omsattes hon i rottro. Och i denna tro gjorde eller levde de henne rotmässigt: såsom sinnesändringens rot-andeliv med rot-andefrukter. Och på pingstdagen växte hon fram såsom övervinnaretron från höjden. Här blev hon nytestamentligt lagd i deras hjärtan och skriven i deras sinnen.

Bergspredikan är »Guds rättfärdighet». På pingstdagen *blevo* lärjungarna Guds rättfärdighet i Kristus. Där *blevo* de bergspredikan. På den dagen började hon vandra i vanlig människogestalt här på jorden. Högskolelärjungen *är* bergspredikan. Stefanus var full av henne, så att hon satt ut i själva skinnet. Högskoletron är både det medel, genom vilket bergspredikan skapas, subjektiveras, hjärtelägges och sinnesskrives, och själva bergspredikans skapelse.

Bergspredikan är Kristi rättfärdighet. Och hans rättfärdighet frälsar personligt blott såsom född rättfärdighet. Den är till genom födelse, sade Luther. Och han sade ock, att den födes på pingstdagen, såsom vi minnas. Bergspredikan har sin bebådelsedag och sin födelsedag. Högskoletron är både det medel, genom vilket bergspredikan födes, och själva bergspredikan såsom född.

Bergspredikan är, såsom alla Jesu ord, »ande och liv». Hon är försoningens första- och andrabudsande, som i gestalten av rot-tro gav lärjungarna rotförsoningen eller den gammaltestamentliga försoningen med Gud, och som i gestalten av pingsttro gav dem den nytestamentliga försoningen med **Gud.** Och så försonar bergspredikan alla dem, som »låta försona sig med Gud». Högskoletron eller högskolelärjungen är en vandrande försoning med Gud.

Bergspredikan är de tu buden. Hon handlar blott om **all**-kärleken till Gud och om **hel**-kärleken till nästan. På pingstdagen började de tu buden, i gestalten av tubudstron, sin segervandring genom världen. Högskolelärjungen är den vandrande tubudsmänniskan. Och den lilla tubudsskaran, som är den rullande stenen, vandrar omkull hela den tubudslösa världen till sist.

Nyfödelsen är Guds och människans gemensamma *gärning.* I och genom födelsen *gör* tron Gud till sin Gud och ingen mer, samt nästan till sin broder. *Det är bergspredikans tubudsgärning.* Tron både *gör* denna gärning och är själva denna gärning. Tron både föder och födes.

Och blott på denna väg, födelsevägen, *kan* bergspredikan göras. Och på denna väg *måste* hon göras; och det vid vite av husets förlust, såsom vi ju tydligen höra av Kristus.

I de ord, som närmast föregå vårt andra textord, liknar Kristus bergspredikans görare eller tron vid ett träd, »det goda trädet». Och ett träd har stam och grenar.

Trons träd eller det trädet tron är själva tubudsmänniskan: det födda segerkärilet med bergspredikan såsom det födda segerinnehållet i sig. Tron både *gör* detta träd och *är* själva trädet, både bygger trädet och bor i trädet såsom i sitt hus, likasom det lekamliga trädets kerubiske ande både *gör* trädet och *är* trädet, både bygger trädet och bor i trädet såsom i sitt hus.

Det goda trädet är alltså trons gärning eller den gärningen tron. Tron är träd-gärningen eller stam- och grengärningen. För korthetens skull

kalla vi denna stam- och grengärning blott för stamgärningen. Också äro ju alla grenar stammen i smått. Och trons grenar äro det mångsidiga kärilet, de födda sinnena, naturgåvorna, av vilka vi uppräknat några i vår »Tredje del».

Denna stam- och grengärning, som vi nu i det följande kalla blott stamgärningen, är en oavbruten, en sekundlig första- och andrabudsgärning. Ty den är Kristi tubudsgärning i gestalten av tubudstron. Och Kristi tubudsgäming är *icke en avslutad* gärning, utan en permanent, en *evigt, evigt* fortgående gärning, i vilken han *evigt* älskar Gud av allt sitt hjärta, av all sin själ, av all sin kraft och av allt sitt förstånd, och älskar människorna såsom sig själv. Att tro på Kristus med en tro, som är i Kristus, är alltså att vara indragen i Kristi evigt oavbrutna tubudsgäming, som just är bergspredikans gärning.

Trons stamgärning är alltså den oavbrutna tubudsgärningen i Kristi oavbrutna tubudsgäming. Det är den kerubiska blixtgärningen på cirkelplanet, i vilken tubudsmänniskan sekundligen älskar Gud av allt sitt hjärta, av all sin själ, av all sin kraft och av allt sitt förstånd, och älskar sin nästa såsom sig själv.

Denna oavbrutna stamgärning är detsamma som att *vara* den eviga tubudskärleken, *vara* den eviga tubudsrättfärdigheten, *vara* den eviga tubudsnåden, *vara* den evige tubudsanden, *vara* det eviga tubudsevangeliet, *vara* bergspredikan. Här äro göra och vara två oskiljaktiga sidor av samma sak. Saken är det eviga livet. Det högsta göra är det högsta vara, och det högsta vara är det högsta göra. Detta vara är högsta energi, högsta kraftutveckling. Ty det är **all**-kärlekens och **hel**-kärlekens överjordiska och övervärldsliga, heliga och saliga energi.

Och då Stefanus stod inför Stora rådet, så stod just »det goda trädet» inför Rådet. Och då det säges om honom, att han var full av tro, så var det just av denna sekundliga stamgärning han var full. Han var full av förstabuds-**all** och andrabuds-**hel** kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, med ett ord: han var full av förstabuds-allt och andrabuds-helt evangelium i gestalten av stamgärningstro. Och inför Stora rådet utstrålade denna blixtgärning, så att hans ansikte liknade en ängels ansikte. I Stefaniansiktet se vi stamgärningens stilla vara och kraftiga göra, djupa vila och höga energi i en sådan förening, som just är det eviga livet.

Trons stamgärning består alltså av första- och andrabudsgärningen. Den senare är icke ett löst bihang till den förra. Andrabudskärleken hör med till stamkärleken. De äro två oskiljaktiga sidor i en och samma kärlek. Även om trosmänniskan aldrig komme i tillfälle att visa sin nästa en yttre kärleksgärning, så älskar hon henne dock såsom sig själv. Hon har henne, ja, alla människor, sekundligen inneslutna i sin andrabudskärlek, även om hon aldrig i sitt liv såge eller träffade någon människa. Och har hon icke det, då har hon ingen andrabudskärlek, och då har hon icke heller någon förstabudskärlek. Stamgärningen finnes till blott såsom tvåsidig, såsom tubudsgärning. Lag och profeter hänga icke blott på det första utan även på det andra budet, säger Kristus. Och han säger ock: det andra är det första likt.

Sålunda sätter Kristus själva den frälsande tron såsom en gärning, stamgärningen, vilken på födelseväg både gör bergspredikan och *är*

själva bergspredikan såsom gjord. Och det är denna stamtro eller stamgärning, som Gud räknar till rättfärdighet, räknar såsom fullkomlig gärning, ehuru den icke är en fullkomlig gärning. På grund av denna stamgärning förlåter Gud alla förra syndagärningar och även all den synd och brist, som livet igenom vidlåda både stamgärningen och alla de fruktgärningar, som framgå ur den. Här stämmer Pauli rättfärdiggörande tro, som är »den nya skapelsen i Kristus», alltså just stamgärningen, fullkomligt överens med Kristi frälsande gärningstro, som är den av Gud skapade stamgärningen i Kristi stamgärning.

Men ett träd har även frukter. Så ock det trädet tron. Ur den inre stamgärningen framgå yttre gärningar. De äro trons fruktgärningar. Och de äro av två slag: förstabudsgärningar och andrabudsgärningar.

Och även fruktgärningarna sätter Kristus såsom oeftergivligt villkor för frälsning. Det se vi av bergspredikan. Han talar där icke blott om stamgärningen, som han starkt betonar t.ex. i dessa ord: »I ären jordens salt», »I ären världens ljus», alltså: I *ären* bergspredikan, som just är jordens salt och världens ljus; utan han talar också om många fruktgärningar. Och om dem alla, både om stamgärningen och om fruktgärningarna, säger han: »Var och en som hör dessa mina ord och gör dem, han må liknas vid en förståndig man, som byggde sitt hus på klippan».

Fruktgärningarna äro första- och andrabudsgärningar, sade vi. Gärningar av förra slaget angiver han i dessa ord: »Om I icke försaken allt det I ägen, så kunnen I icke vara mina lärjungar». Och en sådan förstabudsgärning ålade han den unge mannen, som frågade vad han skulle göra för att få evigt liv. »Sälj allt det du haver och giv de fattiga och kom och följ mig, och du skall få en skatt i himmelen.» Men merguden var kärare än skatten. — Och dessa gärningar inskärper han även i bergspredikan: »I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon».

Och gärningar av senare slaget framhåller han t.ex. i dessa ord: Om I förlåten, så förlåter Gud eder; men om I icke förlåten, så förlåter Gud icke eder (Matt 6:14, 15). Och alla andrabudsgärningar sammanfattar han i detta ord: *»Allt vad I viljen, att männniskorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna»* (7:12). Och så stor vikt lägger han på dessa gärningar, att han i liknelsen om den yttersta domen låter dem vara avgörande för människans hela evighet: Du har bespisat, klätt, härbärgerat och besökt — kom därför, du välsignade! Men *du* däremot har icke gjort detta — gå därför bort, du förbannade!

Och alla dessa fruktgärningar, både första- och andrabudsgärningarna, äro absolut oeftergivliga villkor för frälsning, såsom vi nyss sett av bergspredikans sista ord, och såsom vi se överallt i skriften. Naturligtvis; ty utebliven fruktgärning dödar stamgärningen. Trons fruktgärningar äro trons dagliga nyfrälsning, äro arbetet med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga frälsning. Uteblir denna nyfrälsning, då går stamfrälsningen upp. Alltså äro även grengärningarna rättfärdiggörande, nämligen i den meningen, att de hålla rättfärdiggörelsen vid makt. Stamgärningen kan icke räknas till rättfärdighet, om den icke får bibehålla sin födda övervinnaregestalt i

fruktgärningen. Den måste få sätta frukt, om trädet skall få stå. — Och även här stämmer Paulus fullkomligt överens med Kristus. Han säger nämligen så: *»Ty Guds verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar; till att vandra i sådana har ju Gud förut berett oss»* (Ef 2:10). Där ha vi det paulinska trädet, både »skapelsen i Kristus»: stamgärningen, och »goda gärningar»: fruktgärningarna. Och märk: till en vandring i de senare »har Gud förut berett oss», nämligen just genom den nya skapelsen eller den födda stamgärningen. Och de paulinska fruktgärningarna äro inga leksaker. Det låter han de frälsta korintierna veta: »Det kommer icke an på, om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han håller Guds bud.» Just denna budhållning är alltså avgörande för den nya skapelsens eller stamgärningens vara eller icke vara.

Sålunda bestå trons gärningar enligt Kristus dels i den oavbrutna stamgärningen, dels i fruktgärningarna. Tron är både det medel, genom vilket alla dessa gärningar göras av Gud och människa i förening, och själva dessa gärningar såsom gjorda. Tron är hela trädet. Stamgärningen är »Abel». Fruktgärningarna äro Abels offer.

Sålunda stå Kristi trosgärningar i den fullaste överensstämmelse med de gärningar, som Sinai lag kräver. Naturligtvis; ty sinailagens evigt oeftergivliga krav är tubuds-kravet; **all**-kärleken till Gud och **hel**-kärleken till nästan. Det kravet efterskänkes aldrig. Ty då skulle Gud erkänna en tillvaro *utanför* kärleken såsom berättigad tillvaro, alltså godkänna självviskheten. Men då vore han icke längre Gud.

Sålunda *måste* den frälsande tron vara tubudskravets fullbordan både till stamgärning och till fruktgärningar. Och den tro, som Kristus predikar, är just denna tubudsfullbordan. Ty denna fullbordan står såsom evigt fullkomnad och evigt fortgående tubudsgärning i Kristi tubudsande, som just därför är försoningsanden. Och tron är den födda försoningsanden. Tron är den födda försoningen med Gud. Tron är den födda, subjektiverade tubudsgärningen vilande i, omsluten av, buren av och överskyld med Kristi fullkomliga tubudsgärning, ända tills där icke mer finns någon synd och brist att överskyla och bortskölja i trons stamgärning och fruktgärningar.

Också se vi i bergspredikan, huru innerligt angelägen Kristus är att *icke* sätta den frälsande tron i motsats till sinaikravet, utan i fullaste överensstämmelse med detsamma, ja, detta ända in till lagens minsta bokstav och varenda prick. Skoningslöst och i förfärande allvar kräver han en tro, som icke upplöser och lär andra att upplösa, utan som håller och lär andra att hålla även det »minsta bud».

Det står alltså fast, och det *skall hållas fast,* att Kristi frälsande trosgärningar stå i fullaste överensstämmelse med de tubudsgärningar, som Sinai lag kräver, och som aldrig i tid eller evighet kunna efterskänkas. Ty då störtade himmel och jord och allt vad i dem är i evigt ohjälplig ruin, och Gud själv låge på nedersta bottnen i ruinerna.

Men å andra sidan sätter Kristus tron eller trons gärningar i den allra skarpaste motsats till de gärningar, som lagen kräver, och, märk väl: som människan giver sig in på att fullborda utan försoningens lag-ande, och alltså blott med oavlad och ofödd naturkraft. Dessa laggärningar

äro antingen kattbjörnens gärningar i eget namn, eller skökans gärningar i Guds namn. Och i båda fallen äro de otrons laggärningar. Och av sådana döda, andelösa gärningar, särskilt av det senare slaget, var hela Kanaans land fullt på Kristi tid. Och för dem varnar han lärjungarna oavlåtligen och särskilt i bergspredikan, t.ex. 6:1–18. Slikt lagväsen kallar han fariseernas surdeg, som är skrymteri (Luk 12:1). Och sådana laggörare liknar han vid vitmenade gravar och vid utvändigt rena bägare och fat. Det är »utvärtes juden».

Den lag, som Kristus predikar, är visserligen Sinai lag, såsom han ju starkt betonar i bergspredikan (5:17–19); men, märk väl: icke Sinai lag såsom blott och bar kravlag, såsom andelös bokstavslag, utan Sinai lag såsom evangelium, såsom Sions lag eller »Andens lag», vilken skapar, föder och gör det Sinai lag blott kräver, men aldrig giver. Också hade ju Sinai lag icke till uppgift att frälsa, utan blott att kräva och därmed verka syndkännedom och föra till Kristus, som *är* Sinai lag i personlig gestalt eller är tubudskravet, *fullbordat,* vilket är Sions lag eller evangelium. — Och sålunda äro Kristi trosgärningar sjundebergsgärningar, evangelii-gärningar, aldrig andrabergsgärningar, andelösa laggärningar. Tron har ingenting att få vid Sinai utom stryk; och ingenting att göra där utom att packa sig i väg därifrån; hon har ingenting att skaffa med stationsbergen. Nej, hon stiger på avlelse- och födelsevägen upp på det högsta berget, det himmelska berget, i vilket alla de andra gått upp. Och på detta berg står tron såsom det »goda trädet», såsom den frälsande stamgärningen med sina dagligt nyfrälsande fruktgärningar. Och alla dessa gärningar äro så mycket högre än Sinai andelösa laggärningar, som Sions berg är högre än Sinai berg, ja, oändligt mer skilda från dem än himmel från jord. Och därför sätter Kristus de förra i den skarpaste mot sats till de senare.

Och när nu Paulus säger, att »människan rättfärdiggöres genom tro utan laggärningar» (Rom 3:28), så menar han icke sjundebergsgärningarna, utan andrabergsgärningarna, alldeles såsom Kristus. Med andra ord: han menar icke de gärningar, som Sinai lag kräver, och som Sions lag föder, och som aldrig kunna efterskänkas; utan han menar de gärningar, som Sinai lag kräver och, märk väl: som människan gör utan lag-anden och alltså blott med oavlad och ofödd naturkraft. Detta skall beaktas. Ty i annat fall kommer Paulus i en oförsonlig motsats till Kristus. Och det är just i en sådan motsats den efterlutherska förfalskarekyrkan ställt honom, varom mer längre fram.

2

Trons gärningar enligt Jakob

»Du tror, att Gud är en. Däri gör du rätt; också de onda andarna tro det och bäva. Men vill du då förstå, du fåkunniga människa, att tron utan gärningar är till intet gagn! Blev icke Abraham, vår fader, rättfärdiggjord genom gärningar, när han frambar sin son Isak på altaret? Du ser alltså, att tron samverkade med hans gärningar, och genom gärningarna blev tron fullkomnad, och så fullbordades det skriftens ord, som säger: 'Abraham trodde på Gud, och det räknades honom till rättfärdighet'; och han blev kallad Guds vän.

I sen alltså, att det är genom gärningar, som en människa bliver

rättfärdiggjord och icke genom tro allenast. Och var det icke på *samma sätt med skökan Rahab? Blev icke hon rättfärdiggjord genom gärningar, när hon tog emot sändebuden och sedan* på *en annan väg släppte ut dem. Ja, såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningar död»* (2:19–26).

Abraham frambar sin son Isak på altaret. Därmed gjorde han Gud till sin Gud och ingen mer. Det var alltså en förstabuds-gärning, men en yttre sådan, alltså en fruktgärning. Och genom den blev han rättfärdiggjord.

Men det var icke första gången Abraham gjorde Gud till sin Gud och ingen mer. Och det var icke första gången han blev rättfärdiggjord.

Redan långt före Isakoffret hade Gud slutit förbundet med honom (1 Mos 15). Och det slöts på grundvalen av förstabudstro. Men denna tro var en rent inre förstabudsgärning utan någon yttre provgärning. Det heter blott: »Abraham trodde på Gud, och det räknades honom till rättfärdighet.» Där gjorde han Gud till sin Gud och ingen mer. Där ha vi Abrahams stamgärning. Och den räknades honom till rättfärdighet. Det var stamrättfärdiggörelsen på grundvalen av stamtron.

Och denna tro fick sedan genomgå många och svåra prov, både inre och yttre, i elds- och klo-Kanaan. Men i dem alla förblev hon, i det stora hela, orubblig stamgärning. Och ur dem alla framgick hon såsom en allt starkare och renare stamgärning i förening med allt starkare och renare fruktgärningar. Och genom varje sådan frukt- eller provgärning blev Abraham ånyo rättfärdiggjord. Det är frukträttfärdiggörelsen genom fruktgärningen, som räddar stamgärningen.

Och Isakoffret är det hårdaste provet. Och på det visar Jakob såsom exempel på fruktgärning med frukträttfärdiggörelse. Ty märk: han sätter denna gärning i samband med stamgärningen. Han visar nämligen tillbaka på den grundläggande stamtron med den grundläggande stamrättfärdiggörelsen. Ty så säger han: »och så fullbordades det skriftens ord, som säger: Abraham trodde på Gud, och det räknades honom till rättfärdighet». Detta ord fick alltså sin fullbordan genom Isakoffret. Och vari bestod denna fullbordan? Jo, däri att Isakoffrets fruktgärning för alla tider och evigheter ådagalade, att stamgärningen, som vid förbundets ingående räknades till rättfärdighet, var en äkta stamgärning, då den stod orubbligt förstabudsstånd och utvecklade oövervinnelig förstabudsenergi i detta fruktansvärda, ja, fasansfulla fruktprov på Moria berg.

Tron fullkomnas genom gärningarna, säger Jakob. »Du tror, att Gud är en. Däri gör du rätt. Också de onda andarna tro det och bäva.» Den tron, *att* Gud är en, är en rätt tro. Men den är blott den historiska och försanthållande tron. Och den räcker icke till för rättfärdiggörelse. Den måste fullkomnas. Och det sker blott genom gärningar. Den tron, *att* Gud är en, måste övergå i den tron, som *gör* Gud till En och ingen mer, och det både genom stamgärning och fruktgärningar. Därmed är den historiska och försanthållande tron fullkomnad.

Tron utan gärningar är död eller till intet gagn, säger han. Naturligtvis; ty den där tron, att Gud är en, är ett skal utan kärna. Men den tron, som *gör* Gud till En, är kärnan. Kärntron är stamgärningen med sina fruktgärningar. Den tron, att Gud är en, är utan liv; den tron,

som gör Gud till En, är liv. Stamgärningen är trons stamliv, fruktgämingarna äro trons fruktliv.

Samma sak uttrycker han i denna bild: »Ja, såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningar död.» Alltså: den där tron, *att* Gud är en, är en livlös kropp, men den där tron, som *gör* Gud till En, är livet i denna kropp. Ty denna senare tro består i gärningar, nämligen stamgärningen med sina fruktgärningar. Där dessa gärningar icke finnas, där finns icke liv. Ty det andliga livet finns i tid och evighet aldrig till i någon annan gestalt än såsom *tubudsgärning.*

Abraham stod det evigt avgörande provgärningsståndet på Moria berg. Och dit upp måste tron med själve Isak. Och vägen dit går ofta över många förstabudsberg. Moria är det högsta av dem alla. Det är det för-pingstliga Sions berg. På det stodo de för-pingstliga jättarna och jättinnorna in i den kvalfullaste död. Längre än till Moria kommo de icke i tiden. Ty det berget är *ett* med de 10 dagarnas valplan. Här stodo de färdiga att mottaga den utlovade anden. Och i dödsrikets paradis fingo de den, då den heliga skaran med den uppståndne i spetsen satte sig i rörelse mot det högre paradiset.

De kommo icke längre än till Moria, sade vi. Här ha vi alltså skillnaden, riksgränsen mellan den för-pingstliga och den efter-pingstliga tron. Den förra kom icke längre än till valplanet. Därav den mångtusenåriga sucken efter Israels tröst. Men genom den stora troheten mot det lilla sanningsmått, som de ägde, kunde den ruvande lag-anden, hos många av dem, utveckla en ovanligt stark och ren rot-ande, som i mångt och mycket ersatte den utlovade anden, så att deras tro, som i förhållande till riksgränsen blott var en bidande rot-tro, står såsom mönstertro för alla kommande tider och folk. Också ersattes pingstanden genom underbara ingripanden och personliga uppenbarelser av förbundets ängel, något som ju varje rotmänniska, vilken sätter rätt kurs, kursen på Sions berg, än i dag får erfara i svåra eller viktiga lägen och förhållanden, där rot-tron icke räcker till.

»Och var det icke på samma sätt med skökan Rahab? Blev icke hon rättfärdiggjord genom gärningar, då hon tog emot sändebuden och sedan på en annan väg släppte ut dem?»

Rahab härbärgerade och räddade sändebuden; och det med fara för eget liv. Det var alltså en äkta andrabudsgärning, men en yttre sådan, alltså en fruktgärning. Och genom den blev hon rättfärdiggjord, säger Jakob.

Där fanns sålunda hos henne en inre första- och andrabudsgärning såsom stamgärning, ur vilken denna fruktgärning framgick. Och denna sin stamgärning uttryckte hon så: **»Herren eder Gud, är Gud, uppe i himmelen och nere på jorden» (**Jos 2:ll**).** Hon hade alltså långt före sändebudens ankomst gjort Gud till sin Gud och ingen mer, och därmed gjort nästan till sin broder. Ty de två gärningarna sitta ihop som elden och värmen. Denna tvåsidiga gärning var hennes stamgärning, stamliv eller stamtro.

Men denna stamgärning måste prövas. Den måste visa sig såsom fruktgärning. Och provet kom. Sändebuden stego in. Jerikos konung begärde deras utlämnande (v. 3). Men det hade varit deras död. Nu måste andrabudsgärningen fram. Här krävdes kraftutveckling. Och i

segerrik andrabudsenergi räddade hon deras liv.

Denna yttre andrabudsgärning räddade den inre andrabudsgärningen och därmed den inre förstabudsgärningen. Hade denna yttre andrabudsgärning uteblivit, då hade den inre andrabudsgärningen dött och dragit den inre förstabudsgärningen med sig i döden. Och därför hade Rahabs andrabudsgärning samma rättfärdiggörande kraft som Abrahams förstabudsgärning. Båda två äro frukter. Och frukten rättfärdiggör eller frälsar trädet. Där den finns, där får trädet stå. Där den icke finns, där hugges trädet bort. Så frälsa fruktgärningarna den frälsta människan.

Också se vi, att Jakob tillämpar bilden av den döda kroppen även på Rahabs gärning. Likasom Abrahams tro *utan* förstabudsgärningen på Moria berg hade varit en död tro, så hade Rahabs tro *utan* andrabudsgärningen mot sändebuden varit en död tro.

Gärningstron eller den tro, som består i levande första- och andrabudsgärningar, är den försanthållande trons ande. Ty denna gärningstro är den subjektiverade tubudsanden.*

Jakob indrager alltså både första- och andrabuds-fruktgärningarna i rättfärdiggörelsen; och detta i fullkomlig överensstämmelse med Kristus, som sätter alla bergspredikans gärningar såsom villkor för frälsning.**

Och likasom Kristus bekämpar den ihåliga kattbjörnstron och skökotron, som icke hava det eviga livet, tubudslivet, i sig, och som följaktligen icke äro det goda trädet, stamgärningen med sina fruktgärningar, så bekämpar även Jakob, särskilt i vår text, den döda tron, som blott tror, *att* Gud är en, *att* han finnes till, *att* han skapat och försonat världen o. s. v.

Men Jakob har ordet tro även i betydelse av den tro, som *gör* Gud till En och nästan till broder (1:3, 6; 2:1, 5; 5:15), alldeles såsom Kristus, som innefattar allt i tron. Och det är denna tro, som han i vår text kallar *gärningar*.

Ty märk: likasom Kristus icke känner till något annat evangelium än bergspredikan, vars gärningar han just därför sätter såsom det absolut oeftergivliga villkoret för frälsning, så känner icke heller Jakob till något annat evangelium än »lagen», frihetens fullkomliga lag, som just är bergspredikan eller »Andens lag». Och i fullkomlig överensstämmelse med evangelium såsom varande denna lag känner Jakob icke till någon annan frälsande tro än vad han kallar den **»verklige göraren»** (l:25), tubudsgöraren, alldeles såsom Kristus.

Och denne **»Görare»** kommer enligt Jakob till stånd blott på födelseväg (1:18), alldeles såsom Kristi **Byggare** (Matt 7:24; Joh 3:3–6)*. Jakobs »verklige görare» och Kristi »förståndige byggare» äro alldeles samma person. De äro den födda, den subjektiverade bergspredikan eller Sions lag.

---

* Rahabs gärning var från vår synpunkt icke ren. Ty hon ljög, då hon sade till konungens sändebud, att spejarna redan gått, under det att hon gömt dem på taket (v. 4–6). Men lögn och list ansågos hos hedningarna icke såsom något ont. Det var alltså för Rahab en omedveten synd, som bortsköljdes från hennes ande genom den ruvande laganden, den förpingstlige försoningsanden.

** Men lägg märke till, att Jakob har ordet rättfärdiggöra endast i betydelse av frukträttfärdiggörelsen. Härom mer längre fram.

* Vad vi förut kallat »byggmästare», kalla vi nu för korthetens skull »byggare».

Denne »görare» är följaktligen just en *»verklig»* görare, ty han är *född* görare, han är tubudslagen själv i personlig gestalt; han är den *personliga* stamgärningen och just därför den *sekundliga* stamgärningen, och såsom sådan står han sekundligt beredd av Gud till »goda gärningar». Denne »verklige görare» är just vad Jakob i vår text kallar den försanthållande trons »ande».

Och så äger en fullkomlig överensstämmelse rum mellan Kristus och Jakob i fråga om trons gärningar.

Låt oss stanna nu ett ögonblick inför rättfärdiggörelsen genom andrabudsgärningen.

»Allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna» (Matt 7:12). »Detta är lagen och profeterna.» Så stor vikt lägger Kristus på andrabudsgärningen. Och »lagen och profeterna» äro på nytestamentlig grund evangelium. Sålunda är andrabudsgärningen evangelium, det födda, subjektiverade andrabudsevangeliet.

Och hade andrabudsgärningen fått vara vad den är, det rättfärdiggörande andrabudsevangeliet, då hade det sett annorlunda ut i kristenheten, än vad det nu gör. Det är just den uteblivna andrabudsgärningen, som dragit över mänskligheten den gräsliga förbannelse, som nu rasar i alla land, och *i synnerhet i de kristna länderna.*

»Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon; och den som har matförråd, han göre sammalunda» (Luk. 3:11). Enligt kärlekens lag, som är högsta lag, har min nödlidande nästa äganderätt till allt det jag äger ända in till livklädnaden n:r 1 och brödet n:r 1. Det är, ända in till min egen nödtorft. Livklädnaden n:r 2 och brödet n:r 2 tillhöra min nakne och hungrige broder.

Och denna livklädnad n:r 2 och detta bröd n:r 2 representera många millioner kronor, som under århundradenas lopp stulits från de fattiga i vårt land. Här finnas mångtusen rika, som leva flott på de fattigas »livklädnad och bröd». Många hava ätit och druckit sig feta på de hungrigas andel i jordens goda. Många rockar och kjolar i garderoberna äro stulna från de nakna. Många hus och palats äro byggda för de huslösas penningar. Tusentals bord äro dukade med rätter, som rövats från de svältande o. s. v. Tjuvsamhället är fullpackat av rov och vimlar av rövareslödder, som till och med skryter över sina hjärtlösa bragder.

Och denna himmelsskriande stöld har fått fortgå släkte efter släkte under den lutherska förfalskarekyrkans lärohägn. Hon har varit och är ännu övermåttan ivrig och kvick att alltid och överallt peta bort, ja, bannlysa andrabudsgärningen ur evangelium och ur rättfärdiggörelsen, och därmed berövat denna gärning sin rättfärdiggörande livsnerv och förpliktelse.

Men nu är vedergällningens dag inne. De föraktade och förtrampade, bestulna och bortvräkta skarorna samla sig kring de röda fanorna. Och de komma att just i sataniskt andrabudslös ande möta just den sataniskt andrabudslöse ande, som tiderna igenom förtryckt och bestulit dem. Högerdjuret har skapat och retat på sig vänsterdjuret. Och det senare kommer att taga andrabudshämnd på Herrens hämndedag. Den dagens andesol skall bränna djurmänniskorna med eld och stark hetta (Upp

16:8, 9). Och den elden brinner redan nu överallt i vårt land. Den elden är den ömsesidiga förbannelsen, som följer den ömsesidigt uteblivna andrabudsgärningen. De stulna millionerna komma att på ett eller annat sätt tagas ut, och det intill sista skärven, även om det måste ske under strömmar av blod. Bajonetterna, på vilka tjuvdjuret stöder sig, visa sig alltmera opålitliga.

Men såsom det i vårt land finnes icke blott en luthersk förfalskarekyrka utan även en äkta luthersk kyrka, så finnes här icke blott ett tjuvsamhälle, över vars ägodelar och barn Guds förbannelse vilar, utan även ett andrabudssamhälle, där invånarnas *flere* eller *färre* ägodelar ävensom deras barn äro helgade genom andrabudsgärningens rättfärdiggörelse. Och nu få dessa oskyldiga lida med de skyldiga. Men denna så kallade »orättvisa» blir förvandlad i den härligaste rättvisa. Ty dessa andrabudsrättfärdigas lidande är ett födslokval, som sammanhänger med det allmänna världsfödslokval, vilket framföder den tusenåriga världsrättvisan, i vilken både rik och fattig både *gör* och *får* sin fulla andrabudsrätt.

Men, men, I Herrens heliga, akten eder för skökans andrabudslösa evangelium, andrabudslösa tro och andrabudslösa rättfärdiggörelse, som i mångtusen hjärtan banat och banar väg för denna himmelsskriande andrabudslöshet hos både rik och fattig, och för denna fasansfulla andrabudsförbannelse, som nu söndersliter och uppfräter vårt folk. Och ännu är det blott den *uppgående* vredessolen på vredens dag — vad skall icke då middagssolen bliva! Herre, Herre, vår Gud!

3

Trons gärningar enligt Paulus

»Det *kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han är en ny skapelse»* (Gal 6:15).

»I *Kristus Jesus betyder det intet huruvida någon är omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro, som är verksam genom kärlek»* (5: 6).

"Det kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han håller Guds bud» (1 Kor 7:19).

»Vi *hålla före, att människan göres rättfärdig genom tro, utan laggärningar»* (Rom 3:28).

I det föregående ha vi sett, att den frälsande tron enligt Kristus är den »förståndige **Byggaren»,** vilken på födelseväg framkommer ur bergspredikan såsom säden, och vilken därför, just i gestalten av en Guds skapelse, både gör bergspredikan och är själva bergspredikan såsom gjord, och därmed står sekundligen beredd till bergspredikans fruktgärningar.

Och vi hava även sett, att den frälsande tron enligt Jakob är den »verklige **Göraren»,** vilken på födelseväg framkommer ur den »fullkomliga lagen» såsom säden, och vilken därför, just i gestalten av en Guds skapelse, både gör den fullkomliga lagen och är själva denna lag såsom gjord, och därmed står sekundligen beredd till den fullkomliga lagens fruktgärningar.

Och därjämte ha vi sett, att Gud av idel barmhärtighet räknar denna

tro till rättfärdighet eller räknar denne Byggare för en fullkomlig byggare, ehuru han aldrig en sekund gör bergspredikan i syndfri fullkomlighet, och räknar denne Görare för en fullkomlig görare, ehuru han aldrig en sekund gör den fullkomliga lagen i syndfri fullkomlighet.

Och månne Paulus har någon annan frälsande tro än Kristus och Jakob? Ja, har han det, då be vi Gud bevara oss för Paulus. Men han har icke någon annan. Även Pauli tro framkommer på avlelse- och födelseväg. Han känner ingen annan frälsningsväg än denna, såsom vi sett i vårt 6:e kapitel. Men han kallar den oftast rättfärdiggörelse. Ty han vill sätta frälsningen genom evangelium eller »Andens lag» i den skarpaste motsats till den falska frälsningen genom Sinai lag (Apg 13:38, 39), i vilket andelösa frälsningsväsen han själv varit fången ända intill dödligt hat mot evangelium och dess bekännare; varemot de andra apostlarna begagna ordet nyfödelse, därmed sättande frälsningen i den skarpaste motsats till »födelsen av kött» och det gamla väsendet genom den.

Och såsom Pauli tro framkommer på födelse- eller rättfärdiggörelseväg, så växer den också upp ur precis samma säd som Kristi och Jakobs tro, nämligen ur det paulinska lagevangeliet eller »Andens lag», som just är detsamma som Kristi bergspredikan och som Jakobs »fullkomliga lag».

Och denna Pauli pånyttfödande och födda tro är icke ett bud- och gärningslöst missfoster, utan hon är precis samma bud- och gärningsfulla barn som Kristi och Jakobs tro. Det visa de namn, som han giver detta barn. I vårt första textord kallar han det för **Nyskapelsen,** som är detsamma som **Nymänniskan,** vilken är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet» (Ef 4:24). Och i det andra kallar han det för **Verkaren** genom kärlek och i det tredje för **Budhållaren.** Kärt barn han många namn. Och Paulus sparar icke på sådana. Vi ha påvisat 20 i vårt 6:e kapitel. Och alla giva de oss den fullaste försäkran och visshet därom, att det är ett verkligt och välskapat barn och icke något missfoster. Härpå lägger han den största vikt. Naturligtvis; ty Gud skall kunna »räkna det för ett barn». Och då måste det ju finnas till och befinnas vara ett verkligt barn. Annars blir det ingen räkning av.

Sålunda: Vad Kristus kallar den »förståndige **Byggaren»,** och vad Jakob kallar den »verklige **Göraren»,** det kallar Paulus, bland annat, **Verkaren** genom kärlek. Och kärleken är tubuds-kärleken. Någon annan kärlek finns varken i himmel eller på jord.

Och på tron såsom varande just denne *verkare* lägger Paulus hela vikten, likasom Kristus på tron såsom *byggaren* och Jakob på tron såsom *göraren.* Ty så säger han ju: »allt beror på huruvida han har en tro, som är verksam genom kärlek». Det är alldeles detsamma som Kristus uttrycker ungefär så: allt beror på huruvida han har en tro, som »gör dessa mina ord», ty annars faller huset omkull; och alldeles detsamma som Jakob uttrycker ungefär så: »allt beror på huruvida han har en tro som är göraren, ty tron utan gärningar är till intet gagn». Man kunde nästan tro, att Paulus nyss hade läst slutorden i bergspredikan och Jakobs 2:a kapitel, då han nedskrev detta ord om verkaren. — Och här skramlar ju Paulus med samma tomma skal som Jakob. Jakobs skal är detta: »tron utan gärningar är till intet gagn.» Och Pauli skal är detta:

»det betyder intet huruvida någon är omskuren eller oomskuren.» Och med det skalet skrämmer han galaterna, alldeles som Jakob skrämmer sina läsare med sitt skal och alldeles som Kristus skrämmer sina åhörare med sitt skal, vilket är den oförståndige byggaren, »som hör dessa mina ord och icke gör efter dem», och vars hus föll omkull.

Pauli skaltro är Jakobs och Kristi skaltro. Ty en omskuren eller oomskuren, som icke är tubudsverkaren genom tubudskärleken, han har i bästa fall blott den tron, *att* Gud är en. Och den tron betyder intet för Paulus, utan den måste, likasom Jakobs och Kristi skaltro, fullkomnas genom gärningar eller genom tubudsverket, det är, hon måste övergå i den tron, som *gör* Gud till En och ingen mer och *gör* nästan till broder. På denna senare tro beror allt, säger han. Och alltså känner han icke till någon annan frälsande tro än denna. Och sålunda är tron enligt Paulus, likasom enligt Kristus och Jakob, *icke* rättfärdiggörande, *icke* frälsande, förrän hon verkar tubudsverket genom tubudskärleken eller är den sekundliga nyskapelsen i Kristus, den sekundliga stamgärningen i Kristi stamgärning. Ja, hon frälsar icke en sekund *förr*, än hon är den födde eller åtminstone avlade tubudsverkaren. Så länge hon icke är den, så är hon blott det skramlande skalet. Verkaren är kärnan eller den försanthållande trons ande. Så väl stämma Kristus, Jakob och Paulus överens. Och kära du! — *låt* dem det.

Och vad Kristus kallar den förståndige byggaren, och vad Jakob kallar den verklige göraren, det kallar Paulus även budhållaren. Och på den lägger han hela vikten, likasom Kristus på byggaren och Jakob på göraren. Ty så säger han ju: »Det kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren, utan därpå att han håller Guds bud.» Det är alldeles detsamma som Kristus uttrycker ungefär så: Det kommer icke an på om någon hör bergspredikan, utan därpå att han *gör* bergspredikan, ty annars faller huset omkull; och alldeles detsamma som Jakob uttrycker ungefär så: Det kommer icke an på om någon är ordets eller den fullkomliga lagens hörare, utan därpå att han är ordets görare, ty tron utan gärningar är till intet gagn. Sålunda är Pauli tanke precis på pricken Kristi och Jakobs tanke, blott uttryckt med andra ord.

Även här rycker Paulus fram med skalet. Och här skrämmer han korinterna med det, liksom han också skrämmer kolosserna med detsamma (3:9–11). Naturligtvis; ty en omskuren eller oomskuren, som icke är tubudshållare, han har i bästa fall blott den tron, att Gud är en. Och den tron betyder intet för Paulus, utan den måste, likasom Kristi och Jakobs skaltro fullkomnas genom gärningar eller genom tubudshållning, det är, hon måste övergå i den tron, som *gör* Gud till En och ingen mer, och *gör* nästan till broder. På denna senare tro kommer det an, säger han. Och alltså känner han icke till någon annan frälsande tro än denna. Och sålunda är tron enligt Paulus likasom enligt Kristus och Jakob, *icke* rättfärdiggörande, *icke* frälsande, förrän hon håller de tu buden eller *är* den sekundliga rättfärdighetsskapelsen i Kristus eller *är* Guds rättfärdighet i Kristus eller *är* den sekundliga stamgärningen i Kristi stamgärning. Ja, hon frälsar icke en sekund *förr*, än hon är den födde eller åtminstone avlade tubudshållaren. Så länge hon icke är den, så är hon blott det skramlande skalet. Budhållaren är kärnan eller den försanthållande trons ande. Så väl stämma Kristus, Jakob och Paulus överens. Och, kära du! — *låt* dem det.

Sålunda är Kristi byggare och Jakobs görare och Pauli nymänniska, verkare och budhållare en och samma person, en och samma tro, framkommen på en och samma födelseväg och ur en och samma säd.

Och denna nymänniska, verkare eller budhållare är den enda frälsande tro, som Paulus känner och erkänner, såsom vi tydligen se av hans ord.

Men nu är frälsningen tvåfaldig, nämligen dels den grundläggande stamfrälsningen genom och på grund av stamtron, som är stamgärningen, dels den dagliga ny- eller fruktfrälsningen genom fruktgärningar; eller: frälsningen är dels stamrättfärdiggörelsen, dels frukträttfärdiggörelsen.

Och huru mycket av denna frälsning inlägger Paulus i den tro, som han framställer i de tre första textorden, och varom vi nu talat? Jo, *hela* frälsningen, både stamfrälsningen och fruktfrälsningen, alldeles såsom Kristus i byggaren och Jakob i göraren.

Ty vi minnas, att Kristus med byggaren menar icke blott trädet, utan trädet bärande frukt, alltså både trons stamgärning och trons fruktgärningar, vilket ju tydligt framgår av bergspredikans slutord, som oeftergivligt förpliktar till bergspredikans *alla* gärningar eller till att både vara trädet och att bära frukt.

Och vi minnas även, att Jakob med göraren menar samma sak, vilket ju tydligt framgår av Abrahams och Rahabs exempel.

Och så menar Paulus med nymänniskan både trons stamgärning och fruktgärningar, både trädskapelsen och fruktskapelsen. Ty han talar ju om en människa, som »är i Kristus». Och en sådan måste bära frukt, annars faller hon ut ur Kristus, trädet hugges bort.

Och likaledes menar han med verkaren eller budhållaren både trons stamgärning och fruktgärningar, av skäl som nyss nämndes.

Och sålunda inlägger Paulus i nymänniskan, verkaren eller budhållaren *hela* den personliga frälsningen, både stamfrälsningen genom och på grund av stamtron och den dagliga fruktfrälsningen genom frukttron, alldeles såsom Kristus i byggaren och Jakob i göraren. Och därmed har han givit fruktgärningarna precis samma frälsande betydelse, som Kristus och Jakob givit dem. Allt beror på en tro, som är verksam genom kärlek, verksam både genom stamkärleken och fruktkärleken. Saknas den senare, då är trädet även enligt Paulus hemfallet till borthuggning. Allt kommer an på att hålla Guds bud, både genom stamgärning och fruktgärningar. Saknas de senare, då tillgripes yxan även enligt Paulus.

Och sålunda sätter Paulus den frälsande tron icke emot, *icke emot* Sinailagens krav. Utan likasom Kristus och Jakob sätter även Paulus tron i fullkomlig överensstämmelse med Sinailagens *evigt, evigt* oeftergivliga krav på en tubudsmänniska till både stamgärning och fruktgärningar, *evigt* oeftergivliga krav på tubudsverket i tubudskärleken, både såsom stamverk och fruktverk, *evigt* oeftergivliga krav på tubudshållning, både såsom stambudshållning och fruktbudshållning. — Pauli tro är, enligt hans *egna ord*, just lagkravets fullbordan *i dem, »som icke vandra efter köttet, utan efter anden»* (Rom 8:4), ty hon är den födda andelagen, i vilken Sinaikravet är fullbordat, hon är invärtes-Kristus (Kol 3:11) som är Sinai lag i personlig gestalt. Pauli frälsande tro är alltså **Lagfullbordaren** till både

stamgärning och fruktgärningar.

Vi ha nu sett, huru mycket Paulus inlägger i den tro, som han framställer i de tre första textorden, nämligen hela frälsningen: både stamfrälsningen genom stamgärningen och fruktfrälsningen eller den dagliga nyfrälsningen genom fruktgärningarna.

Men huru mycket inlägger han då i den tro, som han framställer i vårt fjärde textord, vilket lyder så: »Vi hålla före, att människan göres rättfärdig genom tro, utan laggärningar»? Jo, däri inlägger han blott *stamfrälsningen.* I denna tro innesluter han blott själva *barnet,* icke barnets fruktgärningar. Och även här följer han troget Kristi föredöme.

Ty vi minnas ju, att Kristus skiljer mellan stamgärningen och fruktgärningarna, eller mellan byggaren såsom *blott född* och hans fruktgärningar, eller mellan barnet och barnets fruktverk. Och på själva barnet, som är stamgärningen eller är bergspredikan i gestalten av ett barn, lägger han huvudvikten. Det se vi av det högtidliga och fruktansvärt allvarliga ordet om nyfödelsen, utan vilken ingen kan se eller inkomma i Guds rike, och utan vilken det alltså icke *kan* finnas några pingst-fruktgärningar. — Sålunda lägger Kristus stamfrälsningen just i nyfödelsen. Och Petrus och Johannes hava bibehållit just samma ord såsom uttryck för samma frälsning. De använda aldrig ordet rättfärdiggörelse. Likaså Jakob. Även han betecknar stamfrälsningen med ordet födas. Och han har även ordet rättfärdiggöras, men aldrig i betydelse av stamfrälsning, utan blott i betydelse av fruktfrälsning, såsom ju Abrahams och Rahabs rättfärdiggörelse genom fruktgärningar visar. Och även Paulus betecknar stamfrälsningen några gånger med ordet födelse, såsom vi sett. Men han har ordet rättfärdiggörelse såsom stående uttryck för stamfrälsningen, av skäl som vi nyss nämnt.

Sålunda lägga Kristus, Petrus, Johannes och Jakob stamfrälsningen i själva *barnet* eller i den tro, genom vilken Gud både skapar och framföder barnet, och som *är* själva barnet. Så även Paulus. Hans rättfärdiggörande eller stamfrälsande tro är nymänniskan, verkaren, budhållaren eller lagfullbordaren, betraktad blott *såsom barnet.* Därmed står Paulus på samma linje som Kristus och alla de andra apostlarna. Alla stå troget på »profeternas grund». Alla stå på det »stora förbundsordet». För dem alla är tron *förbundsbarnet* med Guds lagar i hjärta och sinnen och med Guds icke-ihågkommande av synden över sig. För dem alla står det evigt orubbligt, att »detta» och ingenting annat *»är», är, är* »det nya förbundet».

Och att tänka om Paulus, att han skulle hava dragit upp en splitter ny stamfrälsningslinje utanför avlelse- och födelselinjen och schackrat världen omkring med en tro, som icke står på profeternas, Kristi och de andra apostlarnas grund, och som icke är lagläggningens och lagskrivningens förbundsmässiga nyskapelse, och som alltså faller helt och hållet utanför det nya förbundet, vilket är idel skapelse — det är fult tänkt om Paulus. Så tänkte icke Luther, för vilken den rättfärdiggörande tron var »ett annat, nytt och rent hjärta», som just är förbundsbarnet. Men så tänker den efterlutherska förfalskarekyrkan om Paulus, hon som kallar sig luthersk, men icke *är* luthersk, då hon förkastar Luthers rättfärdiggörande tro.

Nej, Pauli rättfärdiggörande tro är den tro, *genom vilken* Gud *gör*

människan rättfärdig från orättfärdig eller gör henne till **förbundsbarnet** med Guds lagar i hjärta och sinnen eller gör henne till det goda trädet, som står berett att bära frukt; och *på grund av vilken tro* han räknar, håller, förklarar eller dömer henne rättfärdig.

Korteligen: Pauli rättfärdiggörande eller stamfrälsande tro är den tro, genom vilken Gud både **gör** människan rättfärdig och gör henne **rättfärdig,** både *föder* henne rättfärdig och *dömer* henne rättfärdig, såsom vi sett förut. Det är den paulinska rättfärdiggörelsens dubbelverk, som innefattar både skapelsehandlingen och förlåtelsehandlingen eller »rättfärdigandet», både verket i handling och verket i ord.

Alltså, då Paulus säger: Vi hålla före, att männniskan göres rättfärdig genom tro, utan laggärningar, så inlägger han i ordet tro blott själva barnet eller stamgärningen.

Men vad menar han då med dessa »laggärningar», som han skoningslöst bortstöter från rättfärdiggörelsen? Ja, med dem kan han icke mena stamgärningen, som består däri, att tron sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer, och sekundligen gör nästan till broder, och som är själva stamtron eller barnet. Ty då satte han ju tron i motsats till tron, så att tron skulle bortstöta eller utesluta tron vilket är omöjligt. Icke heller kan han mena trons fruktgärningar eller »goda gärningar», ty sådana *har* ju icke den blott födde. De finnas icke till i rättfärdiggörelsens stund. Ty i samma ögonblick som budhållaren bliver till genom avlelsen, sker roträttfärdiggörelsen, som alltså icke kan hava något att skaffa eller icke skaffa med gärningar som icke finnas till. Genom avlelsen eller roträttfärdiggörelsen står budhållaren blott »av Gud beredd till goda gärningar», som äro den förpingstliga sinnesändringens fruktgärningar, och som hava till uppgift att dagligen frälsa rotfrälsningen.

Och i samma ögonblick som budhållaren bliver till genom födelsen sker pingsträttfärdiggörelsen, som alltså icke kan vara emot pingstfruktgärningarna, då sådana icke finnas hos den nyfödde. Genom födelsen eller rättfärdiggörelsen står budhållaren blott »av Gud beredd till goda gärningar», vilka alltså likasom de förpingstliga fruktgärningarna falla helt och hållet utanför rättfärdiggörelsen och hava till uppgift att dagligen frälsa stamfrälsningen.

Sålunda: då Paulus säger: Vi hålla före, att människan göres rättfärdig genom tro, utan laggärningar, sätter han icke tron i något fientligt förhållande till fruktgärningar, lika litet som Kristus och de andra apostlarna sätta barnet i ett fientligt förhållande till barnets gärningar, *då sådana alls icke finnas till* varken hos den avlade eller nyfödde budhållaren. — I rättfärdiggörelsen tager Gud hänsyn till blott vad som finns och icke till vad som *icke* finns. Och det enda, som finns, är blott det han själv frambragt: barnet eller stamtron. Och det är detta han gör *rättfärdigt* eller rättfärdigar. — Och skulle människan t.ex. då hon står på valplanet göra sina gärningar till frälsningsgrund, då äro de icke *fruktgärningar,* utan *skökogärningar,* som störta henne tillbaka i fruktansvärd skräckveckoeld, där alla dessa gärningar måste flyta bort som slagg eller bliva hennes eviga undergång. — Och om pingstmänniskan gör sina gärningar till frälsningsgrund, då äro de icke *fruktgärningar,* utan *skökogärningar,* som riva upp hennes

rättfärdiggörelse och störta henne tillbaka i fruktansvärd straffskola med fara att helt och hållet till både ande, själ och kropp flyta ned såsom slagg i den evigt brinnande slaggsjön. Så allvarlig är rättfärdiggörelsens nåd. Ty både stamgärningen och fruktgärningarna äro livsnåd, som är det finaste och finkänsligaste element i himmel och på jord, ty de äro Kristus, kommen till gestalt i människan. Och denna *subjektiverade* Kristus-gestalt finnes till blott så länge Kristus är den sant *objektiverade,* det är, blott så länge han tages förstabudsmässigt, såsom frälsaren *allena utan* självfrälseri, såsom Guds fyrsidiga förstabuds-allt *allena utan* något biträdande själv-allt, såsom Guds tusenfaldiga andrabuds-helhet *allena utan* någon biträdande själv-helhet. Och därför kastas människan ideligen tillbaka i straffskoleperioder, ända tills hon lärt sig att stå stamgärningens sekundliga nådastånd inne i Kristi sekundliga stamgärning och att stå fruktgärningarnas dagliga nådastånd inne i Kristi dagliga fruktgärningar.

Sålunda menar Paulus med »laggärningar» varken stamgärningen, som är själva tron, ej heller fruktgärningarna, som icke finnas till i rättfärdiggörelsens stund.

Också kan han ju icke sätta tron i motsats till de evigt oeftergivliga gärningar, som Sinai lag kräver och som Sions lag skapar och som just äro tron till både stamgärning och fruktgärningar. Ty då skulle tron stå utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen och alltså vara laglös. Och då skulle Gud i rättfärdiggörelsen godkänna en tillvaro utanför tubudskärleken, utanför tubudsrättfärdigheten, utanför tubudsnåden, utanför tubudsanden, utanför tubudsevangeliet, alltså godkänna självviskheten.

Men vad menar han då med dessa gärningar, som han bannlyser ur den rättfärdiggörande tron? Jo, vi snuddade nyss vid det ena slaget av dem. De äro precis samma gärningar, som Kristus och Jakob lika skoningslöst bannlysa, nämligen kattbjörnsgärningarna i eget namn och skökogärningarna »i Guds namn». Ty de förra eller världsmänniskans gärningar enligt samvetslagen och enligt Sinai lag och skökogärningarna enligt samma lagar stå *utanför* avlelsen och födelsen, och äro alltså *»egna* gärningar» eller *»egen* rättfärdighet», som hos skökan är egenrättfärdighet. De äro alltså gärningar, i vilka Gud icke får vara med, och som alltså icke hava sitt ursprung i Gud eller skapelsebestånd i honom. Det är *dessa* gärningar, som Paulus för liv och död håller fjärran från rättfärdiggörelsen. Naturligtvis, *naturligtvis;* ty skulle människan kunna rättfärdiggöras genom dem, då vore ju Kristus *alldeles* överflödig, och Sinai lag vore frälsaren allena; vilket ju vände upp och ned på hela Guds frälsningsplan. Därav den paulinska glöden och skärpan beträffande rättfärdiggörelse genom *tro, »utan laggärningar»*.

Men här sätter den efterlutherska förfalskarekyrkan Paulus i en oförsonlig motsats och motsägelse mot Kristus och alla apostlarna. Ty när Paulus säger: människan göres rättfärdig genom tro, utan laggärningar, då påstår hon, att han med dessa gärningar menar »lagens gärningar» eller de gärningar som Sinai lag kräver och Sions lag skapar, och att han sålunda sätter tron i den skarpaste motsats till de tu budens både stamgärning och fruktgärningar, och att sålunda Pauli allena

rättfärdiggörande tro är alldeles *laglös, budlös* och *gärningslös,* eller är, såsom hon säger, »ett blott och bart instrument», ett mellanting mellan lag och icke-lag och alltså icke hörande till någondera. Denna tro står alltså helt och hållet utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen och därmed helt och hållet utanför det nya förbundet, men säges dock vara nytestamentligt frälsande.

Just här ligger själva källan till hennes fanatiska raseri mot allt vad lagens gärningar heter, både Sinai och Sions. Ty hon skall för liv och död hålla tron laglös och gärningslös, annars är den icke frälsande, säger hon. Och detta falska nit för en rättfärdiggörande tro, som står *utanför* lagläggningen och lagskrivningen, vilka just *äro* den allena frälsande förbundstron, och detta rasande krig mot denna lagläggning och lagskrivning, som för ingen del får vara vad de äro: den enda nytestamentliga frälsning, som skriften känner — detta har under tidernas lopp tillfogat vårt folk ett genomsyrande fördärv av laglöshet och gärningslöshet.

Hon låter alltså Gud i rättfärdiggörelsen godkänna en tillvaro utanför kärleken, utanför livsrättfärdigheten, utanför livsnåden, utanför Kristi ande, utanför tubudsevangeliet, utanför bergspredikan, utanför »Andens lag», utanför det petrinska och johanneiska budet, utanför Jakobs fullkomliga lag. Hon låter alltså Gud rättfärdiga själva självviskheten! Och vad är den efterlutherska förfalskareandligheten, i *stort sett,* om icke en i grunden obruten och rättfärdigad självviskhet, som just är den i Rom. 7:e sig slingrande ormen med lammhorn! Vilket ohyggligt själafördärv släkte efter släkte! Vilka skador har icke denna frälsta och kristnade självviskhet tillfogat Guds rike och gör det ännu! Och vilken förblindande och förvirrande sammankoppling av Lammet och vilddjuret, ja, ända därhän att varje kyrkoförsamling i vårt land blivit högtidligen från predikstolen kallad »denna kristliga församling»!

Den efterlutherska förfalskarekyrkan håller den rättfärdiggörande tron *strängt* utanför födelsen. Den får på intet vis tillhöra den nya skapelsen. Den har alltså intet ursprung i evangelii, i bergspredikans eller den fullkomliga lagens säd och framkommer icke på Kristi och apostlarnas födelseväg och är alltså icke Kristi och apostlarnas allena frälsande barn; utan är ett *missfoster,* som den efterlutherska skökan fött och alltjämt föder i äktenskapet med kattbjörnen, och som hon i århundraden prackat på vårt folk. Ej underligt då, om detta folk börjar visa sig vara ett riktigt missfoster.

Sålunda bestå trons gärningar enligt Paulus, likasom enligt Kristus och Jakob, dels i den pånyttfödande eller rättfärdiggörande tron själv såsom den stamgärning, vilken sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer, och sekundligen gör nästan till broder, dels i trons rättfärdiggörande fruktgärningar.

På dessa senare lägger han samma nyfrälsande vikt som Kristus och Jakob. Det ha vi sett t.ex. av detta ord: allt beror på en tro, som är verksam genom kärlek, nämligen verksam icke blott genom stamkärlek utan även genom fruktkärlek.

Och detta fruktverk inskärper han eftertryckligt även i detta ord: »Arbeten också nu med fruktan och bävan på eder frälsning ... Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning» (Fil 2:12, 13).

Filipperna voro så grundligt frälsta, att de voro Pauli »fröjd och krona» (4:1). Och dock ålägger han dem ett arbete på deras *frälsning* med fruktan och bävan. Det är just vad Jakob kallar rättfärdiggörelse genom gärningar.

Men i detta arbete skall Gud vara med, annars blir det icke ett nyfrälsande, utan ett frälsningsupprivande arbete. Han verkar inne i den stamfrälsta människan både fruktviljan och fruktgärningen. Men hon måste vilja den vilja, som han vill i henne, och göra den gärning, som han gör i henne. Och det med fruktan och bävan. Ty utebliva de tubudsgärningar, för vilka hon genom tubudsstamgärningen står av Gud beredd, då dör stamgärningen.

Och detta arbete på den frälsta själens dagliga nyfrälsning skall fortgå, vare sig det känns »ljuvt eller lett», både i godan och ondan dag, både då allting dryper av Sions olja och då allting är torrt, torrt, torrt. Just så visar sig tron vara en *skapelse* och icke en känslobubbla, som strax krossas mot provets stötestensvilja.

Detta arbete på den frälsta själens dagliga frukt- eller provfrälsning kräver oavlåtlig aktsamhet, vaksamhet och flit och blir så småningom de heligas saliga helgelsehantverk. Dessa heliga budhållare- och verkarejättar i kärleken stå oavlåtligen spejande efter att göra gott, rätt och sant och efter att få genomgå prov, prov, ja, prov in i döden för den käre frälsarens Jesu Kristi skull, som älskat dem in i döden, och som sekundligen bär dem i sin överjordiska och övervärldsliga stamkärlek. En sådan var Paulus. Vid livets afton kunde han säga: *»Jag har kämpat den goda kampen, jag har full bordat mitt lopp, jag har bevarat tron»*(2 Tim 4:7).

Vid sidan av detta Pauli ord till filipperna sätta vi ett ord av Petrus till emottagarna av den för alla lika dyrbara tron (II: 1: 1). Det är det petrinska trosordet och lyder så:

»Eftersom hans gudomliga makt har skänkt oss allt som hör till liv och gudaktighet... så *använden ock I därför all flit att i eder tro ådagalägga dygd, i dygden förståndighet, i förståndigheten återhållsamhet, i återhållsamheten tålamod, i tålamodet gudaktighet, i gudaktigheten brödrakärlek, i brödrakärleken allmännelig kärlek»(v.* 3–7).

Här se vi, huru mycket Petrus inlägger i tron, nämligen de 7 heliga trostingen. Och de äro allihop, hela Sinai tubudslag i gestalten av Sions födda tubudslag eller det födda petrinska »budet», som är evangelium. Han inlägger sålunda allt i tron, likasom Kristus och de andra apostlarna.

Allt detta är »skänkt» i gestalten av den dyrbara stamtron, som gör Gud till sin Gud och ingen mer, och gör nästan till broder, och som alltså innefattar stamdygden, stamförståndigheten, stamåterhållsamheten, stamtålamodet, stamgudaktigheten, stambrödrakärleken och den allmänneliga stamkärleken. Detta är det Petrinska barnet.

Och märk nu hans tankegång: »använden därför **all flit** (i grundtexten: spudän pasan), att i eder tro ådagalägga dessa 7 ting. Gören I det, då ären I icke utan *frukt* (v. 8). Men gören I det icke, då haven I glömt reningen, stamreningen från de forna synderna (v. 9), och alltså har stamrättfärdiggörelsen gått upp. — Men om I använden all *flit*

att ådagalägga dessa 7 ting, då gören I eder kallelse och utkorelse fast så att I icke någonsin fallen (v. 10). På det sättet frälsen I eder stamfrälsning.»

Detta är den petrinska fruktfrälsningen. Petri »all-flit» och Pauli arbete »med fruktan och bävan» äro samma sak.

Det finns blott en flit på jorden: den sekundliga **stam-fliten:** att stå sekundligt stamgärningsstånd i Kristi sekundliga stamgärning, och den dagliga **frukt-fliten:** att stå dagligt fruktgärningsstånd i Kristi dagliga fruktgärningar.

Det finns blott en flit på jorden: **all-fliten,** som är fliten i all flit. Utan denna all-flit är all flit blott den flitiges nedgrävande av sig själv i mullen.

4

Trons gärningar enligt Luther

»Tro är ej den mänskliga inbillning och dröm, som somliga anse för tro… När de höra evangelium, så falla de till, och göra sig av egna krafter i hjärtat en tanke, som säger: Jag tror. Det hålla de då för en rätt tro. Men så som det är en mänsklig dikt och tanke, som hjärtats grund aldrig erfar, så gör han ock intet, och ingen bättring följer därpå.» (Ur förordet till Romarebrevet).

»Den kristna tron är ingen overksam egenskap… Nej, Kristus är i själva tron... Tron gör oss alltså rättfärdiga, emedan hon omfattar och besitter denna skatt, nämligen Kristus, och har den närvarande hos sig... Kristus gestaltar och med sitt innehåll uppfyller tron. Alltså är den med tron omfattade och i hjärtat boende Kristus den kristliga rättfärdigheten, för vilkens skull Gud aktar oss rättfärdiga och skänker oss det eviga livet.» (Den större förklaringen över Galaterbrevet, kap. 2:15).

»För det nionde... Vill du fullborda alla bud, bliva kvitt ditt onda begär och din synd, si, tro då på Kristus, i vilken dig tillsäges all nåd, rättfärdighet, frid och frihet: tror du, så har du det; tror du det icke, så har du det icke. Ty det som bliver dig omöjligt med alla dina gärningar efter buden, som måste vara många och dock till ingen nytta, det bliver dig lätt och behändigt genom tron. Ty jag har korteligen innefattat allting i tron, så att den som har henne, han skall hava allting och varda salig; den henne icke har, skall ingenting hava. Sålunda giva Guds tillsägelser vad buden fordra, och fullgöra vad buden kräva, på det att allt må vara Guds eget, både bud och fullbordan. Han bjuder allena, han fullbordar ock allena» ...

»För det trettonde ser du nu här, av vilken anledning så mycket med rätta tillskrives tron, att hon fullbordar alla bud och gör from, alla andra gärningar förutan. Ty du ser här, att hon allena fullbordar det första budet: Du skall ära din Gud... Därför är tron allena människans rättfärdighet och alla buds fullbordan. Ty den som fullbordar det första budet, han fullbordar ock förvisso lätteligen alla andra bud». (Ur skriften: »Om en kristen människas frihet»).

»Tron är det första och högsta allra ädlaste goda verk.» (Se Bibelforskaren för 1896, sid. 252).

Här se vi, huru mycket Luther inlägger i tron. Han »innefattar

allting» i henne, alldeles såsom Kristus och alla apostlarna.

Och här se vi ock, vad han menar med den rättfärdiggörande tron. Hon är icke en inbillning eller dröm eller en overksam egenskap eller ett tomt skal i hjärtat. Nej, Kristus är i själva tron och gestaltar och uppfyller henne med sitt innehåll, eller såsom han uttrycker det i sin rättfärdiggorelselära: genom tron få vi ett annat, nytt och rent hjärta, som alltså innerst är Kristi hjärta. Ty Kristi hjärta och det troende hjärtat äro ett i ett outsägligt innerligt förbund. Sådan är den oförfalskade lutherska rättfärdiggörelse-tron.

Lägg så märke till, att Luther sätter den rättfärdiggörande tron i fullkomlig överensstämmelse med Sinai evigt oeftergivliga lagkrav, alldeles såsom Kristus och alla apostlarna. Ty så säger han: »Vill du fullborda alla bud, bliva kvitt ditt onda begär och din synd, såsom buden kräva och fordra, si, tro då på Kristus, i vilken dig tillsäges all nåd, rättfärdighet, frid och frihet: tror du, så har du det; tror du det icke, så har du det icke. Ty det som bliver dig omöjligt med alla dina gärningar efter buden, vilka gärningar måste vara många och dock till ingen nytta, *det bliver dig lätt och behändigt genom tron.»*

Sålunda sätter han icke den rättfärdiggörande tron i fientlig motsats till lagkravet. Nej, tvärtom: tron fullbordar lagkravet »lätt och behändigt», ja, tron är alla buds fullbordan, säger han. Se, det är på pricken Kristi och apostlarnas tro.

Men däremot sätter han tron, såsom vi se, i den skarpaste motsats till de gärningar, som göras *utan* tro, och vilka just äro Pauli »laggärningar», eller kattbjörnsgärningarna och skökogärningarna. Och alltså står han även här i full överensstämmelse med Kristus och alla apostlarna.

Tron är alla buds fullbordan, säger han. Den rättfärdiggörande tron är alltså enligt Luther: Budfullbordaren, som är alldeles samma person som Kristi byggare, Jakobs görare och Pauli nymänniska, verkare, budhållare och lagfullbordare.

Och trons budfullbordan kallar han en gärning. Ty så säger han: Tron fullbordar alla bud och gör from, alla *andra* gärningar förutan. Ja, han går så långt, att han kallar tron för *»det första och högsta allra ädlaste goda verk.»* Starkare kan den sanningen, att tron är en gärning, aldrig betonas. Tron både fullbordar buden och är budens fullbordan, både gör buden och är budens gärning. Luthers *Budfullbordare* är stamgärningen, stamverket.

Man har beskyllt Luther för en svår villfarelse, då han lärde, att tron är en gärning eller ett gott verk. Men han har starka stöd i skriften, såsom vi sett särskilt av Kristi slutord i bergspredikan. Ty tron är för Kristus just den Guds och människans gemensamma födelsegärning, som både gör bergspredikan och är bergspredikan såsom gjord. Gud är mannen; människan är kvinnan; tron är det gemensamma barnet, det gemensamma »goda verket». Och just detta barn menar Luther, då han talar om tron såsom en gärning eller ett verk. Därför se vi honom ofta visa till pingst, då han talar om den rättfärdiggörande tron.

Luther låg tillräckligt djupt i trons väsen för att kunna se och praktisera detta väsen såsom en gärning. Och det kräves ett gott stycke utfödelse ur otrons stamgärning för att kunna se tron såsom en stamgärning. Och det kräves en **hel**-födelse för att kunna fasthålla tron

såsom stamgärningen. Att sekundligen göra Gud till sin Gud och ingen mer och att sekundligen göra nästan till broder, så att människan *är* en sekundlig tubudskärlek, tubudsrättfärdighet, tubudsnåd, tubudsande eller ett sekundligt tubudsevangelium ut i fingrar och tår, ut i själva skinnet, det är förvisso en gärning, som tager den födda människans hela ande, själ och kropp i anspråk. Här kräves en överjordisk och övervärldslig första- och andrabudsenergi. Ty här ser människan, att *utanför* tubudsgärningen ligger frälsningen i tid och evighet *aldrig*. Där utanför gapar tubudsotrons bottenlösa avgrund. Och stamtron känner sig ofta stå invid dess brädd. Här är enda räddningen tubudsgärningen. Här ha vi trons kamp, som är kampen att stå stadigt stamgärningsstånd i Kristi stadiga stamgärningsstånd och detta i ur och skur, även då tungan är som en torkad näverlapp, ja, in i den kvalfullaste död. Detta är trons gärning, »det första och högsta allra ädlaste goda verk».

Tron är *alla* buds fullbordan, säger Luther. Han inräknar alltså även andrabudsgärningen i tron. Hon är tubudsgärningen, alldeles som Kristi och apostlarnas tro. Men han lägger en särskild vikt på förstabudsgärningen eller på trons förstabudsmässighet. Naturligtvis; ty blott den förstabudsmässiga tron för ned till klippan och sätter huset på den, såsom vi sett. Luthers tro är pelaretron med osviklig grund.

»Tron är alla buds fullbordan» eller stamgärning. Och därmed menar han icke en gärning, som tron gör i ett enda tag, och därmed slut. Nej, han menar en oavbruten gärning, en sekundligt stående gärning, som sekundligen bär upp rättfärdiggörelsen. Ty denna gärning är just vad han i sin rättfärdiggörelselära kallar »ett annat, nytt och rent hjärta», tubudshjärtat, som bär upp »hållandet för alldeles rättfärdig och helig».

Ty trons budfullbordan är, som vi sett, Kristi födda, subjektiverade budfullbordan. Men Kristi budfullbordan är icke ett »fait accompli» eller något en gång för alla avslutat, som man blott har att slå sig ned på som på en kudde och därmed somna in från all vidare budfullbordan. Nej, den är blott avslutad på korset som en budfullbordan i förnedringen, för att *evigt* fortgå i upphöjelsen såsom en konungsligt och prästerligt förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Tron indrager männniskan i Kristi ande, som är den krönte och vigde, evigt stående tubudsfullbordaren, den evigt fortgående tubudsgärningen.

Och denna Kristi tubudsgärning och människans tubuds gärning äro **ett** i ett outsägligt innerligt förbund, i vilket Kristi tubudsgärning sekundligen lärer, närer och bär, överskyler och renar människans sekundligt bristfulla tubudsgärning med en outtröttlig och outsäglig förbundsnåd och förbundstrohet. I denna innerliga förbunds- och stamgärnings-gemenskap med Kristus står människans livshjul inne i Kristi stora och starka och evigt rullande livshjul. Och *just så* och *blott så*, o människa, går ditt lilla livshjul »lätt och behändigt».

Och det ligger en omätlig vikt på att fatta tron såsom en sekundlig tubudsgärning i Kristi sekundliga tubudsgärning. Ty det finns i himmel och på jord ingenting annat, som dödar egenrättfärdigheten, utom denna gärning. Ty då människan får blick för att tron är att sekundligen älska Gud av **allt** hjärta, av **all** själ, av **all** kraft och av **allt** förstånd, och att sekundligen älska sin nästa såsom sig själv, eller att stå förstabuds-**all**

och andrabuds-**hel** i kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande — då får hon blick för synd och brist i ett omfång och djup, som hon aldrig ens anat. Synden går upp för henne såsom den förfärande synden mot Kristi stamgärning, vilken bjuder sig åt henne till allhet och helhet, och i vilken hon kunde och borde stå all och hel. Eller: då hon får blick för att tron är just den sekundliga gärning, genom vilken hon håller sitt hjärta inne i Kristi tubudshjärta eller tubudsande, så att hon sekundligen har ett »annat, nytt och rent hjärta», då blir det gamla, orena stenhjärtat uppenbart i sina doldaste vinklar och vrår. Synden går upp för henne såsom den förfärande synden mot Jesu hjärta, vilket bjuder sig åt henne till stående nyhet och renhet, och i vilket hon kunde och borde stå stadigt ny och ren. Och nu först blir det i *sanning* slut med förtjänst och berömmelse. Nu packar fariseen in alla sina »laggärningar» och rider på berömmelsebocken huvudstupa till Blåkulla, där han hör hemma. — Men där tron tages blott som ett bud- och gärningslöst skal, vilket människan kan själv göra åt sig, närhelst hon behagar, där sitter fariseen mitt i skalet och stryker belåtet sitt skägg och sträcker på nacken, att »lammhornen» må synas. Därav kommer detta fariseiska väsen med alla sina stadgar, kännetecken och maner, som alltid utmärker skaltrons ihåliga andlighet. Fatet och bägaren diskas utanpå, men för innandömet är man blind, ty stamgärningen saknas. Det är sorgligt att se dessa förförda och förblindade skaror, som tidigt och sent tacka Gud, att de äro frälsta, men vilkas hjärtan äro orenlighetens gravar; och det sorgligaste är det, att de fräckt påstå detta vara evangelisk frälsning, och att de icke kunna bliva annorlunda. Sådant är följden av den förfalskade tron, som rättfärdigar själva självviskheten och frälsar själva den härskande orenhjärtenheten.

Se på Kristus. Han kände blott *ett* medel att utrota egen-rättfärdigheten. Och det var bergspredikans tubudsgärningar, vilka han satte såsom absolut oeftergivligt villkor för frälsning, och därvid framför allt födelsens stamgärning. Blott det medlet blev fariseens undergång i lärjungarnas hjärtan. Kristus bromsade aldrig på görandet. Skoningslöst föste han på tidigt och sent och drev in lagen såsom evangelium, såsom Sions tubudslag i deras hjärtan. Och det blev deras frälsning från fariseen. Ty det blev deras frälsning från otrons stamgärning, vars djupa och vida, sega och klibbiga väsen ingen kan se utan i ljuset av trons stamgärning, och som aldrig viker för annat än denna. Och därför låter Gud den uppriktige lärjungen *låna* stamgärningen, så att han kan se den i verklig erfarenhet, och därmed också verkligen se otrons stamgärning, som också är en tubudsgärning, nämligen synd- och dödlagens eller självviskhetens första- och andrabudsgärning.

Lägg alltså livets tyngdpunkt, där Kristus och alla apostlarna och Luther hava lagt den, och där alla Herrens heliga i alla tider hava lagt den, nämligen i det fördolda livet med Kristus i Gud eller i trons stamliv, stamgärning. Hav blick för den, var rädd om den och öva den sekundligen och gruva dig icke för den synd, som du ännu »har» men icke »gör». Tag saken inifrån. Stå nyhjärtad, så blir även det yttre nytt; stå renhjärtad, så blir även det yttre rent. Stå ett gott träd, så bliva frukterna goda, framväxta och icke påhängda. — Allt välver sig omkring stamgärningen; allt hänger på den. Och den är också i stånd att uppbära allt, blott den själv får sekundligen hänga på Kristi sekundliga

stamgärning.

Sålunda bestå trons gärningar, även enligt Luther, dels i tron själv såsom stamgärning och dels i trons fruktgärningar. Och om dem alla säger han, att tron gör dem »lätt och behändigt».

Och så kunna vi nu än en gång få 12 namn på tron, nämligen Kristi **Byggare,** Petri **Hjärterenare** (Apg 15:9**)** och **Allflitige,** Jakobs **Görare** och i sin gärning **Salige.** Johannes **Övervinnare,** Judas **Höghelige (**v. 20, jfr. Kol 2**:**6, 7), Pauli **Ny-människa, Verkare, Budhållare** och **Lagfullbordare** samt Luthers **Budfullbordare** Och alla äro de en och samma person framkommen ur en och samma säd och på en och samma födelseväg.

Och vill du se, huru denne trosperson ser ut, så se än en gång på Stefanus. Han var alldeles full av alla tolv sakerna.

Och vill du se, huru denne trosperson förhåller sig i martyrdöden, så se än en gång på Stefanus. Hans sista dag på jorden var, såsom alla hans trosdagar, en tubudsdag. Och hans sista stund på jorden var, såsom alla hans trosstunder, en tubudsstund. Så leva och så dö Herrens heliga i tubudstron.

5

Trons gärningar belysta med tre bilder från det lekamliga människohjärtat

Den första: Hjärtats rörelser äro det lekamliga livets oavbrutna stamgärning.

På denna stamgärning hänger hela livet. Sviktar den, då sviktar allt. Slutar den, då slutar allt. Stamgärningens död drager hela människan med sig i döden.

Och denna stamgärning består dels däri, att hjärtat inrymmer blodet i sig, dels däri, att det utdriver blodet genom ett system av ådror, som genomlöpa hela kroppen med alla dess lemmar, och dels däri, att det återtager blodet för att strax utdriva det på nytt. Och genom denna blodcirkulation, som är det lekamliga livshjulet, hålles kroppen vid liv, så att alla dess sinnen och lemmar kunna göra sina gärningar, fruktgärningar.

Och nu finns det inne i den lekamliga människan en »invärtes människa». Även hon har ett hjärta, det naturliga andehjärtat, och en andekropp, som genomlöpes av ett system av andeådror. Och på människans paradisberg är detta hjärta fyllt med den paradisiske blod-anden, försoningens tubudsande. Och i och genom detta paradishjärta tillhör himmelriket varje barn och bliver dess individuella tillhörighet om och i den mån det subjektiverar tubudsanden. Men hos de flesta sker icke detta. Tubudsanden omsättes icke till född ande. Och så bliver hjärtat ett synd-, skuld- och dödshjärta eller ett otroshjärta.

Men den paradisiske tubudsanden släpper icke detta hjärta ur sikte. Han ruvar det och uppfostrar det i bottenskola, så att det *kan* taga honom förstabudsmässigt, d. ä. *helt* öppna sig för honom. Och då fyller han det och sätter det i stånd att subjektivera honom till stamtro. Därmed sättes det födda naturandehjärtat i rörelse och utdriver den födde tubudsanden genom alla andeådror till hela andekroppen med alla dess sinnen och lemmar, som ligga inne i den lekamliga kroppen. På detta sätt blir hela

människan till ande, själ och kropp **full** av paradisisk blod-ande i gestalten av stamtro eller stamgärning. Och så bliva alla sinnen och lemmar i stånd att göra sina gärningar, fruktgärningarna. Det känner du ock. Hela mekanismen är smord och satt i gång. Och allt går »lätt och behändigt».

Men alla dessa fruktgärningar strömma till hjärtat såsom gjord tubudsande. Ty det är denne ande, som i gestalten av stamtro gör dessa gärningar. Och tron stannar aldrig med att blott göra en gärning och sedan släppa den ifrån sig. Nej, det är just trons fina, djupa och dyrbara hemlighet, att hon både *gör* gärningen och *är* själva gärningen såsom gjord, vilken hemlighet Luther så ofta och starkt betonar, såsom vi sett. Tron släpper ingen enda gjord gärning ifrån sig. Hon tager den med sig eller har den i sig. Hon har fått en ny gestalt genom den gjorda gärningen. Och i denna fruktgärningsgestalt återströmmar hon till hjärtat. Och därifrån utgår hon på nytt och gör nya gärningar. Och i denna nya fruktgärningsgestalt återvänder hon till hjärtat o. s. v. Och genom denna blod-ande-cirkulation, som är livshjulet, hålles hela trosmänniskan vid liv.

På ett motsvarande sätt förhåller det sig med otron. Hon tappar ingen enda av sina gärningar. Hon både *gör* dem och *är* dem såsom gjorda. Och i gestalten av synd-, skuld- och dödsande återströmmar hon till hjärtat med alla sina gärningar. Så samlar otrosmänniskan onda gärningar i sig, så att hon blir full av sådana, likasom å andra sidan trosmänniskan samlar goda gärningar i sig, så att hon, såsom Tabita, blir »full av goda gärningar» (Apg 9:36).

Stamtron återkommer alltså icke tomhänt till hjärtat. Hon kommer med frukt, med mat, eller: hon kommer mättad, stärkt och förökad tillbaka. »Det är min mat att göra dens vilja, som har sänt mig», sade Kristus (Joh 4:34). Och av hållna bud växer man, sade han (Matt 5:19). — Efter väl förrättad fruktgärning återvänder stamtron till hjärtat så som den i sin gärning salige Göraren. Det är den Jakobiska frukträttfärdiggörelsens frid och fröjd, som Guds välbehag giver, och som människan alltid erfar, då hon gör sanna fruktgärningar, vilka frälsa hennes frälsta själ.

Men om fruktgärningar, som kunde och borde göras, *icke* göras, då återvänder stamtron till hjärtat tomhänt, hungrig och försvagad. Och om onda gärningar göras, då återvänder hon även sårad och blödande.

Och har denna underlåtenhet eller denna synd skett ouppsåtligen, det är, i icke återtagen synd-ande, då kan Kristi tubudsande, som är försoningsanden, fylla bristen och läka såret, under villkor av fördjupad sinnesändring. Men har det skett uppsåtligen, alltså i återtagen synd-ande, som satt djuret på tronen, då har stamtron fått dödssåret och stamrättfärdiggörelsen går upp och människan utstötes i världsrättfärdiggörelsen till straffskola med lagenligt »straffområde» för att om *möjligt* återfödas. Varom icke, så utstötes hon även ur världsrättfärdiggörelsen. Hennes nådatid är slut. Och hon står såsom det torkade trädet, vilket redan är bortdömt **åt elden.**

Här se vi det förfärande allvaret av Kristi slutord i bergspredikan, vilket sätter även fruktgärningarna såsom oeftergivligt villkor för att huset skall stå; och det förfärande allvaret i Jakobs rättfärdiggörelse genom gärningar och i Pauli arbete med fruktan och bävan på den frälsta själens frälsning, och i Petri all-flit på att genom övning av de 7

trostingen göra kallelsen och utkorelsen fast, så att man icke faller, och i Johannes 7 gånger upprepade övervinnande såsom villkor för de 7 evighetslöftena. Helgelsen är alldeles icke det där förnumstiga pladd- och paddbihanget till en bud- och gärningslös trospadda, vartill den efterlutherska skökopaddan gjort den. Det skall du för visso snart bliva varse, om du kommer in i sakens innandöme, och icke lever blott utanpå och aldrig på allvar tager itu med fatets och bägarens inre.

Det är alltså Kristi tubudsande med slaktmärket, som i gestalten av stamtro eller stamgärning cirkulerar i trosmänniskan och håller henne vid liv. Det är innerst hans blodomlopp, som driver hennes blodomlopp. Trons djupa, höga och vida konst är just att hålla människohjärtat inne i Jesu hjärta. Då går allting »lätt och behändigt». Men, men — en millimeter, så att säga, utanför Jesu hjärta, utanför Kristi ande — och hela mekanismen slår stopp; och naturandehjulet börjar drivas av otro, och allting går uppåt väggarna.

Den andra bilden. De lärde säga, att det lekamliga hjärtat tager sig en liten stunds vila (0,4 sekund) mellan alla sina slag. Sålunda framgår allt hjärtats arbete ur stillhet, vila och insamling.*

Även detta har sin motsvarighet på det andliga området. Men man skall akta sig för att fastna vid bilden. Det lekamliga hjärtat vilar och arbetar oberoende av människans vilja. Icke så det andliga hjärtat. Det står inom frihetens höga och ansvarsfulla värld. Dess vila och arbete ligga i händerna på trons fria vilja. Och det har sin tyngdpunkt i anden, som står *utom* tiden. Dess vila och arbete fördelas icke på vissa sekund- eller tidsmått, utan de äro *sekundliga,* oavlåtliga. Alltså: oavlåtlig stillhet, oavlåtlig vila, oavlåtlig samling!

Och det skall vara subjektiverad stillhet, alltså en sådan stillhet, vilken står som ett barn inne i Kristi seger-stillhet och därmed sekundligen bortstöter, kuvar och övervinner alla syndiga, oroliga och fåfängliga rörelser i tankar, känslor och begär. *Det* är trons stamstillhet med Kristus i Gud.

Och det skall vara subjektiverad vila, alltså en sådan vila, vilken står som ett barn inne i Kristi seger-vila och därmed sekundligen bortstöter, kuvar och övervinner allt slags rot- och stamlöst väsen. *Det* är trons rot- och stam-vila med Kristus i Gud.

Och det skall vara subjektiverad samling, alltså en sådan samling, vilken står som ett barn inne i Kristi seger-samling och därmed sekundligen insamlar i sig den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och tubudsanden, samt bortstöter, kuvar och övervinner det evighetslösa och medelpunktslösa tidslivet. *Det* är trons stamsamling med Kristus i Gud.

Denna oavlåtliga stillhet, vila och samling äro den ena sidan i trons stamgärning, och därtill den *första* sidan. Hon är troshusets stadiga stånd på klippan. Saknas denna sida, då är allt förlorat.

Denna stillhet, vila och samling äro uppgivandet av all vildvilja, och tryggståendet i Guds vilja, även om hela ens lekamliga liv raserades, och hela världen ginge i kras.

---

* Se »Föreläsningar i Hälsolära av Professor R. Tigerstedt», sid. 136.

Ur denna oavlåtliga stamstillhet, stamvila och stamsamling skola stamgärningen och alla fruktgärningar framgå. Då bliver stamgärningen den djupa och lugna floden från Guds och Lammets tron; och fruktgärningarna bliva de friska strömmarna i jordens hedmark och döda hav.

Men utan denna oavlåtliga stamstillhet, stamvila och stamsamling bliver människan orolig, febersjuk, dimmig och utmattad. Allt mister sin bärande rot och enande stam och faller sönder i ett lösryckt månggöra, som gör ihjäl henne.

I Guds rike kräves flit, ja all-flit, men aldrig »brådska». Ett brådstörteri, som bråkar sönder din stamtro, har Gud aldrig ålagt dig. Till ett arbete — vore det än själars frälsning — vilket gör dig rotlös i evighetens värld, har Gud aldrig kallat dig.

Var och en har fått sitt bestämda trosmått. Utöver det har du aldrig att påräkna Guds hjälp och välsignelse. Mekanismen slår stopp. Din låga flämtar och slocknar. Och du står där blott och sprider lampos.

Och därför måste Gud ofta fråntaga människan all yttre verksamhet för att om möjligt bringa henne till stillhet och sans och reparera den söndertrasade stamtron. För varje fader är barnet dyrare än barnets verk.

Oavlåtlig stillhet, oavlåtlig vila, oavlåtlig samling med Kristus i Gud! Detta är sidan n:o 1 i trons liv. Och då driver troshjärtat den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden genom alla ådror ut i fingrar och tår. Och då göras även fruktgärningarna i Gud och äro förblivande. Och då strömmar varje gärning tillbaka till hjärtat och gör det allt mera *stilla*, allt mera *vilande*, allt mera *samlat* med Kristus i Gud.

Oavlåtlig stillhet, oavlåtlig vila, oavlåtlig samling med Kristus i Gud! Då gör du *blott* det, som frälsar din frälsta själ; och då gör du *allting så*, att det frälsar din frälsta själ; allting bottenärligt, grundligt och väl, allting pålitligt och sant, allting troget och vist, i Jesu namn, i det namnets tubudsstillhet, tubudsvila, tubudssamling och tubudsverk, i det namnets rena och renande livsnåd, som renar bort all din synd och brist; och det långt utöver vad du kan begära eller tänka.

Den tredje bilden. Om det lekamliga hjärtat förlänger sin vilostund med blott en bråkdel av en sekund utöver den i människonaturen stadgade gränsen, då inträder döden, säga de lärde.

Även detta har sin motsvarighet på det andliga området. Där ligger fara i gärning *utan* vila, sågo vi nyss. Men där ligger lika stor fara i vila *utan* gärning.

Ty stamvilan och stamgärningen äro, som vi sett, två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trons evighetsliv. Och i evighetslivet äro vila och gärning ett. Den djupaste vilan är den högsta gärningen; och den högsta gärningen är den djupaste vilan. Denna vila och denna gärning äro **salighet** och **helighet** i oupplöslig förening. De äro den eviga tubuds-kärleken med Kristus i Gud.

Trons stamvila är salighet, stundom i så stort mått, att det kännes, som om kärilet skulle sprängas. Kroppen är nära att indragas i den tredje födelsen. Blott en liten ökning i sällhet, och han vore förvandlad.

Men här ligger faran. Trons sällhet kan tagas ensidigt. Den kan göras till föremål för njutningslystnad, som förslappar och grundlägger lättja.

Petrus ville bygga hyddan, huset, på Tabor, och slå sig ned där; ty där »var så gott att vara». Men det fick han icke. Och mången bygger sitt hus på »Tabor» i stället för på bergspredikans Sion, det 7:e berget. Troslivet blir ett envist bestyr med den ljuvliga känslohyddan, ett ideligt spejande och jagande efter »saliga stunder». Och så avtynar stamgärningens andra sida: det sekundliga helighetsståndet, rättfärdighetsståndet, tubudsståndet. Och så inträder döden.

Här försiggår ett mycket allmänt och förskräckligt missbruk med trons salighet. Vad hör du? Jo, detta: »Det är så *saligt* att vara här; och det var så *saligt* att vara där; kom bara med; det är så *saligt* att höra den här; och det är så *saligt* att höra den där». Men hör du detta: »Det är så *heligt* att vara här, det var så *heligt* att vara där» o. s. v.? Sällan, sällan. Ja, till den grad har den ensidiga »saligheten» utträngt heligheten och livsrättfärdigheten, att skriftens benämningar på Guds folk: »Herrens heliga» och »de rättfärdiga» äro så gott som alldeles bortlagda. Ej underligt, då det inuti odiskade fatet blivit rättfärdigat, då oheligheten och orenhjärtenheten blivit frälsta och saliga, och då det 6:e världsrikets trospadda i sjunderomareträsket trätt i stället för den 19 gånger nämnda trosduvan i Rom 8:e, därmed banande väg för det 7:e världsrikets vetenskapspadda i kulturträsket, vilken redan nu på flera predikstolar i vårt land kväker sitt ohyggliga »kväv-kväv!» (Upp 16:13, 14). Härom mer i vår bok ”Guds vredes skålar”.

O du höga, heliga himladrottning i solbeklädnad och tolvstjärnekrona, du kristna tro, vilken fåfänglighet har du icke blivit i fåfänglighetens värld! Du har blivit den stora världsskandalen, paddskandalen, skökoskandalen, som sker i ditt namn och till ditt outsägliga lidande.

Nej, nej, trons känsla är en fruktansvärt allvarlig sak. Man skall vara sekundligen stilla för att kunna sekundligen röra sig i stamhelighet och stamrättfärdighet, annars inträder döden. Man skall sekundligen vila för att kunna sekundligen verka det fördolda stamverket och därmed stå sekundligen beredd för det dagliga fruktverket, annars inträder döden. Man skall sekundligen insamla och samla sig, för att kunna sekundligen giva, vandra och vandla, annars inträder döden. Men här *stanna* mångtusen hjärtan, därför att de »förlänga sin vilostund», d. ä. göra känslan gärningslös, saligheten helighetslös.

Stå sekundligen salig, men för att stå sekundligen nyhjärtad, renhjärtad, förbundshjärtad. Var sekundligen glad, men för att vara sekundligen laglagd och lagskriven. Var sekundligen säll, men *så* att du är sekundligen snäll.

Tag alltid ditt Tabor som beredelse för ditt Golgata. Ty du skall i en »lika död» ropa även du: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig!» Och *då* just prövas det, om saligheten blivit omsatt i helighet, om dessa två äro den nya skapelsen. Den onda dagen frågar, huru du använt den goda dagen. Har du stått stamgärningsstånd i fruktan och bävan, i all-flit och övervinnande på den förra, så står du det ock på den senare.

Tron har icke blott sitt Tabor och sin »tredje himmel» utan ock sin svaghetshåla med Satans örfilar och törntagg (2 Kor 12: 1–10). Hon måste ofta utbyta den ljuvliga känslan mot bitterkänslan. Och icke blott det; utan hon måste just i bitterkänslan stå sina mest avgörande stamgärnings- och fruktgärningsprov. Då Abraham satte kniven på Isaks bröst så skar det säkerligen i hans eget hjärta. Men han gjorde det

ändå. Och då Rahab ålades att utlämna sändebuden, men icke gjorde det och därmed blottställde sitt liv, så kändes det säkerligen icke ljuvt. Trons största verk göras aldrig i ljuv utan i bitter känsla. De följa mästarens spår. Hans oändliga trosverk på korset gjordes i oändligt bitter känsla.

Sålunda: människa, människa! Låt aldrig ditt hjärta vila ihjäl sig! Låt det vila i Jesu hjärta, som icke är en kudde, utan ett hjärta, ett saligt och heligt, ett stilla och verksamt hjärta. Hör du hans viskning i morgonstunden: »Saliga äro de renhjärtade». Där har du den sekundliga stamgärningen. Hör du hans rop i varenda timme: »Verken, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka.» Där har du fruktgärningen. Evighetens sabbatsdag inbryter först efter tidens arbetsvecka. Den fulla salighetens vila kommer först efter fullbordat trosverk.

FEMTE DELEN

Trons förfalskning

Redan på Luthers tid inträdde en mycket allmän förfalskning av tron i den lutherska kyrkan. Att detta är sant, därom ha vi många yttranden av honom själv. Se här ett:

»*Nu finna, vi vid läran förnämligast detta fel, att ehuru några predika om tron, genom vilken vi skola bliva rättfärdiga och saliga, så gives dock icke nog tillkänna, huru man skall komma till tron,* ***så att nästan alla försumma ett stycke av den kristna läran, utan vilket ingen kan förstå, vad det är eller heter att tro.***

Kristus säger i Luk 24:47: vi skola predika bättring och syndernas förlåtelse. Men nu tala många endast om syndernas förlåtelse och säga litet eller intet om omvändelsen, änskönt utan densamma gives ingen syndaförlåtelse, vilken ej heller kan förstås utan omvändelse. Därav kommer folk i den inbillningen, att de hava allaredan fått syndernas förlåtelse, och bliva säkra och ofruktsamma.

Detta är då en större villfarelse och synd, än alla de förra tiders villfarelser*, så att man sannerligen må frukta det Kristus säger i Matt 12:45, att det sista bliver värre än det första.»*[*]

Alltså predikades redan på Luthers tid en tro, som icke hade skapelserot i en för-pingstlig sinnesändring eller omvändelse, och som följaktligen icke kom till stånd på födelseväg. Och då nu nytestamentlig syndaförlåtelse gives *endast* i och med en pånyttfödande eller hjärterenande tro, så gick man miste om en sådan förlåtelse. Man trodde sig äga den, men ägde den icke. Och vemodigt klagar Luther, att denna förfalskning av tron var så allmän, att *»nästan alla»* gjorde sig skyldiga till den.

Det fattades nu blott, att denna falska troslära upphöjdes till allmänt

[*] Detta yttrande av Luther anför biskop Pontoppidan i sitt "Collegium pastorale", kap. 18; och han tillfogar själv dessa ord: "Vad för obotlig stor skada de obetänksamme evangelister åstadkomma i Guds församling, och visst nog göra det, som är tvärtemot deras uppsåt, nämligen att upprätta djävulens i stället för Guds rike, därom kan utförligen läsas i D. Pauli Tarnovii avhandling om det nya evangeliet, som är en orsak till allt fördärv (Dissert. de novo evangelio, causa omnium calamitatum)."

gällande kyrkolära. Det lyckades icke på Luthers tid. Hans sanna och väldiga tro höll den förfalskade tron tillbaka. Men efter hans död var det som om den onde sluppit lös bland lutheranerna. Och överallt stack den falska tron upp huvudet. Och nu lyckades det verkligen att få densamma erkänd såsom »den lutherska kyrkans tro». Och det skedde i den förut nämnda bekännelseskriften: Konkordieformeln[**] I den läres, att den rättfärdiggörande tron är ett blott och bart instrument, »ett medel och verktyg, som mottager Kristi förtjänst» (se sid. 541 i ovannämnda bok av Fjellstedt). Men detta mottagande får endast vara en utvärtesakt. Kristi förtjänst får i rättfärdiggörelsens stund för liv och död icke vara en avlad eller född livsrättfärdighet. Ty då »kränkes Kristi ära», nämligen äran av att vara frälsaren allena (se samma sida). Utan Kristi förtjänst eller rättfärdighet skall för att vara personligt frälsande städse befinna sig **»utom oss».** På detta: »Kristi *rättfärdighet utom* oss» lägges hela vikten. — Här ha vi alltså källan till det efter-lutherska utanförväsendet, det ödesdigra missgreppet, att man tager Kristi ofödda eller osubjektiverade rättfärdighet såsom *personligt* frälsande, vilket den aldrig är, i stället för den födda rättfärdigheten, som är försoningsanden, Kristi ande, utan vilken ingen hör Kristus till, och utan vilken alltså ingen är *personligen* frälst. Man tager sålunda den tron, att Kristus är frälsaren allena, i stället för den tron, som på födelseväg *gör* Kristus till frälsaren allena.

Enligt Luther består den rättfärdiggörande tron däri, att vi genom densamma »bekomme ett annat, nytt och rent hjärta», såsom vi sett. Men enligt Kondordieformeln består denna tro däri, att den är absolut »blott och bar» på ett sådant hjärta. Ty annars »kränkes Kristi ära». Denna tro står alltså *utanför* det nya förbundshjärtat; och därmed står den *utanför* det nya förbundet. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther är den rättfärdiggörande tron en ny Adam, som Gud efterskänker hela den gamle Adam, såsom vi sett. Men enligt Konkordieformeln är den rättfärdiggörande tron *icke* en ny Adam — en sådan skulle kränka Kristi ära — men får dock hela den gamle Adam efterskänkt! — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther är den rättfärdiggörande tron pingstkällan med pingstvattnet eller pingstanden i sig, såsom vi sett. Men enligt Konkordieformeln är denna tro ingen källa. Tron måste vara absolut ren från varje droppe, absolut andelös för att vara frälsande. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther är den rättfärdiggörande tron budfullbordaren. Den fullbordar det första budet och därmed lätteligen alla andra bud, såsom vi sett. Men enligt Konkordieformeln fullbordar denna tro intet bud. Den är absolut budlös. Den får icke hava något Guds bud lagt i hjärtat eller skrivet i sinnena. Ty då kränkes Kristi ära. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther är den rättfärdiggörande tron den oavbrutna tubudsgärningen i Kristi oavbrutna tubudsgärning. »Hon är det första och högsta allra ädlaste goda verk». Men enligt Konkordieformeln är denna tro absolut gärningslös. Hon står helt och hållet utanför tubudsskapelsen, utanför tubudsverket, utanför tubudsanden, utanför

[**] Den kom till stånd 20 år efter Luthers död. Se Kap 6, sid. 71.

Kristi ande. Och därmed hör hon icke Kristus till. Men säges dock *ära* Kristus såsom frälsaren allena. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther »gestaltar Kristus den rättfärdiggörande tron och uppfyller den med sitt innehåll». Men Konkordieformelns rättfärdiggörande tro har ingen gestalt och intet innehåll av Kristus. Den är ett »blott och bart instrument» (eller såsom de lärde uttrycka det: »fides mere ac pure instrumentalis»). Kristi inneboende i tron tänkes komma först sedan människan blivit fullkomligt frälst genom en tro, som är fullkomligt tom på Kristus. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther frälsar Kristi rättfärdighet blott såsom *född* rättfärdighet. Den är till genom födelse, säger han. Den rättfärdiggörande tron är pingsträttfärdigheten. Det betonar han ofta och starkt, såsom vi sett. Men enligt Konkordieformeln frälsar Kristi rättfärdighet blott såsom *ofödd* rättfärdighet. Tron får för liv och död icke vara den födda rättfärdigheten. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Enligt Luther består trons rättfärdighet i två saker, nämligen dels i tron själv såsom varande rättfärdighet, dels i Guds barmhärtiga räknande av denna tro till rättfärdighet, såsom vi sett. Men enligt Konkordieformeln består trons rättfärdighet däri, att tron får sig Kristi ofödda rättfärdighet tillräknad. Men det tillräknandet gäller, som vi sett, hela världen och lyfter ingen människa upp över världen eller ut ur djuret. — Så grundligt har man förfalskat Luthers tro.

Sålunda är Konkordieformelns instrumenttro *icke* rättfärdighet. Men nu är den icke heller orättfärdighet. Ty det menar ju ingen. Alltså är den ett mellanting mellan rättfärdighet och orättfärdighet, mellan gott och ont, icke hörande till någotdera. Men *vad* är detta mellanting? Ja, säg det den som kan. Då den grundlige och skarpsinnige professor Myrberg, som i början av sitt trosliv bekände sig till den allmänt gällande instrumenttron, skulle söka reda ut vad som menas med denna tro, så kom han till detta bedrövliga resultat: *»Varken Gud eller människor kunna säga vad den är.»*

Anhängare av den »blotta och bara» instrumenttron säga också rent ut, att den är ett »sedligt ingenting». Så yttrade sig nyligen en av våra biskopar på ett prästmöte: »Tron, i egenskap av rättfärdiggörande tro, är ett sedligt ingenting». — Ett så förskräckligt öde fick Luthers härliga tro i den efterlutherska förfalskarekyrkan. Och vilket folkfördärv har icke denna skökotro grundlagt i vårt land. Den ande- och budlösa instrumenttron har ingått i själva blodet till en nationalförödelse.

Tron är aldrig ett sedligt ingenting. Redan den förkristliga tron *är* rättfärdighet. Och därför räknar Gud redan denna tro till rättfärdighet, såsom vi sett. Men det Gud räknar till rättfärdighet, det är ett sedligt någonting och *aldrig* ett sedligt ingenting. Vad Gud räknar till ett gott, det är till sin grundnatur gott och aldrig ett mellanting mellan ont och gott. Det är visst.

Redan den för-pingstliga tron är ett *barn.* Och detta rotbarn är icke ett sedligt ingenting. Ty det är ett Guds barn. Och även då detta barn är så fullkomligt till intet, att det känner sig ovärdigt att stå i den uslaste vrå på vår jord, så fullkomligt ovärdigt till allt, även till det minsta gryn

i himmel och på jord, att det tycker sig tvärtom böra hävas i en pöl, där Gud, alla änglar, människor och djur trampade på det, så är denna ovärdighet icke ett sedligt ingenting, utan ett sedligt någonting av oändligt värde. Ty detta »blotta och bara», som lever på blott och bar nåd och aldrig begär annat än blott och bar nåd, och som glöder och gnistrar av vrede, så snart det nämnes ett ord om värdighet och förtjänst — just detta »blotta och bara» är själva förstabudsrättfärdigheten i dess eviga rot, är människoväsendet återfört till sitt noll-vara, som låter Gud vara Gud och människan människa. Och släpper tron denna rättfärdighetsrot, förstabudsrot, som är de rättfärdigas rotsinnelag, då är allt förlorat. Ty då har tron förlorat just detta sedliga någonting, som Gud *kan* räkna för någonting, och blivit det sedliga ingenting, som han måste räkna för ingenting.

En frälsande tro, som är »ett blott och bart instrument» eller medel, *har* aldrig funnits och *kommer* aldrig att finnas på vår jord. Ty det tillhör trons väsen och natur att i samma ögonblick vara både medlet och det förmedlade, såsom vi sett. Det uttrycker Luther så: »Tron gör människan rättfärdig och är ock själva rättfärdigheten». Och denna livsrättfärdighet »gäller inför Gud, ty Gud giver den och räknar den för rättfärdighet för Kristi skull, vilkens namn är i tron, så att Kristus och de kristnas rättfärdighet äro ett i ett outsägligt innerligt förbund». Så beskriver Luther just den rättfärdiggörande tron.

Redan i den minsta begynnelsetro är den eviga rättfärdighetens ande för handen såsom trons begynnare, gestaltare, uppfyllare och bärare. Intet hjärta på vår jord slår sitt första slag utan liv. Så slår intet troshjärta sitt första slag utan rättfärdighetsliv, som gäller inför Gud. Tro och rättfärdiggörande livsrättfärdighet äro absolut oskiljaktiga, såsom eld och värme.

Konkordieformelns instrumenttro är alltså icke den för-pingstliga rot-tron. Ty denna tro är ett barn. Men instrumenttron får på intet vis vara ett barn. Den står sålunda helt och hållet *utanför* avlelsen, havandeskapet och födelsen.

Instrumenttron hör alltså icke till den nya människan, varken i hennes gestalt av rotmänniska eller pingstmänniska. Men icke heller hör den till den gamla människan; ty *hon* är ju otron och lär väl icke kunna tro. Den finns alltså varken hos den nya eller hos den gamla människan. Var finns den då? Ja, säg det den som kan.

Men hör den icke till den nya människan, så hör den väl ändå till den gamla, fastän den icke skulle få det. Så att det blir den gamle Adam, som nappar till sig »instrumentet» och — »tror». Och det var just detta, som vållade Luther sorg. Den förfalskade tron, som predikades av »nästan alla» redan på hans tid, bragte »folk i den inbillningen, att de allaredan hade syndernas förlåtelse och blevo säkra och ofruktsamma». Och det finns ingen säkerhet på hela vår jord, som är farligare än den, då den gamle Adam slår sig på att tro och vila vid nåden som en stock. Ty då är det själva otron, som »tror på Kristus». Och det är hornormen eller den kristnade, den rättfärdigade självviskheten. — Konkordieformelns rättfärdiggörande instrumenttro är ett av kristenhetens yppersta medel till självviskhetens kristnande. Och den förfärande »säkerhet och ofruktsamhet», som denna tro under århundraden inplantat hos vårt folk, skola vi snart få se fullmogna, då

lammormen avkastar hornen, skenet, och varder det antikristiska världsrikets hornkonung.

Konkordieformelns tro är, som vi se, ett uttryck för en mänsklig välmening. Man hade genom Luther fått upp ögonen för det katolska gärnings- och förtjänstväsendet. Och det är detta man vill avliva genom den blotta och bara instrumenttron. Men för en sådan tro dör aldrig fariseen. Ty honom har människan inom sig. Han är en ande. Och honom blir hon kvitt blott genom att *utfödas* ur honom. Men nu får instrumenttron icke tillhöra födelsen. Därpå lägges den största vikt. Alltså skall jag bliva fri från fariseen genom en tro, som *icke* utföder mig ur fariseen. Det är »välmeningen»; alltså en förskräckligt ytlig, dumdristig och ödesdiger välmening. Den var i sin begynnelse en frukt av ofödda eller halvfödda lutheraner, som saknade erfarenhet av helfödelsens allena frälsande väsen, vilket Luther kallar rättfärdiggörelse, och som de därför icke kunde fatta eller uppskatta, och som de därför förkastade. Och denna falska välmening har allt sedan dess haft sitt starkaste stöd hos ofödda eller blott delvis födda människor, som sakna Luthers erfarenhet av den rättfärdigfödande trons invärtesväsen.

Luther ville tillintetgöra all fariseisk ära, värdighet och förtjänst. Därvid tillgrep han det enda osvikliga medel, som finns på hela vår jord, nämligen en tro som är **Förstabuds-fullbordaren**, och som alltså på förstabudsmässig utfödelseväg giver Gud **all** ära, **all** värdighet och **all** förtjänst. Och blott genom att på denna väg giva Gud detta **»allt»,** som är hans, blir människan verkligen av med det självviska tjuvalltet. *Aldrig i tid eller evighet på annan väg.* Men Konkordieformeln vill tillintetgöra all fariseisk ära, värdighet och förtjänst genom en tro, som *icke* fullbordar det första budet, alltså genom en tro, som *aldrig kan* giva Gud äran, och som alltså i grunden behåller äran själv, blott görande henne ett par horn.

Luther ville tillintetgöra det falska gärnings- och verkväsendet. Därvid tillgrep han det enda osvikliga medel, som finns på hela vår jord, nämligen en tro, som är den oavbrutna tubudsgärningen i Kristi oavbrutna tubudsgärning, det sekundliga tubudsverket i Kristi sekundliga tubudsverk. Denna stamgärning och detta stamverk tillintetgör det falska gärnings- och verkväsendet *i själva dess rot och stam,* som är otrons oavbrutna stamgärning och stamverk. Och därmed försvinna det onda trädets frukter. Blott den tro, som är stam-göraren och stam-verkaren, dödar otron såsom stam-görare och stam-verkare, vilken är kattbjörnen och skökan. Och därmed är det slut med alla *deras* gärningar. Och *blott så* är det slut med dem. — Men Konkordieformeln vill tillintetgöra det falska gärnings- och verkväsendet genom en tro, som är fullkomligt gärnings- och verklös eller som icke är stamgärningen och stamverket i Kristi stamgärning och stamverk, och som följaktligen aldrig *kan* tillintetgöra det falska gärnings- och verkväsendet i själva dess *rot och stam.* Trädet står kvar och därmed dess frukter. Kattbjörnen lever. Han blir t o m rättfärdigad. Han får sig ett par horn, bliver en orm och gör så sina gärningar och verkar sina verk med skenet av Kristi namn.

Sådan är Konkordieformelns »välmening». Den är, som vi se, en fullkomlig motsats och motsägelse till den mening, som Luther hade om saken. Och denna antilutherska »välmening» är, i stort sett, än i dag

den lutherska kyrkans mening. — I, Herrens heliga, vaknen upp, att I icke bliven slösäd i det sållet eller slagg i den eld, i vilken även denna kyrka nu börjat läggas.

Den antilutherska tro, som vi nu påvisat, är å människans sida villkoret för den antilutherska rättfärdiggörelsen. Denna säges nämligen bestå däri, att den människa, som har en sådan tro, efterskänker Gud alla synder och upptager henne till barn. Det är Konkordieformelns rättfärdiggörelse. Och såsom omedelbar följd av denna förlåtelse och av detta barnaskap föder Gud henne på nytt.

Rättfärdiggörelsen innehåller sålunda två saker: förlåtelse och barnaskap. Och det betonas starkt, att denna rättfärdiggörelse är en domshandling, som försiggår helt och hållet utanför människan. Förlåtelsen och barnaskapet äro alltså utvärtessaker.

Låt oss först betrakta denna förlåtelse. Vad innefattar den? Det svaras: den innefattar efterskänkandet av den oändliga skulden och därmed upphävandet av, såsom Konkordieformeln uttryckt det, »en rättvis fördömelses dom». Men nu tänkes icke denna skuld vara en *inre*, en andemakt; utan såsom förlåtelsen är av blott yttre art, så är ock den skuld, som den tänkes borttaga, av blott yttre art. Och vad är det då för en skuld, som här efterskänkes? Jo, naturligtvis skyldigheten att *själv* betala de 10.000 punden eller att göra synden ogjord. Det är alltså självförsoningens evigt obetalbara skuld, som här efterskänkes. Ty någon annan yttre skuld, som skulle kunna borttagas genom en yttre förlåtelse, *finns icke.* Ty *den* syndaskuld, som jag har *bakom* mig i mitt flydda liv, *den* har jag *inom* mig såsom skuld-anden, vilken gjort skulden, och vilken är skuldens livsväsen. Och *denna yttre* skuld kan aldrig efterskänkas på annan väg än genom *utfödelse* ur skuldanden. Den står och faller med denne ande och faller aldrig för en yttre domsförlåtelse. Men där finns en sida i både denna yttre och inre skuld, som verkligen *kan* efterskänkas *utan* denna utfödelse. Och den är den nyssnämnda: min skyldighet att *själv* borttaga den, *själv* gottgöra den, *själv* rättfärdigföda mig från densamma. Men denna skyldighet *är* redan efterskänkt. Självförsoningens oändliga skuld är redan förlåten. Det är världsförlåtelsen på grundvalen av Kristi ofödda rättfärdighet, vilken yttre förlåtelse tillsvidare avlyfter denna skuld och därmed tillsvidare frisäger hela världen från fördömelsen. — Den antilutherska rättfärdiggörelsens syndaförlåtelse är alltså världsförlåtelsen, som *varje* människa redan har, och som hon alldeles icke behöver få en gång till.

Låt oss nu betrakta den antilutherska rättfärdiggörelsens barnaskap. Detta får människan icke genom födelse, utan genom ett domsutslag i himmelen. Och vad blir då det för ett barnaskap? Jo, naturligtvis världsrättfärdiggörelsens. Ty något annat barnaskap utanför avlelsen och födelsen *finns icke.* Den antilutherska rättfärdiggörelsens barnaskap är alltså det *allmänna* barnaskapet, som hela världen äger, och i kraft av vilket varje människa är ett Guds barn, nämligen i den meningen att han av faderlig barmhärtighet har hand om hennes liv och erbjuder henne försoningsanden till förbundsmässig frälsning genom rättfärdigfödelsen.

Konkordieformelns rättfärdiggörelse är alltså endast *världsrättfärdiggörelsen.* Och att den starkt betonas är förvisso intet fel.

Men felet ligger däri, att den *förväxlas* med pingst-rättfärdiggörelsen, som är rättfärdigfödelse, eller däri, att den allmänna rättfärdiggörelsen förväxlas med den enskilda rättfärdiggörelsen, eller däri, att den personliga (individuella) frälsningen lägges i världsförlåtelsen och världsbarnaskapet, då den däremot ligger endast i pingstförlåtelsen och pingst-barnaskapet; med ett ord: felet består däri, att den personliga frälsningen lägges *icke* i den *födda,* utan i den *ofödda* rättfärdigheten, där den i tid och evighet *aldrig* ligger. Detta är Konkordieformelns ödesdigra misstag. Och det har blivit den lutherska kyrkans stora skandal, som fördärvat många länder och folk, och som i vårt land blivit vår största riksskandal, en riksolycka med djupgående och förfärande följder för vårt arma folk.

På denna domsförlåtelse och på detta domsbarnaskap säges nyfödelsen följa omedelbart. Men genom detta domsbarnaskap är ju människan icke rot-barnet. Hon är icke ens avlad. Och detta oavlade barn låter Gud omedelbart födas på nytt. Vilken naturvidrig tankegång! Den blottar en ohygglig brist på erfarenhet av födelsens väsen och natur. Och här ha vi själva källan till det stora slarvet med den förpingstliga lärjungaskolan, vilket är så allmänt i den lutherska förfalskarekyrkan. Det var just detta allmänna slarv, som redan Luther såg i sin kyrka och som han uttryckte så: nästan alla predika blott syndaförlåtelse och säga litet eller intet om sinnesändringen eller omvändelsen, utan vilken det icke gives någon syndaförlåtelse.

Konkordieformeln lägger hela vikten därpå, att det är Kristi oavlade och ofödda rättfärdighet, som tillräknas instrumenttron till förlåtelse och barnaskap, såsom vi sett. Denna rättfärdighet får för ingen del tänkas såsom omsatt till frälsande livsrättfärdighet eller såsom förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Ty då »kränkes Kristi ära», nämligen äran av att vara frälsaren allena utan allt självfrälseri. Återigen en häpnadsväckande brist på erfarenhet. Man tror sig verkligen kunna genom en blott och bar instrumenttro taga Kristus såsom frälsaren allena. Nej, så där på rak arm går det icke. Ty självfrälseriet är, som vi sett, en seg och hårdnackad ande. Och han viker aldrig för »ett blott och bart instrument». Utan jag måste *utfödas* ur denne ande genom en förbundsmässig födelse, som sätter mig i stånd att *förstabudsmässigt* taga Kristus såsom Guds **Allt,** såsom Guds gåvo- och nådes-allt till min frälsning. Blott så kommer jag till Kristus såsom frälsaren allena. Blott en ur självfrälseriet *utfödande* tro giver Kristus all frälsareära. Och blott då han så på utfödelseväg (dödsväg) blir objektiverad såsom frälsaren allena, blott då blir han på infödelseväg (uppståndelseväg) subjektiverad såsom frälsaren allena. — Men Konkordieformeln går den förstabudslösa smygvägen utanför födelsen. Människan ställes inför Kristus blott i världsrättfärdiggörelsens domsbarnaskap. Och där står hon i grunden blott såsom den gamla människan. Och denna människa skall taga Kristus såsom frälsaren allena! Den gamle Adam blir anförtrodd att giva Kristus all ära! Ja, det är just att sätta bocken till trädgårdsmästare.

Konkordieformeln har en känsla av att den med sin »välmening» står på ett gungfly. Och därför söker den bättra upp saken genom en kraftig försäkran, att rättfärdiggörande tro och pånyttfödande tro äro blott olika sidor i samma tro, och att alltså rättfärdiggörelse och nyfödelse icke äro

skilda till tiden, utan blott skilda såsom orsak och verkan. Där är man nära att stiga in på den rätta vägen. Men ögonblickligen rycker man foten tillbaka och vänder om. Ty på samma gång man är nära att göra rättfärdiggörelsen och nyfödelsen till en och samma akt, såsom Luther gjorde, så gripes man av en oerhörd iver att åtskilja dem. Ty så läres det på samma sida: *»Varken förnyelsen* (nyfödelsen) *eller helgelsen få bliva, såsom nödvändiga och därtill hörande, inblandade i rättfärdiggörelsens artikel.»* Sålunda: på samma gång som rättfärdiggörelse och nyfödelse ske samtidigt, så skola de dock så fullkomligt åtskiljas, att nyfödelsen icke får anses »nödvändig» till personlig frälsning, utan denna skall ligga helt och hållet *utanför* födelsen och helt och hållet inom domsrättfärdiggörelsen. Därmed har nyfödelsen berövats den centrala och allena frälsande uppgift, som Kristus, alla apostlarna och Luther tilldelat den. Ja, icke blott det; utan om man tager Konkordieformelns lära på fullt allvar, då är nyfödelsen helt enkelt avskaffad och omöjliggjord. Ty där läres, att den kommer såsom en följd av Kristi oavlade och ofödda rättfärdighets tillräknande; vilket är en absolut omöjlighet. Ty födelsen kan blott komma såsom en följd av Kristi rättfärdighet i gestalten av en *säd,* en *säd.* En födelse utan föregående *säd* — ja, en sådan finns blott i Konkordieformeln.

Här ha vi alltså källan till de födelselösa frälsningar i tusental i den lutherska förfalskarekyrkan — en omätlig skada för Guds rike och för hela vårt folk. —

Sålunda ställer Konkordieformeln frälsningen på två parallella linjer: rättfärdiggörelselinjen samt nyfödelse- och helgelselinjen. De få aldrig råkas; utan skola hållas stadigt åtskilda. Annars är allt förlorat. Ty den förra är allena och fullkomligt frälsande. Den senare hör icke dit. »Nyfödelse och helgelse få icke inblandas i rättfärdiggörelsens artikel.»

På rättfärdiggörelselinjen är man fullkomligt frälst. »Rättfärdiggörelsen har inga grader, utan är fullkomlig», såsom det heter i dogmatiken. Ja, man är så fullkomlig, att man, såsom det stundom uttryckes, är av Gud ansedd för att hava gjort allt vad Kristus har gjort, och lidit allt vad han har lidit. Ja, vartill tjäna då nyfödelse och helgelse? »Jo», svara somliga, »de behövas blott för att genom dem göras bekväm att åtnjuta Guds rike.»[*] Vilken förvirrad och förvirrande lära: att vara lika fullkomlig som Kristus och ändå icke kunna åtnjuta Guds rike.

Här ha vi källan till förfalskarelutheranens världsbekanta förakt för helgelsen. Helst befattar han sig icke med någon sådan. Ett arbete med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga nyfrälsning är för honom en fasa. Och skulle han befatta sig med den, så blir den rotlös och svävande, då den alltid skall löpa »parallellt». Antingen blir den en ren obetydlighet eller någonting lagiskt och påhängt. Att på samma gång stå på två oändligt skilda linjer, av vilka den ena går nere i Rom. 7:e och den andra går oändligt upp över Rom. 8:e — det är ingen lätt sak. Och man sliter ont med att förena denna gränslösa fullkomlighet med den gränslösa ofullkomligheten i sjunderomarehålan. Samvetet protesterar mot slikt lindanseri.

Konkordieformeln och alla dess anhängare söka fritaga sig från allt

[*] Så Rosenius, Pietisten, 2:a årg., sid. 52, 55, 56.

ansvar för födelse- och helgelselösa frälsningar. Och det sker genom den läran, att nyfödelsen och helgelsen få icke så skiljas från rättfärdiggörelsen, »att en sann tro skulle kunna bestå jämte ett ont uppsåt». Tackar! Att kräva en så fullkomlig sammanslagning av rättfärdiggörelse och nyfödelse, att intet ont uppsåt finnes hos den rättfärdiggjorde, men på samma gång strängt förbjuda honom att »inblanda födelse och helgelse i rättfärdiggörelsens artikel», enär de icke äro för rättfärdiggörelsens fullkomliga frälsning »nödvändiga eller därtill hörande» — vad är detta? Jo, det är att stänga dörren för faran och i samma ögonblick slå upp den på vid gavel för henne. Så fritager man sig från ansvaret.

Detta Konkordieformelns ideliga och förnumstiga skruvande fram och tillbaka är, som vi sett, ett uttryck för en beställsam välmening och en omogen ståndpunkt. Och denna ståndpunkt är självförvållad. Man hade kunnat vänta något bättre av dem, som stodo Luther så nära. Konkordieformelns koketta och äckliga lärofinesser, som skjuta Luther åt sidan och tro sig komma med något bättre, äro en *Guds dom* över en fallen lutherdom.

Och så prisar man denna tro och rättfärdiggörelse, såsom de där »giva en den härligaste frid». Jo, vackert. Friden står i Kristi ande, som är försoningsanden, *aldrig* utanför den. Blott genom denne ande hör jag Kristus till. Utan denne ande är jag *utan* Kristus och *utan* Kristi frid. Men Konkordieformeln lovar människan frid genom en andelös tro och en andelös rättfärdiggörelse; alltså en frid *utan* Kristi ande, *utan* att höra Kristus till, en frid *utan* utfödelse ur ofrihetens ande! Det är skökofriden. — Att nu en människa, som har den antilutherska villoläran, kan komma till en sann frid, det är icke omöjligt. Ja, det vilja och måste vi tro. Men det var icke villoläran, som gav den friden, utan det var Kristi ande, som trevade sig fram till och in i hennes hjärta *trots* villoläran. Men hos mångtusen trevar han för gäves. Läran lägger hinder i vägen.

Nej, bort med den antilutherska, och fram med den lutherska rättfärdiggörelsen genom tron! Denna senare lyder, än en gång, så: »Vad *jag härtills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen kan jag icke till den minsta del något ändra: nämligen* ***att vi genom tron*** *(såsom Petrus säger)* ***bekomme ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud för vår medlares Kristi skull håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga.*** *Och fastän synden i köttet icke är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud oss densamma icke tillräkna eller ihågkomma. — På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följa sedan goda verk och gärningar.*»

Luther hade under stridernas hetta kunnat tala dunkla och vilseledande ord om rättfärdiggörelsen — sådana finnas i hans skrifter — men under alla de sist förflutna 20 åren av hans liv hade han, såsom vi höra, dock alltid menat just det, som han här nedskrev. Och den meningen skola vi låta honom hava.

I dessa ord av Luther är rättfärdiggörelse detsamma som rättfärdigfödelse eller nyfödelse. Och här är den personliga frälsningen ställd på nytestamentlig skapelsegrund och på blott en linje. Och den är ande- och laglinjen, som genomlöper hela skriften, den majestätiska och orubbliga tubudslinjen från paradisberget ända upp på Sions berg,

kring vilken alla tider och evigheter och alla folkens alla öden välva sig, och som under namn av rättfärdiggörande tubudstro löper in i människan genom avlelse, havandeskap, födelse och helgelse, ända in i den tredje födelsen, där människan till ande, själ och kropp blir Kristus fullkomligen lik. Blott på den vägen, den organiska livsutvecklingens väg, kommer människan till fullkomligheten. Hon *förklaras* aldrig för personligt fullkomlig på grund av *ofödd* rättfärdighet; hon *växer sig* till fullkomligheten genom *född* rättfärdighet. Men denna organiska väg har Konkordieformeln förfuskat genom att sätta den allmänna domsrättfärdiggörelsen i stället för den enskilda födelserättfärdiggörelsen.

Och denna rättfärdiggörande eller rättfärdigfödande tro räknar Gud till rättfärdighet. Därpå lägga Paulus och Luther den stora och saliga vikten, såsom vi sett. Men denna dyrbara sak: att Gud räknar en sekundligt bristfull tro för en fullkomlig tro, nämligen i den meningen, att denna bristfulla tro får åtnjuta fullkomligt barnaskap — denna dyrbara sak finns icke i Konkordieformeln. Den godkänner blott den ofödda rättfärdighetens tillräknande. Naturligtvis; ty den »blotta och bara instrumenttron» är ett ingenting, som Gud icke kan räkna för någonting. Och därför går man trons räknande till rättfärdighet med tystnad förbi i den antilutherska kyrkan. Och när man nödgas inlåta sig på saken, då tyder man den så, att detta räknande får icke förstås i egentlig mening, utan bör tagas i »oegentligt förstånd» (»endast metonymice dependenter»).* Men Luther låter Paulus tala om saken endast i egentlig mening. Och själv talar han om densamma endast i egentlig mening, såsom vi sett. Och så skola även vi göra. Ty trons räknande till rättfärdighet är en alltför dyrbar sak, för att vi skulle låta den fuskas bort genom skökodogmatik och skökokatekes. Den dyrbara saken är nämligen denna: aldrig fullkomlig, dock alltid åtnjutande en fullkomligs lott; aldrig utan synd och brist, dock alltid hemma hos Gud; alltid suckan i tältet, dock »alltid vid gott mod»; ofta bedrövade, dock »alltid glade». — Trons räknande till rättfärdighet är den enda fasta punkten på vår gungande och svallande jordeö, den enda levande och livsupphållande, väckande och fostrande punkten i dödens värld. Och det är blott från denna fasta och levande allvarspunkt inne i Kristus och uppe på Sions berg, som helgelsen framgår i organisk tubudsgärning och därför »lätt och behändigt». Men den punkten har Konkordieformeln tagit bort till oändlig skada för den kristna personlighetsutvecklingen och karaktärsbildningen.

Den rättfärdiggörande eller rättfärdigfödande tron, genom vilken Luther skakade och omgestaltade många länder och folk, fastslog han i sina båda katekeser såsom den enda personliga frälsning som finns. »Helgas och behållas i en rätt tro» — det är allt, och det är linjen, den ena och enda. Men denna tro sönderrevs av Konkordieformeln. Den klyvdes och uppsattes på två linjer: den rättfärdiggörande tron och den pånyttfödande tron. Och de skildes så strängt och fullkomligt, att den senare för liv och död icke fick »inblandas i rättfärdiggörelsens artikel». Och så står Luthers rättfärdiggörande tro, som innefattar ett »annat, nytt och rent hjärta», sönderskuren och blödande i själva sin hjärterot och upphängd på två parallella linjer. Det är den antilutherska

* Se Bibelforskaren för år 1885, sid. 95.

trosskandalen, som fördärvat många länder och folk. — Redan i våra barnaår fingo vi lära oss att sönderriva Luthers enkla och härliga tro och i stället mottaga en antiluthersk tro, som varken Gud eller människor kunna fatta. Och på samma gång blevo vi strängeligen inlärda att kalla oss äkta lutheraner. Vi sågo Luthers bild på första bladet i vår katekes. Men hans troslära fanns icke i »förklaringen». Det var blott den rätta bilden och det rätta namnet vi sågo. Men varan, som gick under det namnet, var falsk. Så blevo vi fördärvade redan såsom barn.

Och så har Konkordieformelns antilutherska lära, såsom en grumlig och giftig flod, under många mansåldrar vältrat sig fram över vårt folk och avsatt sin ande-, själs- och blodsfördärvande bottensats i detsamma. Och mäte den där kan, vilken flod av livets vatten, som denna antilutherska flod har utestängt för millioner hjärtan! Och väge den där kan, den motvikt, det motstånd mot biblisk och luthersk tro, som den månghundraåriga bottensatsen ännu bildar i folkhjärtat och folksjälen! Något av denna djupa och hemska hemlighet få de präster och predikanter erfara, vilka måste hämta sina predikningar i ett lördagshelvete för att få en söndagshimmel över församlingen. De måste i sin ande, själ och kropp upptaga den giftiga floden med dess bottensats i församlingen, och i ångest och »bukrev» (Upp 10:10) upplösa den för att vinna öppning i hjärtana för floden från Guds och Lammets tron. *Ty blott så långt som predikanten i sin ande upplöser mot-anden, blott så långt når han med anden från ovan.* Men nu står han måhända i en församling, vilken är, såsom judafolket på Kristi tid, så fördärvad av skökan, att mot-anden icke kan upplösas med mindre än dels att predikanten korsfästes i samma andliga stad, »där ock hans Herre blev korsfäst», (Upp 11:8) dels att församlingen, som korsfäste honom, får över sig den upplösande domselden. I denna andliga korsfästelse står han på predikstolen övergiven även av Gud såsom Kristus på korset, står där utan ande, med bunden tunga, med dödsbleka läppar och invid förtvivlans bråddjup. Så stå icke så få präster och predikanter i vårt land korsfästa av församlingens »Pilatus och Kaifas». Här ha vi Konkordieformelns martyrer. Vem räknar alla suckar och nödrop, alla tårar och kval, som från dem stigit upp och alltjämt stiga upp till Gud? — Härom mer i vårt 12 :e kapitel.

Sammanfattning

Sammanfatta vi nu den antilutherska kyrkans lära om den personliga frälsningen, så ser den ut så:

1. **Ett ande- och budlöst evangelium,** ty det personligt frälsande evangeliet giver icke den utlovade anden, och det skall vara alldeles rent från alla Guds bud. Det får blott innehålla frälsningen från Guds fördömelsevrede och därmed upphävandet av »fördömelsens rättvisa dom».

2. **En ande- och budlös rättfärdighet,** ty den ofödda men personligt frälsande rättfärdigheten frälsar fullkomligt utanför anden och utanför alla Guds bud. Den är blott en yttre straffrihetsrättfärdighet.

3. **En ande- och budlös nåd,** ty den personligt frälsande nåden är blott en straffrihetsnåd, som icke giver livsnådens ande och icke lägger nådens andelagsbud i hjärtat eller skriver dem i sinnena.

4. **En ande- och budlös försoning,** ty den personliga försoningen med Gud försiggår helt och hållet utanför människan genom en

domsakt i himmelen. Den är blott en yttre kvitteringsaffär på grundvalen av straffvikariens förtjänst.

5. **En ande- och budlös rättfärdiggörelse,** ty anden och andelagsbuden få icke »inblandas i rättfärdiggörelsens artikel».

6. **En ande- och budlös förlåtelse,** ty den är icke hjärterenande eller utfödande ur synd-, skuld- och dödsanden. Den är ingen födelseförlåtelse, blott en juridiskt betald domsförlåtelse utanför födelsen.

7. **En ande- och budlös tro,** ty den är »ett blott och bart instrument» och hör icke till den nya människan. Den är följaktligen ingen frälsande tro alls, utan i grunden blott den tron, *att* Kristus har lidit och dött, *att* Kristus är frälsaren allena. Den är alltså blott den tomma och skramlande skal-tron.

Det är sålunda det juridiska straffvikariatet, som åstadkommit denna stora förödelse i läran. Ty är den objektiva försoningen endast ett juridiskt straffsummekval, så blir den subjektiva försoningen, såsom en naturlig följd därav, blott en juridisk eller forensisk kvitteringsaffär. Hela frälsningen, både den objektiva och den subjektiva, är för den antilutherska kyrkan rena rättegångssaker.

Även Luther antog det katolska straffvikariatet. Det var en svaghet hos honom. Men han gjorde, som vi sett, intet konsekvent bruk av detsamma vid den personliga frälsningen eller rättfärdiggörelsen; utan han lät denna vara en invärtes skapelse eller en födelse. Han inlade det »nya och rena hjärtat» eller den födda rättfärdigheten i den rättfärdiggörande tron. Det var hans styrka. Och den upphävde och oskadliggjorde den farliga konsekvensen. Han låg för djupt i trons väsen för att kunna rotryckas av den katolska skökoförsoningen. Men många av hans anhängare hade ingen sådan rot. Och Konkordieformelns »lutheraner» voro rotlösa nog för att bortkasta hans tro och rättfärdiggörelse och konsekvent tillämpa straffvikariatet på den personliga frälsningen, som följaktligen blev en ande- och budlös utvärdessak.

Sålunda: ett ande- och budlösa evangelium, en ande- och budlös rättfärdighet, en ande- och budlös nåd, en ande- och budlös försoning, en ande- och budlös rättfärdiggörelse, en ande- och budlös syndaförlåtelse samt en ande- och budlös tro — dessa sju saker äro den antilutherska kyrkans lära. Så förskräckligt ihålig och usel är den. Kan man undra på att vårt folk blivit ande- och budlöst, då det i århundraden fått en sådan lära inplantat i sig?

Och ännu i dag håller man denna lära högt, såsom det »baner, kring vilket man skall samla vårt folk». Flera av våra biskopar kunna ännu stå och prisa den ande- och budlösa »klenoden», fastän efter århundradens predikan av densamma det svenska folket är i alla samhällsklasser så genomfrätt av ande- och budlöshet, att det är nära undergångens rand. Det vore på tid att skryta lagom med eländet.

Då vid ett de senare kyrkomötena ett lekmannaombud frimodigt påvisade Konkordieformelns lärofördärv och därvid berättade om en dansk konung, som, då han hade läst Konkordieformeln, kastade den i elden och förbjöd den vid dödsstraff, då var en av våra biskopar genast färdig med en lovsägelse för denna bekännelseskrift såsom ett »förträffligt bålverk mot villfarelse». Det vill då också säga: »ett

förträffligt bålverk» mot Luthers tro och rättfärdiggörelse, som Konkordieformeln förkastar.

Den konung, som lekmannaombudet åsyftade, var Fredrik II. Han hade från sina släktingar i Tyskland fått ett dyrbart praktexemplar av Konkordieformeln, inbuden i sammet och försedd med guldspännen. Men då han tagit kännedom om dess innehåll, steg han upp en natt och utropade: »Jag har fångat en djävul, och den vill jag bränna»; varpå han egenhändigt kastade boken i elden. Och så utfärdade han det förbud mot Konkordieformeln, att varje bokhandlare i hans rike, som hade densamma till salu, skulle mista livet, och varje präst, hos vilken den blev funnen, skulle mista ämbetet. (Se »Kyrkohistoria av biskop Fredrik Nielsen», 2:a delen sid. 311, samt »Ledetraad i Kirkens Historie» av densamme, II, sid. 48.)

Ja, konung Fredrik såg rätt. Där bor verkligen en djävul med lammhorn i Konkordieformeln. Och denne lammdjävul är än i dag alla antilutherska lutheraners »dyrbara klenod» och »förträffliga bålverk».

Låt oss så höra biskop Nielsens eget omdöme om denna bekännelseskrift. Han säger (sid. 272 i den förstnämnda boken): »Konkordieformeln, som blev teologiens högsta norm, blev på många sätt en hämsko för utvecklingen inom den lutherska kyrkoavdelningen. Både skriftutläggningen och den historiska forskningen kommo under ett dogmatiskt högtryck, som berövade den lutherska teologien frihet och friskhet, så att den reformerta och romersk-katolska i flera avseenden fingo ett betydligt försprång. »

Så värdesätter denna danske biskop Konkordieformeln. Och det är den rätta synen på saken. Men en sådan syn hava flertalet av Sveriges biskopar aldrig haft. Utan deras huvudsak har varit att stå vakt kring den förfalskade klenoden och noga tillse, att Luthers tro och rättfärdighet icke släpptes in i församlingarna. Och så hava de bragt över vårt folk en gränslös olycka.

I, antilutheraner, som både funnits och ännu finnas i vårt land, eder huvudsak har i minst 300 år varit den att lägga det svenska folkets frälsning, där den i tid och evighet aldrig ligger. Edert arbete har gått ut på att få allt Sveriges folk till ett lutherskt folk *utan* Luthers tro och rättfärdiggörelse. I haven varit så hjärtans angelägna om att bannlysa alla Guds bud ur den rättfärdiggörande tron och att ställa människorna såsom frälsta *utanför* den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och vad det kommer att kosta land och rike, det frågen I icke efter i edert falska och blinda renlärighetsnit, druckna som I ären av den förstabudslösa horerikalken. Men det blir uppenbart på den dag, då den Laglöse, för vilken I banat väg i millioner hjärtan, tager övervälde och tager hand om bajonetterna. Den dagen nalkas, som vi se, med stora steg. Och ve och åter ve eder, som gått den Laglöses ärenden med skenet av Kristi namn och av Luthers namn!

Den antilutherska kyrkans lära, som är den sjusidigt, d. ä. allsidigt ande- och budlösa »klenoden», är en av kristenhetens yppersta skökoläror. Ty den är på varje punkt förträffligt anpassad efter djuret, så att det kan övergå i en orm och antaga ett par horn. Men kattbjörnen har upptäckt skrymteriet. Han vill icke längre gå med horn och spela kristen åt den lutherska skökan. Han har tvärtom börjat att tända eld på henne.

Hon klagar, att regering och riksdag äro så fientliga. De mota, knuffa

och sparka henne överallt. Men hon tänker icke på, att hon med sina ande- och budlösa läror har fördärvat folket, förslöat dess naturliga rättsinne, sövt samvetena med budlös nåd och banat väg för en hedendom, som är sju resor värre än våra hedniska förfäders hedendom.

Hon jämrar sig över att skolor börja tagas ifrån henne och att barnen fördärvas genom moderna läror. Men hon tänker icke på, att hon i århundraden har fördärvat landets barn med sina budlösa läror.

Nej, denna fientlighet mot kyrkan är icke alltigenom av antikrist. Det finnes i regering och riksdag även sådana, som genomskåda den ande- och budlösa ihåligheten, och som se, att ur densamma måste växa upp en laglöshet, som blir den världsliga styrelsen fullkomligt övermäktig. De se, att denna laglöshet gror under skökans hägn i alla samhällsklasser, icke minst i de s.k. högre och i de konservativa, som i stort sett äro alldeles genomruttna, även de; fastän aset döljer sig under en »hygglig» eller »finfin» yta.

Och det är så långt ifrån att de styrandes avoghet mot kyrkan är obefogad, att det tvärtom vore deras plikt att så fort som möjligt avskaffa det antilutherska eländet och återföra kyrkan till biblisk och luthersk tro, från vilken hon avfallit och dragit folket med sig i fallet.*

Men det finns icke blott en antiluthersk utan även en luthersk kyrka; och icke blott en luthersk sköka utan även en luthersk solkvinna.

Luther stod icke ensam med sin tro. Hon hade slagit rot i många länder. Och hon hade även kommit till vårt land. Därom vittnar »den svenska reformationens förstlingsskrift om rättfärdiggörelsen genom tron». Den trycktes i Stockholm 1526 och blev till minne av Uppsala möte 1593 ånyo utgiven 1893 av Aksel Andersson. (Se Bibelforskaren för 1896, sid. 363.)

I denna skrift säges rättfärdiggörelsen bestå däri, att »Gud *gör människan god och rättfärdig igen, så att vi komma i vårt rätta väsende igen, så att Guds beläte varder förnyat.*» Se där ha vi Luthers rättfärdiggörelse: ett annat, nytt och rent hjärta, som just är att bliva god och rättfärdig igen och att komma i sitt rätta väsende igen och att få Guds beläte förnyat. Här är alltså rättfärdiggörelse detsamma som förnyelse eller nyfödelse. Här står saken på nytestamentlig skapelsegrund. Frälsningen lägges i det födda och icke i det ofödda, där den i tid och evighet aldrig ligger.

Så började den lutherska kyrkan i Sverige. Hon började rätt. Ty hon började med Luthers tro och rättfärdiggörelse. Och hade hon fortsatt så, då hade det sett annorlunda ut i vårt land, än vad det nu gör.

Och icke alla lutheraner voro med om Konkordieformeln. Sverige, Danmark, Pommern, Hessen och 8 tyska städer antogo den icke (se den förstnämnda boken av biskop Nielsen, sid. 272). Och i Rostock var man av gammalt Luthers lära varmt tillgiven. Och det blev av stor betydelse för vårt land. Ty i Rostock studerade många svenskar. Icke mindre än »175 stå inskrivna i den teologiska fakultetens matrikel under åren

* Den som önskar en grundlig och mångsidig kännedom om den lutherska kyrkans avfall från Luther eller om den s.k. pseudo-eller lögnlutherdomen, hänvisa vi till prof. Myrbergs bok: »Den bibliska teologien och hennes motståndare.» Den står ock i Bibelforskaren för 1892, sid. 177—291.

1515—1575». Och det blev avgörande för Uppsala möte. Även dess ordförande och övriga ledande män hade studerat i Rostock och voro äkta rostockslutheraner. Också nämndes vid detta möte icke ett ord om Konkordieformeln. Man gick den med tystnad förbi. Den lutherske trosörnen höll den antilutherska trospaddan på avstånd. Och den örnen har aldrig sedan dess lämnat vårt land, fastän paddan så småningom trängde in och besteg de flesta predikstolar.

Och den lutherska solkvinnan har städse inlagt sin protest mot det antilutherska förfalskareväsendet. En sådan utgick från den för Guds rike så betydelsefulle mannen Filip Jakob Spener och de skaror, som i alla lutherska länder väcktes av honom. Han säger i Teol. Bedencken IV (Halle 1707) s. 117, och i 3:e bandet av samma bok s. 968: *»Tron har människan icke av sin gamla födelse; så måste den då härstamma från den nya födelsen… En orsak till den dåliga kristendomen är den så helt och hållet svaga och på ytan gående föreställningen om tron… Tron kan genom intet annat tillvägabringas och verkas än genom ordet om tron, nämligen det heliga evangelium, som är det frö, ur vilket tron växer och vi bliver födda på nytt».* Och (s. 968): *»Det gör mig ont, och det är ett bedrövligt tidens tecken för oss, att det med ett sådant universitet* (det i Wittenberg), *varest evangelii ljus i förflutna århundraden för första gången uppgick till ett klarare sken, nu utav gudomlig dom kommit till det skick, att man icke utan vemod, dels i medlidande, dels i rättmätig iver för sanningen, kan tänka på detsamma på grund av dess teologiska fakultet. Så mycket mera som i stället för den bättring som man hoppas, det synes bliva allt argare och oförskämdare, vilket i förliden sommar herr D. Neumanns disputation om rättfärdiggörelsen nogsamt utvisat. Ack, att numera läran om den levande tron, vilken allena gör rättfärdig, skall angivas och förkastas såsom en svår villfarelse, på det ställe, varest fordom vår dyre Luther så av hjärtat ivrat emot den falska inbillade tron och hållit den säkerhet, vilken därpå grundar sig, för argare än all villfarelse, som före detta varit i svang i påve-dömet.»*

Spener var alltså en av Konkordieformelns martyrer. Det gjorde honom ont och han gick med korsets vemod och smärta i sin själ vid åsynen av det antilutherska skökofördärvet. Och i sin andes »bukrev» upplöste han en så stor del av detta fördärv, att en väldig flod av livets vatten kunde strömma in i alla lutherska länder. Lägg därför märke till följande fyra saker i hans yttrande:

1. Att den rättfärdiggörande tron »växer ur evangelii frö» och alltså »härstammar från den nya födelsen» och kan följaktligen aldrig vara ett blott och bart instrument.

2. Att »en orsak till den dåliga kristendomen är den svaga och på ytan gående föreställningen om tron» eller »den falska och inbillade tron», vilken grundlägger en säkerhet, som är argare än alla villfarelser i påvedömet.

3. Att den antilutherska kyrkan »angiver och förkastar Luthers tro såsom en svår villfarelse».

4. Att denna kyrka ligger under en »Guds dom», som gör henne »allt argare och oförskämdare».

Se där den bibliska och äkta lutherska tron. Och se där hennes organiska uppkomst ur evangelii frö. Och se där den rätta blicken för

den falska trons förhärjande folkfördärv. Och se där det martyrskap, som alltid åtföljer den oförfalskade tron i den lutherska förfalskarekyrkan. Se ock där Speners blick för den Guds dom, varunder denna kyrka ligger. Ja, det är en förfärande sanning: där vilar en Guds förblindelse- och förbannelsedom över den antilutherska kyrkan för hennes oerhörda och ödesdigra förfalskningsbrott emot Luther. Ty hon berövar själarna Luthers tro och giver dem just den tro, för vilken han *varnat*, och mot vilken han *»ivrat»*. Och denna falska tro låter hon gå under hans namn, kallande densamma för den äkta lutherska tron. Sådant måste draga Guds dom. I, Herrens heliga, akten eder för att komma in under den. Ty den urladdar sig även in i dödsrikets regioner och äoner.

Och i vår tid har i alla lutherska länder en kraftigare protest än någonsin avgivits mot det antilutherska läroeländet. Och i vårt land finnas f. n. professorer och biskopar och hundratals präster och många lekmannapredikanter, som både i lära och liv hava skriftens och Luthers tro och rättfärdiggörelse.

Och även bland dem, vilka hava den antilutherska läran, finnas sådana, som i sitt liv höra solkvinnan till. Ty ;— säga vi än en gång — Gud söker så länge och så långt som möjligt att föra människan den rätta livsvägen, fastän hon har orätta tankar om densamma. Och absolut fullkomliga och riktiga tankar om denna väg har *ingen* människa, icke ens en apostel (1 Kor 13:9—12). Men då en för det andliga livet vådlig villolära blir uppenbar för människan, då avkräves henne ett val mellan sanning och lögn. Och i det valet måste hon rädda eller mista sitt liv. Och här finnas många döende och döda människor, som icke velat bortkasta sin falska älsklingslära. De kännas ofta igen därpå, att de, såsom Spener säger, »bliva allt argare och oförskämdare».

Och i en avgörelse mellan tro och otro, eller mellan sann tro och falsk tro ställes varje människa i vår sållningstid. Det blir nu fråga om blott ett: en tro, som är den sekundliga tubudsskapelsen i Kristi sekundliga tubudsskapelse, den sekundliga tubudsgärningen i Kristi sekundliga tubudsgärning, en tro, som är det nya och rena tubudshjärtat i Kristi tubudshjärta. Mönstraren på Patmos är kommen. Harmageddons krönte ryttare i spetsen för det vita rytteriet (Upp 6:2; 19: 11–14) är här. Han frågar, om det nu finnes tro i vårt land.

Hela vårt folk kommer att i vredens skålar, som äro lagförbannelsens tubudseld, slås i två skarpt skilda delar: guld och slagg, vete och agnar.

Hela statskyrkan och alla småkyrkor komma att i konungaelden, som ock är Guds vredes tubudseld, slås i två skarpt skilda delar: Lammet med de tecknade på Sions berg, och vilddjuret med dess tecknade i det stormande folkhavet.

Det blir just de tu buden, som i heligt majestät komma att taga hämnd på sina släppare och bringa räddning åt sina hållare.

Och vi se redan nu, huru de troende i hela vårt land ställas inför avgörelsen, huruvida de vilja stå med Lammet i förföljelse, i hugg och slag och in i döden eller övergå på vilddjurets sida. Och vi se ock, att många troende svikta i denna avgörelse. Döm dem icke hårt. Vi befinna oss blott i förpostfäktningen. Och vi hoppas, att de vakna upp och intaga tubudsståndet i Kristi tubudsstånd, att de i steget-ut-tron stänga alla fyra allt-dörrarna bakom sig. Men det skall ske snart. Ty den kerubiska

riksvagnen kör nu fort. Den måste hålla jämna steg med vilddjursvagnen, som dagligen ökar farten och insamlar hela den tubudslösa hopen i sig. Fort, fort in i tubudsvagnen! Ty alla, som icke bestiga den, de måste bestiga den andra.

I, Herrens heliga i alla kyrkor! Du solförsamling i världens mörker! Du lilla tubudsskara bland de tubudslösa miljonerna! Se din tusenåriga jubelfröjd där framme bland alla jordens folk. Men innan dess skall du utstå förstlingarnas prov i Harmageddons »stora bedrövelse». Dag är nattens barn. Blott genom det outgrundliga mörkret går vägen till det outgrundliga ljuset. Blott ur lidandets skarpa virveleld uppstiger den evigt milda, evigt stilla paradislågan.

Vem består i Harmageddons tubudsprov? Blott tubuds-tron med de fyra tubudsansiktena och med tubudskronan.

På de tu buden hänger det. På dem hängde Kristus allt. På dem ha ock vi hängt allt. Ty vi ha skrivit om »Andens lag», som är den eviga tubudskärleken i Kristus, den eviga tubudsrättfärdigheten i Kristus, den eviga tubudsnåden i Kristus, den evige tubudsanden, som är Herren-anden. På denna eviga tubudslag hänga himmel och jord med allt vad i dem är. På denna eviga tubudslag hänga alla tider och alla evigheter.

Lov, pris och tack ske dig, o Gud, som hängde allt på din eviga kärlek!

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

NIONDE KAPITLET

Övervinnandet och dess löften 1

1. Övervinnandet 1
2. Löftena 3

I. Efesus 7
1. Övervinnandet 7
2. Löftet 14
A. Guds paradis 15
B. Livets träd i Guds paradis 20

II. Smyrna 24
1. Övervinnandet 24
2. Löftet 29

III. Pergamus 34
1. Övervinnandet 34
2. Löftet 38
A. Mannat 38
B. Stenen 41
C. Namnet 43
a. Lammets faders namn 44
b. Lammets namn 46
c. Guds och Lammets namn såsom paradisnamnet 51

IV. Tyatira 54
1. Övervinnandet 54
A. Den under-sekunda gruppen 54
B. Den sekunda gruppen 56
C. Den prima gruppen 58
Den första lärdomen 59
Den andra lärdomen 60
Den tredje lärdomen 63
2. Löftet 66

Det tusenåriga rikets uppkomst 71
A. Mänskligheten lärotid 71
Arbetarerörelsen 72
Kvinnorörelsen 74
Fredsrörelsen 76
Nykterhetsrörelsen 77
Folkbildningsrörelsen 77
Djurskyddsrörelsen 79
Den vetenskapliga kulturrörelsen 80

B. Mänskligheten utfödelsetid....83
a. Mänskligheten skräckvecka....84
b. Mänskligheten upprättelsetid....84
c. Mänskligheten valtid....84
V. Sardes....87
1. Övervinnandet....87
A. Det under-sekunda Sardes....88
B. Det prima Sardes....89
2. Löftet....96
Kläderna....98
Namnet....99
Vandringen....100
VI. Laodicea....102
1. Övervinnandet....102
2. Löftet....109
VII. Filadelfia....112
1. Övervinnandet....113
A. Filadelfierna hade Jesu ståndaktighet....115
B. Filadelfierna hade Jesu förmåga att hushålla....116
"Du har en liten kraft"....118
2. Löftet....123
A. Hon skall icke mer utgå ur templet....124
B. Jag skall skriva på honom min Guds namn....125
C. Jag skall skriva på honom min Guds stads namn....126
D. Jag skall skriva på honom mitt nya namn....128
VIII. Sammanfattning....130
1. Övervinnandet....130
2. Löftena....135
IX. Slutordet från tronen....138
1. Slutordets förord....139
2. Slutordets slutord....140
A. Övervinnandet....141
B. Löftet....143

NIONDE KAPITLET

Övervinnandet och dess löften

Här ha vi alltså två saker: övervinnandet och löftena. Och dem skola vi betrakta med ledning av de 7 breven till församlingarna i Mindre Asien (Upp. andra och tredje kapitlen). Men först vilja vi inledningsvis säga ett par ord om övervinnandet och löftena i allmänhet. Alltså:

1

Övervinnandet

I förra delen av Andens Lag ha vi ofta talat om övervinnandet, särskilt i kapitlet om Lejonet, som är Övervinnaren, i vilken vi måste bliva övervinnare. Och nu förutsätta vi detta kapitel såsom känt.*

Det finns intet ord i skriften, som så ihärdigt, så "demonstrativt" upprepas och betonas som det ordet övervinna. Det förekommer i alla 7 breven. Och det står där såsom slutordet, såsom en kraftigt och högtidligt inskärpande "refräng": "Den som övervinner", han skall få ... "Den som övervinner", han skall få, o.s.v. Därmed är sagt: människa, på övervinnandet ligger *hela* vikten.

Och denna vikt inskärpes ytterligare genom ett kraftigt och högtidligt: "Hör!" som i alla breven utropas vid sidan av ordet övervinna. Ty så står där: "Den som har öra, han höre" — märk: "han höre" — "vad Anden säger till församlingarna". Genom detta sidoord liksom understrykes det ordet övervinna, och hela uppmärksamheten samlas på det. Därmed får detta ord en oerhört stark betoning.

Ty vad säger Anden till församlingarna? Jo, alldeles detsamma, som Herren säger till dem. Och han utsäger övervinnandet såsom den huvudsak, på vilken deras öde i tid och evighet hänger. Och samma sak är det naturligtvis, som Anden gör till huvudsak för dem.

Alltså säger Anden just detta: "Den som övervinner", han skall få. — Vad viskar han i ditt öra i morgonstunden? Jo, detta: "övervinn — och du skall få!" Vad talar han till dig hela dagen? Jo, detta: "Övervinn — och du skall få!" Vad ropar han till dig i frestelsen? Jo, detta: "Övervinn — och du skall få!" Men här kräves "öra", och ett sådant är sällsynt i vår döva värld där skökan borttagit både örat och övervinnandet.

Och märk! Detta sidoord, detta skarpa: "Giv akt!", detta evighetsdigra: "Hör!" sätter Herren *före* ordet övervinna i de tre första breven och *efter* detsamma i de fyra sista. Och det gör han naturligtvis icke utan avsikt. Och både skriften och erfarenheten lära oss vad det betyder, nämligen detta: Övervinnandet måste från början och till slut stå i Anden, ja, först och sist och allsidigt vara kringgärdat, genomträngt och buret av Anden. Inne i Anden — segern; utanför Anden —

* Och för att läsaren skall förstå vårt nionde kapitel måste han ha kännedom om hela den förra delen av Andens lag.

nederlaget. "Genom min Ande skall det ske", säger Herren Sebaot.

Och Andens ord är lejonordet, hans verk är lejonverket. Hans oavlåtligen höjda finger pekar på övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag, som är lejonevangeliet i Kristus. Allt hans viskande, talande och ropande innesluta i sig denna lag som sin kärna. Han vill blott ett: bringa människan till ett fullt förstabudsmässigt mottagande av lejonnåden i Lammet, så att hon tubudsmässigt övervinner vilddjuret och skökan, som äro allt ont. Och därför säger han till församlingarna och till varje medlem av dem blott ett ord: "övervinn — och du skall få!" Och där detta ord träffar ett "öra", där insätter det höraren i Herrenanden och giver så vad det kräver. Det lägger lejon-lamm-lagen i hjärtat och skriver den i sinnena. Det är "Andens lag", som frälsar från syndens och dödens lag och giver övervinnandets kraft-beklädning från höjden.

Människa, där står ett trefalt: "Hör!" före ordet övervinna och ett fyrfalt: "Hör!" efter detsamma. Det vill lära dig livets hemlighet, som är denna: Stå sekundligt och allsidigt inlindad i Anden; då lindar ditt övervinnande upp sig så lätt i den sekundliga och allsidiga stamgärningen med sina dagliga fruktgärningar.

Människa, låt övervinnandet vara vad det, enligt denna sjufaldiga vädjan till ditt sanningsöra, *är*, nämligen ditt livs A och O, den himmelska, evigt förblivande kärnan i allt ditt varande, görande och låtande. Då lyftes du upp i den stilla och milda, heliga och saliga kraftvärlden, örnrymden, safirens klara och rena höjder.

"Men ack, jag glömmer mig så ofta, och så ligger jag där", säger du. Ja, upp igen och åter upp igen! Här kräves ihärdighet, just den Petrinska all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast, så att du icke faller. Och här får du erfara Guds tålamod med dig, som är så ömt och segt, att stenarna kunde gråta. — "Men jag blir icke annorlunda", säger du. Nåväl, nyp dig då i örat sju gånger om dagen, giv det ett slag varje morgon, middag och afton. "Hjälper icke", säger du. Välan, nyp hårdare, slå kraftigare. "Hjälper icke", säger du. Jaha, då får du nypet och slaget av Anden. Dömer du dig själv, blir du icke dömd. Men utebliven självdom drager gudsdomen över dig (1 Kor 11:31, 32). Ty du *måste*, om ock i hetaste skräckveckoeld, lära dig att icke blott åhöra, utan "inhöra", inevangelisera Andens och Herrens sjufaldiga: "Övervinn!" Varom icke, så är din nådatid ändad. Ty på övervinnandet lägger Herren hela vikten, så ock han, som sitter på tronen. Han talar blott om dessa två: antingen övervinna och få en ny himmel och en ny jord till arvedel, eller övervinnas och få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel (Upp 21:7, 8). Ett tredje gives icke.

Felet är det, att du icke släpper upp dig för "Andens lag", som är evangelium. Du vill själv vara lejonet; och därför går ditt övervinnande ideligen sönder, så att du "ligger där". Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren, så att du i sanning blir "icke-övervinnaren", innan du kan bliva övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet, så blir du *lejonet*. Därpå hänger det. — Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpmänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker.

Men finns det sådana övervinnare? Ja, de finnas. Herren fann sådana t.ex. i Smyrna och Filadelfia. Båda dessa församlingar stodo ostraffliga

inför hans skarpa blick. Han hade ingenting emot dem. Icke ett ord av bestraffning eller förebråelse. Där se vi, att ett verkligt övervinnande är möjligt.

Men nu skola vi icke tänka oss detta övervinnande såsom syndfrihet. Ett syndfritt övervinnande finns icke på jorden. Och Herren kräver icke ett sådant. Vad han kräver få vi se i de sju breven. — Gruva dig alltså icke över den synd och brist, som dagligen, ja, sekundligen vidlåda ditt övervinnande, trots din innerligt goda vilja och ihärdiga kamp att alltid stå ren. Med denna din vilja och kamp står du inne i försoningens tubudsande; och där fortgår din rening som en stadig ström långt utöver vad du kan begripa eller ana. Gud är aldrig småaktig. Han gör ingen affär av din ouppsåtliga svaghet, hänger icke upp sig på synd, som i grunden är rotlös i din vilja. Där han finner det storslagna tubudsdraget, som *vill* den eviga kärlekens allhet och helhet, där är han storslagen som ingen i himmel eller på jord.

2

Löftena

Och det finns intet ord i skriften, vid vilket äro fästade så många och härliga löften, som vid det ordet övervinna. Ja, alla Guds löften äro bundna vid det. Och de äro här sammanfattade i sju, ett i vartdera brevet. Och de äro dessa, nämligen Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradis, Smyrna-löftet: att icke skadas av den andra döden, Pergamus-löftet: det fördolda mannat och den vita stenen med det nya namnet, Tyatira-löftet: makt över hedningarna, Sardes-löftet: de vita kläderna, Filadelfia-löftet: pelare i Guds tempel, samt Laodicea-löftet: att få sitta med Herren på hans tron.

Och märk nu: dessa outsägligt härliga löften framställas icke såsom särskilda hedersplatser, vilka blott särskilda människor kunna uppnå. Nej, de stå lika tillgängliga för alla. Det se vi ju tydligt av det allmänna villkoret, som är detta: "Den som övervinner", det är, var och en som övervinner, han får dem.

De sju löftena äro alltså icke beroende av någon sådan förutbestämmelse å Guds sida, att blott de människor, som han därtill bestämt, kunna få dem, men andra icke. — Icke heller äro de beroende av någon särskild begåvning eller naturlig utrustning. Nej, de äro lika tillgängliga för både "stora och små andar" och för både "ljushuvuden och dumhuvuden". Ty alla människor äro naturligtvis så skapade, att de kunna mottaga födelsens frälsning till seger över synden. Och därmed äro de övervinnare. Och därmed äro de ägare till löftena.

Och då det nu finns blott ett enda villkor för alla löftena, nämligen övervinnandet, så följer därav, att varje övervinnare är ägare till alla sju löftena. En övervinnare i Efesus äger alltså icke blott Efesus-löftet utan även de sex andra. En övervinnare i Smyrna äger icke blott Smyrnalöftet utan även de sex andra o. s. v.

Denna härliga äganderätt till alla löftena framgår icke blott av det ena och samma villkoret på alla ställena, utan även av det ordet "församlingarna", som upprepas vid alla löftena. Tag t.ex. Efesus-brevet. Där står så: "Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, honom skall jag giva att äta av

livets träd, som är i Guds paradis."

Vem är det nu, som Johannes framställer såsom talande dessa ord? Jo, det är Herren. Och vad säger han i dessa ord? Jo, först uppmanar han att giva akt på vad Anden säger. Och vad säger Anden? Samma sak som Herren, nämligen: "Den som övervinner, han skall få äta av livets träd, som är i Guds paradis." Och till vem talar Anden dessa ord? Jo, märk: "till församlingarna", säger Herren. Och till vem talar då Herren dessa ord? Naturligtvis "till församlingarna". Det se vi ock av det sammanhang, vari han sätter det ordet övervinna. Ty omedelbart efter det han sagt: "församlingarna", säger han: "Den som övervinner" o.s.v. Var tänker han sig då denne övervinnare? Månne blott i Efesus? Nej, då skulle han ha sagt: "församlingen", men han sade: "församlingarna". Alltså menar han: varje övervinnare i alla församlingarna äger Efesus-löftet.

Och på samma sätt i Smyrna-brevet. Även där säger han: "församlingarna". Alltså: varje övervinnare i alla "församlingarna" äger Smyrna-löftet. Och så i alla de övriga breven. I alla slutord säger han: "församlingarna".

Sålunda: varje övervinnare, i vilken församling han än står, äger icke blott det löfte, som är uttalat i brevet till hans församling, utan även alla de löften, som äro uttalade i de sex övriga breven.

Men vad som gäller "de sju församlingarna", det gäller naturligtvis *alla* församlingar på den tiden och i kommande tider. Ty dessa sju äro givetvis blott ett urval för att visa, huru Herren mönstrar alla församlingar i alla tider. Alltså: varje övervinnare i varje församling och i varje tid äger alla sju löftena.

Men om nu varje övervinnare äger alla sju löftena, då kunna dessa löften icke vara olika grader av härlighet, så att t.ex. Laodicea-löftet är större än Efesus-löftet. Nej, de måste vara lika stora alla sju. Ty i annat fall kunde icke en äga dem alla; han kunde ju icke vara både den lägste och den högste. *De sju löftena äro alltså en och samma sak, beskriven från sju olika sidor.* Saken är det eviga härlighetslivet i det outsägligt höga mått, vari det kommer varje övervinnare till del.

Men finns det då icke olika grader av härlighet i övervinnarnas himmelska värld? Jo. Men dessa grader ligga *inne* i löftena eller *inom* det för alla gemensamma härlighetslivet. Tag t.ex. Efesus-löftet. Alla övervinnare få äta av livets träd i Guds paradis. Men icke alla kunna åtnjuta eller tillgodogöra sig detsamma i lika grad. Och varpå beror det? Jo, på den olika grad av budhållning, som uppnåtts. Visserligen hava alla fått "Andens lag" förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Det sker i pingstfödelsen. Men därmed börjar det "Paulinska" arbetet med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga nyfrälsning eller den "Petrinska" all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast genom övningen av de sju heliga trostingen. Och i detta arbete eller i denna flit går den ene övervinnaren längre än den andre, och därmed stiger han till en högre grad i löftet. Detta uttrycker Herren så: "Den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna sådant, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär andra sådant, han skall räknas för stor i himmelriket" (Matt 5:19). Alltså: genom budhållning växer man, genom budsläppning krymper man. Den som här älskat och ätit Guds bud

såsom sötaste honungskaka, han har förmåga att äta den högsta sötman av livets träd i Guds paradis. Naturligtvis; ty detta träd är just *Guds bud* i gestalten av "Andens lag", Guds bud i gestalten av tubuds-Kristus, eller Guds bud i gestalten av den eviga tubuds-kärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden med slaktmärket. Ju djupare en människa ätit av tubuds-Kristus på jorden, desto djupare äter hon av tubuds-Kristus i "Guds paradis". Budhållningsjättarna härnere bliva härlighetsjättarna däruppe.

Tag så Tyatira-löftet och Laodicea-löftet. Alla övervinnare få sitta med Herren på hans tron. Ty alla få regera med honom "i tusen år" och "i evigheternas evigheter" (Upp 20:4; 22:5). Men icke alla få sitta honom lika nära eller få lika stort område att regera över. Och det beror på graden av budhållning. Det visar liknelsen hos Lukas (Luk 19). Alla fingo var sitt pund, alla lika mycket. Detta pund är "Andens lag", förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena, eller subjektiverad till övervinnande tubudstro, *som är jämnt lika dyrbar för alla, såsom den ju var "lika dyrbar" för Petrus och för alla dem, som han skrev till* (2 Pet 1:1). Men nu vinner den ene mer än den andre med detta ett pund. En vinner tio pund; och han får regera över tio städer och får detta beröm: "Väl du gode tjänare." En annan vinner fem pund; och han får regera över fem städer, men får intet beröm. Så finns det olika grader i dessa löften, allt efter graden av budhållning. Naturligtvis; ty den, som gått längst i "Andens lag", som är den eviga tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, han äger största förmågan att regera i den härlighetsvärld, som är idel och evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Den som på jorden blev högste konung i andelagsriket eller "pundriket", han blir högste underkonung under Kristus i härlighetens andelagsrike, som är "pundriket" på evig middagshöjd.

Tag slutligen Filadelfia-löftet. Det innebär att få bliva pelare i Guds tempel. Och alla övervinnare äga det löftet, alla bliva pelare. Men nu hava pelarna i ett tempel olika rang och bära olika tyngder. Så ock i "Guds tempel". Och denna olikhet beror på graden av budhållning. Ty den pelare, varav alla pelaremänniskor äro skapade genom pingstfödelsen, är "Andens lag", den eviga tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, som bär upp både himmel och jord och alla tider och evigheter. Men nu hava somliga blivit finare, större och starkare tubudspelare än andra, nämligen genom en flitigare och trognare användning av tubudsnåden i Kristus. Och så bliva de ställda på olika platser i Guds tempel.

Alltså hava visserligen alla övervinnare äganderätt till alla löftena. Och denna äganderätt är *arvsrätten till löftena* på grund av förbundsmässig fullfödelse, som skapar övervinnare. Men *inom* dessa löften eller *inom* det för alla gemensamma salighets- och härlighetslivet få de olika grader, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av "Andens lag", som de omsatt i sig och insatt i riket på jorden. De blevo frälsta eller övervinnare genom "Andens lag", som är evangelium. Men de skola ock dömas genom "Andens lag", som är "frihetens lag" (Jak 2:12). Och de bliva tilldömda just den härlighetsgrad, som motsvarar graden av deras tubudshållning eller deras subjektivering av "Andens lag".

Men huru går detta ihop? Alla människor kunna bliva övervinnare, ha vi sagt. Och alla övervinnare äga alla löftena, ha vi ock sagt. Men antag nu, att alla människor bleve övervinnare; då finge ju alla sitta med Herren på hans tron och alla bleve pelare i templet. Men om nu alla människor få regera, vilka blir det då, som skola regeras? Och om alla bliva pelare, vad blir det då av templet? Icke kan väl ett sådant bestå blott av pelare?

Jo, det går mycket väl ihop. Ty de sju församlingarna äro och beteckna Guds församling blott under den del av nya testamentets tid, som föregår tusenårsriket. Det se vi, bland mycket annat, av Tyatira-löftet, som utlovar just regentskapet i detta rike. Mönstringen på Patmos gäller alltså Guds församling blott under de 42 månaderna eller de 3 1/2 åren. Under denna tid skall "Andens lag", som är evangelium, predikas för alla folk. *Men Gud har förutsett, att det blir blott få, som under den tiden mottaga helfödelsens frälsning till övervinnande*. Dessa "få" betecknas med det bildlika talet "144 000", som stå med Lammet på Sions berg (Upp 14:1-5). De sägas vara "köpta från jorden och från människorna till en förstling åt Gud och Lammet". De få den höga uppgiften att vara en "**förstling**[*] av Guds skapade varelser", vilka varelser skola tillsammans en gång bliva Guds rike och Guds tempel med just dessa förstlingar såsom konungar och pelare.

Så kommer frälsningen att under de 3 l/2 åren bliva blott förstlingsfrälsning bland alla folk, då däremot folkens frälsning inträder först i och med tusenårsriket. Och det blir alltså i detta rike och i evigheternas härlighetsrike, som förstlingarna få den outsägligt höga uppgiften att vara konungar och pelare.

Men förstlingsskapet kostar i sanning någonting. Det har kostat många tusen heligas blod och kommer att göra det. Att bliva och vara en verkligt förbundsmässig övervinnare under den lilla onda tiden, som är djävulens tid (Upp 12:12), då "hela världen är fången i den onde" och då himmelens *ve* hänger tungt över "jorden och havet", där vilddjuret och skökan hava makten över alla folk — *det* är ingen småsak *det*. Det kostar någonting, ja, ett pris, som världen och fler talet troende aldrig vilja giva. Ty det kostar hela det självviska livet in i dess innersta gömslen och grund och ställer människan såsom världens utskum och avskrap och såsom stenen, på vilken vilddjuret och i synnerhet skökan trampar, sparkar och spottar. Men *den*, som står pelare under de 42 månaderna, han skall stå pelare i "1000 år" och i otaliga evigheter. Kostar det, så smakar det. De sju löftena äro nåd, men ock lön. Det var om den, som Johannes sade: "Sen till, att I fån full lön."

Alltså, du förstlingsmänniska, se till att du får de sju löftenas lön, nådalönen, den oändliga och eviga; det är, låt Gud göra av dig allt vad som kan göras av dig, hans härliga nåd till evinnerligt pris. Men vet, att det kostar någonting. Red dig till lidande, till "den stora bedrövelsen" och till "den brännande hettan" och till de "tårar", som ingen och intet på jorden kan torka (Upp 7:14-17). Upp på din beskärda härlighetshöjd kommer du endast ur ditt beskärda lidandesdjup (Rom 8:17). Fullt salighetsmatt får ingen utan fullt lidandesmått. Ju stillare du ligger i elden, desto finare blir budhållningens guld, och desto högre stiger du i

[*] Jak 1:18

de sju löftenas sfär. Hetaste eld ger finaste guld och förer upp i den högsta sfären.

I

Efesus

Skriv till församlingens ängel i Efesus: "Detta säger han, som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna: Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och att du icke kan lida de onda och har prövat dem, som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. Och du är ståndaktig och har burit lidande för mitt namns skull och har icke förtröttats. Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Betänk då, varifrån du har fallit, och ändra sinne, och gör de första gärningarna. Varom icke så kommer jag över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, om du icke ändrar sinne. Men detta har du, att du hatar Nikolaiternas gärningar, som ock jag hatar.

Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, honom skall jag giva att äta av livets träd, som är i Guds paradis."

Vid alla sju breven taga vi två synpunkter, nämligen dessa: övervinnandet, och löftet. Alltså:

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Efesus? Blott ett: "gärningarna". Det se vi redan av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar."

Vad sökte Herren i Efesus? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner", han skall få.

Gärningarna och övervinnandet äro nämligen samma sak. Ty övervinnandet finnes till blott såsom gärning, nämligen såsom den sekundliga rot- och stamgärningen med sina dagliga fruktgärningar. Blott denna rot- och stamgärning, varigenom människan gör Gud till sin Gud "och ingen mer", och gör nästan till broder, övervinner det onda i själva dess rot och stam och därmed ock i dess frukter. På annat sätt övervinnes det onda i tid och evighet aldrig; utan övervinnandet blir blott lite här och lite där, och lite nu och lite då, och alltsammans ett fariseiskt utanpåväsen, under det att syndens rot och stam stå oförändrade.

Därför börja alla breven på samma sätt: "Jag känner dina gärningar", och sluta på samma sätt: "Den som övervinner", han skall få. För mönstraren på Patmos äro gärning och övervinnande *ett*.*

Herren sökte "gärningarna" i Efesus. Och vad fann han? Jo, han fann gärningar, men "gärningarna" fann han icke.

Han fann gärningar. Och han uppräknar dem: arbete för Guds rike och ståndaktighet eller uthållighet i detta arbete, ett vaket och nitiskt förhållande till de onda, en skarp och vislig urskillnings- och

* Om gärningarna se vårt 8:e kapitel och särskilt den avdelning som handlar om "Trons gärningar", Kap 8, sid. 48.

prövningsförmåga, som höll de falska apostlarna på avstånd såsom lögnare, en undergiven och outtröttlig ståndaktighet i lidandet för hans namns skull och ett så berömvärt hat till "Nikolaiternas gärningar", att han med eftertryck räknar det församlingen till godo.

Här funnos alltså goda gärningar och det i tillräcklig mängd både i det enskilda och i det allmänna livet, sålunda ett allsidigt, kraftigt och ihärdigt övervinnande. Och mönstraren förtiger icke detta goda. Han sätter *fullt* värde på detsamma och giver det *fullt* erkännande, såsom vi ju tydligt se.

Han fann alltså gärningar i Efesus. Men "gärningarna" fann han icke. Granskarens blick är skarp. Den är lågande tubudseld. Den tränger ned till alltings rot, som är förstabudsroten. Och vad såg han i Efesus? Jo, i alla dessa goda gärningar såg han *icke* »**de första gärningarna**», vilka just äro "*gärningarna*", som han alltid och överallt söker. I all denna prisvärda kärlek saknade han »**den första kärleken**», vilken just är "*kärleken*", som han alltid och överallt söker. I allt detta härliga övervinnande fann han alltså icke **det första övervinnandet**, vilket just är "*övervinnandet*", som han alltid och överallt söker. Under allt beröm för det goda i församlingen har han dock något grundväsentligt "emot" henne. Vad är felet?

Efesus var "moderförsamlingen" i mindre Asien. Hon var grundad av Paulus. Han verkade här i åratal och satte Timoteus att fullfölja verket. Dessa stora krafter hade lämnat väldiga spår efter sig. Och de syntes ännu. För vanlig människoblick var Efesus en mönsterförsamling. Men för Herrens blick var det en *fallen* församling. "Betänk, varifrån du har fallit", säger han. Alltså: detta härliga Efesus, som i mönstringens stund var så fullt av allt gott — det är ett *fallet* Efesus. Förfärande allvar!

Vad är felet? Icke brist på gärningar, kärlek och övervinnande. Sådant fanns i tillräcklig mängd. Icke brist på gott; sådant fanns fullt upp. Felet ligger icke i *kvantiteten*, utan i *kvaliteten*. Det efesinska verket är gott, men icke längre **prima**, utan blott **sekunda** vara. Förfärande allvar!

Herren söker blott prima vara. Och vad är den? Jo, den första, den bästa. Och det är just den, som han kallar "den första kärleken" och "de första gärningarna".

Vad menas då med den första kärleken? Jo, den är "den första", alltså *pingstdagskärleken*. Och vad är den? Jo, kärlek till Gud av *allt* hjärta och av *all* själ och av *all* kraft och av *allt* förstånd och därmed *hel*-kärlek till nästan. Denna fyrsidiga all-kärlek till Gud är den förbundsmässiga förstabudskärleken. Blott på grundvalen av detta förstabuds-allt, lagt i hjärtat och skrivet i sinnena, slutes det nya förbundet, pingstförbundet med Gud. Blott förstabuds-alltet skapar pingstbruden. Just detta innerliga, hela, odelade hjärte-**allt**, eller denna fulla och mergudafria kärlek till Gud är pingstdagskärleken, den första och bästa kärleken, den *prima* kärleken. Och det är just denna prima kärlek, som giver prima kvalitet åt hela kvantiteten. Förstabuds-alltet gör allt till prima vara.

Men här ha vi det efesinska felet. Församlingen hade fallit. Och fallet bestod däri, att hon övergivit (icke fasthållit, utan släppt) sin första kärlek. Hon hade visserligen icke helt och hållet släppt förstabudskärleken. Hon älskade Gud. Och det var den kärleken, som ännu bar upp det goda verket. Men hon hade släppt den *första*

förstabudskärleken, som är pingstdagskärleken. Hon älskade icke längre Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Det odelade brudhjärtat hade delat sig åt något annat. Alltet var skadat, och därmed var allt skadat. Pingst hörde blott till det förflutna. Den stod i Efesus endast som ett »**då**», icke längre så, som den alltid bör stå, såsom ett »**nu**». Man hade glidit ut ur den sionitiske all-anden, och man befann sig på ett sluttande plan. Den prima kärleken var försvunnen, och därmed var allt berövat sin prima kvalitet. Och så fann Herren icke vad han sökte. Han fann blott sekunda kärlek, och med den åtnöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Låt oss taga samma sak, men under benämning av "de första gärningarna". Vad menas då med dem? Jo, de äro de "första", alltså *pingstdagsgärningarna*. Och vari bestå de? Jo, däri, att man av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd gör Gud till sin Gud "och ingen mer" och därmed gör nästan till broder. På denna fyrsidiga allgärning, som är den prima förstabudsgärningen, hänger det. Den är den odelade och sekundligt stående brudgärningen, genom vilken människan både blivit till såsom brud och alltjämt består såsom brud. Och denna prima gärning giver prima kvalitet åt alla gärningar. Den håller både alla förstabudsgärningar och alla andrabudsgärningar på sekundligt närvarande pingsthöjd och i sekundligt stående pingstbestånd, som är det andra skapelsebeståndet, vilket står över alla växlande känslor. Utan denna prima förstabudsgärning sjunka alla gärningar ned till sekunda gärningar. Och *alltså bestå "de första gärningarna" i den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar*.

Men här ha vi det efesinska felet. Församlingen hade visserligen icke helt och hållet släppt förstabudsgärningen. Hon gjorde Gud till sin Gud. Och det var denna gärning, som ännu bar upp de många goda gärningarna. Men hon gjorde icke längre Gud till sin Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Hon hade släppt pingst-stamgärningen, brudgärningen. Och därmed voro "de första gärningarna" försvunna. Den prima förstabudsgärningen hade sjunkit ned till sekunda förstabudsgärning, som berövade alla gärningar deras prima kvalitet, pingstkvaliteten. Den odelade brudgärningen hade delat sig åt något annat. Alltet var skadat, och därmed var allt skadat. Glidandet hade begynt; man befann sig på ett sluttande plan. Och så fann icke Herren vad han sökte. Han sökte "gärningarna", de första och bästa, de prima. Men han fann blott sekunda; och med dem åtnöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Sålunda var kärlekens och gärningarnas eller övervinnandets förstabuds-allt skadat. Men ett skadat allt är ett försvunnet allt. Det fanns icke längre. Och en sådan skada vållas alltid av guden "Mer". Han är alltså med här. Men vad heter merguden i Efesus? Icke världen eller tingen i världen. Här fanns ingen världslikställighet, ingen världskärlek, intet merguderi i vanlig mening. Ty här fanns hat till "Nikolaiternas gärningar". Och dessa gärningar bestodo i hedniska offermåltider i förening med otukt (Upp 2:14, 15). De voro alltså religiösa och heliga handlingar för hedningarna. Och att icke deltaga i dem var religionsbrott och ett gräsligt förakt för gudarna. Och en sådan föraktare utsatte sig för ett allmänt hat och för en förföljelse, som icke kände några gränser.

Men församlingen i Efesus bröt frimodigt med dessa styggelser och

höll sig alldeles ren från dem. Därmed blottställde hon sig för hedningarnas fiendskap och fanatiska raseri och utsatte sig för förlusten av social och borgerlig ställning och för mistandet av egendom och liv. Och just detta omutliga hat till Nikolaiternas gärningar — det månde nu kosta vad det ville — påvisar Herren såsom den ljusaste sidan hos församlingen.

Den efesinska tron blinkade alltså icke för huggen och ömmade icke vid kvalen och grep icke efter denna jordens goda. Världen och tingen i världen släpptes för att ståndaktigt hålla det heliga namnet. Jesu kors och smälek voro dyrare än alla hedna-efesiers vänskap, voro de än fader, moder, syster, broder, maka och barn.

Här fanns alltså intet världsväsen, varken hemligt eller uppenbart, alltså ingen vanlig förstabudssynd. Och dock fanns här en förstabudssynd. Men vilken då? Jo, förstabudssynden är avgudisk kärlek till det skapade. Men det skapade är av två slag: den lekamliga och den andliga skapelsen. Och så finns det två slags förstabudssynd: avgudisk kärlek till den lekamliga skapelsen, och avgudisk kärlek till den andliga skapelsen.

Församlingen i Efesus var en gång en härlig andlig skapelse. Genom Paulus och Timoteus hade en väldig flod av tubudsande här strömmat in. En prima livs- och församlingsapparat var satt i gång. Här blomstrade den första kärleken, de första gärningarna, det första övervinnandet.

Men så småningom började denna sköna gudsskapelse stiga församlingen åt huvudet. Verket trädde i stället för Verkaren. "De tu buden" bytte plats. Det första var ej längre det första, största och yppersta. Det andra tog dess rum och rang. På skaparevis tog man del i skapelseverket och delade äran med skaparen. Rovdjuret hade fått in en klo och gjorde rov överallt. Man speglade sig i sina verk och upptog en lögnbild av sig själv i hjärtat såsom säd. Därmed avlades skökan. Hon var visserligen ännu icke född; man gick havande med henne. Och därmed var pingstbruden försvunnen. Man klibbade sig fast vid arbetet för Guds rike och togs tillfånga av det, och i samma mån lossnade man från Gud. Man gick *in* och *upp* i sina många och rastlösa bestyr, och därmed rycktes man *ut* och *ned* från pingst. Man gjorde sig ett "livets träd" av den andliga skapelsen. På det levde man, av det åt man, i stället för att äta av *det* livets träd, som frambragt denna skapelse. — Härmed ha vi antytt Efesus-synden, som var det finare, "det kristliga" avguderiet eller en sådan kärlek till den kristliga skapelsen, att man släppte den fyrsidiga all-kärleken till Skaparen.

Ty att detta är meningen framgår tydligt av sammanhanget i brevet. Där se vi nämligen, att församlingen var fallen i en förstabudssynd, som störtat henne ur den första kärleken. Och där se vi även, att det icke var ett vanligt, grovt förstabudsfall. Ty hatet till "Nikolaiternas gärningar" höll henne lösgjord från världen och dess ting. Och så återstår blott det finare förstabudsfallet: mergudakärleken till den andliga världen och dess ting.

Och man märke, huru grundligt och omständligt Herren framdrager, beskriver och beprisar det goda, som fanns i församlingen, en beskrivning, som icke har sin like i de övriga breven. Och plötsligen välver han över henne denna förfärande kalldusch: Du är fallen. Därmed är sagt, såsom ju saksammanhanget tydligen visar: Detta goda

har blivit ditt **allt**, så att du har släppt »Gud **Allt**, som du ägde en gång i din första kärlek.

Denna förstabudsfara, som är skökofördärvet i dess ljuvaste och lömskaste gestalt, hotade en gång de 70 lärjungarna (Luk. 10:17-20). De återkommo från sin missionsresa, "uppfyllda av glädje" över sina gåvor och verk, och sade: "Herre, även de onda andarna äro oss underdåniga i ditt namn." Men märk! Mästaren förbjöd denna glädje: "Glädjens icke däröver, att andarna äro eder underdåniga, utan glädjens över, att edra namn äro skrivna i himmelen." Är det då oriktigt att glädjas över framgång i arbetet för Guds rike? Nej, men här höll det andra budet på att byta plats med det första. Och därmed höll glädjen på att bliva rotlös. Den sanna glädjen är nämligen tvåsidig: förstabudsglädje och andrabudsglädje. Och den sanna förstabudsglädjen ligger *inom* förstabuds-alltet, aldrig utanför det. Detta är den prima förstabudsglädjen, som gör all glädje till prima vara. Men hos de 70 höll andrabudsglädjen på att rycka förstabudsglädjen ur alltet och att därmed förlora sin prima rot. Och därmed stod namnet i fara att utstrykas ur boken, som är »Gud **Allt**, i vilken blott allt-människor stå skrivna. Därav kallduschen: det avkylande förbudet för sådan glädje.

Just denna ljuva och lömska förstabudsfara, som hotade de 70, blev förverkligad i Efesus. Här hade andrabudsglädjen ryckt förstabudsglädjen ur alltet och därmed berövat både första- och andrabudsglädjen deras prima kvalitet. Därmed blev det prima namnet utstruket ur boken, som är Guds välbehagliga **allt**-hjärtekärlek till **allt**-hjärtemänniskan (Jer 32:41). Det ströks, då man släppte "den första kärleken, som är **allt**-hjärtekärleken. Och namnet stod nu blott såsom det sekunda namnet i den vredesblandade kärlekens bok, med fara att strykas även ur den och att, såsom det under-sekunda, det helt och hållet odugliga namnet, överföras till allvetenhetens domsbok. — Så ytterligt finkänslig och så fruktansvärt allvarlig är ordningen mellan "de tu buden". Har jag icke »Gud **Allt**» såsom mitt sekundliga allt, då är allt vad jag är, har och gör skadat i sin innersta grund. Jag kan väl till en tid stå på Efesus-planet, det sluttande, lömska och hala, men jag glider sekundligen ned mot planet, det under-sekunda, där alla stå utstrukna ur kärlekens bok och överkorsade såsom odugliga för "Guds paradis".

"Betänk då, varifrån du har fallit, och ändra sinne och gör de första gärningarna. Varom icke, så kommer jag över dig och skall flytta din ljusstake ifrån dess plats, om du icke ändrar sinne."

Här ha vi botemedlet. Och vad är det? Jo, märk: icke bromsen, icke: "stopp!" icke ens: "sakta fart!" Nej, allt skulle fortgå som förut. Det skulle blott återknytas vid den punkt, där det släppt, så att det återfick sin prima kvalitet.

"Ändra sinne", säger han. Och märk noga: *med det ordet visar han just på det första budet och återinsätter det såsom nr 1*. Ty vad är sinnesändring? Jo, den är sinnets ändring "till Gud", märk: "till Gud" (Apg 20:21).* Och vad är Gud? Jo, han är **Allt**, och är **En**, och heter

* I grundtexten: "tän eis ton theon metanoian", vilket ordagrant betyder: "sinnesändringen till Gud."

Ett. Att ändra sinne till Gud är alltså att låta honom vara den han är, och att taga och hava honom sådan han är, såsom Allt och såsom En "och ingen mer". Och detta är just den prima förstabuds-gärningen, som giver prima kvalitet åt alla gärningar, så att de bliva "de första gärningarna".

Alltså är "sinnesändringen till Gud" och görandet av "de första gärningarna" i grunden samma sak. Det se vi ock i texten. Två gånger använder Herren det uttrycket "ändra sinne". Ty så står där: "*ändra sinne* och gör de första gärningarna. Varom icke, så kommer jag över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, *om du icke ändrar sinne*." Alltså: först sätter han sinnesändringen och görandet av de första gärningarna såsom villkor för att ljusstaken skall få stå kvar; sedan sätter han blott sinnesändringen såsom detta villkor. Här inlägger han alltså i sinnesändringen de första gärningarna. Naturligtvis. Ty det förändrade sinnet framträder just i gestalten av dessa gärningar. Utan dem är det ingen sinnesändring till "Gud Allt" och till "Gud En" och alltså ingen sinnesändring. Sinnesändring är sinnesbyte eller utbyte av det tubudslösa eller tubudshalva sinnet mot tubudssinnet i Jesus Kristus, vilket sinne är "Andens lag".

Sålunda krävde Herren de första gärningarna av församlingen, och det med förfärande skärpa. Kommo de ej till stånd, måste ljusstaken bort; uteblevo de, var nådatiden slut.

Men nu var ju församlingen fallen, om också icke helt avfallen. Hon var ett omkullfallet träd, som visserligen ännu hade några rötter, men vars djupaste hjärterot var avsliten. Och av denna fallna församling utkräver Herren de första gärningarna. Alltså skulle hon, genom att göra dem, resa sig upp ur sitt fall. Men vad är detta? Kunna då gärningar frälsa en fallen? Ja, det se vi ju tydligen här. Ty så ställer mönstraren saken: gör de första gärningarna, annars är du förlorad. Men då inse vi mycket väl, att han med dessa gärningar icke kan mena blott fruktgärningarna, såsom man ofta påstår. Ty att av en fallen kräva fruktgärningar, som reste honom upp, det vore ju detsamma som att ett fallet träd skulle kunna sätta en frukt, som reste trädet upp. Vilket är omöjligt. Fruktgärningar kunna i tid och evighet aldrig frälsa ett fallet människoträd. Därtill kräves en rot- och stamgärning, som reser trädet upp och insätter dess hjärterot i Gud. Och alltså menas med de första gärningarna, såsom vi förut antytt, sinnesändringens sekundliga rot- och stamgärning med sina dagliga fruktgärningar. Se, denna trons prima förstabudsgärning, som gör Gud till sitt allt och till En "och ingen mer", *den*, och ingenting annat i himmel och på jord, reser upp det fallna trädet och bringar det att bära prima frukt. Denna rot- och stamgärning är Guds och människans gemensamma födelsegärning, pingstdagens fyrsidiga **all**-gärning, den förbundsmässiga skapelsegärningen, den odelade brudgärningen. Utan denna gärning frälses ingen människosjäl på vår jord. Den gärningen insätter det första budet såsom nr 1. Den är alla gärningars ande och liv, alla gärningars gärning. Och nu förstå vi, huru Herren kunde med en så hänsynslös stränghet kräva sinnesändringens första gärningar av en fallen församling. Han *måste* det, ty de äro den enda frälsning som finns.

Att man är så ivrig att få "de första gärningarna" till att betyda blott fruktgärningar, beror naturligtvis därpå, att man måste rädda den förfalskade klenoden: den bud- och gärningslösa frälsningen genom

den bud- och gärningslösa tron, "det blotta och bara instrumentet", som är den efterlutherska förfalskarekyrkans tro. Annat var det med Luthers frälsande tro.* Det var denna: *"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud."* Se, där ha vi just trons frälsande stamgärning med sina fruktgärningar, just och precis vad Herren kallar "de första gärningarna", vilka han oeftergivligen utkräver av varje människa, som vill bliva och vara frälst.

"Betänk då, varifrån du har fallit". Här fordrades alltså en ångerns och botfärdighetens skräckvecka och ett nytt valplan och en förnyad pingstdag med en förbundsmässig återinsättning i det andra skapelsebeståndet och ett fasthållande av detta såsom ett sekundligt stående tubudsstånd i Kristi sekundliga tubudsstånd. Blott så kunde det sekunda Efesus höjas upp till det prima Efesus, som det varit en gång, då det ägde den första kärleken, gjorde de första gärningarna eller innehade det första övervinnandet.

I vår tid är det ganska gott om kärlek och gärningar. Här finns t.ex. i vårt land, både i statskyrkan och i småkyrkorna, ett kraftigt första- och andrabudsliv med ett mångsidigt och ihärdigt arbete för Guds rike. Men frågan är denna: Är det prima eller sekunda vara?

Den stora benägenheten att städse peka på de synliga verken och resultaten såsom säkra tecken till ett blomstrande gudsrike är ett farligt symptom. Nya och dyrbara kyrkor, stora mängder av bönhus, väldiga summor till fattigvård och mission, hopar av troende i hundratusental o.s.v. — ja, du härliga kvantitet! Men — kvaliteten, kvaliteten?

Man kan genomläsa digra årsberättelser — överallt kvantitet, men icke ett enda allvarligt ord om huruvida det är äkta kvalitet. Att man med denna väldiga gudsrikesapparat skulle kunna vara ett fallet och nedåtglidande Efesus — tycker någon det!

Men den som har öga, han ser den förfärande bristen på prima tubudskärna, och den som har öra, han hör det skramlande tubudsskalet. Vår tids andlighet är — med många hedervärda undantag i alla kyrkor — genomfrätt av förstabudshalvhet, ja, t.o.m. av förstabudslöshet. Merguden, både den fine och den grove, sitter på tronen och gör sig en Kaifas-mantel av de allt-lösa verken. Därav det pösiga och ideliga skrytet.

Det är på tiden, att man gör mera allmänt bruk av Efesus-spegeln. Ty det efesinska planet är förtrollande ljuvligt och lömskt. Och när den glidande anar det som minst, kommer Herren över honom.

Det är nödvändigt, att man vid all sin kärlek och vid alla sina gärningar gör sig denna fråga: Är det den första kärleken och de första gärningarna? Varom icke, så är jag "fallen", även om jag övade kärlek, ymnig som ett hav, och gjorde gärningar, talrika som himmelens stjärnor. På kvaliteten hänger det. Herren nöjer sig aldrig med "det goda", även om man på efesusvis ville gå i döden för detsamma och verkligen gjorde det. Det vore blott en sekunda död. Och så har mången dött. Men till martyrens höga och heliga skara hörde de icke. Ty kristen martyr är blott den, som dör *för och i* den första kärleken och de första gärningarna.

---

* Se Kap 8, sid. 67 f. i Andens Lag.

Nej, Herren åtnöjer sig icke med "det goda". Gjorde han det, då vore han ju icke sann. Ty det tillhör hans väsen att vilja människan *det bästa*. Därför mönstrar han alla sju församlingarna och alla församlingar och alla enskilda troende i alla tider efter denna höga och heliga regel:

»**Blott det bästa är gott nog ät dem, för vilka jag lidit den prima döden**».

Alltså, I Herrens heliga, låten eder icke ryckas med i det sekunda gå-på-väsendet, som ofta är blott en kapplöpning mellan de olika kyrkorna om det största resultatet för att genom det kunna överglänsa de andra. Förbliven i det prima, även om det skulle vara blott det lilla och fördolda. Läggen livets tyngdpunkt, där Herren har lagt den: i det fyrsidiga förstabuds-alltet. Låten det, som han har satt såsom det största och yppersta, också vara edert sekundligen största och yppersta. Verken det prima förstabudsverket, annars verka edra verk omkull eder. Gören den prima förstabudsgärningen, annars göra edra gärningar ihjäl eder. Glädjens *inom* alltet. Då haven I den prima, den djupa, stilla och "feta" glädjen (Ord 28:25, Rom 11:17). Den sekunda är grund och fladdrig, tunn och mager.

Glömmen aldrig, att Mästaren står sekundligen över eder med ögon såsom eldslågor. Han brinner, han brinner — av vad? Av den eviga kärlekens oändliga begär att få giva eder *det bästa*, som han har i förvar åt *de bästa*: i "Guds paradis".

2

Löftet

"Den som övervinner, honom skall jag giva att äta av livets träd, som är i Guds paradis."

Detta löfte gives alltså blott åt övervinnaren. Och här menas en prima övervinnare, såsom vi sett. I Efesus fanns ingen sådan. Men där kunde bliva sådana, om man ändrade sinne och gjorde "de första gärningarna". Varom icke, så vore Efesus-löftet och därmed alla löften förlorade.

I de sju breven är det blott fråga om förstlingsövervinnare, nämligen sådana som äro utkomna ur allt och ankomna till Sions berg (Heb 12:22), och som stå med "Lammet på Sions berg" och äro "en förstling ifrån jorden och ifrån människorna", "en förstling av Guds skapade varelser" (Upp 14:1-5; Jak 1:18). Frälsningen under de 42 månaderna är, såsom vi ofta antytt, *förstlingsfrälsning*. Det skall noga beaktas. Under den "lilla onda tiden" finnas inga andra verkliga kristna än de 144 000, som stå på Sions berg. Alla andra äro blott sekunda och under-sekunda; och de stå under denna dom: "Ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig." Under de tre och ett halvt årens mångkyrkotid med sitt vidriga skökoskrik: Se, *här* är Kristus, nej, se *här*, nej, se *här* är han", finns det blott en enda kristen kyrka på jorden: *Sjundebergskyrkan*, som står *utom* och *högt över* alla "kyrkor". Märken detta, I Herrens heliga, och sjunken aldrig ned i det lågsinnade och småaktiga mångkyrkoväsendet, där det icke går ut på att förstlingsmässigt frälsa själar, utan på att "frälsa" — kyrkor.

"Den som övervinner, honom skall jag giva att äta av livets träd, som är i Guds paradis." — Betrakta då detta stora och härliga löfte. Vi taga två synpunkter: Guds paradis; och livets träd i Guds paradis. Alltså:

A

Guds paradis

Vad är "Guds paradis"? Den frågan går djupt, högt och vida. Här räcka vi för vår del icke till. Men givetvis böra vi göra bruk av det läromaterial, som skriften givit i detta ämne. Ty att helt enkelt gå denna och dylika saker förbi såsom "omöjliga att begripa" — ja, det är bekvämt; men det stå vi icke till svars med. Alltså göra vi ett litet försök, om än så *obetydligt* och *skröpligt*.

Det finns tre paradis: det lägre, det högre och det högsta. Men de äro endast tre skeden i paradisets organiska utveckling. Guds paradis är blott ett, men tregradigt.

I det lägre paradiset nedsteg Herren på långfredagen (Luk 23:43). I det högre uppsteg han på himmelsfärdsdagen. I det högsta uppstiger han, då "allt är gjort nytt". Det högsta paradiset är "ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem".

I det lägre paradiset nedstego det gamla förbundets heliga genom den förpingstligt prima döden. Där förbidade de den utlovade anden med det eviga arvet (Heb 9:15; 11:39, 40). Detta arv är det högre och det högsta paradiset.*

Det lägre paradiset finns ännu till. I det nedstiga alla, som utan eget förvållande dö i blott gammaltestamentligt eller förpingstligt barnaskap.

I det högre paradiset uppstiga det nya förbundets heliga eller förstlingarna genom den prima döden, som är döden i den första kärleken, de första gärningarna, det första övervinnandet.

I det högsta paradiset uppstiga alla övervinnare, som "få ärva detta allt", vilket är ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem (Upp 21:7).

Nu frågas: Var ligger det lägre paradiset? Det ligger i "jordens hjärta". Ty så säger Herren: "Människosonen skall tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte" (Matt 12:40). I grundtexten står bokstavligen så: "i jordens hjärta".**

Detta "hjärta" innefattar både "pinorummet" och "Abrahams sköte". Ty i båda dessa rum var Herren under den nyssnämnda tiden (Kap 4, sid. 40 f.). Och det är det senare rummet, som han kallar paradiset, där den botfärdige rövaren skulle vara med honom.

Det lägre paradiset ligger alltså i "jordens hjärta". Och sålunda har jorden ett hjärta. Och det är icke ett bildlikt talesätt. Utan det är efter sin art ett verkligt hjärta, som kan sucka, känna och vilja. Ty hela skapelsen känner förgängelsen och vill bliva frigjord från densamma. Hon suckar och lider sin födslovånda och bidar sin födelse till evig härlighet (Rom 8:18-22).***

Vad är jordens hjärta? Det är hennes centrala och oförgängliga livsväsen, hennes odödliga kerub-ande. Detta väsen utgestaltar sig i

---

* Om dessa heligas uppstigande i det högre paradiset se Kap 4, sid. 40; Kap 5, sid. 31

** en tä kardia täs gäs.

*** Enligt grundtexten lyder den 22:a versen så: "Ty vi veta, att hela skapelsen samfällt suckar och är stadd i födslovånda ännu i denna stund."

hennes otaliga arter och grader av liv. Hennes eviga ande förkroppsligar sig i varje djur och växt, ja, ända ned i den s.k. "livlösa naturen". I allt på vår jord klappar jordens hjärta. I alla sina otaliga hjärtebarn "trängtar och bidar hon efter Guds barns uppenbarelse".

När vår kropp en gång nedlägges i jorden, så överlämnas den åt jordens eviga hjärta, som tager den hjärtligt om hand såsom ett dyrbart "korn" och indrager den i sin födelse till evig härlighet.

När ett djur dör, så dör det blott till sin yttre, grova gestalt; till sitt andelekamliga kerubväsen är det odödligt. Genom döden ingår det i "lågans" hjärterum till rening, om det är ett "orent djur" (3 Mos 11). I motsatt fall ingår det i "hugnadens" hjärterum*, som är paradiset.

Så ock växten. När den dör, så dör den blott till sin yttre, grova gestalt; till sitt andelekamliga kerubväsen är den odödlig. När trädet faller för yxan, då lider det under förgängelsen, men det uppstår i jordens paradis. Där växer, blommar och bär det sin frukt "varje månad". När du bröt en blomma, då led hon och fällde en tår under förgängelsen. När du uppryckte hennes rot och lät henne dö, då suckade hon djupt och grät bittert; men hon gick genom död till högre liv. I paradisets ängder skall du se henne le mot dig och fröjdas med dig däröver, att världssmärtan, som var gemensam för henne och dig, nu är evigt ändad.

Du lider, du prima själ, då du vet, att varje gång du sätter din fot på Guds gröna jord, så trampar du ihjäl många levande varelser. Ja, det är förskräckligt. Och mången har sagt: "Usch, en sådan rå och barbarisk värld; den är ju ett stort slakteri." Men kom också ihåg, att varje gång du så sätter din fot, sänder du alla dessa varelser in i jordens hjärta. I och efter sin död födas de till paradisliv. Se, där har du en obeskrivlig tröst under allt detta oundgängliga plågande och dödande.

Allt skapat "är statt i födslovånda". Allt går genom död till liv. Världssmärtan är icke en följd av synden; hon har blott blivit stegrad och förbittrad genom densamma. Skapelsen lades icke under förgängelsen först på fallets dag, utan redan på sin första dag. Död fanns på jorden, innan synd fanns där. Hela växt- och djurvärldar ha dött ut, innan en människofot beträdde vår jord. Därom bära stenkolslagren vittne, så ock de förstenade djur, som påträffas i jordlager, vilka bildats långt innan människan skapades.

Världssmärtan är en världsgrundlag från begynnelsen. Hon är jordens smärteväg, hennes "via dolorosa" till paradiset. Människa, belägg icke denna väg med törnen genom en oförståndig och obarmhärtig behandling av växter och djur. Du är kallad att "predika evangelium för *allt skapat*" (Mark 16:15; Kol 1:23), alltså även för djur och växter. Ja, du skall predika evangelium för dem. Och det sker genom den eviga evangeliekärleken, som bor i ditt hjärta, och som sluter allt skapat i sin famn, likasom Gud gör. Det sker genom en vis och öm behandling av dessa dina medskapade varelser, vilka hava samme Fader som du, och som skola dela paradisets fröjder med dig. I Edens paradis voro de med. I alla tre paradisen skola de vara med. Utan djur och växter intet paradis.

Lägg din hand på djuret och blicka upp mot höjden med en suck om lindring i dess smärteväg till paradiset. Även så överför du på djuret den

* Luk 16: 24, 25.

del av strömmen från tronen, som tillkommer detsamma.

Vidrör trädet och blomman på ett sådant sätt, att de känna den eviga kärlekens evangelium från ditt hjärta. Blanda din prästerliga suck med de otaliga suckar, som uppstiga från vår jord. Vandra i Guds skapelse *så*, som det anstår förstlingarna av hans skapade varelser. Såsom förstlingar skolen I draga dem med eder till paradiset. Just det "trängta och bida de efter" (Rom 8:18, 19, 21). Och det sker genom paradislagen i edert hjärta: "Andens lag."

Det lägre paradiset ligger i jordens hjärta. Men var ligger då det högre paradiset? Det ligger i den tredje himmelen. Det säger oss Paulus. Han "upprycktes ända till den tredje himmelen, till paradiset" (2 Kor 12:1-4). Märk hans ord! Han säger först, huru högt han upprycktes. Det var "ända till den tredje himmelen". Alltså icke högre. Sedan säger han, att han "upprycktes till paradiset". Alltså ligger detta varken nedanför eller ovanför den tredje himmelen, utan just i densamma.*

Det finns flera himlar. Judarna räknade 7, ja, till och med 10, som de ansågo motsvara Guds 10 bud och Guds 10 namn i det gamla testamentet. Men Paulus stannar vid tretalet. Och vid det stanna ock vi.

Det finns alltså tre himlar. Den första är lufthimmelen eller atmosfären. Den nämnes ofta i skriften (t.ex. Matt 16:3; Luk 4:25). Den andra är eterhimmelen eller den himlasfär, i vilken alla solar och världar gå sina banor. Den nämnes också ofta (t.ex. Apg 7:42; Matt 24:29). Den tredje är vad Hebréerbrevet kallar "*själva himmelen*", där Gud bor och har sin tron (Heb 9:24; 8:1). Denna himmel är "Guds paradis".

Dit upp steg Herren i himmelsfärden. Han "genomfor himlarna" (Heb 4:14), alltså alla tre, ända upp till den 3:es högsta höjd, där "Majestätet" har sin tron, och satte sig på dess "högra sida i höjden" (Heb 1:3). Kristus är upphöjd över himlarna (Heb 7:26).

De tre himlarna äro skapade himlar. De äro Guds "händers verk" (Ps 102:26). Upp över den 3:e kommer ingen, varken ängel eller människa. Ty *över* det skapade stiger ingen skapad varelse. Där ovan "bor Gud i ett ljus, som ingen tillkomma kan, han som ingen människa har sett eller kan se" (1 Tim 6:16). Han kan ses blott då han stiger ned eller nedlåter sig. Och han har stigit ned såsom skapare, fader och frälsare. I den 3:e himmelen är hans majestät dämpat och avpassat för skapade varelser. I "Guds paradis" få vi se Gud.

Den 3:e himmelen är himlarnas **hjärta**. Den är centralen för världsbyggnadens alla krafter och lager. Här är himlarnas rike, som "från världens begynnelse är tillrett" åt dem, som bespisat, härbärgerat, beklätt och besökt Jesus i hans lidande bröder (Matt 25:34-36). Här äro "änglar i mångtusental och en högtidsskara och församling av förstfödda söner och fullkomnade rättfärdigas andar" (Heb 12:23). Här råder den eviga kärlekens stillhet, vila och tillbedjan, som äro högsta verksamhet. Här härskar "Andens lag" i evig kraft och majestät. Och alla hjärtan och händer äro i rörelse för att utbreda denna lag. Ty blott i och genom "Andens lag" kommer himlarnas rike till jorden. Ja, den tredje eller "själva himmelen" är himlarnas och därmed hela skapelsens

* Se H. M. Melins förklaring till 2 Kor 12:2.

hjärta, som i allt vidare och vidare hjärtesfärer indrager allt under sitt välde. Guds paradis är himlarnas hjärta. Alla dess pulsslag gå ut på att göra allt paradisiskt.

Den tredje himmelen består av de högsta och finaste av alla skapade ämnen, oändligt lättare och klarare än etern. Detta ämne är alla elementers element, själva naturbasen för Guds helighet och härlighet. Hesekiel såg denna himmel (Hes 1:22). Men han hade icke ord för densamma. Han tyckte, att den liknade kristall; och därför ha vi kallat den för "kristallhimmelen". Himlarnas hjärta är en "utkristallisering" av Guds eget hjärta till dess andelekamliga natursida.*

Himlarnas hjärta är alla hjärtans moderhjärta. Det har otaliga dotterhjärtan. Sådana äro alla världars hjärtan. Ett sådant är jordens hjärta. Alla äro de en "utkristallisering" av himmelens hjärta.

Himlarnas hjärta är alla hjärtans moderhjärta. Det har otaliga dotter hjärtan. Sådana äro alla människohjärtan. De äro det himmelska moderhjärtats högsta dotterhjärtan. Två sådana se vi i de två keruberna, Adam och Eva, på paradisberget. De voro döttrar till paradisfadern och paradismodern däruppe, och därför fingo de sin bostad i Edens paradis. Det Jerusalem, som ovantill är, är allas och alltings *moder*. Ty det är "allas vår moder" (Gal 4:26). Därmed är det ock moder till hela den lägre skapelsen, som i oss har sin höjdpunkt.

Till sin andelekamliga natursida bestå alla hjärtan av den tredje himmelens "kristall" i otaliga arter och grader. Denna moderkristall är utbredd överallt i de lägre himlarna, i alla världar och i alla skapade varelser, ja, ända ned i sandkornet. Den genomtränger allt och är alltings oförgängliga grundväsen. "Kristallen" ligger i den luft vi andas, i det vatten vi dricka, i den mat vi äta. Alltings djupaste och innersta väsen är hjärteväsendet från höjden. Himlarnas hjärta klappar i allt. O, att människorna kände detta!

Men detta känner I, förstlingar, som tillhören *bergskyrkan* och bon i kristallpalatset och tillbedjen i kristalltemplet (Kap 1, sid. 18 f.). Allting strålar, stundom så obeskrivligen klart och milt, mäktigt och varmt. I stån såsom övervinnare på det eldsblandade kristallhavet (Upp 15:2), det är, I stån på den allt genomträngande och världsbärande kristallbasen, som ikläder sig de 7 skålarnas vredeseld till uppbränning av den orenhet, som vilddjuret och skökan infört i folk- och skapelsehavet (Upp 13:1; 17:1, 2). Och när detta reningsverk är fullbordat, så att den himmelska kristallens hjärtelag, som är "Andens lag", är genomförd i allt skapat, då är hela skapelsen kristallhavet inför tronen (Upp 4:6). Detta hav är det tredje eller högsta paradiset.

De tre himlarna äro skapade himlar. Såsom sådana äro de underkastade utvecklingens lag. De skola "förgås" (Ps 102:27; 2 Pet 3:10), nämligen så, som det lägre "förgås" genom att uppgå i det högre. De skola efter sin art "förvandlas", likasom Kristus förvandlades på Tabor.

Himlarna äro underkastade födelsens eller förnyelsens lag. "Hela skapelsen är stadd i födslovånda." Himlarna gå havande med nya himlar, världarna med nya världar, jorden med en ny jord.

* Då vi nu ofta nämna ordet kristall, bör man komma ihåg, att det är icke kristall, utan likt kristall. Vi ha intet ord för detta ämne.

Himlarna hava blivit orenade genom synden. Ty på grund av människans synd har Satan såsom anklagare fått inträda i himmelen "inför Gud", alltså i själva den tredje himmelen, där Gud bor och har sin tron (Upp 12:10). Genom hans därvaro "dag och natt" hava "själva de himmelska tingen" blivit orenade och "måste renas" genom Kristi offer (Heb 9:23, 24). Det skedde, då han med sitt blod, som nu strömmade i hans andelekamliga ådror, "ingick i själva himmelen och trädde fram inför Guds ansikte oss till godo". Genom detta: "oss till godo", undanrycktes själva grunden för Satans anklagelser, och Jesu blod, som var ett med hans ande (1 Joh 5:7, 8), genomträngde hela den 3:e himmelen och alla dess "ting"; och därmed renades de från Satans andelekamliga besmittelser.

Och de lägre himlarna hava orenats genom "ondskans andemakter i himlarymderna" (Ef 6:12). Satan har visserligen blivit nedkastad från den 3:e himmelen. Men ännu är han den regerande "fursten över luftens härsmakt" (Ef 2:2). Han har alltså sitt tillhåll särskilt i lufthimmelen, som är den första eller lägsta himmelen. — I de lägre himlarna har alltså reningen ännu icke blivit genomförd. Det sker först vid Herrens andra ankomst, då Satan nedkastas i avgrunden (Upp 20:1-3).

Genom synden uppstod en söndring mellan himlarna och jorden. Denna söndring blev stamvis upphävd i Kristus. I honom sammanfattade Gud allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden (Ef 1:10, Kol 1:20).

I begynnelsen voro jordens hjärta och himlarnas hjärta förenade. I de två keruberna på paradisberget möttes himmel och jord i innerlig hjärteförening. Men bandet brast genom synden. De två hjärtana skildes. Det blev ofrid mellan dem. Paradislagen, som är "Andens lag", försvann ifrån jorden, och därmed försvann paradiset ur jordens hjärta.

Men redan i Abel möttes återigen dessa hjärtan. I alla det gamla förbundets heliga möttes de. Här blevo alltså jordens och himlarnas hjärtan rotvis försonade och förenade med varandra genom den förpingstliga försoningsanden, som bodde i dessa heliga. Genom denna förening återfick jordens hjärta sitt paradis. *Detta är det lägre paradiset, som alltså består av en förening mellan jordens och himlarnas hjärtan.* Ty jordens dotterhjärta äger ett paradis blott i föreningen med himlarnas moderhjärta, en hjärteförening genom paradislagen, som här är "Andens lag" i dess för-pingstliga gestalt.

Denna förening mellan moderhjärtat och dotterhjärtat var alltså blott förpingstlig. Likasom de heligas hjärtan ännu icke voro pingstfödda, så voro icke heller jordens och himlarnas hjärtan pingstfödda. Likasom de heligas hjärtan suckade efter den utlovade anden, som skulle giva dem den nytestamentliga försoningen med Gud, så suckade även jordens och himlarnas hjärtan efter denna ande, som skulle giva dem den nytestamentliga försoningen med varandra. Både moderhjärtat däruppe och dotterhjärtat härnere längtade efter att få komma varandra närmare.

Äntligen kom pingstdagen. Då fingo de 120 den utlovade anden. I och med denna ande blevo dessa 120 ett dotter-Jerusalem till himlarnas moder-Jerusalem. Därmed blev jordens hjärta ett nytestamentligt dotterhjärta till himlarnas moderhjärta. Båda utföddes genom

försoningsanden ur den ännu oförsonade ställning de intagit till varandra. I de 120 togo moder och dotter varandra i famn i välbehaglig kärlek, i förbundsmässig all-kärlek, i "den första kärleken". *Denna förening mellan jordens och himlarnas hjärtan är det högre paradiset, en innerlig hjärteförening genom paradislagen, som här är "Andens lag" i nytestamentlig gestalt.*

I detta paradis uppstiga alla, vilka dö den prima döden, som är döden i "den första kärleken". De inträda alltså både i jordens hjärta och i himlarnas hjärta, som nu blivit "ett hjärta och en själ". Att dö den prima döden är alltså att instiga i jordens och himlarnas oförgängliga väsen, som är kristallväsendet. I och genom denna kristall står allt skapat öppet för den hädangångne övervinnaren. Himlar och jord, med allt vad i dem är, är kristallklart, genomskinligt och genomgångbart. Inga "lyckta dörrar" stänga hans väg. Han vandrar icke längre ovanpå och utanpå; han *genom*vandrar allt i dess inre och eviga kerubväsen. Han går och står i stenens, i växtens, i djurets, i vattnets, i luftens, i eldens, ja, i alltings eviga kristall. Och från varje punkt där han går eller står kan han genomskåda och överskåda allt. Ty han är inne i alltings kristall och ser med kristallens blick.

Ja, efter den prima döden skolen I förstlingar så småningom uppstiga i den tredje himmelen, i "Guds paradis", alltså in i "själva himmelen", där I fån sitta med Herren på hans tron, såsom han sitter med sin fader på hans tron. Det se vi tydligt av Laodicea-löftet. Och högre upp än på Guds och Kristi tron kan ingen komma. Men ända dit komma alla förstlingsövervinnare.

Men ännu sucka jordens och himlarnas hjärtan efter en fullare förening med varandra. Och så kommer en ny pingstdag, då alla folk böja knä inför folkens konung. Då sker tingens nya födelse, världsfödelsen (Matt 19:28). Och då förenas jordens och himlarnas hjärtan till en världsförening. Här har paradislagen, som är "Andens lag", blivit världslag, och det ända ned i lejonet, som ledes av pilt, och i björnen, som betar på äng. Här har det högre paradiset uppnått en högre utvecklingsgrad, ja, den högsta grad inom tiden.

Men ännu sucka himlarnas hjärta och jordens hjärta efter en fullare förening med varandra. Ty ännu finns synd. Och ännu har skapelsen icke fått andens fullhet. Men så kommer en ny pingstdag, den största dag, då den Allsmäktige, Helige och Evige säger: "Se, jag gör allting nytt. ... Det är gjort" (Upp 21:5). Då står "allting" där i gestalten av "ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem". Där äro himlarnas hjärta och jordens hjärta fullt försonade och förenade med varandra. Allt är "Guds paradis" i evig härlighetsfullkomning. Det är det tredje eller högsta paradiset.

Alltså är det lägre paradiset *rotparadiset* till det högre, och detta är i sin ordning rotparadiset till det högsta paradiset.

B

Livets träd i Guds paradis

De två keruberna, Adam och Eva, bodde i Edens paradis. Detta *yttre* paradis var ett uttryck för ett *inre* paradis, nämligen det som de ägde inom sig. Och i detta inre paradis voro jordens och himlarnas hjärtan

förenade.

I deras yttre paradis stod "livets träd". Det hade den egenskapen, att den som åt av det, han "levde evinnerligen" (1 Mos 3:22).

Där stodo ock "alla fröbärande örter och alla träd med fröbärande trädfrukt", ja, alla slags örter och träd. Och Gud sade: "Detta skolen I hava till föda" (1 Mos 1:29; 2:9).

Men "livets träd stod *mitt* i lustgården" eller paradiset, alltså mitt ibland alla träd och örter.

Och likasom det yttre paradiset var ett uttryck för ett inre paradis, i vilket jordens och himlarnas hjärtan voro förenade, så var ock "livets träd" ett uttryck för ett *inre* träd, som stod mitt i det *inre* paradiset, mitt i jordens och himmelens förenade hjärtan.

Och vad är detta inre träd? Det måste vara själva centralträdet, som giver evigt liv åt himlarnas och jordens hjärtan och därmed evigt liv åt allt vad i himlarna och på jorden är. Vilket är detta träd? Jo, det är **Kristus**, i vilken allt är skapat och i vilken allt har sitt systematiska livsbestånd och livsuppehälle. Och vad är det för en frukt, med vilken han bespisar allt? Den är "Andens lag", den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden.* Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre (Rom 6:23). Redan i den förhistoriska Kristus var den eviga livsnådens gåva oss given (2 Tim 1:8-11).

Kristus är livets träd. Det var innerst han, som var trädet i "livets träd" i Edens paradis. Det var av honom, som Adam och Eva åto och skulle äta.

Kristus är livets träd. Han är trädet i alla träd, örten i alla örter. Han är centralträdet och centralörten, i vilken de alla hava sitt skapelsebestånd och av vilken de alla "äta" och leva evinnerligen. Han är centrallivet och centralkristallen, stamlivet och stamkristallen.

I Edens paradis funnos också allahanda djur. Och de skulle hava "alla gröna örter till föda" (1 Mos 1:30). Och alla dessa djur hade sitt skapelsebestånd i Kristus. Han är alltså lejonet i alla lejon, lammet i alla lamm, duvan i alla duvor o.s.v. Alla äro de evighetsvarelser i honom likasom alla örter och träd. Och alla skola de bliva paradisvarelser i honom. Därefter sucka och bida alla djur, träd och örter.

Från Eden utgick en flod, som vattnade paradiset (1 Mos 2:10). Den var ett uttryck för en *inre* flod, som flöt genom jordens och himmelens gemensamma paradis. Den är "floden med livets vatten**, klar som kristall" (Upp 22:1). Den kommer från Guds och Lammets tron.

Hesekiel såg denna flod komma från tempelkällan (Hes 47). Och han såg "fiskar i stor myckenhet" i den floden (v. 10). Och vid dess stränder såg han "allahanda fruktträd, vilkas löv icke skola vissna och vilkas frukt ej skall taga slut, utan var månad skola de bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skola tjäna till föda" (v. 12). — Här såg han alltså träd som aldrig vissna och fiskar som aldrig dö.

Och Johannes såg denna flod flyta genom det nya Jerusalem på den nya jorden. "Och på båda sidor om floden stodo livets träd*, som gåvo

*Vad vi mena med denna "kärlek, rättfärdighet, livsnåd, ande", se Kap 6, sid. 7 f.

** I grundtexten står: livsvatten (hydatos zoäs).

* I grundtexten står: livsträd (xylon zoäs)

tolv skördar, ty de buro frukt var månad (Upp 22:2).

Hesekiel såg alltså allahanda träd. Och de äro just de "alla slags träd", som växte i Edens paradis, eller alla slags träd, som växa på jorden och som sucka under förgängelsen. Nu ha de suckat ut. Och nu stå de vid livets älv i evig oförgänglighet. De äro icke "livets träd", utan "livsträd", som äga sitt eviga liv i "livets träd", som är Kristus. Och de bära frukt evinnerligen, som skall vara paradisets innevånare till föda. Och märk: de giva "*ny* frukt för var månad, ty deras vatten kommer från helgedomen". Där ligger något *nytt* i varje skörd. Likasom varje droppe i floden är en *ny* droppe ur livets outtömliga källa och alltså innehåller något *nytt*, som aldrig förr kommit fram, så giva också träden var månad i sin frukt något *nytt*, som de aldrig förr givit. Det eviga är icke ett enahanda utan ett nyahanda.

Här nämnas inga örter. Ty det säger sig självt, att likasom Gud i begynnelsen gav till föda åt människan även allahanda örter, så äro ock de med vid livets älv och giva var månad sin alltid nya doft och nya frukt. Även de ha suckat ut. Och nu stå de på paradisets ängar i evig oförgänglighet.

Ja, alla träd och alla buskar, blommor, gräs och mossor, allt, som växer på vår jord, står vid livets älv i oförvissnelig gestalt, i evig paradisprakt.

Livets flod och paradiset höra ihop. Ty paradiset "vattnas" av densamma. Den flyter alltså genom alla tre paradisen, som i grunden äro ett och samma paradis under olika utvecklingsskeden.

Alltså strömmar livets älv redan genom det lägre paradiset. Vid dess stränder växa livsträd. Av deras frukt åto det gamla förbundets heliga. Av densamma äta ännu alla de, som i döden nedstiga i detta paradis, ända tills de äro mogna att uppstiga i det högre.

Och livets älv strömmar genom det högre och det högsta paradiset. Vid dess stränder växa livsträd. Av deras frukt äta innevånarna i dessa paradis. Det är samma träd som i det lägre paradiset, men i den högre och högsta grad av liv och härlighet, som de uppnått i dessa paradis.

Låtom oss nu i anden inträda i det högre paradiset. Här gälla närmast Herrens ord i vår text: "Den som övervinner, åt honom skall jag giva att äta av livets träd, som är i Guds paradis." Här står i grundtexten icke livsträd, utan livets träd.* Här är alltså först och sist och framför allt fråga om Herren själv *personligen*, fråga om den *omedelbara* livsfrukt, som han har att giva och som han frambragt genom sin död och uppståndelse. Denna frukt är "Andens lag" eller den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden, men nu icke längre såsom på jorden, *utan i paradisisk fullkomlighet och härlighet*. Och den som fått en försmak härav genom någon grad av uppryckning i paradiset, han kan ana vilken oändlig sällhet, vilken obeskrivligt söt, ljuvlig och härlig frukt, som Herren där har att giva.

Men det stannar icke vid detta omedelbara ätande av honom, utan han giver sig även genom livsträden och livsörterna, ja, genom allt levande, som lever genom honom. Allt i paradiset är Jesus Kristus eller Gud i Jesus Kristus under otaliga gestalter. Guds oändliga och eviga livsrikedom kan icke mottagas blott omedelbart, utan i skapelsens

* I grundtexten står: livets träd (Xylon täs zoäs)

oändliga mångfald. "Livets träd" utgestaltar sig i oräkneliga livsdjur, livsträd och livsörter, vilka tjäna paradisets innevånare till evigt nya fröjder och till evigt ny andelekamlig föda, utan att vissna eller dö, utan att avtaga eller försvagas.

Vi befinna oss i paradiset. Tyst, tyst! Vad är detta? "Allt skapat" talar. Djuren, träden, buskarna, blommorna, gräsen, mossorna, ja, allt talar. Vad säga de? Jo, dessa ord: "*Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter*" (Upp 5:13).

Tyst, tyst! Se där en skara, som stannar inför ett äppleträd. Alla stå slagna av djupaste häpnad över dess oändliga härlighet och prakt. De taga och äta dess frukt och känna en ström av evigt liv i hela sin varelse. Nu gripa de sina harpor och sjunga i paradisisk hänryckning och kraft: "*Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet*."

Tyst, tyst! Se där en annan skara, som slagit sig ned på en äng. De sitta som stumma i outsäglig förvåning. Där pekar en på en ros, en annan på en liljekonvalje, en tredje på en viol o.s.v. Alla gripas av en helig och salig bestörtning över den paradisiska doften från alla dessa blommor. Nu upptäcka de även frukter hos flera av dem. De taga och äta, och evigt liv genomströmmar hela deras varelse. Nu kunna de icke sitta längre; alla stiga upp, stränga sina harpor, och sången brusar: *Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet*.

Tyst, tyst! Se där en skara, som betraktar en hjord av betande lamm; se där en annan, som ser på fiskarna i floden; se där en tredje, som lyssnar till fåglarnas sång. Alla gripas av en outsäglig fröjd och förundran. Ty de fyllas och mättas av evigt liv, då de betrakta dessa djur. Och nu ljuder återigen den härliga sången, som prisar Gud och Lammet för den outsägliga frälsningen *från* allt ont och *till* allt gott.

Tyst, tyst! Se, där mötas flera skaror. De samtala över vad de sett och hört. En frågar: "Har någon sett två träd av samma art lika, t.ex. två granar eller två ekar lika?" Alla svara: "Nej, de äro mycket olika, såsom de redan på jorden voro olika." Han frågar åter: "Har någon känt, om frukten från samma träd smakar lika var månad?" Alla svara: "Den smakar lika, men dock olika; den innehåller för varje månad något nytt och härligare än förut." Slutligen frågar han: "Har någon sett två djur eller i allmänhet två varelser av samma slag lika?" Nu svarar en av de högre övervinnarna: "*I paradiset finnas inga dupletter. Här måste vart och ett framställa Gud från en ny sida.*"

Tyst, tyst! Vad är detta? Se där en vit sky, som sänker sig ned mot jorden. På skyn sitter Människosonen med en vass lie. Se där en skara av änglar, som med blixtens fart ilar dit, där skyn stannat. Och nu nedstiger en strålande övervinnare från en högre paradissfär. Han stannar i den sfär, där vi befinna oss och som är den lägsta. Han ropar: "Samling!" Alla församlas inför honom: Han säger: "*En av våra bröder på jorden kämpar den prima döden*." Plötsligen förändras allas kläder. De stråla i vitt mer härligt än förr. Det är fröjden över att få trycka en ny paradisbroder i famn. Nu sätta sig alla i rörelse mot jorden med den höge anföraren i spetsen. De samlas kring den vita skyn. Se, där nere på jorden ligger den kämpande brodern. Skyn sänker sig ned kring hans bädd. Nu vända alla blicken mot templet i himmelen. Och alla stå i spänd väntan. En högtidlig och dyrbar stund. Plötsligen öppnas

tempeldörren. En ängel skyndar ut med bud från Gud själv. Han ropar med hög röst till Människosonen: "Hugg till med din lie och skörda" (Upp 14:15). Han hugger till. Pilgrimsfärden är ändad; lidandesmåttet är fyllt; kalken är tömd. Nu gripa änglarna in och föra honom uppåt. Han är ännu så svag efter kampen, att han icke kan gå. Men han bäres på milda och starka armar. Tyst, se där Människosonen. Han träder nu fram och giver honom att äta av livets träd, som är i Guds paradis.

II

Smyrna

Och skriv till församlingens ängel i Smyrna: Detta säger den förste och den siste, han som var död och har blivit levande: Jag känner dina gärningar och din bedrövelse och din fattigdom — men du är rik — och den försmädelse, som du utstår av dem, som säga sig vara judar, men icke äro det, utan en Satans synagoga. Frukta icke för det, som du kommer att lida. Se, djävulen skall kasta somliga av eder i fängelse, för att I mån bliva satta på prov; och I skolen utstå bedrövelse i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona.

Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, han skall icke skadas av den andra döden.

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Smyrna? Blott ett: gärningarna. Det se vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här, såsom i Efesus, "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som äro den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.[*]

Vad sökte Herren i Smyrna? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner, han skall icke skadas av den andra döden." Och han sökte naturligtvis här, såsom i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Smyrna? Jo, han fann just det han sökte: de första gärningarna, det första övervinnandet, den första kärleken. Här fanns blott prima vara.

Granskarens blick är skarp. Den är lågande tubudseld. Och i Smyrna såg han fullödigt tubudsliv. Allt var nu-pingst, allt stod i förstabuds-**alltet**, allt hade ostraffligt tubudsstånd inne i granskarens tubudsstånd med slaktmärket.

Smyrna är alltså den första av de 7 församlingarna, som står ostrafflig inför Herrens genomträngande blick. Han hade intet att klandra hos henne. Här finns icke den minsta skymt av förebråelse. Han har ingenting "emot" Smyrna.

---

[*] Vi följa här den gamla översättningen, enligt vilken alla breven börja på samma sätt: "Jag känner dina gärningar." Men om breven till Smyrna och Pergamus bevisligen skulle sakna dessa begynnelseord, så inverkar det icke på saken. Ty Herren sökte naturligtvis även här "de första gärningarna", utan vilka varje församling är "fallen".

Givetvis fanns även här synd och brist, likaväl som hos själve Johannes (1 Joh 1:8). Men det goda var så överväldigande, att alla synder och brister försvunno däri som solfläckarna i middagens sol. Och villigt och milt låter Herren dem för svinna i sin klara och renande andelagssol *utan* ett enda ord av bestraffning. Herren är aldrig småaktig, överallt där han finner det storslagna Smyrna-draget, **all**- och **hel**-kärlekens grunddrag i allt, där är han storslagen i barmhärtighet som ingen, även om detta grunddrag är behäftat med många tillfälliga drag av svaghet och brist.

Smyrna var en martyrförsamling. Varje morgon stod man upp med döden för ögonen. Varje afton lade man sig med döden för ögonen. Aldrig säker för den kvalfullaste död. Varje buller på gata och torg kunde betyda en sådan.

Överallt var man smädad och hädad, trängd och betryckt och ofta jagad, riven och sliten som ett villebråd. Ingen punkt på jorden, där man kunde sätta sin fot i ro för det rasande vilddjuret. — Allt detta visste granskaren väl. Trösterikt sade han därför: "Jag känner din bedrövelse (ditt betryck) och den försmädelse du lider." Hans öga följde de betrycktas nöd sekundligen, såsom sin egen. De pinade slaktefåren höll han i sin högra hand och bar dem på sitt hjärta. *Sådan* är vår Herre.

Men han lovar icke församlingen att nu göra slut på lidandet. Tvärtom förutsäger han sådant i stigande grad. "Se, djävulen skall kasta somliga av eder i fängelse, för att I mån bliva satta på prov; och I skolen utstå bedrövelse i tio dagar."

Vad som närmast menas med dessa "tio dagar" veta vi icke. Knappast torde de vara dagar i bokstavlig mening. Men *det* se vi tydligen, att de voro den bittraste och den evigt avgörande prövningstiden för församlingen, varunder det beskärda lidandesmåttet skulle fullbordas, och varunder Herren satte detta slutkrav på henne: "Var trogen intill döden." Detta tio-dagarsprov och detta tio-dagarskrav gälla varje församling och varje medlem av densamma i alla tider. Lidandet kan vara av olika slag, beskaffenhet och grad, men genomlidas måste det med segerliv, om livets krona skall vinnas.

Alla "Smyrnenser" i alla tider hava sina "tio dagar", djupt inskärande lidandestider, som ofta tyckas aldrig taga slut. Så här se de ut: plåga på plåga dag efter dag — ur eld och i eld — där en plåga släpper, nappar en annan i — den ena bedrövelsen trampar den andra på hälen.

I sådana tider synes Herren vara förskräckligt "efterhängsen" med allt slags nöd och elände, så att man frestas att bli stormande ond på honom. Aldrig tyckes han komma till den 10:e dagens afton. Det blir dagar i hundratal, ja, stundom i tusental.

Vad menar han då med dig, du arme, över vilken alla väder gå? Jo, han menar "det bästa", som han har i förvar åt "de bästa" i Guds paradis.

Han ser i dig ett Smyrna-ämne, någonting att göra av. Och därför hänger han i och hänger *efter*, och det med hårdaste och grymmaste hand — som du tycker. Han vill göra dig prima, så att det prima blir din eviga lott. Därför är han så förskräckligt hårdhänt, och eldar upp ugnen till högsta värmegrad, som ställer i utsikt för dig de sju löftenas högsta sfärer. Det kommer en tid, då du skall tacka honom för dina "10 dagar" och tacka honom mest för din hetaste dag.

Ja, sådan är ock vår Herre. Och vore han ej sådan, så vore han ju icke

värd att kallas Herre och Frälsare.

I Smyrna fanns en judisk synagoga. Hennes föreståndare var Satan. Ty det var "en Satans synagoga", står där. Och den utgjordes av skökojudar, utvärtesjudar.

I denna "renläriga och gudeliga" satanshop hade församlingen sin värste fiende. Den överöste henne med försmädelse och gjorde hennes lidandeskalk långt bittrare än de argaste hedningar förmådde. Men hon sväljde och upplöste *ostraffligt* det marterande giftet. Det är Smyrna-övervinnandet.

I vårt land finns det många Satans synagogor. Utvärtes-juden går igen såsom utvärtes-kristen, vilken aldrig befattar sig med fatets och bägarens inre. Det budlösa löftet har sin fortsättning i det budlösa evangeliet. Smyrna-ståndet med född och frälsande renhjärtenhet och ostrafflig livsrättfärdighet är för skökoevangelisten en fasa, ty det är hans död. Icke i det födda, utan i det ofödda lägger han sin personliga frälsning. Hans s.k. evangeliska mat är ett ideligt sötsugeri i förening med ett ideligt budspotteri. Slikt kallar han för en härlig spis. Och han har ett fasligt bestyr med att icke "tappa sugen".

I Jesu törnekrona var Kaifas den bittraste taggen. I Smyrna-martyrens var han det ock. Och han var den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet" i Pauli hjärta (Rom 9:1, 2). Och han är och förblir alla Smyrna-hjärtans tagg, bedrövelse och kval. Många "troende" känna icke denna tagg, ty de äro taggen. Träd dem inpå livet med Andens allena frälsande lag — och taggen sticker fram under skenet av Kristi namn och borrar sig djupt i ditt hjärta. Försmädelsen från Satans synagoga går som en ström över alla Smyrnenser i alla tider, så länge skökan har världsväldet.

Smyrna var en fattig församling. "Jag känner din fattigdom", sade Herren. Och att han framdrager och offentligt utpekar hennes fattigdom, tyder på, att hon blivit fattig för hans namns skull. Säkerligen hade här, såsom ofta hände i martyrtider, de kristnas hem blivit plundrade och ödelagda av hedningarna, vilka ej sällan uppeggades till sådant av judarna. Så fingo mången gång de kristna utstå den råaste misshandling av den hedniska pöbeln, ja, så gräslig och rå, att den icke kan omtalas. Och de blevo ofta berövade sina hem och ledo brist på det nödvändigaste och bortjagades såsom ovärdiga att vistas bland människor och fingo irra omkring i vildmarker, överallt väntande misshandling, pina och död. Men Smyrnenserna genomledo sin fattigdom och allt annat elände på ett sådant sätt, att de stodo ostraffliga inför mönstrarens skarpa blick. Detta är Smyrna-evangeliet med det prima övervinnandet, Jesu Kristi allsmäktiga tubudsevangelium, som är "Andens lag".

"Men du är rik", säger han; nämligen rik *i* och *inför* Gud. Det är det högsta, som kan sägas om en församling eller om en människa. Smyrnas fattiga voro "miljonärer" inför Gud. Sådana miljonärer finnas i alla tider. De äro "Smyrnenserna". De gå ofta i barslitna rockar och kjolar. Men tänk, när en gång deras rikedom kommer fram i Guds paradis!

Vari bestod då Smyrna-församlingens rikedom? Jo, hon var rik på den eviga tubudskärleken, rik på den eviga tubudsrättfärdigheten, rik på den eviga tubudsnåden, rik på den evige tubudsanden, med ett ord: hon var rik på det eviga tubudsevangeliet, som är "Andens lag", vilken är all rikedom, som finns i alla himlar och i alla evigheter.

Vad är "miljonen" *i* och *inför* Gud? Den är förstabuds-**alltet** *i* och *inför* "Gud Allt". Den är "alltet"; och mer än "*allt*" kan ingen äga. Den som har "Gud Allt", han har allt prima gott, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet.

Men *ett* är att *vara* rik, och ett annat är att stå rik, när det gäller. Detta kunde Smyrnenserna. I alla sina små och torftiga förhållanden, i alla sina försakelser och umbäranden, i allt sitt gräsliga och onämnbara elände stodo de orubbligt rikedomsstånd. Se, det är konsten, den höga och svårlärda förstabudskonsten. Rik i dag, då allt går mig väl — men fattig i morgon, då allt går mig illa, slikt pjosk var okänt i Smyrna.

I Smyrnensernas tårade ögon strålade den himmelska rikedomens glans, på deras tärda anleten låg skimret av evig härlighet, över deras dödsbleka läppar framvälde brinnande böner och jublande sång, som förvandlade fattigdomens kojor till himmelska palats och gjorde deras dystra gömslen i skogar och berg till himmelska boningar. Sådant mäktar blott den, som är "miljonär", och som kan stå rikedomsståndet ostraffligt. Och det kan ske blott genom Smyrnaevangeliet, Jesu Kristi rika och allsmäktiga tubudsevangelium, som är "Andens lag".

"Jag känner din fattigdom." Att nu taga detta ord endast i betydelse av lekamlig fattigdom, det vore orätt. Ty den lekamliga fattigdomen får sitt evighetsvärde blott i samband med andlig fattigdom. Jesu fattiga liv fick sitt oändliga och eviga värde först i korsets gudsövergivenhet och andliga fattigdom. Och Smyrna-lidandet var Smyrna-korset, på vilket Smyrnenserna sammanväxte med Kristus "genom en lika död" och därmed ock genom en lika andlig fattigdom. Smyrna-lammet bar sig fram till Gud, utan vank, på den smala spången mellan förtvivlans vänsterdjup och högerdjup, gripande det evigt avgörande greppet i försoningens stödjande, renande och framfödande tubudsande. Så ställdes de på den fattiga och magra hunger- och törstpunkten: "Nätt-och-jämt". Och där stodo de ostraffliga.

Att lida i tider av svallande fröjd, det fingo Smyrnenserna ofta, men det är så gott som intet lidande. Och lida i tider av gudsövergivenhet och andlig fattigdom, det fingo de ofta, och det är lidande. Och det kan blott den, som är rik genom en förbundsmässig skapelse, som står över alla känslor, ja, blott den som är all och hel i Kristus, vilken stod lika all och lika hel på korset som på Tabor, lika rik i det innersta förgårdshelvetet, fastän han där var berövad varje känsla av sin rikedom.

Smyrna-miljonär en stod rik även i den andliga fattigdomen, ehuru han icke kände sig ha "ett öre på fickan". Han visste väl, att "miljonen" fanns där, fastän han icke kunde känna den. Ty "miljonen" har Herren beskrivit så: "Saliga äro de i anden fattiga, ty himmelriket hörer dem till." Detta rike är "miljonen". Och den i anden fattige äger den även då, när han känner sig "fattig som en kyrkråtta".

I Smyrnas stormar hade man blivit väderbiten och barkad. Där pjoskades icke med känslor. Männen voro män och kvinnorna voro kvinnor, som icke baxnade för en dust med Smyrnas Satan och djävul. Hör, sången brusar över tvåfalt hungriga tungor! Man upplyftes i paradisets makt- och kraftsfärer och trampar på fiendens nacke. Tyst, tyst! — vad är detta! Budet kommer från Patmos. Brevet framlämnas och läses. Där står den skönaste orlovssedel, som dittills funnits i

skriften: "Jag känner din fattigdom, men du är rik."

Sålunda: betryck, bedrövelse, fattigdom, försmädelse, Satans synagoga, djävulens raseri, fängelse, trångmål, nöd och elände av allahanda slag — det var Smyrna-kalken, Smyrna-ugnen, Smyrna-provet.

Men i allt detta lidande stod församlingen ostrafflig. Det är Smyrna-troheten, i vilken granskarens blick icke fann något att anmärka. Sådant är Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmäktiga tubudsevangelium, som är "Andens lag."

Smyrna är alltså den första församling, som håller gränsen mellan keruben och vilddjuret tydlig och orubbligt fast. Här flyta icke kristendom och värld tillsammans. Skökan är utestängd. Smyrna-lammet är tidsenligt med tidsenlig segerkraft över den tidsenlige fienden. Därav det rasande vilddjuret och det mångsidiga lidandet.

I Smyrna förstod man konsten att lida och att draga full evighetsvaluta av lidandet. Man knotade och knorrade sig icke omkull, fastän knöt och knorr någon gång gjorde knäna veka och svaga. Man ettrade icke upp sig i förargelse inför Herrens hårda stötestensvilja, fastän förargelsens huggorm mången gång sänkte sin gifttand djupt in i hjärtat. Man slöade icke till som en förtvivlad och viljelös dödsfånge, fastän orkeslös bedrövelsedvala en och annan gång svepte sin kalla vinge kring anden. Nej, man lärde sig att undergå lidandet såsom ett *födslokval*, vilket dagligen födde eller förnyade prima-barnet. Så hade man icke blott dagligt moderskval utan även daglig modersglädje.

Och Herren har intet annat krav på församlingen än fort satt trohet intill änden. "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona." Den 10:e dagens afton skall komma. Då uppgår den eviga härlighetens sol. Kronan gives. Paradisets höga sfärer upplåtas för Smyrnas hjältemän och hjältekvinnor.

Fram med Smyrnas klara spegel! Må vi se oss i den. Må vi lära oss att leva och lida på Smyrnavis: att i Kristi tubudsstånd intaga och fasthålla prima skapelsebestånd, som står fast även i "den onda dagens" vinande och piskande oväder.

De 1000 årens sommar föregås av de 42 månadernas vinter. Här kräves den väderbitna och acklimatiserade förstlingstron, som vågar dusten med det isiga vilddjurs- och skökohavet, den härdade och barkade Smyrna-tron, som med stadig vänsterhand håller rodret och med stark högerhand förer svärdet, och som icke hissnar i vräkande sjö eller sjunker ihop för röda repor och gapande sår, och som icke släpper taget i tider då "mörkret har makten".

Upp, I Herrens heliga, till smyrnensiska stormannadåd och storkvinnoverk, vilka anstå just dem, som äro kallade till "förstlingarna av Guds skapade varelser", och som alltså måste vara "förstklassiga", det är, prima.

I leven i en storslagen tid, som kräver storslagna verk och storslagna lidanden. Ty hela vilddjursvärlden skall slås sönder på den allsmäktige Gudens stora dag, för att världen må byggas upp till den tusenåriga värld, där alla knän böjas för världens konung.

I dessa brakande världsspillror finns blott ett som står upprätt: den smyrnensiska hjältetron, som på hjärta och skuldror bär en krossad och

förtvivlad värld och icke släpper henne förr, än hon vilar i den Allsmäktiges, Heliges och Eviges famn. Se, det är "förstklassig" tro med evigt förstlingsskap.

Alltså, I smyrnensiska förstlingar i alla kyrkor, träden fram, fatten varandra i handen, slån den heliga ringen kring det gyllene altaret (Upp 8:3, 4), och varen här och där ett litet Smyrna i Kristi allsmäktiga kärlek. Ty här stunda Smyrna-tider med Smyrna-bedrövelse. Bereden eder på de sista "tio dagarna". Redan nu kännen I dem begynnelsevis. Här ligger "Satan och djävul" i luften.

Dessa "tio dagar" skola komma över alla Smyrnenser på Harmagedons plågofält, där stora verk i stora kval skola utföras till världens räddning. På den 10:e dagens afton uppgår tusenårig sol, och livskronor utdelas åt förstlingarna, som konungsligt och prästerligt buro hela världen fram till Gud även då, när de revos i stycken av henne.

2

Löftet

"Den som övervinner, han skall icke skadas av den andra döden."

För att förstå detta löfte skall man lägga märke till följande tre saker.

Först: den titel, som Herren giver sig i detta brev. Det är denna: "Han som var död och har blivit levande." Alltså: genom död till liv — det var hans egen väg.

För det andra: att Smyrnaförsamlingen befann sig i en fruktansvärt prövande dödslikhet med Herren. Just därför ställer han sig inför henne med den nämnda titeln, som vill visa, att den bittra lidandesväg, som hon gick och måste gå, var just den väg han gått.

För det tredje: vad som menas med "den andra döden". Det är första gången detta uttryck förekommer i skriften. Och det upprepas flera gånger i Uppenbarelseboken. I det 20:e kapitlet två gånger. Där få vi veta, vad denna död är. "Detta är den andra döden, den brinnande sjön" (v. 14), alltså den eviga döden. Och där säges ock, att denna död har en makt, som den får pröva på människorna. "Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt" (v. 6). Sålunda: på alla dem, som i den tredje födelsen blivit uppståndelsens barn, har den andra döden förgäves prövat sin makt och står nu evigt maktlös inför dem.

Sammanställ nu alla tre sakerna. Vad var Jesu lidandesfara? Den andra döden. Denna död fick pröva sin makt på honom, då han i gudsövergivenheten stod mellan den eviga dödens båda bråddjup (Kap 4, sid. 54 f.). Men han övervann honom och led icke minsta skada av honom.

Vad var Smyrnensernas lidandesfara? Den andra döden. Han fick pröva sin makt på dem. Men de stodo tubudsståndet inne i Stamövervinnarens tubudsande med slaktmärket. Därmed stod den andra döden vanmäktig inför dem. Ända intill mönstringen på Patmos hade han icke lyckats skada dem.

Det säges, att den andra döden är den brinnande sjön. Därav se vi, att denna sjö är innerst en person. Ty en sjö, i och för sig, kan aldrig vara en död. Då skulle nämligen sjön hava syndat. Ty död flyter ur synd och förhåller sig till synden som den andra sidan till den första i samma

blad.

Den andra döden finns blott hos en person, som begått "den andra synden", den eviga synden. Den brinnande sjön ligger till sitt grund- och stamväsen i dödens brinnande furste. Och därför talas det om den andra döden såsom om en person, som kan anfalla människorna och pröva sin makt på dem.*

Men varför säges just den andra *döden* hava denna makt? Vore det icke rättare att tillskriva "den andra *synden*" den samma? Nej, först i och genom den andra döden har "den andra synden" fått sin största makt att fresta och skada. Ty död är den i personen genomförda synden. I den andra döden står den andra synden i sitt högsta "makt- och kraftmajestät".

Den andra döden är en förfärande makt. Det känner den, som i Jesu dödslikhet balanserar sig fram på den hårfina svaghetsspången mellan de båda svindeldjupen, förtvivlans sugvirvlar, vildtjuren och vildlejonet, det frestande evighetsvemodet och evighetstrotset, den gryende gråten och tandagnisslan, vilket allt är den andra döden.

Den andra döden är en förfärande andemakt, som vid ett svårare avsteg till höger eller vänster nappar i och blossar upp i ett tandgnisslande och gråtande motståndaremod, vilket ödelägger stora områden i människan. Ja, hon känner, huru även kroppen brännes ned och skadas av denna vådeld, som brinner med en tydlig svavelsmak på hennes tunga.* Det är sjön med eld och svavel. Den ligger icke i fjärran. I haven den ofta inpå eder, I Herrens heliga.

Den andra döden är en fasansfull helvetesmakt. Den är den evigt döende avgrundsviljan, dödsfurstens evigt brinnande motståndaresinne, som giver tjusning och kraft till det mänskliga motståndarsinne, vilket i sin mognad är den eviga synden med den eviga döden i sig. Och det är just detta motståndaresinne mot Gud, som dödsfursten med aldrig sviktande ihärdighet och påpasslighet söker ingjuta i den lidande, och som kan bliva antingen hans eviga död eller åtminstone hans eviga skada.

Lidande människa, den andra döden är din svartalv, som envist följer och förföljer dig och lär dig att måla allting i svart, tills han sitter orubblig i ditt svarta sinne. Lik en vampyr i natten svänger han omkring dig, allt närmare och närmare, och slutligen sveper han in dig i sina kalla vingar, biter sig fast i dig och suger ur dig ditt liv. Vår lidandestid är vår dyrbaraste tid. Då både räckas oss oändliga värden, och kunna oändliga värden frånryckas

Lidande människa, väpna dig med Jesu lidandessinne (1 Petr 4:1). Drick din bittra kalk i Lammets giftupplösande ande, stilla och tåligt som Lammet, undergivet och uthålligt intill änden som Lammet; drick den på Smyrnavis; då står du oskadad av den andra döden på Smyrnavis. Ett tillfälligt svaghetssteg in i vildtjuren och vildlejonet är ingen andra-dödsskada, blott du strax stiger tillbaka. En sådan tillfällig dödsskada oskadliggöres villigt och barmhärtigt av försoningens ande, som aldrig led skada.

Men stöter du bort den räckta kalken i *upprepad* lidandesskygghet,

---

* Att den andra döden också är ett *yttre*, som avspeglar det inre, personliga dödseländet, är ju tydligt (Matt 25:41).

* Se Kap 4, sid. 54. Och därom mer i vårt 11:e kapitel.

eller bär du ditt lidande i *ofta* återkommande ovillighet och klagan, knot och knorr, då är du redan skadad av den andra döden. Motståndaresinnet har fått makt över dig. Och nu gå oändliga värden förlorade. Och du själv står i fara att gå helt och hållet förlorad. Du ödmjukar dig icke under Guds allsmäktiga hand, och så kan han icke upphöja dig. Du hör till dem som "undandraga sig till förtappelse" (Heb 10:39).

Sålunda får den andra döden pröva sin makt på människan. Och resultatet av detta maktprov blir, såsom vi redan antytt, ett av dessa tre: förlorat evighetsliv, skadat evighetsliv eller oskadat evighetsliv. Ytterligare ett par ord om dessa fruktansvärt allvarliga saker. Alltså:

Först: *förlorat evighetsliv*. Ställer sig människan i det förhärdade motståndaresinnet, som är den oförlåtliga synden, då slår den andra döden henne under sig för evigt. Därmed är det eviga livet förlorat. En sådan människa blir i Herrens dom icke "skadad" av den andra döden; hon blir helt och hållet fördärvad eller uppslukad av honom.

För det andra: *skadat evighetsliv*. Denna skada har sin grund i bristande dödslikhet med Herren eller i bristande utfödelse ur synd-, skuld- och dödsanden, som är djuret. Hel-födelsen kom aldrig till stånd. Och det berodde på någon behållen egenvilja, på någon räddad egenkärlek och världskärlek, på ett knorrande och pjunkande "nej nej", då det gällde att undergå de hetare reningseldarna o.s.v. Korteligen: den bristfulla dödslikheten eller utfödelsen med Herren har sin grund i en större eller mindre grad av ett envist kvarhållet motståndaresinne, vilket städse var den ömma punkt, som Herren aldrig fick komma åt. En sådan fjärdedelsfödd eller halvfödd människa är skadad av den andra döden. Den har frånryckt henne lönen, som är de 7 förstlingslöftena. Och efter döden föres hon in i "eldsregionerna" för att frälsas "såsom genom eld" (1 Kor 3:10–15). Härom mer i sista avdelningen av vårt kapitel.

Men det finns även en lindrigare skada av den andra döden. Den består icke i förlusten av lönen, utan i minskning av densamma. Undermålig eller undergradig budhållning förer in i de lägre paradissfärerna, såsom vi sett. Även denna skada har sin grund i motståndaresinne, nämligen i en andlig tröghet och lättja, som icke vann med pundet, vad som kunde vinnas. Den sparsamt sår, skall sparsamt skörda.

För det tredje: *oskadat evighetsliv*. Det finns människor, på vilka den andra döden förgäves prövar sin makt. Sådana voro Smyrnenserna. Hos dem fanns ingenting "behållet", ingenting "räddat", intet "nej", icke ens inför det gräsliga lidandets hetaste eldar. Alla "ömma" punkter upplätо de villigt för Herrens skarpa knivar. Så blevo de fullfödda och läto dagligen fullföda sig på nytt i de allt fullare lidandena. På ingen punkt fick den andra döden in något motståndaresinne; på ingen punkt hade han lyckats rycka sönder dem. Och även om han lyckats någon gång, så förmådde han dock aldrig hålla såret vid makt. Det helades strax med mild och storslagen barmhärtighet av försoningens milde och storslagne ande. Och så lyckades han aldrig rycka något av evighetsvärde ifrån dem, icke ens då när han i gräsligaste grymhet frånryckte dem allt vad de på jorden ägde.

Och så kommer det en dag, då de tre "resultaten" framföras i ljuset. Den dagen är för Herrens heliga just vad Paulus kallar "dagen i eld", som skulle pröva Korintiernas verk. Frälsareblicken blir

domareblicken; och domen fälles efter det resultat, som uppnåtts i kampen mot den andra döden.

"Dagen i eld" är organisk. Smyrnenserna hade haft många domedagar i eld. Och på dem hade de låtit Herren döma ut och bränna bort allt motståndaresinne och i dess ställe bränna in Jesu tubudssinne till prima tubudshållning.

Alla Herrens heliga hava sina domedagar i eld och det i stigande grad år efter år. Och omedelbart efter döden uppgår den avgörande eldsdagen över dem. Då skall elden pröva vars och ens byggnadsverk (1 Kor 3:13). Detta verk är framför allt tubudsmänniskan själv. Och den prövande elden är den lågande tubudselden från domarens blick. Och där denna blick möter fullgradig tubudseld eller fullmålig budhållning, där framstrålar den så milt i dessa ord: "Ack, du gode tjänare!" Där går människan oskadad genom domselden. Men där den möter undermålig budhållning, där lider människan skada, och hon hänvisas till den lägre paradissfär, som rättvist motsvarar hennes budhållning. Detta är alltså icke förlusten av lönen, utan en minskning i densamma. "Den sparsamt sår, skall sparsamt skörda." Märk än en gång detta.

När hålles denna dom? Strax efter döden, sade vi. Ty de heliga måste ju så fort som möjligt tilldelas de "rum", som Herren dem berett.

Och var hålles denna dom? I lufthimmelen. Ty de heliga skola naturligtvis även efter döden gå den väg som Mästaren gått och banat åt dem. De skola sålunda, likasom han, "genomfara himlarna", innan de uppnå den tredje. Och sålunda måste domen hållas redan i den lägsta himmelen. Ty det skall ju bestämmas, huruvida de få anträda himmelsfärden eller icke.

Men i lufthimmelen härskar "fursten över luftens härsmakt". Här ha vi alltså den andra dödens eldsregioner. Och dem måste följaktligen de heliga genomfara. Och här gäller det att *före* döden icke vara skadad av den andra döden. Ty här, i eldsdomen, som hålles i den andra dödens eldsregioner, blir en sådan skada rättvist fastslagen för evigt. Här får dödsfursten göra sina anspråk gällande och får de skador, som han lyckats tillfoga, fastställda för evigt.

Och just här, i den andra dödens elds- och svavelregioner, som ligga inne i den fördärvade luftens osynliga väsen, just här gäller det härliga Smyrna-löftet: "Den som övervinner, han skall icke skadas av den andra döden." Han skall alltså varken förlora paradislönen ej heller någon del av densamma. Han får Smyrna-löftets högsta grad, som är paradisets högsta sfär. Han får fortsätta himmelsfärden i Mästarens spår ända upp till tronen vid hans sida.

Men här finns det säkerligen viloställen vid vägen, sälla ängder och himmelska palats med välkomnande och betjänande paradissyskon. Ty icke kunna de heliga på en gång svinga sig upp till denna omätliga höjd. De måste vänjas vid dessa höga, heliga och saliga rymder. De äro ju blott fröet till härlighetslivet. Och detta frö måste gro i himmelsk härlighetsjord och skjuta upp under himmelsk härlighetssol och slutligen sätta den frukt, som är sittandet med Herren på hans tron.

Ja, här stundar en domedag i eld för Herrens heliga, då de i döden inträda i förgårdshimmelen, som är prisgiven åt den andra dödens makter i 42 månader, likasom templets förgård på jorden är prisgiven

åt hedningarna i 42 månader (Upp 11:2).

Och med förfärande allvar ställer Paulus denna dag inför just de heligas blickar och hjärtan, såsom vi sett (1 Kor 3:10–15). Och han återkommer ofta till den **ostrafflighet** på Herrens dag, som just är Smyrna-ståndet med Smyrna-löftet. Se här några exempel:

Helgelsens mål är att "framställa församlingen i härlighet", så att hon icke har någon "fläck eller skrynka eller annat sådant", utan är »**helig och ostrafflig**» (Ef 5:25–27). — Och just detta mål vann Herren i Smyrna. Där står en församling "helig och ostrafflig" inför honom.

Helgelsen åsyftar att helga "hela varelsen", så att "hela anden" och därmed "hela själen och hela kroppen" bliva "behållna **ostraffliga** vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse" (1 Tess 5:23). — En sådan helgelse fanns i Smyrna. Smyrnensernas andar, själar och kroppar befunnos ostraffliga inför Herren vid mönstringen på Patmos.

Helgelsen vill göra de heliga "ståndaktiga intill änden", så att de äro "**ostraffliga** på vår Herre Jesu Kristi dag" (1 Kor 1:8). — I Smyrna se vi en sådan ståndaktighet. Där stod man ostrafflig inför Herren, väntande hans dag.

Helgelsen vill giva de heliga "en allt större och mera överflödande kärlek till varandra och till alla människor", så att deras "hjärtan styrkas till att vara **ostraffliga** i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkommelse" (1 Tess 3:12,13). — I Smyrna se vi en sådan rikedom på kärlek, ja, en "miljonärkärlek" i och inför Gud. Och Smyrnenserna stodo så hjärtestarka i Jesu tubudshjärta, att de voro "ostraffliga i helighet" inför Herren, då han granskade dem från hjärteroten och till toppen.

Här se vi alltså tydligt, vilken evigt avgörande vikt Paulus lägger på helgelsen. Och sålunda är helgelsen alldeles icke det låga och lösa parallellbihang till en juridisk utanförfrälsning, vartill den efterlutherska förfalskarekyrkan har gjort den. Lutheranen har svårt för att fatta ett på helgelseväg ostraffligt Smyrna-liv. Ty han har blivit förd på sidan av sanningen genom den lutherska skökan, som förfalskat frälsningens alla grundvalar och hela dess byggnad och därmed grundligt fördärvat vårt folk. Helgelsens genomgripande allvar inför en stundande domedag i eld har hon berövat människorna. Hon hänger upp sin helgelse på en obefintlig straffsummeförsoning, som säges göra människan lika fullkomlig, som Kristus är. Ja, vartill tjänar då helgelse? Nej, då är streck struket över både Pauli helgelse och Pauli domedag.

Bort med den efterlutherska helgelsepaddan, som är vårt folks största olycka i de tider, som nu stunda! Och fram med Kristi och apostlarnas helgelse, som vill genomhelga hela människan till ingenting mindre än "ostrafflighet på Herrens dag". Denna ostrafflighet är just "att icke bliva skadad av den andra döden". Och i Smyrna se vi ett tydligt exempel på, att en sådan ostrafflighet kan vinnas på helgelseväg. Där står en församling med en sådan livsrättfärdighet, att hon står "utan fläck och skrynka och annat sådant" inför Herrens genomträngande eldsblick. Andens lag hade blivit ett så helgande evangelium i Smyrnenserna, att den såsom dömande lag icke hade något att döma eller klandra i dem. Det är andelagsfrälsning och andelagshelgelse och frikännande andelagsdom.

Och nu hav tack, du höga, heliga och ostraffliga Smyrna, du rena och ljuva lilja bland Pilati och Kaifas' bittra törnen.

Vi skola minnas dina outsägliga kval i vilddjurets klor och gap och under skökoormens giftiga tand.

Vi skola minnas din smala smärtestig på gator och torg och i gränder, ditt ringa bröd och dina skövlade hem, där du var ett värnlöst rov för den judiska och hedniska pöbeln, och där du knäföll dag och natt i brinnande bön med döden för ögonen.

Ja, vi skola minnas din fattigdom och din rikedom, din allt övervinnande tro, din prima kärlek och dina prima gärningar och din ostrafflighet inför granskarens blick.

Och vi skola minnas allt detta i våra vilddjurs- och skökotider, som snart bliva de yttersta dagarnas svåra tider.

Ja, hav tack för ditt hjärtestyrkande föredöme på helgelsens törniga väg till Guds paradis, vägen genom död till liv! Med den barmhärtige Gudens hjälp skola vi förvisso följa dig efter. Amen.

III

Pergamus

Skriv till församlingens ängel i Pergamus: "Detta säger han, som har det skarpa, tveeggade svärdet: Jag känner dina gärningar och var du bor: där varest Satans tron är; och du håller fast vid mitt namn och har icke förnekat min tro, icke ens i de dagar, då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos eder, där Satan bor. Men jag har något litet emot dig, emedan du har där sådana som hålla fast vid Bileams lära, vilken lärde Balak att lägga en stötesten för Israels barn, till att äta avgudaoffer och bedriva otukt. Så har ock du sådana, som på lika sätt hålla sig till Nikolaiternas lära. Ändra sinne; varom icke, så skall jag snart komma över dig och skall strida mot dem med min muns svärd.

Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, åt honom skall jag giva av det fördolda mannat; och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Pergamus? Blott ett: gärningarna. Det se vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här som i Efesus "de första gärningarna" eller pingstdags-gärningarna, som äro den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Pergamus? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här, såsom i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Pergamus? Jo, prisvärda gärningar, prisvärd kärlek, ett prisvärt övervinnande. Detta se vi tydligt av det goda betyg, som han gav församlingen. Det lyder så: "Du håller fast vid mitt namn

och har icke förnekat min tro, icke ens i de dagar, då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos eder, där Satan bor." Hon hade alltså från början och ända intill mönstringen på Patmos hållit fast vid det heliga namnet, och detta till och med i det eldsdop, som övergick henne, då Antipas led martyrdöden.

Alltså fann Herren i Pergamus många goda gärningar och mycken kärlek. Men "de första gärningarna" och "den första kärleken" fann han icke. Pergamus står väsentligen på samma plan som Efesus. Kvaliteten är icke längre prima, utan sekunda, ja, till och med under-sekunda, det är, helt och hållet oduglig, nämligen hos en liten avskyvärd grupp i församlingen. Här fanns sålunda mycket gott, men icke det bästa, det förstklassiga; ingen Smyrna-ståndpunkt, ingen ostrafflighet.

Ty så säger Herren: "Jag har något litet emot dig." Och detta lilla var av så farlig beskaffenhet, att församlingen var genom detsamma en fallen församling. Det se vi därav, att mönstraren här, såsom i Efesus, kräver skyndsam sinnesändring. Utebleve den, så skulle han "snart komma över" henne. Det är samma hotelse som mot det fallna Efesus, samma ord i grundtexten*.

Vari bestod då detta lilla och farliga? Jo, däri att församlingen hyste inom sig några, "som höllo sig till Nikolaiternas lära". De voro rötägg. Och dem fördrog församlingen. Och därmed visade hon tydligt, att hon själv icke var fri från "röta".

Hatet till "Nikolaiternas gärningar", vilket Herren så högt prisade i Efesus, fanns icke i Pergamus. Man ville icke stöta sig med hedningarna, med världen; ville icke utsätta sig för dess fiendskap, som kunde bliva farlig för samhällsställning, egendom och liv. Och så fördrog man de fallna och lät dem fortsätta sina styggelser, utan att öva församlingstukt mot dem. Och därmed visade man sig själv vara fallen från den prima tubudskärleken.

I Pergamus var alltså friden med världen, med vilddjuret, dyrare än den prima friden med Gud. Jorden vägde mer än himmelen. Det var alltså den grova, den vanliga merguden, som bragt församlingen på fall. Förstabuds-alltet var försvunnet. Skökan var avlad, men ännu icke född, utom i den under-sekunda hopen — där var hon född. Och så var pingstbruden försvunnen i hela Pergamus-församlingen.

Pergamus-synden bestod alltså däri, att församlingen icke använt det prima tubudssvärdet mot den inbrytande tubudsstyggelsen. Därmed hade hon förlorat detta svärd. Och just därför träder mönstraren henne inpå livet med denna titel: "Detta säger han, som har det skarpa, tveeggade svärdet." Pergamus-anden hade mistat sin prima egg. Och nu står den inför den skarpa tveeggen. Därmed gäller det att antingen genom sinnesändringen till Gud antaga prima tubudsegg, eller mottaga de dömande och rensande straffhuggen av mönstrarens skarpa svärd. Nu ligger där allvar i luften.

Jämfören nu, I Herrens heliga, våra troende församlingar med Pergamus. Och vad sen I? Jo, I sen tydligen, att många av dem äro Pergamus-församlingar. Ty de hysa inom sig större eller mindre hopar, som efter våra förhållanden äro "Nikolaiter", d. ä. världslikställiga. Och den bättre delen fördrager dem och visar därmed, att även den är anstucken av världslikställighet. Och I sen tydligen i anden, att

* erchomai soi.

mönstrarens svärd är höjt över dem. — Och I sen även, huru detta svärd redan börjat sina förfärande hugg i många församlingar. De ligga där sönderhuggna, därför att de icke huggit bort merguden. Det budlösa evangeliets sumphöna har värpt rötägg i tiotusental över hela vårt land. Och så måste mönstraren träda fram och hugga till, så att förruttnelsen kommer i dagen till välbehövlig varning och hälsosamt straff för de bättre. — Sinnesändring till "Gud Allt" och till "Gud En" är botemedlet, *det enda,* för alla Pergamus-församlingar. Användes icke det, hugger svärdet till.

———

Det betyg, som Herren gav åt församlingen, börjar och slutar med talet om Satans tron och bostad. "Jag vet var du bor: där varest Satan har sin tron", och: "där Satan bor."

Staden Pergamus var alltså ett hemskt och genomruttet samhälle. Den hade också namn om sig att vara ett stamhåll för det hedniska eländet med avskyvärda laster, vidskepelse och fanatism. Församlingen hade alltså svåra förhållanden att kämpa med. Och det visste Herren väl. Och han tog hänsyn till dem. Då han lade henne i vågskålen, lade han ock hennes svårigheter där. Så väger Herren alltid. Han tager noggrann hänsyn till allt det svåra, som tron har att kämpa med. Då han skriver vårt betyg, börjar och slutar han det alltid med vårt särskilda svåra; han inramar det i just det satanselände, som är vårt.

Men Herren skrev ock ett betyg åt Antipas. Och det lyder så: »**Mitt vittne, det trogna**». Och det betyget är inramat i just *hans* svårigheter. Ramen är blod. Han "dödades där Satan bor." — "Mitt vittne, det trogna in i döden", det är Antipas-betyget. Och det är högsta betyget på jorden. — Och alltså är det möjligt att stå ostrafflig inför Herren, även där Satan bor och har sin tron, ja, ostrafflig till och med då, när han tronar, regerar och rasar som värst, såsom i Antipas' blodiga dagar.

Att med bibehållen prima tro bo där Satan bor och har sin tron, det är ingen lätt sak. Det få Herrens heliga erfara särskilt i vår tid och i tid som stundar, då Satan bor och tronar nästan överallt. Här finnas många heliga i vårt land, som måste bo knut i knut och vägg om vägg med själva Satan i gestalten av fina eller råa satansmänniskor och uppenbart fräcka antikrister. Ja, somliga måste bo till och med i samma rum som Satan och sitta vid samma bord som han.

Allt sådant känner Herren noga och tager hänsyn därtill. Men huru? Jo, så att han reder dig en bostad invid Satans knut och vägg, ja, reder dig ett rum i Satans rum och giver dig ett bord vid Satans bord och bygger dig en tron mitt emot Satans tron. Det har du tydligen känt och sett. Herren tog en sådan bostad i dig och hos dig, att han själv bodde där Satan bodde och tronade där Satan tronade. Och så blev det möjligt för dig att i prima tro bo där Satan bor och har sin tron. Han tager alltså en sådan hänsyn till *ditt* satanselände, att han giver den erforderliga kraften, visheten och ståndaktigheten att på prima sätt såsom Antipas genomgå det.

Men märk nu en viktig sak, nämligen den ofta inträdande omväxlingen mellan Herrens och Satans krafttider. Du får stunder, ja, tider, då den i och hos dig boende Herren säger till fienden sitt allsmäktiga: »**Det är jag**». Och då "viker" Satan och allt hans anhang "tillbaka och faller till marken" (Joh 18:6). Det har du ofta till din

obeskrivliga glädje och tacksamhet känt och sett. Du fick bevittna att den i dig är, är starkare än den som är i världen.

Men begär du en sådan kraftutveckling *jämt*, då förstår du icke Mästarens väg. Ty dessa överjordiska makt- och krafttider måste avlösas av svaghetstider, då "mörkret har makten" (Luk 22:53). Och då avkräves dig den oundvikliga dödslikheten med Herren. Och då blir det ett fasligt väsen andrasidan knuten och väggen. Och då blir även det rum, som Herren rett dig i Satans rum, och som i den nyssnämnda krafttiden var likt en himmelssal mitt i ditt dagliga helvete — detta rum blir nu mycket trångt, stundom så litet, att du tycker dig icke ens ha en kvadratmillimeter att bo på.

I en sådan svaghetstid med Jesus blir Satan stark. Och det är, som om han blivit alldeles lössläppt på dig. Och allt hans anhang lever upp och triumferar över dig, alldeles som över Kristus på korset. Ja, du är nu just fastspikad med honom på korset.

I en sådan korsfästelsetid, som är de heligas förnyande bottenskola (Kap 7, sid. 31 f.), ränner Satan in i allting, i folk och i fä och i alla förhållanden och händelser. Allt står på hans sida, allt river och biter och sprutar etter. Paradiset, som i krafttider strålade i allt, är nu släckt i allt.

Att nu i alla dessa sataniska störtsjöar och djävlaskopor och mitt i all denna utmärglade och förtorkade fattigdom, hunger och törst stå det prima tubudsståndet i Herrens tubudsstånd eller göra "de första gärningarna" och fasthålla "den första kärleken" — det är Antipas-tro med betyget: "*Mitt vittne, det trogna*."

Men nog blev Antipas' tro mer än en gång ruggig och trasig, ja, bräckt och knäckt. Och så blir även din. Giv dig icke utöver för det. Gruva dig icke så omåttligt för slikt. Ty det kan vara sårad egenrättfärdighet och kantstött självfrälseri. Syndfri tro finns icke på jorden, allra minst i förgårdshelvetet med Herren. Där jäser och fräser det. Slagget flyter upp och står ofta i högan sky.

En ruggig och trasig, bräckt och knäckt tro är icke detsamma som en försvunnen tro. Trons fördolda grundväsen är himmelsfast och evighetssegt. Det går icke under i den vidlådande synden och bristen och rives icke upp i de förargelsens stormar, som sätta det lidande och kämpande hjärtat i gungning och svallning. Då tron ligger i elden, ligger den längst in i den "vita handen" (Kap 7, sid. 11 f.). Hennes fasta grepp släpper icke sitt dyrbara guld så lätt. Blott uppsåtlig otro, som är den andra dödens förhärdade motsinne, kan tvinga henne att släppa.

I den djupare dödslikheten med Kristus är tron såsom försvunnen. Blott det oändliga och gränslöst bittra tomrummet efter henne synes stå kvar. Men märk: *Just detta lidande och skriande tomrum är, är, är den prima korstron, långfredagstron*. Tomrumstron är "fattigdomen i anden" och är den äkta eldstron eller guldtron i eld. Över den vilar icke himmelens ve, fastän det så kännes, utan himmelens milda och mäktiga: "Salig", som i sinom tid går upp i gestalten av påskdagens sol.

Trons utveckling försiggår blott i sicksacklinjerna mellan himmel och förgårdshelvete. En tid står hon däruppe i outsäglig dag; en tid står hon därnere i outsäglig natt. Trons pendel slår mellan himmel och helvete. Genom död till liv, genom död till liv! Och det i stigande grad livet igenom. Och efter varje sådan döds- och uppståndelsetid med

Herren inträder en mellantid, då tron utvecklar det kraftförråd, som hon fått. Och då *det* är förbrukat, kommer en ny döds- och uppståndelsetid o.s.v. Blott trons pendelslag mellan himmel och helvete håller trons visare i rörelse framåt. Upphöra dessa slag, det är, undandrager sig människan denna döds- och uppståndelselikhet med Herren, då stannar det prima livets urverk.

Giv dig alltså icke utöver för någon snubbling eller något sidosteg i din Golgata-natt, då "mörkret har makten". Med en barmhärtighet, outsägligt villig och mild och häpnadsväckande storslagen, rättar Herren upp dig och rättar till dig på nytt och alltjämt på nytt. Han helar alla dina trosrevor och trostrasor och återställer alla dina trosbräckor och trosknäckar, och det icke i trons förra skick, utan i ett nyare och starkare skick än någonsin förut.

Men släpper du in den "evangeliske" räven, som har sin frälsning i den budlösa lyan utanför förstabuds-alltet, då har du mistat det storslagna Smyrna- och Antipas-draget, och då har du icke att påräkna Herrens "storslagenhet".

Ett rivet och trasigt, bräckt och knäckt förstabuds-allt kan Herren hela, men aldrig ett "delat allt", ty det är ett försvunnet allt. Och där måste skapas ett nytt. Varom icke, så är paradiset stängt.

Knusslar du på alltet och fördrager "Nikolaiterna", då flammar domselden i granskarens öga. Du känner dess brand i ditt allt-lösa hjärta. Och slöar du till inför hans krav på sinnesändringen till "Gud Allt" och "Gud En", då löper det skarpa, tveeggade svärdet ur hans mun; och det blixtrar över dig, då du anar det som minst; och det hugger till just där du har din ömmaste punkt, just där din sötaste mergud sitter, just där ditt motståndaresinne har sin bostad och tron. Och om du ändå slöar till och åker ned i det under-sekunda, då skiljer svärdet med ett sista hugg den torkade grenen från stammen.

I Herrens heliga, I bon där Satan bor och har sin tron. Och här stunda Antipas-tider, då Antipasbetyget skall skrivas åt eder av Herren, betyget: »**Mitt vittne, det trogna**» — betyget inramat i blod.

Den svenske Satan skall färga Sveriges jord med antipaséernas blod. Men det sista ordet från deras döende läppar skall vara detta: "*Fräls, o Gud, vårt arma folk!*"

2

Löftet

"Den som övervinner, åt honom skall jag giva av det fördolda mannat; och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det."

Detta löfte innehåller alltså tre saker: mannat, stenen och namnet.

A

Mannat

"Edra fäder åto manna i öknen, och de dogo. Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det

brödet, så skall han leva evinnerligen" (Joh 6:49, 51). — Alltså är Kristus det himmelska mannat.

Men Kristus är tubuds-Kristus. I någon annan gestalt finns han icke till, varken i tid eller evighet. Det himmelska mannat är alltså "Andens lag" eller den eviga tubudskärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden med slaktmärket, allt såsom person, allt såsom Kristus i Guds paradis. Av detta tubudsmanna lever tubudstron under ökenvandringen till det himmelska Kanaan. Ty tron finns icke till i någon annan gestalt än såsom tubudstro. Hon är född av de tu buden, hennes kläder äro de tu buden, hennes liv och väg äro de tu buden, hennes mat är de tu buden. För Herrens heliga, som äro tubudsheliga, äro alla Guds bud ett himmelskt tubudsmanna. Ty alla äro de ande och liv i Kristus. — Låt oss aldrig göra oss ett manna utanför de tu buden. Ty det är skökans manna. Och av det är kristenheten full. — Bud och honungskaka, bud och livets träd, bud och manna äro *ett*. Det är den kluvna tungan, lammormstungan, skökotungan, som kluvit och alltjämt klyver dessa saker.

Men det är icke detta ökenmanna eller *trons* manna, som åsyftas i Pergamus-löftet. Utan här menas den eviga salighetens manna i Guds paradis. Mannat i Pergamus-löftet och "livets träd" i Efesus-löftet äro samma sak.

Detta manna är den eviga sabbatsmåltiden efter trons ökenvecka. Och denna måltid beskriver Herren så: "*Saliga äro de tjänare, som deras herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats vid bordet och sedan själv gå och betjäna dem*" (Luk 12:37).

Se där mannamåltiden i Guds paradis. Vid det bordet *sitter* tjänaren och hans herre står. "Konungarnas konung och herrars herre" fäster upp sin klädnad och *står* och *går* och *tjänar* tjänaren.

Detta avslöjar någonting så härligt och högt, att vi gå det med tystnad förbi. Tyst, tyst! Här stanna tanke och tunga; och vi sjunka ihop i en förintande blygsel och häpnad.

Men *en* tanke rycka vi till oss och taga med oss under ökenvandringen. Och det är denna: "Herre, är min vaksamhet så dyrbar, taxerar du min budhållning så högt, då svär jag vid ditt heliga namn, att jag skall med din nådiga hjälp tjäna dig tubudstroget, och det intill blods, om så kräves. Bjud! — och jag går genom hetaste Antipas-eld, blott *du* går med. Bjud! — och jag bor där själva Satan bor och rasar som värst, blott *du* bor med."

"Den som övervinner, åt honom skall jag giva av det fördolda mannat." "Det fördolda", säger han.

Redan trons manna är fördolt. Ty det är "det fördolda livet med Kristus i Gud." Likasom världen icke har någon aning om de heligas helvete på jorden, så har hon icke heller någon aning om deras himmel på jorden. Hon känner icke det honungsbröd, som de dagligen äta i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Det är ett fördolt manna.

Men trons manna har även en annan och ännu djupare fördoldhet. Ty Herren giver det i en säregen eller individuell gestalt åt var och en av de heliga. Den ene vet visserligen vad den andre äter, men vet dock icke vad han äter. Ditt manna är *ditt* och ingen annans. Det har aldrig

funnits till förrän i din mun; och det kommer aldrig att finnas till mer än i din mun. Du har ditt särskilda förgårdshelvete med Herren och din särskilda himmel med honom. Så måste du ock ha din särskilda mat. Och den får du. Du får det för alla gemensamma mannat i den särskilda gestalt, som just du behöver. — Och så är redan trons manna fördolt för alla utom för den, som får det. — Se till, att du får *det* manna, som av evighet är bestämt åt *dig*, och icke lever på andras, ty då har du ingen plats vid mannabordet i Guds paradis. Blott *eget* manna härnere bliver *eget* manna däruppe.

Men trons manna har en tredje och ännu djupare fördoldhet. Och det är just den, som åsyftas i Pergamus-löftet. Och den består däri, att ingen av Herrens heliga vet vad paradismannat är, förrän han sitter vid paradisbordet. Du känner det manna du äter härnere, men det manna du får äta däruppe känner du icke; det är dig djupt fördolt. Det blir dig en sådan överraskning, att du aldrig under ökenlivet kunde tänka dig något sådant.

Mannaborden äro fyra. Tre känner du. Och de äro vardagsbordet med vardagsmannat, söndagsbordet med söndagsmannat och högtidsbordet med högtidsmannat. Detta senare är det härliga bord, som Herren dukar åt dig någon gång i öknen och där han betjänar dig på ett sätt, som du aldrig glömmer. Det är något av "uppryckningen till den tredje himmelen." — Av dessa tre bord har du blivit fullviss om, att det finnes ett fjärde, ja, så viss, att du går i döden därpå.

Men *vad* detta fjärde är, det är dig fördolt, ända tills du sitter vid detsamma.

Men för att kunna äta av det fördolda mannat på det fjärde bordet, måste det skapas en fjärde aptit. Och den skapas blott i de djupare dödslikheterna med Herren, i vilka aptiten efter jorden, världen och tingen i världen för evigt, *evigt* dör.

För att kunna tåla och smälta den starka maten i Guds paradis, måste det skapas en paradishunger, som intet på jorden och intet i tiden kan mätta. Och den skapas blott i förgårdshelvetet med Herren.

Människa, vill du sitta en gång vid det rika bordet däruppe, så låt Herren sätta dig vid det fattiga bordet härnere, vid vilket han själv satt på korset. Och låt honom sätta dig där, så ofta han vill. Ty blott där skapas aptiten och hungern för paradismannat. Där ser du den djupaste betydelsen av ditt korshelvete med Herren.

Och när du lärt dig att sitta en stilla övervinnare vid den andliga fattigdomens och korssvaghetens bord med Herren och är tacksam för småsmulorna där, då är du mogen för paradisbordet.

När du såsom Paulus "har behag i svaghet, i misshandling, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull", då är du "stark i svaghet" (2 Kor 12:10), då är du budhållarejätte på jorden och får en plats bland jättarna vid paradisbordet, får inträda i Pergamus-löftets högsta sfär.

Du starke i svaghet, du hjälte på korset med Hjälten — vad känner du? Du bortdöde, avdöde och utfödde — vad ser du? — Det säges om sådana, att de börja se Herren "uppfästa sin klädnad". Det betyder snarlig prima död, förstlingsdöden, som förer in i härlighetens förstlingsskap.

Pergamus-församlingen kände av erfarenhet de tre första

mannaborden. Därmed visste hon, att det fanns ett fjärde. Men hon var skadad av Nikolaiternas bord. Och nu ställer Herren henne i valet mellan mannat på Satans bord och mannat på paradisbordet. Detta senare bord var i mönstringens stund förlorat för hela församlingen. Och därför knytes mannalöftet hårt vid övervinnandet, som då närmast syftar på övervinnandet av Pergamus-synden.

Fram med det härliga Pergamus-löftet i tid, som nu är och stundar. Ty nu mognar hela världen i "Nikolaiternas lära och gärningar" och kastar sig hejdlöst i köttets grövre eller finare njutning och lockar och pockar på världslikställighet. Och stora skaror av troende sitta i hemlighet *med* vid avgudabordet "i Guds namn".

Människa, vill du verkligen löpa med i det stinkande eller parfymerade världsväsendets pöl och därmed få alla pölmänniskors lott i pölen av eld och svavel?

Vill du verkligen välja avgudabordet i stället för det bord, där alla världars, tiders och evigheters Herre vill betjäna dig i all evighet?

Men vi tro, att du icke vill det; utan att du tusen gånger hellre tager till och med Antipas' blodiga lott än sitter en gäst vid Satans bord, där du äter ihjäl dig, måhända för evigt.

B

Stenen

"Och jag skall giva honom en vit sten."

Vid domstolarna plägade man anställa omröstning med vita och svarta stenar. Den som ville frikänna den anklagade, lade en vit sten; den som ville fälla honom, lade en svart. Om summan av de vita var större än summan av de svarta, då var den anklagade frikänd.

Nu lovar Herren en vit sten åt övervinnaren. Därmed är sagt, att om också hela världen fördömer honom, så betyder det ingenting, då Herren röstar: »**Frikänd**!»

Detta var ett härligt löfte särskilt i martyrtider. Antipas dödades såsom en "brottsling", då han höll fast vid det heliga namnet och föraktade avgudabordet och bröt med allt slags världslikställighet. Ty därmed ansågs han väl ha förtjänt även det svåraste straff.

Också plägade hedningarna och särskilt judarna pådikta de kristna allehanda förskräckliga brott. De senare fällde ju Kristus såsom missgärningsman och det till och med genom falska vittnen. Och den arten satt i dem; och den övade de flitigt mot de kristna.

Och det var det bittraste på martyrens dödsdag, att han måste dö som en brottsling, utan att kunna bevisa sin oskuld. Men Herren lovar att bevisa den. Den vita stenen är beviset inför både himmel, jord och avgrund.

Löftet om den vita stenen blir dyrbart särskilt i tider, som nu stunda. Ty de, som nu hålla fast vid det heliga namnet och icke sitta med vid det gudlösa vetenskapsbordet, de bliva dömda såsom "efterblivna och gammalmodiga", ja, såsom brottsliga folkfördärvare, vilka stå i vägen för den nya upplysningen. Och i de tider, då den världsliga överheten blir så genomdjävulsk och genomsatanisk, att den "giver sin makt och myndighet åt vilddjuret" till den Harmageddoniska striden mot Lammet och dess heliga för att utrota dem från jorden (Upp 17:13, 14), då skall

mången "Antipas" gå i döden såsom upprorisk mot lagar och överhet och dö såsom "brottsling". Men Herren lovar att lägga hans oskuld i dagen. Den vita stenen skall göra det. Inför den måste all djurvetenskap och alla djurkonungar och all djuröverhet och alla skränande djurhopar tystna för alltid.

Skökans synagoga, vars föreståndare är Satan, har alltid haft gott om svarta stenar. Hon har lyckats få den världsliga överheten att fastslå hennes budlösa läror genom lag och bekännelse. Så t.ex. har den lutherska sumphönan fått laga skydd för sin sjusidigt ande- och budlösa klenod, med vilken hon i århundraden genomsyrat vårt folk (Kap 8, sid. 86 f.). Hon har röstat ned och röstat bort Luthers budfulla tro och rättfärdiggörelse. Och alla dem, som fasthållit denna oförfalskade lutherska klenod, har hon röstat ned såsom lagträlar och folkfördärvande villoandar, vilka bryta mot lag och bekännelse. Men även här kommer Herren att deltaga i omröstningen. Han låter först de svarta stenarna hava *sin* tid. När den är ute, lägger han den vita stenen. Och inför den måste alla Satans synagogor och sumphönor tystna för alltid.

Löftet om den vita stenen är dyrbart även i ett annat hänseende. Människorna minnas bäst sin nästas fel och äro kvicka att kasta svarta stenar. Också kan ju en övervinnare ha ett liv så svart bakom sig, att han har väl förtjänt den svartaste sten. Men han har nu Sions vita tubudslag förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Och på grund av denna vita lag gives den vita stenen trots det svartaste liv. Se på den botfärdige rövaren. Nattsvart liv *bakom* honom, solvitt liv *inom* honom, paradisliv *framför* honom. Stenen, den vita, gav honom Herren. Den låg i dessa strålande ord: "I dag skall du vara med mig paradiset." Den stenen gjorde hela hans evighet vit.

Ingen övervinnare får den vita stenen med Sinai-rätt, utan blott med Sions-rätt, som är nådig rätt och rättslig nåd. Ty denna sten är den 3:e rättfärdiggörelsen eller rättare en bild av densamma (Kap 6, sid. 77 f.). I den rättfärdiggörelsen frisäger Gud från all den synd och brist, som ända in i döden vidlåder även den trognaste och mognaste övervinnare. Till och med Antipas, vittnet det trogna, denna strålande stjärna av första ordningen i det becksvarta Pergamus-mörkret, hade så mycket mörker i sig, att han *behövde* den vita stenen för att bliva himmelsvit i all evighet. Om blott domaren skådar det storslagna Antipas-draget, som dragit kors- eller dödstecknet över hela jorden och världen och allt självfrälseri, då träder han fram i en så storslagen nåd, att den övergår alla mänskliga begrepp, ja, där går han hela skeppslaster av synder och brister med tystnad förbi, alldeles som Herren gjorde i Smyrna.

Den vita stenen eller den 3:e rättfärdiggörelsen är alltså detsamma som den frisägande domen i den första himmelens elds- och svavelregioner. Det är den vita stenen, som med Sions-rätt håller den ostrafflige övervinnaren oskadad inför den andra döden.

"Vem vill anklaga Guds utkorade? Gud är den som rättfärdigar" — det är den vita stenen. Här väger all världens dom ingenting. Här tystna alla svarta tungor. Här mista alla svarta stenar sin rösträtt. Blott den vita röstar. Och därmed tyst som i graven och tyst i all evighet.

C

Namnet

”Och jag skall giva honom ett nytt namn skrivet på den stenen, ett namn som ingen känner utom den som får det.”

Detta namn är alltså paradisnamnet. Och blott den som får det, vet vad det är. Och då nu ingen av oss fått det, så vet ingen av oss vad det är. Och alltså ha vi ingenting att säga om det namnet.

Men likasom paradismannat ligger frövis inneslutet i ökenmannat, så ligger paradisnamnet frövis inneslutet i ökennamnet.

Och likasom man av ökenmannat kan få en sådan försmak av paradismannat, att man vet, att det finns, så kan man av ökennamnet få en sådan försmak av paradisnamnet, att man vet, att det finns.

Övervinnaren har nämligen ett namn redan under ökenvandringen. Också säges ju paradisnamnet vara ett *nytt* namn. Och alltså finns det ett gammalt namn, som övervinnaren har, innan han får det nya.

Sålunda finns det mer än ett namn. Ja, det finns *tre* namn. Ty den som fått det nya namnet i fulländad gestalt, han har genomgått tre födelser: den lekamliga, den andliga och den andelekamliga. Och i vardera födelsen fick han av Gud Fader ett namn.

De två första namnen ligga alltså inom vår erfarenhet. Och vad de äro, kunna och *måste* vi veta, så att vi bära dem ostraffligt. Ty det är det oeftergivliga villkoret för att få det tredje. De två första äro det dyrbara och ömtåliga fröet till paradisnamnet. Bortslarvas detta frö, då är det nya namnet förlorat; skadas detta frö, då är det nya namnet skadat. Alltså: noggrann kännedom och aktsam vård om de två första namnen! — Låt oss då göra ett litet försök att lära känna dem! Vilka äro de två första namnen? Jo, se på den sionitiska pannan. Där stå de skrivna. Ty så läsa vi om Sioniterna: "Och jag såg Lammet stå på Sions berg och med det 144 000, som hade dess namn och dess Faders namn skrivet på sina pannor" (Upp 14:1).

Där ha vi den sionitiska pannan med de två namnen. Och de äro: Lammets namn, och: Lammets faders namn. Det är den *bibliskt* evangeliska pannan med de högättade namnen, den enda evangeliska panna, som finnes på jorden. Varje annan panna, som går och gäller för "evangelisk", är skökopannan, som är den namnlösa pannan.

Dessa tolv gånger tolv tusen bergsjungfrur[*] äro de 42 månadernas förstlingsförsamling på hela jorden, bland alla folk och i alla kyrkor, såsom vi sett förut. De sägas vara "utan vank" (v. 5). Det är just vad Paulus kallar: "utan fläck och skrynka". De stå alltså på Smyrna-planet och äro "ostraffliga inför Herren". De äro "de rika Smyrnenserna" kring hela jordens rund, de högättade förstlingarna med de höga anorna, de kungliga barnen med de kungliga namnen. "På gången och på pannan" kännas de igen. Ty med högburen panna gå de alltid *uppåt*, *uppåt*, trots det att hela världen slår *ned* dem, *ned* dem.

Låt oss då betrakta de tre namnen och framförallt de två första, ur vilka det tredje växer upp. Alltså:

[*] I grundtexten står rent ut: "de äro jungfrur", d. ä. jungfruligt rena och obesmittade av allt slags merguderi (v. 4, 5).

a

Lammets faders namn

Lammets fader är Gud Fader. Och vad heter Gud? Jo, det fick Mose veta vid den brinnande busken (2 Mos 3:13-15). Mose sade till Gud: "När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: ‘Edra fäders Gud har sänt mig till eder’ och de då fråga mig: ‘Vad är hans namn?’ vad skall jag då svara dem?" Gud sade till Mose:

"Ehjeh aschär ehjeh"

Detta är alltså Guds fullständiga namn. Och det betyder: "Jag är den Jag är."

Och Gud sade vidare: "Så skall du säga till Israels barn:

"Ehjeh"

har sänt mig till eder."

Detta är alltså Guds namn i förkortad gestalt; och det betyder: "Jag är", vilket sålunda inbegriper detsamma som det fullständigare namnet. — Mose skulle alltså säga till Israels barn så: »**Jag är**» har sänt mig till eder.

Och Gud sade ytterligare till Mose: "Så skall du säga till Israels barn:

Jehovah

edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte."

Här kallar sig Gud Jehovah. Och det namnet betyder: "Han är" eller fullständigare: "Han som är den han är." Jehovah är alltså samma namn som Ehjeh, blott uttalat i tredje personen. Då Gud utsäger sitt namn i första personen, då säger han: **Ehjeh** (Jag är); då han utsäger det i tredje personen eller säger det om sig, då säger han: »**Jehovah**» (Han är). Och detta senare namn är det vanliga. Och det översättes i vår bibel med ordet: Herren.

Ehjeh, Jag är — så kallar sig Gud. *Ty han ensam år av, genom och till sig själv*. Han är den ende självständige, den ende som har livets urkälla inom sig. Han lever ett heligt, saligt och evigt liv upp och över alla världar, tider och "evigheter" i en fullhet, kraft och majestät, som ingen fattar mer än han själv. Han är den evige, den oföränderlige, den trofaste, den gode.

Ehjeh, Jag är — så kallar sig Gud. Ty han ensam "*är*". Utom honom "*är*" ingenting. Där han icke är, där är det eviga intet. Nämn Gud med namnet »**Han är**», och du har nämnt allt som är och därmed nämnt allt som icke är.

I den första födelsen får människan sitt första namn. Och det är "Lammets faders namn", alltså namnet **Ehjeh, Jag är**. Han nämner henne vid namn, och hon är till. Han säger: »**Du är** av, genom och till mig." Och därmed heter hon: »**Jag är**» (nämligen av, genom och till honom, som heter »**Jag är**»).

»**Jag är**» *av, genom och till Jehovah* — det är Gud Faders namn på

människans panna. I detta namn ligger hennes höga ursprung, höga uppgift och höga mål. Att bära detta namn i ande, själ och kropp, det är att *vara* människa. Att uttala detta namn med ande, själ och kropp, det är att *leva* som människa.

»**Jag är**» *av, genom och till Jehovah* — det är vårt första namn. Så heter varje litet barn på vår jord, och det så djupt och innerligt, att barnet och namnet äro ett. Namnet »**Jag är**» sitter på varje punkt, i varje atom i hela dess varelse. Därav pannans renhet och ögats himmel, därav läpparnas paradissötma och den heliga makten i dess älskliga joller och glada liv.

»**Jag är**» *av, genom och till Jehovah* — det är Gud Faders namn på alla andra skapade varelsers panna. Ser du det namnet? Ser du huru naturtroget och rent de *äro* och *säga* sitt höga namn? Sätt dig bland träden i skogen eller bland ängens blommor. Vad ser du? Det höga och heliga namnet överallt. Vad hör du? En kör, som sjunger sitt himmelska namn, namnet »**Jag är**» av, genom och till honom, som evigt heter »**Jag är**». Vad känner du? En djup blygsel inför dessa dina rena och lidande evighetssyskon. Blomman såg på dig. Och du såg i hennes öga en tår. Vad grät hon över? Över ditt befläckade namn. Och hennes tår tog en tår ur ditt öga, en tår, som du aldrig glömmer. Den brände sig in i ditt hjärta. Och den branden slocknade icke, förrän ditt namn blev lika rent som hennes.

»**Jag är**» *av, genom och till Jehovah*. Så skall människan kalla sig. Därpå ligger *hela* vikten i liv och i död. Ty det är hennes enda verkliga namn, hennes *sanna* namn. Och därav följer, att varje annat "Jag är" är ett lögn-Jag är, ett sken-Jag är. Ty ett "Jag är" utan honom, som heter »**Jag är**» *finns icke*. Fallet ur mitt sanna "Jag är", ned i lögnens och skenets "Jag är", är syndafallet. Min synd är ett själviskt "Jag är", min skuld är ett återfordrat "Jag är", mitt straff är ett fördärvat "Jag är". Synd, skuld och straff eller död äro ett "Jag är". De äro ett *namn*, nämligen mot-namnet, lögnnamnet: »**Jag är**» *av, genom och till mig själv*. Och även det namnet sitter på varje punkt, i varje atom i hela varelsen. Det är "vilddjurets namn". Och detta fräcka namn står tydligt skrivet och läsbart på varje vildmänniskas panna. Hon säger med ande, själ och kropp: "**Jag är** *av, genom och till mig själv.*" Vildnamnet stinker av henne överallt. Hon sprider omkring sig en vidrig djurstank, ett hemskt självväsen, som öppnar under henne det eviga intets bottenlösa avgrund.

"Så skall du säga till Israels barn: Jehovah har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen. Så skall man nämna mig från släkte till släkte."

Ve det folk, det släkte, som icke nämner Gud vid sitt namn *så*, att det bär hans namn på sin panna. Det är ett namnlöst folk, ett utstruket folk.

Det finns blott *en* fara, blott *en* olycka på jorden. Och det är att hava bortkastat sitt namn. Ty allt, som är *utan* sitt namn, suges in i de namnlösa regionerna, där skapelseväsendet frätes och ätes av dödens maskar, vilka föda den andra dödens mask, "som icke dör".

b

Lammets namn

Synd, skuld och straff eller död äro ett själviskt "Jag är", ett vild-Jag är. Och därför kunna de i tid och evighet aldrig borttagas med annat än ett nytt "Jag är", ett lamm-Jag är. Allt ont är ett namn ifrån nedan och viker blott för ett namn ifrån ovan.

Och emedan allt ont till sitt väsen är ett "Jag är", så måste försoningen, frälsningen, nåden, evangelium, vara ett "Jag är". Och detta "Jag är" är Lammet.

"**Jag är** *av, genom och till Jehovah*" — det är Lammets namn. Det stod skrivet på hans panna. Och det uttalade han sekundligen med hela sin ande, själ och kropp. Han var ett livs levande »**Ehjeh**» ur honom, som heter »**Ehjeh**». Och han sade blott ett enda ord på jorden, det ordet: »**Ehjeh**», **Jag är**.

På detta höga namn lade han hela vikten: **Jag är** *vägen, sanningen och livet*; **Jag är** *världens ljus;* **Jag är** *livets bröd* o.s.v. Alltså är han, i varje atom i hela sin varelse, vägen, sanningen, livet, ljuset, brödet o.s.v. Han *är* det höga, heliga och saliga namnet. På Tabor se vi hans vita »**Jag är**» stråla som middagens sol. På korset se vi det ock. Det skymmes för en stund av det midnatts-Jag är, som då "hade makten". Men det bryter fram i evig härlighetsglans. På Patmos står det inför oss. Och där framträder detta höga namn i de sju namn eller titlar, med vilka de sju breven börja.

Ehjeh, Jag är — det är Lammets namn. Och det är själva livsväsendet i alla hans namn. Det uppbär dem alla. Det är kärnan och kraften i dem alla. Så t.ex. namnet Jesus. Det lever på namnet »**Jag är**». Det uppbäres av namnet »**Jag är**». Det *är* vad det *är* blott genom namnet »**Jag är**». Ty ingen frälsare vore han, om han icke med sitt »**Jag är**» genomlidit, sönderlidit, upplöst, övervunnit syndens, skuldens och dödens "Jag är", som är mörkrets makt-Jag är. — Var så innerligt snäll och peta icke ut namnet »**Jag är**» ur namnet Jesus. Ty vad har du då kvar? Jo, skökans "Jesus", som fördärvar alla jordens folk.

Ehjeh, Jag är — det är Lammets namn. Och det är det stora stamnamnet, det heliga och saliga **Stam-Ehjeh**, i vilket vi skola bliva heliga och saliga **Gren-Ehjeh**.

Frälsning är alltså namnbyte, utbyte av mitt falska "Jag är" mot mitt sanna "Jag är" i Lammet. Någon annan nytestamentlig frälsning känner icke skriften. Ty hon känner blott de 144 000 såsom frälsta, ingen enda mer på hela jorden; allt annat är i stort sett vilddjuret och skökan därnere i sumpen kring bergets fot.* Och huru skiljas dessa förstlingar däruppe från mänskligheten därnere? Blott på namnet, ingenting annat. De hava Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. Sumpmänniskorna däremot hava vildnamnet. De förra hava alltså blivit frälsta genom namnbyte. De äro 144 000 **Ehjeh** i Lammets **Stam-Ehjeh**. Blott namnet »**Jag är**» i Lammets »**Jag är**» har lyft dem ur sumpen och upp på berget. Märk detta! Och akta dig för skökan, som lägger den personliga frälsningen utanför namnet, där den i tid och evighet aldrig ligger.

* Bland "djurmänniskorna" finnas många, hos vilka "djuret" är mycket svagt, hederliga s.k. världsmänniskor, som icke äro långt ifrån Guds rike.

I den andra födelsen sker namnbytet. På pingstdagen nämner Gud människan vid namn. Därmed utfödes hon ur vildnamnet. Han säger: "**Du är** *av, genom och till mig i Lammet*." Nu heter hon: "**Jag är** *av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah.*"

Där ha vi alltså de två namnen på den sionitiska pannan, men sammansatta till *ett* namn. Ty i grunden äro de *ett*. Det se vi ju strax. Ty "det första namnet" är "Lammets faders namn". Och det är detta: "**Jag är** *av, genom och till Jehovah*." Det fick människan i den lekamliga födelsen, såsom vi sett. Men det blev fördärvat genom vildnamnet. Då tog sig Gud Faders »**Ehjeh**» väg till oss genom Lammets »**Ehjeh**». Eller: Ur-Jehovah framträdde som Jesus Jehovah. Alltså träder Faderns »**Jag är**» oss till mötes i Lammets »**Jag är**». Och alltså stå Faderns namn och Lammets namn inne i varandra på den sionitiska pannan, så innerligt förenade som två blandade vatten. Det är detta sammansatta namn, som vi uttrycka så: "**Jag är** *av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah*." Eller: Jag är ett »**Jag är**» ur Guds »**Jag är**» i Lammets »**Jag är**».

Huru uppkommer en Sionit? Jo, Faderns namn, sådant det iklätt sig Lammets namn, är *säden, säden*; som genom avlelse, havandeskap och födelse framträder såsom pingstbarnets namn, såsom pingst-**Ehjeh**, vilket lyfter upp på de högättade förstlingarnas höga berg, högt över sumpen och träsket.

I det två-eniga namnet på den sionitiska pannan läses alltså det höga gudsnamnets underbara historia ända från dess eviga urgrund i Ur-Jehovah fram genom Jesus Jehovah och fram genom de båda födelserna ända in till den tredje födelsen, som kommer med det tredje namnet.

Sålunda bär en förstlingsmänniska, efter sitt mått, ingenting mindre än Guds och Lammets namn på sin panna, det outsägligt höga och härliga namnet **Ehjeh, Jag är**.

Träda vi då denna panna något närmare och betrakta detta namn till dess väsen och innehåll, då det ser ut så:

Jag är den eviga tubudskärleken i Lammet,
Jag är den eviga tubudsrättfärdigheten i Lammet,
Jag är den eviga tubudsnåden i Lammet,
Jag är den eviga tubudsanden i Lammet.

Ja, så mycket *är* var och en av de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg. En så väldig realitet, en så djup, hög och vid verklighet är namnet på den sionitiska pannan. Samma fyrsidiga verklighet, som fyller alla tre paradisen, alla himlar och alla evigheter, bor i förstlingsnamnet **Ehjeh, Jag är**. Detta namn är "Andens lag", subjektiverad eller förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Den sionitiske förstlingen står som ett "**subjekt-Jag är**" inne i Lammets »**Jag är**». — Här är alltså icke namnet ett och personen ett annat såsom i våra jordiska förhållanden, utan namnet och personen äro samma sak, såsom vi redan antytt. Namnet »**Jag är**» inbegriper hela människan till ande, själ och kropp, hela hennes andra skapelsebestånd, i vilket det första organiskt gått upp (Kap 6, sid. 75).

Du förstlingsmänniska, betänk ditt fruktansvärt höga namn. Du heter **Ehjeh** såsom Gud och hans Son. Bäva! Du heter »**Jag är**». I detta ditt

»**är**» ligger allt vad Gud är. Fröjdas, jubla! I detta ditt »**är**» bor det eviga »**Ur-Är**», som *är* allt, *har* allt och *bär* allt. Fröjda dig med bävan! Och varje atom i hela din varelse är ett »**är**» med detta eviga »**Ur-Är**» i sig. Vaka, vaka!

Redan på det lekamliga området är varje atom ett kraftcentrum, säga de lärde. Ja, varje atom är ett kraft-»**är**» ur honom, som heter »**Jag är**», och utan vilken intet *är*. Och det finns atomer av högre art, nämligen andelekamliga. Förstlingsmänniskan består av otaliga sådana. Och alla äro de kristalliniska kraftcentra, alla äro de kraft-»**är**» ur det eviga »**Ur-Året**». Detta skall noga beaktas. Ty dessa otaliga »**är**» *äro Guds otaliga ögon i keruberna* (Kap 1, sid. 24 f.). Helig fasa! Du består av ingenting annat och av ingenting mindre än Guds ögon. Var rädd om dem! Ty varje stunget öga springer över i ett förtärande eldsöga. Det har du tydligen känt.

Ja, ditt namn »**Jag är**» består av otaliga atom-»**är**». Och alla tillsammans bilda din paradismänniska. Därav frestarens obeskrivliga påpasslighet och ihärdighet att med sitt "vild-är" utränga ditt lamm-»**är**» och därmed erövra atomer. Ty blott i sådana kan han få den naturbas eller de naturliga kraftcentra, vilka äro nödvändiga för härskande synd, som kan stänga paradiset för dig eller åtminstone stänga dess förstlingssfärer för dig, då du hemfaller åt de stungna ögonens eld, där lönen går förlorad och huset brinner upp.

Förstlingsmänniska, du heter »**Jag är**»; och därmed består du av otaliga »**är**». Och alla dessa »**är**» vilja bliva de otaliga ädelstenarna i din paradisskrud, i vilka Guds öga skall stråla i evig och outsäglig kärlek. I ädelstenarnas stad (Upp 21:9-21) få blott de bo, som hava ädelstenarnas dräkt. — Här stå oändliga värden på spel. Var rädd om dina ädelstenar, det är, var ett »**Jag är**» med hela din varelse ut i fingrar och tår. Ty till och med lillfingret och lilltån äro fullsatta av ädelstenar eller kraft-**är**. ja, bestå blott av sådana. Inöva flitigt ditt höga och dyrbara »**är**», så att du står det heliga och saliga namnståndet, **är**-ståndet, ögonståndet, kristallståndet i allt. Håll dig i »**äret**», så håller dig »**Året**» i allt som är och icke är.

Förstlingsbarnet heter »**Jag är**», nämligen: **Jag är** den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På detta lilla »är» ligger hela vikten. Ty just i detta »**är**» ligger den sekundliga nu-pingsten. Då detta »**är**» blir ett »**var**», då är människan fallen från "den första kärleken" och "de första gärningarna". I detta »**är**» står det prima, i detta »**var**» står det sekunda och under-sekunda. Och märk, o människa, huru kvickt ditt »**är**» kan springa över i ett »**var**».

Förstlingsbarnet heter »**Jag är**», nämligen: **Jag är** den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På detta lilla »**är**» ligger hela vikten. Ty detta »**är**» är själva barnet. Blott den som **är** kärlek, kan älska; blott den som *är* rättfärdighet, kan öva rättfärdighet; blott den som *är* livsnåd, kan leva nådens liv, blott den som *är* ande, kan vandra i anden. Utan detta »**är**» är all min "kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande" ett skal utan kärna, en Kaifas-mantel.

Förstlingsbarnet heter »**Jag är**», nämligen: **Jag är** "Andens lag". På detta lilla »**är**» ligger hela vikten. Ty detta »**är**» är den prima och sekundliga andelagsgärningen, stamgärningen, som gör Gud till sin Gud och gör nästan till broder. Det prima barnet och den prima

stamgärningen äro *ett*. Ty detta barn är Guds och människans gemensamma födelsegärning. På Sions berg, som står inom det eviga, och på vilket det leves evigt liv, äro vara och göra *ett* (Kap 8, sid. 48 f.).

Förstlingsbarnet heter »**Jag är**», nämligen: **Jag är** det eviga tubudsevangeliet. På detta lilla »**är**» ligger hela vikten. Ty detta »**är**» är evangeliibarnet, *nåd*-barnet. Dess första och sista och enda ord på jorden är detta: "O, Jag är", "Jag är"; icke av, genom och till mig själv, såsom jag var i mitt förskräckliga "lögn-Jag är", utan "**Jag är**" av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah. Det är livsnådens »**Jag är**». Hela varelsen till ande, själ och kropp och i varje atom är ett stycke livsnåd och ett sekundligt nådflöde från Ur-Jehovah genom Jesus Jehovah. Nåd-draget är grunddraget hos alla Sioniter. Det är själva livsdraget i alla deras drag. Man ser det på dem; man hör det av dem, även då de tiga; de lukta nåd och sprida nådens ljuva doft omkring sig; de äro genomparfymerade av nåd. De äro ett livs levande tubudsevangelium. De äro det gyllene skapelse-"intet", som inrymmer det gyllene skapelse-allt (Kap 7, sid. 18 f.). De föra icke nåden på tungan; själva tungan *är* nåd; de *äro* nåden.

O, »Jag är, Jag är»! Detta lilla »**är**» är så lätt som en fjäder. Ty det är kvitt det tunga Sinai-**är** och det klumpiga kattbjörns-**är** och det slingrande lammorms-**är**. — Och det är så tungt, att hela jorden väger som ett intet mot det. Ty det har den sionitiska bergstyngden i sig, himmelstyngd och evighetstyngd. Därför äro sioniterna omöjliga att rubba. De stå Antipas-ståndet med den namntecknade Antipas-pannan även *då*, när pannan krossas i döden.

O, »Jag är, Jag är»! Detta lilla »**är**» är den enda punkt på hela vår jord, där paradis, himmel och evighet bryta in och bryta fram i skapelsen. I detta »**är**» ligga alla himlar och alla evigheter. Det kännen I ock, I högättade förstlingar på det höga himmels- och evighetsberget. I edert hjärte-**är**, som bottnar i Ur-Jehovah, framväller en flod, som vattnar så stilla, läskar så milt och bär upp så högt, *högt* över jordens kvalmiga sumpmark.

O, "Jag är, Jag är»! Detta lilla »är» har örnens vingar. Det kännen I ock. Det lyfter och lyfter upp i kristallens klara rymder, upp i trons allraheligaste, där allt är så tyst och stilla, så majestätiskt och högt, så hjärtenedsmältande milt.

På Sions berg stå 144 000 »**Jag är**». De äro Guds församling. Hon består blott av sådana, som äro *namn*. Och i deras mitt står Lammet. Alla äro församlade kring honom såsom 144 000 namn i hans namn.

Och nu förstå vi vad han menar, då han säger: *Var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem* (Matt 18:20). Vad måste dessa "två eller tre" *vara*, för att kunna vara församlade i hans namn? De måste vara två eller tre namn i hans namn. Ty inom hans namn kan blott den stå, som är ett »**Jag är**» i hans »**Jag är**». Det går alltså icke an att stå som en stör eller ligga som en stock "i hans namn". Stör- och stocksamlingen "i Jesu namn" är skökoförsamlingen; men namn-samlingen i Jesu namn är Smyrna-församlingen. Då två eller tre »**Jag är**» äro församlade, då äro de ett litet Smyrna, som står på berget. Och i deras mitt står Lammet. Det kännen I ock, I två eller tre.

Dessa "två eller tre" äro alltså någonting högt; ty de äro två eller tre »**Ehjeh**» i Lammets »**Ehjeh**». Betänk, vad det innebär! Kalla dem A, B och C. Vad är A? Jo, den eviga tubudskärleken såsom människa, den

eviga tubudsrättfärdigheten såsom människa, den eviga tubudsnåden såsom människa, den evige tubudsanden såsom människa, alltså "Andens lag" såsom människa, eller det eviga tubudsevangeliet såsom människa. Och vad äro B och C? Samma sak. Vilket krav på dessa två eller tre! Att vara församlad i Jesu namn, det är ingen småsak det. Ty det är att heta »**Ehjeh**» såsom Gud och hans Son. Men det är ock den lätta och ljuva "fjädersaken" för den som gjort namnbytet.

Och nu förstå vi ock vad det är att "tala i Jesu namn" och att "göra allt i Jesu namn". Det innebär ingenting mindre, än att jag talar och gör såsom ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**». Ty tala och göra i hans namn kan blott den som står som ett namn i hans namn. Inom ramen av hans heliga namn stå blott namn, ingenting annat i tid och evighet.

Och vad måste jag då *vara* för att kunna tala och göra i Jesu namn? Jo, detsamma som A, B och C. Det måste vara den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som talar och gör. Det är ingen småsak det. Men det är ock den lätta "fjädersaken" för den, som gjort namnbytet.

Och så förstå vi även vad det är att "bedja i Jesu namn". Det är ingenting mindre än att bedja såsom ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**». Blott namn kunna bedja i Jesu namn; inga andra.

Och vad måste jag då *vara* för att kunna bedja i Jesu namn? Detsamma som A, B och C. Det måste vara den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som beder. Men då *den* beder, då gives alltid det, varom bedjes. Allt vad "Andens lag" beder, det giver **Andens lag**. Allt vad evangelium beder, det giver **Evangelium**. Utebliven bönhörelse beror därpå, att det icke är "Andens lag" eller evangelium, som beder i mig. Bristande bönhörelse beror på bristande namn. — Men brister mig det födda namnet, då kan och bör jag som ett rot-namn i Jesu namn bedja särskilt om det födda namnet.*

Och slutligen förstå vi även vad det är att hava sitt namn skrivet i det slaktade Lammets livsbok (Upp 13:8). Lammet är livet. Boken är alltså han själv eller hans namn »**Ehjeh**», **Jag är**, namnet "över alla namn". Att stå skriven i denna bok är alltså att hava gjort namnbytet och stå som ett »**Ehjeh**» i hans »**Stam-Ehjeh**». Och Gud har förutsett, att de 144 000 namnen på Sions berg skola i alla väder stå orubbliga, som själva detta berg. Och därför säges det om dem, att de från världens grundläggning hava sina namn skrivna i livsboken, och att de icke tillbedja vilddjuret, fastän jordens innebyggare tillbedja det. De äro "vittnena de trogna", vars namn aldrig "krossas", icke ens då, när deras pannor krossas i döden. Skulle något prima namn sjunka till ett sekunda eller under-sekunda, som icke ändrar sinne, då var också detta förutsett. Till de "orubbliga" hörde det icke.

Namnet »**Jag är**» på den sionistiska pannan är beviset för kristendomens sanning. Smyrnapannan bevisade den, Antipas-pannan också. Såge världen sådana pannor på alla dem, som så högljutt kalla sig "Guds barn", då vore icke den antikristiska pannan så allmänt fräck, som den nu är. Men skökan har slarvat bort namnet »**Jag är**». Ty hon lägger den personliga frälsningen utanför det födda namnet, där den i

* Under sitt rotliv kunde lärjungarna icke bedja i Jesu namn (Joh 16:24). Ty de voro ännu icke födda namn (pingstnamn) i hans namn.

tid och evighet aldrig ligger. Därav dessa namnlösa pannor i miljontal i det stora skökodömet, som är ett helt världsdöme.

Frälsning är namnbyte, säga vi än en gång. Men vildnamnet är kärt, och därför är bytet så sällsynt. Namnbytarnas antal är ringa, blott några här och där, ett litet Smyrna här och där. Och de äro dyrbara för Gud och hans Son. Ty de hava, efter sitt mått, samma namn som Gud och hans Son. Och I kännen sekundligen, huru rädd Gud är om edert höga namn. Så snart I aldrig så litet sväven ut i ett vild-**är**, då mörkna hans ögon i misshag och det sticker i atomerna. **Är**-lösa känslor, **är**-lösa tankar, **är**-lösa ord, **är**-lösa blickar, **är**-lösa gärningar — allt sådant är namnfaror. I varje sådant »**är**» utanför »**Året**» gapar det evigt **är**-lösa intet. Det kännen I tydligen. Och därom påminnens I troget och träget av Anden. Han är så gränslöst rädd om edert gränslöst dyrbara »**är**». Han suckar så tungt, då det är i fara. Ty han bor i edert »**är**» och *är* edert »**är**» och vill vara edert »**är**» i all evighet. Ve den, som kör ut honom! Ty den måste sjunka ned i det **är**-lösa djup, där han sjunker och sjunker och aldrig når botten.

c

Guds och Lammets namn såsom paradisnamnet

Gud kallar människan för tredje gången vid namn. Därmed sker hennes tredje födelse, och hon framträder såsom paradismänniskan. Han säger: »**Du är**»; därmed bär hon det tredje namnet. Hon heter: «**Jag är**» *av, genom och till Jehovah i den förhärligade Jesus Jehovah.*

Detta namn är alltså samma namn, som hon hade förut. Skillnaden är blott den, att det nu är fött för tredje gången. Det har organiskt övergått i paradisisk härlighet.

Paradismänniskan och paradisnamnet äro *ett*. Hon är sitt namn i himmelsk härlighet ut i fingrar och tår i den nya kroppen. Under troslivet satt hennes dyrbara »**är**» i varje atom i hela hennes varelse, men i samma förnedringsgestalt, vari Herren bar sitt »**är**»; nu strålar det i alla atomer såsom gnistrande ädelstenar i all evighet.

Tänk, vilken härlighet en förstlingsmänniska frövis bär i sig här på jorden. Om t.ex. blott hennes lillfinger kunde avkasta förnedringens slöja och framträda såsom paradisfinger, så skulle det utstråla en härlighetsglans, som ingen dödlig kunde uthärda.

Det nya namnet är skrivet på den vita stenen. Så uttryckes saken i Pergamus-löftets *bildspråk*. Stenen och namnet äro alltså oskiljaktiga. Naturligtvis. Ty stenen är den tredje rättfärdiggörelsen, och namnet är den tredje födelsen. Och de äro en och samma akt, nämligen: frisägandet från all synd och brist och tillsägandet av paradislivet genom paradisfödelsen.

Det tredje namnet är ett *nytt* namn. Det kommer med någonting nytt. Och vad det är veta vi icke. Ty vi *kunna* icke veta det. Om det nyssnämnda lillfingret skulle säga oss det, så fölle vi som döda till jorden.

Men att det verkligen finns ett tredje namn, det vet var och en som bär "de två första" på sin panna. Ty han får "smaka den tillkommande världens kraft", som just är det tredje namnets kraft. Och det namnet får han smaka på sina namnsdagsfester, som äro *ett* med hans

födelsedagsfester. Sådana fira Gud och Lammet med honom. Och till en sådan fest bjudas alla himmelens innevånare. Där sitter man till bords och äter en gemensam måltid. Och där håller Ur-Jehovah ett tal till sin högättade "namne". Och det handlar om hans andra namn. Och han talar om detta namn *så*, att det skrives på pannan djupare, klarare och kraftigare än någonsin förut. Och vid slutet av talet säger han några ord om ett "nytt namn". Och därvid förnimmer hans "namne" någonting "nytt" och det stundom ända därhän, att han vet icke riktigt, om han är på jorden eller i himmelen. Och nu är han så viss om, att det finns ett nytt namn, att han går i döden därpå; men *vad* det är, vet han icke. Också har språket icke några ord för vad han smakade vid bordet.

Dessa namnsdagsfester äro detsamma som "högtidsbordet med högtidsmannat", varom vi talat förut. De äro de förnyade och fördjupade pingst- eller födelsedagarna, som Gud och Lammet och alla himmelens innevånare fira med *den*, som lever nu-pingst eller står i pingst-**äret** och icke sjunker ned i en blott **då**-pingst, såsom man gjorde i Efesus och Pergamus.

Och i de tider, som I nu gån till mötes, I högättade förstlingar på det höga berget, skolen I få fira namnsdagsfester så härliga och kraftiga, att edra pannor skola stråla likt änglapannor, alldeles som Stefanus' panna strålade inför det stora sköko-Rådet, innan han krossades av stenarna.

Det nya namnet "känner blott den som får det". Därmed är sagt, att det innesluter en individuell hemlighet, som blott namnägaren känner.

Redan det första namnet, som gives i den lekamliga födelsen, bär på en hemlighet, som blott den känner, som fått det. Ur-Jehovah gav honom en urhemlighet, som ingen äger mer än han. Ty han blev så skapad, att han skulle frambära Gud åt sin nästa, *så*, som ingen mer än han kan göra, och mottaga Gud från sin nästa *så*, som blott nästan kan frambära honom. Varje människa heter »**Jag är**», men i detta »**Jag är**» ligger ett »**är**», som finns blott i det.

Och i den andra födelsen framträder denna uregendomlighet i förnyad och utvecklad gestalt (Kap 6, sid. 77 f.). Därmed är given en naturbas för det andra namnet, så att det kan framstråla den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden så, som intet annat namn kan göra.

Människa, var rädd om ditt "själv" och sköt det *så*, att det blir det "själv", som alla "själv" behöva, och som själv behöver alla "själv".

Människa, ditt pingstnamn bär på en dyrbar, säregen skatthemlighet, som bottnar i själva den eviga urhemligheten, som är Ur-Jehovah. Och därför måste du genomgå många dyrbara, säregna och hemliga utfödelsekval med åtföljande dyrbara, säregna och hemliga namnsdagsfester. Ty i Guds paradis inkommer ingen annan än den, som är olik alla andra. Där finns intet rum för dupletter. Var och en måste kunna giva Gud åt alla andra på ett nytt sätt och kunna mottaga Gud från alla andra på lika många nya sätt.

Det är förskräckligt, vad den sekunda och under-sekunda kristendomen går illa åt människorna. De sluta sig tillsammans kring någon "fader och mästare" och efterlikna honom, så att de totalt tappa bort sig själva. Och denne lärofader är så sjukligt svag för de kära fåren, att han plirar så gott, då han ser sig själv gå igen i dem, såsom hans

kropp går igen i sin skugga. Och han tål intet självständigt själv vid sin sida. Det klubbar han ned. "Jag och ingen mer — detta rätter och packer eder efter!"

Gå in i en kyrka eller ett bönhus och hör en talare, som du icke känner. Av hans ande märker du ofta snart, vilken kvalitet han har. Och om det är den sekunda eller under-sekunda, så kan du till och med av hans röst, tonfall och åtbörder säga, till vilken sumphöna han hör. Ty inom varje sådan skökokyrka äro alla såsom stöpta i samma form. Ingen ursprunglig åder direkt från tronkällan; utan blott ett eftersägande av vad lärofadern sagt.

Så utbildar sig en allmän-ande, som blir det sumpvatten, i vilket hönan och hela kycklingehopen lever och har sin varelse. Alla samma utseende och samma kackel och samma plask i samma pöl. Och så förkväves och förtrampas den medskapade namnskiftningen. Man är blott en hop av dupletter med gemensam färg och gestalt.

I Herrens heliga, kallen ingen på jorden eder "fader och mästare". Sådant är köttsligt och dödligt för namnet. Låten icke ens de "profeter, visa och skriftlärda", som Herren sänder, bliva edra källor, utan låten dem visa eder till källan, så att I bliven de självständiga källor med självständiga ådror från tronen, vartill I blivit två gånger födda och vartill I skolen födas för tredje gången.

I den tredje födelsen framträder människan i den evighets-fullkomning, vartill hon blivit skapad. Här är hennes ur-egendomlighet fullt genomförd, så att hon fullt giver åt alla det hon är kallad att giva och fullt mottager av alla det de äro kallade att giva. Den som icke har något nytt från Gud att giva, han har intet namn och intet rum i paradisets eviga värld.

Det nya namnet var ett passande löfte åt blivande övervinnare, som bodde där Satan bodde och hade sin tron, och där allt gick i Satans namn och där det kunde kosta livet att avvika från det namnet.

I Pergamus stod alltså striden mellan dessa två namn: "**Jag är** av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah", och: "**Jag är** av, genom och till mig själv i Satan". Här hängde allt på ett »**är**». Och med sitt »**är**» krossade *Antipas* Satans »**är**».

I vårt land står ock striden mellan de två namnen. Även här hänger allt på ett »**är**». Och Harmagedons strid kommer att stå mellan dessa två namn med dessa två »**är**». Blott den som är ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» kan krossa Satans »**Jag är**».

Kristendomen är icke ett "Jag vet", icke ett "Jag känner", utan ett »**Jag är**» med inbegripet veta och känna. Evangelium är ett »**Jag är**». Och på detta »**Jag är**» hänger det.

Fram nu, I Antipaséer, med den gudagjorda pannan, "hård som diamant, hårdare än flinta" (Hes 3:9). Ty här stunda hårda tider med hårda vilddjurspannor, som kräva de hårda diamantpannor, vilka hålla och bära det heliga namnet även då, när pannorna krossas i döden.

Och nu hav tack, du helige Antipas, för ditt höga föredöme på smärtornas väg till smärtefritt land! Förstlingsnamnet bar du på din panna in i döden. Högsta betyget fick du: **Mitt vittne, det trogna**»,

betyget inramat i blod. — Vid bordet sitter du, mannat äter du, stenen har du fått, namnet läser du och vet vad det är. Med den barmhärtige Gudens hjälp skola vi förvisso följa dig efter. Amen.

IV

Tyatira

Och skriv till församlingens ängel i Tyatira: "Detta säger Guds Son, han som har ögon såsom eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm: Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro och din tjänst och din ståndaktighet och dina gärningar, de sista flera än de första. Men jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel, som säger sig vara en profetissa och lär och förför mina tjänare att bedriva otukt och äta avgudaoffer. Jag har givit henne tid att ändra sinne, men hon vill icke ändra sinne och upphöra med sin otukt. Se, jag vill lägga henne på sjukbädden och låta dem, som bedriva hor med henne, komma i stor nöd, om de icke ändra sinne och upphöra med hennes gärningar. Och hennes barn skall jag dräpa. Och alla församlingar skola förnimma, att Jag är den som rannsakar njurar och hjärtan. Och jag skall giva var och en av eder efter hans gärningar.

Men till eder, I andra, som bon i Tyatira, så många som icke hava denna lära, då I ju icke "haven lärt känna djupheterna", såsom de säga — ja, Satans djupheter! — till eder säger jag: Jag lägger icke på eder någon annan börda; hållen blott jäst det I haven, till dess jag kommer.

Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, honom skall jag giva makt över hedningarna, och han skall styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, såsom ock jag har fått den makten av min Fader; och jag skall giva honom morgonstjärnan. Den som har öra, han höre vad anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Tyatira? Blott ett: gärningarna. Det se vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar". Och han sökte naturligtvis här, såsom i Efesus, "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som äro den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Tyatira? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här, såsom i Efesus, det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Tyatira? Jo, han fann en församling, som bestod av tre grupper: den ena med prima, den andra med sekunda och den tredje med under-sekunda kvalitet. Låt oss betrakta dem var för sig. Vi börja med den sista. Alltså:

A

Den under-sekunda gruppen

Denna utgjordes av Jesabel och hennes anhang. Hon sade sig vara

en profetissa, alltså ett Guds sändebud. Men hon förförde Herrens tjänare till att bedriva otukt och äta avgudaoffer. Här ha vi alltså samma hedniska lättsinne och världsväsen, som utmärkt Nikolaiterna, men under ett starkt andligt sken. Profetissan ställde den råe hedningen på "kristlig grund".

Denna grupp berömde sig av att "känna djupheterna". De trodde sig alltså hava kommit till en djupare insikt i sanningen än apostlarna. Och denna lära var ju så vidhjärtad och frisinnad! Den sammansmälte kristendom och hedendom på ett så djupsinnigt och tilltalande sätt, att de kristna mycket väl kunde sitta vid avgudabordet och deltaga i den hedniska styggelsen. Det var alltså det budlösa ormevangeliet, som Jesabel förkunnade, och det under ett sådant sken av gudaktighet och frisinne, att hon lyckades förföra Herrens tjänare och bilda ett farligt parti inom församlingen.

Detta parti stod alltså på den under-sekunda ståndpunkten. Allt var odugligt. Skökan var född, ja, till och med mogen för sin dom. Här fanns intet övervinnande. Allt var djuret med två lammhorn. — Men nu fick det icke längre fortgå så. Förförerskan hade fått sin tid till sinnesändring. Men hon ville icke ändra sinne, säger Herren. Och därmed var hans tålamod slut och straffdomen oåterkalleligen fälld över henne och hennes barn. Och straffet bestod i sjukdom och i total utrotning från jorden, såsom det fordom skedde med förförerskan i det gamla Israel, konung Ahabs gemål, och hennes barn.

Men hennes förförda anhängare behandlade Herren mildare. Han gav dem ännu tid till sinnesändring. Men uteblev den, då skulle även de drabbas av en dom. Och den skulle bestå i "en stor nöd". Det var alltså ännu ingen utrotelse, utan en djupt ingripande skräckveckodom, såsom ett sista försök att rädda dem.

Jesabel var en falsk profetissa. Hennes grundsynd var förstabudssynden. Hon kände icke "Gud Allt" och "Gud En". Och hennes lära var förstabudslös, men med ett förföriskt sken av att vara förstabudsfast. Hon satte sina lärjungar vid avgudabordet i "Guds namn". Och hon går igen i förändrade skepnader allt efter olika tider och förhållanden. Men innerst är hon alltid densamma: **förstabuds-skökan**.

Hon trängde in på ett förfärande sätt i de kristna församlingarna. Slutligen satte hon sig såsom "den stora skökan" på de sju bergen i Rom. Och där sitter hon ännu. Hennes välde är ett världsvälde, ett världshoreri. Hela kristenheten, i stort sett, har hon satt vid avgudabordet "i Guds och Kristi namn". Men hennes dom är oåterkalleligen fälld: total utrotning från jorden i de tio konungarnas eld.

Jesabels grundsynd var förstabudsotukten, alla synders grundsynd. Och den tog yttre gestalt i sjättebudsotukten, som hon predikade och försvarade i Guds namn. Och även i detta hänseende går hon igen. Vi ha mången sjättebuds-Jesabel i vårt land. Djurmänniskorna tillbedja dem och säga dem vara "rena som änglar". Men de äro första- och sjättebudsskökor, även om de icke praktisera sin lära i det yttre.

Dessa Jesabelsprofetissor, med finare eller grövre syndutövning, predika otukt i det moderna evangeliets namn. Det evangeliet heter

"vetenskapen", den förstabudslösa nämligen, det 7:e världsrikets "frälsare". Och de hava bildat ett Jesabels-parti, som redan omfattar en stor del av vårt folk.

Men vadan denna vidriga rörelse icke minst bland kvinnor? Inför densamma stå många tusen kvinnor förskräckta och blygas för sitt kön, som här fallit så djupt. Jo, märken I ädla kvinnor, en förfärande sak! Jesabelsprofetissorna ha ett stort verk att utföra på jorden. De skola bana väg för världens största Jesabel: **Antimaria.**

Man har kallat Jungfru Maria för "Guds moder". Ty hon var moder till Kristus, i vilken Gud är inkarnerad eller vorden människa. Men här kommer att uppträda på vår jord en mot-Maria, som är den fulländade mot-kvinnan till Maria. Hon blir "Satans moder". Hon är Anti-Maria, som skall föda Antikrist, i vilken Satan är inkarnerad eller vorden människa.

Men för att en sådan Satanskvinna skall kunna framträda på jorden, så måste särskilt kvinnovärlden beredas för henne. Det måste finnas ett världsunderlag av sataniska kvinnor, som kunna bära upp stor-Jesabel, i vilken kvinnofördärvet når sin högsta höjd. Allt som hindrar Anti-Maria måste ur vägen. Och hindret är första och sjätte budet. Och därför kasta sig Jesabelsprofetissorna så hejdlöst och lidelsefullt på dessa två bud för att utrota dem från jorden. Första- och sjättebudsfördärvet måste bliva en världsmakt, innan laglöshetens och fördärvets kvinna kan träda fram och föda "Laglöshetens människa, fördärvets man" (2 Tess 2:3).

Märken alltså, I heliga och högättade förstlingskvinnor på det höga berget, att Jesabelsrörelsen bland nutidens kvinnor står i tjänst hos det sjunde världsrikets inbrytande andemakter. Profetissornas ord äro icke "tomma". De äro fyllda av den uppstigande avgrundsanden, som, vad det lider, kommer att taga människorna med storm. Dessa kvinnor äro kallade och utkorade av själve Satan till ett stort verk. Och när det är färdigt, giver Anti-Maria livet åt jordens störste son bland alla dess fördärvade söner.

B

Den sekunda gruppen

Denna grupp var den största. Och Herren vänder sig först till den och låter den bära ansvaret för tillståndet i församlingen.

I denna stora grupp fann mönstraren många goda saker. Det visar betyget. Dess första del lyder så: "Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro och din tjänst och din ståndaktighet och dina gärningar, de sista flera än de första."

Men så kommer betygets senare del. Där ha vi ett "men" och ett "emot", alldeles som i Efesus och i Pergamus. Ty så står där: "Men jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel."

Sålunda befann sig detta Tyatira på samma sluttande plan som Efesus och Pergamus. Det var en fallen församling. Skillnaden var blott den, att dess fall var djupare än deras.

Tyatira-synden är densamma som Pergamus-synden, nämligen världslikställighet, men i en mycket högre grad. Här har världsväsendet "i Guds namn" bildat församling i församlingen, nämligen Jesabelspartiet med sin egen lära och sina vederstyggliga verk. Där står förförerskan såsom lärare och undervisar Herrens tjänare i "Satans djupheter" och i djävulens gärningar. Och allt detta fördrog man. Så

djupt var man fallen.

Men Herren ser aldrig *så* på det onda, att han förlorar blicken för det goda, såsom vi människor ofta göra. Han såg mycket ont i Tyatira, men han såg ock mycket gott där. Och han plockade ihop allt det goda han fann, och det blev en rätt stor hög, såsom vi se av betyget. Och särskilt prisar han tillväxten i goda gärningar: "de sista äro flera än de första." Han håller alltså räkning på våra gärningar och gläder sig över att de öka i antal.

Men Herren ser aldrig *så* på det goda, att han förlorar blicken för *det bästa*, såsom vi människor ofta göra. Han såg mycket gott i denna grupp, men *det bästa* såg han icke.

Den första kärleken och de första gärningarna voro försvunna. Hade de funnits, då hade icke Jesabel stått där hon stod. Man hade drivit henne ut, så snart hennes lära stuckit fram och hennes gärningar blivit kända. Och detta hade man gjort, även om man därmed fått hela det hedniska Tyatira på sig och förlorat allt vad man ägde på jorden, ja, till och med livet. Den första kärleken stryker aldrig flagg för Jesabel, även om hela världen håller henne om ryggen.

Herren fann icke *det bästa* i Tyatira. Hela denna stora grupp stod blott på sekunda ståndpunkt. Ingen prima kvalitet. Mångsidigt och prisvärt övervinnande, men icke förstklassigt. Skökan var avlad, fast ännu icke född. Pingstbruden var försvunnen. Namnet »**Jag är**» fanns icke mer. Det var utstruket på pannan och i boken. Man var stadd i glidandet ned utför berget och var redan beströnkt utav sumpen. Till de vankfria och orubbliga hörde man icke. Här fann Herren icke Smyrnas ostrafflighet. Men med mindre nöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar!

Denna slöa församling hade glömt, att Herren är "den som rannsakar njurar och hjärtan". Hon hade förlorat blicken för pingsthjärtat och pingstnjurarna, för detta innersta och djupaste, för grundtonerna i pingstskapelsen.

Just detta inre rannsakar Herren sekundligen, såsom I veten, I Herrens heliga. Det sticker i hjärtat, då minsta och "oskyldigaste" djurbild vill inträngа i det. Varje hotande djuravlelse signaleras skarpt från ögat däruppe genom de många ögonen därinne. Och det sticker i njurarna, då skadliga ämnen uppstå i dem. Där kan växa "stenar", som fördärva hela organismen. Se till, att du heter »**Jag är**» även i dina njurar. »**Är**»-lösa känslor och begär bliva stenar i de andelekamliga njurarna. *Det* gäller icke minst Jesabelskänslorna och Jesabelsbegären. Hon hade fördärvat alla njurar och hjärtan i det under-sekunda Tyatira, och hon hade skadat alla njurar och hjärtan i det sekunda Tyatira. Därav Herrens skarpa tal i detta brev om rannsakandet av njurar och hjärtan.

Denna slöa församling hade ock glömt, att Herren är "den som giver var och en efter hans gärningar". Men hon skulle få förnimma, att hennes sekunda gärningar icke fritogo henne från sinnesändringens skräckveckodom eller från utrotelsedomen, om den förra icke gjorde verkan.

Här hjälpa inga "högar" av goda verk, icke ens om de vore himmelshöga. Därav kommer det sig, att en troende människa, som är så flitig i goda gärningar, att hon gäller som ett helgon, plötsligen kastas i en fruktansvärd skräckveckoeld, där hon frågar förvånad: "Herre, *vad*

har jag gjort, som förtjänt detta hårda slag?" Ja, vad har du gjort? Jo, du har icke gjort "de första gärningarna". Och med mindre än dem nöjer sig Herren *aldrig*. Blott det bästa anser han gott nog åt dig. Och så fick du de sekunda gärningarnas lön i barmhärtig dom. Den var hård, tyckte du. Men fick den lyfta upp dig i namnet »**Jag är**», då lyfte den ock upp alla dina sekunda gärningar i detta »**är**». Och så skall du finna dem såsom prima i Guds paradis. Grådaskiga voro de, men den vita stenen skall, till din stora förvåning, göra dem alldeles vita.*

Där låg nu ett förfärande allvar över församlingen. Den fasansfulla utrotelsedomen över Jesabel och hennes barn stod för dörren. Dessa vredens åskor skulle urladda sig över hela Tyatiras hjärte- och njurfördärv och skaka de förförda och de förslöade i deras innersta grund till skyndsam sinnesändring. Varom icke, så såge de nu tydligt vad klockan var slagen även för dem.

C

Den prima gruppen

Denna angiver Herren med dessa ord: "Men till eder, I andra, som bon i Tyatira, så många som icke hava denna lära, då I ju icke ‘haven lärt känna djupheterna’, såsom de säga — ja, Satans djupheter! — till eder säger jag: Jag lägger icke på eder någon annan börda; hållen blott fast det I haven, till dess jag kommer."

Här ha vi alltså det äkta Tyatira. Det utgjordes av de "andra", säger Herren; alltså av sådana, som icke hörde till de två grupper han nyss beskrivit.

Och han påvisar tydligt den skarpa gränslinjen mellan denna grupp och de två övriga. Den hade icke Jesabels lära. Och den stod ostrafflig inför Herren. Han har ingenting "emot" densamma. Intet klander, ingen förebråelse, ingen bestraffning, icke den minsta anmärkning. Den skulle blott hålla fast det den hade, tills han kom. Alltså hade den "de första gärningarna" och "den första kärleken" och ”det första övervinnandet”. Här är allting förstklassigt. Och därför går han med tystnad alla synder och brister förbi.

Detta lilla Tyatira utgjordes alltså av orubbliga förstlingar på Sions berg. De höllo sig rena från Jesabels lära och inlade en tydlig och kraftig protest mot densamma. Ty utan en sådan protest hade de icke stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höllo sig rena särskilt från Jesabels "djupheter", som för dem voro det farligaste i denna lära. De sågo i dem vad de innerst voro, nämligen Satans djupheter. Och de inlade en tydlig och kraftig protest mot dessa förföriska "djup". Utan en sådan protest hade de icke stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höllo sig rena från den stora gruppens oförsvarliga slöhet och slapphet i församlingstukten. De inlade en tydlig och kraftig protest mot detta elände. Utan en sådan protest hade de icke stått ostraffliga i mönstringens stund.

De inlade alltså en trefaldig protest mot Tyatira-fördärvet och stodo

* Alla gjorda gärningar bär människan inom sig. Hon är sina gärningars produkt (Kap 4, sid. 59 f.). Så kunna sekunda lyftas upp till prima, då hon lyftes upp.

trefalt rena från den rådande smutsen. Men mer förmådde de icke. Ty de voro blott ett litet fåtal. De kunde icke utdriva Jesabel ur församlingen. Och de kunde icke genomdriva den församlingstukt, som det stora och slöa flertalet försummade. Här stodo de vanmäktiga, likasom Herren själv stod vanmäktig gentemot skökoväsendet på sin tid. Men vad gjorde de då? Jo, detsamma som han: de buro »**bördan**». De *ledo*, de *ledo* under det förfärande trycket. Den sataniska förförerskan och den frihet, som församlingen lämnade henne att fördärva Herrens tjänare, var för dessa hans heliga ett bittert lidande, en ofta hart när odräglig börda. Och blott Gud i himmelen såg och vägde alla de kval, som dessa ädla andar fingo utstå av det råa och horiska Jesabelspacket och av den slöa församlingen, som lät det onda ha sin gång.

Och mönstraren kände deras börda väl. Och han vägde den. Och han fann den så tung, att han högtidligen lovade att icke pålägga "någon annan börda". Också buro de den så ostraffligt, att de icke behövde någon mer för sin helgelse.

Alltså krävde icke Herren, att dessa förstlingar skulle rensa församlingen från Jesabel och från slappheten mot henne. Han var nöjd med, att de i anden gått ut från de två gruppernas skökoväsen, och att de fasthöllo den allsidiga protesten mot eländet, samt att de ståndaktigt buro den oundvikliga bördan, som just var Tyatira-korset, på vilket dödslikheten med Herren avkrävdes dem. Detta lidande var en daglig eld, som höll dem rena från den horiska världslikställigheten av grövre och finare art och bevarade dem obesmittade av den giftiga och sövande luft, i vilken de levde.

Och de skulle bära sin börda och hålla fast det de hade, tills Herren kom, nämligen kom genom domen över Jesabel. I och med denna dom skulle deras rättvisa sak bliva uppenbar. Och då skulle dessa föraktade och förtrampade, bortstötta och förtryckta, hånade och pinade, av Herren själv visas upp såsom de där voro Tyatiras verkliga församling.

Alltså giver oss det lilla prima Tyatira tre viktiga lärdomar. Vilka de äro ha vi sett. Låt oss ytterligare betrakta dem.

Den första lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren, såsom det lilla Tyatira, då måste du hålla dig ren från Jesabels lära.*

Och Jesabels eller skökans lära kännes alltid igen därpå, att hon lägger den personliga frälsningen där den icke ligger, nämligen utanför de tu Sionsbuden, som äro "Andens lag". Därmed utplånar hon gränsen mellan Lammet och vilddjuret. Gud och värld flyta ihop i en hjärteröra, som man antingen icke ser eller försvarar såsom det nya förbundshjärtat. Hennes lära saknar det evangeliska förstabuds-**alltet**, på vilket förstlingsskapet och ostraffligheten alltid hänga. Därmed ligger både lära och liv i sumpen, trots alla gudeliga fraser och trots all budhållning i det yttre.

Och du skall även hålla dig ren från den *moderna* Jesabels lära, som ock är förstabudslös. Hon har i likhet med Tyatiras Jesabel kommit längre än evangelisterna och apostlarna. Hon står mycket högre än de. Ty hon påstår, att de hava missförstått Kristus. Men hon förstår honom. Och därför behandlar hon dem såsom okunniga skolpojkar även i de väsentligaste saker. Och märk särskilt, huru ivrig hon är att uppriva de

heliga råmärkena mellan gudsriket och världsriket. Hon sätter på kattbjörnen ett par vetenskapshorn, som likna ett lamms, och så har hon — Guds rike. Och hon får ont i magen, blott hon hör det uttrycket "Herrens heliga". De äro för henne det värsta hon vet.*

Men denna renhet från Jesabels lära kan ingen fasthålla utan att i rätt stund inlägga en tydlig och kraftig protest mot densamma. Tystnad är här förräderi mot sanningen och vittnar om en syndig fruktan för "bördan" och en ynklig "ömhet om skinnet". Och till en sådan tystnad hava många Herrens heliga gjort sig skyldiga och därmed förlorat sitt förstlingsskap. Och de förfärande följderna av en sådan tystnad se vi över allt. Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas allt mer även bland de troende. Nyomvänd ungdom förföres i mängd, då den icke ser förstlingsbaneret med påskriften: »**Andens lag**», och icke hör protesten från berget. Jesabel lindar sin arm kring deras hals. De äldre se det icke; ty de äro redan kyssta av den "ljuva" profetissan.

Det förskräckliga läroförderbet, det budlösa evangeliet, kommer att bliva en allt mer förhärjande makt, som lägger en allt tyngre börda på det lilla "Tyatiras" skuldror. Och här kräves uthållighet, tills Herren kommer genom, utrotelsedomen över den världsbehärskande Jesabel. Alltså, du lilla prima grupp, slå råmärkena allt djupare och fastare mellan dig och sköko-Tyatira och mellan din frälsningslära, som är "Andens lag", och Jesabels frälsningslära, som av "Andens lag" gör blott ett skökosläp. Plantera förstlingsfanan på bergets topp, och låt henne veckla ut sig för dess friska vindar, att hon må synas och läsas över land och rike. Och akta dig för tystnadens förräderi, som kostade hela det stora Tyatira — förstlingsskapet. Förfärande allvar!

Vad äro tårar, suckar och kval under den oundvikliga Tyatira-bördan mot de tårar, suckar och kval, som förlorat förstlingskap skall avpressa dig i den första himmelens eldsregioner!

Sälla ären I, Tyatiras hjältemän och hjältekvinnor, som icke frukten för den heta dusten med Tyatiras Jesabel, utan trampen på hennes nacke även då, när hon trampar ned och trampar sönder eder. Hon har snart trampat ut och ligger som aska i konungaelden. "Ett trefalt Halleluja sjunger himmelen då. Och i *det* skall det prima Tyatira få stämma in (Upp 19:1-8).

Den andra lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren såsom det lilla Tyatira, då måste du hålla dig ren från Jesabels djupheter.*

Djupheter behöver människan, ty hon går med omätliga djup i sin ande. Och för detta behov har Gud dragit försorg. Han har samlat alla sina djupheter i Kristus. I honom ligga vishetens och kunskapens *alla* skatter fördolda (Kol 2:3). "Han är Guds hemlighet" (v. 2). Där ha vi djupen.

Alltså finns det två slags djupheter: Guds och Satans. Och huru skall man kunna åtskilja dem? Jo, det är lätt. Ty Kristus finns till blott såsom tubuds-Kristus. Och alltså äro Guds djupheter alltid tubudsdjupheter eller tubudsmässiga, tubudsfasta djup. Men Satans djupheter äro tubudslösa. Alla Guds djup stå inom de tu buden, som äro "Andens lag";

* Det finns en sann "modernism" vid sidan av den falska, se sid. Kap 7, sid. 5 f..

alla Satans djup stå utom de tu buden. Detta är skillnaden, den enda och fullkomligt säkra. För den, som heter »**Ehjeh**» i Kristi tubuds-**Ehjeh**, ligger denna skarpa gräns tydlig och klar på varje punkt i alla djupheter.

Guds djupheter äro den eviga tubudskärleken i Kristus, den eviga tubudsrättfärdigheten i Kristus, den eviga tubuds-nåden i Kristus, den evige tubudsanden i Kristus. Denna fyrsidiga realitet är det djupaste, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet, ty den bottnar i själva det eviga och oändliga urdjupet, i det självständiga "Ur-Äret". Här ha vi de sanna djupen. Och de äro lika tillgängliga för alla. Här kan den fromme och olärde bonden stå lika djupt som den fromme och lärde professorn.

Guds djupheter äro den fyrsidiga tubudsrealiteten i Kristus. Och den genomtränger, bär och är allt skapat. Ty hela skapelsen är ett **Ehjeh** i Kristi **Ehjeh** ur Guds **Ehjeh**.*

Och sålunda måste all kunskap i himmel och på jord taga sig väg genom Guds fyrsidiga tubudsdjup i Kristus för att komma åt skapelsens djupheter. *Utan* Guds tubudsdjup eller *utan att Jag är* den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden Kristus, äro alla skapade varelser och ting i tid och evighet låsta och otillgängliga för kunskap. Ty alla heta de i varje atom »**Jag är**» i Kristi »**Jag är**». Blott den som är ett tubudsnamn i Kristi tubudsnamn, *vet* någonting. Den som icke är det vet ingenting, han må veta huru mycket som helst. Ty kunskapens *alla* (märk: alla) skatter ligga i Kristus, säger Paulus. Alltså: utanför Kristus ingen, *ingen* kunskap! Var ha vi akademien, den ena och enda som finnes på jorden? Jo, blott på Sions berg. De tolv gånger tolv tusen äro de enda, som veta någonting. Vilken dårskap för denna världens lärda och visa!

Alltså: blott för den, som står inom de tu buden och alltså inom Guds djupheter, upplåta sig tingens djup. Blott i "Andens lag" ligger kunskapens lagliga nyckel. Alla lärda i akademien däruppe hava använt den. Så t.ex. Linné. Han sade sig hava sett Gud i allt. För honom upplätо sig tingens djup, ty han stod inne i alltings djup, som är Guds tubudsdjup i Kristus.

Men se på många av vår tids lärda. Vilka ynkliga dankar! De säga sig icke se Gud någonstädes. Naturligtvis. Hela skapelsen är stängd för dem. De äro utan nyckel och utan all kunskap. Myran i stacken och blomman på ängen *veta* oändligt mycket mer än dessa professorer. Ty de *veta* sitt namn och *äro* sitt namn.

Alla på berget hava kunskapens nyckel till allt, var och en efter sitt mått. Och det är deras plikt att använda den för att lära känna allt. Ty Gud Allt bor i allt. Och då han blivit vårt allt, då ha vi ett outsläckligt begär efter att se och finna vår Gud i allt. Varje vetenskap har i varje tid någon "professor" vid akademien på berget. Och vid världsfödelsen till tusenårsriket skola förstlingarna krossa alla tubudslösa akademier på vår jord, såsom lerkärl sönderkrossas. Därefter står universitet blott på Sions berg.

Man talar om "djupa andar". Men alla människoandar äro lika djupa. Ty de äro skapade för Guds kärlek, som vill giva sig lika djupt åt alla.

* Försoningens världsruvande och världsbärande ande står inne i allt skapat, fast den icke ännu är subjektiverad i allt.

Alla kunna mottaga det förbundsmässiga förstabuds-**alltet**, som är allt vad Gud kan giva en människa. Lukas-punden äro "ett per man", lika stort för alla.

Men andarnas djup stå på olika utvecklingsgrad; och det av många skäl, delvis av sådana, som människan icke själv rår för. Och så ha vi s.k. djupa andar vid sidan av s.k. mindre djupa.

Och dessa "djupa andar" hava grundlagt eller omfattat de s.k. djupare kristna lärorna, såsom t.ex. den religionsfilosofiska, den teosofiska, den mystiska och den kvietistiska läran. Dessa läror innehålla i sanning många prima tubudsdjup, men även många sekunda, ja, till och med under-sekunda eller rena skendjup.

Dessa andars djupsinne har ofta brist på tubudsdjup, deras skarpsinne brist på tubudsskärpa. Det koncentrerande förstabuds-**alltet** koncentrerar icke. Ängelns förstabudsevangelium från himmelens mitt skiner icke igenom, trycker icke sin all-härskareprägel på allt. Kristus-personen, som är tubudssolen på himmelsk middagshöjd, står skymd av tankemassor ur halvfödda hjärnor och av känslomassor ur halvfödda hjärtan. Solen skiner på dessa tanke- och känslomoln, men de upplösas icke; de blott koka och sjuda, ty de underhållas av det inre motbudsträsket.

Och så komma dessa spekulativa djupheter att blott låna namn av Guds djupheter och föra vid sidan av dem. Och så blir det filosofiska, det teosofiska, det mystiska eller kvietistiska jaget icke det skarpt tubudsmässiga prima-jaget i Kristi tubuds-jag, utan ett sekunda-jag, ett ofta icke så litet uppblåst förmer-jag framför dem, som icke "förstå djupheterna", ett frossande njutnings-jag i ett hav av grumliga och sjukliga sekunda-känslor, ett krystat och uppstyltat helighets-jag utan genomgångna utfödelsedjup i helgelseeldar, o.s.v. Och detta förment djupa men i verkligheten mycket grunda "jag" gör ofta svåra kullerbyttor och fula tubudsbockar, som det i regel icke ser eller har någon sann grämelse över.

Dessa djupheter äro alltså mer eller mindre blott Jesabels-djupheter. Och i dem hava många "djupa andar" tagit obotlig skada. Och det finns sådana även i vår tid och i vårt land. De läsa flitigt den "mystiska litteraturen", gräva i djupheterna och sväva i höjderna. De hava icke prima tubudsfäste i Guds djupheter. Och därför är det "prosaiska" vardagslivet, med sin prövande budhållning även i det lilla, någonting oväsentligt, ja, till och med tråkigt för dem. Naturligtvis; ty det vardagliga livets sälla och oändliga djup, som även den minsta plikt innesluter, är stängt för dem. Detta "minsta", utan vilket man aldrig kan få "det mer är", är för litet och för lågt för dem. De sakna den dyrbara tubudsnykterheten, leva i ett rus och vistas i en diktad värld, som allt mer skymmer bort den verkliga världen, som är tubudsvärlden. De söka det bästa, men där det icke finns; och så komma de bort från det bästa, som är Guds näraliggande, ja, inpå-näsan-liggande tubudsdjup i sekundlig tubudshållning.

Alltså, I Herrens heliga, hållen eder rena icke blott från Jesabels lära i allmänhet utan även från Jesabels djupheter. Stigen sekundligen ned i Guds oändliga prima-djup, som är den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden i Kristus.

Sålunda: *skarp* tubudsprägel på varje tanke och känsla, ord och

gärning; *skarp* tubudsprägel på varje steg; *skarp* tubudsprägel på varje sekund och i varje atom; *skarpt* tubudskrav på allt vad I hören och läsen; *skarp* tubudsgestalt på allt i liv och i död!

Detta är vägen, den ena och enda att hålla sig ren från Jesabel och alla hennes djupheter. Den Kristus, som icke är tubuds-Kristus — kasta den bort, ja, bort, ty den är skökans, Satans och djävulens "Kristus". Och av den är hela kristenheten besmittad.

Men renheten från Jesabels djupheter kan ingen fasthålla utan att i rätt stund inlägga en tydlig och kraftig protest mot dem. Utan en sådan protest står ingen ostrafflig inför Herren. Tystnad är här förräderi mot Guds djupheter i Kristus. Och en sådan förrädare har förlorat sitt förstlingsskap.

Den tredje lärdomen

Det är denna: *Om du vill vara ostrafflig inför Herren såsom det lilla Tyatira, då måste du nedlägga en tydlig och kraftig protest mot de troendes slapphet mot Jesabel.*

"Jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel, som lär och förför mina tjänare", sade Herren. Det var hela den sekunda gruppen eller flertalet av de troende i Tyatira, som gjorde sig skyldig till denna förfärande slapphet mot Jesabels läro- och själafördärv. Men den lilla prima gruppen stod ostrafflig. Den deltog alltså icke i denna synd, utan uppträdde mot densamma. Därmed fick den även dessa troende på sig. Men den bar sin lidandesbörda ostraffligt.

Här se vi alltså, huru Herrens heliga skola förhålla sig i alla tiders sköko-Tyatira. Du står t.ex. inom vår statskyrka. Där råder ett oerhört lärofördärv. Den lutherska Jesabel har förfalskat Luthers tro och rättfärdiggörelse. Hon har gjort dem budlösa. Men Luther gjorde dem budfulla, såsom de äro i skriften. Hon lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", där den icke ligger. Hon predikar den sjusidigt ande- och budlösa "klenoden", och därmed åstadkommer hon ett oerhört själafördärv (Kap 8, sid. 86 f.).

Men huru förhålla sig nu de troende till denna Jesabel? Jo, en stor del av dem tager henne helt enkelt i försvar såsom den gudasända profetissan. De skryta med hennes lära såsom den enda rätta på hela jorden. — Men så finns det en stor del, som blott har "fördrag med henne". De inse hennes läro- och själafördärv. Men de anse, att när det nu en gång har blivit så, är ingenting att göra åt saken. "Denna falska kyrkolära är visserligen ett historiskt faktum — det kan ju icke förnekas — men man bör nu icke röra i den saken, utan låta den tills vidare ha sin gång." Jaha, låta Jesabel ha sin gång och lämna henne frihet att med sitt budlösa evangelium förföra Herrens tjänare i tusental och fördärva miljoner världsmänniskor, ett fördärv, som fortgått i århundraden och vars fasansfulla frukter nu börja mogna i en tubudslöshet, som icke känner några gränser och icke tål några råmärken.

Och så resonera dessa slappa även så här: "Det är nu så allvarliga tider, att det icke är tillfälle att befatta sig med lärosaker, utan nu måste det *göras* någonting." Jaha, men vem är det, som skall göra, så att det blir gjort till bestånd? Jo, "genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot". Men denne ande är tubudsanden i Kristus. Och varigenom utför han sina verk? Jo, blott genom tubudsevangeliet, som är "Andens lag", aldrig i tid och evighet genom något annat. Men nu skall Jesabel

få ha sin gång, och hon skall till och med sättas i gång för att med sitt budlösa evangelium "göra någonting". Prosit!

Nej, just våra "allvarliga tider" behövde ett allvarligt Guds ord, varigenom Anden kunde verka allvarliga verk. Det gängse evangeliet är en fördämning mot honom och förlamar hans verk. Han kan icke bryta igenom och upplösa motbudsanden i hjärtana, då han icke har något budevangelium att verka med. Det stannar vid för-pingstliga känslor, lånesaker, försöksaffärer och provfödelser. Längre kommer han icke, då han icke har erforderligt läromaterial. Och så blir det människorna, som skola göra't. Anden tages på släp. Ofödd eller halvfödd människoande stiger i hans ställe och lär sig att "göra någonting" honom förutan. Därav det oroliga och hejdlösa gå-på-väsendet i de andliga rörelserna. Man törs icke stanna så mycket, att man kan hämta anden och återkomma till sig själv. Man har en hemlig förnimmelse av, att det gungar under fötterna. — Nej, våra "allvarliga tider" kräva ingenting mindre än Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmäktiga budevangelium, som ställer människan såsom krönt övervinnare inför den krönte avgrundsanden, som nu stiger upp och tager världen i besittning. Det skall man förvisso i sinom tid få besanna, fast man nu icke vill eller har tid att höra på det örat.

Men vi ha icke blott den gamla utan även den moderna Jesabel i vår statskyrka. Hon skall frälsa hela vårt folk med vetenskapsnåden och kulturevangeliet. Här stå nu på predikstolarna en mängd moderna präster och bespisa sina åhörare med så vilseledande, ynkliga och snusförnuftiga predikningar, att det är stor synd och skam att sitta och höra dem. De äro omåttligt lärda, förstås; men de hava icke så mycken kunskap i Guds ord, att de skulle kunna bliva antagna till kolportörer i den sämsta småkyrka.

Och många troende se även detta elände. Men de säga: "Tiden är nu sådan. Även här stå vi inför ett historiskt faktum. Och för det måste man böja sig och låta saken tills vidare ha sin gång." Och så tiga de och låta även här Jesabel ha sin gång och av överheten sättas i gång till omätligt själafördärv.

Denna de troendes oerhörda slapphet mot både den gamla och den moderna Jesabel har blivit i högsta grad ödesdiger för vårt folk. Visserligen har det aldrig stått i deras makt att utdriva Jesabel ur statskyrkan, som till allra största delen *är* Jesabel eller statsskökan. Hon har ju själv hand om kyrkotukten i sina skökoförsamlingar. Och i dem förmår de troendes lilla antal i det stora hela ingenting. Men de ha i *tystnad* böjt sig för dessa "historiska fakta" och icke nedlagt en tydlig, kraftig, frimodig och oförskräckt protest mot det förhärjande läro- och själafördärvet. Och detta har haft till följd, att sanning och lögn flutit ihop i en ohjälplig Tyatira-röra, där tusentals troende dagligen fördärvas. Det har blivit en allmän försumpning, där sanningssökande själar varken veta ut eller in och med förtvivlan i hjärtat böka och stampa och sjunka allt djupare. Ja, här gå även stora skaror av ädla världsmänniskor med djupa och normala sanningsbehov, som de icke få tillfredsställda i den abnorma s.k. sanning, som predikas i de flesta kyrkor. De behöva just det evangelium, som är "Andens lag"; ty de äro alltför naturligt rättsinniga och samvetsgranna för att mottaga ett budlöst evangelium. Men detta eviga och allsmäktiga

tubudsevangelium med den "höga rösten" från himmelens mitt, som tränger ända till bottnen i människoandarnas eviga djup — det höra de icke av. Den klara och skarpa signalen har tystnat; förstlingsfanan är i feghet sänkt inför "historiska fakta". Och så blir allt ett virrvarr av sanning och lögn, en listig vävnad av trådar från ovan och nedan.

Och denna slapphet har blivit ödesdiger även för de troende själva. Den har sänkt dem till sekunda ståndpunkt. De sitta inkapslade i samma fördärv, med vilket de ha "fördrag". Samma sköka, inför vilken de stå tigande, är avlad i dem. Dessa förrädare ha förlorat sitt förstlingsskap.

Men det har alltid funnits i vår kyrka ett litet "Tyatira", som icke haft fördrag med Jesabel. Och ett sådant finns där ännu, såsom det ock finns i alla våra småkyrkor. Och Herren kräver icke av eder, att I skolen kunna göra slut på Jesabel, icke heller göra slut på de sekunda troendes "fördrag" med henne, lika litet som han krävde något sådant av den prima gruppen i Tyatira. Men vad han kräver, det är, att I nedläggen en tydlig, kraftig och frimodig protest icke blott mot Jesabel, såsom vi sett förut, utan även mot de troendes oförskämda slapphet mot henne. Blott genom en sådan ställning till dessa förrädare kunnen I bevara eder ostrafflighet inför Herren. Tystnad är här delaktighet i förräderiet och kostar eder förstlingsskapet. Så allvarlig är saken.

Men genom en sådan protest fån I på eder icke blott det under-sekunda Jesabelpacket utan även hela hopen av sekunda troende, alldeles som en svärm getingar. Och huru "troende getingar" kunna stickas, det veten I. Och nu gäller det att bära bördan med ståndaktighet intill änden.

Läggen så märke till den titel, som Herren giver sig i Tyatira-brevet. Det är denna: "Detta säger Guds Son, som har ögon såsom eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm".

Det var just en passande titel. Ty denna församling företedde, i stort sett, en vidrig sumpröra, en stark och listig vävnad av sanning och lögn, ett djupgående njur- och hjärtefördärv under sken av hälsa, alltså ytterligt invecklade och lömska förhållanden.

Här krävdes alltså skarpa ögon för att genomskåda eländet och glänsande fötter, som kunde lysa upp och gå upp den rätta vägen bland alla dessa krok- och smygvägar.

Och, I Herrens heliga, i edra höga namn bären I något av Guds Sons fjärde namn i det fjärde brevet. Och det behöven I väl för att kunna genomskåda eländet i det stora sköko-Tyatira och för att kunna gå den rätta vägen bland alla dess villostigar, törnen och snår och getingsvärmar. Varen aktsamma om edra lågande ögon, som äro de eviga andelagsögonen, och om edra glänsande fötter, som äro de eviga andelagsfötterna. Och de kunna bevaras blott genom att sekundligen låga och glänsa i andelagseld och genom att i rätt stund nedlägga protesten mot Jesabels lära och djupheter och mot de troendes förrädiska slapphet mot henne.

Och nu hav tack, du lilla prima Tyatira, för den glädje du skänkt oss och för ditt höga föredöme på bördornas väg till bördefritt land, vägen genom död till liv!

Vi skola minnas din allsidiga renhet och din allsidiga protest, som

ställde sig ostrafflig inför mönstrarens lågande ögon och glänsande fötter.

Vi skola minnas dina hjärteslitande kval, som du led inför Jesabels gräsliga själamord.

Vi skola minnas dina tårar och suckar och din outsägliga ångest inför detta stora elände, som du icke kunde rubba, utan blott hålla fjärran från ditt rena hjärta.

Vi skola minnas dina ögon, som genomskådade allt, och dina fötter, som gingo den rätta vägen.

Vi skola minnas ditt höga förstlingsskap i det höga förstlingsevangeliet, som du alltjämt höll fast, och i vilket du alltjämt ägde din första kärlek och gjorde de första gärningarna.

Ja, hav tack för de tre höga lärdomar du givit oss! Med den barmhärtige Gudens hjälp skola vi förvisso taga dem till hjärtat och följa dig efter på törnig stig till törnefritt land. Amen.

2

Löftet

Det är detta: *"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, åt honom skall jag giva makt över hedningarna, och han skall styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, såsom ock jag har fått den makten av min Fader; och jag skall giva honom morgonstjärnan."*

Märk nu först, att ordet övervinna här får ett tillägg, som icke finns i de andra breven, nämligen detta: "och intill änden troget gör mina gärningar". Därmed är uthålligheten i övervinnandet starkt betonad. Och det var ett behövligt och gott stöd för den lilla prima gruppen, som säkerligen ofta höll på att digna under "bördan" och som dag efter dag, liksom förgäves, väntade förlossning. Bördan blev i stället allt tyngre, ju mer det led mot slutet. Sådan är Herrens väg med förstlingarna, och sådant är kravet på dem.

"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar", säger Herren. Och vilka äro Jesu gärningar? Det veta vi. De äro den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudsgärningar. Några andra gjorde han aldrig.

Jesu gärningar voro de tu budens sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar. De voro tubudsverket in i döden, försoningsverket. Och det är ett evigt fortgående verk på himmelsk härlighetshöjd av den evige tubudsanden med slaktmärket, han som evigt älskar med förstabudsall och andrabudshel kärlek.

Och denne tubudsande är pingstfödd i förstlingarna. De hava subjektiverat densamma. Därmed stå de inne i Herrens evigt fortgående tubudsgärningar. Deras gärningsmekanism drives av Jesu allsmäktiga gärningsmekanism. Så kunna de göra Jesu gärningar, och blott så. Så gör han alltjämt sina gärningar genom dem, och så göra de Jesu gärningar genom honom, väsentligen samma tubudsgärningar, som han gjorde här på jorden.

Dessa "Jesu gärningar" äro alltså desamma, som han i Efesus-brevet kallar "de första gärningarna". Och dem sätter han här såsom villkor för det fjärde löftet. Därav se vi återigen, att han med dessa gärningar icke menar blott fruktgärningar; ty sådana kunna aldrig i och för sig göra

någon berättigad till paradiset. Utan han menar den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och heliga gärningsmekanism är just själva pingstmänniskan eller vad Jakob kallar "den verkliga göraren, som bliver salig i sin gärning". Och då förstå vi lätt, huru Herren kan sätta dessa gärningar såsom oeftergivligt villkor för löftet. Naturligtvis. Finns icke göraren eller pingstpersonen, så kan det ju icke bli tal om något löfte.

Men gärningarnas fortgång intill änden är naturligtvis villkoret även för de sex övriga löftena. Ty alla sju äro samma sak, såsom vi sett förut. Och vad är saken? Jo, den är just tubudsgärningarna på evig paradishöjd. Livet i Guds paradis består i ingenting annat än att i evig härlighetsfullkomning göra Gud till **Allt** och till **En** och nästan till broder. Något annat paradis än dessa kärleksgärningar finns varken däruppe eller härnere. Det eviga livet är just "Andens lag" vorden härlighetspersonen eller den evigt fullkomnade och evigt fullkomlige göraren. Denne görare är paradismänniskan, ägaren till alla löftena. Detta fån I, Herrens heliga, någon erfarenhet av på edra namnsdagsfester. Då stegras tubudsgärningarna till paradishöjd, nämligen så högt som I tålen vid. Gud göres till **Allt** och till **En** i en outsägligt kraftig och salig förstabudsenergi. Och alla människor göras till bröder och tryckas till hjärtat i en outsägligt kraftig och salig andrabudsenergi. Man ville gå i tusen dödar för Gud och hans första bud, i tusen dödar för människorna, blott man kunde göra dem så lyckliga, som man själv känner sig. Se, detta är en liten försmak av tubudsgärningarna i Guds paradis. Här är göra det högsta vara, och vara är det högsta göra. Paradislivet däruppe är en evig och oändlig tubudsenergi i en evig och oändlig tubudsvila. I denna outsägliga hemlighet kan man blicka in något litet blott genom att *erfara* den vid de tre mannaborden och särskilt vid det nyss antydda tredje.

Och nu förstå vi återigen, varför Herren kastar hela vikten på de första gärningarnas fortgång intill änden. Naturligtvis. Ty i samma stund som dessa gärningar försvinna, är paradiset förlorat, då ju livet i detsamma *består* i dessa gärningar eller *är* dessa gärningar, förflyttade från jorden och upp i den tredje himmelen. Och där det icke finns något att flytta vid "änden", där blir ingen flyttning av. I samma stund som den prima gärningsmekanismen stannar, stängas paradisets portar. Och nu ljuder rösten från Patmos: ändra sinne och gör de första gärningarna; varom icke, så kommer jag över dig; och gör dem troget intill änden, varom icke så äro alla löftena förlorade.

Så fruktansvärt allvarlig är Jesu gärningssak, som är de första gärningarnas väg till Guds paradis. Men denna gärningsväg har blivit glömd och föraktad, ja, till och med dödligt hatad, såsom vore den vägen till helvetet, under det att den är, såsom vi höra av Herren, den enda vägen till himmelen. Vilket själafördärv med oersättlig paradisförlust har icke den lutherska Jesabel tillfogat många tusen människor i vårt land och gör det ännu genom sin grundfalska gärningslära. Men hav tack, du gudasände Luther, som fastslog den allena frälsande tron i tubudsord sådana som detta: "Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud". Se, det är på pricken "Jesu gärningar", som skola göras "intill änden", och som då övergå i paradisgärningarna, såsom knoppen övergår i blomman. Men

utan knopp ingen blomma.

"Och intill änden troget gör mina gärningar", sade Herren. I grundtexten står ordagrant så: "*och intill änden tager vara på mina gärningar*". Det innebär alltså att även tillvarataga dem i en värld, som slarvar bort dem och som till och med vill totalt utrota dem. De heliga skola alltså åtaga sig Jesu gärningars sak och oförskräckt föra deras talan, och det intill blods, om så kräves. Den som icke *så* "gör" eller "tillvaratager" dem, han gör eller tillvaratager dem icke i sitt eget liv: han har sjunkit till förrädare. Förstlingarna på berget äro Jesu gärningars eldiga och flammande väktare med lågande ögon och glänsande fötter. De ha vid sina tre bord smakat Jesu paradisgärningar. Och de hava ända från Stefanus' blodiga dag, i många hundra tusental, gjutit sitt blod för "de första gärningarna" och bjudit respekt för dem, så att hela världen har darrat. Och på Harmageddons röda dag, den allsmäktige Gudens stora dag, står striden blott om Jesu gärningar. Och då skall Sions berg glöda i rött av förstlingars blod. Och när aftonsolen kastar sin sista stråle på detta berg, då äro Jesu gärningar räddade och tillvaratagna åt alla världens folk för tusen år och otaliga evigheter. Halleluja! Halleluja!

"Och intill änden tager vara på mina gärningar." Här kräves uthållighet, I gärningsmän och gärningskvinnor, I högättade väktare över Jesu gärningar. Ty Jesabel blir allt mer rasande mot dessa gärningar, ju mer hon mognar för sin dom. Och de sekunda troende bliva allt mer likgiltiga för dem, ju mer de slöa till inför Jesabel. Och så blir "bördan" allt tyngre. Och då gäller det att låta gärningsmekanismen gå för full maskin, det är, att låta sitt lilla gärningshjul stå *helt* inne i och *helt* drivas av Jesu stora, starka och evigt rullande gärningshjul.

"Och intill änden troget gör mina gärningar." Den "änden" ligger ofta längre fram, än där vi ville lägga den. Och inemot den "änden" blir bördan allt tyngre, alldeles som för Herren. Och tyngst blir den i den andliga fattigdomslikheten med honom på korset. I detta svaghetsdjup vill man digna alldeles som han. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Och här bli nog revor och trasor i tron. Stick blott icke in huvudet i dem. Ty då strypa de dig. Gör icke affär av det, som Herren icke gör affär av, ty då börjar du snart "göra affärer" i självfrälseri. Och då krossas du under "bördan".

På uthålligheten hänger det. Men en riven och trasig uthållighet är dock uthållighet. En syndfri sådan finns icke. Och den kan vara prima mitt i många trasor, revor och knäckar.

På uthålligheten hänger det. Och du känner tydligen, hur hjärtans angelägen Herren är om din prima uthållighet "intill änden". Ty han vill så hjärtans gärna rädda det fjärde löftet och därmed alla löftena åt dig.

Du känner, huru han stödjer och bär, renar och helar, varnar och väcker och giver dig tid och nåd att gripa tag på nytt efter varje tillfällig knäck. Så lär du dig att leva av idel nåd och alltid stå på publikanens plats.

Han arbetar på dig och ställer och styr för dig och sekundligen sysslar med dig, som om han icke hade att göra med någon mer än dig. Ja, han lägger i dagen en så rörande trohet mot dig och ömhet om dig för att rädda löftet åt dig, att Städjan kunde gråta en Dalälv därvid.

Och så blir hans kärlek så väldig över dig och inför dig och i dig, att

du såsom Paulus kastar dig rakt in i densamma, in i ett sådant djup av hans allsmäktige ande, att icke "sju lidanden och 9 frestelser" kunna lösrycka dig från den (Rom 8:35–39).

Till en sådan paradisisk gärningshöjd måste vi lyftas upp i tid, som nu är och stundar. Men till denna paulinska uppståndelsehöjd, där bördan är lätt som en fjäder, kommer ingen utan att stiga ned i det paulinska dödsdjupet, där hon är "övermåttan tung" (2 Kor 1:8,9).

"Bördelätthet" födes blott under bördetyngd. Himmelshöjder stiga upp blott ur helvetesdjup. Så uppstår den jätte- och hjälteuthållighet, som härdar ut även under sågtänderna, och som förer upp i de sju löftenas högsta sfärer.

Vi övergå nu till löftet. Det lyder, än en gång, så: *"Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, åt honom skall jag giva makt över hedningarna, och han skall styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, såsom ock jag har fått den makten av min Fader; och jag skall giva honom morgonstjärnan."*

Här utlovas "makt över hedningarna". Och hedningar äro de, som "tillbedja vilddjuret". Och huru många äro de? Jo, "alla jordens innebyggare", med undantag av dem, som hava sina namn skrivna i boken (Upp 13:8).

Makten över hedningarna är alltså en makt över hela världen. Den är de heligas världsvälde, som skall efterträda det sjuhövdade vilddjurets världsvälde. Tyatira-löftet är alltså detsamma som att "vara Guds och Kristi präster och att få regera med honom i tusen år" (20:6).

Detta var alltså ett passande löfte särskilt för den lilla prima gruppen i Tyatira. Ty här regerade hedningen på ett grövre och hemskare sätt än i någon av de andra fallna församlingarna. Han hade den avskyvärda Jesabel och hennes parti helt och hållet i sin makt, och till en betänklig grad även församlingens flertal.

Och mot detta förfärande hednavälde förmådde den lilla gruppen ingenting. Den kunde blott protestera och lida. Men om den stod fast i sitt ostraffliga övervinnande och troget gjorde Jesu gärningar intill änden, då skulle den få "makt över hedningarna". Det skulle komma en dag, då "järnspiran" sattes i dessa förstlingars hand, visserligen icke till hedningarnas fördärv, utan till att "styra" dem; ja, en dag, då den fräcke hedningen skall krossas som en lerkruka, nämligen krossas till djuret, för att han om möjligt må kunna räddas.

Ty med järnspiran menas en oemotståndlig järn-ande i det befallande eller bestraffande ordet och, där så prövas lämpligt, ett så järnhårt domsingripande mot det onda, att det står maktlöst därvid.

En liten antydning om, vad denna spira skall bliva för alla hedningehjärtan, ha vi hos Petrus, då han med ett järnord slår Ananias och Safira döda till jorden (Apg 5:1–11); så ock hos Paulus, då han överlämnar blodskändaren "åt Satan till köttets fördärv, på det att hans ande må bliva frälst på Herrens Jesu dag" (1 Kor 5:1–5).

Tyatira-löftet är alltså dyrbart för alla, som sucka under det hedniska väldet i gestalterna av kattbjörnen och hans fru, Jesabel. Han far fram i 42 månader, alltså ända intill de tusen åren, och hon, fru Kattbjörn (född Satan), är hans trogna hjälp under det sjätte världsriket. Och här får det lilla förstlings-”Tyatira" i det stora hela blott stå och se på, huru

förskräckligt de fara fram och fördärva människorna. Huru längtar då icke den maktlöse efter "makten över hedningarna"! Huru "kliar" det icke i varje helig hand efter den välsignade järnspiran, som kunde stävja och styra och hälsosamt krossa hedningen! Mer än en gudfruktig konung på en jordisk tron har velat giva sitt liv för att blott en liten tid få låna järnspiran till krossande av det riksvilddjur, mot vilket han stod maktlös. Och vad skulle icke en from fader och moder vilja giva för att få bruka den välgörande spiran på sina olydiga och trotsiga sorgebarn, inför vilka de stå maktlösa, föraktade och hånade? Och huru skriar det icke i den fromme lärarens och lärarinnans hjärtan efter den gudagivna spiran, då de stå där vanmäktiga och hart när förtvivlade över oförbätterliga hedningeungar!

Ja, här har gått och går ett mångtusenstämmigt rop ur alla prima pingsthjärtan efter den kraftbeklädnad från höjden, som är den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspiremakt över hedningarna.

Ty det finns intet förstlingehjärta på vår jord, som icke ser och lider av den oerhörda förvändheten: att icke det goda, utan det onda styr, råder och regerar på den jord, som är skapad av den Gode. Och detta hjärta drömmer icke om ett tusenårigt rike, där det goda sitter på världstronen, utan *kräver* det av Gud, så sant han är Gud. Och det kommer, det kommer, detta "rike utan like", då underkonungarnas antal är fullt och då världen är av Gud beredd för sin pingstdag.

"Och jag skall giva honom morgonstjärnan." Så slutar Tyatira-löftet. Och i dessa ord ligger hela det tusenåriga riket inneslutet men från en ny synpunkt; nämligen från synpunkten av dess klara och milda ljus, dess stilla och sälla liv, dess strålande härlighet och kraft. Järnspiran är den eviga rättfärdighetens ande, morgonstjärnan är den eviga livsnådens ande; båda tillsammans äro den eviga kärlekens prästerliga och konungsliga ande.

Ty vad är morgonstjärnan? Jo, "jag, Jesus är den klara morgonstjärnan" (Upp 22:16). Men såsom sådan står han inom *tiden*. I evigheten är han icke morgonstjärnan. Där har han trätt i stället för solen (Upp 21:23). Det nya Jerusalems "ljus är Lammet". Där är ingen morgon, ingen gryning; där är evig dag.

Jesus-morgonstjärnan lyser blott på den gamla jorden. Det är han, som upplyser tusenårsriket. Så härligt detta rike än är, så är det dock endast gryningen till evighetens dag.

Att få morgonstjärnan är alltså att få den högsta grad av liv och ljus, härlighet och kraft, som Jesus kan giva i den gamla himmelen och på den gamla jorden, nämligen det tusenåriga och världsomfattande livet och ljuset, härligheten och kraften.

Men morgonstjärnan bådar alltid *säkert* en inbrytande dag. Den som fått de tusen årens morgonstjärna, han får ock säkert evigheternas sol. Den som regerar med Kristus i morgongryningen, han skall ock regera med honom under dagen.

Tyatira-löftet slutar alltså icke, då tiden slutar. Bilden av morgonstjärnan slår upp evigheternas portar. Hon förmedlar övergången från regementet på den gamla jorden till det oändligt högre regementet på den nya jorden (Upp 22:5). En så väldig verklighet, en så omätlig härlighet ligger i detta löfte. O, du lilla bördetryckta Tyatira, vad går du icke till mötes! "Tänk, för så liten möda vad härlig lön han

ger!"

Här vore nu platsen att ytterligare säga något om det tusenåriga riket. Men vi stanna vid att blott framkasta ett par ord om huru detta rike uppkommer. Alltså:

Det tusenåriga rikets uppkomst

Detta rike skall omfatta alla jordens folk. Det är Kristi världsrike, som inträder, då alla djuriska världsriken haft sin tid och fått sin slutliga dom. Här är, i stort sett, hela mänskligheten frälst.

Men detta rike kommer icke till stånd genom ett maktspråk från höjden, lika litet som den enskilda människans frälsning frambringas så. Det kommer icke emot, utan med mänsklighetens vilja. Det gives såsom ett svar på hennes nödrop efter detsamma.

Ty mänskligheten frälses på samma sätt som den enskilda människan. Samma rikslagar för dem båda; samma port och väg för dem båda; samma förbundsmässiga lagläggning och lagskrivning för dem båda.

Lärjungen-människan har sin pingstdag, lärjungen-mänskligheten har ock sin. Denna senare är världsfödelsens dag (Matt 19:28). Och båda dessa dagar hava samma innehåll: den utlovade anden, kraftbeklädningen från höjden.

Och likasom den enskilda människan har sin för-pingstliga lärjungaskola, så har ock mänskligheten sin. Och denna senare har samma skede som den förra. Alltså har mänskligheten sin "lärotid" och sin "utfödelsetid". Låtom oss då betrakta dem.*

A

Mänsklighetens lärotid

Denna tid är mångtusenårig. Ty den omfattar alla de sex första världsrikena ända intill det sjunde, som är mänsklighetens utfödelsetid.

I denna långa lärotid ha vi alltså två skeden: det för-kristliga och det efter-kristliga. Det förra var ingalunda betydelselöst, utan en viktig läroskola, i vilken den världsomslutande och världsbärande försoningsanden tuktade och ruvade folken, och då tubudsordet, om än ofta mycket dunkelt, trängde sig fram i de hedniska religionerna och slutligen bröt sig igenom hos Israels folk till ett klart och kraftigt tuktomästareord.

Men det efterkristliga skedet är i särskild mening en mänsklighetens lärotid. Det säger oss det världsomfattande ordet: »**Gören alla folk till lärjungar**» (Matt 28:19). Här ha vi alltså det stora målet, som aldrig får släppas ur sikte: "Alla folk" skola göras till Kristi lärjungar. Och Kristi lärjungar i full mening bliva folken först på världens pingstdag. Då inträda de i "högskolan". Men dessförinnan måste de genomgå den för-pingstliga "bottenskolan". Och alltså måste de först göras till för-pingstliga lärjungafolk, innan de kunna bliva pingstlärjungafolk.

Likasom pingstlivet hos de första lärjungarna organiskt växte fram ur ett för-pingstligt rotliv, så skall ock folkens pingstliv organiskt växa

---

* Här förutsätta vi vårt 7:e kapitel såsom känt.

fram ur ett för-pingstligt rotliv. Likasom lärjungen-människan icke kan födas utan att först vara rotbarnet, så kan icke heller lärjungen-folket födas utan att först vara rotbarnet eller vara rotfolket till pingstfolket. Det måste i sig upptaga tubudsevangeliet såsom säden och genomgå havandeskapet, innan det kan bliva det tusenåriga tubudsbarnet. Det barn, som födes, måste vara till såsom barn *före* födelsen. Är det icke det, så blir ingen födelse av.

Och i synnerhet är *vår* tid en mänsklighetens lärotid. Världsmissionen inkastar tubudsevangeliets säd bland alla jordens folk. Och den gror och skjuter upp överallt vid sidan av ogräset. Denna världsmission har till sin närmaste uppgift att beså enskilda till förstlingsfrälsning. Ty förstlingarnas antal måste bliva fullt, innan världens pingstdag kan gå upp (Upp 6:9–11; 20:4). Men denna uppgift är oskiljaktig från uppgiften att beså folken till för-pingstligt lärjungaskap. Och därpå ligger ock vikt. Ty intet folk får skåda sin pingstdag utan att vara ett för-pingstligt lärjungafolk. De två uppgifterna äro alltså två sidor i samma sak. Saken är att utså tubudsordet till prima pingstfrälsning, som är förstlingsfrälsningen. Sker det, då faller ordet som en säd även i folkhjärtat till för-pingstligt folkbarnaskap.

Det jäser nu i hela världen såsom aldrig tillförne. De tu budens surdeg visar sin gudskraft; och den bringar även syndens, de två mot-budens, surdeg i en kraftigare och hemskare verksamhet än förut. Avgrundsdjuret vet, att dess "lilla tid" är nu mycket kort. Det går med dödsaningar och kämpar den vanvettiga kampen för livet. Och hela världen börjar ana, vad henne övergå skall.

Under allt detta går dock mänskligheten havande med tusenårsbarnet. Även hennes vildaste raseri mot Gud och hans Son äro innerst födslovåndor. I djupaste djupet av folkens och hela skapelsens bröst skriar rotbarnet efter "förlossning". Hela det tusenåriga riket bär mänskligheten rotvis i sitt hjärta, ja, hon har burit det där under hela sin mångtusenåriga lärotid. Innerst har hon ropat på liv, icke på död, på himmel, icke på helvete. Keruben ligger djupare än djuret. Icke ens hennes vidrigaste syndasmuts kan utplåna det medskapade behovet av de tusen årens kristall; icke ens hennes svartaste lidandesnatt utrota den medfödda blicken för en tusenårig dag.

Många av vår tids folkrörelser äro kraftiga yttringar av rotbarnet till tusenårsbarnet eller av rotmänskligheten till den tusenåriga pingstmänskligheten. Se här några exempel på sådana rotlivsrörelser:

Arbetarerörelsen

Denna rörelse är den kraftigaste av alla nutida folkrörelser. Och den är världsomfattande och världsskakande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Jo, det är rotmänniskan till tusenårsmänniskan. Här finna vi bland mycken förvändhet många djupa sanningar och höga ideal, som bliva förverkligade just i det tusenåriga riket. I djupaste djupet av arbetarnas hjärtan skriar rotbarnet efter den tusenåriga förlossningen.

Det är rotmänniskan, som här rör på sig, och det ofta med förtvivlans förfärande kraft. Varför? Jo, emedan hon står i fara att förgås. Här är Guds hand med.

Gudsbilden hos människan är lika dyrbar och har lika högt majestät hos alla. Men detta jämbördiga människovärde har trampats under fötterna. Och så har man trampat på Gud i hans bild. Men Gud låter icke i längden trampa ned sig.

Gud i arbetaren har kommit under krossande häl. Gud har blivit slav under jordens herrar. Gud i arbetaregestalt har fått samla rikedom åt de rika och själv svälta. Gud i arbetarebild har fått gå dragare för det tunga lasset och icke ens åtnjuta dragarens lott. Men snart skolen I, gudaplågare, få se med vem I haft att göra.

Miljoner människor hava blivit försatta *utanför* mänskligheten eller i en sådan ställning, som om de vore till blott för att passa upp på henne, *utan* att tillhöra henne eller *utan* att åtnjuta jämbördigt människovärde. Detta innebär en fruktansvärd fara för folkens förpingstliga rotliv och förhindra ankomsten av världens pingstdag. Ty för den kräves en "välberedelse" eller en "återupprättelse" lika väl som för den enskildes pingstdag.

Här ha vi arbetarerörelsens djupaste orsak. Den är visserligen till sitt innersta väsen, i stort sett, omedveten hos arbetarna själva. Men de bliva i sinom tid medvetna om den. Och i samma mån inträder deras rörelse i normala gängor.

Arbetarrörelsens djupaste orsak ligger nämligen i den förtrampade gudsbilden eller i föraktet för människovärdet, ett förakt, som på otaliga sätt förbittrat, förkvävt och fördärvat arbetarnas rotmänniska. Och just i detta fördärv har den gudlösa socialismen och den djävulska anarkismen fått sin bästa jordmån. Vem är det då, som har berett denna ypperliga jordmån? Jo, det är I, gudaplågare, slavägare och slavpinare. Vem har bragt socialism och anarkism över vårt land? Jo, det är I, som förbittrat, förkvävt och fördärvat arbetarnas rotmänniska.

Innerst är det alltså den förtrampade gudsbilden, som hos miljoner arbetare satt sig i rörelse för att rädda sin rotexistens till den tusenåriga pingstexistensen. Här inne är Gud med. Här inne ligger arbetarerörelsen i den "vita handen", som stadigt håller rotbarnet i sig för att i sinom tid utföda det såsom tusenårsbarnet. Och så är arbetarerörelsen i stort sett ett födslokval till liv, en väsentlig del av den stora världsfödslovåndan.

Man klagar över, att arbetarerörelsen i vårt land är mera elakartad än i andra länder. Ja, undra på det, då den aristokratiske översittareanden med sin oförskämda högnosighet och sin fräcka överklassaredryghet här varit och är värre än i många andra länder. Här behövas kraftiga nyp på nosen. Och dem får man.

Man har glömt det andra av de tu buden. Och nu får man under socialismens och anarkismens gissel inlära det. Också har arbetarrörelsen satt alla folk och alla kyrkor i rörelse för att utöva detsamma.

Och hela denna väldiga rörelse både nedifrån och uppifrån är innerst en kraftig yttring av rotbarnet till det tusenåriga pingstbarnet. Och denna rotlivsrörelse är den nödvändiga "välberedelsen" till pingst. Ty ett folk med avgrundsklyftor mellan samhällsklasser och mellan rikedom och fattigdom skall, såsom sådant, *aldrig* skåda sin pingstdag.*

* Till förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare återkomma vi i nästa kapitel.

Kvinnorörelsen

Även denna rörelse är världsomfattande. Och den kommer att bliva världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i kvinnorörelsen? Jo, det är rotkvinnan till den tusenåriga pingstkvinnan. Och varför rör hon på sig? Jo, för att rädda sin rotexistens till den tusenåriga pingst-existensen.

Är då denna kvinna i fara? Ja, det är hon; och det har hon varit sedan världens begynnelse. Ty kvinnan har i stort sett aldrig ägt sitt med mannen jämbördiga människovärde. Och det är detta hon nu *vill* och *måste* tilltvinga sig. Det är den goda roten och livsnerven i kvinnorörelsen. Även här, såsom i arbetarrörelsen, är det den förtrampade gudsbilden, som reser på sig. Och ingen makt i världen skall kunna hindra Gud från att stiga upp i gestalten av kvinnan.

Männen klaga över kvinnofördärvet. Men i allt kvinnofördärv har mannen mer än halva skulden. Ty hade männen varit män, så hade kvinnorna varit kvinnor. Och det går icke an att utan vidare vända om den saken, då ju mannen gör anspråk på att vara "kvinnans huvud och herre".

Men då kvinnans "huvud" är vildhuvud, och hennes "herre" är slavägare och slavpinare, då blottställes hon för sin farligaste frestelse: hon ser sig berövad sitt människovärde och vill förbanna sitt kön och sin skapare. Och på den vägen ha miljoner kvinnor mistat kvinnan. De omanliga männen gjorde dem till okvinnliga kvinnor.

Och vilket lidande, vilka suckar och kval under vildhuvudet och slavpinaren; och vilken förtvivlad ställning under män, som icke äro män! En Volga-flod av tårar har den förtryckta kvinnan gråtit sedan världens begynnelse.

Männen klaga, att kvinnorna urartat och blivit så emanciperade. Men säg så: "Det ha vi för det, att vi icke varit män." Vi hava varit blott *så kallade* män, som förbittrat, förkvävt och fördärvat kvinnan i kvinnan.

De omanliga männen gyckla och säga: "Kvinnorna äro nu så manliga, att de börja få skägg." Ja, undra på att kvinnorna få skägg, då männen äro skägglösa. Men gycklen lagom, dårar! Saken är allvarlig. I skolen nog få göra bekanskap med det där kvinnoskägget. Och det blir icke att leka med. Ty det ingår i Guds dom att genom "det svaga" besegra "det starka", som missbrukat sin makt.

Mannens omanliga drag träda fram överallt. Och det är denna omanlighet, som gör kvinnan okvinnlig. Hans onaturlighet gör henne onaturlig; hans fåfänga gör henne fåfäng; hans fladderaktighet gör henne fladdrig; hans låghet gör henne låg; hans ytlighet gör henne ytlig; hans liderlighet gör henne liderlig; han leker på otaliga sätt med kvinnoelden, tills den slår ut i en förhärjande brand, ja, till slut i en världsbrand, som så ödelägger kvinnan i kvinnan, att Antimaria kan träda fram och föda Laglöshetens människa, fördärvets man, i vilken all omanlighet från världens begynnelse når sin högsta höjd.

Många tidningar orda vitt och brett om bildning och samhällsförbättringar. Och på samma gång kunna de intaga försmädliga och ofta diktade notiser om kvinnornas "egendomligheter", fel och svagheter och roa sina läsare med slik busaktighet. Och detta gift få barnen insupa till omätligt samhällsfördärv. Ja, de s.k. männen äro väldiga samhällsförbättrare — i munnen och vid glaset.

Men kvinnan kommer att resa sig, och det så att det knakar i alla

samhällsbyggnader. Sitt förtrampade människovärde kommer hon att erövra. Och så långt hennes strid går ut på det, så långt har hon Gud på sin sida. Och på den sidan stå ock alla män, som äro män. Och då gör det detsamma, var alla "manliga neutra" stå.

Säkerligen stå kvinnorna, i stort sett, högre än männen i religiöst och moraliskt hänseende. Och därför är det nödvändigt, att de få sitt jämbördiga människovärde fullt erkänt och genomfört, så att de kunna göra den insats i världsutvecklingen, som tillkommer dem såsom *kvinnor*.

Det är en Guds skickelse, att kvinnan nu så energiskt tränger sig fram på alla områden. Ty därigenom kommer utvecklingen att gå *fort, fort* både i ont och i gott, och därvid först i det onda, nämligen under det 7:e världsriket. Den onda kvinnan har nämligen en större förmåga än mannen att lösa alla onda andemakter i människornas hjärtan och bringa dem i verksamhet. Och den goda kvinnan har en större förmåga än mannen att lösa alla goda andemakter och bringa dem i verksamhet. Ingen man kan så förmedla himmel eller avgrund som en kvinna. Därför kommer utvecklingens vagn att köra fort då kvinnan får vara med om tömmarna. Och så blir världspinan kort. Och det är ju gott. Men vilket ansvar, I kvinnor!

I den nutida kvinnorörelsen finns såsom i alla rotlivsrörelser mycket ont. Och detta onda består huvudsakligen däri, att kvinnan går utom sig själv, så att hon tappar bort kvinnan, som är det dyrbaraste ett folk äger, närmast evangelium. Det finns redan nu icke så få "kvinnliga neutra" med översitteri och uppnosighet och med många pjaskiga och löjliga krav på likställighet, som i grunden är "framförställighet". För dem har kvinnosaken sjunkit ned till en tarvlig maktfråga. De vilja råda över männen i stället för att råda dem. Sådant kommer aldrig att lyckas. Varje seger i den riktningen är i grunden ett nederlag. Och det är detta okvinnliga maktbegär, varigenom kvinnan ådragit sig någon del av det förtryck, som hon i alla tider fått utstå.

Nej, härska, du skapelsens drottning, med given och icke med stulen makt! Härsken, I kvinnor, med kvinnan, som är den ädlaste och starkaste makt på vår jord! Då gån I säkert till seger, ja, till en världsseger, som sopar bort edert mångtusenåriga förtryck och återgiver mannen åt mannen.

Och I förstlingskvinnor på Sions berg, i eder är kvinnan ett evangelium, ja, en livs levande andelag. Läggen edert vägledande och varnande ord i kvinnosaken. Men förbliven på berget och låten eder icke ryckas med i okvinnliga kvinnosaker.

Kvinnorörelsen går havande med rotkvinnan till den tusenåriga pingstkvinnan. Detta är denna världsrörelses innersta och djupaste hemlighet. Och i samma mån som kvinnorna bliva medvetna om denna hemlighet och om den enda väg de ha att gå för att kunna giva livet åt tusenårskvinnan, vilken väg och vilket liv äro "Andens lag", den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den eviga anden — i samma mån går deras rörelse i normala gängor.

Här, i denna "innersta och djupaste hemlighet" ligger kvinnorörelsen i "den vita handen". Och där ligger den säkert och ömt. Ty kvinnan är Guds ömmaste avbild. Åt henne har han överlämnat den lekamliga födelsens smärtsamma gärning. I hennes famn har han lagt hela släktet i dess späda och svaga år. Vid hennes bröst ha vi alla vilat. Hennes

outtröttliga armar ha burit oss alla. I hennes öga sågo vi för första gången vår himmel. Hon lärde oss att knäppa våra händer i bön. Och i den bönen mötte oss vår himmelske Fader. Hon lade oss i hans hand. Och den handen släpper aldrig det barn, som en moder lagt i densamma.

I kvinnan har Guds bild fått ett hårt öde. I henne har Gud blivit mest nedtrampad. Och därför är kvinnorörelsen en nödvändig beredelse till pingst. Ty ett folk med en förtrampad eller missriktad kvinna kan *aldrig* skåda sin pingstdag.

Fredsrörelsen

Även denna rörelse är världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till den tusenåriga pingstmänniskan, som är den tusenåriga fredsmänniskan.

Och varför rör hon på sig? Emedan hennes tillvaro såsom rotmänniska är hotad. Krig är omänsklighet. Redan vapenövningen, som går ut på att lära sig att döda, är fördärvlig för människan. Den binder folken i en rå ande. Där luktar starkt av vilddjuret på lägerplatserna. Kattbjörnen sitter triumferande i ögon, på tunga, i hand och i fot. Han trives särdeles gott under vapen.

Fredsvännerna säga "stopp!" till den djuriska och blodiga kommersen, som förgiftar folken och slukar deras svettdrypande slantar.

Hela kristenheten håller på att digna under rustningarnas börda, som årligen kräver miljarder kronor, under det att miljoner människor lida brist på det nödvändiga. Är det kristendom? Nej, det är den kristna världsskandalen, den stora skökoskandalen. Fru Jesabel Kattbjörn har alltid stått troget på makens sida och gör det ännu. I den kristna skökan ha fredsvännerna sin farligaste fiende, såsom hon också är det starkaste hindret för mänskligheten alla rot-livsrörelser. Hon fördärvar alla jordens folk, säger skriften.

Att vapenövning och krigföring äro ett fruktansvärt folkfördärv, som gör mänskligheten oemottaglig för världspingstens ande och under århundraden, ja, årtusenden förhindrar hans ankomst — den sanningen måste ut bland folken och genomsyra dem och sätta dem i rörelse emot detta onda. Det måste bliva ett oemotståndligt världsbehov av att få världsfred, ett skriande världsrop på krigens avskaffande, innan de kunna avskaffas. Frids- och fredsordets säd måste kastas ut i hela världen och växa upp till en fredsrörelse, som sopar hela jorden ren från krigsgudens mångtusenåriga folkfördärv. Och så kommer det att gå. Och *så* väldigt är edert verk, så högt edert mål, I ädla fredsvänner kring hela jordens rund.

Krig är ett ont, om också tyvärr ännu någon gång ett s.k. nödvändigt ont. Men dess totala utrotande, och det snarast möjligt, är det mål, som aldrig får lämnas ur sikte.

Fredsrörelsen ligger innerst i den "vita handen", som kommer att föra densamma till seger. Men för att utföda mänskligheten ur den råe, inbitne och segslitne krigareanden behövs det måhända så fasansfulla krig, att hon äntligen en gång får nog av detta onda och går till smedjan med vapnen och gör plogbillar av dem. Huru som helst — det kommer en tid, då hon går dit med dem och sjunger ett världsomfattande halleluja över krigsgudens död.

Fredsrörelsen går alltså havande med rotmänniskan till den tusenåriga fredsmänniskan. Dess arbete och kamp äro födslovåndor, en sida i den stora världsfödslovåndan. Den är sålunda en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett vapenövande, rustande och krigande folk skall såsom sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde slagskämpen får såsom sådan skåda *sin* pingstdag.

Nykterhetsrörelsen

Den är ock världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till världspingstmänniskan, som är den tusenåriga nykterhetsmänniskan.

Dryckenskapen är en av hennes farligaste fiender. Det är detta hon insett. Hennes tillvaro som rotmänniska är hotad. Därför har hon rest sig till en världskamp mot sin mördare. Och ve alla dem, som motarbeta denna rörelse, där den rör sig i rätta gängor. Och den överhet av vad namn den än må vara, som går krögarnas ärenden emot folkets nykterhets vilja, den bör drivas bort. Folket sitter inne med lovliga medel därtill. Och ve det folk, som icke brukar sin makt mot sina dödsfiender. Överheten har länge nog försummat sin vakthållning. Folket är fördärvat av lagtillåten sprit. Och ännu får kung Alkohols helvetesflod översvämma landet.

Dryckenskapen försänker folken i en djurisk försoffning, som omöjliggör deras rotlivsberedelse och förhindrar uppgången av världspingstens dag. Försupna släkten måste dö ut och andra träda fram, som kunna taga rotlivsuppgiften om hand.

Mänsklighetens alla synder draga sina följder långt bortom döden. Och icke minst superiets synd. Alkoholen avsätter sina årsringar icke blott i den kropp, som lägges i graven, utan även i den andelekamen, som tages med inpå andra sidan. Och dessa årsringar vika blott för dödsrikets eld.

Så kastas de försupna släktena in i dessa eldsregioner till rättvist straff och till förbättring om möjligt. Så försvåras och förlänges folkens utveckling i jordens hjärta och försenas deras pingstdag.

Skada, att nykterhetsrörelsen på många ställen kommit i händerna på det gudlösa och antikristiska djuret. Därmed är dess insats i rotlivsberedelsen förfelad. Man utdriver en demon, men insätter sju värre i stället.

Men det finns stora områden i nykterhetsrörelsen, som i sitt hjärta bära rotbarnet till den tusenåriga nykterhetsmänniskan. Och så långt ligger denna rörelse i den "vita handen", som kommer att föra den till seger. Edert arbete och eder kamp, I ädla nykterhetsvänner kring hela jordens rund, äro en sida i den stora världsfödslovåndan.

Och så är nykterhetsrörelsen en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett suparefolk skall såsom sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde suparen raglar sig in genom pingstporten.

Folkbildningsrörelsen

Den är ock världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är

rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är den sant bildade människan.

Varför rör hon på sig? Emedan hon inser, att okunnighet, råhet och förvildning äro fiender, som omöjliggöra hennes rotlivsberedelse. Här såsom i alla rotlivsrörelser är det innerst gudsbilden, som satt sig i rörelse. Det är Gud i människan, som reser på sig, fastän många till en tid icke äro medvetna därom.

Här arbetas nu i hela världen på att bibringa folkmassorna kunskaper, upplysning och hyfsning, så att gudsbilden kan träda fram ur sitt mångtusenåriga mörker och obildade tillstånd. Det är till största delen s.k. världsliga kunskaper, som här bibringas. Och på dem ligger större vikt än mången tror. Ty i tider som nu stunda, äro de alldeles nödvändiga. Utan dem kan gudsbilden icke röra sig rätt i det mångsidiga och invecklade världsliv, som vi nu gå till mötes. Här kräves icke blott fromhet, utan en fromhet med vakna och utvecklade natursinnen, som äro Guds dyrbara gåvor. I annat fall intrasslar sig fromheten ideligen i farliga missgrepp och försjunker i en efterblivenhet, som omöjliggör den tidsenliga insatsen i världsutvecklingen, vilken Gud oeftergivligen kräver.

Men i denna såsom i alla rotlivsrörelser ligger vilddjuret med och arbetar på "välberedelsen" till *sin* "världspingst", som är kraft-beklädningen från avgrunden under det sjunde världsriket. Och särskilt vill det vara med i folkbildningsrörelsen och utså sin säd, som är motlagen till "Andens lag", motbuden till "de tu buden". Och redan har det antikristiska sjunderiksdjuret trängt in i skolorna och föreläsnings-verket på ett förfärande sätt. Ja, detta vidriga avgrundsdjur sitter på flera professorsstolar i vårt land. Och många lärare och kringresande föreläsare äro fullblodiga antikrister, som innerst syfta på att undervisa i antikristendom. De äro folkets vampyrer, djävulska blodsugare. Och detta vilddjur kommer att i det antikristiska världsriket, i stort sett, slå under sig folkbildningsrörelsen. Men dess tid blir kort. Den sjunde konungen "skall icke länge förbliva" (Upp 17:10).

Inför denna framträngande antikristendom stå många ädla lärare och lärarinnor hart när förtvivlade, då all deras möda och alla deras böner synas fruktlösa.

Men I behöven alldeles icke taga saken så hårt. Keruben ligger djupare än vilddjuret. Edert utsäde når ned till ett djup, dit djuret icke når med sitt. Och där tages det om hand av den "vita handen", som i sinom tid låter det spira upp, om också icke förr än i "jordens hjärta". Vilddjurets segrar äro blott skenbara. I innersta grunden står det på eder sida. Det kommer en dag, då det till sin gränslösa harm får se sig hava varit eder medarbetare. Ur det 7:e världsrikets avgrundsdjup uppstiga tusenårsrikets himmelshöjder. Detta djup är världens "sjunderomarehåla". Undra då på, att världens synd nu börjar bliva "övermåttan syndig"! Den vägen måste hon gå, alldeles som den enskilda människan. Synden måste flöda över alla världens bräddar, så att denna arma värld blir förskräckt för densamma och vänder sig till Gud om hjälp, innan nåden kan flöda in och skölja bort hennes synd. Med detta förskräckliga världsöde och med denna världsfrälsningsväg skola vi göra oss förtrogna. Då stråla ljus och hopp oss tillmötes tvärt igenom de mörkaste moln.

Folkbildningens män och kvinnor hava i sanning en dryg andel i

världsfödelsens smärta. Men barnet skall födas. Det sörjer den store förlossaren för. Och på moderssorg följer modersglädje, då ingen kommer sin bedrövelse ihåg. Skåden alltid utöver det närvarande. Det finns ett härligt ”där framom", som aldrig får glömmas. I varje ve på vår jord ligger fröet till himmelens väl.

Den sanna folkbildningen är av Gud. Och den är en nödvändig beredelse till världens pingst. Ty ett okunnigt, rått och ohyfsat busfolk skall såsom sådant *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilde busen får, såsom sådan, skåda *sin*.

Djurskyddsrörelsen

Den är ock världsomfattande och blir världsomdanande.

Vad är det då *innerst*, som rör sig i denna rörelse? Det är rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är jordens fulländade djurvän.

Och varför rör hon på sig? Emedan hon känner sitt djupa ansvar vid djurens behandling och den djupa skada hon lider genom deras misshandling.

Djur (och växter) äro våra medarvingar till de tusen årens och de otaliga evigheternas härliga frihet (Rom 8:21). De äro våra "syskon", utgångna ur samma skaparehand som vi. Släktbandet mellan oss och dem är olösligt. Vi kunna icke leva på den gamla jorden *utan* dem, icke heller på den nya jorden *utan* dem. I Adams och Evas paradis voro de med. I alla tre paradisen äro de med. Intet paradis utan dem.

Men de äro de svagare. Med bönfallande ögon se de upp till människan såsom sin herre. Men människorna hava alltid visat sina sämsta sidor mot just de svaga. Så mannen mot kvinnan; så arbetsgivaren mot arbetaren; så den rike mot den fattige; och så människorna mot djuren.

Vem hörde alla de suckar, som uppstigit ur djurens hjärtan; vem vägde alla de kval, som de utstått under råa människors händer? Jo, det gjorde deras Fader i himmelen; och de gör han alltjämt. Och han låter människan förr eller senare sucka alla de suckar, som hon frampressat ur djurens bröst, och lida alla de kval, som hon tillfogat dem. En flod av förbannelse vältrar sig fram över mänskligheten för hennes oförståndiga och obarmhärtiga behandling av djuren.

Egennyttans och icke kärlekens synpunkt är rådande vid människans förhållande till djur och växter. Och därför låder förbannelse vid den vunna slanten.

Berömda män hava sagt: "Det sätt, varpå ett folk behandlar sina medskapade varelser, är bästa måttstocken på dess bildning." Mät vårt folk med detta mått, och du skall få se, att det står på långt när icke så högt, som man skriker till. Svenskarna i stort sett äro "vilddjuret" även de. Det ser man tydligt på deras djuriska förhållande till djuren.

Djurplågaren är ett tvåbent vilddjur.

Djurskyddsrörelsen har större betydelse än de flesta tro. Den förfärande djuriskhet, den fasansfulla råhet och förvildning, som nu flödar fram ur vårt folk, hava till en stor del sin grund i århundradens grymhet mot våra medskapade varelser. Människan stiger eller sjunker i moraliskt människovärde allt efter sitt förhållande till det svaga och värnlösa. Också dömes hon på den yttersta dagen just efter denna grundlag. Folket behöver väckas upp över de ödesdigra följderna av

dess förhållande till djuren. Statsskökan har tegat och tiger. Ty hon har aldrig hunnit med mer än att stå vakt kring den förfalskade och budlösa "klenoden".

Men många ädla män och kvinnor kring hela jordens rund och icke minst i vårt land hava rest sig till en världskamp mot eländet och för att skaffa rättvisa åt otaliga miljoner rättslösa varelser och såmedelst höja folken ur deras djuriska försoffning. Och de ha redan nått förvånande resultat.

Djurvännerna ha en dryg andel i världsfödelsens kamp och vånda. Ty det gäller att till människor omskapa "djur", som vilja ingenting hellre än att få vara djur emot djuren. Men saken ligger i den "vita handen", som alltid är de svagas stöd, de värnlösas skydd och de misshandlades hämnare. Och hon skall förvisso föra djurskyddets sak till seger, ty den är hennes egen sak.

Djurskyddsrörelsen är en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty ett djurplågande folk skall, såsom sådant, *aldrig* skåda sin pingstdag, lika litet som den enskilda djurplågaren får, såsom sådan, skåda *sin*.

Den vetenskapliga kulturrörelsen

Denna rörelse försiggår inom de lärdes krets och omfattar alla vetenskaper. Den är alltså i egentlig mening icke en "folkrörelse". Men den äger och uppdagar stora och viktiga sanningar, som äro nödvändiga för folkens liv och utveckling, och som alltså måste, på sina områden, vara stödjande och ledande för alla goda folkrörelser.

Och det, som *innerst* rör sig även i denna rörelse, är rotmänniskan till världspingstmänniskan, vilken är den vetenskapliga kulturmänniskan. Och varför rör hon på sig? Emedan hon har ett medskapat behov av en rätt och sann kunskap om allt i himmel, på jord och i avgrund. All verklig vetenskap är av Gud. Och alla människor, som hava sanningen kär, skola så småningom få sann kunskap om allt, ja, om allt.

I vår tid försiggår ett väldigt vetenskapligt arbete på alla områden. Sanningar träda i dagen, vilka bebåda världens annalkande pingstdag och kraftigt röja väg för densamma. De vetenskapliga resultaten äro förvånansvärda och komma att bliva det i en grad, som ingen nu kan ana. Naturkrafter skola upptäckas och uppfinningar göras, som skola slå världen med häpnad, och vid vilka Herrens heliga skola knäppa sina händer och böja sina knän i tillbedjan, tack och lov inför all världens och alla krafters skapare och Herre.

Allt sådant skall komma folken till godo, för att de må kunna fullgöra sin rotlivsuppgift och pingstberedelse. Vi se redan nu, vilken välsignad betydelse t.ex. järnvägar och telefoner hava för det goda på jorden. Ingen av Herrens heliga reser på en järnväg utan att tacka Gud för densamma. I tusenårsriket göra alla resande det. Och därmed är det slut med alla järnvägsolyckor. — Ingen av de heliga åker i automobil eller spårvagn utan att tacka Gud för den nye "hästen". I tusenårsriket göra *alla* det. Där kör ingen omkull, och ingen kör på den andre. — Ingen förstlingsmänniska begagnar en telefon utan att tänka på vilken omätlig gåva Gud givit oss i den. Ingen ser elektricitetens väldiga kraft till människors väl utan att tänka på alla krafters källa i den tredje himmelen. Ingen separerar mjölk utan att tacka Gud för separatorn. Och så vidare. Ja, hela jorden är full av Herrens härlighet. Vår värld är en

himmelshög pyramid av gott på gott från den **Gode**.

Men i den vetenskapliga kulturrörelsen är naturligtvis vilddjuret med och använder vetenskapen och alla dess resultat för sin världsutveckling och "pingstberedelse".

Och lägg märke till huru ivriga de antikristiska "vetenskapsmännen" nu äro att få bort kristendomen eller att åtminstone stöpa om den, så att den blir ofarlig för djuret. Ja, de ha icke tid att allsidigt tänka ut sina tankar, såsom alla verkliga vetenskapsmän göra, utan de ränna genast i väg med omogna funderingar och pojkaktiga hugskott såsom "vetenskapliga resultat och säkra bevis". Vadan denna blinda iver och löjliga brådska just nu? Jo, innerst äro de yttringar av Satans vredesfeber på grund av hans korta tid (Upp 12:12). Och denna feber stegras till det yttersta av en syn i himlarymderna vid början av det 7:e världsriket. Avgrundsdjuret ser nämligen "Konungars konung och herrars herre" i spetsen för det vita rytteriet rycka jorden allt närmare och närmare (Upp 19:11–16). Denna himmelska härskara se ock Herrens heliga i anden just i våra dagar. Det strålar av vitt och blixtrar av svärd ända ned i lufthimmeln. Hon ökar farten för varje dag. Hon skall i rätt stund rycka in på jorden, besätta Harmageddon och bistå sina bröder och systrar i striden mot det antikristiska vilddjuret. — (O, I Herrens heliga! Huru tryggt att strida i kretsen av otaliga syskon från ovan, anförda av Konungars konung! Huru ljuvt att dö i dessa starka armar!)

Det är denna härliga syn, som är så fasansfull för avgrundsdjuret, vilket håller till i lufthimmelen och där har det vita rytteriet med dragna vapen inpå sig. Därav dess feber, brådska och nervositet, vilket allt sprider sig till dess antikristiska "profeter och apostlar" på jorden.

Men därför att vetenskapen missbrukas, skall den icke förkastas eller föraktas. Den är en nödvändig beredelse till världspingsten. Ty i det tusenåriga riket måste mänskligheten i alla avseenden stå på höjden av vetenskaplig kultur. Utan sådan kultur blir intet tusenårigt rike av. Ja, om t.ex. telefon eller något dylikt snabbt meddelelsemedel saknades där, så kunde icke det goda bliva den världsomfattande och världsbehärskande makt, som det då skall bliva. Ty det onda är i detta rike icke utrotat från jorden. Det finns ännu till i varje människohjärta såsom möjlighet och frestelse, om också icke frestelsen där ledes och skarpes av frestaren, som ligger innelåst och bunden i avgrunden. Också kommer det onda att mot slutet av de tusen åren åter spira upp och göra sig gällande i förfärande omfattning och grad (Upp 20:7–10). Det visar, att det länge har glött under askan.

Den sanna vetenskapen är av Gud. Och den har en dryg andel i den stora världsfödslovåndan. Ja, den verkliga vetenskapsmannen kommer icke ett steg utan födslokval. Alla de härliga ting, som vetenskapen skänkt oss, äro *smärtebarn*. Och ingen av Herrens heliga får glömma att innesluta alla gudasända vetenskapsmän i sina böner.

Vi ha nu påvisat några folkrörelser, som äro rotlivsberedelser till världspingsten. Men de angivna äro förvisso icke alla; utan sådana rörelser finnas i hundratal, ja, kanske i tusental, om också många av dem icke äro så världsomfattande som de uppräknade. Och alla dessa

folkrörelser, både stora och små, äro rotlivsberedelser, nämligen så långt de arbeta på människors förädling och lyftning eller på deras utfödelse ur djuret.

Tusentals människor förakta dessa folkrörelser, emedan de icke äro "andliga rörelser". Men de äro förvisso mycket mer andliga än många av vår tids "andliga rörelser". Ty det som innerst sätter dem i rörelse är den världsfamnande och världsruvande tubudsanden med slaktmärket. Det är han, som besått dem med de tu budens rotevangelium till pingstevangeliet, om också denna säd, såsom ofta på rotlivsstadiet, ligger dold under frodigt ogräs. Så t.ex. i arbetarerörelsen. Där jäser och sjuder en förfärande bitterhet och råhet. Men detta är ofta blott slaggsinnet. Därunder ligger ett guldsinne, ett tubudssinne, som blivit gränslöst sårat genom den tubudslöshet, med vilken arbetarna ofta blivit behandlade, då t.ex. överheten icke sörjer för att det finns arbete att få, utan lämnar många tusen människor åt arbetslöshet, nöd och elände. Och samtidigt få dessa hungrande skaror åse ett överflöd och en lyx, som är en långt större råhet än arbetarnas, ty den är en djävulsk stöld av de fattigas mantel och bröd (Kap 8, sid. 57 f.). Vad är det då innerst, som jäser hos arbetarna? Jo, det är ofta ett gränslöst sårat, ett djuriskt tyranniserat rättsinne. Det är deras besådda rotmänniska, som reser sig mot eländet.

Men tusentals "andliga" kunna icke se någon tubudssådd av Gud i folkrörelserna. Ty de hava ett helt annat evangelium än "Andens lag"; och därför äro de innerst laglösa; och därmed äro de blinda för den eviga tubudslag, som rör sig i dessa rörelser. Och de känna icke till någon rotlivsberedelse varken hos folken eller hos den enskilde. Ty med några flyktiga känslor äro de "Guds barn" utan både rotliv och pingstliv. Och så äro de "andliga", ja, andliga utan tubudsanden, som är den enda gestalt, i vilken Guds och Kristi ande finnes till i tid och evighet.

Folkrörelserna hålla sig i stort sett utanför den allmänt gängse skökokristendomen. Och däri göra de rätt. Ty den har blott skenet av kristendom. Den är skökoskandalen, den stora världsskandalen "i Guds namn". Och den gjorde dessa rörelser till skandalrörelser, om den finge hand om dem. Ty den lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", där den aldrig ligger, och komme alltså att kväva folkrörelsernas innersta liv, som är "Andens lag" i frö- och rotlivs-gestalt.

Det finns i folkrörelserna många tusen ädla människor, som känna en djup avsky för denna skandalkristendom. Och det är helt naturligt, ty deras skarpa sanningssinne säger dem, att blott i den subjektiverade tubudslagen ligger den personliga frälsningen. Men denna frälsning möta de icke i den allmänt gängse namn- och halvkristendomen. De förnimma icke den galileiska fläkten, det allena saliggörande budevangliet i Andens och kraftens bevisning från "Saligheternas berg", utan ett budlöst evangelium, som tager Kristi budevangelium på släp till en budlös utanför-frälsning. Och för en sådan frälsning betacka de sig. De äro innerst och i grunden för mycket evangeliska för att kunna bliva skenevangeliska, för mycket kristna för att kunna bliva skandal-kristna.

Huru böra nu förstlingarna bland alla folk förhålla sig till dessa

folkrörelser? Jo, de skola ostraffligt handhava all världens central-rörelse, som är den smyrnensiska andelagsrörelsen. Och den handhaves på det sättet att de i liv och lära beså folkrörelserna med den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens tubudssäd. Då gror denna säd till förstlingsfrälsning hos några och till rotlivsberedelse för världspingsten hos andra. Och vidare skall varje förstlingsmänniska understödja dessa rörelser i deras goda strävanden, *så* långt och på *det* sätt, som hon finner vara förenligt med hennes förstlingsskap. Och slutligen skall hon orubbligt hålla sig utanför den grövre eller finare slagg- och djurande, som finns mer eller mindre i dessa rörelser. Här hava många låtit sig ryckas med och därmed förlorat sitt förstlingsskap och sjunkit ned i det sekunda, där glidningen går fort ned i det under-sekunda. Förstlingsskapet framför allt! Ty det är i detta tidsskede dyrbarast för Gud. *Utan fulltalig förstlingsskara intet tusenårsrike.* Ty det är denna skara, som med den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspira skall genomdriva folkfrälsningen. Utan henne ingen folkfrälsning.

Och då skökans herravälde över folken slutat genom hennes uppbränning i konungaelden, då beklädas förstlingarna kring hela jordens rund med det "glänsande och rena **byssus**", som är de heligas "*rättfärdigheter*" (enligt grundtexten), det är, "Jesu gärningar" i apostolisk ande och kraft (Upp 19:8).* Därmed äro de rustade för striden på Harmageddon och för den apostoliska sjunderiksmissionen. Och så uppstår en kristen centralrörelse, i vilken "Andens lag" åter kommer till sin rätt, en "byssus-rörelse", i vilken allt är "Jesu gärningar", men som hittills varit undanträngd och förlamad av skökans "purpur och scharlakan". Och i denna centralrörelse komma alla goda folkrörelser att få sitt centrum. Här stå de inför en överjordisk verklighet med "Andens och kraftens bevisning", inför ett faktum av "glänsande renhet" och kraft, som de blott rotvis äga i sig, men som nu kommer till en allt högre och renare utveckling. Och nu förena sig alla goda krafter på hela vår jord till en världsrörelse, som, understödd av det vita rytteriet, genomdriver folkens rotlivsberedelse till frälsning på världens pingstdag, då "Andens lag" förbundsmässigt lägges i mänsklighetens hjärta och skrives i hennes sinne.

B

Mänsklighetens utfödelsetid**

Vi ha nu talat om mänsklighetens lärotid. Och att hon därunder lärt någonting, det visa i synnerhet hennes kraftiga folkrörelser. De äro folksinnesändringens gärningar eller frukter, som rädda folkträdet från rothuggning, likasom den enskilda rotmänniskan räddas därifrån blott genom sinnesändringens för-pingstliga gärningsfrukt (Luk 3:7-14). Och så se vi, att här rör sig i vår tid mycket gott vid sidan av mycket ont. Ja, här rör sig rotvis allt gott, som kommer att finnas i det tusenåriga riket.

---

* Byssos (i grundtexten) var forntidens "finaste bomull, varav gjordes de finaste och yppigaste kläder" (se Melanders lexikon).

** Vi påminna återigen om, att vi förutsätta vårt 7:e kapitel såsom känt. I annat fall är det omöjligt att begripa vad vi här blott antydningsvis komma att framkasta.

Mänsklighetens utfödelsetid har tre skeden i likhet med den enskilda människans, nämligen "skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden". Och alla tre falla inom det 7:e världsriket. Alltså:

a

Mänsklighetens skräckvecka

Här ha vi "stöten, sållet, sållfaran och de två händerna". Lammet i gestalten av förstlingsskaran på Sions berg ställer sig i vägen för den självviska mänskligheten, som utan död från djuret vill göra sig ett "tusenårigt rike". På detta bergfasta Stötestenslamm stöter hon sig och blir "stött"; vilddjuret rusar upp; antikristendomen stiger till sin högsta höjd genom utrotningskriget mot Lammet och dess heliga (Upp 17:14). Därmed faller hon i världssållet, där den allsmäktige Guden på sin "stora dag" bryter ned henne genom de förfärande domar, som äro de sju vredesskålarnas slutakter. Men "den vita handen" håller rotmänskligheten till pingstmänskligheten stadigt i sig och utföder henne ur vilddjuret. Härom mer i vårt tionde och tolfte kapitel.

b

Mänsklighetens upprättelsetid

Folkens konung förer med mild hand den förkrossade mänskligheten ut ur hennes världsruiner. Hon ruvas i "40 dagar" av världsförsoningens tubudsande, som "lösföder" henne från djuret och inföder henne i sig till rotmässig uppståndelse eller upprättelse. Hon "restaureras, repareras och renoveras". Det första skapelsebeståndet återställes. Världsomvändelsen griper igenom. Elias bringar allt i lag igen. — Och allt detta utför Lammet genom de tolv gånger tolv tusen lammen, vilka även då, när de sönderrivas av vilddjuret, slå sina armar kring hela rotmänskligheten. De lida, blöda och dö med mänskligheten i sin famn. De rycka henne ur vilddjurets klor, i den eviga kärlekens allsmäktiga kraft. Det är den centrala "byssus-rörelsen", med vilken alla goda rörelser samverka. Det är "Jesu gärningar".

c

Mänsklighetens valtid

På valplanet ställes hon i "10 dagar". I den framhärdande kampen om att inkomma genom den trånga världsporten till världspingsten fullbordas "lösfödelsen". Alla folk ha nu försökt sina egna frälsningsvägar. Ingen av dem ledde till målet. Ingen förstabudslös vetenskap och kultur gav räddning. Synden växte mänskligheten över huvudet. Man stod redlös i sin "sjunderomarehåla". Ingen hjälp på jorden. Nu äntligen ser hon det. Och nu ligger hon på knä inför folkens konung och anropar honom om den utlovade anden, kraftbeklädningen från höjden.

Ja, se där ligger denna mänsklighet, som förut var så stolt och fräck. Hon ligger där makt- och kraftlös i sig själv och därmed "välberedd" till sin andra födelse. Och nu flammar i öster en morgon; pingstdagens sol går upp; går upp med den stora dag, som alla Adams barn, trots all sin förvillelse, dock innerst anat och sökt; går upp med "det rike utan like",

där Kristus är konung i tusen år.

Så uppkommer det tusenåriga riket. Det kommer icke som ett tvingande maktspråk från höjden, ty det är ju ett kärlekens rike, som måste fritt begäras och väljas. I annat fall bleve det ju ett rike av slavar. Icke heller sänker det sig ned som en luftballong till jorden *utan* någon anknytning vid henne. Nej, det växer fram under en förpingstlig skolgång, alldeles som de etthundratjugos pingstrike gjorde. Tusenårsriket är ett barn, som uppkommer genom avlelse, havandeskap och födelse såsom alla barn. Eller: det är en organisk livsutveckling från frö till frukt, vilken organiska utveckling Herren så ofta och starkt betonade (Matt 13:1–32; Mark 4:26–29). Eller: det kommer på surdegens väg (Matt 13:33).

Och beträffande utfödelsetidens trenne skeden så skola vi tänka oss dem såsom tidrymder, vilkas längd ingen människa kan beräkna. Blott det veta vi, att "när den sjunde kommer, skall han icke länge förbliva". Det antikristiska världsrikets skräcktid skall alltså snart taga slut. Dock må vi märka, att profetians "snart" icke är ett "snart" i vår vanliga mening.

Och vi få icke tänka oss dessa skeden såsom framträdande blott en gång och i oavbruten följd. Redan under lärotiden föras folken in i skräckveckoeldar med åtföljande upprättelsetider, såsom vi ju se. Och den avgörande "skräckveckan" kommer säkerligen att fördela sig på flera skräcktider med mellanliggande upprättelse och hugsvalelsetider. Ävenså är det troligt, att folken eller åtminstone många av dem gång på gång kastas tillbaka från valplanet ned i straffläxeskolor, innan de helt mottaga "Andens lag" eller sälja allt för skatten och pärlan eller låta Gud vara **Allt** och **En** och heta **Ett**. Så går det ofta med den enskilda människan, och så kommer det säkerligen att gå med många folk.

Och även mänskligheten pingstdag skola vi tänka oss såsom en tidrymd, vilken fortgår ända tills hela mänskligheten är pingstfödd. Ty vi få icke tro, att alla folk bliva samtidigt färdiga med sin rotlivsberedelse. Något blir det första. Och det blir judafolket. Ty detta är i folkutkorelsen bestämt till rotfolket för alla jordens folk (Rom 11:13–18). Det måste alltså först frälsas. Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Och de folk, som försumma sin rotlivsberedelse och därmed förhindra mänskligheten fulla pingstfödelse, komma givetvis att tagas om hand av de pingstfödda folken och krossas av underkonungarnas järnspira. Och det kan hända, att ett sådant slarvfolk måste krossas så hårt, att det endast med stor manspillan uppnår sin pingst. Ja, det kan hända, att ett sådant folk till större delen aldrig blir någonting mer än ett halvdött folk, eller ett missfosterfolk, som måste förvisas till "jordens fyra hörn", det är, få sin plats vid jordens "utkanter", där det giver upphov till "Gog och Magog", som bliva det tusenåriga rikets oförbätterliga "tattarefolk" (Upp 20:7–9). Få se, om vårt svenska folk, som gentemot sina många syndafiender visar sig vara en riktig kruka, skall bliva en lerkruka, som måste krossas av järnspiran och stå under densamma i tusen år långt bort i en avkrok såsom ett oförbätterligt slödder- och packfolk. *Nej*, det får, så sant oss Gud hjälpe till liv och själ, *aldrig* ske.

Så kan det ock hända, att sedan mänskligheten fått sitt pingstdop,

något eller några folk börja slarva och glida ut ur pingstanden, såsom det stundom sker med den enskilda pingstmänniskan. Sådana glidarefolk måste då ställas under järnspirans tukt till förnyad pingstdag.

Vidare få vi tänka oss, att de pingstfödda folken tid efter annan få genomgå järnspireskeden till förnyade och fördjupade pingstdagar i enlighet med denna lag: "*Den gren, som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt*". Den lagen tillämpas på den enskilda människan i form av fördjupad bottenskola till fördjupad pingstande (Kap 7, sid. 31 f.).

Vi ha nu talat om det tusenåriga rikets uppkomst.* Det uppkommer efter väsentligen samma lagar som pingstriket hos den enskilde lärjungen. Världsfödelsen och den enskildes födelse betecknas i grundtexten med samma ord** (Matt 19:28; Tit 3:5).

Och då inse vi lätt, att detta rike icke är så nära förestående, som många tro. Rotlivsberedelsen är förvisso icke färdig ännu. Här är mycket, som skall ske, innan världens pingstdag går upp. Den stora skökan skall uppbrännas och därmed det sjätte världsriket taga slut. Därpå kommer det sjunde. Väldiga världsdomar med åtföljande hugsvalelser måste gå fram över mänskligheten, innan hon kryper ned på knä inför folkens konung och ber om frälsning av nåd. Detta går icke i en handvändning. Det förstår var och en, som känner människohjärtat. Men likasom skökan har slarvat bort den enskildes förpingstliga skola, så har hon ock slarvat bort folkens. Hon "födes" naturligtvis utan både avlelse och havandeskap. Man snurrar runt på klacken och säger: "Så lätt går det att bliva frälst" (Kap 7, sid. 35). Och så tror man också, att tusenårsriket kommer som en snurrning på klacken.

Det tusenåriga riket står förvisso icke så alldeles för dörren. Men vi kunna när som helst få bevittna underbara tecken och förfärande världsskakningar jämte fasansfulla naturrevolutioner och djupt ingripande rubbningar i tingens vanliga gång. Men sådant tyder blott på, att mot-födelsen från nedan skrider fort och att det vita rytteriet hastigt närmar sig jorden samt att den avgörande världsstriden mellan antikristisk otro och kristen tro nalkas med stora steg. Tiden är fruktansvärt allvarlig och blir det alltmer för varje dag.

Men å andra sidan skola vi icke gå till en motsatt ytterlighet och förlägga detta rike i ett "gränslöst fjärran". Ty likasom den enskilda människans rotlivsberedelse kan länge försiggå i det fördolda och plötsligen träda fram i pingstfödelse, så kan ock folkens rotlivsberedelse delvis framgå i det fördolda och vara längre hunnen än vi kunna se. Och när folkfrälsningens tid är inne, då gjutes den utlovade anden såsom **folk-ande**, vilken välver sig över land och rike som en värmebölja och pånyttföder hundratusenden, ja, miljoner människor på en enda dag.*

---

* Detta ämne är vidsträckt, ja omätligt; och vår framställning därom är blott, som vi sade, "ett par ord".

** Paliggenesia.

* Tänk på en väldig värmebölja, som under sommaren griper större delen av jorden, och du har en bild, som säger dig mer än många ord, ehuru den såsom alla bilder är "haltande".

Det tusenåriga rikets ankomst ligger till en väsentlig del i människornas händer. Märken alltså, I förstlingar och alla I ädla människor inom och utom alla goda folkrörelser, ja, I höga Sokrates-andar och hövitsmanslikar[**], bland vilka det finnes många tusen, som en gång skola fatta järnspiran — märken, I alla, att I kunnen påskynda det tusenåriga rikets ankomst genom kraftiga insatser i förstlingsfrälsningen och i folkets rotlivsberedelse.

Men märken, alla I andra och i synnerhet I "klacksnurrare" och I "uträknare", som stån och gapen i vädret efter detta rike såsom omedelbart förestående — märken, att det är I, som motarbeten och försenen dess ankomst.

V

Sardes

Och skriv till församlingens ängel i Sardes:

"Detta säger han, som har de sju Guds andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död. Bliv vaken och styrk det övriga, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud. Tänk på, huru du undfick ordet och hörde det, och tag vara därpå och ändra ditt sinne. Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma som en tjuv, och du skall icke veta, vilken stund jag kommer över dig.

Men du har några få namn i Sardes, som icke hava besmittat sina kläder, och de skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga därtill.

Den som övervinner, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag skall icke utplåna hans namn ur livets bok, och jag skall bekänna hans namn inför min fader och inför hans änglar. Den som har öra, han höre vad anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Sardes? Blott ett: gärningarna. Det se vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus "de första gärningarna" eller pingstdagsgärningarna, som äro den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Sardes? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Sardes? Han fann en under-sekunda församling och i den en liten prima grupp. Alltså:

[**] Matt. 8:5–13

A

Det under-sekunda Sardes

Detta stora Sardes beskriver Herren så: "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död." Ett förskräckligt betyg!

Alltså fann Herren gärningar i Sardes. Ty så säger han: "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död." Vilka voro då de gärningar han fann? Jo, dessa: "du har det namnet om dig, att du lever, men du är död."

Hur mycket inlägger han då i det ordet gärningar? Jo, märk: *hela livet*, både det inre och det yttre, både stamlivet eller stamgärningen och fruktlivet eller fruktgärningarna. Och just så mycket inlägger han i ordet "gärningar" i alla breven, nämligen hela livet antingen såsom ett prima liv, t.ex. i Smyrna, eller såsom ett sekunda liv, t.ex. i Efesus, eller såsom ett under-sekunda liv, t.ex. här i Sardes. De gärningar han fann här i Sardes voro alltså otrons sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar, alltså döda gärningar, men under "namn" av levande. De voro helt och hållet förstabudslösa, livlösa, under-sekunda, odugliga.

Denna församling hade namnet om sig, att den levde. Den gick alltså och gällde bland andra församlingar för att vara en verkligt kristen församling. Här fanns sålunda fullt upp av predikande och hörande, bedjande och sjungande och av arbete för Guds rike. Men alltsammans var blott en tom form, allt gick efter en gammal vana, allt var i grunden dött. Hela församlingsapparaten var ett lik. Icke blott det prima utan även det sekunda livet hade flytt. Här fanns intet övervinnande; skökan var född.

Och församlingen själv lade mindre vikt vid det där "namnet", att hon levde. Ty hon sov försoffningens djupa sömn. Hon hade intet andligt intresse; hon var kall, ty hon var död. Allt vad hon gjorde för sitt "namn", var att hålla den döda apparaten vid makt och att taga del i dess döda gärningar.

Denna arma församling hade haft sin pingstdag. Och om den påminner Herren henne med dessa gripande ord: "Tänk på, huru du undfick ordet och hörde det." Hon hade alltså fått det i Andens och kraftens bevisning. Och hon hade "hört det" på ett sätt, som Herren prisar. Hon gjorde alltså en god början och gav det bästa hopp om sig. Och hon fick ett så gott och stadgat rykte bland andra församlingar, att det stod kvar även sedan hon somnat och dött.

Vad var det då, som hade bragt församlingen på fall? Naturligtvis merguden. Ty varje fall är innerst ett förstabudsfall. Men vilken mergud? Månne den "fine", den efesinska: "verket i stället för verkaren", "den andliga skapelsen framför skaparen"; eller månne den grova: "världen och tingen i världen?" Ja, det veta vi icke. Vi veta blott, att det var **all**-kärleken till det skapade, som trätt i stället för **all**-kärleken till Skaparen, och som störtat församlingen i det förstabudslösa djup, där hon nu låg.

Men ännu var räddning möjlig. Också glimmade här och där en liten gnista i den stora askhögen. Det fanns något i denna döda församling, som ännu icke alldeles dött. Det uttrycker Herren så: "Bliv vaken och styrk det övriga, det som har varit nära att dö." — Och räddningen ligger

här, såsom alltid, i detta enda: "*ändra sinne*", det är, gör Gud till din Gud och ingen mer, och därmed nästan till broder. Gud såsom **Allt** och såsom **En** — därpå hänger allt i tid och evighet. Det är denna lilla enkla förstabudssanning, som hela kristenheten, i stort sett, har glömt. Och därmed har hon blivit "Sardes", det stora sköko-Sardes, den världsomfattande askhögen med några glimmande gnistor.

Men om församlingen icke uppvaknade till sinnesändring, då skulle Herren "komma över henne som en tjuv". Dödssömnen behöver plötsliga och hårda stötar. Sådana "signaleras" aldrig på förhand, såsom förhållandet är vid domar över sömnaktighet, som kan *leda* till död. Utan de komma smygande som tjuven i natten.

Den titel, som Herren giver sig i detta brev, är lärorik. Det är denna: "Detta säger han, som har de sju Guds andar och de sju stjärnorna."

Märk först de orden: "han som har de sju Guds andar". Dessa andar betecknas med Lammets sju horn och sju ögon. Och vilka de äro, veta vi (Kap 4, sid. 3 f.). Och vad de äro i sin sammanfattning veta vi ock. De äro Kristi ande, tubudsanden med slaktmärket, **försoningsanden**. Denne ande, som är Herren-anden, står nu inför det andelösa Sardes. I denna sjusidiga ande hade församlingen en gång ägt den sjusidiga försoningen med Gud. Och blott i denna ande kunde hon återfå denna försoning med Gud. Han visar henne alltså icke till något juridiskt straffvikariat. Det finns icke ett ord om något sådant varken här eller i de övriga breven. Utan han visar henne till sina sju andar, som äro försoningsanden. Blott i den stod förlåtelsen för hennes fall, blott i den hennes upprättelse. Han ställer alltså Sardes inför nytt **andebyte**. *Där* och blott där låg räddningen.

Märk så titelns senare del: "han som har de sju stjärnorna". Dessa "stjärnor äro de sju församlingarnas änglar"; och dem "har han i sin högra hand" (Upp 1:20). I dessa änglar kunna vi se församlingarnas föreståndare. "*Prästen är Herren Sebaots ängel*" (Mal 2:7). Och "de som undervisa många till rättfärdighet" liknas vid stjärnor (Dan 12:3). — Dessa sju stjärnor eller lärare buro ansvaret för tillståndet i sina församlingar och voro ett uttryck för detsamma. Sardes' ängel eller föreståndare hade det namnet om sig, att han levde, men var död. Dock låg han och därmed även hans församling ännu i Herrens hand, lika väl som Smyrnas ängel och hans församling. Ty alla sju stjärnorna hade Herren i sin hand ännu i mönstringens stund. Det var en omätlig nåd och en väldig tröst för det arma Sardes, om det vaknade upp och såg sitt fördärv. Att mitt i detta gränslösa elände dock hava en plats i Herrens hand, det borde gå till hjärtat och bringa fart i andebytet. Herren släpper ingen församling och ingen människa ur sin hand förrän han gjort allt vad han kan göra för hennes räddning.

B

Det prima Sardes

Detta beskriver Herren så: "Men du har några få namn i Sardes, som icke hava besmittat sina kläder, och de skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga." — Vilket härligt betyg! Och så kort, blott ett enda ord:

Värdiga

Denna värdighet hade de vunnit därigenom, att de icke besmittat sina kläder. De levde i en hednisk stad, som låg försänkt i förstabudsotukt, och i en skökoförsamling, som övade samma synd, men "i Guds namn". Hela Sardesluften var smittoförande, tung och sövande och dödligt giftig. Förstabudslöshet, död och förruttnelse överallt! Vilken fara för kläder och förstlingsskap!

Men "de få namnen" hade i anden gått ut från Sardes' vilddjur och sköka och voro i liv och lära en tydlig och kraftig protest mot dem. Och vad det kostade dessa få, behöver icke sägas. Men så undgingo de besmittelsen och räddade kläderna; och så fingo de det höga betyget: "värdiga".

De "få namnen" voro alltså icke blott namn i vanlig mening, utan de hade Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. De hette »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» och voro alltså "några få namn" i hans namn. Och de buro sina höga namn ostraffligt. Ingen förebråelse, ingen anmärkning i mönstringens stund. De levde i den första kärleken, i de första gärningarna, i det första övervinnandet. Allt var förstklassigt, allt prima.

De "få namnen" voro alltså "några få namn" bland de tolv gånger tolv tusen namnen. Och om alla dessa namn på Sions berg säges det: "*De hava icke besmittat sig med kvinnor; ty de äro jungfrur*" (Upp 14:4). Ett högst besynnerligt uttryck, som vi se. Det är en våldsam bild, som med väldig kraft vill framhålla den rena brudkärleken, obesmittad av vilddjuret och skökan, den fyrsidiga **all**-*kärleken* till Gud, obesmittad av egenkärlek och världskärlek, som äro förstabudsotukt. — "De hava icke besmittat sig, ty de äro jungfrur", står där. Och i vår text står: "De hava icke besmittat sina kläder." Ordet "besmitta" har samma ord i grundtexten på båda ställena.* Och det är fråga om samma besmittelse på båda ställena, nämligen djur- och skökoavlelsen eller förstabudsotukten.

De "få namnen" hade icke besmittat sina kläder. Vad menas då med dessa kläder? Det säger oss Paulus: *Ikläden eder Herren Jesus Kristus* (Rom 13:14; Kol 3:9-15). Alltså: Jesus Kristus, själva personen, är kläderna. Men han finns till blott såsom den eviga tubudskärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden med slaktmärket. Detta är "Jesuskläderna" eller "kläderna Jesus". Och de äro absolut fullkomliga och rena och kunna aldrig besmittas och behöva aldrig tvås. Alltså är det icke dessa kläder, som omtalas i vår text. Utan där är det fråga om kläder, som äro gjorda av Jesus-kläderna.

Och huru göras kläder av Jesus-kläderna? Jo, blott genom födelse. Man födes med dem. De äro pingstbeklädningen från höjden. De äro Jesu evige tubudsande, född eller subjektiverad i människogestalt. Men ande är som vatten (Kap 4, sid. 22 f.). Att vara iklädd Jesuskläderna är alltså att vara genomträngd av Jesu tubudsande, såsom ett vatten är genomträngt av det vatten, vilket blandats i detsamma. Dessa kläder äro följaktligen icke ett "ytterplagg", utan de sitta på varje punkt i ande, själ och kropp. Varje atom är "genomklädd" av tubuds-Jesus. Varje atom sitter *så* iklädd Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, att han *är*,

* Molyno

är Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, ja, han sitter där såsom iklädd "Andens lag". Därav denna milda, ljuva och kraftiga värme i hela varelsen; därav denna silkesfinhet, sidenlätthet och sammetsmjukhet ut i fingrar och tår. Tänk, om vi kunde se, huru blott ett finger ser ut, då det är iklätt "Andens lag", då skulle vi sannerligen få se på "siden och sammet".

Dessa kläder äro den omätligt dyrbara förstlingsdräkten. Utan den intet förstlingsskap. Utan den stiger ingen in genom paradisets dörr.

Men *dessa* kläder, som äro gjorda av Jesus-kläderna, kunna orenas och behöva tvås. Ja, de kunna "besmittas" så att de gå förlorade.

Förstlingsdräkten är tubudsdräkten. Den har följaktligen en grundsida, som är förstabudssidan och som är **all**-kärleken till Gud. *Den* är klädernas livsväsen. Förstabuds-**alltet** är deras liv. Ty dessa kläder äro levande. De leva i och av den första kärleken. Ja, de *äro* denna kärlek.

Men då pingsthjärtat börjar dela sig åt guden Mer, då avlas vilddjuret i skökogestalt.* Denna djuravlelse är just "besmittelsen" i vår text. Den är alltså ingen tillfällig orenhet eller strödda fläckar, som kunna avtvås i Lammets blod, utan den är en *genombefläckelse*, som angripit hela dräkten i varje atom. Den är ett förstabudshoreri, som sänkt kläderna till sekunda kläder. Därmed äro pingstdräkten och pingstbruden försvunna. Och denna fallna brud står under domen: "ändra sinne, annars kommer jag över dig."

Men fortsattes otukten med kattbjörnen, som är världsanden, då blir skökofostret fullgånget och skökodjuret födes. Och det födes med kläder. De äro skökans "purpur och scharlakan", bilden av den fullfödda världskärleken "i Guds namn". Just på denna besmittelseväg hade det stora sköko-Sardes kommit till stånd.

Men "de få namnen" hade icke beträtt denna väg. De togo aldrig del i den allmänna djuravlelsen i församlingen; utan de stodo orubbliga i sin första kärlek, den fyrsidiga *all*-kärleken till Gud. Så levde deras kläder förstlingslivet, det prima livet. De "få namnen" höllo sig stadigt på berget högt över sumpen och träsket. Visserligen hade deras kärlek sina svaghetstider med svagt strålande kläder, men de övergingo aldrig i otuktstider. Förr skulle "de få namnen" gått i döden, än de öppnat sin famn för kattbjörnen. Alltifrån sin andra födelsedag voro de bergsjungfrur, som aldrig besmittat sina kläder. Och det förblevo de ända till livets slut. Det förutsåg Herren om dem. Och därför säger han: "De skola vandra med mig i vita kläder." Därpå är han så viss, som om det redan hade hänt.

Ack, du prima Sardes! Så långt hade du kommit i renhet, att du aldrig kunde besmitta dina kläder! Så "*fast hade du gjort din kallelse och utkorelse, att du aldrig någonsin kunde falla*" (2 Petr 1:3–11).

O, I Herrens heliga — så långt kunnen I komma redan i denna världen! Ett sådant "prima Sardes" kunnen I bliva och vara i vårt stora sköko-Sardes!

Men hade då det prima Sardes aldrig orenat sina kläder? Nej, aldrig med djuravlelsens orenhet. Ty, som vi sett, så säges det ju tydligt och kraftigt om alla "jungfrurna" på Sions berg, att de icke besmittat sig med den. Och i det stora sköko-Sardes, där "de få namnen" befunno sig,

* Om den andliga djuravlelsen, se Kap 7, sid. 14 f..

var det fråga om just denna orenhet, såsom ock ordet i grundtexten visar.

Men dock hade "de få namnen" ofta orenat sina kläder. Ingen dag, ja, ingen sekund utan orenhet. Ty alla heliga "hava synd", icke ens Johannes undantagen. Men denna synd dödar icke den första kärleken. *Den* är seglivad och försvinner icke för synd, som man "har", utan blott för synd, som man "gör", det är, blott för synd, under vilken man är träl. Och träl är man då, när man lämnar sig i kattbjörnens våld till djuravlelse. På det sekunda stadiet är man träl under djuravlelsens synd. Så t.ex. i Efesus. På det under-sekunda är man träl under djurfödelsens synd. Så t.ex. i sköko-Sardes.

All synd är i grunden förstabudssynd, alltså även den synd, som man "har". Den har sin rot i ofullkomlig **all**-kärlek, ty till syndfri fullkomlighet stiger aldrig denna kärlek på jorden. Men den synd, som man "gör", har sin rot i ett fall ur **all**-kärleken.

Alltså hade "de få namnen" mycken orenhet, ja, långt mer än de själva visste. Men de stodo sekundligen med sina kläder inne i "Jesus-kläderna". Och där fortgick en sekundlig rening i Lammets blod, som är det andelekamliga blodet i hans tubudsmänniska på Sions berg. De tvådde sina kläder i detta blod, då de sekundligen stodo på publikanens botfärdighetsplats. Den platsen lämnade de aldrig. Och den platsen lämnar ingen av Herrens heliga. Gör han det, då hopar sig orenheten, och snart ligger han i famnen på kattbjörnen.

Denna rening avbrytes icke genom synd, som man "har", icke ens då när denna synd står mycket nära synd, som man "gör". I detta senare fall signaleras besmittelsens fara tydligt och skarpt genom brännande vredesflammor i kläderna.

Men denna rening avbrytes alltid genom synd, som man "gör". Ja, den synden gör slut på reningen. Naturligtvis; ty den gör slut på kläderna, **all**-kärlekens bruddräkt. Och då finns ju ingenting att rena; utan människan står under kravet på ny sinnesändring till ny iklädning, ny genomklädning i varje atom. Så hade i sköko-Sardes reningen för länge sedan stannat, ty där funnos inga kläder att två. Och därför träder Herren inför denna nakna församling med sina "sju andar" till sjusidig, d. ä. allsidig iklädning, alltså till genomklädning med "*vishetens, förståndets, rådfullhetens, starkhetens, kunskapens, fruktans och rättfärdighetens andar", som äro Kristi ande, den evige tubudsanden med slaktmärket* (Kap 4, sid. 3 f.).

Alltså: utan sinnesändring till iklädning finns ingen tvagning i blodet. Ty där finns ingenting att rentvå. Man måste åtminstone vara rotbarnet med rotkläderna för att kunna bli tvagen. Därför säger Petrus: "*Ändren sinne och omvänden eder, på det att edra synder må bliva utplånade*" (Apg 3:19).

Men naturligtvis "tvådde sig det stora Sardes dagligen i blodet". Det var skökans tvagning av kläder, som icke finnas till. Och av sådan tvagning är även vårt stora sköko-Sardes fullt. Tänk, vilket gyckel här drives med Lammets blod! Man predikar om blodet och sjunger om blodet och tvår sig i blodet, utan att ha några kläder att två. Sådant är hädelse. Också sitter ju skökan i purpur och scharlakan på djuret, som är fullsatt av hädiska namn (Upp 17:3, 4).

Nu ett ord om "kläderna" i den lutherska förfalskarekyrkan.* De sägas vara Kristi rättfärdighet, som kommer människan till del i rättfärdiggörelsen och nyfödelsen.

Men nu läres det om rättfärdiggörelsen och nyfödelsen, att de skola strängt och noga skiljas från varandra. Ty så heter det: "Varken nyfödelsen eller helgelsen få inblandas i rättfärdiggörelsen såsom nödvändiga eller därtill hörande" (Kap 8, sid. 83). Rättfärdiggörelsen och nyfödelsen skola alltså stå utanför varandra eller stå liksom på två parallella linjer (Kap 8, sid. 85).

Sålunda få vi två uppsättningar av kläder, en i rättfärdiggörelsen och en i nyfödelsen. Och de skola stå helt och hållet utanför varandra. Men att samtidigt gå med två dräkter, som skola föras parallellt med varandra, det är ju en ren omöjlighet.

Beträffande de kläder, som givas i rättfärdiggörelsen, så sägas de utgöras av Kristi tillräknade och ofödda rättfärdighet. Och den är absolut fullkomlig; så ock kläderna, ja, de sägas göra människan lika fullkomlig, som Kristus är (Kap 8, sid. 83 f.). De kunna följaktligen aldrig befläckas. Ty det absolut fullkomliga är evigt obefläckbart. De behöva alltså icke tvås. Och för övrigt: att två Kristi fullkomliga rättfärdighet i Kristi blod, det vore ju ett vanvettigt gyckel.

Och beträffande de kläder, som givas i nyfödelsen, så utgöras de av Kristi rättfärdighet i gestalten av den nya människan. Det är rätt. Och dessa kläder kunna befläckas och måste tvås i blodet. Det är ock rätt. Men nu anses icke dessa kläder såsom "nödvändiga" till personlig frälsning "eller därtill hörande", ty man är fullkomligt frälst genom dem, som man fick i rättfärdiggörelsen. Vartill tjänar då här Lammets blod? Jo, till en slätt obetydlighet, då det neddrages till att rentvå det, som icke behöves för frälsning. Detta är hädelse. Och den se vi ju tydligt i praktiken. Kristi dyra blod får stå i den gamle Adams tjänst och "frälsa" hans liv i en helgelse, som icke är nödvändig för frälsning. Vilket själafördärv! Den som har ögon, han ser det.

Vi återgå till dräkten nr 1. Den tänker man sig bestå av Kristi blott tillräknade och alltså ofödda rättfärdighet. Men denna rättfärdighet kan aldrig bliva några kläder. Ty andliga kläder bestå av ande och komma till stånd blott genom födelse av ande. De äro de heligas "rättfärdigheter", såsom vi sett (Kap 9, sid. 83). Och med dessa "rättfärdigheter" kan aldrig menas en blott utvärtes och ofödd rättfärdighet, utan en född rättfärdighetsande, som är ett med den första kärleken och de första gärningarna eller pingstkläderna från höjden.

Alltså *kan* Kristi ofödda rättfärdighet *icke* vara några personligt frälsande kläder. Och vi *behöva* icke några kläder av denna rättfärdighet. Ty den rättfärdigheten *hava* vi. Den är tillräknad *alla* människor till syndens icke-tillräknande till fördömelse. Denna rättfärdighet är den världsfamnande och världsruvande rättfärdighetsanden med slaktmärket. Han sveper sina överskylande och försonande vingar kring hela världen och kring varje människa. Där ha vi nog av blott tillräknad och ofödd rättfärdighet. Och låt oss icke göra oss några personligt frälsande kläder av *de* vingarna. Ty därtill låna de sig aldrig. För att bliva kläder måste de taga sig väg genom födelsen och bliva ”de heligas rättfärdigheter".

* Här förutsätta vi särskilt vårt 6:e och 8:e kapitel som kända.

Den lutherska förfalskarekyrkans grundfel består här såsom överallt däri, att hon lägger den personliga frälsningen i det ofödda, där den i tid och evighet aldrig ligger. Hon tager miste på rättfärdiggörelse. Hon tager världsrättfärdiggörelsen i stället för pingsträttfärdiggörelsen, som är ett med nyfödelsen, vilken är *rättfärdigfödelse* med livsrättfärdighetens kraftkläder från höjden.

Luther fastslog läran om Kristi personligt frälsande rättfärdighet i dessa ord: "Kristi rättfärdighet är till genom födelse" (Kap 8, sid. 37). Och i enlighet därmed bestämde han rättfärdiggörelsen såsom en födelse- eller skapelsehandling, genom vilken "*vi få ett annat, nytt och rent hjärta*" (Kap 8, sid. 44 f.). Se där ha vi kläderna. De bestå i "ett annat, nytt och rent hjärta", som står inne i Jesu hjärta och lever av Jesu hjärta och vilar i Jesu hjärta och drives av Jesu hjärta och renas sekundligen i Jesu hjärteblod; och det med en villighet, ömhet och flit, så att gråstenen kunde gråta därvid. Ja, där ha vi dräkten, den ena och den enda, den varma och vita. Det kännen I ock, I Herrens heliga, särskilt vid namnsdagsfesterna med Herren på Tabor. Kroppen kännes så lätt. Blott några grader till uti värme, och himmelsfärden begyntes. Det strålar så vitt, så förunderligt vitt. Och då I kommen från en sådan fest, då ären I som Stefanus *fulla av tro, fulla av helig ande, fulla av nåd, fulla av kraft, fulla av vishet* (Kap 8, sid. 32 f.), ja, fulla av de heligas fem "rättfärdigheter". Och edra ansikten stråla som hans, stråla av dräkten, den rena, vita och dyra.

Men denna Luthers lära om Kristi rättfärdighet, som är till genom födelse, och om rättfärdiggörelsen, som är en födelsehandling, har den efterlutherska kyrkan förkastat såsom den svåraste villfarelse. Den ena och enda dräkten har hon rivit sönder i två delar och av dem gjort två dräkter, som ingen människa i världen kan ha på *en* gång. Men denna ödesdigra förfalskning av kläderna skola vi *noga* akta oss för och icke taga del i hennes folkfördärvande synder och få del i hennes plågor.

I beskrivningen på det stora Sardes säger Herren: "Jag har icke funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud." Alltså kräver Herren fullkomliga gärningar, och det oeftergivligen. Och följaktligen äro fullkomliga gärningar det samma som de första gärningarna, vilka han kräver oeftergivligen.

Fullkomliga inför Gud äro alla gärningar, som äro förstabudsmässiga, fyrsidigt **allt**-mässiga. Fullkomligheten ligger icke i gärningens syndfrihet, ty någon sådan gärning finns icke på jorden; utan den ligger i gärningens prima kvalitet. En sak kan hava prima kvalitet, även om den har många fel och brister. Så t.ex. ett äpple. Det kan vara av bästa slag, även om det är maskstunget på någon punkt eller är stött eller har "revor och trasor", ja, även om det har alla dessa fel och fler på en gång.

Där mönstrar en finner den "första kärleken", som har Gud till Gud *och ingen mer*, där finner han alla gärningar förstklassiga, d. ä. fullkomliga, och där går han all ofullkomlighet med tystnad förbi. Så fann han det hos "de få namnen". Deras gärningar voro fullkomliga, ty de stodo inom förstabuds-**alltet** och gjorde alltid i det. Därmed stodo de så högt i kvalitet, som de kunde komma i denna världen. Och därför gjorde han ingen anmärkning mot dem.

Det finns två slags fullkomlighet, en som *kan* och *måste* uppnås redan i denna världen, samt en som uppnås först i en annan värld. Denna senare är den syndfria fullkomligheten.

Den förra hade Paulus och många med honom uppnått. "*Vi, som äro fullkomliga*", säger han (Fil 3:15). Den senare hade han icke uppnått: "*Jag är ännu icke fullkomlig, men jag far därefter*" (v. 12).

Den förra fullkomligheten framhålles ofta i skriften och inskärpes med starkt eftertryck. *Glädjen skall vara fullkomlig* (Joh 15:11; 16:24; 17:13), *kärleken fullkomlig* (1 Joh 2:5; 4:12, 17, 18), *tron fullkomlig* (Hebr 10:22; Jak 2:22), *förståndet fullkomligt* (1 Kor 14:20), *de heligas enhet fullkomlig* (Joh 17:23); *ja, de heliga skola stå fullkomliga* (Kol 4:12); *vishet tala vi bland de fullkomliga* (1 Kor 2:6); *den stadiga maten tillhör de fullkomliga* (Heb 5:14) o. s. v.

All denna fullkomlighet fanns i Smyrna, i det prima Tyatira och i det prima Sardes, så ock hos Antipas. Och all denna fullkomlighet sammanfattar Herren i uttrycket "fullkomliga gärningar", som äro den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar, vilken gärningsmekanism är detsamma som Stefanus' femsidiga fullhet eller de sju andarnas sjusidiga klädnad.

Fullkomligheten står i förstabuds-**alltet**, ha vi sagt. Och det se vi ju tydligt av Herrens ord till den rike ynglingen: "*Vill du vara fullkomlig, så sälj det du äger och giv åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen*" (Matt 19:21). Se där ställde han just det första budet inför den unge mannen. Bort med merguden, så att Gud i himmelen blir Allt och blir En "och ingen mer"! Se där avkrävdes honom förstabuds-**alltet**. Den prima förstabudsgärningen, alla prima gärningars rot- och stamgärning, förelägges honom. Och hade han gjort den gärningen, då hade han blivit »**fullkomlig**», säger Herren. Var lägger då Herren fullkomligheten? Svar: i förstabuds-**alltet** eller i en tro, som av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd gör Gud till sin Gud och ingen mer, och därmed nästan till broder.*

Alltså kräver Herren förstabudsfullkomligheten såsom roten och stammen till all fullkomlighet. De se vi tydligen här. Merguden måste ut, om Gud skall gå in. Säljas måste han, det är, fullkomligt frigjord från honom måste jag bliva, i annat fall blir jag icke "fullkomlig". Och blir jag icke det, så blir det i tid och evighet ingen förstling av mig. På förstabuds-**alltet** låter Herren aldrig pruta med sig. Icke "ett öre" slog han av åt den rike ynglingen. Förfärande allvar! Och dock så undanskjutet, kringgånget och nedtystat bland flertalet av vår tids troende! Ordet i ande och kraft om den *oundvikliga* fullkomligheten är mycket sällsynt i alla kyrkor. Man har det första budet såsom "lag", icke såsom ängelns eviga evangelium från himmelens mitt.

"De få namnen" voro fullkomliga. Och deras fullkomlighet sattes dagligen på hårda prov i sköko-Sardes. Men de genomgingo alla prov utan att besmitta sina kläder. Och så fingo de det höga betyget: »**Värdiga**».

Denna värdighet ägde ock Smyrna och det prima Tyatira, så ock Antipas. Och den är oeftergivlig. Den förutan intet förstlingsskap. Blott

* Av den unge mannen krävde Herren ett säljande i bokstavlig mening, detta bland annat för att han skulle kunna följa honom även i yttre mening. Men detta säljande är icke huvudsaken; utan den är ett andligt säljande av allt, så att man icke självisk äger ett enda öre av det man äger.

för de "värdiga" springa paradisets portar upp. Ty blott de, som i "ståndaktighet och tro uthärdat förföljelser och lidanden", kunna "*i Guds rättvisa dom aktas värdiga Guds rike*" (2 Tess 1:4, 5).

Förstlingsvärdigheten är alltså icke blott medfödd i och genom den medfödda dräkten, som är en konungslig och prästerlig skrud, utan den är även förvärvad genom den höga dräktens bevarande från besmittelse. Och därför tillskriver Herren de få namnen denna värdighet såsom en förtjänst, vilken de vunnit genom arbetet med fruktan och bävan på sina själars dagliga frälsning och genom *all*-fliten i de sju heliga trostingen på att göra sin kallelse och utkorelse fast (2 Pet 1:5–11).

Den värdighet, som Herren oeftergivligen kräver av alla heliga, är alltså den, att de icke besmitta sina kläder genom djuravlelsen, som gör slut på den oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten och därmed gör slut på dräkten och därmed slut på bruden.

Men det finns mycken annan orenhet, som icke är djuravlelse, och som icke dödar den första kärleken, såsom vi sett. Och här kunna somliga gå längre än andra i renhet, nämligen genom att i en djupare syndkännedom och botfärdighet inträngа i en djupare blodtvagning och därmed i själarnas djupare "rening i lydnad för sanningen (1 Pet 1:22).

Och så uppstå olika grader inom den gemensamma värdigheten, beroende på olika grader i budhållning inom den gemensamma förstabudsfullkomligheten. Ty genom budhållning blir man stor, och genom budsläppning blir man liten, säger Herren (Matt 5:19).

Och så kunna somliga komma så långt i budhållning och därmed stiga så högt i värdighet, att de i Guds rättvisa dom aktas värdiga paradisets högsta sfär.

2

Löftet

"Den som övervinner, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag skall icke utplåna hans namn ur livets bok, och jag skall bekänna hans namn inför min Fader och inför hans änglar."

Nyss hade Herren sagt om "de få namnen", att de skola vandra med honom i vita kläder. Denna vandring var för honom så viss, som om den redan begynt. De hade nått den fasthet i sin kallelse och utkorelse, att "de icke någonsin skulle falla", och så stodo de nu inför "den rikliga ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike" (2 Pet 1:10, 11).

För dem var alltså helgelsen icke någon obetydlig parallellsak till en fullkomlig rättegångsfrälsning, utan de hade farit och foro efter densamma såsom något, utan vilket "*ingen skall se Herren*" (Heb 12:14). Och de stodo nu vid helgelsens mål. De hade fullbordat den i Guds fruktan (2 Kor 7:1). Och i denna fullbordan låg omöjligheten att falla. Troligen hade de nu icke långt kvar till den prima döden. Också se vi ju av Herrens uttalade visshet om deras paradisliv med honom, att han börjat "uppfästa sin klädnad" för att betjäna dem vid det fjärde bordet.

Och märk nu i Sardes-löftet en alldeles enastående sak. Herren indrager "de få namnen" i själva löftet, något som icke sker med de prima i de andra breven. Han säger: ”Den som övervinner, han skall *så* (nämligen *så* som ‘de få namnen’) bliva klädd i vita kläder." Därmed

fastslår han än en gång sin visshet om deras vandring med honom i vita kläder. Sardes-löftet är för dem "en given sak", så viss, som om de redan fått den. Övervinnandets villkor är alltså av dem redan uppfyllt. De voro numera oövervinneliga övervinnare. Därför indrager han dem i löftet såsom exempel på, huru alla övervinnare i alla församlingar skola klädas en gång. De skola så klädas som "de få namnen", nämligen i och för vandringen med honom.

Alltså, då han säger: "Den som övervinner", så gäller detta icke "de få namnen". Ty att de skulle stå orubbliga övervinnare till änden, det har han förutsett och angivit såsom visst. Utan övervinnandet gäller närmast det stora Sardes. Denna djupt fallna församling höll han ännu i sin hand; och han hade nu ställt henne infor kravet på ny sinnesändring till ny iklädnad av de sju andarnas sjusidiga dräkt. Komme denna klädnad till stånd, och bevarades den obesmittad intill änden, då vore övervinnandets villkor uppfyllt; och då skulle denna församling en gång, i likhet med det prima Sardes, få vandra med Herren i vita kläder. Här se vi alltså Guds stora barmhärtighet och gränslösa nåd, som ställer i utsikt för till och med ett under-sekunda Sardes att åter få bliva ett prima Sardes.

Men låt oss akta oss för att lösrycka denna nåd från dess samband med rättfärdigheten.* "*Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda*" (Gal 6:7). "*Den som gör orätt, han skall få igen den orätt han gjort, utan anseende till personen*" (Kol 3:25). Detta är sagt till de troende galater och kolosser. Alltså gå de troende icke fria från syndens rättvisa lön. Nej, tvärtom; straffet drabbar dem hårdare än andra. "*Den tjänaren, som visste sin Herres vilja, men icke gjorde efter hans vilja, han skall straffas med många slag*" (Luk 12:17).

Redan djuravlelsen försätter människan i ett straffområde, där Guds vrede måste "fullbordas" på henne. Och djurfödelsen försätter henne i ett långt hårdare straffområde, där kalken måste tömmas till bottnen. Denna omutliga rättfärdighet ställer Hesekiel inför den judiska skökan i dessa förfärande ord: "*Därför att din orenhet är så skändlig, och därför att du icke blev ren, huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu icke mer bliva fri från din orenhet, förrän jag släckt min vrede på dig*" (Hes 24:13).

Skökoanden försvinner aldrig på annat sätt än att uppbrännas. Därför säges det om den stora skökan, att hon skall uppbrännas i eld. Något av denna andeeld måste varje skökomänniska genomgå.

Men där strafflidandet för skökosynden får bliva ett födslokval till liv, där födes det nya pingstbarnet med de sju andarnas klädnad. Ur detta lidandes- och reningsdjup, som står i rättvist förhållande till syndadjupet, uppstiga åter den första kärlekens rena höjder, som äro Sions berg. Och om nu människan förbliver på detta berg och därmed uppfyller övervinnandets villkor, då skall hon *så* bliva klädd som "de få namnen".

Alltså, I av skökan besmittade och fördärvade själar, det är möjligt för eder att återvinna allt, ja, allt som I förlorat. Men I måsten genomgå den rättvisa elden, som annars griper eder i den första himmelen till

* Här förutsätta vi kännedom om "Kristi och människans straff-lidandesområden" (Kap 6, sid. 21 f.).

rättvis skada av den andra döden. I måsten förtjäna betyget: **Värdiga**, för att i Guds rättvisa dom kunna "aktas värdiga Guds rike".

Men om I fortsätten skökosynden och likt Jesabel icke viljen ändra sinne, då återstår för eder ingenting annat än — "utrotelsen". Och den är en total utrotelse ur Guds skapelse. Och det är skökans plåga i evigheters eld och rök (Upp 19:3).

Nu ett ord om löftets innehåll. Det innehåller tre saker: kläderna, namnet och vandringen. Alltså först:

Kläderna

Om dem ha vi nyss talat. Ty de vita kläder, som här utlovas, äro väsentligen desamma, som de heliga bära på jorden. Skillnaden är blott den, att de övergått i paradiskläderna. Det sker genom den 3:e födelsen, som fulländas i den första uppståndelsen, då även kroppen blir iklädd de 7 andarnas eviga härlighet.

Vita voro kläderna redan på jorden. Ty deras grundväsen är den födda förstabudsfullkomligheten. Och den står inne i Kristi förstabudsfullkomlighet, så innerligt som vatten i vatten, och vilar i den, renas i den och drives av den. Men paradisiskt vita, d. ä. absolut syndfria, blevo de icke. Det bliva de först genom den "vita stenen", som gives i den första himmelen.

Kläderna här på jorden äro vardagsdräkt, söndagsdräkt och högtidsdräkt. På den första ligger huvudvikten. Och denna dräkt övas och prövas i det taggiga och riviga söckenlivet och "renas genom lydnad för sanningen" i hennes ofta hundrafaldiga krav på blott en enda dag. — Vardagsdräkt, vardagsbord och vardagsliv! Då du kan *se* paradiset i dem och *smaka* paradiset i dem och *fasthålla* paradiset i dem, då är du mogen för paradiset. Ja, då är din förstabuds-fullkomlighet, såsom "de få namnens", fullgången för den 3:e födelsen.

Men icke blott söckendagar. De heliga hava sina "söndagar", som icke alltid sammanfalla med jordens söndagar. Och då övergår vardagsdräkten i söndagsdräkt. Denna senare är jämnt 7 grader varmare än den förra. Och den vill giva sjugradigt högre värme åt sockendräkten i och för den kommande söckenveckan. Tag vara på de 7 graderna, ty "veckan" kan bli lång, och mot slutet vill termometern gärna sjunka, som du vet.

Men de heliga hava ock sina "högtidsdagar", som icke alltid sammanfalla med jordens högtidsdagar. Då övergår vardagsdräkten i högtidsdräkt. Det är *då* födelsedagsfest, namnsdagsfest och iklädningsfest. Den firas i regel efter genomgången "skräckvecka" och till djupare och renare iklädning av de 7 andarnas 7 "rättfärdigheter". Men stundom firas den på ett "Tabor", som bådar ett Golgata. — Högtidsdräkten har någon gång så höggradig värme, att kroppen är nära att förvandlas, såsom skedde med Hanok; och alltid förvandlas den något.

Av dessa tre dräkter och särskilt av den tredje veta Herrens heliga, att det finns en fjärde. Men *vad* den är veta de icke. Ty den kommer med någonting nytt, som övergår alla deras känslor och begrepp. Blott den, som fått paradisdräkten, vet vad den är.

Namnet

Om det ha vi ock talat, särskilt under Pergamus-löftet. Det är paradisnamnet eller namnet "**Jag är** av, genom och till Jehova i den förhärligade Jesus Jehova", eller »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**», sådan han *är* i Guds paradis.

Herren talar här om namnet i samband med talet om kläderna. Där råder ock ett innerligt samband mellan namn och dräkt. Ty i namnet »**Jag är**» står dräkten. Att vara ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**», det är att vara klädd i "Jesus-kläderna". Blott den, som är ett »**Jag är**» den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, är klädd i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. På varje punkt i min varelse, där Jag är "Andens lag", där är jag klädd; men på varje punkt, där jag icke *är* "Andens lag", där är jag naken.

Pingstnamnet är de 7 andarna i gestalten av den nya människan; pingstkläderna äro de 7 andarnas andelag, som är tubudslagen (Kap 5, sid. 10 f.). Namnet innefattar alltså mer än kläderna, ty det innefattar även det oförlorbara människoväsendet. Kläderna äro detta väsens tubudsgestalt, som gått förlorad genom synden, men återvunnits i den andra födelsen. Namnet inbegriper både personen och dräkten.

Nu säger Herren om övervinnaren: "Jag skall icke utplåna hans namn ur livets bok." I grundtexten står: "*förvisso icke*".

Vad ligger då i denna starka negation? Jo, tydligtvis två saker. Först: att han skulle kunna utplåna deras namn, nämligen enligt Sinairätt. Det är en allvarlig påminnelse om, att namnet står i boken av nåd och står där i all evighet blott av nåd. Och därför sjunges det i all evighet så: "*Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet*" (Upp 7:10).

Men där ligger ock ett kraftigt erkännande av, att namnet är "värdigt" att stå i boken, nämligen enligt Sionsrätt. Ty namnet har övervunnit sitt mot-namn, vilddjursnamnet. Och det övervinnandet kom visserligen till stånd genom Guds nåd, men även genom ett sådant användande av nåden, att han kunde fullborda sitt nådeverk i människan. Utan detta trogna användande av nåden förmår Guds nåd ingenting. Den står helt enkelt maktlös inför den, som nedgräver pundet. Också se vi ju, att nåden förmådde ingenting hos Judas.

I uttrycket: "Jag skall förvisso icke utplåna hans namn ur livets bok" ligger alltså den "vita stenen", som gives blott av nåd, men av "rättvis nåd i Guds rättvisa dom".

"Och jag skall bekänna hans namn inför min Fader och inför hans änglar." De heliga bekänna Jesu namn på jorden genom att vara namn i hans namn eller vara ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**». Och så kommer det en dag, den stora dag, då *han* bekänner deras namn. Men huru? Jo, just genom att vara ett namn i *deras* namn eller genom att vara ett sådant »**Jag är**» i deras »**Jag är**», att deras namn omfödes i härlighetsnamnet.

Detta outsägligt härliga bekännande sker inför hans Fader och inför hans änglar. I samma stund, som Herren för fram sina heliga inför honom och säger: "Fader, se här ditt namn på barnens pannor", i samma stund framväller en flod av evig härlighet från Ur-Jehovah genom Jesus Jehova och omföder deras namn till det höga och härliga paradisnamnet, som ingen känner utom den som får det.

Bekännandet av namnet är alltså detsamma som den 3:e födelsen, vilken är oskiljaktig från den 3:e rättfärdiggörelsen, som betecknas med

den "vita stenen".

Vandringen

Löftet om denna vandring gav Herren åt "de få namnen", innan han framställde Sardes-löftet; såsom vi sett. Men sedan indrager han vandringen i detta löfte genom orden: "så bliva klädd i vita kläder", nämligen i och för en sådan vandring, som han nyss nämnt.

I Guds paradis råder den djupaste stillhet och vila i den fullkomliga och eviga tubudskärleken. De äro alltså evighetsstillhet och evighetsvila, som ock äro högsta rörelse och högsta verksamhet.

Där äro alla stadda i vandring med Herren, en vandring som aldrig slutar, ty där finnas oändliga härlighetsfält och omätliga salighets-rymder att genomvandra.

Och det härligaste i denna vandring är det, att den försiggår så nära Gud, som människor kunna komma, alltså i själva den innersta strålglansen av hans oändliga majestät såsom skapare och Fader.

Allt, som finnes i himlarna och på jorden, skola de, vilkas namn blivit bekända inför Gud Fader, genomvandra för att lära känna hans härlighet, makt och kraft.

Där skola alla de heligas boningar besökas till umgängelse i den eviga tubudskärleken och till tack och lov för Guds underbara ledning och outsägliga nåd med var och en av dem.

Boningarna äro byggda av denna ledning och nåd och avspegla varje sekund i de heligas liv. Allt vad de känt och tänkt, talat och gjort står där renat och omfött i gestalten av en evig boning. Deras djärvaste förhoppningar och böner stå där uppfyllda långt utöver vad de kunnat begära eller tänka. Där mottagas besök av fränder och vänner. Där sluta en fader och en moder alla de barn i sin famn, vilka de, ofta under hetaste tårar, lagt i Guds hand.

Där skola alla skapelsens krafter och under skådas och kännas i deras eviga djup och härliga sammanhang. Där är fråga om alltings innersta *väsen*, som på jorden var otillgängligt. Vandringen går icke utanpå; den är en alltings *genom*vandring.

Där blir mycket att genomvandra. Allt skall genomgås, från det minsta till det största. Tag t.ex. ett träd. Vi välja en ek. Hon skall genomvandras. Blott ett av hennes löv, som är mycket olikt alla de andra, inrymmer flera härlighetsunder, än här gått dagar sedan tidens begynnelse. — Och så skall varje hennes gren och hela hennes rot och stam och alla hennes knoppar, blommor och frukter genomvandras. Här avslöjas otaliga under och härlighetsdjup, som bringa alla vandrare på knä i tillbedjan inför Skaparen. — Och så skall hela hennes historia genomvandras alltifrån hennes skapelse av Ur-Jehova i Jesus Jehova och fram genom hennes suckar under förgängelsen och hennes smärteväg till paradiset i "jordens hjärta", och fram genom hennes 2:a födelse i världspingsten till den härliga tusenårseken, och fram genom hennes 3:e födelse i den stora världsförnyelsen, där hon övergår i den nya eken på den nya jorden, och så fram genom hennes frukter i "varje månad", vilka alltid äro "*nya*". Och så kan eken aldrig fullt genomvandras. Vandringen fortgår i "evigheternas evigheter".

Och på samma sätt med allahanda träd, buskar, blommor och gräs och med allahanda djur, ja, med stenar och jord. Allt skall

genomvandras. I allt skall Gud Allt skådas och tillbedjas i den paradisiska hänryckningens outsägliga fröjd. I allt strålar Skaparens kärlek och majestät vandraren till mötes. Genom allt framväller floden av livets vatten från Guds och Lammets tron. Allt är renaste och klaraste "kristall", som i otaliga strålar bryter och dämpar det i sig självt outhärdliga ljuset från tronmajestätet ovanför skapelsen.

Har t.ex. en ek någon gång avslöjat sin paradisgestalt inför dig, då anar du vad hon har att visa dig i Guds paradis. Har blomman kastat en stråle av "kristall" in i ditt hjärta, då förstår du vad hon har att giva dig i de evigt gröna ängderna. Och då är skapelsen för dig, trots all dess förvildning och oordning, dock "Guds tempel" och skall bliva för dig det oändliga härlighetstemplet i all evighet.

Men ännu mer. Upp med blicken, I Herrens heliga, upp till stjärnornas "härskara"! Redan här på jorden kunna människorna lära känna dessa väldiga och otaliga världar, som gå sina majestätiska banor däruppe i den 2:a himmelen. Denna kunskap är i detta livet mycket ofullkomlig, men skall såsom all kunskap bliva fullkomlig en gång. Paradisets sfärer omfatta hela världsbyggnaden. Där skola alla dessa världar genomvandras. Alla dessa tusentals nebulosor (vintergator) med sina miljoner solsystem skola genomgås i smått och i stort. Och alla de levande varelser, som finnas i dem, skola de heliga lära känna. Där bli otaliga boningar att besöka och härliga bekantskaper att göra. Där skolen I mötas av under i allt högre och högre grad, som kasta vandrarnas hela skara på knä inför Gud i hänryckningsfröjd utan like och namn.

Tänk, när alla dessa världar på förnyelsens stora dag stämma upp den oändliga och eviga världsorkestern med de sju tordönen såsom basstämmor!

Tänk, när hela skapelsen sjunger kerubernas sång: **Helig, helig, helig, är Herren Gud, den Allsmäktige och Evige!**

Då skolen I, Herrens heliga, kasta edra kronor inför tronen och säga: **Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allt, och därför att så var din vilja, kom det till och blev skapat** (Upp 4:11).

Under hela denna vandring både "härnere och däruppe", både före och efter världsalltets förnyelse, behövs det en följeslagare och vägvisare. En sådan har Herren utlovat. "De skola vandra med mig", *med mig*.

Och till tjänst under vandringen stå alla de änglar, inför vilka Herren bekänt de heligas namn. Och de äro till antalet myriader. Och alla dessa änglar och alla de heliga äro klädda i vita kläder. I sanning en väldig och lysande skara och ett högtidligt tåg genom alla världar och alla evigheter.

Och när denna vandring fortgått så många "år", som där är droppar i havet och sandkorn i jorden, så har den blott nätt och jämnt börjat. —

O, I Herrens heliga, förstlingsskapet kostar någonting, ja, stundom livet; men så kommer det ock att smaka.

I gån en härlighet till mötes, som ingen tunga kan utsäga. Ja, allt vårt tal om densamma är att neddraga den.

Varje sekund av lidande och kamp härnere lönas med oändlig fröjd och härlighet däruppe.

O, vad är vårt lilla jordiska och timliga ve mot det himmelska och eviga väl, som det föder!

Och nu hav tack, du lilla prima Sardes, för ditt höga föredöme på renhetens väg till den fullkomliga renhetens land, vägen genom död till liv!

Vi skola minnas ditt bergfasta jungfrustånd, dina obesmittade kläder och ditt lidande och din kamp för din första kärlek.

Vi skola minnas din strålande förstabudsfullkomlighet, som stod högt över världen med alla dess ting, och din fullbordan i helgelse, som tillförsäkrade dig löftet redan på jorden.

Och med den barmhärtige Gudens hjälp skola vi förvisso följa dig efter och vara ett litet prima Sardes här och där i vårt stora vilddjurs- och sköko-Sardes.

Den prima döden du dog; ditt namn är bekant inför Gud och hans änglar; länge har du vandrat i kläderna vita; många boningar har du besökt och fått besök i dina; många kära har du tryckt i din famn; många världar har du lärt känna; outsägliga under har du skådat, och oändligt mer skall din höge ledsagare visa dig — ja, lycklig är du, Sardes, det prima! O, att vi vore med dig hos Gud, vår Fader, och vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Eja, eja! — en gång äro vi där. Ty "frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet." Amen.

VI

Laodicea*

Och skriv till församlingens ängel i Laodicea:

"Detta säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm. Jag ville, att du vore antingen kall eller varm. Därför, emedan du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Du säger: 'Jag är rik, ja, rik är jag vorden och behöver intet': och du vet icke, att du är den mest eländige och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna. Därför råder jag dig att av mig köpa guld, som är luttrat i eld, att du må bliva rik, och vita kläder att kläda dig i, att din nakenhets skam icke synes, och ögonsalva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag. Så var nu ivrig och ändra sinne. Se, jag står för dörren och klappar: om någon hör min röst och upplåter dörren, så skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig.

Den som övervinner, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, såsom ock jag har övervunnit och satt mig med min Fader på hans tron. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Laodicea? Blott ett: gärningarna. Det se vi av

* Laodicea är den 7:e församlingen, men vi göra henne till den 6:e, emedan hon har mycken likhet med sköko-Sardes.

begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus "de första gärningarna" eller såsom i Sardes "de fullkomliga gärningarna", som äro pingstdagsgärningarna: den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Laodicea? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Laodicea? Ingenting av det han sökte; icke ens något sekunda; hela församlingen var nedsjunken i det undersekunda. Laodicea är sämst.

"Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm, utan ljum." Där har vi alltså Laodiceas gärningar. De äro dessa: "Du är varken kall eller varm, utan ljum."

Här se vi återigen, huru mycket Herren inlägger i ordet "gärningar", nämligen hela livet, både stamgärningen och fruktgärningarna. Kallt hjärta är kalla gärningar; varmt hjärta är varma gärningar; ljumt hjärta är ljumma gärningar. De sista äro de sämsta. Och blott sådana fann han i Laodicea. De voro otrons sekundliga stamgärning med sina dagliga fruktgärningar, men under det starkaste sken av att vara trons prima gärningar.

"Jag ville, att du vore antingen kall eller sjudande." Så står det i grundtexten*. Alltså vill Herren hava antingen full värme eller full köld hellre än det ljumma. Varför? Jo, på kokpunkten dö de flesta bakterier, och på fryspunkten ligga de åtminstone i dvala, men i det ljumma trivas de bäst. I Smyrna så ock i det prima Tyatira och i det prima Sardes stod man på "kokpunkten", i sköko-Sardes stod man på "fryspunkten", i Laodicea var man "mjölkvarm". Där voro också alla skadliga "bakterier" och vederstyggliga "maskar" i livligaste rörelse. Därav Herrens vämjelse: han vill "kräkas".

I Sardes var man kall, i Laodicea var man ljum. På förra stället gjorde man icke mycket väsen av sig; man var rätt och slätt död. På det senare stället var man ock död, men under det starkaste sken av liv och med ofantligt höga tankar om sig själv. Sardes är graven med en liten smula vitt, så att den är grådaskig. Laodicea är graven med den vitaste vitmening.

"Jag är rik, ja, rik är jag vorden och behöver intet." Det var den bärande kraften och den allt behärskande grundtonen, ja, just "den goda tonen" i Laodicea. Denna "rikedom" var "Laodicea-livet" i Laodicea-döden.

I Sardes gick allt liksom av sig självt, slött och dött, efter gammal vana. Men i Laodicea bäres vanan upp av en väldig hänförelse. Ty hon bäres av det äckliga självbehagets och den pösiga självbespeglingens djuravlelse, som giver "ljuvlighet", och djurfödelse, som giver "modersglädje", vilket allt sätter natur-anden i en "mjölkvärme", som tages för den prima och djurdödande "100-gradersvärmen". Här ha vi "syndens bedrägeri" i dess djupaste och lömskaste gestalt, vilket är

* Zestos, sjudande, av zeo, sjuda, koka. Också översätta somliga detta ord med "sjudande". Så Myrberg. Och om vi översätta det med "varm", så böra vi komma ihåg, att därmed menas "kokvarm".

alldeles okänt på det sekunda och under-sekunda stadiet.

"Jag är rik, ja, rik är jag vorden och behöver intet." Här har alltså verket fullkomligt utträngt Verkaren. Man tager blott skenet av hans namn. Den härliga gudsskapelsen har blivit självskapelsen. Vad som i Efesus var begynt är fullbordat i Laodicea. Man har glidit ned ända till bottnen i det "finare" merguderiet. Den "rika" apparaten av predikande och hörande, av bedjande och sjungande och av arbete för Guds rike har blivit det allt, som trätt i stället för Gud Allt och Gud En. Andliga slagord i riklig mängd, fraser och frasverk i myckenhet, ett nitiskt bestyr med fatets och bägarens utansida — med sådant dolde man den inre tomheten och ruttenheten. Konsten att nalkas Gud med läpparna, under det att hjärtat är långt ifrån honom, är här driven till sin höjd.

"Jag är rik, ja, rik är jag vorden och behöver intet." Kvantiteten, kvantiteten — den är Laodicea-guden. Här vräker, häver och bröstar man sig som fariseen i templet och lägger upp såsom han stora högar av "rikedomar". Stor, ja, stor är man vorden, och därför är man en styggelse, ja, spyornas styggelse inför Herren.

Över dörren till kyrkan eller bönhuset i Laodicea stod alltså ordet: *Rik*. Men därunder satte Herren de fem orden: *Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken*. De Laodiceiska signaturerna, den falska och den sanna, äro alltså dessa:

Rik

Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken

Och att du är sådan, det vet du icke, säger Herren. Det var det förskräckligaste. Man varken såg eller kände sitt elände. Det var en farligare död än Sardes-döden. Skenväsendet var där ingen stormakt. Man sov utan att drömma. Men i Laodicea drömde man. Och man drömde sig så övermåttan stor, att Herren ville kräkas över de eländiga kräken.

Man trodde sig så visst hava prima tro, kärlek och gärningar, att man skulle gått i döden därpå. Och nåde den, som satte denna prima "rikedom" i tvivel! Laodicea är den mogna, mätta och stinna skökan: **Stor-Stinnta**.

Denna "fattiga, nakna och blinda" församling var alltså i högsta grad "ömkansvärd". Och Herren ömkar sig över henne. Hon behövde "guld, kläder och ögonsalva". Och han "råder" henne att köpa detta av honom.

Alltså först **guld**, nämligen det, som är "luttrat i eld". Detta guld är hans tubudsande, som på korset intog i sig all världens slagg-ande och luttrades ren från den. Och denne guld-ande skall "köpas". Den kostar alltså någonting. Och vad? Jo, skökan "glänser av guld" (Upp 17:4). Också glänste det väldigt i Laodicea. Stora "rikedomar" funnos där. Allt detta guld, som är blott slagg, måste givas ut för Herrens guld. Så högt är priset. Jesu guld-ande för in i en "lika död". Ingår människan i den, då luttras hon ren från slagg-anden, som är skökoguldet. Blott på den vägen får man Jesu guld-ande och blir *verkligen rik*. — Här förestodo heta eldar för den glänsande Stor-Stinntan.*

* Som vi sågo nyss, så ha vi bildat ordet Stinnta av ordet stinn. Det har alltså ingenting att göra med ordet "stinta".

Och **vita kläder**. De äro ock Jesu tubudsande, såsom vi sett i Sardesbrevet. De kläderna upptogo i sig all världens smutsdräkt på korset och renades från den. Och de skola "köpas". De kosta alltså någonting. Och vad? Jo, skökan är klädd i purpur och scharlakan (Upp 17:4). Också ståtade man väldigt med sådana kläder i Laodicea. Där var man rik på all grannlåt. Men dessa kläder måste givas ut för de "vita kläderna". Så högt är priset. Jesu tubudsande förer in i en lika död. Där står lutgrytan. Och i den sköljes smutsdräkten bort. Sedan iklädes man pingstdräkten. — Här förestod het lut för den "smutsgranna" Stor-Stinntan.

Och **ögonsalva**. Den är ock Jesu tubudsande. Den upptog i sig all världens starr- och stockblinde ande på korset och renade sig ifrån den. Så blev den ögonsalvan. Och den skall "köpas". Den kostar alltså någonting. Ja, den kostar ingenting mindre än starr-anden. Jesu tubudsande för in i en lika död. Där opereras för starr. Och det sker genom Jesu skarpsalva, som är hans andes förtärande eld. Därpå smörjes med mildsalvan, som är pingstanden. Blott så får man sin syn. — Här förestod alltså en svidande operation för den blinda Stor-Stinntan. Också övergår nu Herren till talet om tuktan och aga.

"Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag. Så var nu ivrig och ändra sinne." Här ha vi alltså tre saker: Jesu kärlek och tuktan samt sinnesändringen. Först:

Jesu kärlek. "Alla dem jag älskar", säger han. Till dem hörde alltså de vämjeliga Laodiceerna. Även denna församling, som var den djupast fallna, låg ännu i hans barmhärtiga hand. Det var en hjärtesmältande tröst för henne, om hon vaknade upp och såg sitt förskräckliga elände. Huru vämjelig och vedervärdig hon än var, så älskade han henne dock. Jesu kärlek är **seg-seg**. — Lären härav, I Herrens heliga, att hata Stor-Stinntekräket, men älska det arma människokräket. Här sättes den *seg-sega* kärleken på sina hårdaste prov. Just detta prov fick Herren genomgå, då den judiska Stor-Stinntan förde honom på korset.

Jesu tuktan. "Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag." Alltså hade Laodiceerna att bereda sig på både ris och käpp. Naturligtvis. De hava slarvat bort Jesu "guld, kläder och ögonsalva." Och "Gud låter icke gäcka sig. Ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Här förestodo heta skräckveckoeldar. Vredens sju skålar måste tömmas för andra gången. Och då är där längre till bottnen i dem än första gången. Lika högt som man stigit i högmod, lika djupt skall man sänkas ned i förödmjukelsens eld. "*Du skall icke bliva fri från din orenhet, förrän jag släckt min vrede på dig*", sade Herren till den judiska skökan (Hes 24:13).

Sinnesändringen. "Så var nu ivrig och ändra sinne"; så står där i grundtexten. Det går alltså icke an att förhålla sig till Gud som en säck och vänta, att det nya sinnet skall stoppas i en. Nej, det kräves iver och flit i sinnesändringen; varom icke, så blir det ingen sådan av. Ty Jesu sinne är ju ett sinne och kan följaktligen mottagas och ägas blott som ett sinne. Det måste ivrigt och flitigt subjektiveras eller omsättas i ett sant människosinne, just där Jag är ställd, just i mina vardagliga förhållanden. Blott så mycket av Jesu sinne, som jag subjektiverar, blott så mycket har jag av hans sinne. Det finns blott *en* iver på jorden, den att vara så till sinnes som Jesus var. Den är ivern i all iver; och utan den är all iver blott ett nedgrävande av mig själv i mullen. — Och iver i

sinnesändringen kräves särskilt av ett Laodicea. Ty ett sådant har icke långt kvar av utkorelsens tid. Laodiceas "dag" är snart förliden. Och därpå kommer Jesabels dag med "utrotelsen".

Slutligen tillägger Herren: "Se, jag står för dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, så skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig". Det är ock ett kärlekens ord, men med djup förödmjukelse för Stor-Stinntan. Ty därmed sade han henne, att hans inneboende upphört. Pingsträttfärdiggörelsen var upplöst, det andra skapelsebeståndet förlorat. Laodicea stod blott i världsrättfärdiggörelsens allmänna nåd, ja, till och med i dess "omedvetna skede", där Herren står helt och hållet utanför människan (Kap 6, sid. 35 f.). Församlingen ägde icke ens rotlivet. Det ljumma, djuravlande och djurfödande känsloväsendet tog hon för hans inneboende. Så blind var hon. I detta väsen begick hon Herrens nattvard, säkerligen varje vecka, såsom bruket var. Hon trodde sig sitta vid hans bord, men så var det vid mergudabordet hon satt, ja, i grunden vid Satans bord.

Ja, detta var Herrens sista ord till Laodicea. Och i det ligger ett djupt vemod. "Om någon hör min röst", säger han*. Han har alltså just icke något hopp om, att alla skola göra det. Möjligen "någon", kanhända ingen. Så fruktansvärt döv, blind och hårdnackad är den mogne skökoanden. Det hade han bittert fått erfara av den judiska skökan. Över henne grät han, då han på åsnan kom till henne för sista gången (Luk 19:41). Där ligga ock tårar i hans sista ord till Laodicea-skökan.

Lägg nu märke till den titel, som Herren giver sig i Laodicea-brevet. "Detta säger han, som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse." Sålunda kallar han sig "Amen" och "Begynnelsen till Guds skapelse". Alltså först:

Amen.

Detta är ett bergfast allvarsord av oändlig räckvidd, makt och kraft. Ty dess betydelse förklarar han själv med de tillagda orden: "det trovärdiga och sannfärdiga vittnet".

"Jesus Amen" är alltså detsamma som "Jesus den Trovärdige och Sannfärdige", vars ord äro själva den eviga sanningen, och på vilka man alltså både *kan* och *skall* lita. Och därmed är sagt, att just *så*, som han beskriver församlingen, just *sådan* är hon och icke annorlunda. De fem förskräckliga orden, som han skrev över dörren i Laodicea, de äro den verkliga sanningen om Laodicea.

Detta var alltså en utomordentligt passande titel i detta brev. Ty Laodicea är Farisea. Och dess livsväsen är just att hårdnackat tro och påstå sig vara raka motsatsen till vad det är. Farisea tror sig vara bruden, under det att hon sekundligen ligger i famnen på kattbjörnen; och det tror hon så visst, att hon går i döden därpå. Säg en Laodicea-människa vad hon verkligen är, och hon blir alldeles utom sig över "slik förblindelse och förföljelse, avundsjuka och översitteri". Hon ställer sig helt enkelt som martyr och påstår sig vara föremål för allahanda lögner,

* Just så lyda hans ord enligt grundtexten.

smädelser, hat och förtal. Och så stämmer hon upp Farisea-bönen: Jag tackar dig, Gud, att jag varken är sådan eller sådan, utan just sådan Jag är, ja, just en sådan som är rik och har kvantiteten och det till och med av mynta, dill och kummin.

Men Herren känner Farisea väl, och det av bittraste erfarenhet. I ett 8-faldigt ve sade han henne sanningen en gång. Och då förde hon honom på korset. Och hon "korsfäster" alla dem, som säga henne sanningen.

Han visste alltså väl, vad han hade framför sig i Laodicea och vilket väsen det skulle bliva där, när brevet kom, och att hans ord skulle bliva motsagda och vända i lögn, i synnerhet som de ju närmast voro Johannes' ord.

Och därför sätter han sitt omutliga och orubbliga "Amen" inför Laodicea-skökan. Och han skulle i sinom tid med förfärande makt och våld visa henne, vad det ordet innebär, om hon icke nu ville se det och ändra sinne.

Och så betitlar hon sig ännu inför allt Stor-Stinnteri. De fem orden skriver han alltjämt över varje Laodiceadörr. Men såsom han fordom skrev dem genom Johannes, så skriver han dem alltid genom sina heliga.

Alltså, I Herrens heliga, överallt där I sen Laodicea-ordet: *Rik*, sätten därinunder: *Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken*. Och sätten dem där, så att de både synas och höras. Haten Farisea med Jesu glödande hat; men älsken de av henne förförda med Jesu glödande kärlek. Så heten I "Amen" även I, och efter edert mått. Det namnet kostade Jesus korset, det kostar också eder korset. "Min kalk skolen I dricka."

Begynnelsen till Guds skapelse

Det är ock ett bergfast allvarsord av oändlig räckvidd, makt och kraft.

I Efesus hade den andliga skapelsen trängt Skaparen åt sidan; i Laodicea hade den helt och hållet trängt ut honom. Därför antager Herren skapelsetiteln just i Laodicea-brevet. Därmed hävdar han gudsskapelsens absoluta rätt gent emot själv-, sken- och drömskapelsen.

Herren är begynnelsen till Guds skapelse, både den lekamliga, andliga och andelekamliga. Såsom begynnelsen till de två senare var han vetekornet, Frö-Kristus (Kap 4, sid. 29 f.). Och samma väg måste människan gå. Vetekornsvägen är skapelsevägen. Herren giver sig aldrig strax åt människan såsom frukt, utan blott såsom fröet, begynnelsen till Guds skapelse, vilket frö under hans organiska livslagar och under hans trofasta vård utvecklas till fullmogen evighetsfrukt.

Rotlivet är frölivet till pingstlivet, och pingstlivet är frölivet till härlighetslivet (Kap 6, sid. 74 f.). Under dessa fröskeden ligger fröet även i människans hand. Och hon kan förkväva det genom ogräs, "vildvete", som har en förvillande likhet med äkta vete. Så uppstår den fariseiska självskapelsen, som så småningom utträngер gudsskapelsen, blott antagande dess form och yttre apparat, och som envist och hårdnackat sätter sig i dess ställe. Just så hade det gått i Laodicea. Man började med att spegla sig i den härliga pingstskapelsen. Därmed såddes vildvete —

"djuravlelsen". Gudsskapelsen blev merguden. Så flydde gudaktighetens ande och kraft, och blott skenet stod kvar. Man skapade själv.

Men han som är vetekornet, han ensam sitter inne med allt livsfrö och därmed också med allt liv, både det för-pingstliga och efter-pingstliga. Allt utväxt liv är det utväxta fröet. Den som icke har fröet, begynnelsen, han har ingenting.

Därför måste Herren hava ett ord med i skapelsesaken. Ty utan honom är det ingen skapelse. Och han låter icke förvilla sig av laodiceiskt vildvete, huru mycket man än pockar på att få det erkänt såsom äkta, och huru stora högar man än lägger upp av detsamma. Laodicea-mönstraren heter "Begynnelsen till Guds skapelse". Utan denna begynnelse har man icke ens begynt, huru långt man än tror sig hava hunnit. I denna titel ligger en djup förödmjukelse för den självskapande Farisea, på samma gång som där ligger en allvarlig påminnelse om, var alla Laodiceer hava att börja. De ha att börja från början, just hos den förpingstlige Frö-Kristus, och att med iver och flit taga vara på tubudsvetet och så bliva en Guds skapelse genom honom som är "begynnelsen till Guds skapelse".

Vi ha nu betraktat den sämsta av de sju församlingarna. Och även den böra vi lära känna. Därpå ligger stor vikt. Alltså: fram med Laodicea-brevet. Ty det är bortglömt i vida kretsar i alla kyrkor.

Sardes finna vi särskilt i statskyrkans döda och namnkristna s.k. församlingar. Och Laodicea finna vi i många av statskyrkans och småkyrkornas troende församlingar.

Under det första brevet ha vi sett, att det finns mycket av "Efesus" bland vår tids troende. Men mångenstädes har man hunnit längre på det sluttande planet. Man har åkt ned i "Laodicea" och blivit Stor-Stinnta. Man känner igen henne på det ideliga skriket och skrytet: "*rik, rik, rik!*"

Märken, I Herrens heliga, den ohyggliga ihåligheten hos stora skaror av vår tids troende. Ingen lust och ingen blick för det inre livet, utan blott för det yttre. "Jag känner dina gärningar, att du har det namnet om dig, att du lever, men du är död", sade Herren till Sardes. Där var det fråga om hjärtats gärning. "Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm, utan ljum", sade han till Laodicea. Där var det ock fråga om hjärtats gärning. Men just denna hjärtats gärning, som sekundligen gör Gud till Gud och ingen mer — *den känner man icke*. Den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten, på vilken Herren aldrig låter pruta "ett öre" — *den finns icke*. Stamtron, stamgärningen, stamkärleken, stamrättfärdigheten, stamnåden, stamanden, korteligen: det inre, fördolda livet i den smyrnensiska förstabudsfullkomligheten och ostraffligheten — detta är ett väsentligen främmande område för flertalet av vår tids troende och helt och hållet främmande för vår tids Laodiceer.

Men livets utansida känner man — ja, det göra ock många världsmänniskor lika gott och till och med bättre. Och på denna utansida lägga laodiceerna hela vikten. Så uppstår denna mer eller mindre vitmenade yta, som döljer ett dödens och förruttnelsens inre. Så ha vi fått detta ohyggliga Farisea, som silar myggor och sväljer kameler, offrar mynta, dill och kummin, men offrar aldrig hjärtat åt Gud i den

oundvikliga förstabudsfullkomligheten. Och då man icke känner denna fullkomlighets sekundliga stamverk, så går man upp i de yttre verken. Och dem räknar man upp och lägger dem i en hög. Och så visar man på den och säger: "*rik, rik, rik!*"

Och märken, I Herrens heliga, huru detta: "rik!" nu börjar sticka fram överallt, mitt under det att man är alldeles utfattig på rikedomen i och inför Gud, vilken rikedom är den smyrnensiska förstabudsfullkomligheten, som Herren aldrig skänker efter. Av "Smyrna-miljonen" har man icke "ett öre", men "Laodicea-miljonen" har man. Stor-Stinnta är "miljonär", och hon talar om det, så att det hörs från Ystad till Haparanda. Ack, du arma, du ser icke, att du är "eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken".

Ja, här är ett vämjeligt Stor-Stinnteri bland vår tids troende, under det att man icke ens har en aning om vad det är att vara troende på Smyrnavis, så att Herren finner vad han söker. Detta går icke väl i längden. Vad det lider, så blir här spyor i vårt land. Också har det redan börjat lukta illa. Domen har begynt på statskyrkans Laodicea. Och att den började på den "evangeliska" Stor-Stinntan och Farisean, var ju som sig bör. Men det är blott en liten början. Här blir mer, om man icke ändrar sinne till Gud Allt och till Gud En, så att han finner det han söker: det oeftergivliga och oavprutliga förstabuds-**alltet**, som man kastat i laghögen.

I Herrens heliga, till eder prästerliga uppgift hör, att Herren genom eder får skriva på Laodiceas dörr, vad det inre Stor-Stinntelivet verkligen är, nämligen detta: "eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken". De fem orden angiva just hennes hemska ihålighet och tomhet, hennes förfärande brist på rikedomen i och inför Gud. Skriven de orden där, så att de synas, och sägen henne dem, så att de höras. Så rädden I edert höga förstlingsskap. Men gören I ingenting åt saken, utan låten henne opåtalt ha sin gång, såsom de sekunda troende göra, då misten I förstlingsskapet.

Alltså, upp, I högättade förstlingar, och stån den heliga vakten kring den dyra förstabudsfullkomligheten, som I ägen och som ägdes av Smyrna, Antipas, det prima Tyatira och det prima Sardes. Den vakten kostar eder mycket och bittert lidande, svärmar av Laodicea-getingar överallt, stick på stick var I gån eller stån. Gott, gott! Förstlingsskapet kostar någonting. Och ju mer det kostar, desto bättre kommer det att smaka i paradisets höga och härliga sfärer. Det var just lidandet av den judiska Farisean, som förde Herren upp till och upp över den högsta sfären (Fil 2:5–11). Och Herrens kalk skola Herrens heliga, efter sitt mått, dricka.

2

Löftet

"Den som övervinner, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, såsom ock jag har övervunnit och satt mig med min Fader på hans tron."

I grundtexten står så: "Den som övervinner, åt honom skall jag giva att sitta med mig på min tron." Detta löfte är alltså en tron-gåva.

De heligas troner äro tre. Redan här på jorden giver Herren åt dem att sitta med honom på en tron. Det är "den första kärlekens" prästerliga

konungatron med honom i förnedring och lidande. Och i tusenårsriket giver han åt dem att sitta med honom på paradiskärlekens tron med järnspiran i hand. Denna spira tyder på, att den tronen icke är den högsta. Nej, han har en tredje att giva. Och om den heter det så: "Guds och Lammets tron skall vara därinne" — nämligen i det nya Jerusalem — "och hans tjänare skola tjäna honom... och de skola regera i evigheternas evigheter" (Upp 22:3–5). Där är järnspiran borta. Ty där finnes inga hedningar att "krossa". Ingen synd, ingen död mer. Det är den fulländade paradiskärlekens regemente på den nya jorden, där blott evig kärlek, evig rättfärdighet, evig livsnåd och evig ande bo.

Tyatira-löftet innehåller, som vi sett, den 2:a tronen, men bådar den 3:e lika visst, som morgonstjärnan bådar dagen. Alltså måste Laodicea-löftet innehålla den 3:e tronen. Ty att två gånger lova precis samma sak åt samma personer (övervinnarna), vore en tanklös överflödighet, var till profetians ande icke gör sig skyldig.

Alltså ha vi två löften om tron-gåva, Tyatiras och Laodiceas. Och vi ha sett, varför det utlovas en tron i Tyatira-löftet. Det var på grund av den råa hednastyggelsen under andligt sken i Jesabels-partiet och det förskräckliga regemente, som hedningen där utövade över särskilt det prima Tyatira. Det skulle komma en dag för dessa lidande förstlingar, då de i paradiskärlekens järn-ande skulle "krossa" all världens hednaväsen.

Och nu förstå vi, varför det lovas en tron i Laodicea-löftet. Det är på grund av det starka skökovälde, som där fanns. "Om någon hörde rösten och uppläte dörren", så skulle han sannerligen få känna Fariseas välde. Hon släpper ingen enda själ utan att pröva sin makt på densamma. Och hennes makt är förskräcklig och hemsk. Ty hon är den krönta drottningen vid den krönte kattbjörnens sida. Hon äger jordens starkaste "konungamakt", som är Satans makt "i Guds namn".

Men om någon hörde den klappandes röst och uppläte dörren, så skulle han återfå tronen nr 1, den första kärlekens tron. Och om han sutte orubblig på den intill änden, då skulle han få icke blott tronen nr 2, utan även tronen nr 3, på vilken all himmelsk tronmakt är fulländad för evigheternas evigheter.

Löftet om den 3:e eller högsta tronen var alltså passande i Laodiceabrevet. Den som så fångats i Fariseas utvärteskristendom, som förhållandet var i Laodicea, men blivit en prima övervinnare intill änden — han är en utomordentlig "raritet". Och därför lovar Herren honom den utomordentliga "rariteten": tronen, den 3:e.

Och, I Herrens heliga i vårt stora "Laodicea", om I sitten orubbliga med Herren på den första tronen mitt i detta förskräckliga skökovälde, som är ett helt världsvälde, och om I frimodigt skriven "de fem orden" på dörren och i prima ståndaktighet uthärden allt det lidande, som den skriften kostar eder, då ären I för Herren de dyrbara "rariteter", åt vilka han en gång skall giva den högsta "raritet", som finns: tronen, den 3:e.

"*Barn, tjänare, dräng*" — det är vägen till den sanna storheten (Matt 18:1–4; 20:24–28). Kristus tjänade och led, och led och tjänade allt intill döden. Och den vägen förde honom upp på Faderns tron.

En förstlingsmänniska brinner, sjuder för Guds ära och människors väl. Hon vill hava alla framom sig, unnar alla det bästa och största och är själv nöjd med det sämsta och minsta. Hon trives bäst nedanom

allihop.

Har hon någon god bit, så svider det i mun och hjärta för alla dem, som hava intet eller dåligt. Blott ett litet exempel bland tusen: har hon två goda äpplen, så kan hon icke äta mer än det ena, det andra måste givas åt den, som icke har något och icke kan skaffa sig något. Och ofta läggas båda två i den fattiges hand.

Hon går ofta barsliten och tunnklädd, för att den nakne skall få nödiga kläder; går ofta med rätt tom mage, för att den hungrige skall få en bit; sitter mången gång i ett rätt kallt rum, för att det skall finnas en vedpinne att elda med åt de små frysande barnen i den fattiges hem.

Överflöd, lyx, flärd och fåfänglighet äro för henne ett tjuveri, som grundlagt det helvete på jorden, i vilket folken nu sjunka ned.

En förstlingsmänniska gråter med de gråtande och gläder sig med de glada. Nästans lott i ljuvt och lett är hennes lott.

En konung på den första tronen välsignar dem som förbanna honom, gör väl emot dem som hata honom och beder för dem, som försmäda och förfölja honom. Så är han Guds barn och allas tjänare och dräng, en konung i kärlek, lik kärlekens konung, som gick omkring och gjorde väl och offrade sig för alla och själv tog det minsta och sämsta och till sist fick "ogärningsmannens" blodiga lön.

Och detta den eviga kärlekens barnaliv med tjänarevärv och drängsyssla måste han naturligtvis få fortsätta i all evighet likasom Kristus, fast i upphöjelse och härlighet såsom han.

Ty vad är förstlingsmänniskans innersta begär på jorden? Jo, att få göra alla lyckliga. Och det begäret är skapat av Gud; och det *måste* bliva tillfredsställt. Hon *måste* få göra alla lyckliga.

På jorden har hon så litet att komma med. Hon räcker icke till för ens en milliondel av vad hon ville. Men den viljan är skapad av Gud. Och den *måste* bliva fullbordad, så sant Gud är Gud. Hon skall komma att räcka till för vad hon ville. Hon skall få något att giva, som räcker till för att göra alla lyckliga. Och *det* är just den fullkomliga kärlekens tron vid Jesu sida.

Vad får hon då där att giva? Jo, hon får på sin lott att giva den oändlige och evige Guden i det fulla och säregna mått, som blott hon och ingen annan kan giva. En väldig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron tager sig väg genom henne till hela den frälsta mänskligheten. Och vad det vill säga kunna vi ana. Vi ha ju någon gång erfarit, att en kärlekens konung redan här på jorden kan giva oss en ström av ande och liv från tronen, så att vi lyftas upp i höga och heliga rymder, högt över jorden och världen. Men vad är detta mot strömmen från en konung på kärlekens 3:e tron!

Vad får hon att giva? Jo, hon har ärvt nya himlar och en ny jord. De äro hennes. Och hon avspeglar och förmedlar deras härlighet som ingen annan. Hon genomvandrar och känner dem från en ny sida, från vilken ingen annan känner dem. Och från den sidan öppnar hon deras eviga härlighetsdjup för alla. Och så giver hon himlar och jord med allt vad i dem är åt alla på ett nytt sätt. Hela världsalltet är hennes. Och hon härskar över det från sin sida och utdelar dess oändliga skatter åt alla och åt allt. Över hela skapelsen ända ned till "plantan, krypet och sandkornet" välver hon i all evighet en konungslig kärleksande, som oavlåtligen mättar allt, kläder allt, tjänar allt. Ett evigt jubel stiger upp från alla skapelsens rum till Guds och Lammets tron för allt det nya och

härliga, som strömmar ut ifrån densamma, genom de många och härliga undertronerna.

Se, där, du prima själ, får du någonting att komma med, som räcker till för att göra alla lyckliga. Där får du håvor att utdela och tjäna med, som förslå någonting. Där får du fortsätta ditt tjänarevärv och din drängsyssla. Den högste konungen på den 3:e tronen är i all evighet mänsklighetens bäste tjänare och dugligaste dräng. Också kallas det nya Jerusalems konungar just för "tjänare".

Den som blir minst här måste bliva störst där. Den som gick längst ned i ödmjukhet, självförnekelse och världsförsakelse här, han går längst upp i härlighet där. Den som steg djupast ned i tjänare- och drängsinne här, till honom måste alla se upp där. Naturligtvis; ty han har fått det högsta att giva.

Ingen konung däruppe sökte den tronen av maktbegär. Han sökte att bliva konung i barnasinne, i att tjäna och hjälpa, stödja och bära, torka tårar och läka sår. Och så kom den 3:e tronen som en följd av detta. Han tänkte blott på att sitta på "den första kärlekens" barnatron, tjänaretron och drängtron. Och så bar det helt naturligt upp på den fullkomliga kärlekens tjänaretron vid Jesu sida. Det var fortsättningen på tjänare vägen. Och den fortgår i alla evigheter, men i gudmänsklig kraft, makt, härlighet och majestät.

När en tjänarekonung här nere läser det härliga Laodicea-löftet och betänker, vad det innebär, då flammar den heliga tjänareelden upp i himmelshöjd. Och han suckar och säger gladeligen så: "Ack, sälla ären alla I, som fån bestiga den 3:e tronen och sitta där i konungsligt tjänande tubudsande, som sprider liv, ljus, härlighet och kraft till alla och allt, en konungslig kärleksande, som i all evighet välver över-tronens oändliga flöden över otaliga världar och otaliga varelser och ting uti dem. Ja, sälla, sälla ären I, som fått den lyckan att kunna göra alla lyckliga, som fått den välsignade platsen att kunna vara alla och allt till *högsta* välsignelse." Amen.

VII

Filadelfia

Och skriv till församlingens ängel i Filadelfia:

Detta säger den helige, den sannfärdige, som har Davids nyckel: som upplåter och ingen igenlåter, som igenlåter och ingen upplåter: Jag känner dina gärningar. Se, jag har öppnat för dig en dörr, som ingen kan igenlåta. Ty du har en liten kraft och du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn. Se, jag vill giva dig några från Satans synagoga, som säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljuga; se, jag skall göra så, att de komma och falla ned inför dina fötter och förstå, att jag har älskat dig. Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig ut ur den prövningens tid, som skall komma över hela världen för att sätta jordens innebyggare på prov. Se, jag kommer snart. Håll fast det du har, att ingen tager din krona.

Den som övervinner, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer utgå därutur; och jag skall skriva på honom min Guds namn och min Guds stads namn, det nya Jerusalems,

som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt nya namn. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna."

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i Filadelfia? Blott ett: gärningarna. Det se vi av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar." Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus "de första gärningarna", eller såsom i Sardes "de fullkomliga gärningarna", som äro pingstdagsgärningarna: den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i Filadelfia? Blott ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner" o.s.v. Och han sökte naturligtvis här såsom i Efesus det första övervinnandet, "den första kärleken", som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i Filadelfia? Jo, just vad han sökte. Och det i *hela* församlingen. Han fann en hel församling med den första eller fullkomliga kärleken, med de första eller fullkomliga gärningarna, med det första eller fullkomliga övervinnandet.

Filadelfia, likasom Smyrna, stod på förstabudsfullkomlighetens höga och heliga plan, förstlingsplanet, det prima. Därför har Herren intet annat krav än detta: "Håll fast det du har, att ingen tager din krona." Sålunda fanns här allt vad som borde finnas. Och så är Filadelfia den andra församlingen, i vilken mönstrarens lågande ögon icke funno något att anmärka.

Då man genomläser Filadelfia-brevet, finner man av ett litet ord, att man här står inför en märkvärdig församling. Det är det lilla ordet: "Se" (si). Det förekommer här icke mindre än fyra gånger, under det att det förekommer blott tre gånger i de sex andra breven tillsammans. Detta Herrens upprepade "Se", vill, att vi skola se någonting ovanligt, ja, häpnadsväckande hos denna församling.

Vad är då detta utomordentligt härliga, som vi skola se i Filadelfia? Jo, detta: "Du har en liten kraft och du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn." Ja, där ha vi det. Församlingen hade en *liten* kraft, men denna *lilla* kraft använde hon så väl, att hon stod fullkomlig och ostrafflig i mönstringens stund.

"Du har en liten kraft", säger han. Och han har också mycket litet att säga om henne. Han finner här inga verk att uppräkna. Hon hade just ingenting kunnat uträtta. Mänskligt att se var hon en mycket fattig, obetydlig och klen församling. Och hon var säkerligen av de sekunda och under-sekunda grannförsamlingarna hållen för att vara sämst. Därpå tyder det starka "Se!", som tager henne i försvar och visar upp hennes höga värdighet i Herrens ögon. I hans dom är det *först* fråga om det inre, icke om det yttre; fråga om kvaliteten, icke om kvantiteten.

"Du har en liten kraft", säger Herren. Däri ligger, som vi se, ingen förebråelse; tvärtom. Han hade själv givit henne blott denna lilla kraft. Hon var alltså svagt utrustad av honom, svagare än de andra. Hon hade fått ett litet andemått. Hennes tubudsande var mycket begränsad, hoptryckt, intryckt och betryckt, något som I, Herrens heliga, *väl*

kännen till. Och hon hade inga eller på sin höjd blott små underverksgåvor till helbrägdagörelse, andeutdrivning, tungomåls-talande o.s.v. Den stora apostoliska kraften, som ännu, på Johannes' tid, kom flera församlingar till del, ägde hen icke. Hon hade blott "en liten kraft".

Men varför hade Herren gjort så med henne? Vadan denna lilla kraft? Jo, det fanns i Filadelfia en Satans synagoga. Det var "utvärtes-judar", skökojudar. Och det var någonting alldeles särskilt med dem till skillnad från skökojudarna i Smyrna. De hade nämligen *sin* tid, då de skulle fylla sitt syndamått till brädden likasom Saulus och "mogna" till frälsning som han, eller mogna till slutdom.

Under en sådan "mognadstid" i fiendskap och raseri mot det kristna namnet hållas Herrens heliga tillbaka och ställas liksom i ett skymundan tills vidare och kunna ingenting uträtta, så länge ovädret pågår. ”Mörkret har makten"; och de heliga stå maktlösa, likasom Kristus på korset gent emot den rasande judaskökan. — Till denna allvarliga sak återkomma vi strax.

Ja, en sådan avgörelsetid hade skökojudarna i Filadelfia. Också "mognade" de nu fort, som vi snart få se. Och därför hölls församlingen tillbaka. Här var tills vidare ingenting att göra. Därför fick hon blott en liten kraft, likasom Kristus på korset. Hon korsfästes med honom av Filadelfias lögnjudar.

Men se nu här det märkvärdiga hos denna församling. Hon tog vara på det lilla, som Herren givit, och det så väl, att hon aldrig förnekade hans namn. Under det sataniska motståndet höll hon orubbligt tubudsstånd. Under det djävulska skökoraseriet mot invärtes-livet höll hon orubbligt fast vid detsamma. Under allt judiskt hån och begabberi med den föraktade "Josefs-sonens frälsning" vek hon dock aldrig en hårsmån från hans tubudsevangelium. Hon stod där som klippan i det fräsande och skummande havet, alltid stilla, samlad och lugn. Hon tog så väl vara på det lilla, att det räckte till för alla hennes behov. I sin svaghet utvecklade hon en så väldig tubudsenergi, att hon stod oövervinnelig inför Satan och hela hans anhang. "Se, Se!" säger Herren.

Hon arbetade på att utbreda Guds rike. Förgäves; Satans synagoga låg emot. Men hon arbetade *ändå*. Överallt en stängd dörr; men hon klappade på. Hon utsådde tubudsevangeliets säd; men såg ingen frukt. Hon sådde *ändå*. Hon bad om själars frälsning — och ingen frälsning syntes till. Hon bad så innerligt om åtminstone en enda själ. Men den själen såg hon icke till. — Så arbetade hon dag efter dag, år efter år. Men allt förgäves, fåfängt, fruktlöst — tycktes det. Men hon *höll i* och *höll i*. Trötthet, försagdhet, modlöshet, hopplöshet — sådant var okänt i Filadelfia. "Se, Se!"

Tyst, tyst! Vad är detta? Ett brev från Patmos! Bud sändes ut. Alla församlas. Brevet läses upp. Där står om en öppen dörr och det till och med *där* man minst väntat — i Satans synagoga. Alltså: nu är juden "mogen". Alla falla på knä. Tårar strömma i mängd. Den prima glädjen sväller ut. Hjärtan vidgas, som gått hopklämda i åratal. Alla bedja: "Herre, fräls dem, som korsfäst dig uti oss!"

Tyst, tyst! Vad är detta? Det knackar så hårt på dörren. Alla stå upp. "Stig in", ropar "församlingens ängel". Och vem stiger in? Ack, "se, se!" Från själva Satans synagoga kommer en krossad och tårögd skara,

ropande: "Herre, fräls våra arma, eländiga själar!" Skaran strömmar in, faller på knä och bekänner under heta tårar sitt hårdnackade motstånd och erkänner, att Jesus, den föraktade juden, är Messias. Nu förstår hon, att det är han, som älskat församlingen och hållit henne uppe i den sataniska förföljelse, som hon utövat mot henne. — "Bröder och systrar, stigen upp", ropar "ängeln" där framme. Allas armar öppnas för den frälsta skaran. Famn i famn. Ur allas ögon flöda stora tårar. På allas anleten strålar en himmelsk glans av förstabudsfullkomlighet. Och nu falla alla på knä, prisande och lovande Gud, som så härligt fullbordat sin kraft i Filadelfias svaghet och så rikligen välsignat "det lilla", och så utöver all förväntan bönhört sin ringa och svaga tjänarinna. Ja, "se, se!"

Herren prisar högeligen Filadelfiernas tillvaratagande av hans ord. Först säger han: "Du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn." Sedan säger han: "Emedan du tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig."

Filadelfierna ägde alltså Jesu ståndaktighet ända därhän, att de aldrig förnekade hans namn. De voro bergfasta namn i hans bergfasta namn på Sions berg, orubbliga »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**».

Och denna ståndaktighet höllo de vid makt genom att taga vara på eller väl hushålla med "det lilla", som han givit dem. Och den konsten hade de lärt av honom. Ty han har visat sig kunna hushålla rätt både med det stora och det lilla.

Filadelfierna ägde alltså två viktiga saker: Jesu ståndaktighet och Jesu förmåga att hushålla. Låt oss betrakta dem något närmare. Alltså:

A

Filadelfierna hade Jesu ståndaktighet

"Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig."

Vad var Jesu ståndaktighet? Jo, hans orubbliga tubudskärlek in i döden, hans orubbliga tubudsrättfärdighet in i döden, hans orubbliga tubudsnåd (livsnåd) in i döden, hans orubblige tubudsande in i döden, korteligen: hans bergfasta tubudsstånd in i döden.

Och vad är evangelium? Jo, ordet om denna ståndaktighet eller det ord, i vilket Jesu ståndaktighet står och som giver åt människan just denna ståndaktighet eller Jesu orubbliga tubudsstånd in i döden. Märk det! Och må vi aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium utanför Jesu ståndaktighet. Ty det är skökans budlösa evangelium. Utanför Jesu ståndaktighet finns blott världsrättfärdiggörelsens evangelium, men det är icke personligt frälsande.

Detta förstodo Filadelfierna. De hade tagit ordet om Jesu ståndaktighet såsom evangelium, vilket gav just det tubudsstånd, som det krävde. De hade tagit fäste i själva personen, i tubuds-Jesus, och alldeles släppt sitt självviska själv. De stodo helt och hållet inne i Jesu tubudsande eller i hans evigt stående och fortgående tubudsstånd. De kunde icke leva en sekund utan denne bergfaste tubudsande; ty de två mot-budens ande från Satans synagoga var så häftig, stark och omkullryckande, att minsta steg utanför tubuds-Jesus var deras nederlag. De förstodo de orden: "Mig förutan kunnen I intet göra". De

togo Kristus förstabudsmässigt: såsom frälsaren *allena*, utan allt självfrälseri.

Och märk väl: de stodo icke som störar i hans ande, vilade icke som stockar vid hans tubudsstånd. Nej, för Filadelfiernas andar var Jesu tubudsande vad luften var för deras kroppar. Människan kan icke leva 5 minuter utan luft. Men huru? Frälsar luften hennes kroppsliga liv blott därigenom, att hon går och står i luften och omgives av den? Ja, försök! Håll för näsa och mun, så får du väl se, hur det går. Du dör inom kort, även i den renaste och friskaste luft. Den frälsar din kropp ifrån döden, blott om du *inandas* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp. Och huru är det med den lekamliga maten? Frälsar den kroppen från döden, blott du har den och ser den och sitter och prisar den? Nej, blott om du *äter* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp.

Dessa enkla sanningar förstodo Filadelfierna och tillämpade dem på den invärtes människan. De åto, drucko och inandades, med ett ord: subjektiverade Jesu tubudsande, så att den blev deras egen personlige ande just där de stodo och just så, som de sekundligen behövde den till övervinnande av Satans mot-budsande. De subjektiverade Jesu ståndaktighet eller tubudsstånd till deras eget tubudsstånd, så att de höllo stånd mitt i den sataniska stormen och i det djävulska ovädret från lögnjudarnas synagoga. Det döda eller halvdöda stör- och stockståndet i nåden var alldeles okänt i Filadelfia. Den "evangeliske räven", som håller för näsa och mun och vill, att Jesus skall andas i hans ställe, och som prisar de härliga rätterna, men vill, att Jesus skall äta åt honom — allt för att frälsningen skall vara "idel nåd"!! — den skökoräven fanns icke i Filadelfia. Jo, han fanns där, men i Satans synagoga såsom Kaifas-mickel.

Så hade Filadelfierna Jesu ståndaktighet och det ända därhän, att de stodo det evangeliska tubudsståndet i en sådan ostrafflighet, att mönstraren icke begär något annat av dem, än att de hölle fast det de hade intill änden.

B

Filadelfierna hade Jesu förmåga att hushålla

Jesus levde i en tid, som just var skökojudens tid. Han hade hela Satans synagoga emot sig och inpå sig. Och han gav den de rätta namnen: skrymtare, dårar, blinda, myggsilare och kamelsväljare, vitmenade gravar, dråpare, ormar och huggormars avföda, djävulens och helvetets barn (Matt 23; Joh 8).

Och han fick i hela sitt liv stå blott i ett "skymundan". Folket i stort följde skökan, och blott få följde honom.

Och gent emot detta skökovälde var hans kraft så ringa, att "de gjorde med honom vad de ville", likasom med Johannes (Matt 17:12), ja, till sist förde honom på korset. Kattbjörnen och hans judiska fru triumferade över honom och ryckte hela folket med sig i fördärvet. Och han fick blott stå och se på utan att kunna förhindra eländet. Ty skökojudarna hade nu sin "mognadstid". Det var deras "stund", och "mörkret hade makten".

Och hans tubudsande var stundom så begränsad och nedsatt, att han var nära att svikta, såsom vid botandet av den månadsrasande

(Matt 17:14–18) och vid grekernas besök (Joh 12:27) och i Getsemane. Och på korset var han så försvagad, att han var nära förtvivlan.

Men han kunde hushålla med "det lilla", så att det räckte till för allt. Han kunde vara svag på sådant sätt, att han alltid var starkare än "den starke".

Och huru bar han sig åt, så att det lilla räckte till och det svaga var starkt nog? Jo, han misshushållade aldrig med den lilla kraften, slösade aldrig bort den på onödiga ting, utan satte sekundligen in den i det nödvändiga. Han förspillde aldrig den minsta gnista i rotryckande utåtvändhet eller gärningslös och njutningslysten inåtvändhet eller i horisk självbespegling och självsugeri eller i tjuvaktigt blänkande med gåvor och framgång eller i modlöshet och försagdhet vid motgång; korteligen: han tog vara på Guds ord såsom finaste och dyraste guld genom att sätta in det som gärning i allt.

Han var alltså själve mästaren i hushållningskonsten, som är subjektiveringskonsten. Han drog sig ihop som kvicksilvret i kölden, så att han kunde förbliva den han var även i starkaste köld. Han kunde vara liten, då Gud ville, att han skulle vara liten. Och över detta pinsamma "lilla" förargades han aldrig. Han trodde Gud aldrig om att giva för litet eller göra för svag; och därför blev han aldrig för liten, aldrig för svag.

Han tog vara på "smulan" och omsatte den så hushållsaktigt, försiktigt, troget och kvickt i ett sekundligt stamliv och i ett dagligt fruktliv just där han stod, gick, satt eller låg, så att "smulan" och "grynet", som icke tycktes räcka till för något, räckte till för allt.

Den lilla kraften var för honom aldrig för liten, det svaga aldrig för svagt. Det skenbart otillräckliga var för honom alltid tillräckligt. Ja, till och med då, när Gud tycktes giva intet, såsom på korset, så letade han fram ur detta "intet" allt vad han behövde för att stå bergfast tubudsstånd intill änden. Se, detta är den andliga hushållningskonsten, subjektiveringskonsten.

Och denna oändligt viktiga konst hade Filadelfierna lärt av honom, och det säkerligen under många och bittra nederlag, särskilt i början. Ty denna konst går på djupet och kräver sekundlig vakenhet och kvickhet, ja, just blixtkvickheten på tronplanet (Kap 1, sid. 16 f.). Sekundligen kvickt som en blixt, annars är det för sent för den gången! Blott de "fullkomliga" hava "övade sinnen" för denna konst.

Jesu förmåga att hushålla har den av kött födda människan icke. Det får nybörjaren bittert erfara. Adam misshushållade styggt. Han subjektiverade icke ordet om trädet. Bristande hushållning var syndafallet. Utebliven subjektivering är syndafallet *alltjämt*. Adam är misshushållaren. Och misshushållning ligger i blodet hos alla hans barn.

Den andre Adam är den store **Hushållaren, Subjektiveraren**. Hans förmåga att hushålla är en pingstgåva. Filadelfierna hade blivit födda med den. Och de hade inövat och utövat denna gåva, så att de blivit sådana mästare i att hushålla med den lilla kraften, att de stå som ett prima föredöme häri intill världens sista dag. "Se, se!", säger Herren.

Fram med Filadelfia-brevet! Ty konsten att hushålla med den "lilla kraften" gäller särskilt oss. Vi leva nämligen i det sjätte världsriket, som är den kristna skökans tid. Och den är för Kristi församling just vad den judiska skökotiden var för Kristus. Den är kattbjörnens och hans gemåls

tid, då de sitta på tronen bland alla kristna folk och hava makten, och då "Filadelfierna" måste vara de svaga, alldeles som Kristus. Hela detta skede är en svaghetstid för Guds församling. Under detsamma gives, i stort sett, blott den "lilla kraften". Ty det är skökans tid, då hon skall fylla sitt syndamått och mogna för sin dom, och då mörkret, d. ä. skenkristendomen, det budlösa evangeliet, har makten bland alla kristna folk, och då Herrens heliga bland alla dessa folk måste stå i ett skymundan och blott åskåda, huru skökan fördärvar alla folk, utan att kunna förhindra detta gräsliga fördärv.*

Märken alltså, I Herrens heliga, att I leven i Satans synagogas mognadstid. Och glömmen aldrig att varje morgon, då I vaknen, avläsa överskriften till det världsskede, i vilket I leven, den ödesdigra rikssignaturen, som är denna:

"Du har en liten kraft"

Ja, så är det. Blott den lilla Filadelfia-kraften gives åt de heliga under skökotiden, ända intill den dag, då skökan under himmelens "Halleluja" fått sin dom. Då iklädas de det "fina och glänsande byssus", som återgiver åt dem "den stora", den apostoliska kraften.

Ja, så är det verkligen. *Nu* blott den lilla kraften. Därav den allmänna klagan även av de uppriktiga, att det är så svårt att bliva en verklig övervinnare. Ja, det är svårt, ja, det är absolut omöjligt, ända tills man lär sig Jesu och Filadelfiernas konst att hushålla med "det lilla". Och därför har övervinnandets evangelium helt enkelt blivit bortlagt bland stora skaror av troende. Smyrna- och Filadelfia-ståndet med ostrafflig förstabudsfullkomlighet inför Herren finns icke till varken i lära eller liv hos de flesta troende. Många av dem ha försökt; men det gick inte. Och så ha de lämnat det därhän såsom "omöjligt". De förstodo icke hushållningskonsten under skökotiden. Och så slogo de sig till ro i den förstabudslösa eller förstabudshalva skökonåden. De avläsa icke vårt världsskedes överskrift, som ställer blott den lilla kraften till de heligas förfogande.

Det är en förskräcklig misshushållning hos vår tids troende. När de fått ett andemått, så slösa de strax bort det: i en fladdrig utåtvändhet med bristande blick för det sekundliga stamlivet; i ett köttsligt och njutningslystet känsloväsen med ett ideligt jagande efter ljuvliga stämningar och andliga rolighetsstunder; i ett "kristligt" sällskapsprat med mycket av ord, men med litet av Ordet; i ett slående och slängande tidigt och sent med andliga fraser, såsom bevis på huru andlig man är; i ett sjukligt nit för sin kyrka, såsom vore den hela Guds rike; i en fariseisk nitälskan för antagna former och manér och självgjorda stadgar och kännetecken; i en rotryckande iver för kvantitet, utan sinne och blick för kvaliteten; i ett koketterande med siffror och summor och synliga resultat, alldeles som om mängden av äpplen vore beviset på att trädet är gott; i en hejdlös kapplöpning om själafångst, där ofta djuret blir "frälst" med två horn, som likna ett lamms; o.s.v.

Ja, så slösar man bort sitt andemått. Och så återstår intet till utövning av livets närmast liggande plikter, på vilka allt hänger. Med dem slarvar

* Till denna förfärande och för de heliga ödesdigra skökosak återkomma vi mera utförligt i vårt 12:e kapitel.

man, eller rent av överhoppar dem. Därav kommer det sig, att man på många orter icke vill hava med "de andliga" att göra, "ty de äro så opålitliga i handel och vandel". Man har större förtroende för världsmänniskor än för läsare. Detta fula rykte är säkerligen mången gång ogrundat. Men å andra sidan påvisas fakta i sådan mängd och av så ful beskaffenhet, att ryktet tyvärr ofta är väl grundat. Ja, det finns verkligen någonting, som man med rätta givit namnet: "läsaremoral".

Det klagas så ofta av de troende, att "Gud giver så litet, så litet, ja, alldeles för litet". Men han giver aldrig för litet. Utan felet är det, att de äro för stora för Guds lilla. De kunna icke vara små, vara barn. Och därför räcker ingenting till för dem. De fara för högt; och därför falla de alltjämt ned. De slå icke tubudsrot i det lilla, i det närmast, ja, inpå näsan liggande; och därför sväva de rotlösa och fara i vädret efter det stora, lysande, skramlande och pösande. De kunna icke vara *under* Gud, utan *över* Gud, och då blir Gud alltid för liten för dem. Ty stor blir han blott då, när vi i allting foga oss *under* honom; i annat fall blir han så liten, att han till slut icke synes. Ja, de trivas icke i Guds "lilla". Och därför blir det inga "Filadelfier" av dem, utan på sin höjd sekunda "Efesier"; och många dimpa ned i "Sardes" och i "Laodicea".

Men det finns "Filadelfier" i alla kyrkor. De äro så små, så små, så att Guds kraft är så stor, så stor för dem. De äro så hjärtans tacksamma för minsta smula och gryn. Och de stöta aldrig bort detta lilla genom näs- och muntäpperi, utan inandas och äta det så aptitligt och väl. De svärma icke bort det i fåfängliga ballongfärder, slarva icke bort det i sötsugeri och budspotteri, utan sätta genast in det i sekundlig stamgärning och daglig fruktgärning. De kunna göra mycket av det lilla, ty de hushålla så väl med det. Smulan räcker till för allt, ty under den trogna användningen sväller hon ut till ett mäkta stort stycke; för varje gång "grynet" subjektiveras, fördubblas det. Och så blir av den lilla kraften "nog och över nog", alldeles som för Filadelfierna. — Så snart de vakna om morgonen, avläsa de överskriften: "Du har en liten kraft". Och så tänka de på Filadelfias stora mästare i hushållningskonsten. Och så börja de det kära bestyret med den välsignade smulan och sticka in henne blixtsnabbt i varenda känsla och tanke, ord och gärning, så att de bliva tubudskänslor, tubudstankar, tubudsord och tubudsgärningar. Och så bliva dessa svaga så starka, att kattbjörnen och hans katta icke rå på dem, huru mycket de än smila eller riva. Sådana äro det 6:e världsrikets "Filadelfier". Och även om dem säger Herren: "Se, se!"

Det dyrbaraste som Filadelfierna ägde på jorden var Jesu tubudsevangelium, som är "Andens lag", eller ordet om Jesu orubbliga tubudsstånd in i döden, eller "ordet om Jesu ståndaktighet". Och det togo de så väl vara på, eller med det hushållade de så väl, att Herren säger sig skola belöna detta tillvaratagande med en särskild nåd redan här på jorden. Ty så lyda hans ord: "Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig ut ur den prövningens tid, som skall komma över hela världen för att sätta jordens innebyggare på prov."

Vid detta härliga löfte skola vi noga lägga märke till två saker. Den första är denna: *Herren lovar blott att taga vara på dem, som tagit vara på hans ord.* Ty så säger han ju: "Emedan du tagit vara på ordet om min

ståndaktighet, så skall ock jag taga vara på dig”.* Alltså är det blott filadelfiska hushållare, som äga detta löfte om tillvaratagande i nödens tid.

Detta skall noga beaktas. Ty många troende äro riktiga storslarvar i tillvaratagandet av Jesu ord, men göra likväl anspråk på detta hans tillvaratagande i nödens tid. I budhållning äro de dvärgar, men i anspråk äro de jättar. I hans krav på dem äro de ynkryggar, men i sina krav på honom äro de bjässar. Men saken är, som vi se, denna: blott om jag tager vara på ordet om Jesu tubudsstånd, så att jag står det evangeliska tubudsståndet där han ställt mig, då tager han vara på mig. Han tager visserligen vara på hela världen i prövningens stund, och han tager även vara på alla sekunda och under-sekunda troende, så länge tiden för deras sinnesändring räcker, men blott förstlingarna ha löfte om detta *särskilda* och *ömma* tillvaratagande, som just motsvarar deras *särskilda* och *ömma* tillvaratagande av hans ord. Så långt som du gått i att hålla hans ord, så långt skall han hålla om dig i din lidandestid. Så rädd och så öm, som du varit om hans bud, så rädd och så öm skall han vara om dig i nödens tid.

Den andra saken, som vi skola noga bemärka, är denna: *Herren lovar icke att fritaga Filadelfierna från nödens tid, utan blott att taga vara på dem i eller under nödens tid*. I grundtexten står ordagrant så: "Jag skall taga vara på dig ut ur den prövningens tid, som skall komma över hela världen." Och därför översätta somliga så: "Jag skall bevara dig genom prövningens tid." Och andra så: "Jag skall taga vara på dig och frälsa dig ut ur prövningens tid." Och att detta är meningen, visar sammanhanget. Ty det är ju fråga om en prövning, som skall komma över *hela* världen, alltså över alla människor, både goda och onda. Här fritages ingen.

Allt det ve, som tillhör det allmänna världsloppet, skola "Filadelfierna" undergå, såsom krig, pest, hungersnöd, jordbävningar, hagel och oväder, köld- och värmeböljor, skadlig torka eller väta, missväxt och tryckta tider o.s.v. Detta skall beaktas. Ty Herren lovar icke att fritaga dem från sådant, utan blott att taga vara på dem och föra dem väl igenom all sådan nöd.

Om t.ex. i krigstid deras hem bliva skövlade och brända, så att de få både frysa och svälta, så är detta ett förträffligt sätt att taga vara på dem. Ty då blir det uppenbart vad de verkligen äro. Långt ifrån att vrida händer och gråta över förlusten av jordens goda stå de där som pelare mitt i ruinerna och bland tusende brustna hjärtan och höja sitt finger mot höjden och sprida tröst, ljus, liv och evigt hopp åt förtvivlade medmänniskor.

Och om de t.ex. i en jordbävning krossas tillika med många andra, så var detta det bästa sättet att föra dem ut ur prövningens tid. Deras prima död var just där. Och varför? Vi kunna ana det. De hade varit präster på jorden och burit fram sina medmänniskor inför Gud. Och nu gingo de tillsammans med dem ur tiden och tillsammans med dem inför domstolen i den första himmelen. Och såsom de burit dem på sitt hjärta i tiden, så bära de dem ock på sitt hjärta där. De släppte dem aldrig förut, de släppa dem icke heller nu. Deras eviga kärlek drager dem med inför den eviga kärlekens Gud. Och så skall det visa sig, att denna deras död

* I grundtexten står samma ord för "tillvarataga" på båda ställena.

var det förträffligaste sättet att taga vara på dem.

Ja, Herren tager vara på "Filadelfierna" genom att föra dem väl igenom och väl ut ur nöden, icke genom att hålla dem utanför densamma. Men det är märkvärdigt, vad många troende här göra anspråk på undantagsställningar och speja efter under och underbara förmåner. De stå aldrig sitt tubudsstånd i ostrafflig förstabuds-fullkomlighet, men de kräva, att Gud skall stå på tå för dem och passa upp för dem och styra väder och vind och allting annat, så att de få det bra, det må gå med "världen" hur som helst, den skall ju dock till helvetet och blott de till himmelen.

Men "Filadelfierna" äro hela världens och hela den jordiska skapelsens hjärta. De stå mitt inne i världssmärtan och känna *med* och lida *med*. Ja, de bära den tyngsta bördan i lidandet, den som världen icke orkar med. Allt levandes kval, ända ner till plantan och krypet, är deras kval, men såsom det djupa ställföreträdarekvalet i Ställföreträd-arens spår.

Förstlingarna äro mänskligheten i mänskligheten, folket i folket. Och de ingå i folknöden såsom i sin egen och skruva den in i den barmhärtiga rättfärdighetens gängor, så att den bliver folkets födslokval, en folkfödande nöd till liv. Ty de äro "präster på jorden".

Slik småaktighet, som att Gud skulle vårda sig blott om dem och göra det drägligt blott för dem, men lämna världen åt ett odrägligt öde, slik lumpenhet fann aldrig ett rum i ett förstlingshjärta. Ty de äro "konungar på jorden", som bära sitt folk på sina hjärtan.

Och därför att de stå som konungar och präster mitt inne i världs- och folknöden, därför reglerar Gud denna nöd till en världs- och folkfödslovånda, ja, han till och med "förkortar" denna nöd för deras skull (Matt 24:22).

Detta är något annat än att vilja springa sin väg, då det börjar osa hett, eller smyga sig undan, då vredens åskor börja rulla, och begära att bli buren av Gud på armarna, utanför nöden. Snygga konungar och präster!

Nej, det är en prövningens tid för hela världen, icke minst för förstlingarna. Då kommer det i dagen vad de gå för: om de stå som obrytbara pelare, då riken och samhällen brytas ned, eller om de springa sin väg som harar.

I nöden prövas vännen. Och särskilt i den stora världsnöden, som kommer att krossa hela det 7:e världsriket, skall världen få se, att hon i Harmageddons förstlingar har sina bästa vänner på jorden, trots det att hon sliter dem i stycken och färgar jorden med deras blod. De skola då visa sig vara det sjuka världshjärtats friska hjärta. Och efter det hjärtat skall världslidandet regleras och förkortas.

Den titel, som Herren giver sig i detta brev, är denna: "Den helige, den sannfärdige, som har Davids nyckel".

Han står här såsom mönstrare, granskare. Och såsom sådan kallar han sig "den helige". Vad inlägger han då i denna titel? Jo, att han först och främst älskar och söker *heligheten*.

Den helighet, som kan och måste uppnås i denna världen, är den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten, som han krävde av den rike ynglingen, det oavprutliga förstabuds-**alltet**, som åt allt giver prima

kvalitet. Det är just på grund av denna pingstfödda förstabudshelighet, som I förstlingar kallens "de heliga". Det är inga småsaker att bära den titeln i sanning. Men vi använda oavlåtligen densamma just för att få fram detta bortglömda: den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten.

Denna förstabudshelighet eller denna mergudafria avskildhet från allt skapat fann Herren i Filadelfia. Församlingen hade just ingenting kunnat uträtta för Guds rike. Men det är icke sådant, som granskaren ser på i första hand, utan nr 1 för honom är heligheten, förstabudsfullkomligheten. Personen, personen framför allt! För varje fader är barnet dyrare än barnets verk.

Och han kallar sig "den sannfärdige", alltså den på vars ord man kan och skall lita. Vad inlägger han då i den titeln? Jo, att det, som han i brevet säger om församlingen, är den verkliga sanningen om henne. Det tyder på, att hon var missuppfattad och hållen för en klen församling. Men granskaren framställer henne såsom fullkomlig och ostrafflig. Därmed punkt för allt misskännande, och slut på alla ytliga domar! Titeln "den helige och sannfärdige" lyfte en tung börda från Filadelfiernas hjärtan och tog mången glädjens och tacksamhetens tår ur deras ögon.

Och han säger sig hava "Davids nyckel". Han är alltså mannen över Guds hus, som är Guds rike. Ingen öppnar dörren till detta rike utom han. Alltså, I "Filadelfias grannar", lyckas det eder att vinna själar för detsamma, så förhäven eder icke, ty I kunnen icke föra en enda själ ditin, om icke nyckelmannen öppnar. Och du, "Filadelfia", då du arbetar på att föra själar ditin, men icke lyckas med en enda, så giv dig icke utöver för det; nyckelmannens tid är ännu icke inne. — Och han har även "nycklarna till döden och dödsriket" (Upp 1:18) och därmed ock till "Satans synagoga". Han öppnar och stänger även den efter fastställda rikslagar.

Den där "Davids nyckel" var alltså någonting att tänka på både för Filadelfia och dess grannar. Och den är att tänka på i alla tider. Och aktom oss för att blott rafsa ihop några skaror *utanför* dörren till den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten. Ty i mönstringens stund falla de under strecket.

Själva grunddraget i Filadelfiernas liv var, såsom vi sett, detta: de voro stora i att vara små. Och därför voro de oövervinneliga. Ty inför vilddjuret och skökan som äro allt ont, är det aldrig de små, utan blott "de stora", som övervinnas. Också finns det inför Gud inga andra jättar än — "barnen".

Men jättar i att vara små, det voro ock Smyrnenserna, Antipas och de prima i Tyatira och Sardes. De voro också mästare i hushållningskonsten efter sina förhållanden. Alltså, då Herren så starkt utpekar Filadelfia såsom en högst ovanlig och märkvärdig församling, så vill han därmed icke sätta dem i skuggan. Ty det är möjligt, att de skulle förhållit sig lika troget och väl som Filadelfierna, om de befunnit sig i deras läge.

Filadelfierna fingo på sin lott att kämpa trons kamp inför Satans mognande synagoga. Och det gjorde de på ett sådant sätt, att Herren utpekar dem såsom det prima mönstret för en sådan kamp.

Alltså, I förstlingar, märken, varje morgon I vaknen, Herrens höjda finger över Filadelfia, och lyssnen till hans starka: "Se, se!"

Där sen I de oövervinneliga "barn-jättarna" och den lilla kraftens hjälteverk i förstabudshelighet.

Just ett sådant verk skolen I utföra i edert "skymundan" under den kristna skökans mognadstid, då hon har makten, och I stån maktlösa, alldeles som Kristus.

Detta är en fruktansvärt allvarlig sida i trons hemlighet under det 6:e världsriket. I denna rikshistoriska hemlighet få vi, såsom vi antytt, blicka in något närmare i det 12:e kapitlet. Här ha vi blott i förbigående vidrört densamma.

2

Löftet

"Den som övervinner, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer utgå därutur; och jag skall skriva på honom min Guds namn och min Guds stads namn, det nya Jerusalems, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt nya namn."

Filadelfia-löftet är pelarelöftet. Och det passade här väl. Ty Filadelfierna stodo som pelare med sin "lilla kraft" i sina svåra förhållanden. Och om de så stodo intill änden, då voro de värdiga pelareskapet i Guds tempel.

Guds tempel är här tydligtvis detsamma som hela den härliggjorda skapelsen med alla dess otaliga världar och otaliga varelser; och icke detsamma som t.ex. Petrus menar med templet, då han tänker sig det bestå blott av de heliga, såsom de levande stenar, varav det är byggt (1 Pet 2:5). De som i detta inskränktare tempel kallas stenar, de kallas i det vidsträcktare templet för pelare.

Filadelfierna voro pelare. Och varav består en sådan? Den består av den eviga tubudskärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden. Filadelfia-pelaren består av "Andens lag" i människogestalt.

Och en sådan pelare kommer till stånd blott genom hushållning med eller subjektivering av "Andens lag" i det dagliga livet, där människan är ställd. Men nu kan det hända, särskilt i början, att den sanna subjektiveringen här och där uteblir. Och då inträder alltid den falska subjektiveringen i dess ställe. *Ty på varje punkt, där jag icke subjektiverar eller i liv omsätter "Andens lag", där måste jag subjektivera mot-lagen från nedan.* Människan måste i varje sekund subjektivera lag, antingen Guds lag eller Satans lag, antingen göra trons eller otrons stamgärning. Så allvarlig är subjektiveringssaken.

Och genom subjektivering av mot-lagen blir den gyllene pelaren skadad. Där införes slagg i densamma. Och då måste den brytas ned och slås sönder och läggas i skräckveckoeld och smältas om, att slagget må avskiljas. När det är skett, blir pelaren renare och starkare än förut genom förnyad pingstfödelse. Och efter en sådan tuktan går subjektiveringen mera på djupet och i en stadigare och trognare stamgärning med dagliga fruktgärningar. Men så kan det hända, att den falska subjektiveringen åter inträder. Och följden blir densamma: pelaren måste brytas ned, smältas om och åter byggas upp. Men så småningom lär sig människan det kerubiska blixtlivet, "de fullkomligas" höga konst att oavlåtligen i ett starkt och stadigt stamliv subjektivera "Andens lag" och därmed utestänga mot-andelagen. —

Men vilket tålamod hos Gud och vilken ihärdighet hos vår Herre och frälsare Jesus Kristus i att framfostra detta pelareskap! Ja, solen kunde blekna och månen rodna därvid!

En pelaremänniska består av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Och hon har verkligen kärlekens pelarenatur i sig. Hon bär upp sina medförstlingar i innerlig brödrakärlek. Hon bär upp sitt folk, ja, hela världen i allmännelig kärlek. Hon bär upp alla djur och växter på hela vår jord. Hon predikar pelareevangeliet för hela skapelsen och står som en pelare mitt inne i den stora världsvåndan. Hon hör plantans suckar och suckar *med*; hon ser krypets tårar och gråter *med*.

Överallt där det är nedtryckthet, där är hon med och bär upp. Krymplingen tar hon på sina "gyllene" axlar, varhelst hon ser en sådan. Alla bortkomna och avsigkomna, alla elända och smutsiga trycker hon till sitt hjärta som bröder. "*Från Nova Semljas fjäll till Ceylons brända dalar, varhelst en usling finns, är han min vän och bror*."

I de fattiges hem står hon som pelare och lyfter den nedtryckta upp. Vid sjukbädden sitter hon och talar den eviga kärlekens pelareord, som lyfta upp över tiden, jorden och kvalen.

Där rätt och rättfärdighet trampas ned, där griper hon frimodigt in och bär upp. Och då hon i döden segnar ned som Stefanus, då slår hon sina armar kring bödlarna såsom han och bär dem med sig i evig kärlek inför domstolen i den första himmelen.

Ja, hon är pelare och kan icke leva på annat sätt än som pelare, överallt, var hon går eller står, har hon den eviga kärlekens pelaretag i sig.

Här på jorden räckte hon icke till för ens en miljondel av vad hon ville bära upp. Men den pelareviljan är skapad av Gud. Och den måste bliva fullbordad. Hon måste få komma därhän, att hon kan bära upp alla och allt i evig tubudskärlek. Och det sker i "Guds tempel", som är nya himlar och en ny jord. Där får hon någonting att bära upp med som förslår, nämligen ett sådant mått av den eviga kärlekens ande, att hon kan bära upp alla människor, alla levande varelser och alla världar i alla evigheter på det särskilda sätt, som blott hon och ingen annan kan göra det.

Detta är Filadelfia-löftet, det oändligt härliga pelare-löftet, om vilket någon har sagt, att "det är så stort, att man har svårt för att tro det". Ja, det gäller alla löftena. De äro så stora, att de nästan synas stöta på överdrift. Men vi skola få se, att förstlings- eller pelareskapet, som i sanning kostar någonting, också kommer att i sanning smaka någonting.

Om pelaremänniskan i Guds tempel säger Herren fyra oändligt härliga saker: hon skall icke mer utgå ur templet, hon skall bära Guds namn och Guds stads namn och hans nya namn: Alltså:

A

Hon skall icke mer utgå ur templet

De tre pelaremännen Petrus, Jakob och Johannes fingo på Tabor göra en liten titt inom dörren till den eviga härlighetens tempel. Och de ville förbliva i det. "Herre, här är oss gott att vara." Men de måste "utgå" ur det. — Och den pelaremannen Paulus fick göra ett besök i den tredje

himmelens paradistempel. Men han måste utgå ur det.

Och alla "Filadelfier" få stiga ett litet steg inom dörren till "Guds tempel" på deras namnsdagsfester. Ja, just dessa små, som här oftast ha det så smått, så torrt och så trångt, de bjudas på tempelbesök och få smaka något av den tillkommande världens pelarekraft. Och i en sådan stund inströmmar i dem ett så väldigt mått av den eviga kärlekens flod, att de känna sig kunna bära upp hela världen. Hon blir lätt som en fjäder och kär som den käraste vän. Hon synes helt och hållet ljus och kännes helt och hållet ljuv. Stenar och allt äro förvandlade. Allt är liksom genomskinligt och genomgångbart. Allt sväller av evigt liv; ur allt väller en flod av härlighet och kraft tempelbesökaren till mötes.

Men han måste "utgå" igen. Och så uppstår hos honom en brinnande längtan efter att få förbliva i templet för att kunna i sanning bära upp någonting. Och denna längtan blir allt större, ju mindre han blir, och allt renare, ju svagare han blir i sig själv. Och så komma de sista och avgörande pelareproven, då "Gud **Allt**" och "Gud **En**", kännes som "Gud **Intet**" och "Gud **Ingen**", alldeles som för Kristus på korset och som för Paulus, då han blev "övermåttan och utöver förmågan betungad". Detta är den slutliga likheten med Jesu död. Och när denna likhet är uppnådd och inbränd i varje atom, då är "pelaren" färdig att inflyttas i templet för att "aldrig mer utgå ur det". Då är han redo att mottaga påskriften av det trefaldiga namnet.

B

Jag skall skriva på honom min Guds namn

Guds namn är »**Ehjeh**», »**Jag är**». Och pelaremänniskans namn är »**Ehjeh**», »**Jag är**» (av, genom och till Jehovah). Därom ha vi talat under Pergamus-löftet.

Pelaremänniskan är ett namn i det stora namnet. Hon är ett evigt »**är**» i det eviga "Själv-Äret". Detta »**är**» är det sekundliga hushållnings-**äret**, subjektiverings-äret, blixt-äret, i vilket vila, vara och göra äro *ett*. Det är det eviga livet redan i tiden. Vilken hemlighet, vilken skatt i detta lilla »**är**»! I det ligga alla himlar, alla världar, alla evigheter. I det ligga alla 7 löftena frövis.

Filadelfiernas »**är**» var litet och svagt. Men det övervann den sataniska synagogans stora lögn- och sken-»**är**». Och om de stodo fast i detta pelare-»**är**» intill änden, då skulle Herren skriva på dem "Guds namn".

Men det namnet hade de ju förut. Ja, — "på pannan". Men nu lovar han att skriva det på hela personen. "Jag skall skriva det på *honom*", säger han. Och det innebär oändligt mycket mer.

Här på jorden ägde pelaremänniskan visserligen namnet i varje atom i hela sin varelse. Det kände hon ock. Där satt ett heligt och saligt »**är**» överallt, ett den prima fridens och glädjens »**är**» ut i fingrar och tår, så att hon verkligen var ett »**är**» i Guds "Är". Det blixtrade, brände, tände och värmde av Gud i allt. Stundom, i den djupare svaghetens tid, liksom kröp det av Gud i allt. — Men detta "är" var dämpat under mycken svaghet och dolt i förnedringens kropp, så att hon såg icke annorlunda ut än andra människor. Men den som var ett "är" eller åtminstone var *av* "Äret", av sanningen, han såg hennes pelare-"är" på pelare-pannan, och han kände hennes pelare-väsen i allt. Där stod ett "är" i allt vad hon

tänkte, talade och gjorde.

Men i Guds tempel skrives Guds namn på hela personen, så att varje atom strålar som en ädelsten i den nya kroppen. Och dessa atomer, som äro eviga kraftcentra, eller "Guds ögon", äro otaliga. Genom dem alla utstrålar Gud sitt eget höga namn över alla människor, över alla varelser och ting och över alla världar och genom alla evigheter, och detta i det särskilda mått och på det särskilda sätt, som varje pelaremänniska kan och skall återstråla Guds höga och härliga namn. Vilken strålglans av evig kärlek, evig rättfärdighet, evig livsnåd, evig ande skall icke där utgå från varje pelaremänniska! *Hon skall bliva allt det, vartill "Andens lag" kan göra en människa.* Ty alla 7 löftena äro innerst blott *ett*, *ett*, *ett*. De äro Andens lag i den högsta möjliga människogestalt. Ja, pelaremänniskan skall stråla av "Andens lag", det högsta ljus som finns i tid och evighet, ja, det enda ljus, som finns i himmel och på jord. Hon skall bliva en andelagsstjärna av första ordningen, en "fixstjärnesol", som stödjer och bär omätliga världsområden, och som välver sina eviga ljusflöden över oändliga sfärer och rymder, en Sirius-sol på evigheternas himmel.

Men detta är ingen glans att själviskt sola sig i, ingen storhet och härskaremakt på "denna världens" vis, utan på *andelagsvis*. Det är den eviga tubudskärlekens bärande och tjänande glans, storhet och makt. Allt vad där fås, det fås för att givas, allt vad där äges, det äges för att offras — allt på andelagsvis, liksom här på jorden. Det djuriska, lumpna och låga storhets- och blänkaresinnet är där för evigt utestängt. Man är störst även där genom att vara den minste, vara allas tjänare och dräng. Liksom på jorden så finns det i himmelen inga andra jättar än — "barnen". Aldrig stiger där en fot över tröskeln till "Guds tempel" utom barnfoten. Stor-skanken är för liten för att taga det stora steget.

C

Jag skall skriva på honom min Guds stads namn

Vad heter Guds stad? Det se vi av det sista ordet i Hesekiels bok. Stadens namn är detta: »**Här är Herren**» (Jehovah).

Det namnet skall Jesus skriva på pelaremänniskan. Hon skall i all evighet heta: »**Här är Jehovah**».

Men det namnet bär hon redan här på jorden. Ty hon är i tron "kommen till den levande Gudens stad" och är medborgare där. I henne har Jehovah sin bostad och tron, så att hon heter: "Här är Jehovah." Det känner hon ock. Ingen mindre än han bor i henne. Och hon känner även, huru rädd han är om hennes stadsnamn. Så snart fienden vill tränga sig in, signaleras tydligt och skarpt: "Se upp, här är fara för din stad och ditt namn och din medborgarrätt!"

Allt här på jorden gungar, vacklar, bävar, ty det är de två djurens stad med de två djurens namn. Hela världen i stort heter: "Här äro vilddjuret och skökan." Och så långt som världen bär detta namn, så långt saknar hon »**grundvalarna**» (Heb 11:10) och måste gunga, vackla och bäva.

Men pelaremänniskan har gått ut ur vilddjurs- och skökostaden. Hon steg in i hissen, som är "Andens lag" (Kap 5, sid. 35), och hissades upp på Sions berg och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem (Heb 12:22). Så blev hon medborgare i "Guds stad" och bär stadens namn.

På Filadelfiaförsamlingen stod namnet: "Här är Jehovah". Och på den sataniska judaförsamlingen stod namnet: "Här äro vilddjuret och skökan." Mellan de två "städerna" stod striden. Den förra tog vara på sitt stadsnamn, och därmed hade den "*grundvalarna*", som äro den eviga tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden i tubuds-Kristus. Den senare tog ock vara på sitt stadsnamn. Men det hjälpte icke, ty den saknade "*grundvalarna*". Och så föll den. Och hela den väldiga skökostaden, som kallas "den stora och starka staden" (Upp 18:10), skall falla en gång under himmelens tordönsstarka Halleluja, ty den saknade "*grundvalarna*", då den alltid byggde sin frälsning utanför "Andens lag". Men "Filadelfia-staden" skall stå, ty den har "*grundvalarna*", de fasta och eviga, som bottna i själva Ur-Jehovah. Och hela den väldiga vilddjursstaden, som är det 7:e världsriket, skall falla en gång på Harmageddon, falla för den filadelfiska "byssus-staden", som har "*grundvalarna*" de "fina", vilka äro "Andens lag" i apostolisk ande och kraft.

Filadelfierna togo vara på stadsnamnet. Därmed hade de "*grundvalarna*", ur vilka de växte upp som pelare och i vilka de stodo som pelare. Och om de så stodo intill änden, så skulle Herren skriva på dem sin Guds stads namn. Det är det eviga härlighetsnamnet, som icke blott giver medborgarerätt i den härliga staden, utan giver *pelarerätt* i densamma. Ty märk: det skrives på "pelaren". Och icke alla medborgare i en stad äro "pelare". De äro blott några få. Vi kalla dem "stadsfullmäktige", som handhava stadens angelägenheter och äro dess styresmän. Och om de fatta sin ställning rätt, så känna de sig vara stadens högsta tjänare, som med sina större gåvor skola gagna det hela.

Frälsningen under de 42 månaderna går blott ut på att anskaffa "*stadsfullmäktige*" för det nya Jerusalem. Så hög är eder kallelse, I Herrens heliga. Förstlingsskapet är pelareskapet. Ej underligt då att det kostar så mycket, och att det kräver en sådan hushållning och övning i andelagsliv härnere! Ty det gäller ju att däruppe taga hand om hela det nya Jerusalems omätliga "kassor", skatter och tillgångar och därmed tjäna det hela. Inskriften av stadsnamnet på pelaremänniskan tillskriver henne hela Guds stads härlighet och allt vad Gud äger för att därmed tjäna och gagna alla och allt. Det kommer att smaka. Men så kostar det ock något, innan I kommen dit.

Vilken härlig lott gå icke "Filadefierna" till mötes! Här på jorden äro de så små, att de ofta knappt synas. Flera av dem kunna ingenting uträtta. Gud gömmer dem helt och hållet undan. Han höljer in dem i små och torftiga förhållanden, i utstötthet och utträngdhet, ja, ända därhän, att de icke hava en egen vrå att krypa in i, icke en egen smula bröd att äta. Och stundom höljer han ned dem på sjukbädden såsom Job, ofta i åratal, ja, i årtionden, någon gång för hela livet allt ifrån den första födelsen. Så fostrar Gud många av pelarna i sin stad.

Ty träd dessa hans "gömda klenoder" något närmare; och du skall snart få se vad de heta. De äro icke mångordiga, ty många ord äro ofta många synder. De göra intet väsen av sig. Ja, de göra platt intet av sig. De äro detta "ingenting", som är det enda som *är* "någonting". — Ja, där sitter du i detta kalla och trånga kyffe; du sitter där och ser och hör på detta "utskum och avskrap", som är "ett skådespel för änglar och människor". Och nu börjar det "storkna i din hals" och stora tårar välla fram, som med våld, ur dina ögon. Vad står på? Jo, du fick se en skymt

av det härliga namnet: »**Här är Jehovah**.» En avkläddhet, en avdödhet, en förstabudsfullkomlighet strålade fram och slog dig med häpnad. Armar såg du, som buro alla, både vän och ovän. Den eviga kärlekens sol glänste i halvbrustna ögon. Kinder, som voro blott skinn och ben, började rodna av paradisblod. Händerna, bleka och magra, knäpptes i bön för land och stad, och från tunna läppar strömmade en flod — tänk! — av tack och lov för Guds stora godhet. Och nu kände du rummet, det låga och mörka, vara en himmelsk boning. Det blev så märkvärdigt ljust och rikt därinne, att mången konungs slott är mörkt och fattigt mot det.

Ja, sådant såg och hörde du därinne. Och när du gått därifrån, så vände du dig om och sade så tyst: "*Där bor en av det nya Jerusalems stadsfullmäktige.*" Och så gick du; och du tänkte så här: "*I den staden får mången konung, påve och biskop stiga ned och dessa små stiga upp. Dessa som lärt sig att hushålla såväl med smulan och grynet, så att det räckte till för alla deras svåra förhållanden, de skola en gång få hela Guds stads och hela den nya jordens och alla de nya himlarnas skatter att hushålla med. I deras hand skall det nya Jerusalems styre vila, ett styre i evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande under överstyret från Guds och Lammets tron*." Ja, så tänkte du, när du gick från besöket hos en av kandidaterna till pelareskapet i Guds stad. Och du tänkte alldeles rätt.

D

Jag skall skriva på honom mitt nya namn

Vilket är Herrens nya namn? Det som han fick i sin tredje födelse, döds- och uppståndelsefödelsen.

Här på jorden hette han »**Ehjeh**», »**Jag är**» (av, genom och till Jehovah). Men det var namnet under förnedringen; och det förde honom på korset, då han icke ville antaga skökans namn, som innerst är Satans namn, mot-namnet: »**Jag är**» (av, genom och till mig själv). Och han bar sitt namn även då, när han i gudsövergivenheten kände sig som en *namnlös*. Och just "därför har Gud upphöjt honom över alla namn" (Fil 2:9). Detta **över-namn** är hans nya namn. Det är det stora stam-namnet, i vilket alla frälsta människor och alla andra levande varelser och alla ting få sina "nya namn". Det sker i den tredje födelsen, i vilket han skriver på dem sitt "nya namn".

Detta namn bära alltså alla och allt i Guds stora tempel, som är nya himlar och en ny jord. Men där finnas sådana, som bära det i en högre och härligare grad än alla de andra. Och vilka de äro, veta vi. De äro pelarna i templet. Och det är om *deras* namn det talas i vår text. På dessa pelare i Guds tempel och stad skriver Herren sitt nya namn, som ett *pelarenamn* eller ett *över-namn*, över andra namn, men som ett under-namn under hans **över-namn**.

Detta över-namn insätter människan i en över-ställning, i vilken hon förfogar över ett större mått av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden än de underlydande namnen, men för att på pelarevis bära, tjäna och gagna dem. Det namnet giver alltså något att giva, som räcker till.

Här på jorden var namnet ofta pinsamt begränsat. Dess »**är**» räckte icke till för att vara vad det ville, dess »**gör**» räckte icke till för att göra vad det ville. Men över-namnets »**är**» och »**gör**» räcka till.

Huru sved det icke i ditt hjärta, då du icke förmådde någonting! Huru kliade det icke i handen, då du icke kunde gripa in som du ville! Du mådde så illa, så att du var "sjuk", under dina medmänniskors stora och skriande behov, inför vilka du stod både redlös och rådlös. Men det kommer en dag, då över-namnet skrives på dig. Därmed öppnas alla de förråd av livs- och härlighetsskatter, som ligga i Jesu **över-namn**. Och av dem får du ösa ut och ösa ut med fulla händer i all evighet och bära upp otaliga människor, varelser och ting allt högre och högre i himmelska rymder, som aldrig nå några gränser.

Ack, sälla, sälla äro de som få stå som pelarenamn i Jesu **över-namn**! I dem har "Andens lag" nått sin fullbordan till förstlingsfrälsning. I dem har det eviga "urevangeliet" växt upp till ett livs levande evangelium i människogestalt för otaliga evigheter. Så frälsas förstlingarna genom "Andens lag". De 7 löftena ligga icke vid sidan av denna frälsning eller komma som ett bihang till densamma, utan de framkomma organiskt såsom frälsningens högsta länk, utan vilken hela frälsningskedjan är förfelad såsom förstlingsfrälsning. Så fruktansvärt allvarliga stå de 7 löftena inför eder, I förstlingar. De äro andelagsfrälsningens utdragna linje, utan vilken förstlingskapet är förlorat.

Ja, sälla äro de som få bära de tre pelarenamnen! Men vad var en sådan människa *i sig själv* här på jorden? Det veten I förstlingar *väl*. Hon var endast ett *vrak* på livets hav, som begärde blott ett: att av Gud bliva förd in i den eviga nådens hamn. Men just för ett sådant publikan- och vrakhjärta springa det nya Jerusalems portar upp, *aldrig* för "konstseglaren", som icke såg sitt haveri. Och för det i sig självt mest hjälplösa och redlösa "barn-vraket" upplåter sig paradisets högsta sfär. På den minste bland de små skrives det högsta över-namnet.

Och nu hav tack, du lilla förstlings-Filadelfia, för ditt höga föredöme på svaghetens väg till de stora krafternas tempel och stad, vägen genom död till liv!

Vi skola minnas din lilla kraft och din stora smälek för det, att du icke kunde uträtta något stort, och ditt bittra lidande, då du icke kunde göra allt det goda du ville.

Och vi skola dagligen se Herrens höjda finger över dig och lyssna till hans starka: "Se, se!"

Vi skola komma ihåg din hushållning med det lilla och lära oss att hushålla med *vårt* lilla, så att det räcker till, såsom du fick "smulan" att räcka till för allt det nödvändiga.

Vi skola minnas din stora nöd inför Satans mognande synagogs-sköka och lära oss att stå ostraffliga i förstabudsfullkomlighet inför det 6:e världsrikets mognande sköka, som fördärvar alla folk med sitt förstabudslösa evangelium, utan att vi kunna hindra det.

Vi skola minnas det härliga pelarelöftet med de tre namnen, vilket Herren gav åt dig och åt alla "Filadelfier". Med den barmhärtige Gudens hjälp skola vi vara pelare som du här på jorden, att vi må vinna pelareskapet i Guds tempel och stad.

Ja, i Guds tempel och stad, där stån I säkerligen nu som pelare med de tre namnen. Där bären I upp, redan nu, många människoandar, varelser och ting. Flöden av evig kärlek mottagen I från tronen och

utgjuten dem över paradisets oändliga nejder och otaliga rum. Ack, sälla ären I, som fått något att giva, som förslår! Med Guds och Kristi hjälp skola vi en gång stå som pelare bland eder. — Måtte vi bliva så små, att vi kunna få den storhet i himmelsk och evig tjänare-kärlek, vartill vi blivit skapade och kallade av Gud! Amen.

VIII

Sammanfattning

Vi ha nu talat om de 7 breven. Och vår framställning gör ingalunda anspråk på att vara fullständig och uttömmande. Vi ha blott velat rikta uppmärksamheten på dem. Ty de innehålla en väldig skatt av fostrande och vägledande sanning. Och den är särskilt behövlig i tid som nu är och stundar, då sanning och lögn allt mer vävas ihop till det själamördande världsfördärv, som profetian har förutsagt.

Nu en liten kort sammanfattning. Vi taga då även här de två synpunkterna: övervinnandet och löftena. Alltså:

1

Övervinnandet

Vad sökte Herren i de 7 församlingarna? Blott ett: gärningarna. Och de äro "de första" eller "de fullkomliga" gärningarna, den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i de 7 församlingarna? Blott ett: övervinnandet, nämligen det "första" eller "fullkomliga" övervinnandet, som är den "första" eller "fullkomliga" kärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek.

Och vad fann Herren i de 7 församlingarna? Jo, han fann, vad han sökte, i två hela församlingar och i två grupper av två församlingar. Blott här fann han förstlingsskapet eller det sionitiska bergsståndet "utan vank" (Upp 14:5), vilken ståndpunkt vi kallat "den prima". I allt det övriga fann han icke det han sökte, utan blott "sekunda" och "under-sekunda" ståndpunkter. Och så blev församlingarnas verkliga beskaffenhet vid mönstringen, denna:

Efesus	—	sekunda;
Smyrna	—	prima;
Pergamus: i stort sett	—	sekunda;
" en liten grupp	—	under-sekunda;
Tyatira: en grupp	—	prima;
" en grupp	—	sekunda;
" en grupp	—	under-sekunda;
Sardes: i stort sett	—	under-sekunda;
" en liten grupp	—	prima;
Filadelfia	—	prima;
Laodicea	—	under-sekunda;

Alltså var det blott ungefär en tredjedel av alla församlingarna, som i mönstringens stund höll provet, nämligen Smyrna, Filadelfia, det lilla

prima Tyatira och det lilla prima Sardes.*

Och ungefär en tredjedel stod på sekunda ståndpunkt, där skökan är avlad, nämligen hela Efesus, största delen av Pergamus och en betydlig del av Tyatira.

Och ungefär en tredjedel stod på under-sekunda ståndpunkt, där skökan är född, nämligen en liten grupp i Pergamus, en grupp i Tyatira, större delen av Sardes och hela Laodicea.

Alltså voro ungefär två tredjedelar av alla församlingarna dels i betänklig grad besmittade av skökan, nämligen de sekunda, dels i hög grad fördärvade av henne, nämligen de under-sekunda. *Och detta redan på Johannes' tid!* — Och månne tillståndet bland "de troende" är bättre i *vår* tid? Och månne vi gå till överdrift, då vi ofta säga, att flertalet av vår tids troende är skadat av skökan? Förvisso icke.

Mönstraren har, som vi förut antytt, icke valt dessa församlingar såsom på en slump. Det säger oss redan det heliga sjutalet. Utan de äro valda *så*, att de uttrycka tillståndet i den tidens församlingar i allmänhet, och även så, att de angiva den kommande tidens sakläge och utveckling först intill det 7:e världsriket, då skökan försvinner, därefter intill tusenårsriket, då även Satan försvinner genom att innelåsas i avgrunden.

Alltså visa dessa församlingar, att kristendomen redan i slutet av apostlarnas tid befann sig i ett betänkligt förfall. Skökan hade redan tagit flertalet av de troende om hand. Den stora världsskandalen har begynt. Tron ligger, i stort sett, i ruiner redan i de 7 församlingarna.

Varpå beror detta förskräckliga nederlag? Det beror på en historisk tilldragelse på apostlarnas tid. Och den bestod däri, att den judiska skökan förkastade och förhindrade evangelii sista anbud genom dem om frälsning för det utvalda judafolket. Därmed förfelade detta folk sin höga kallelse, att såsom rotfolket för alla jordens folk centralt handhava och utbreda evangelii frälsning till dem alla. Och därmed bragtes Guds frälsningsplan in på en omväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet. Det utvalda folket, som skulle blivit det kristna moderfolket för alla folk och oavbrutet och i stigande grad förmedlat strömmen från Guds och Lammets tron — denna moder försvann; och därmed försvagades strömmen redan i apostlarnas tid. Det är denna svaghet vi se i de 7 församlingarnas förfall.

I stället för den av Gud utkorade modern trängde sig en annan moder in och tog i hennes ställe hand om evangelium. Det var den kristna skökan, i vilken den judiska skökan övergick. Så blev moderskapet över folken förfalskat. Det flyttade från Jerusalem till Rom. Där ha vi det ännu. Men i sinom tid skall det antaga sin sanna gestalt och återvända till sin rätta plats, som är Jerusalem, den heliga världscentralen i Guds frälsningsplan. Det sker, då det utvalda folket varder frälst och inträder i sin höga kallelse. — Den antydda hemska "tilldragelsen" och den abnorma utveckling, som framgår ur den, skola vi närmare betrakta i det 12:e kapitlet.

I Herrens mönstring av de 7 församlingarna se vi tydligt, att han skiljer de kristna i 3 klasser. Vi ha kallat dem "prima, sekunda, och under-sekunda". Och kalle man dem vad man vill; men säkert och oemotsägligt är detta: i tre klasser skiljer han dem, nämligen sådana

* Antipas levde icke på mönstringens tid.

som fullt hålla provet, sådana som blott delvis hålla provet och sådana som icke hålla provet alls, eller: de bästa, "de goda" och de helt och hållet odugliga. Och han nöjer sig icke med mindre än den första klassen; han är icke belåten med "det goda", utan blott med det bästa, såsom vi ju ideligen hört av honom under mönstringen. De två andra klasserna ställer han under denna dom: "Ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig." Även det på alla goda ting så rika Efesus duger icke. Det är inför honom en fallen församling. Förfärande allvar!

Denna hans fördelning av de kristna i 3 klasser skall noga bemärkas särskilt i vår tid, då gränslinjerna mellan prima, sekunda och undersekunda kristendom så förskräckligt utplånats. Stora skaror av troende i alla kyrkor äro — prima, förstås: fastän de icke ens ha en aning om vad som menas med "prima kristendom". Att tron hos dem skulle ligga i ruiner, såsom den gjorde hos större delen av de 7 församlingarna — tycker någon det! Men ruinen finns där, och det i förfärande grad. Det ser var och en som kan se.

"Men", säger man, "detta är att vara alldeles för hård mot de svaga." Den beskyllningen bry vi oss icke om. Ty den drabbar mönstraren, som icke nöjer sig med mindre än förstabudsfullkomligheten och som skoningslöst kräver densamma. Och för övrigt — om de vore "svaga"! Men annat var det. De äro tvärtom riktiga jättar och hjältar — i munnen och i självöverskattning. Dock — sanningen har ett förmildrande ord för dem, nämligen detta: "arma människor, de äro förledda av blinda och halvblinda ledare".

Alltså: ingen klemighet med skökan! Bäst att som mönstraren på Patmos säga människorna sanningen. Ty det är dock blott sanningen, som kan hjälpa dem till rätta, i fall de kunna hjälpas och icke som Judas — vid Jesu sida gå rakt i fördärvet.

De andliga rörelserna både i statskyrkan och i småkyrkorna äro till en stor del ingenting annat än "folkrörelser" vid sidan av andra sådana. Och de äro till och med mycket svaga folkrörelser, ty de äro fördärvade av skökan. Om man blott icke gåve dem ut för att vara kristendom, så ginge det an. Men nu göra de anspråk på att vara verklig kristendom; och därmed äro de kristna skandalrörelser, i vilka det naturliga rotlivet så småningom förkväves och till slut i grund fördärvas. Det finns ingenting, som så förstör en människa som en falsk och sig överskattande andlighet. Det se vi tydligt på den judiska skökan, som i Guds namn förde Kristus på korset; och det se vi även på den kristna Stor-Stinntan i Rom, som dödat många tusen av Herrens heliga i Guds och Kristi namn. Så fullkomligt förvända bliva människorna genom falsk andlighet. De bliva till slut riktiga djävlar med sken av att vara Guds yppersta tjänare.

Det är blott en punkt, på vilken mönstraren lägger vikten. Och den är övervinnandet som är de 7 brevens brännpunkt. Med väldig och oavbruten kraft från början till slut ljuder den digra "refrängen": "Den som övervinner", han skall få. Och det är icke ett Kaifas-övervinnande av "bägarens och fatets" blott yttre orenhet, utan det är först och sist ett inre övervinnande, en stående stamgärning, som av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd gör Gud till Gud och ingen mer, och därmed gör nästan till broder. Övervinnandets grundväsen är den oeftergivliga förstabudsfullkomligheten. Den är bägarens och fatets rena inre. Den

går på djupet och till bottnen med saken; den sätter allt på förstabudsgrund, som är alltings eviga klippa och grund; den lägger livets tyngdpunkt på rätt ställe: i det fördolda livet med Kristus i Gud. — Detta skall noga bemärkas i vår tid, som så allmänt kommit bort från det inre och så hejdlöst störtar sig på det yttre. Tidsandan är rotlös och förtvivlad och rycker människorna med sig som agnar i storm. Och denne rotlöse folkande rycker flertalet av de troende med sig. De äro genompyrda av Kaifas-väsendet. Ingen lust och ingen blick för det inre livet. Frälsningen lägges i vädret, utanför Andens lag. Fullfödelsen saknas.

Denne förstabudslöse, rotlöse och förhärjande folkande har uppammats i det ödesdigra statsskökoväsendet. Otaliga händer hava i århundraden tagit hand om kristendomen, vilka aldrig enligt skriften skulle haft hand om densamma. Ända nedifrån kyrkobetjäning, kyrkovärdar och kyrkoråd upp genom präster, prostar, biskopar, professorer, prästmöten, kyrkomöten, riksdag, regering, ända upp till kyrkoministern och konungen såsom kyrkans högste styresman hava hundratusentals människor styrt och ställt med kristendomen utan att ens ha en aning om vad kristendomen är. Så har det utbildats en kristen allmänande, som passar för djuret, en förstabudslös folkande under skenet av Kristi namn, en tidsande, som slagit rot i livets utansidor, ett Kaifas-väsen, som är den verkliga kristendomens dödsfiende och som innerst går ut på att i Kristi namn utrota kristendomen ur folket och som också i århundraden hållit densamma korsfäst. Och från denne statskyrkoande med två lammhorn hava flertalet av de troende, även i småkyrkorna, icke kunnat göra sig lösa. Den ligger i blodet. Och det kräves djupa, blodförnyande lidanden för att på förstlingsvis bliva uttagen från den. Men sådana lidanden kunna de icke genomgå, ty de ha för litet för-pingstligt guld i sig för att kunna uthärda sådana eldar, som lösgjorde de första lärjungarna från den tidens skökoande. — I Herrens heliga, akten eder för att komma statsskökans prästrock och guldkors för nära. Ty därunder bor en förstabudsande med lammhorn, en jordkrypande padda med skenet av "duvan". Men icke allt i statskyrkan är statsskökan.

På det prima övervinnandet lägger mönstraren *hela* vikten. Det förutan är förstlingsskapet förlorat. Och varpå grundar han detta övervinnande? Månne på ett juridiskt straffvikariat med en opersonlig rättegångsfrälsning utanför födelsen? Icke ett ord, icke en skymt av något sådant i de 7 breven. Utan här är blott fråga om personen, som är han själv, och om Anden, med vilken han är *ett*. Vid denne Ande knyter han församlingarna med oavbruten och väldig kraft i den sjufaldiga "refrängen": "Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna." Den åtföljer övervinnandets "refräng" och är ett med densamma. Detta ideliga upprepande av "Anden" vid sidan av övervinnandet visar var han lägger övervinnandet. Han lägger det just i Anden. I Anden — segern; utanför Anden — nederlaget.

Mönstrarens kristendom är alltigenom personlig. Men här visar det sig, huru fördärvade människorna blivit genom den romerska skökoförsoningen. De skola ovillkorligen ha något opersonligt att vila vid. Så opersonliga äro de i sin kristendom. Att "*han, den rättfärdige, är försoningen för våra och hela världens synder*" (1 Joh 2:1, 2), det ha

de kanske tusen gånger läst och hört, men det går icke i dem, ty den juridiska rättegångsförsoningen ligger i deras blod. De skola ha en gjord, avslutad och icke mer fortgående gärning, ett opersonligt och oandligt straffsummeblod, att trygga sig till och skjuta i förgrunden och taga personen på släp. Så lågt stå de, så andelösa äro de därinne i andegrunden. De ha ingen ro, om de icke få skilja den korsfäste och den uppståndne från varandra, så att de få två. Och så blir den förre en mat och dryck för djuret, och den senare får stå i bakgrunden och se på. Så ha de frid, det är skökans frid.

Nej, försoningsgärningen på korset är någonting oändligt högre och härligare än *så*. Den är en i den uppståndne evigt fortgående tubudsgärning, som, subjektiverad i människan genom avlelse och födelse, rycker henne ut ur djurets stamgärning och insätter henne i Lammets stamgärning på Sions berg. Just denna Lammets gärningsmekanism på Sions berg är den objektiva försoningen med Gud i de 7 breven under namn av »**Jesu gärningar**». Och just denna gärningsmekanism, subjektiverad i människan, är den subjektiva försoningen med Gud i de 7 breven under namn av "de första" eller "de fullkomliga gärningarna". Märk det! Och må vi akta oss för att insmuggla i de 7 breven någon annan försoning, än den mönstraren insatt där.

De 7 brevens prima kristendom är förstlingskristendomen. De prima övervinnare, som mönstraren fann i dessa församlingar, äro just desamma som stå med honom på Sions berg såsom förstlingsskaran "från jorden" (Upp 14:4). Frälsningen under de 42 månaderna är förstlingsfrälsning. Det skall beaktas. Det är icke nu fråga om "de stora skarorna", utan om "konungar och pelare". Men skökan lägger hela vikten på att "fostra folken". Och huru hon fostrat dem, det visar sig nu, då de hålla på att övergå i de antikristiska sjunderiksfolken. Förstlingsfrälsningen har hon skjutit åt sidan. Ja, den vill hon utrota. Och huru pass hon har lyckats därmed, det se vi ju. Var talas det i vår tid om förstlingsfrälsning och förstlingskap? Jo, i alla kyrkor föra Herrens heliga dess talan; men tusen sinom tusen munnar äro i rörelse för att nedtysta dem såsom "översittare, de där vilja vara ett huvud högre än andra".

Mönstringen på Patmos är en oavbrutet fortgående mönstring. Det skall beaktas särskilt i vår tid, då man icke vill låta mönstra sig alls. Man mönstrar sig själv och finner sig — prima.

Men, I förstlingar, I kännen mönstringen av livs levande erfarenhet. I bliven dagligen, ja, sekundligen granskade och inspekterade av Herren. I stån inför ögon, som låga än av mildeld, än av skarpeld. Och I veten av både ljuv och bitter erfarenhet, vad han *ser* efter, vad han *vill* och vad han nöjer *sig* med, nämligen förstabudsheligheten, som gör *allt* heligt, förstabudsfullkomligheten, som gör *allt* fullkomligt, förstabuds-alltet, som gör *allt* till prima vara, förstabuds-övervinnandet, som övervinner *allt*. Ja, I veten, att han nöjer sig blott med det förstklassiga, det bästa. Och det är ju också det enda, som passar dem, vilka äro kallade att vara de bästa, vara förstlingen av Guds skapade varelser. Tänken alltid i nödens tid så här: "Detta är förstlingskapet, som *kostar* någonting, ja, *kostar* någonting."

2

Löftena

De äro, som vi veta, dessa: Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradis; Smyrna-löftet: att icke skadas av den andra döden; Pergamus-löftet: mannat, stenen och namnet; Tyatira-löftet: makten över hedningarna; Sardes-löftet: namnets bekännande inför Gud och hans änglar samt vandringen med Herren i vita kläder; Filadelfia-löftet: pelaren med de tre namnen; Laodicea-löftet: den tredje trongåvan eller att få sitta med Herren på hans tron.

Och alla löftena äro till sitt personliga väsen en och samma sak. Saken är "Andens lag" i den paradisiska förstlingsmänniskans gestalt. De 7 löftena äro denna människa, sedd från 7 olika sidor.

Alla löftena utlovas åt övervinnarna. Men här menas förstlings-övervinnarna, såsom vi ofta sett. Det kommer nämligen att finnas många fler övervinnare än de. I tusenårsriket inströmma väldiga skaror av övervinnare i Guds paradis, ja, alla jordens folk gå dit in. Men de 7 breven handla icke om dem, utan om förstlingsövervinnarna. Det se vi ju därav, att här är ännu Satan med, men i tusenårsriket är han bunden i avgrunden. De 7 löftena gälla alltså förstlingarna. De äro *förstlingslöften*.

När det i det första löftet utlovas att få äta av livets träd i Guds paradis, så är det fråga om den mat, som kan mottagas blott av den paradisiska förstlingsmänniskan. Efesus-löftet är *förstlingsmaten* från livets träd, nämligen en sådan grad eller ett sådant mått av den eviga kärlekens andelagsmat, som blott denna andelagsmänniska kan smälta.

När det i det 2:a löftet talas om att icke skadas av den andra döden, så är det icke fråga om ett fridömande från evig död och ett tilldömande av evigt liv i *allmänhet*, utan om ett sådant fridömande, som möjliggör ett tilldömande av paradisiskt *förstlingsliv*. Smyrna-löftet är den 3:e rättfärdiggörelsen och den 3:e födelsen såsom förstlingsrättfärdiggörelse och förstlingsfödelse.

När det i det 3:e löftet talas om mannat, stenen och namnet, så är det icke fråga om dessa saker i *allmänhet*, utan om det paradisiska *förstlingsmannat*, den paradisiska *förstlingsstenen* och det paradisiska *förstlingsnamnet*.

När det i det 4:e löftet talas om makt över hedningarna, så är det icke fråga om den makt över hedningeväsendet, som alla övervinnare i det tusenåriga riket äga, icke heller om den makt över detsamma, som tilldömes alla de övervinnare, vilka då inströmma i paradiset, utan det är fråga om den paradisiska *förstlingsmakten* över hedningarna. "Järnspiran" är *förstlingsspiran under Jesu spira* och innefattar alltså den eviga tjänarekärlekens och tjänarerättfärdighetens *över-makt* över all annan makt både i paradiset och på jorden.

När det i det 5:e löftet talas om namnets bekännande och om vandringen med Herren i vita kläder, så är det icke fråga om dessa saker i *allmänhet*, utan om bekännandet av *förstlingsnamnet* och om *förstlingsvandringen i förstlingskläderna*. Och det innebär ett djup, en höjd och en vidd i den eviga kärlekens paradishärlighet, som de övriga vandrarna icke nå, men som just genom förstlingarnas tjänare-kärlek kommer dem till del, så långt de hava mottagningsmöjlighet därför.

I de 2 sista löftena framställes det paradisiska förstlingsskapet med väldig kraft och i häpnadsväckande härlighet, nämligen i det 6:e såsom pelaren med de 3 namnen och i det 7:e såsom konungavärdigheten vid Jesu sida "i evigheternas evigheter".

Och dessa 2 löften givas åt alldeles samma personer som de 5 föregående löftena, nämligen åt "den som övervinner". Därav följer, att varje förstlingsövervinnare äger alla 7 löftena och att alla 7 äro till sitt personliga väsen lika stora, nämligen först i det 2:a paradiset, sedan i det 3:e, som är nya himlar och en ny jord. De 7 löftena äro den paradisiska förstlingsmänniskans storhet, sedd från 7 olika sidor, både under sin utveckling i det 2:a paradiset och i sin fulländning i det 3:e.

Men inom alla 7 löftena finnas olika grader, såsom vi sett, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som människan subjektiverat eller inlevt i sig här på jorden.

Den över-ställning, som dessa löften giva, är *tjänare-ställning*. Därför kallas just de, som "regera i evigheternas evigheter" för "*tjänare*, som skola *tjäna* Gud" (Upp 22:3–5), nämligen genom att såsom konungar *tjäna* hela Guds skapelse, men icke längre i förnedringens kärlek, utan i evig härlighetskärlek. Den minste här blir den störste där.

Lägg nu märke till, att icke mindre än tre löften tala om "namnet", nämligen Pergamus-löftet, Sardes-löftet och Filadelfia-löftet. Det skolen I förstlingar allvarligen betänka och taga noggrann kännedom om, vad som menas med detta namn. Ty på det lägger mönstrar en den största vikt, som I ju tydligen sen redan av detta upprepande av detsamma. Denna namnkännedom är av skökan utrotad i vida kretsar. Naturligtvis; ty detta namn är hennes ohjälpliga död.

Kristendomen i dess centrala livsväsen är icke ett: "Jag vet", icke ett: "Jag känner", icke heller ett yttre: "Jag gör", utan ett: »**Jag är**» med inbegripet veta, känna och göra. Därför kan den finnas i prima gestalt även hos den, som vet så gott som ingenting och icke har några ljuvliga känslor alls, utan är genompyrd av bittra sådana såsom Herren på korset, och som icke kan uträtta någonting annat än *lida*. Detta »**Jag är**» är stamtron, stamgärningen, stamlivet, det kerubiska blixtlivet, i vilket vara och göra äro *ett*.

Varför lägger Herren så oerhörd vikt på detta namn just i löftena? Jo, ty alla löftena äro just det paradisiska förstlingsnamnet »**Jag är**» eller det 3:e namnet, som framträder i den 3:e födelsen. I detta namn ligga de alla inneslutna. Utan detta namn finnas de icke till.

Därmed har Herren givit sina heliga den allvarligaste påminnelse om det 2:a namnet, som de bära här på jorden och som är "skrivet på deras pannor". I detta namn ligga alla 7 löftena *frövis* inneslutna. Bortslarvas detta "frönamn", då äro alla löftena förlorade. Finns icke barnet »**Jag är**», då finns intet att födas i den 3:e födelsen. Och då blir det ingen födelse av. Förfärande allvar! Ja, i detta högättade namn ligger det högsta allvar och det högsta ansvar, som finns på jorden.

Nu säger man: "De där 7 löftena i all ära! Men jag vill icke tänka eller fara så högt; jag vill vara ödmjuk och enfaldig och nöjd dem förutan; jag vill blott ha en frälst själ."

Se, där känna vi igen särskilt den evangeliska sumphönan. Hon lägger med största iver den personliga frälsningen utanför "Andens

lag", utanför födelsen och alltså utanför namnet »**Jag är**». Och då är det ju helt naturligt, att hon är nöjd *utan* de 7 löftena. Ty de finnas icke frövis till i hennes frälsning, då hon lägger frälsningen *utanför* frönamnet. Och då känner hon naturligtvis icke någon hunger efter dem. Hon har dem på sin höjd blott upphängda på den där födelse- och helgelselinjen, som skall hållas parallell med frälsningslinjen och som aldrig får anses såsom för personlig frälsning "nödvändig eller därtill hörande". Ja, det är just den evangeliska räven, som kryper in i den budlösa lyan utanför "Andens lag" och vill förbliva i sjunderomaresumpen och där få en frälst själ *utanför* både namnet och löftena.

Nej, I förstlingar, given hönan och räven en spark, ja sekundligen en spark! Och läggen den personliga frälsningen i det pingstfödda namnet, som är ett med pingstbarnet. Då bären I de 7 löftena frövis i edra hjärtan, och I fån smaka deras tillkommande kraft och skåda en skymt av deras paradisiska härlighet just på edra *namns*dagar. Och dessutom haven I en daglig känning av dem, ty de äro beständiga verkligheter i den första tron, den första kärleken och det första hoppet, som äro det prima namnets tro, kärlek och hopp. Och därmed haven I ett oavvisligt och skriande behov av de 7 paradislöftena, såsom varande just frälsningens fullbordan och mogna evighetsfrukt, utan vilken fruktfrälsningen är förfelad. Löftena ligga i varje punkt på frälsningslinjen i tiden och äro denna linje utdragen såsom härlighetslinjen i evigheten. Utan de 7 löftena ingen förstlingsfrälsning. Så allvarliga, närgående och djupt ingripande äro dessa löften. Men vilken förödelse har icke här den lutherska förfalskarekyrkan åstadkommit i vårt land med sin födelse-lösa frälsning utanför frönamnet och därmed utanför löftena! Och med denna rävafrälsning fortsätter hon alltjämt till omätligt själafördärv.

Sen till, att I fån full lön, sade Johannes. De 7 löftena äro just denna lön. Och den kommer icke som en betalning för en egenrättfärdig stretkamp eller som ett löst bihang till en namnlös frälsning, utan den kommer i gestalten av den paradisiska *förstlingsmänniskan*, som växt upp ur den paradisiska *frömänniskan* i tiden. Att sträva efter de 7 löftenas lön är alltså att växa upp till den förstlingsmänniska, vartill jag blivit av Gud skapad och kallad. Och skulle det vara förmätet och för högt att söka bliva just det, *som Gud vill jag skall bliva*? Den "ödmjukhet och enfald", som icke vill bliva det, den är skökans, Satans och djävulens ödmjukhet och enfald.

Då människan är ett »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**», då är hon i smått allt vad de 7 löftena äro i stort. Och då har hon ett oavvisligt *naturbehov* av att nå fram till de 7 löftena. Brinner den eviga kärlekens eld i hennes bröst, då nöjer hon sig icke med mindre än att få komma ända dit upp, där alla hämmande skrankor äro försvunna för evigt och där hon får i fullkomlig paradiskärlek "*tjäna Gud*" och hela hans skapelse. Därav de heligas glöd för de höga, himmelska och eviga tingen, som redan här på jorden äro deras *liv*, *natur* och *element*. Därav deras oavlåtliga suckan och bön: "Herre, gör av mig, usle och eländige, allt det som du ämnat mig till, din stora nåd till evinnerligt pris. Har min själs frälsning kostat dig livet, så är det icke för mycket, att jag låter denna din kärlek göra av mig allt det, som den vill och kan göra av mig."

———

I de 7 breven har Herren givit sina heliga en dyrbar skatt. Där har han dragit upp många och djupgående sanningslinjer för tid och evighet. Men varför äro de i vida kretsar så litet beaktade? Jo, ty det kräves ett *förstlingssinne* för att kunna se och följa dem, ett *pilgrimssinne*, för vilket denna världen är det "*främmande landet*".

Vi påvisade nyss, att de 7 församlingarna uttrycka kristendomens allmänna tillstånd på den tiden samt att de äro en profetia om dess tillstånd i kommande tider.

Två bjärta och starka grundlinjer i detta hänseende har Herren dragit upp i de 7 breven, och de äro den sanna och den falska kristendomen. Den förra representeras av de prima kristna, den senare av de sekunda och under-sekunda.

Den falska kristendomen var övervägande redan då. Och det bådar icke gott för framtiden. Det är ett hemskt varsel, som pekar åt Rom.

Och i nästa kapitel få vi se detta förfärande mot-väsen växa upp till en världsbehärskande makt först i det 6:e världsrikets falska profetdöme, som är skökan, därefter i det 7:e världsrikets falska profetdöme, som är paddan.

Och i det 11:e och det 12:e kapitlet få vi se det sanna profetdömet, som är förstlingsdömet eller solkvinnan, träda fram som den krönta himladrottningen, vid vars fot skökan brännes upp och i vars hand, som är Lammets hand, det 7:e världsriket krossas till agnar på Harmageddon, varefter hela jorden och alla dess folk läggas under den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspira för tusen år.

Eja, snart äro vi där. Med stora steg nalkas nu världen detta sitt sälla mål. Först Harmageddons moln en "liten tid"; därefter tusenårig sol!

IX

Slutordet från tronen

Och han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Och han sade: "Skriv; ty dessa ord äro vissa och sanna." Och han sade till mig: "Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag giva ur källan med livets vatten för intet. Den som övervinner, han skall få ärva detta allt, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Men de fega och de otrogna och de som hava övat styggelser, och mördare och horkarlar och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel, vilket är den andra döden" (Upp 21:5–8).

Vem är det, som uttalar dessa ord? Det är "han, som satt på tronen". Och vem är *han*? Den Allsmäktige, den Helige, den Evige. Det är *han*, som i Hesekiels skapelsesyn satt på safirtronen i kristallhimmelen (Hes 1:26); han, som i Johannes' skapelsesyn satt i en glans lik jaspis och sarder på tronen "i himmelen" (Upp 4:2, 3), han, som Johannes såg under Uppenbarelsebokens alla syner alltjämt sitta på denna tron (Upp 5:7; 11:16; 19:4, 5), och som alltjämt var den över-majestätiska, allt bärande och allt behärskande grundsynen för alla dessa syner. Ja, han, som sade dessa ord, är *han*, som sitter på tronen under alla tider och i alla evigheter.

Tronen i vår text är alltså icke den "vita tronen", som omtalas i det 20:e kapitlet (v. 11). Ty denna tron är blott tillfällig, nämligen i och för

den yttersta domen. I vår text står Johannes andrasidan denna dom eller på en så långt framskjuten punkt i profetian, att ingen dom är mer. Där är denna domaretron försvunnen för evigt. Också är vår text icke ett domsord, utan ett nådesord, ett grundlagsord och ett hotelseord.

Vår text är "slutordet från tronen". Ty i den del av det 21:a kapitlet, som föregår texten, äro Uppenbarelsebokens syner väsentligen avslutade. Där såg nämligen Johannes en ny himmel och en ny jord och det nya Jerusalem. Och därmed var det slut. Ty mer finns icke att se. Och det han ytterligare såg *efter* "slutordet" var endast en mera ingående syn av det nya Jerusalem, som han redan sett.

Då den nya himmelen, den nya jorden och det nya Jerusalem ställdes fram för Johannes, då inträdde den högtidligaste stunden i Uppenbarelsebokens profetia. Ty då tog "han, som satt på tronen", *själv* ordet. Allt hittills hade han suttit tigande och låtit sina tjänare och fiender tala. Men nu talar *han*, som behåller fältet och ordet till sist. — Det är sålunda första och sista gången han talar i denna bok, och sista gången han talar i den heliga Skrift. Detta är alltså det stora och majestätiska »**slutordet**».

Detta ord famnar vitt och går djupt och går högt. Vi räcka icke till. Blott ett par små försök. Vi taga två synpunkter: slutordets förord; och slutordets slutord. Alltså:

1

Slutordets förord

Detta förord består av dessa ord: *"Se, jag gör allting nytt. Skriv; ty dessa ord äro vissa och sanna. Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag giva ur källan med livets vatten för intet."*

"*Se, jag gör allting nytt*." Detta är alltså ett förnyelseord, ett nåderikt skapelseord.

"*Se, jag gör allting nytt*." Det var det första ordet till Johannes, då han stod inför ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. Där såg han det nya, som Gud gjort. Nu stod det färdigt. Och nu inviges och avstämplas det med dessa ord: "*Det är gjort*."

Men detta nya var blott en syn, en bild av vad som skall bliva, men ännu icke är. Den härliga synen försvann, och Johannes stod ännu på den gamla jorden. Men lika visst, som den nya jorden stod där inför honom i synen, lika visst skall hon en gång stå där i verkligheten. Det bekräftas högtidligen så: "*Skriv; ty dessa ord äro vissa och sanna*." Här ställer sig den Allsmäktige i borgen för sanningen av sitt slutord och därmed också för sanningen av allt vad hans tjänare talat, under det att han själv tegat.

"*Se, jag gör allting nytt*." Förnyelseverket pågår. Och det har pågått från alltings begynnelse; och det skall fortgå, tills allting blir nytt. Hela skapelsen är stadd i förnyelsekval och förnyelsefröjd. Himlarna gå havande med nya himlar, jorden med en ny jord, mänskligheten med en ny mänsklighet, såsom vi sett.

Även den ringaste planta suckar efter den nya jordens växtliv. Masken i gruset vrider sig och våndas efter det tredje paradisets djurliv. Duvan längtar efter den nya himmelens fridfulla rymder, där höken icke

mer är hök. Lammet trånar efter de sälla ängder, där vargen är dess vän. Bergen ropa efter de rena höjder, som äro Sions nya berg.

"*Se, jag gör allting nytt*." Allt skapat står under förnyelsens lag. "Rulla!" ropar den Allsmäktige, och allt måste "rulla" (Kap 1, sid. 28). Intet får föreviga sig här. Över den, som vill förbliva i det gamla, i det oförnyade, mullra tordönen, ljunga blixtarna och flamma kerubernas svärd (Kap 1, sid. 3 f.).

"*Se, jag gör allting nytt*", sade han först. Därpå säger han: "*Jag är Alfa och Oméga, begynnelsen och änden*.* Han är alltings början, fortgång och mål. "*Av honom och genom honom och till honom är allting. Honom tillhör äran i evighet*" (Rom 11:36).

Med sin allsmäktige, helige och evige ande, som är försoningsanden, omsluter han hela skapelsen till nydaning. Hon ligger i Alfa- och Oméga-famnen, stadigt tryckt till det stora och "storslagna" Alfa- och Oméga-hjärtat, som är alltings källa och mål. På denna varma hjärtekälla visar han med dessa härliga ord: "*Åt den som törstar skall jag giva ur källan med livets vatten för intet*."

Från Alfa- och Oméga-hjärtat utgår förnyelseverket. Och det verket har blott ett enda mål. Och det är: att i mänskligheten och därmed i hela skapelsen införa och genomföra övervinnandets världsgrundlag, lejon-lamm-lagen, som är "Andens lag". Från Alfa- och Omégahjärtat utströmmar övervinnandets evige ande såsom livets vatten och genomströmmar skapelsen, tills hon blir kristallhavet inför tronen, vilket hav är just det "*nya*", som Johannes såg.

"*Se, jag gör allting nytt*." "*Jag är Alfa och Oméga*." — Människa, människa! Var ej en bubbla på världsförnyelsens ström! Stig ned i den — *frivilligt,* ända ned i den födande världssmärtans starka underström. Ty annars — när din korta bubbletid är försvunnen — griper dig strömmen med våld för att föda dig till evigt liv eller evig död. Och då får du, i den födande våndans "virveleld" mer än en gång ropa: "*O, att jag aldrig varit till!*"

Alfa- och Oméga-armarna famna vitt. Ingen står utanför dem; och ingen undgår dem. De lämna ett förfärande fritt utrymme för den onda viljan till en tid. Men de draga åt och trycka åt i sinom tid allt hårdare och hårdare kring den, som ej låter sig famnas i godo. Mjuka och ljuva äro de för barnasinnet, men hårda och bittra för storsinnet.

"*Se, jag gör allting nytt*." Märk detta "Se!" så att du sekundligen ser hans förnyelseverk med dig och ingår i det och förnyas i det till övervinnande. Ty därpå går det ut. Och märk, att "slutordet" slutar med det förfärande hotelseordet om den andra döden i eldsjön. Där får den "sin del", som ej tog del i förnyelseverket till övervinnande. Så fruktansvärt allvarligt är den Allsmäktiges sista ord.

2

Slutordets slutord

Det utgöres av dessa ord: "*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Men*

* A och O äro den första och den sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Och de heta: Alfa och Oméga.

de fega och de otrogna och de, som hava övat styggelser, och mördare och horkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel, vilket är den andra döden."

Märk nu noga, att i detta slutord återkommer just de 7 brevens "slutord" om övervinnandet och löftet. Här lyder det så: "Den som övervinner, han skall få ärva detta allt." Vi taga då de två vanliga synpunkterna: övervinnandet; och löftet. Alltså:

A

Övervinnandet

"Den som övervinner" — sade han som satt på tronen. Det är sista gången det ordet övervinna förekommer i skriften, och det är 12:e gången det förekommer i Uppenbarelseboken. Hela denna bok välver sig kring detta ord, ja, hela skriften, ty övervinnandet är "Andens lag".

Och även det majestätiska "slutordet från tronen" välver sig kring detta ord. Ty det ordet övervinna står här såsom den Allsmäktiges, Heliges och Eviges *huvudord* i hans sista ord, såsom slutordets själva *tyngdpunkt*. Det ser du tydligen. Ty han säger ju, att övervinnaren får ärva detta allt, men att icke-övervinnaren får sin del i eldsjön. Blott i övervinnandet står det eviga livet, utanför övervinnandet står den andra döden. En så omätlig vikt lägger den Allsmäktige på övervinnandet. Ja, han lägger *hela* vikten på det, likasom Herren i de 7 brevens slutord. Märk detta! Vi må aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium, utanför övervinnandets evangelium. Ty något sådant står icke att uppleta i skriften.

Med övervinnare menar den Allsmäktige icke de 1000 årens, utan de 42 månadernas övervinnare, liksom mönstraren på Patmos. Ty Johannes hade fått befallning att skriva Uppenbarelseboken och sända den till de 7 församlingarna (Upp 1:10, 19). Och i denna bok står den Allsmäktiges "slutord". Detta ord är alltså ställt till de 7 församlingarna och till alla församlingar ända intill tusenårsriket. För dem är Uppenbarelseboken skriven. Dem gäller övervinnandets sjufaldiga "refräng" i breven; dem gäller den Allsmäktiges "slutord", vilket sammanfattar alla brevens slutord i detta enda: "*Den som. övervinner, han skall få ärva detta allt.*"

I tusenårsriket går övervinnandet lätt. Ty där finns icke skökan, icke heller någon "djävul och satan"; han är innestängd i avgrunden och det så väl, att den till och med är förseglad över honom (Upp 20:1–3). Där finnas icke heller "vilddjuret och den falske profeten"; båda äro kastade i eldsjön (Upp 19:20). Ja, vad återstår då att "övervinna"? Jo, blott den mänskliga naturen, som kan vilja lösgöra sig i ett snedsprång någon gång. Men även denne fiende är mycket förlamad, nämligen genom det höga andemått, som där äges, och genom de väldiga världsbehärskande krafter, som där finnas. Där bär allting upp, och allting skjuter på åt det rätta hållet. Ja, där är övervinnandet lätt, så lätt, att det knappt är att tala om. Också talar Uppenbarelseboken just ingenting därom.

Men annat är det under de 42 månaderna, som äro Satans och djävulens och alla hans änglars tid (Upp 12:9, 12) och vilddjurets tid (Upp 13:5) och den falske profetens eller det "andra vilddjurets" tid (Upp 13:11–17; 19:20), då han i gestalten av skökan och paddan

"förvillar dem som på jorden bo". Och därtill kommer den mänskliga naturen, som i det stora hela är svagt dämpad i följd av den blott "lilla kraft", som då gives.

Gent emot dessa väldiga och världsbehärskande makter stå de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg. De ha att övervinna just dessa fiender. Och därför menar Uppenbarelseboken med övervinnandet just att övervinna dessa förfärande makter, som sedan icke finnas till i tusenårsriket. Förstlingarnas kamp gäller alltid Satan och de två vilddjuren. Därom mer i nästa kapitel.

Här kostar alltså övervinnandet någonting. *Ja, det kostar alltid livet*, nämligen hela det självviska livet med allt vad som äges på jorden, ja, allt med rubb och stubb, så att blott "främlingen och pilgrimen" står kvar. *Och det kostar alltid livet* genom en långsam död i ett livslångt segpinande av fienderna. *Och det kostar ofta livet* i en blodig död. Ja, så mycket kostar de 42 månadernas övervinnande, som är förstlingsskapet. Och därför är det blott *få*, som giva sig in på detsamma med fullt allvar. Men *dessa* få en härlig lön: de 7 övermåttan härliga förstlingslöftena.

Att vara kristen under de 42 månaderna är alldeles icke en sådan leksak, som det nu mycket allmänt är i alla kyrkor.

De flesta troende veta icke ens vad det nu gäller och är fråga om. Så väl har skökan tagit dem om hand.

Men förstlingarna i alla kyrkor veta vad det gäller. Det fån I ock dagligen erfara. Den Allsmäktige "ligger i och hänger efter". Och det ofta med förfärande allvar och tuktan. Ja, någon gång kännen I eder frestade att ropa: "*O, att jag aldrig varit till!*" Tyst, stilla, stilla! Det är blott Alfa- och Oméga-armarna. De trycka åt kring eder, men blott för att trycka eder närmare sitt hjärta. De klämma hårt, men blott för att få eder djupare in i källan med livets vatten. De krossa, men blott för att krossa det som står i vägen.

Aldrig är Alfa- och Oméga-famnen barmhärtigare än då, när den synes eder obarmhärtig. När den Allsmäktige förefaller eder som den värste tyrann, då är han eder ömmaste vän. När famnen kännes såsom full av krossande stenar och stickande taggar, då är han alldeles full av de 7 härliga löftena.

Ställen eder villigt inom de armarna vida, visa och varma, som famna varje eder dag med smått och stort från morgon till afton, ja, som famna och bära hela edert liv även då, när det ter sig som den svartaste död, ack ja, som famna alla edra synder, fel och brister, allt edert knot och knorr i den frestande förargelsens eldstrider, ja, som famna allt edert gränslösa elände, så att det försvinner i den eviga barmhärtighetens bottenlösa djup.

Hela förstlingskonsten ligger däri att aldrig själv famna sig och sitt liv. Ty den dag jag det gör, den blir nederlagets dag. Men den dag då jag låter den Allsmäktige famna mig och mitt liv, den blir övervinnandets dag. Det finns blott en fast punkt på vår gungande jord, blott en hamn, i det svallande vilddjurshavet, och den är:

Alfa- och Oméga-famnen.

B

Löftet

"Den som övervinner, han skall få ärva detta allt."

Johannes stod där häpnande inför ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. Vilken syn! Och vilken tystnad! Och vilket majestät!

Plötsligen brytes tystnaden. En stark röst från tronen säger: "*Se, Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, och Gud själv skall vara med dem, deras Gud. Och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skatt icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända*" (Upp 21:3, 4).

Nu återigen denna djupa och underbara tystnad, som alltid följer de himmelska insatserna hos en människa. Och Johannes gripes än mer av den heliga häpnadens ande.

Plötsligen ryckes han upp till den högsta höjd i anden, vartill en människa på jorden kan komma, en höjd, som blott han har nått. Ty nu öppnar *han*, som sitter på tronen, sin mun och säger sitt sista ord. Och det säger han till Johannes för att uppskrivas och sändas till församlingarna. Och när den talande på tronen kommer till slutordets slutord, då upplyfter han sin allsmäktiga hand och visar med fingret på allt detta nya, som Johannes såg, och säger: "Den som övervinner, han skall få ärva — *detta allt*".

Se, där ha vi den Allsmäktiges, Heliges och Eviges löfte. Det utgöres av "detta allt", som är den nya himmelen, den nya jorden, det nya Jerusalem. I detta löfte ligga alla 7 löftena inneslutna.

Vi ha förut påvisat, att de 7 löftena äro till sin inre gestalt eller till sitt personliga livsväsen lika stora; ty de äro den paradisiska förstlingsmänniskan, sedd från 7 olika sidor. Och nu kunna vi gå ett steg längre och säga: alla sju löftena äro även till sin *yttre* gestalt lika stora. Ty de utgöras av detta ena och samma, som är ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem. De 7 löftena äro 7 olika sidor av arvet: "detta allt".

Och allt detta "nya" har undergått en organisk världsutveckling, innan det blev vad det är i Johannes' syn. Och även under denna utveckling äro alla löftena lika stora. De förstlingar, som genom en prima död ingå i det 2:a paradiset, få ärva: "detta allt", sådant det befinner sig på därvarande utvecklingsgrad.

Alla löftena äro till sin inre personliga gestalt en och samma sak, ha vi sagt. Saken är "Andens lag" i paradisisk människogestalt. Och nu kunna vi gå ett steg längre och säga: alla löftena äro även till sin *yttre* gestalt en och samma sak. Saken är "Andens lag" i paradisisk världsgestalt. I den nya himmelen, på den nya jorden och i det nya Jerusalem är "Andens lag" genomförd i varje atom, så att varje atom är en andelags-atom. Allt är andelekamligt, allt strålar av den eviga tubudskärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden. Ja, det är just genom "Andens lag" i Jesus Kristus, som den Allsmäktige, Helige och Evige gjort "allting nytt".

"*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt*." — Sålunda får han det såsom *arv*. Men blott barn ärva. "Äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar" (Rom 8:17).

Det gäller alltså att vara barn, att vara verkligen född och icke dödfödd eller halvfödd. Här se vi återigen, att hela vikten ligger på födelsen. Ingen personlig frälsning utanför födelsen; intet arv utan födelse. Blott pingstmänniskan, som är övervinnare, är arvinge.

"*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt*." — Sålunda kommer varje övervinnare att äga hela den nya himmelen, hela den nya jorden, hela det nya Jerusalem. Allt detta är hans, ja, hans tillhörighet och egendom i all evighet. — Stanna, betänk och begrunda detta, särskilt du, som på den gamla jorden icke äger en egen vrå och en egen matbit! — Ja, stannen inför detta löfte, alla I Herrens heliga! Då blir det lätt att grundligen "sälja allt" och taga pilgrimsstaven. Och då rivens och slitens I icke, såsom många troende, om den gamla jordens förgängliga skatter. I ägen ju både himmel och jord redan nu genom födelserätt. Och I behöven nu ingenting annat än det nödtorftiga och nödvändiga. Allt vad I ägen därutöver tillhör i första hand edra bröder och systrar, som icke hava det nödvändiga. I skolen en gång få besöka dem i deras himmelska boningar. Och då skola de sluta eder i sin famn för vad I varit och gjort för dem och tacka eder på ett sätt, som giver åt eder hela den nya himmelen och hela den nya jorden från en sida, som I icke ägen. Och då skolen I sluta dem i eder famn på ett sätt, som giver åt dem hela den nya himmelen och hela den nya jorden från en sida, som de icke äga.

"*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt*."

Varje övervinnare skall äga den nya himmelen, den nya jorden och det nya Jerusalem. Alltså äga alla övervinnare precis lika mycket. Ty var och en äger: "detta allt". Men var och en äger det på sitt säregna (individuella) sätt, såsom ingen annan. Han *har* det, *ser* det och *njuter* det visserligen så som alla andra, men dock så som ingen annan. Han är gemensam-ägare till allt, men dock ensam-ägare till allt. — Stanna, betänk och begrunda detta! Att vara ensamägare till hela den nya himmelen, hela den nya jorden och hela det nya Jerusalem, till hela skapelsen, till hela världsalltet! Det lyfter en flik på den slöja, bakom, vilken det *outgrundligt* och *outsägligt* härliga står; men blott en liten flik, ty vårt öga uthärdar nu icke ensam-ägandets starka och omätliga strålglans.

Men märken, I heliga, det oupplösliga sambandet mellan detta arv och lidandet på den gamla jorden. "Vi äro Guds arvingar och Kristi medarvingar, *om vi annars lida med honom, att vi också med honom må bliva förhärligade*" (Rom 8:17). Ensam-ägandets härlighetshöjd förutsätter ensam-lidandets helvetesdjup, där människan står ensam med Gud, likasom Kristus på korset.

Blott den som lär sig att i ljuvt och lett stå ensam med Gud, han kan stå ensam med honom i evig härlighet. Detta allvarliga ensam-väsen antydes i löftet genom detta tillägg: "och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son", nämligen så som han är skapad och kallad att vara son, ty Gud har icke två söner lika. I paradiset får ingen finnas, som blott är lik alla andra. Där är intet rum för dupletter. Ty sådana hava intet nytt från Gud att giva de andra.

Var rädd om ditt själv, så att du blir det själv, vartill du är skapad. Och ditt sanna själv får du ut av Gud blott såsom barn, tjänare och dräng. *Ned under Gud i allt, ned under hans mäktiga hand, ned under hans eviga ur-själv; ned under alla människosjälv i tjänarekärlek, ja,*

ned under alla "växtsjälv" och "djursjälv", ned under allt skapat i evig tjänarekärlek, tjänarerättfärdighet, tjänarenåd och tjänareande — just där nere inunder allt och blott där nere finner du ditt sanna, självständiga själv, som blir ensamägare till allt för att åt alla och allt giva allt i evig paradiskärlek.

"*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt*." — Det är alltså blott övervinnare, som få detta arv. Och de äro många, ja, en oräknelig skara (Upp 7:9), samlad från jorden och jordens hjärta. Men bland dem är det en liten skara, nämligen 144 000, som få ärva på *förstlingsvis*; det är de, som på grund av sin djupare dödslikhet med Herren (under de 42 månadernas onda tid), kunna tillgodogöra sig det gemensamma arvet på ett djupare och högre sätt än de andra.

Det är blott övervinnare, som få detta arv, ingen annan. På den nya jorden bo endast övervinnare; alla andra "få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel". Alltså: antingen vara övervinnare och få ärva "detta allt", eller vara icke-övervinnare och få sin del i eldsjön. Ett tredje gives icke. Detta se vi tydligt av den Allsmäktiges slutord. Människa, märk detta!

Men nu talar Paulus, såsom vi sett förut, om sådana, vilka icke bliva övervinnare på jorden, men som dock bliva "frälsta". Dessa frälsta måste då få tillträde till den nya jorden, ty utanför den ligger eldsjön, och från denna äro de ju frälsta. Alltså måste de vara övervinnare, ty inga andra få bestiga den nya jorden. Men nu blevo de icke övervinnare på den gamla jorden. Alltså måste de efter döden bliva det. Och Paulus ger en tydlig vink därom (1 Kor 3:10–15). Dessa arma få stanna i eldsregionerna och lida skada av den andra döden. Där "brinner deras hus upp, och de gå miste om lönen". Men då de hållit fast vid "grunden", som är Jesus Kristus (v. 11, 12), så blir denna eld ett födslokval, genom vilket de kunna födas till evigt liv på den nya jorden. I denna eld bli de alltså luttrade och födda till övervinnare, dock med förskräckliga förluster. De ägde kallelsen till förstlingsskap; men denna höga kallelse förfelade de genom att så bygga på ofödd grund, att ingen fullfödelse kom till stånd. Så gick förstlingsskapet förlorat, och med det gingo de 7 förstlingslöftena förlorade, vilka just äro "lönen" under de 42 månadernas lilla onda tid. Så gick även huset förlorat. Det brann upp, ty det var icke byggt av den subjektiverade grundens "guld, silver och ädla stenar", vilket är "Andens lag" i tubuds-Kristus; utan det var byggt av den budlösa och inbillade frälsningens "trä, hö och strå". Och så måste de bliva huslösa på den nya jorden. Ty huset *där* är väsentligen detsamma som huset *här*. Huset på den gamla jorden övergår genom den 3:e födelsen i härlighetshuset på den nya jorden. Finns icke något guld-, silver- och ädelstenshus såsom frö *här*, så växer det icke upp något hus *där*. — Dessa "frälsta" få alltså inga himmelska boningar; kunna aldrig mottaga besök i egen boning, ty de äga ingen sådan; utan de måste göra besök hos dem, som äga boning. Och de bliva villigt emottagna överallt. Ty i paradisets boningar härskar den eviga kärleken, vars famn står öppen för alla, ja, som uppsöker alla och trycker alla till sitt hjärta.

O, vilken manspillan det blir på "eldens dag" inför domstolen i den första himmelen! Alla kallade, som stannat på denna sidan pingst men dock hållit fast vid den ofödda "grunden", måste gå genom "elden" och mista hus och lön. Och huru många äro icke de!

Och alla, som avfallit från "den första kärleken" eller från "de första gärningarna", och som trots Herrens varningar och domar icke "ändra sinne", utan dö i det sekunda, de måste gå genom "elden", där hus och lön förloras.

Och alla, som sjunkit ned i det under-sekunda och som trots Herrens varningar och domar icke "ändra sinne", dessa "fega och otrogna, som övat styggelser", nämligen skökans styggelser, de "få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel" så ock alla "mördare, horkarlar, trollkarlar, avgudadyrkare och lögnare", vilka varken på jorden eller i jordens hjärta kunde bibringas ens någon rotfrälsning, utan under hela sin beskärda nådedag bortstötte Anden.

Ja, det blir stor manspillan bland de troende. Och huru illa handla icke de lärare i alla kyrkor — till dem höra ock professorer och biskopar — vilka icke taga reda på vad det verkligen gäller under de 42 månadernas onda tid, nämligen övervinnandets förstlingskap, utan lägga den personliga frälsningen i den ofödda grunden och så narra människorna att bygga med skenfrälsningens "trä, hö och strå" och hålla dem kvar i det för-pingstliga och draga ned de pingstfödda i det sekunda! Man griper efter mängder och massor av själar, men försummar och fördärvar förstlingsfrälsningen. Huru gränslöst obarmhärtiga äro icke dessa blinda och halvblinda ledare mot människorna, fast i välmening, likasom de judiska ledarna, vilka i Guds namn förledde hela judafolket.

Upp, I Herrens heliga i alla kyrkor! Ty I ären förstlingsskapets högättade vårdare och väktare. I stån på Sions berg, som är den enda plats, där de 42 månadernas troende stå och måste stå. Det är förstlingarnas berg med förstlingarnas kyrka och förstlingarnas stad.

Upp, och stån den heliga vakten och det intill blods, om så kräves! Ty det världsfördärvande skökodömet går innerst ut på att utrota förstlingsskapet från jorden.

Fatten klart i sikte vad det gäller under vår lilla onda tid, och släppen det aldrig ur sikte.

Läsen varje morgon och betänken varje dag den Allsmäktiges, Heliges och Eviges sista ord till eder. Det består av dessa 7 ord:

Se, jag gör allting nytt.
Dessa ord äro vissa och sanna.
Jag är Alfa och Oméga.
Jag giver livets vatten för intet.
Jag kräver övervinnandet.
Jag belönar det med arvet: allt detta.
Men jag straffar de fega... i eldsjön.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se
Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet……..…. 1

Huvudtexten (Upp 13:11–17) 1
Bitexter
1. (Dan 7:8, 19–21, 23–25) 1
2. (2 Tess 2:3–12) 1
3. (Upp 18:21, 23, 24) 2
4. (Upp 16:12–16) 2
5. (Upp 19:20) 2

I. Det falska profetdömets horn och mun 4
1. Skökodömets horn och mun 4
2. Paddömets horn och mun 6

II. Det falska profetdömets makt och djurtillbedjan 9
1. Skökodömets makt och djurtillbedjan 10
1. Huru stor är det första vilddjurets makt? 10
2. Vari består det första vilddjurets makt? 10
3. Huru utövar det första vilddjuret sin makt? 11
2. Paddömets makt och djurtillbedjan 12

III. Det falska profetdömets tecken och eld 14
1. Skökodömets tecken och eld 15
1. Människans naturlige eldsande, vorden motelden till Guds eld. 16
2. Sanningselden. 16
3. Den under-mänskliga skapelsens eld. 16
4. Avgrundens eld. 18
5. Domselden från himmelen. 18
2. Paddömets tecken och eld 22

IV. Det falska profetdömets bild och märke 26
1. Skökodömets bild och märke 27
A. Skökodömets bild 27
B. Skökodömets märke 37
2. Paddömets bild och märke 41

V. Det falska profetdömets trolldom och skuld 50
1. Skökodömets trolldom och skuld 51
2. Paddömets trolldom och skuld 62

VI. Det falska profetdömets laglöshet och paddblåsning 66
1. Skökodömets laglöshet och paddblåsning 66
A. Skökodömets laglöshet 66
B. Skökodömets paddblåsning 71
2. Paddömets laglöshet och paddblåsning 75
A. Paddömets laglöshet 76
B. Paddömets paddblåsning 80

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet

Huvudtexten (Upp 13:11–17)

Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden; och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken (v.11).

Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt (v.12).

Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn (v.13).

Och det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn; och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd men kom till liv (v.14).

Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild (v.15).

Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal (v.16, 17).[*]

Bitexter:

1

Men vid det att jag betraktade hornen, fick jag se huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet...; och se det hornet hade ögon lika människoögon och en mun som talade stora ord. – – Därefter ville jag hava tillförlitlig förklaring ... angående det nya hornet... det hornet som hade ögon och en mun, som talade stora ord, det som var större att skåda än de övriga, det hornet, som, jag ock hade sett föra krig mot de heliga och vara dem övermäktigt. – –

Då svarade han så:... De tio hornen betyda, att tio konungar skola uppstå i det riket; och efter dem skall uppstå en annan, som skall vara olik de förra... Och denne skall upphäva sitt tal mot den Högste och föröda den Högstes heliga" (Dan 7:8, 19–21, 23–25).

2

Låten ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "Laglöshetens människa", fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad Gud heter och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud . . . Och nu veten I vad det är som håller honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan träda fram. Redan äro

[*] Denna text är huvudstället i skriften för läran om det falska profetdömet, och därför ha vi kallat den "huvudtexten".

ju laglöshetens hemliga krafter i verksamhet; allenast måste den, som ännu håller tillbaka, skaffas ur vägen. Sedan skall "den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra honom genom sin tillkommelses uppenbarelse – honom som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå i fördärvet, till straff därför att de icke gåvo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bliva frälsta. Ty när Gud sänder över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, så sker det, för att de må bliva dömda, alla dessa, som icke hava satt sin tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten (2 Tess 2:3–12).

3

Och en stark ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora staden, med fart störtas ned och aldrig mer bliva funnen. – Ty dina köpmän voro furstar på jorden; ty alla folk blevo förvillade genom din trolldom. Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig" (Upp 18:21, 23, 24).

4

Och den sjätte utgöt sin skål i den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar utgå lika paddor. De äro nämligen demoniska människors andar, som göra tecken och som gå ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. – Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon (Upp 16:12–16).

5

Och vilddjuret blev gripet tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med vilka han hade förvillat dem, som hade tagit vilddjurets märke och tillbett dess bild; de blevo båda levande kastade i eldsjön, som brinner med svavel (Upp 19:20).

Det falska profetdömet är det djupaste och avskyvärdaste onda som finns. Ty det är innerst själva Satan under sken av den sanne profeten. Dock måste vi lära känna detta onda, huru vidrigt och motbjudande det än är. Men här kräves eftertanke och ihärdigt begrundande. Ty här ligger det onda så väl inlindat och fördolt i sanningens sken, att alla "jordens innebyggare", i stort sett, "blivit förvillade". Och i denna förvillelse äro även de flesta troende indragna.

I det föregående ha vi ofta antytt det falska profetdömet, särskilt i dess skökogestalt. Meningen är nu att söka giva en rikshistorisk överblick över detsamma, även i dess padd-gestalt. En sådan överblick är nödvändig för att förstå den tid, som nu är och stundar.[*]

[*] Även det *falska* profetdömet är ett rike, vars historia profetian har angivit i dess

Det falska profetdömet fanns även *före* Kristus, och det bland alla folk, såsom vi snart få se. Och bland judafolket nådde det en sådan utbredning och makt, att det kunde föra Kristus, den sanne profeten, på korset.

Men våra texter handla om det falska profetdömet huvudsakligen *efter* Kristus. Och det sträcker sig över både det sjätte och det sjunde världsriket. Ty vilddjuret och den falske profeten följas åt, ända tills båda gripas och kastas i eldsjön strax före tusenårsriket (bitexten 5).

Det falska profetdömets tid *efter* Kristus sammanfaller alltså med vilddjurets tid, som är "42 månader". Därmed får det i likhet med vilddjuret två världsskeden: sjätteriksskedet och sjunderiksskedet. Och under vartdera av dem har det en särskild huvudprägel, som alltså är världsprägel eller världssignatur. Och det som sätter denna prägel på detsamma är skökan och paddan, nämligen skökan under det 6:e och paddan under det 7:e världsriket. Och så har det falska profetdömet dessa gestalter: **skökodömet** och **paddömet.**

Men detta får icke fattas *så,* att paddömet uppstår först när skökodömet slutar. Nej, även paddan framkommer på organisk väg. Paddömet finns till även under skökodömet; men det befinner sig då i *uppväxt* och har ännu icke världsvälde. Först i det 7:e riket är paddan fullväxt och tager världsväldet tillika med vilddjuret, likasom skökan har världsvälde under det 6:e riket tillika med vilddjuret.

Ty vad är skökan? Jo, förstabudslösheten under kristlig förklädnad. Och vad är paddan? Jo, förstabudslösheten utan denna förklädnad.* Eller: skökan är otron med skenet av tro; paddan är otron utan detta sken. Hon är den rena otron med uppenbar förnekelse av Gud och hans Son. Hon är alltså *antikristendomen.* Men den finns icke till *först* i det 7:e världsriket, ty det fanns ju antikrister redan på Johannes tid.** Och sådana ha funnits allt sedan dess. Och sålunda finns den antikristiska paddan även under skökodömet, men i tillväxt. Hennes mål är paddriket, som är det 7:e världsriket.

Vid framställningen av det falska profetdömet under det sjätte världsriket skola vi alltså låta skökan och paddan gå hand i hand med varandra, såsom de ju också äro nära besläktade, ja, i grunden äro ett, ty båda äro den jordkrypande förstabudslösheten. Visserligen befinna sig skökotron och paddtron eller skenkristendomen och antikristendomen i beständig strid med varandra. Men innerst arbeta de på samma sak: den uppenbara och världsbehärskande antikristendomen. Ty i grunden är även skökan antikristisk, fast under sken av att vara kristlig. Hennes Kristus är Antikrist, ty han är förstabudslös. Skökan går havande med paddan. Skökodömet har den fasansfulla uppgiften att föda paddömet. Denna födelse se vi nu dagligen. Stora skaror av skökans folk bortkasta det kristna skenet och namnet och övergå i den uppenbara antikristendomen. Skökan har varit så angelägen om att göra den personliga frälsningen budlös. Så blev paddan i behåll och i gott förvar. Och nu träder hon uppenbarligen fram.

---

grunddrag.

* Märk, att vi säga: "utan *denna* förklädnad", ty även paddan har förklädnad, fast icke kristlig. Därom strax mer.

** Se 1 Joh.

Och snart tager hon makten. Därmed är paddömet fött. Skåden då edert verk, I skökans prelater, präster och lekmän!

Vi skola alltså låta det falska profetdömet vara vad det är, nämligen en organisk världsutveckling av den första-budslösa mänskligheten. Blott då förstå vi vår huvudtext. Den är nämligen en *gemensam* beskrivning på både skökodömet och paddömet och passar in på dem båda. Ty skökolivet och paddlivet äro i grunden samma liv, såsom vi sett. Och det är detta gemensamma liv, som profetians ande giver en gemensam beskrivning i huvudtexten.

Med ledning av våra texter och framför allt av huvudtexten gå vi nu att framställa det falska profetdömet från sex synpunkter, nämligen: dess horn och mun; dess makt och djurtillbedjan; dess tecken och eld; dess bild och märke; dess trolldom och skuld; dess laglöshet och paddblåsning. Alltså:

I

Det falska profetdömets horn och mun

Då nu det falska profetdömet utgöres av skökodömet i det sjätte och paddömet i det sjunde världsriket, så få vi här två synpunkter; skökodömets horn och mun; samt paddömets horn och mun. Alltså:

1

Skökodömets horn och mun

"Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden; och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken."[*] (Upp 13:11)

Johannes hade nyss sett ett vilddjur uppstiga ur havet (13:1–10). Det är havsdjuret, lejonbjörnleoparden, kattbjörnen.[**]

Och nu såg han ett annat vilddjur uppstiga ur jorden (13:11–17). Det är jorddjuret eller "den falske profeten", som i det sjätte riket är skökoprofeten och i det sjunde riket är paddprofeten.

Ty att jorddjuret i vår huvudtext är just "den falske profeten" i vår femte bitext, det se vi tydligt därav, att precis samma världsförvillelse tillskrives dem båda. Det som säges om den falska profeten i bitexten, är just vad som säges om jorddjuret i huvudtexten. (Läs och jämför.) Alltså är det fullkomligt visst, att jorddjuret och "den falske profeten" äro en och samma företeelse. Och sålunda är den falske profeten ett vilddjur, ja, just "vilddjuret" i vår huvudtext.

Havsdjuret och jorddjuret äro i grunden samma djur, ty de äro den förstabudslöse människoanden, innerst besjälad och behärskad av avgrundsdjuret, som är draken. Skillnaden är blott den, att i det förra djuret framträder denne ande *utan* förklädnad, men i det senare *med*

---

[*] Vårt tionde kapitel förutsätter kännedom om vårt andra kapitel, som handlar om. vilddjuret; och särskilt kännedom om vilddjurets förklädnader, som äro lamm-ormen och skökan.

[**] Vi begagna ofta ordet ”kattbjörnen” såsom benämning på det första ”vilddjuret”, enär detta är sammansatt av ”lejon, leopard och björn”, alltså av katt och björn. ”Kattbjörnen” betecknar sålunda det ondas smidighet och list, klumpighet och råhet, grymhet och styrka.

förklädnad, nämligen i det 6:e riket med kristlig förklädnad och i det 7:e med en annan förklädnad, som vi strax få se.

Båda dessa vilddjur hava horn. Men havsdjuret har tio, alltså lika många som avgrundsdjuret har (Upp 12:3). De påminna alltså icke om lamm-horn, varken till antal eller utseende, utan de påminna om avgrundsanden, den oförklädde mot-anden till Lammet.

Jorddjuret åter har blott två horn. Och de likna ett lamms. Här ha vi alltså en **hornförändring.** Märk det. Kattbjörnen har förändrat sina 10 horn till 2 lamm-horn. Och varför? Naturligtvis därför, att här på jorden har framträtt en makt, som är honom övermäktig. Den makten är Lammet och dess heliga. Och denna makt måste han taga hänsyn till; och söka att listigt efterlikna densamma för att rädda sitt hotade världsvälde. Det är alltså innerst Satan, som i gestalten av kattbjörnen förändrat sina 10 avgrundshorn till 2 lamm-horn för att kunna ligga med i Lammets sak och om möjligt taga den helt och hållet om hand. Och huru pass han har lyckats häri, det veta vi. *Det är innerst draken, som i stort sett har hand om kristendomen på jorden.* Och så har han allt hittills lyckats rädda sitt världsvälde genom sina två lamm-horn. En så förfärande sak innebär denna *hornförändring.*

Ty märk: här talas icke blott om horn utan även om mun. Både havsdjuret och jorddjuret framställas såsom talande. Men det förra talar rätt och slätt som vilddjuret, utan förklädnad. Kattbjörnen har "en mun, som talar stora ord och hädelser mot Gud, hans namn och tabernakel och mot dem som bo i himmelen" (13:5, 6). Här ha vi alltså den råa, obeslöjade djurflabben, stortruten, den osminkade förstabudslösheten, just det avgrundsväsen, som kattbjörnens tio horn innerst beteckna.

Jorddjuret åter "talar som draken", men under *lammhornen.* Det talar följaktligen såsom den till lamm utklädde *ormen.* Här ha vi alltså en **munförändring.** Och den inträdde i och med *hornförändringen.* Så övergick den grova flabben i en "fin mun", som är den "kristliga" ormmunnen. Och den predikar i Lammets namn det förstabudslösa ormevangeliet, lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", utanför födelsen, utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och där förbundsmässig frälsning kommit till stånd, där predikar han förstabudshalvhet såsom i Efesus, Pergamus och det sekunda Tyatira, där skökan är avlad. Men målet är Sardes och i synnerhet Laodicea med det "rika" lammskenet över ormen. Målet är den födda skökan.

Alltså har Satan i gestalten av kattbjörnen även ändrat mun. Och varför? Naturligtvis därför, att här uppträtt på jorden en mun, som är hans mun övermäktig. Och den är Lammets och dess heligas mun. Därför måste Satan skaffa sig en ny mun, som talar så, som om Lammet talade. Och med den munnen har han lyckats tala sig till räddning. Han har under sken av Lammet till den grad fört sin *egen* talan, att hans världsvälde nu är starkare än det någonsin varit. *Det är innerst Satan, som i stort sett för ordet i hela kristenheten.* En så fasansfull verklighet ligger i hans *förändrade mun.*

Alltså är jorddjuret eller lammhornsormen ingenting annat än den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och horn betyder kraft, styrka, seghet. Alltså är jorddjuret *det nya kraft- och talorgan,* som Satan förskaffade sig gent emot de nya förhållanden, vilka inträtt genom

Lammet och dess heliga. Lamm-hornsdraken är den "kristlige" avgrundsdraken.

Men nu är, som vi sett, jorddjuret detsamma som "den falske profeten". Alltså är den falske profeten just den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och alltså är den falske profeten just detta nya kraft- och talorgan, som Satan förskaffade sig mot Lammet och dess heliga. Den falske profeten är den "kristlige" avgrundsdraken.

Den falske profeten är alltså i det 6:e världsriket *skökoprofeten.* Han är skökans ande och liv. Han grundlägger och vidmakthåller skökodömet. Och det gör han genom att "kristna" kattbjörnsmänniskorna. Och han kristnar dem genom att sätta sina horn och sin mun på dem. Jaha – därmed äro de "kristna" d.ä. skökokristna. Och alltså har skökodömet jorddjurets eller den falske profetens horn och mun. Också är det mäkta hornsegt och munvigt, som vi väl veta. Skökostaden är "den starka staden".

Det sjätte världsrikets signatur är alltså: den lammliknande **Tvåhornsdraken,** som är **Tvåhornsprofeten** eller skökoprofeten. I denna lamm-hornsdrake se "jordens innebyggare" Lammet och höra Lammet; draken se och höra de icke, ty de äro "förvillade" genom Satans listiga horn- och munförändring.

2

Paddömets horn och mun

Låt oss nu förflytta oss till början av det 7:e världsriket. Där sker en ny **hornförändring.** Ty där förändrar kattbjörnen sina 10 horn icke längre till 2 lammhorn, utan till blott ett enda horn, "det nya hornet, det lilla hornet, som nu blivit större än de andra" (bitext 1). Detta horn innehåller alltså redan från sin början någonting nytt. Och detta nya är den uppenbara gudsförnekelsen och antikristendomen, som i det 7:e riket framträda i världsbehärskande gestalt och kraft.

Här ha vi alltså hornväsendets höjdpunkt. Avgrundsdjurets tio horn, havsdjurets tio horn och jorddjurets två horn hava gått upp i **ett**-hornet. Allt ont i avgrunden och i lufthimmelen, på jorden och i jordens hjärta träder fram i detta *enda* horn.

Detta förfärande *ett*-horn säger oss, att nu har hela vilddjursväsendet nått sin *enhet* gent emot Gud, hans Son och hans heliga. Denna enhet är den världsbehärskande antikrist-anden. Satans rike är grundlagt på jorden; förstabuds-lösheten är genomförd till en himmelsstormande världsmakt.

I och med denna nya hornförändring har även skett en ny **munförändring.** Ty *ett*-hornet "har en mun, som säger stora ord och upphäver sitt tal mot den Högste". Alltså har den fina och gudeliga skökomunnen övergått i den uppenbart antikristiska stortruten.

Denna munförändring är en genomgripande världstilldragelse. Ty det är *ett*-hornet, som talar. Dess tal är *en*-väldigt. *Ett*-hornet för ordet i hela världen. *Ett*-hornet är ordförande överallt på jorden. O fasa!

I och med denna horn- och munförändring sker även en förändring av skenet. Ty ett-hornet "har ögon, som likna människoögon". De *äro* icke människoögon, utan avgrundsögon, Satans-ögon, men de *"likna"*

eller hava sken av människoögon. Här ha vi i det nya skenet, sjunderiksskenet, som alltså icke är skenet av Lammet, utan av *människan.* Skenet av Lammet är sjätteriksskenet. Det har nu gjort sin tjänst och behövs icke mer. Det var ett listigt medel att under det 6:e världsriket rädda djurmänniskan. Nu träder hon fram såsom det 7:e världsrikets fullmogna djurmänniska, men under sken av att vara den *sanna* människan. Skökan var så angelägen att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen. Därmed blev den gamle Adam vid liv. Och nu lever han upp som den "sanna människan". Ja, han sätter sig i den andre Adams ställe, såsom den ende "frälsare" som finns, självfrälsaren, och i Guds ställe såsom den ende Gud som finns. Ett-hornet predikar *människan* såsom den ende Guden. Här har alltså lögnen nått sin höjd. Och på denna höjd står hela det 7:e världsriket.

Men denna svindlande sken-, lögn- och högmodshöjd är i verkligheten ett förfärande djup. Ty här ligger mänskligheten fallen så djupt, som det är möjligt att falla inom världsrättfärdiggörelsens gräns. Hon ligger ända ned på bottnen av syndens och dödens elände. Hela hennes härliga värld med all dess förstabudslösa vetenskap, bildning och kultur är ingenting annat än ett *träsk,* en stinkande *sump.* Den stolta och stortaliga, gudvordna och himmelsstormande sjunderiksmänniskan är blott *träskinnevånaren. Det* är den verkliga sanningen i allt detta lögn- och skenväsen. Och just denna förfärande sanning slår profetian henne i ögonen med det ordet: **»Padda».** Vilken ironi, vilken mördande sanningsudd i det ordet! Och vilken hårresande förödmjukelse för denna "gudamänniska", då hon till sist får se sig vara "paddan"![*]

Alltså uppträder "den falske profeten" under det 7:e världsriket med horn- och munförändringen nr 2. Här är han ett-hornet med mun under "människo-ögon". Och denna förändring har sin grund i de nya förhållanden, som *då* inträtt. Det kristna skenet behövs icke mer. Kattbjörnen har under skökans hägn vuxit sig stark nog att framträda som den *uppenbare* fienden till Lammet och dess heliga. Därmed börjar den sista och stora "förödelsen" av dem. – Ett-hornsprofeten är alltså kattbjörnens och därmed Satans *nya kraft- och talorgan,* som de nya förhållandena kräva.

Under det 7:e världsriket är den falske profeten padd-*profeten.* Han grundlägger och vidmakthåller paddömet, vars ande och liv han är. Och det sker därigenom, att han omskapar människorna till ett-hornsmänniskor med en mun, som i stora ord "upphäver sitt tal mot den Högste". Detta är *paddömets* horn och mun.

Men allt detta sker under sken av att göra människorna till sanna människor. Den gamle och listige ormen är alltså med; men han ligger fördold under det nya skenet och gör människan till en jord- och träskkrypande padda, under det att hon tror sig vara jordens Gud. Och sålunda är det 7:e världsrikets signatur: den människoliknande **Ett-hornsdraken,** som är **Ett-hornsprofeten** eller paddprofeten. I denne människodrake se "jordens innebyggare" människan och höra människan; draken se och höra de icke, ty de äro "förvillade" genom den listiga horn- och munförändringen nr 2.

Sålunda är det 6:e världsriket skökodömet och det 7:e världsriket

[*] Närmare utredning av "paddans" betydelse i profetian skola vi söka åstadkomma i kapitlets sista del under "paddblåsningen".

paddömet. Men – sade vi nyss – vi skola icke tänka, att paddömet inträder först då, när skökodömet slutar. Nej, det förra finns till även samtidigt med det senare, men blott i tillväxt, utan att ännu äga världsvälde. Alltså är horn- och munförändringen nr 2 även *samtidig* med horn- och munförändringen nr 1, men utan att ännu äga det världsbehärskande ordet.

Skökoprofeten och paddprofeten gå innerst hand i hand med varandra. Också äro de ju i grunden ingenting annat än kattbjörnens och därmed Satans förändrade kraft- och talorgan. Båda uppstiga ur jorden och tala av jorden och grundlägga jordkryperiet. Den förre banar väg för den senare. Se t.ex. i Stockholm en söndag. Klockan 11 uppträda båda två. Skökoprofeten står i kyrkor och bönhus och predikar det förstabudslösa evangeliet, det "rena evangeliet", fullkomligt rent från alla Guds bud; och det gör han till personligt frälsande; alltså personlig frälsning utanför födelsen, utanför "Andens lag". Så banar han väg för den laglöse i tusentals hjärtan. Och så har han gjort i Stockholm i flera hundra år. Han har satt två lamm-horn på kattbjörnsmänniskorna, och så har han gjort dem till "två-hornspaddor", "lammpaddor", som "i Lammets namn" troget krypa på jorden och icke ha någon annan himmel än *den.* Ja, så i de flesta kyrkor och bönhus. Men se nu i "Folkets hus". Där står paddprofeten, som just är den laglöse. Och han predikar människan, *människan.* Hans evangelium är den förstabudslösa vetenskapen, som skall frigöra människan från "det fördummande fårevangeliet, djävlasmörjan" – så kallas kristendomen av paddprofeterna – och som skall av människan göra den sanna människan. Och han talar stora ord och smädar och hädar och utbreder antikristendomen. Och skarorna jubla över det nya "evangeliet".

Sålunda syssla båda två innerst med *paddan*, som är det jordiska och jordkrypande människohjärtat, kattbjörns-hjärtat, vilddjurshjärtat. Men skökoprofeten inhöljer henne så fint i två-hornsskenet och smörjer in henne så väl i det budlösa och ofödda "smetevangeliet", att hon blir vid liv och i behåll åt medarbetaren i "Folkets hus". Och denne tager hand om henne och lindar in henne i ett-hornsskenet och smörjer in henne i vetenskaps- och kultur evangeliet, så att hon pöser upp till en människostorhet, inför vilken Gud i himmelen blir ingenting. Och av sådana gudavordna ett-hornspaddor vimlar det på Stockholms gator.

Så ha vi skökodömet och paddömet i full gång sida vid sida med varandra: och det icke blott i Stockholm utan i hela vårt land, och icke blott i kyrkor och bönhus och "Folkets hus", utan i hundratusentals hus i alla samhällsklasser och på hundratusentals andra platser från Ystad till Haparanda. Två-hornsprofeten gör "två-hornspaddor", ett-hornsprofeten gör "etthornspaddor": paddmakeriet pågår energiskt i hela vårt land. Och målet är det antikristiska paddriket, som redan omfattar hundratusentals människor icke blott av arbetare utan i alla samhällsklasser av vårt folk. Och när den antikristiska paddan tillträder riksstyrelsen i vårt land, då ha vi det 7:e världsriket här. Och då börjar den sista förödelsen av "den Högstes heliga".

Så är kattbjörnen och därmed Satan i stånd att begagna sig av båda horn- och munförändringarna på *en* gång. På samma dag och på samma timme uppträder han på det ena stället som skökoprofet och på det andra

stället som paddprofet. Och på båda ställena går det ut på blott ett: att gömma paddan i skenet och därmed "förvilla dem som på jorden bo", så att de bo blott på jorden och icke i den stad, som har "grundvalarna", vilka äro "Andens lag": den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden.

Och vilken allmän och fasansfull förvillelse åstadkommer icke den falske profeten i våra dagar och i vårt land! Sen upp, I förstlingar, som ären den "Högstes heliga", sen upp i tid som nu är och stundar, då förstabudslöst evangelium och förstabudslös vetenskap trycka ned vårt folk i budlöshetens stinkande världsträsk; och bereden eder på den stora, svåra och sista förödelsen.

II

Det falska profetdömets makt och djurtillbedjan

"Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt" (Upp 13:12).

I det föregående sade vi, att vår huvudtext gäller *hela* det falska profetdömet. Den är en beskrivning på detsamma under både dess sjätteriksskede och dess sjunderiksskede, alltså en gemensam beskrivning på både skökodömet och paddömet.

Att så är se vi tydligt av detta tillägg i den nu anförda versen: *"vars dödssår blev läkt"*. Johannes hade nämligen nyss sett det första vilddjuret eller kattbjörnen (13:1–10). Och i synen framställes detta djur först såsom sårat till döds och strax därpå såsom läkt (v.3). Där såg han alltså två bilder av kattbjörnen. I den förra var han sårad, i den senare var han läkt. Dessa bilder beteckna hans båda riksskeden: under det 6:e riket är han sårad, under det 7:e är han läkt. Vad detta sår och denna läkning innebära, ha vi sett i vårt 2:a kapitel, som alltjämt förutsattes såsom känt.

Samma tillägg står även i den 14:e versen av vår huvudtext: *"det (vilddjur), som var sårat med svärd, men kom till liv"*.[*] Vadan detta upprepande av samma sak? Jo, för att vi skola noga beakta den. Naturligtvis; ty här ligger nyckeln till vår huvudtext. t.ex. då det säges, att det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt, då säger oss tillägget tydligt och klart, att det är kattbjörnen både i egenskap av *sårad* och i egenskap av läkt, vars makt det här är fråga om, och som den falske profeten utövar. Och därmed är sagt, *att den falske profetens tid sammanfaller med den sårade och läkte kattbjörnens tid och att följaktligen den falske profetens maktutövning sträcker sig över kattbjörnens båda riksskeden.* Och därmed är då ock sagt, att vår text gäller den falske profeten både i egenskap av skökoprofet och i egenskap av paddprofet.

Men varför framställes då den falske profeten i vår huvudtext blott under bilden av två-hornsdjuret och icke även under bilden av ett-hornsdjuret? Det ser ju ut, som om här blott vore fråga om skökoprofeten. Nej, en sådan framställning vore överflödig, då ju profetian redan har den senare bilden (bitext 1). Och av de båda

[*] Det var "Apollyons svärd", varom mer i vårt tolfte kapitel.

"tilläggen" se vi tydligt och klart, att huvudtexten gäller även ett-hornsdjuret, som är sjunderiksdjuret.

Sålunda, då det säges i vår text, att det andra djuret utövar det första djurets hela makt, så är det fråga om både skökodömets makt och paddömets makt. Och sålunda få vi två synpunkter: skökodömets makt och djurtillbedjan; samt paddömets makt och djurtillbedjan. Alltså:

1

Skökodömets makt och djurtillbedjan

Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt. Och det andra vilddjuret är den falske profeten, som i det 6:e världsriket är skökoprofeten. Alltså utövar skökoprofeten det första vilddjurets hela makt.

För att förstå denna sak måste vi söka svar på dessa tre frågor: Huru stor är det första vilddjurets makt; och vari består denna makt; samt huru utövas densamma? Alltså:

1. Huru stor är det första vilddjurets makt?

Jo, "åt det blev given makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag. Och alla jordens innebyggare skola tillbedja det, de vilkas namn från världens grundläggning icke äro skrivna i det slaktade Lammets livsbok" (13:7, 8). Ja, så stor är kattbjörnens makt. Den är världsomfattande. Och *hela* denna makt utövar skökoprofeten. Alltså är skökodömet ett världsdöme, ett världsvälde. Också säges det om "den stora skökan", som innerst är *ett* med skökoprofeten, att hon "tronar över stora vatten, som äro folk, skaror, folkslag och tungomål" (17:1, 15). Alltså sammanfalla kattbjörnens och skökans världsvälden. De äro ett och samma välde, sett från världslig och "andlig" synpunkt. Och de sammanfalla även till tiden. Skökodömet sträcker sig över hela det 6:e världsriket.

2. Vari består det första vilddjurets makt?

Den består i "det första, största och yppersta vilddjursbudet", som är det förfärande mot-budet till Guds "första, största och yppersta bud". Och detta mot-bud lyder så: "Du skall älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av *allt* ditt förstånd" (Kap 5, sid. 7 f.). *Det* budet har Satan inskrivit i människornas hjärtan. Och se, huru troget *"alla* jordens innebyggare" följa det budet! I *det* budet ligger kattbjörnens makt. Genom *det* budet behärskar han, i stort sett, hela världen. Med *det* budet håller han "alla stammar och folk och tungomål och folkslag" i förstabudslösheten.

Och nu utövar skökoprofeten eller skökan det första vilddjurets makt. Alltså tager hon hand om just det stora katt-björnsbudet, motbudet till Guds första bud. Hon gör evangelium förstabudslöst, lägger den personliga frälsningen utanför det första budet, där den i tid och evighet aldrig ligger. *Så* räddar hon kattbjörnens bud och håller det vid liv. Och så blir detta bud även hennes makt.

Mot-budet är paddan. Ty detta bud är det jordkrypande och världsälskande människohjärtat. Och på denna padda sätter skökan två

lamm-horn. Och så går mot-budet i Lammets namn och är i gott förvar. Och genom detta bud "tronar skökan över de stora vattnen", håller folken i förstabudslösheten.

Så förskräcklig är namn-, form-, sken- och halvandlighetens makt. Den är folkens och hela världens största fördärv under det 6:e världsrikets tid, liksom den var judafolkets största fördärv på Kristi tid. Men blott Kristus såg detta fördärv. Icke ens hans lärjungar sågo det tydligt före pingst, ty de voro ännu besmittade av detsamma. Och så fördolt är det i alla tider. Blott "Smyrnenser" och "Filadelfier" se det. Därav det allmänna motståndet mot talet om den världsbehärskande skökan. Man vet icke om henne och vill icke höra talas om henne, ty man *är* skökan i större eller mindre grad. Blott de förstabudsfullkomliga kunna se skökan.

Medeltiden var den romerska skökans glansperiod. Hon hade då "konungavälde över jordens konungar" (17:18), ofta även i *yttre* mening. Detta yttre välde har hon i betydlig grad förlorat; men det *inre* har hon kvar. Med det lamm-behornade mot-budet härskar hon ännu, i stort sett, över alla kristna konungar och folk. Skökoprofeten släpper icke väldet över folken därför, att han nödgas släppa dem på ett yttre sätt såsom t.ex. under Luther och Calvin. Nej, han är ormen, som blott gör en listig krök undan det mötande hindret, och strax är han med. Så smög sig skökan in i alla lutherska och calvinska länder. Hon är en ande, som härskar med två-hornsbudet även där, varest hon icke har någon yttre domaremakt. Så t.ex. ligger hela det kristna Sverige, i stort sett, än i dag under Roms välde. Men detta välde utövar den romerska skökomodern genom sin smidiga och pålitliga dotter: den svensk-lutherska skökan, som skött och allmänt sköter förstabudslöshetens och förstabudshalvhetens otuktsaffär förträffligt.

3. Huru utövar det första vilddjuret sin makt?

Jo, i gestalten av det världsbehärskande djurtillbedjandet. Det uttryckes så: "Hela jorden såg med förundran efter vilddjuret. Och de tillbad vilddjuret och de tillbad draken" (13:3, 4). Så utövar kattbjörnen sin makt. Genom mot-budet vänder han hela världen från skaparen och lägger henne på knä inför det skapade och därmed på knä inför honom själv, som är världsanden, och därmed innerst på knä inför avgrundsanden.

Men detta världsvälde blev hotat. Här framträdde på jorden en ande, vars innersta livsväsen är Guds första, största och yppersta bud. Denna ande är Lammet. Och genom detta eviga evangeliibud, lagt i hjärtat och skrivet i sinnena, rycker han människor från kattbjörnen och lägger dem på knä inför Gud. Här är alltså fara å färde för djurtillbedjandets världsvälde.

Men nu kommer den falske profeten i gestalten av skökan till hjälp. Hon tager hand om djurtillbedjarna och kristnar dem genom att sätta på dem ett par lamm-horn. *Så* lägger hon dem på knä inför kattbjörnen – i Guds namn. Och nu ligga de trygga. Ty de tro sig tillbedja skaparen, under det att de tillbedja det skapade, tro sig tillbedja Gud, under det att de tillbedja vilddjuret och draken. Detta uttryckes i huvudtexten med dessa förskräckliga ord: "Och det" – den falske profeten – "kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret".

Kattbjörnen fick alltså en förträfflig medarbetare i skökan. Hon blev

hans bästa hjälp på jorden. Hon räddade och räddar alltjämt hans världsvälde. Hon tager hand om hela hans hotade makt och utövar den åt honom och inför hans ögon. Och han står och ser på, huru vist och väl hon ställer åt honom. Det uttryckes så: "utövar det första vilddjurets makt" – märk! – "i dess åsyn". – Visserligen rivas och slåss de två makarna ofta, såsom deras historia visar i alla land. Ja, de ha mer än en gång varit nära att ta livet av varandra. Men i grunden ha de alltid varit *ett.* Ty deras gemensamma livsgrund är mot-budet.

Men kattbjörnen behövde en så trogen och uthållig följeslagarinna även av ett annat skäl. Han hade nämligen blivit sjuk, "sårad till döds". Och därför gav draken honom skökan både till gemål och till sjuksköterska. Och med hennes hjälp och omvårdnad har han kryat till sig, så att han nu snart är läkt. Ty hon har skaffat "Hoppmansdroppar" från avgrunden, vilka givit "jordens innebyggare" hoppet om personlig frälsning utanför Guds första bud, och därmed hoppet åt maken om fullt tillfrisknande. Utan hennes hjälp hade han varit förlorad. Hade icke skökan funnits, då hade solkvinnan för länge sedan ryckt världsväldet från kattbjörnen.* Genom sitt förstabudslösa evangelium har hon förhindrat världsmissionen i många hundra år och är alltjämt det största hindret för densamma. Undra då på, att skriften i så glödande ord varnar för henne, och att hela himmelen sjunger ett trefalt halleluja, då hon fått sin rättvisa dom (19:1–4).

2

Paddömets makt och djurtillbedjan

"Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt." (Upp 13:12).

Vi ha nu sett, huru väl dessa ord passa in på skökodömet. Men de passa lika väl in på paddömet. De äro en gemensam beskrivning på dem båda.

Ty skökodömet och paddömet hava innerst samma livsväsen eller rättare: dödsväsen, som är det jordkrypande och världsälskande paddhjärtat och paddsinnet. Skökodömet har sin organiska fortsättning i paddömet. Det förra föder det senare. Då jordens innebyggare blivit fördärvade av skökoprofeten, då äro de mogna för paddprofeten, och då framträder den "kristnade" paddan såsom den antikristiska paddan. Den förra var *fördolt* antikristisk, den senare är *uppenbart* antikristisk.

Kattbjörnens världsvälde blev hotat av Lammet och dess heliga, såsom vi nyss sett. Men skökan kom honom till hjälp genom att "kristna" mot-budet, som är paddhjärtat och paddsinnet. Därmed kvarhåller hon jordens innebyggare i djurtillbedjandet. Och så går det ganska bra för kattbjörnen under det sjätte världsriket.

Men mot slutet av detta rike uppstår en ny fara för honom. Hans välde blir åter hotat genom Lammet. Ty Lammets världsstyrelse i förening med det *sanna* profetdömet, som är förstlingsdömet, ställer skökodömet i dess rätta belysning. Folken begynna se bedrägeriet. De

* Härom mer i vårt tolfte kapitel.

väntade, att kristendomen skulle göra människorna till sanna människor. Men i stället blevo de blott skenmänniskor, skenkristna. Den officiella kristendomen, som i stort sett endast är skökokristendom, visar sig icke kunna råda bot mot världseländet. Detta tvärtom frodas i det fördolda under skökans hägn och begynner växa den världsliga styrelsen över huvudet. Så uppstår en allmän förbittring mot skökan. Därmed är kattbjörnens sjätteriksvälde, som uppbäres och utövas av henne, betänkligt hotat. Hon duger icke mer. Och så ger han henne en spark som tack för god vakt och häver henne i konungaelden såsom lön för hennes tjänst. Men samtidigt härmed förskaffar han sig en ny medarbetare. Det sker genom horn- och munförändringen nr 2, varigenom paddprofeten träder fram i skökoprofetens ställe.

Så kommer den falske profeten till hjälp för andra gången, men nu såsom paddprofet. Och märk: han griper in just på den viktigaste punkten. Han säger sig skola av människan göra den sanna människan. Hans förberedare, skökoprofeten, har visat sig icke kunna det. Men han skall göra't!

Härvid ställer han sig på precis samma grundlinje som skökoprofeten. Ty han tager hand om just mot-budet. Men han "kristnar" det icke. Naturligtvis; ty detta skoj och spektakel i Guds namn har blivit avslöjat. Skökoskandalen har blivit uppenbar såsom en världsskandal. Men vid mot-budet håller han fast. Han endast slår bort de två lamm-hornen och förser det med blott ett horn. Och så har han sjunderiksmänniskan, som är den antikristiska paddmänniskan.

Så räddar den falske profeten för andra gången katt-björnens hotade makt. Och det sker genom att för andra gången rädda mot-budet, som blivit avslöjat och bragt i fara. Och han räddar det genom att gömma det i sjunderiksskenet, som är skenet av den sanna människan. Och genom detta skenhöljda mot-bud "utövar han det första vilddjurets hela makt i dess åsyn", alltså kattbjörnen till behag. Så är även paddömets makt en världsmakt, den förfärande ett-hornsmakten genom ett-hornsprofeten, som bär upp hela det 7:e världsriket. Och denna makt utövar han på det sättet, att han vänder hela världen från skaparen, såsom den där icke finnes till, och lägger henne på knä inför det skapade, såsom det enda som finnes till, och därmed på knä inför den läkta kattbjörnen och därmed innerst på knä inför draken, som är själva Satan. Så får detta förfärande ord för andra gången sin världshistoriska uppfyllelse: "*Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt.*"

Så tog paddprofeten vid, där skökoprofeten slutade. Den senare kvarhöll jordens innebyggare i djurtillbedjandet – "i Guds namn". Den förre griper in på samma punkt och kvarhåller dem i djurtillbedjandet – "i människans namn". Det är det falska profetdömets båda världsskeden. Och i båda ligger den arma mänskligheten på knä inför vilddjuret, som är världsanden och innerst "denna världens gud".

Vi ha nu talat om paddömet sådant det kommer att finnas till i det 7:e världsriket, där det är ett *världsdöme.* Men det finns även till samtidigt med skökodömet, fast då blott i uppväxt, såsom vi sett i det föregående.

Och i vår tid har paddprofeten hunnit långt. Det "lilla hornet" är nu ganska stort. Det se vi även i vårt land. Skaror i många tusental lägger han årligen på knä inför sjunderiksdjuret. Och när han hunnit att tillräckligt genomsyra folkmassorna med den antikristiska vetenskapen, så att han får till stånd en tillräckligt stark folkopinion, då tager han hand om den världsliga överheten och styr de styrande. Och redan nu ha vi bland dem många sjunderikspaddor, uppenbara antikrister. Och då *de* blivit flertalet i regering och riksdag, då avskaffas (uppbrännes) den officiella skökan och införes den officiella antikristendomen. Och när så den världsliga överheten ("de tio konungarna") giver "sin kraft och makt åt vilddjuret" till att utrota Lammet och dess heliga ur vårt folk (Upp 17:13, 14), då är paddömet fullväxt i vårt land och "förödelsen" i full gång.

Och om utvecklingen fortfarande går så fort, som den gått under den sista mansåldern, och ingen motrörelse uppstår, som kan kasta paddömet tillbaka för någon tid, då torde vårt land bliva det första protestantiska land, där skökodömet övergår i paddömet och därmed den "kristna staten" övergår i den antikristiska staten. Det är dessa djupgående, förut smygande, nu offentligt framträdande omskiften av profetdömen och världsriken, som i våra dagar så fruktansvärt och mångsidigt skaka vårt folk. Här skiftas världssignaturer. Två-hornsdömet och det 6:e riket sjunka i döden; ett-hornsdömet och det 7:e riket stiga upp. I sanning en tid av genomgripande allvar!

Och nu, I Herrens heliga, hållen eder redo! Ty i samma stund, som världssignaturerna skiftats, öppnas himmelens av skökan förhindrade flöden, och "byssus-anden" gjutes, som kläder eder i "byssus-dräkten" den skinande, rena och fina, till striden på Harmageddons dag, "den allsmäktige Gudens stora dag".

III

Det falska profetdömets tecken och eld

"Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn. Och det förvillar dem som bo på jorden genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn." (Upp 13:13, 14)

Alltså gör den falske profeten "stora tecken". Och dem gör han i det 6:e världsriket såsom skökoprofet och i det 7:e världsriket såsom paddprofet.

Vilka äro då dessa tecken? Det skola vi lätt inse, om vi blott fasthålla *den* sanningen, att den falske profeten är motsatsen eller mot-profeten till den sanne profeten men under ett förvillande sken av att vara den sanne profeten. Ty därav följer, att den falske profetens tecken äro mot-tecken till den sanne profetens tecken men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken.

Vi taga då två synpunkter: skökodömets tecken och eld; samt paddömets tecken och eld. Alltså:

1

Skökodömets tecken och eld

Vad äro skökoprofetens tecken? De äro mottecken till den sanne profetens tecken.

Den sanne profeten är Kristus. Vilka voro hans tecken? De voro hans underbara kraftgärningar, såsom sjukas botande, dödas uppväckande o.s.v. Dessa under voro "tecken" till att han var av Gud och att han var den sanne profeten.

Men hans tecken inskränkte sig icke till dessa enstaka kraftgärningar. Utan hans största tecken är *pingst-undret.* Ty detta under, som han alltjämt utför, är ett skapelseunder, oändligt större än den första skapelsens under. Pingstundret är i alla tider det stående **stam-tecknet,** stam-undret, mot vilket alla andra under, som han utfört och alltjämt utför i sitt profetdöme, äro småsaker. Pingstskapelsens under är det största tecknet till att han är den sanne profeten.

Vad är då skökoprofetens största tecken? Naturligtvis mot-tecknet till pingst-tecknet, mot-undret till pingst-undret, mot-skapelsen till pingst-skapelsen – men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken, under och skapelse.

Skökoprofeten är "skapare", nämligen mot-skaparen. Han *är* mot-budet i personlig gestalt. Och han avlar mot-budet i människohjärtat. Det är djur- eller paddavlelsen. Och detta mot-bud utvecklar han genom havandeskap och födelse, så att människan blir mot-budet i personlig gestalt, blir en mot-budsmänniska. Det är djur- eller paddfödelsen under sken av Kristusfödelse. Så skapar sköko-profeten mot-människan till pingstmänniskan. Hon är Sardes- och Laodicea-människan, den fullfödda skökomänniskan. Denna mot-budsmänniska under sken av gudsmänniska är skökoprofetens största tecken, själva **stam-tecknet**, stam-undret till alla hans tecken och under.

Denna motskapelse se vi tydligt på Kristi tid. Under det att han, den sanne profeten, "i Guds åsyn" skapade de 11 lärjungarna till Guds barn, skapade den judiske skökoprofeten "i vilddjurets åsyn" Judas Iskariot samt fariséer och skriftlärde m.fl. till "djävulens barn", såsom Kristus ju kallar dem. Och detta gjorde han trots det, att den sanne profeten stod mitt ibland dem och med sin skapande ande omslöt dem oändligt närmare än luften. Så utförde han sina stora skapelseunder "i Guds namn", utan att Kristus kunde hindra det. Han kunde blott gråta däröver. Och just dessa skapelseunder "i Guds namn" voro dåtida "stora tecken", som "förvillade" hela judafolket och bragte det in i djurbarnaskapet, djurtillbedjandet och djurarvet (Kap 4, sid. 13 f.). Hela folket med undantag av Herrens heliga såg i sina skökoprofeter den sanne profeten. Det är ett "under", så att det förslår. Också "förundrade sig" Kristus över judarnas otro. Den stod inför honom som ett *under,* ja, just som ett skapelseunder, det fasansfulla mot-undret till hans eget skapelseunder.

På samma sätt under det kristna skökodömet. Trots den sanne profetens skapelseunder bland alla kristna folk, utför dock den osynlige skökoprofeten, som är Satan med två lamm-horn, genom synliga skökoprofeter och skökoevangelister sina skapelseunder ända därhän, att han gör miljoner människor i större eller mindre grad till "djävulens barn" under namn, form och sken av att vara Guds barn.

Vår text talar även om en eld. Ty så står där: "*Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn.*" (Upp 13:13)

Vad är då skökodömets eld? Naturligtvis mot-elden till det sanna profetdömets eld, men under ett förvillande sken av att vara denna senare eld.

Vad är då det sanna profetdömets eld? Det se vi på pingstdagen. "*Dem syntes tungor såsom av eld, vilka fördelade sig och satte sig på var och en av dem*" (Apg 2:3). Eldstungan är förstlingsdömets eld. Genom henne talar eldsanden från höjden.*

Även skökodömet har en eldstunga. Den är mot-tungan till pingsttungan, men under ett förvillande sken av att vara denna senare tunga. Alltså är det denna mot-tunga, som låter eld nedkomma från himmelen. För att förstå detta måste vi något närmare betrakta skökodömets eld.

I skökodömet ingår en femfaldig eld. Den är följande:**

1. Människans naturlige eldsande, vorden motelden till Guds eld.

"Gud är 'eld'," den milda, himmelska elden. Denna eld är den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den eviga anden.

Och keruben är »**eld**». Alltså är människan redan genom sin första skapelse eld av Guds eld. Men vilddjursmänniskan har fallit ut ur Guds eld. Hon har blivit vildelden, vådelden. Hennes naturliga eldsande har blivit motelden till Guds eld. Av denna mot-eld begagnar sig skökoprofeten. Han lägger den personliga frälsningen i det ofödda. Därmed håller han mot-elden vid liv under sken av att vara Guds eld. Så brinner i skökodömet en stark eld, en väldig hänförelse och andekraft; men det är i grunden den naturliga människans eld. Det är vildelden, en förhärjande vådeld, som allt mer förtorkar och förbränner människorna och gör dem odugliga för Guds eld.

2. Sanningselden.

Skökoprofeten rider alltid på någon sanning. Och det icke blott i lära utan ofta även i liv. Men hans sanning är alltid vanställd. Ty den är förstabudslös, såsom i Sardes och Laodicea, eller förstabudshalv såsom i Efesus. Den saknar **alltet** eller förstabudsfullkomligheten, som gör bruden. – I skökodömet brinner en väldig sanningseld. Ja, skökan tager hand om *alla* sanningar och ivrar för dem alla. Men alla hennes sanningar sakna förbundsmässig förstabudsrot. Därmed äro de i grunden rotlösa och hemfallna åt förgängelsen.

3. Den under-mänskliga skapelsens eld.

Den under människan stående skapelsen är till sitt livsväsen "eld" av

* Om de två profeterande vittnena (Upp 11:5), vilka beteckna förstlingsdömets alla profeter, säges det, att "eld utgår ur deras mun". Det är det sanna profetdömets eld.

** Här förutsätta vi kännedom om "elden" i vårt första kapitel.

Guds eld. Hennes liv är den kerubiske eldsanden i otaliga arter och grader. Och hela skapelsen ingår i människan såsom i sin sammanfattning och höjdpunkt. I henne brinner skapelsens eld redan genom den första födelsen. Och i pingstfödelsen födes jorden i henne såsom hennes "nya jord". I förstlingsdömet, som tillbeder skaparen, ligger ock skapelsen förstlingsvis på knä inför Gud och tillbeder honom.

Men skökoprofeten föder "djävulens barn", såsom vi nyss sett. I dem födes jorden såsom mot-jorden till den sanna jorden, såsom mot-skapelsen till Guds skapelse. I dem har alltså skapelsens eld blivit lösryckt från Guds eld; i dem brinner hennes eld som en mot-eld till Guds eld.

Skökomänniskorna tillbedja vilddjuret "i Guds namn", såsom vi sett. I dem ligger hela skapelsen, i stort sett, på knä inför vilddjuret och tillbeder det "i Guds namn". Denna djupa och fasansfulla sanning uttryckes så: "Det", nämligen den falske profeten, "kommer jorden" – märk: "jorden" – "och dem som bo därpå att tillbedja vilddjuret."

I skökodömet har alltså även jorden blivit skökan. Alla hennes naturkrafter och naturlagar tagas i tjänst för skökoändamål. Skökomänniskorna fara på järnvägar och ångbåtar, telefonera och telegrafera och i allmänhet begagna alla naturens krafter och lagar, ja, använda hela skapelseelden för sina skökosaker. Jorden får hålla skökan med mat och dryck, hus och kläder o.s.v. Så har hon på varje punkt blivit besmittad av skökan. Hennes heliga eld har blivit neddragen till skökoeld. Också säga ju himmelens innevånare: *"Den stora skökan fördärvade jorden med sin otukt"* (Upp 19:2).

Så har skökan indragit själva jorden i förstabudssynden. Därmed har hon dragit över henne det första budets förbannelse. Denna förbannelse tager sig uttryck i förfärande naturoordningar, såsom oväder, stormar, orkaner, översvämningar och jordbävningar, som vräka överända hela städer och fördärva hela länder och kosta tusentals människor livet, som om ingen Gud funnes till. I dessa och dylika onaturligheter finns ett naturligt underlag eller naturliga orsaker. Men dessa tagas om hand och drivas långt utöver sina gränser av ondskans andemakter i avgrunden och i lufthimmelen, vilka skökan infött och alltjämt inföder i de "djävulens barn", som hon skapar.

Denna naturförbannelse kommer att tilltaga i samma mån som skökans synd tilltager. Och denna synd når sin höjdpunkt i den moderna skökopaddan, som närmast banar väg för den uppenbart antikristiska paddan. Likasom skökan är orsaken till allt annat ont, så ha vi ock henne att tacka för alla de oordningar i naturen, som vi nu, i stegrad grad, ofta få se eller höra talas om.

Hade solkvinnan fått världsväldet i stället för skökan, då hade jorden sett annorlunda ut än vad hon nu gör. Och i tusenårsriket skall hon lägga hela jorden på knä inför skaparen och därmed sätta en så paradisisk prägel på henne, *att varg skall bo tillsammans med lamm, björn beta bland kor, lejon ledas av pilt och spenabarn leka vid huggorms hål* (Jes 11).

Och under både skökodömet och paddömet är jorden till sitt kristall- och eldsväsen *förstlingsfödd* i förstlingsdömet. Denna förstlings jord blir förstlingarnas paradisjord, som i all evighet giver åt dem förstlingsfrukten av livets träd. Sen alltså till, I Herrens heliga, att I

använden alla naturens krafter och gåvor *så*, att de få tjäna edert förstlingsskap. I annat fall beröven I jorden *hennes* förstlingsskap, eller åtminstone skaden I detsamma. Det är ansvarsfullt att bo på jorden. Hon känner i sitt hjärta varje steg I tagen, varje gärning I gören, varje ord I sägen. I allt sätten I eder andeprägel på henne genom "Andens lag" eller genom mot-lagen. Likasom I själva i all evighet bliven sådana, som I gören eder, så blir ock eder förstlingsjord i all evighet sådan I gören henne. – Människan står i ett mycket djupare och ansvarsfullare förhållande till den under-mänskliga skapelsen, än de flesta ens ana. De hängiva sig nu så ivrigt åt naturvetenskaperna. Men de studera naturen förstabudslöst. Därmed bliva de så onaturliga, att där finns icke en gnista av sann natur i dem och icke ett spår av ansvarskänsla för skapelsens eviga lott. Och skökan, som fördärvat jorden, har naturligtvis aldrig undervisat människorna om deras rätta förhållande till henne.

Alltså brinner i skökodömet den fördärvade jordens ande, som under outsägliga suckar tvingats att tjäna skökan och deltaga i hennes djur- och djävulstillbedjan, och som under otaliga tårar nödgats bliva mot-elden till Guds skapelseeld.

4. Avgrundens eld.

Under det sjätte världsriket är Satan stadd i sitt slutliga uppstigande ur avgrunden. I det sjunde är han uppstigen. Och det är skökan, som förmedlar detta uppstigande genom att läka kattbjörnens sär eller genom att skapa barn åt "den fadern djävulen" under sken av Guds barn. Hon förfogar alltså över det uppstigande avgrundsdjurets ande. Det är med denne ande som hon skapar dessa barn. Denne ande är avgrundens eld. Den brinner i skökodömet, men under ett så förvillande sken av Guds eld, att skökomänniskorna gå i döden därpå, att den är Guds eld. Skökans profeter, evangelister och apostlar kunna ställa sig så lammlika och gudamilda, som om de vore själva Lammet, själva Jesus, under det att de innerst äro själva ulven och själva Satan, utan att veta att de äro det.

5. Domselden från himmelen.

I skökodömet brinner alltså en fyrfaldig eld, nämligen: människans naturliga eldsande, vorden vildelden, den förstabudslösa sanningselden, den under-mänskliga skapelsens eld samt avgrundens eld. Och all denna eld är en mot-eld till Guds eld. Den är en eld *"nedanefter"*.

Men inför denna eld står Gud icke likgiltig och overksam. Utan han möter mot-elden nedanefter med en mot-eld ovanefter. Den är domselden från himmelen.

Huru detta tillgår se vi tydligt på Kristi tid. I det judiska skökodömet brann den fyrfaldiga elden nedanefter. Och huru förhöll sig Gud till den? Jo, han "gav" judarna en "blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande", så att de förde Kristus på korset (Rom 11:7–10; jfr Kap 4, sid. 16 f. i "Andens Lag"). – Denne ande var mot-elden ovanefter, doms- och straffanden. En sådan ande är, enligt Paulus, "villfarelsens makt", som "Gud sänder" över människorna, "så att de skola tro lögnen", då de icke vilja tro sanningen (bitext 2). Märk, att denne ande *"gives och*

sändes av Gud". Den kommer från himmelen såsom det rättfärdiga vredessvaret på mot-elden eller mot-anden nedanefter. Ty lagen är denna: *Där människan subjektiverar mot-elden nedanefter, där måste hon samtidigt subjektivera mot-elden ovanefter såsom en doms- och straffeld.* Så blir hon ett "vredens barn", sammansatt av en femfaldig eld (Ef 2:2; 5:6).

Alltså är det den syndiga elden nedanefter, som utmanar elden ovanefter. Där mot-elden från nedan uppstiger, där nedstiger mot-elden från ovan. *Denna "nedstigande" eld är elden "från himmelen" i vår text.* Också heter det ordagrant så: "Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedstiga från himmelen till jorden.".* Denna eld är just den nedstigande doms- och straff anden, mot-anden från ovan, som motanden från nedan drager över sig och in i sig. Den är floden av eld från Guds tron (Dan 7:8, 9). Och den inströmmar i skökodömet. I varje gnista av den fyrfaldiga elden glimmar en gnista av den femte elden.

Nu se vi, varav skökodömets eldstunga består. Den är en förfärande sammansättning av en femfaldig eld. Denna eld är skökodömets stående eld, själva dess **stam-eld** till alla dess otaliga eldar. Skökans djävulsbarn är stam-tecknet med den femfaldiga stam-elden i sig.

Denna eld brinner mer eller mindre i alla kyrkor, både stora och små, under ett så förföriskt sanningssken, att människorna icke se den förfärande underströmmen av eld från ovan och nedan, som vältrar sig fram under detta sken.

Det starkaste uttrycket för den femfaldiga elden ha vi i den katolska kyrkans jesuitism. Läs jesuiternas historia, och du skall finna, att Loyolas djävulsbarn äro själva huvudhärden eller stam-floden för skökodömets eld. I dem ser du den femfaldiga elden i så påtaglig och hemsk gestalt, att du står där slagen av djupaste häpnad.*

Men denna romerska stamflod utsänder många strömmar i alla kristna länder, fast under andra namn. Där ingår jesuitism i alla skökokyrkor. Man avskyr och landsförvisar jesuiterna, men "jesuiten" behåller man och beskyddar man. Han är den falske, den tubudslöse "Jesus". Skökodömet är jesuitdömet.

I Herrens heliga, I måsten förskaffa eder en grundlig kännedom om skökodömets eld. Ty i tid, som nu är och stundar, framträder denna eld icke så mycket i den grova och lätt igenkännliga namn- och formkristendom, varav vi haft så mycket i vår statskyrka, utan den kommer som en pösande och brinnande andlighet, en väldig flammande Efesus-eld och en väldigt sprakande Laodicea-eld. I måsten stå sekundligt brinnande i Jesu tubudseld, så att I ären smyrnensiska och filadelfiska eldsbarn, som kunna genomskåda det djävulska eldsbarnet i "Satans synagoga", även då, när det kommer som ljusets ljusaste ängel.

De "stora tecken" eller under, som skökoprofeten gör i vilddjurets åsyn, äro alltså lika många, som de "djävulens barn" äro, vilka han avlar

* Katabainein, nedstiga.

* Ur Jesuiternas historia av Macaulay anför prof. Myrberg ett litet stycke i sin förklaring över Uppenbarelseboken (sid. 214 f). Läs detta stycke (det står ock i Bibelforskaren för 1886, sid. 165 f.), och du får ett begrepp om den jesuitiska elden.

och föder under namn av Guds barn. De äro jordens av honom förvillade innebyggare. Dessa personliga tecken äro hans stamtecken med den femfaldiga stamelden i sig, såsom vi sett. Och bland dem har han "profeter, evangelister och apostlar", som arbeta på skökodömets fortgående utbredning och bestånd. Dessa hans medarbetare uppbäras ofta av en hänförelse och glöd, som trotsar döden för att nå sitt mål. Mången sådan har bjudit berg av svårigheter och motgångar att vika; och de hava vikit. Mången skökoevangelist har i arbete, bön och försakelse slitit ut sig på att utbreda djävulens rike, i så stark tro att det var Guds rike, att han skulle gått i döden för denna tro. Där ligger en tjusande och tändande eld i det budlösa evangeliet. Och mången sådan talare har framkallat strömmar av tårar och skriande rop om "frälsning" hos sina åhörare och lagt tusentals människor på knä "inför Gud", under det att det innerst var på knä inför merguden och vilddjuret. Så "nedstiger elden från himmelen till jorden i människornas åsyn". De tro, att den är Guds eld. Det är den ock, men en domseld, en straffeld, som "gives och sändes av Gud" över dem, som icke fatta kärlek till sanningen.

Och genom dessa kraftverkare, som äro stam-tecken, gör skökoprofeten även många bitecken eller biunder. De äro de enstaka och underbara kraftgärningarna i skökodömet. Herren har angivit sådana: *"Många skola på den dagen säga till mig: Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och i ditt namn utdrivit onda andar och i ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag betyga för dem: Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän"* (Matt 7:22, 23).

Låt oss ett ögonblick stanna inför detta förfärande ord. – Lägg märke till, att dessa förvillade med största eftertryck försäkra, att de verkat "i Jesu namn". De säga sig ha profeterat i Jesu namn, utdrivit onda andar i Jesu namn och gjort många kraftgärningar i Jesu namn.[*] Hela deras liv och verk hade gått "i Jesu namn". "Jesus, Jesus, Jesus" – så lät det alltid och överallt. I det namnet började de sin dag, i det namnet slutade de den. Ja, "Jesus" var deras – "allt".

Men se nu det förskräckliga. I allt detta ideliga "Jesus"-väsen fanns det icke en skymt av Jesus. Det betygar han starkt: "Jag har aldrig känt eder". De voro alltså helt och hållet okända av Jesus, och Jesus var helt och hållet okänd av dem.

Vad var det då för en "Jesus", som dessa förvillade hade? Jo, det var den falske Jesus, som alltid är den *tubudslöse* Jesus. Just *det* säger han dem i dessa förskräckliga ord: "gån bort ifrån mig, I ogärningsmän". I grundtexten står så: "gån bort ifrån mig, I som verken laglösheten."[*]

Ja, just så står där: *"I som verken laglösheten".* Alltså voro deras verk *laglösa,* rätt så *lagenliga* de sågo ut. Och alltså var deras "Jesus", den *laglöse* "Jesus", ja, just den *budlöse* "Jesus", som är skökans "Jesus". Dessa väldiga gärningsmän kände icke den allena frälsande stamgärningen, som av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd gör Gud till Gud och ingen mer. Och därför voro de *ogärningsmän* mitt i alla sina gärningar, *laglösa* mitt i all sin glänsande lagenlighet. Och så

[*] Märk, att vid allt det de säga sig hava gjort, upprepa de dessa ord: "i ditt namn".
[*] Ergazomenoi tän anomian.

var hela deras tid och evighet förlorad.

All laglöshet är förstabudslöshet. Utan förstabudshållning ingen budhållning. Men med förstabudshållning går all budhållning lätt och behändigt. Denna grundsanning påvisade Luther ofta. Och den tillämpade han just på den rättfärdiggörande och allena frälsande tron t.ex. i detta ord, som vi väl 10 gånger anfört: *"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud"* (Kap 8, sid. 67 f.).

Där människan icke subjektiverar eller i sig omsätter Guds första bud sådant det är evangelium i Kristus, där *måste* hon subjektivera Satans första bud, som är mot-budet. Dessa förvillade kraftverkare *voro* det subjektiverade motbudet, eller: de *voro* mot-budet i personlig gestalt. Och ur detta mot-bud flöto alla deras gärningar, som alltså voro motbuds-gärningar, d.ä. ogärningar. De voro förstabudslösa, och så var allt, vad de gjorde, *förstabudslöst* och därmed *laglöst.* Därför sade Herren till dem: *"I som verken laglösheten"*. Och så måste dessa arma gå bort, ty i sitt hjärta voro de *borta;* förstabudslöshet är bortavaro.

Denna sin bortavaro från Gud och Jesus kände de icke. De hade ingen aning om sin förskräckliga belägenhet. De hade kraftiga tillbud att lära känna och subjektivera den sanne Jesus, som framför allt är förstabuds-Jesus. Men de ville icke, utan de subjektiverade den förstabudslöse "Jesus", som är skökans och Satans "Jesus". Och då sände Gud villfarelsens makt, som är den nedstigande doms-, straff- och eldsanden; och då satte de en sådan tro till lögn-Jesus, att de skulle kunnat gå i döden för honom.

Så förskräckliga faror finns det på det andliga området. *Ja, där finnas de största faror på vår jord.* Men för dem äro flertalet troende alldeles blinda. Blott det *"låter"* kristligt, så tager man det för gott. Blott namnet Jesus flödar i tal och skrift, så är man säker. Man har ingen aning om, att just under namnet Jesus komma de fasansfullaste faror. Vadan denna lättrogenhet, blindhet och brist på prövningsförmåga? Jo, man är förstabudslös, och så har man ingen blick för det förstabudslösa. O, vilken flod av förstabudslöshet här vältrar sig fram under detta ideliga "Jesus, Jesus, Jesus"!

Men huru kunde dessa kraftverkare göra sådana gärningar utan att känna Jesus och utan att Jesus kände dem och alltså *utan* hans hjälp? Huru kunde de t.ex. utdriva onda andar? Jo, den osynlige skökoprofeten, som innerst är Satan, gav dem ande och kraft därtill, men under skenet av Jesu namn. Ty över-djävulen kan bjuda en under-djävul att gå ut ur en människa för att därmed göra ett "stort tecken", som "förvillar jordens innebyggare", så att de tro den falske profeten vara den sanne profeten. Och ofta bjuder han en rå kattbjörnsdjävul att gå ut för att i stället få in en fin lammhornsdjävul, som är sju resor värre än den förre.

Sådana utdrivningar av onda andar *förberedas* genom utdrivningar av lägre art. Dessa senare kunna vi se i skökodömets ytliga väckelser och skenomvändelser. Där utdrives t.ex. en grov fylleri-ande, men en fin fylleri-ande med lamm-horn går in, en som dagligen går drucken av skökans horeri-vin, som hon har i sin förstabudslösa kalk. Vidare utdrives en grov orättfärdighetsande, men en fin orättfärdighetsande

med lamm-horn går in, nämligen egenrättfärdighetens ande o.s.v. Detta sammanhänger med horn- och munförändringen nr 1. Och detta utdrivande är mycket vanligt. Ja, en stor del av nutidens andlighet både i statskyrkan och i småkyrkorna är ingenting annat än *utbyte av ond ande.* Många missions- och bönemöten äro, i stort sett, endast möten för *andeskiften,* som innerst äro *djävulsskiften.* Här saknas den allena frälsande förstabuds-gärningen, som gör slut på allt djävulskap.

Men när Satans små profeter på detta sätt fullgjort sitt förberedelseverk, så att han "i Jesu namn" har fast mark under fötterna, då sänder han de stora profeterna, de väldiga kraftverkarna "i Jesu namn". Och snart skola vi få se sådana uppträda. *"De skola göra stora tecken och under, så att de, om möjligt, skola förvilla även de utvalda"* (Matt 24:24). Sen upp, I Herrens heliga, i tider, som nu stunda! Just "i Jesu namn" komma världens största och lömskaste faror. Haven akt på det namnet! Ty av 10 gånger, då Jesus namnes, är det 9 gånger namnet på den förklädde Satan.

Alltså finns det blott ett enda medel att undfly skökodömets alla faror, alla dess tecken och all dess eld. Och det medlet är **tubuds-Jesus,** som framför allt är *förstabuds-Jesus.* Stå gärningsman och gärningskvinna i gärningsmannen på Sions berg – och du är räddad från alla faror! Stå prima och sekundlig förstabudsgörare och därmed prima och daglig andrabudsgörare i **tubudsgöraren** på himmelsk härlighetshöjd, då står du högt uppöver skökodömet och kan genomskåda detsamma.

Allt hänger på förstabudsgärningen. Utan den är tid och evighet förlorad; utan den äro alla mina gärningar laglösa gärningar, ja laglösa, även om jag bespisade och klädde alla fattiga, botade alla sjuka och utdreve alla djävlar som finnas på vår jord (1 Kor 13:1–5).

Var ett namn i Jesu namn – blott då är du känd av Jesus och Jesus känd av dig. Ty vad det lider, så skall det uppstå så starka förvillelseväder "i Jesu namn", att alla skola ryckas med, som icke äro namn i hans namn eller äro gärningsmän i gärningsmannen på Sions berg. Det skall bliva en grundlig sållning bland de troende, så att det blir uppenbart vilka som äro gärningsmän i hans namn eller ogärnings-män i hans namn, vilka som verka "Andens lag", eller "verka laglösheten".

2

Paddömets tecken och eld

"Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn. Och det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn." (Upp 13:13-14)

Dessa ord gälla den falske profeten under båda hans världsskeden, alltså icke blott skökoprofeten utan även paddprofeten, såsom vi sett. De hava alltså sin tillämpning även på paddömet.

Det gives en födelse från ovan och en födelse från nedan, en födelse av Guds ande och födelse av Satans ande; det gives en pingstdag med pingstfödelse och en mot-pingstdag med mot-pingstfödelse.

Det gives en uppståndelse ovanefter och en uppståndelse nedanefter.

Den förra är Kristi uppståndelse från de döda, den senare är vilddjurets uppståndelse ur avgrunden (Upp 11:7; 17:8).

Dessa uppståndelser äro grundvalarna för de båda födelserna. Genom Kristi uppståndelse verkas födelsen från ovan; genom vilddjurets uppståndelse verkas födelsen från nedan.

Under de 6 första världsrikena är vilddjuret statt i uppståndelse; under det 7:e är det till fullo uppstått.

Alltså står skökoprofeten blott inför det *uppstigande* "vilddjurets åsyn"; men paddprofeten står inför det *uppståndna* "vilddjurets åsyn".

Sålunda förfogar skökoprofeten blott över den *uppstigande* avgrundsanden, då däremot paddprofeten förfogar över den *uppståndne* avgrundsanden.

Och sålunda kan skökoprofeten aldrig föda fullgångna djävulsbarn, som äro mot-pingstbarnen, utan blott rot-barnen till dem. Ty längre än till ett "förpingstligt" djävulsverk räcker icke den ande, som han förfogar över. Men paddprofeten kan föda fullgångna djävulsbarn, uppenbart antikristiska satansmänniskor, avgrundsmänniskor. Ty han förfogar över den uppståndne Satans ande.

Skökoprofeten kan blott skapa "kristna" djävulsbarn. De äro *hans* skapelseunder eller stam-tecken, såsom vi sett. Men paddprofeten kan skapa antikristiska djävulsbarn. De äro just *hans* skapelseunder eller **stam-tecken.**

Skökoprofeten kan blott föda "tvåhornspaddor" eller "lammpaddor", som äro mot-budet i personlig gestalt, men dolt under skenet av Kristi namn. Därmed gör han dock paddprofeten en ovärderlig tjänst. Ty denne har blott att taga hand om det i födelse stadda djävulsbarnet och bringa det till fullfödelse, eller taga hand om det i födelse stadda mot-budet, den outsägligt dyrbara paddan, på vilken han slår av de två hornen och ditsätter blott ett horn, hornet med "människoögon", vilket just är bilden av den uppståndne avgrundsanden, **en**-våldshärskaren över världen. Denna horn- eller andeförändring hos paddbarnet är just mot-pingstfödelsen, den fulla utfödelsen ur kristendom och ur "allt vad Gud heter och ur allt som kallas heligt" och den fulla infödelsen i antikristendomen, som är det världsbehärskande padderiet.

Då paddprofeten tager hand om skökans djävulsbarn, som äro jordens av henne fördärvade innebyggare, då tager han även hand om den eld, som ingår i dessa barn. Och han blåser upp den fyrfaldiga mot-elden från nedan till en i himmelshöjd flammande avgrundseld. Därmed bringar han mot-elden från himmelen att stiga ned till en motsvarande domseld i gestalten av en så blind och döv, förmörkad och förhärdad ande, att den usla, eländiga paddan tror sig vara den ende Gud som finns, och tager sig för att utrota både Gud och Lammet och alla dess heliga från jorden.

Här stiger själva *jordens fördärv* till sin högsta höjd, då paddprofeten tager alla hennes naturkrafter i sin tjänst och bringar henne att tillbedja det *uppståndna* vilddjuret. Därmed drager han över henne den högsta, den antikristiska förbannelsen, som tager sig uttryck i fasansfulla naturrevolutioner av alla slag. I samma mån som människovärlden blir förvänd i samma mån blir naturens ordning förvänd. Då laglösheten, som är förstabudslösheten, tager överhand, då blir själva jorden laglös, förstabudslös, gudlös. Och sin lag- och gudlöshet lägger hon i dagen

genom gräsliga oordningar. Hennes lagbundna eld blir en laglös eld, en vildeld, som tager en förfärande hämnd på sina förvillare. Vi skola snart i någon mån få bevittna paddömets naturförbannelse.

Paddprofeten tager särskilt hand om elden nr 2, som är skökans sanningseld eller sanningsnit. Men denna eld förändrar han grundligt. Ty i stället för hennes förstabudslösa kristendomssanning sätter han den förstabudslösa sanningen om människan. I Guds och Kristi ställe sättes – *människan.*

Alltså har även paddprofeten en sanningseld. Och den är förvisso icke liten. Ett-hornsprofeten besitter stora områden av sanningens rike. Också vill ju paddömet gälla för att bestå av fulländade människor. Och från en sida sett är det verkligen så. Ty där står människan på en dittills okänd höjd i kultur och intelligens. Mot-pingstfödelsen innebär en "ny-födelse" av hela den naturliga människan med alla hennes krafter och gåvor, en utfödelse ur skökodömets lägre till paddömets högre kulturgrad. Sjunderiksmänniskan är icke något dumhuvud eller "enfaldig", sjåpig och försoffad, såsom skökomänniskorna oftast äro. Nej, hon är "nyfödd" och rikt utrustad, ty hon är född av Satan till en människa, som står på höjden av alla kulturella resurser och färdigheter. *Just så kan paddan döljas under det starkaste skenet av – människan.*

I paddömet ha vi alltså många goda saker. Men detta goda vidlådes av ett grundligt fel. Paddprofetens sanning om människan är blott en *halvsanning.* Ty han ser i henne endast en jordevarelse och uppfostrar henne blott för jorden. Och så blir hon den fulländade och glänsande paddan. Och den i sig själv nyttiga och härliga kulturen blir för henne ett träsk, då den tages i tjänst blott för jordiska syften och för en grövre eller finare njutning. Felet är förstabudslösheten, gudlösheten.

Paddprofeten finnes till även under skökodömet, men blott såsom det "lilla hornet" i tillväxt, såsom vi sett. Han tager hand om skökans alla grader av djävulsbarn och utföder dem ur skenkristendomen och införder dem i antikristendomen. Men han mäktar icke giva dem den fulla motpingstens eldstungor. Ty under skökodömet förfogar icke heller han över det fullt uppståndna vilddjurets ande.

Men i vår långt framskridna skökotid börjar vilddjurets uppståndelse att i flera land vara nära sin fullbordan. Därmed är ock paddprofetens "pingstdag" inne. Också se vi nu, att antikristendomen börjar sätta sin prägel på flera folk.

Och hos vårt folk pågår i våra dagar ett väldigt skapelseverk nedanefter. Paddprofeten utgjuter sin "pingstande" över stora skaror. Här födas antikristna djävulsmänniskor ofta i tusental på en enda dag. Ett fruktansvärt "pingstväder" går fram över hela vårt land. Här utdelas tungor av femfaldig eld, som sätter hela samhället i brand. Ögon flamma, händer knytas, senor spännas, hädelser, eder och förbannelser flöda överallt, bådande förändring av rikssignatur, skökans och 6:e världsrikets undergång och tvångsantikristendomens uppgång i förening med den sista förödelsen av Herrens heliga.

Förstabudslös kultur – se, där himmelriket!

Förstabudslös vetenskap – se, där evangeliet!

Människan blott en jordevarelse – se, där målet!

Och människan vorden padda – se där resultatet!

Så få vi i våra dagar bevittna icke blott skökoprofetens utan även paddprofetens "stora tecken". De äro i grunden samma sak, nämligen motskapelsens tecken. Men paddprofeten driver upp dem till den antikristiska skapelsens tecken – i människans namn. Hans "pingstmänniskor" med eldstungor äro hans stamtecken och stameld, såsom vi sett. Och bland dessa eldiga "pingstmänniskor" har han "profeter, evangelister och apostlar", som arbeta på paddömets grundläggning och utveckling. De äro förvisso icke "andelösa", utan de äro uppfyllda av en satanisk och djävulsk ande, som trotsar själva döden; ja, många av dem gå med "pingstjubel" i döden för sin tro, såsom vi ju ofta se. De bäras upp av en hänförelse, som bjuder himmelshöga berg av motstånd att vika; och de vika. Mången paddprofet och paddprofetissa sliter ut sig på att skapa paddor, i en så stark tro, att det är sanna människor de skapa, att de skulle kunna gå i den kvalfullaste död för denna tro. Så förblindade äro de av den nedstigande domselden, den kraftiga villfarelse, som Gud sänder, för att de skola tro lögnen, då de icke vilja tro sanningen.

Dessa personliga stamtecken komma att göra stora bitecken av häpnadsväckande art och grad. Men det sker först då, när Herrens heliga, efter skökans undergång, träda fram i gestalten av "byssuskvinnan". Då bliva de utrustade med apostolisk ande och apostoliska gåvor till kraftgärningar.

Men då utrustar även Satan sina "pingstmänniskor" med övernaturliga krafter och gåvor. Och då komma dessa kraftverkare från nedan att möta kraftverkarna från ovan med kraftgärningar, tecken och under, som slå jordens förvillade innebyggare med häpnad, och som även för Herrens heliga innebära den största fara att bliva försagda och förvillade. Och särskilt då "Konungars konung" i spetsen för det vita rytteriet rycker in på jorden till striden på Harmageddon, då uppstiga alla avgrundens makter på jorden för att möta honom, och då komma tecken och under från ovan och nedan att stegras till sin högsta höjd och flamma och korsa varandra som ljungande blixtar.

Det enda i himmel och på jord, som hade kunnat förhindra Satans uppståndelse ur avgrunden, är Kristi uppståndelse.

Och det enda i himmel och på jord, som kunnat förhindra pingstfödelsen från nedan, är pingstfödelsen från ovan.

Men nu har skökan tagit Kristi uppståndelse blott som ett bihang till hans död. Därmed är själva grundvalen för nyfödelsen rubbad. Också lägger hon den personliga frälsningen utanför födelsen, ja, just i det ofödda, såsom vi veta. Därmed har hon ryckt undan just det, som kunnat förhindra Satans uppståndelse och mot-födelse.

Pingstdagen har hon tagit blott som ett bihang till långfredagen. Därmed har hon banat väg för paddprofetens "pingstdag". Och nu bryter den in, som vi se.

Personlig försoning och frälsning har hon gjort andelösa. Därmed har hon rett rum i hjärtana för anden från nedan. Och nu håller han på att fylla det rummet.

Hon håller människorna denna sidan pingst, i sjunderomarehålan. Därmed hava de blivit så andelösa, att de förlorat blick, smak och sinne

för anden från ovan. Och därmed äro de väl beredda för anden från nedan. Hon har lagt frälsningen utanför Guds bud, utanför "Andens lag". Därmed äro de ett lätt byte för den laglöse. Och nu *tager* han dem, som vi se.

Om I icke voren så blinda som I ären, I skökans professorer, biskopar, prostar, präster och lekmän, så skullen I kunna se, vilket utomordentligt gott handtag I givit och alltjämt given åt paddprofeten. Och huru tackar han eder nu därför? Jo, han giver eder en spark, så att I faren på huvudet i konungaelden. Det haven I väl förtjänt, då I fördärvat jorden och jordens innebyggare med eder uppståndelselösa och pingstlösa horerikalk.

IV

Det falska profetdömets bild och märke

"Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild. så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild. Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:14–17)

"Det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret." Dessa ord stå i ett nära förhållande till det föregående. Ty enligt grundtexten heter det ordagrant så: Det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn, *sägande till jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret.*

Alltså ligga dessa tecken till grund för jordinnebyggarnas arbete på vilddjurets bild, eller: den falske profetens världsförvillelse genom sina tecken tager sig ett uttryck i bildmakeriets världsförvillelse. Det är de av honom redan förvillade, som intalas att göra den förvillande bilden.

Denna bild är så beskaffad, att jordens innebyggare kunna och skola tillbedja den, och det vid vite av livets förlust. Den måste alltså vara en *yttre* bild, som står synlig och tillgänglig för alla, och som kräver alla på knä inför sig.

Här ha vi alltså djurtillbedjandet i en ny gestalt. Det är icke längre blott det inre och omedelbara tillbedjandet av vilddjuret, varom talats förut (v.12), utan här framträder det även i yttre och medelbar gestalt: såsom tillbedjandet av en *bild.* Det har alltså utvecklats till en i det yttre ordnad och lagstadgad tillbedjan.

Detta bildmakeri och denna bildtillbedjan gälla hela det falska profetdömet, alltså både skökodömet och paddömet. Det betonar texten starkt i dessa ord: "en bild åt det vilddjur, som var sårat med svärd, men kom till liv". Det vilddjuret är kattbjörnen under det 6:e och 7:e världsriket, såsom vi sett förut; och den ifrågavarande bilden är alltså en bild åt honom under båda dessa världsskeden.

Sålunda få vi två synpunkter: skökodömets bild och märke; samt paddömets bild och märke.

1

Skökodömets bild och märke

Då framställningen av dessa saker måste bliva något vidsträckt, vilja vi betrakta dem var för sig. Vi taga alltså även här två synpunkter, nämligen: skökodömets bild; och skökodömets märke.

A

Skökodömets bild

Skökoprofeten "intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret".

Vad är då "bilden åt vilddjuret"? Naturligtvis motbilden till den sanne profetens bild åt Gud, men under sken av att vara denna senare bild.

Har då den sanne profeten, som är Kristus, givit oss en "bild åt Gud"? Ja. Och den bilden är "Andens lag" i gestalten av Kristus själv.

I sin person var Kristus "bilden åt Gud"; ty han var den eviga tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, med ett ord: han var **tubudsmänniskan** Och hon är "bilden åt Gud". Och den bilden kräver Gud av varje människa, efter hennes mått, och det vid vite av evig död. – Alltså har Kristus givit oss en "bild åt Gud", nämligen i sig själv såsom stambilden och i sina heliga såsom grenbilder. I denna bild känner Gud sig igen.

Men detta är den *inre* eller personliga bilden åt Gud. Och det är icke om den, som det här närmast är fråga; utan det är fråga om en *yttre* "bild åt Gud". Och även en sådan har Kristus givit oss. Och även den bilden är "Andens lag", men såsom ett *yttre* ord, såsom lära.

Tubudsordet var det enda ord, som Kristus predikade. I detta ord målade han **tubudsmänniskan** i otaliga drag. Denna "målning" är den *yttre* bilden åt Gud. Den är alltså en bild i ord, en *lärobild.*

Det säges ofta om Kristus, att han "lärde". Därmed gav han oss lärobilden åt Gud. Och den ha vi i de 4 evangelierna, ja i hela Skriften. Också brukar man ju säga: "Bibeln är en skriven Kristus." Ja, Skriften är den skrivna tubudsmänniskan Jesus Kristus. Skriften är "Andens lag" i skrift, i lära.

Alltså äger det sanna profetdömet, som är tubudsdömet, även en yttre bild åt Gud, nämligen lärobilden. Och den står synlig och tillgänglig för alla i hela kristenheten.

Denna lärobild blev av apostlarna bearbetad och utvecklad. De voro *inre* bilder åt Gud. Därmed voro de i stånd att rätt handhava den yttre bilden åt Gud. *Ty sådan människan är, sådan gör hon sin lära.* Är hon en sann livsbild åt Gud, då gör hon en sann lärobild åt Gud. Blott en prima tubudsmänniska kan måla en prima tubudsbild.

Men apostlarna stannade icke vid att handhava lärobilden såsom sådan, utan de inramade densamma i en församlings- eller kyrkordning. Och deras "kyrka" var strängt tubudsmässig i alla sina lagar, stadgar och ordningar. Hon avspeglade "Andens lag" på varje punkt. *Apostlakyrkan var andelagskyrkan.* Och detta är det stående och oeftergivliga kravet på allt vad kyrka heter. En sådan kan gestalta sig olika under olika tider och förhållanden; men tubudsenlig måste hon vara, så att hon icke lägger hinder i vägen för "Andens lag".

Sålunda är det sanna profetdömets yttre "bild åt Gud" *en lärobild, inramad i en kyrkobild.* I denna bild känner Gud igen sig; i den kan han bo, och "åt den kan han giva ande, så att bilden talar". Också talade den apostoliska läro- och kyrkobilden så kraftigt under de första århundradena, att den talade omkull hela det romerska världsrikets hedniska läro- och kyrkobild, så att detta rike antog kristendomen såsom statsreligion år 323.

Nu förstå vi vad som menas med "bilden åt vilddjuret". Den är motbilden till läro- och kyrkobilden åt Gud, men under ett förvillande sken av att vara denna bild. Och sålunda är även "bilden åt vilddjuret" en läro- och kyrkobild, nämligen den falska läro- och kyrkobilden. Och denna bild skola de heliga noga lära känna, så att de icke taga miste på bild. Ty bilden åt vilddjuret har åstadkommit en hel världsförvillelse, såsom vi se i vår text. Och i denna förvillelse äro de flesta troende indragna.

Den apostoliska läro- och kyrkobilden åt Gud talade omkull det romerska rikets hedniska läro- och kyrkobild. Därmed hotades vilddjurets världsvälde med undergång. Men nu kom skökoprofeten till hjälp. Han "intalade jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret", nämligen en "kristen" bild i stället för den hedniska som fallit. Dessa innebyggare voro alltså de till namnet kristna innebyggarna i det romerska riket. Också uppstod bland dem en oerhörd iver att göra en "kristen" läro- och kyrkobild åt det "kristnade" vilddjuret. En sådan bild kom snart nog till stånd i den romerska påvekyrkan.

Skökoprofeten gjorde alltså först bildmakare. De voro de av honom förvillade eller blott till namnet kristnade jordinnebyggarna. De voro alltså personliga bilder åt vilddjuret, ty de buro dess bild i sig. Därmed voro de i stånd att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Ty de gjorde den troget efter sig själva, så att den passade för dem och därmed för djuret.

Och bland dessa bildmakare hade skökoprofeten sådana, som voro fullkomliga mästare i bildmakeri. De voro de väldigt lärda, djupsinniga och snillrika skökopåvarna, skökobiskoparna och skökoprofessorerna m.fl. Och vilket arbete hava icke de nedlagt på läro- och kyrkobilden åt vilddjuret. Och de fortsätta därmed alltjämt. De läsa bibeln flitigt och studera den noggrant. *Men det är en sak i densamma, som de aldrig se, fastän de se den, och som de aldrig tala om, fastän de tala om den.* Och den är Guds första, största och yppersta bud, det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, på vilket hela Skriften hänger. Och så är deras bibel förstabudslös. Naturligtvis; ty sådan människan är och vill vara, sådan gör hon sin bibel och sådan läser hon den.

Sådan människan är, sådan gör hon sin lära och sin kyrka.

Förstabudslösa som dessa bildmakare äro, så göra de en förstabudslös läro- och kyrkobild åt vilddjuret i den tron, att det är en bild åt Gud. Deras lära är skökodogmatik och skökokatekes; och deras kyrka är skökokyrkan.

Denna läro- och kyrkobild åt vilddjuret se vi först och främst i den romerska kyrkan. Där ha vi själva stambilden eller moderbilden till kristenhetens alla läro- och kyrkobilder åt vilddjuret. Denna hemska

bild angiver den romerska skökomodern tydligt och klart i dessa ord: *"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lärer".*[*]

Se, där ha vi tron. Och vad är den? Jo, ett försanthållande av det som den romerska kyrkan lärer.

Vart vändes då människan genom denna tro? Månne "till Gud och ingen mer" (Jes 45:22)? Nej, till påvekyrkan och ingen mer. Månne till Kristus allena? Nej, till påven allena. Var är då här det första budet, på vilket allt hänger? Det finns icke. Kyrka och påve ha trätt i Guds och Kristi ställe.

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lärer". Denna tro håller människan *utanför* det första budet. Här ha vi själva grunddraget i "läro- och kyrkobilden åt vilddjuret". Detta grunddrag är **förstabudslösheten.** *Den* är påvekyrkans grundsynd, ja, just det förstabudshoreri, som gör henne till "den stora skökan", modern till alla skökor och styggelser på jorden (Upp 17:5).

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lärer". På denna tro lägger påvekyrkan hela vikten. Därför dömer hon till evigt helvete alla dem, som icke hålla för sant det hon lärer. Ty hon påstår sig vara den allena saliggörande kyrkan. *"Utanför denna enda, sanna kyrka finnes ingen frälsning",* säger hon.[**] Luther, Calvin och alla, som icke hållit hennes lära för sann, äro evigt förtappade. Så djävulskt fanatisk, partisinnad och blind är hon, en så förfärande avgrund hyser det hemska sköko-Rom i sig.

Alltså säger den romerska skökan så: "Fall mig till fota och håll min lära för sann, då kan du vara lugn för din frälsning, ty då ansvarar jag för densamma; men håller du icke min lära för sann, då är du evigt förlorad". – Åh, vet hut, din gamla bloddrypande mara, som plågat och dödat många tusen av Herrens heliga därför, att de icke hållit din lära för sann!

Påven Gregorius VII har givit en sann och tydlig beskrivning på läro- och kyrkobilden åt vilddjuret. I sin brevsamling, 2:a boken, 55:e brevet, säger han dessa förskräckliga ord:

"Den romerske prästen bliver med rätta kallad den allmännelige. Honom allena tillkommer det att giva nya lagar allt efter tidens behov. Han allena kan betjäna sig av de kejserliga insignierna. Påvens fötter allena skola alla furstar kyssa. Hans namn allena skall nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen. Honom allena tillkommer det att avsätta kejsare. Han allena får icke tadlas av någon, han allena kan tadla alla andra. Han själv får av ingen dömas."[*]

Se, där ha vi förstabudslösheten i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Märk det ordet "allena", som han upprepar 7 gånger. Här är icke fråga om Gud allena och Kristus allena, utan om påven allena. *"Hans namn allena skall nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen."* Vilken fasansfull hädelse!

Alltså då Guds och Kristi namn namnes i den romerska skökokyrkan, då är detta namn endast ett sken. Det verkliga namnet är

---

[*] Se "Graul, De olika, kristliga bekännelsernas skiljeläror", 3:e uppl. sid. 23, översättning av K. O. Holmstedt.

[**] Graul, sid. 38.

[*] Dessa ord anföres av professor Myrberg i hans förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 208. De stå ock i Bibelforskaren för 1886, sid. 159.

påvens namn, som döljer sig under detta sken-namn. Där ha vi just ormen med lamm-horn i den allra fräckaste gestalt. Ja, just ormen med lamm-horn. Under ett sött, mjukt, ljuvt och förvillande sken av Lammet förstår denna orma- och ulvakyrka att dölja sitt verkliga avgrundsväsen. Och detta i synnerhet där hon gör sitt första inträde. Guds och Lammets namn flyter då som en mild och behaglig ström ur det fördolda ormgapet. Men blott hon kommer in och får tag, så träder det verkliga namnet fram, "påvens namn allena, det enda namnet i världen."

Var lägger då påvekyrkan människans frälsning? *Jo, där den i tid och evighet aldrig ligger.* Ty hon lägger dem *utanför* det första budet, *utanför* "Andens lag". Hon lägger den i kyrkans och påvens namn, som för henne "är det enda namnet i världen".

Här ha vi alltså själva stambilden eller moderbilden åt vilddjuret. Dess grundkaraktär är förstabudslösheten. Fall påven till fota och kyss skökoskanken, så är du frälst!! –

Den romerska lärobilden är inramad i den romerska kyrkobilden. Denna läro- och kyrkobild är en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty vad är det innerst, som avbildas i påveläran? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Och vad är det innerst, som avbildas i påvekyrkan med dess otaliga människostadgar och ceremonier? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Vad är det då innerst, som tagit sin yttre gestalt eller bild i den romerska läran och kyrkan? Jo, den människotillbedjande människan. Och vad är denna människa? Jo, lamm-ormmänniskan, djävulsbarnet med skenet av gudsbarnet.

Det är denna påvetillbedjan, denna människoförgudning, som sätter grundprägeln på hela den romerska läran och kyrkan, och som gör varje dess läropunkt, varje dess kyrkostadga och varje dess ceremoni förstabudslös, huru mycket man än ordar om förstabudsfasthet. Påveguden kräver alla på knä inför sig i absolut underkastelse och lydnad. Därmed gör han hela sin läro- och kyrkobyggnad till det hemskt förstabudslösa beläte, som är världens yppersta "bild åt vilddjuret."

Och vilket arbete hava icke jordens förvillade innebyggare, var och en på sitt sätt, nedlagt på den romerska läro- och kyrkobilden, i den tron att det var "bilden åt Gud". Även kejsare, konungar och furstar hava villigt och kraftigt bidragit därtill. Och den förvillade fromheten har med oerhörd iver, självuppoffring och världsförsakelse deltagit i arbetet. Och ännu i dag arbeta hundratals millioner människor på att hålla den kära bilden vid makt. Också står den där ännu som en väldig koloss, vilken ytligheten och okunnigheten beundra och prisa. – Ja, så väl hava jordens förvillade innebyggare hörsammat skökoprofetens uppmaning att "göra en bild åt vilddjuret".

"Bilden åt vilddjuret" i vår text anknyter sig till Daniels profetia (Dan 2). Den romerska bilden är belåtet i Nebukadnessars dröm men på "kristlig grund". Detta beläte betecknar världs- eller vilddjursrikena på jorden, såsom vi sett i vårt 2:a kapitel. Och i det 6:e riket uppstår ett nytt beläte, som i sig upptager alla världsrikenas ande under sken av Kristi ande. Detta beläte är den romerska "bilden åt vilddjuret". Därav påvens ideliga strävan efter världslig makt och hans ynkliga jämmer däröver, att han numera icke har någon sådan. Det är världsanden med två lamm-horn, som besjälar honom. Och i denna ande har han gjort läro- och kyrkobilden åt kattbjörnen. I denna bild bor de 6 första världsrikenas

ande, så ock det 7:e världsrikets ande i fördolt antikristisk gestalt. En så förfärande verklighet, en så hemsk sammansättning av ande har tagit sig en yttre gestalt i det påviska läro- och kyrkobelätet åt vilddjuret.

Låtom oss nu gå till den lutherska kyrkan. – Vi ha sett, att den romerska kyrkans grundsynd är förstabudssynden. Det är *den,* som gör henne till "den stora skökan", det är, till den stora förstabudslösa kyrkan. Skökopåven har satt sitt namn i stället för Guds namn. Därmed har han avskaffat det första budet.

Det var just detta förstabudslösa väsen, som framkallade Luther. Han genomskådade detsamma. Och just här grep han in. Ja, han grep tag just i det första budet och återinsatte det på dess rätta plats.

Detta gjorde han genom den rättfärdiggörande tron, som han fastslog i t.ex. dessa ord:

»**Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud**» (Kap 8, sid. 67 f.).

Så insatte han det första budet på dess rätta plats. *Se, där ha vi reformationens grundväsen, som just är förstabudsväsendet!*

Påvens tro, som är "ett försanthållande av det kyrkan lärer" och som binder människan vid kyrkan i stället för vid Gud, förkastade han. Påvens namn, som fräckt träder i stället för Guds namn, vräkte han undan och insatte Guds och Kristi namn såsom det enda namnet i alla kyrkor och i hela världen. Han satte människan i omedelbart förhållande till Gud i stället för i ett omedelbart förhållande till kyrka och påve. *Se, detta är reformationens hjärta och livsnerv, ja, själva dess djupaste livsväsen, förstabudsväsendet!*

Detta förstabudsliv i Gud genom hans Son var ock grundväsendet i Kristi världsomvälvande "reformation". Han insatte just det första, största och yppersta budet såsom det grundbud, på vilket allt hänger. Utan detta bud i liv och lära är all reformation blott ett förgängligt människoverk, en skenreform. Sätt människan i samband med det härligaste som finns i himmel och på jord – hon vissnar och dör som blomman i sanden, om du icke sätter henne i samband med Gud i Kristus genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Predika Kristus så mycket du vill, men predikar du honom icke såsom förstabuds-Kristus, så är all din predikan fåfäng. Ty blott i honom ligger livets eviga källa.

"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud", sade Luther. Med denna tro störtade han det romerska läro- och kyrkobelätet i många länder och ryckte dem från påven. *Denna evangeliskt förstabudsfasta tro är den enda makt i himmel och på jord, som är det förstabudslösa påvedömet övermäktig.* Och så långt som den lutherska kyrkan har denna tro i liv och lära, så långt är hon evigt oövervinnelig. Ty med denna förstabudstro står hon på alltings orubbliga och eviga grund, som är förstabudsgrunden i förstabuds-Kristus.

Men större delen av den efterlutherska kyrkan förkastade Luthers tro. Ty hon fastslog den rättfärdiggörande tron i dessa ord: *"Tron är blott och bart ett instrument"* (Kap 8, sid. 76 f.).

Denna tro tänkes som "en hand, den där mottager Kristi förtjänst". Men denna hand får på intet vis ha sitt ursprung i andlig avlelse eller

födelse, ty då är hon icke ett blott och bart instrument, "ett mellanting mellan ont och gott". Hon hör alltså icke till den nya skapelsen och är följaktligen icke skapad av Gud. Vem är det då, som sticker fram denna hand och mottager Kristi förtjänst? Jo, den gamle Adam. För honom är "instrumentet" dyrbart, ty genom *det* kan han rädda sitt liv. – Denna tro är alltså i grunden blott ett försanthållande, ty den håller för sant, att Kristus har lidit den eviga fördömelsen i människans ställe. Och sålunda står den väsentligen på samma linje som den romerska skökotron, vilken "håller för sant det kyrkan lärer".

Den lutherska instrument-tron får för liv och död icke tänkas fullborda det första budet, ty då vore hon den av Gud födda pingst-tron. Nej, hon säges frälsa fullkomligt *blott* utanför födelsen, utanför den nya skapelsen och får icke sammanblandas med den pånyttfödande tron. Hon är alltså totalt förstabudslös. Ja, se där det ödesdigra avfallet från Luthers förstabudsfullbordande tro. Och vart föll man? Jo, ned i förstabudslösheten, som är den romerska grundsynden, och som genom instrument-tron blev den lutherska kyrkans grundsynd.

Den blotta och bara instrument-tron frälser fullkomligt *utanför* det första budets läggning i hjärtat och skrivning i sinnena genom födelsen. Denna tro förlägger alltså den personliga frälsningen i ett förstabudslöst evangelium, i en förstabudslös rättfärdighet, i en förstabudslös nåd, i en förstabudslös försoning, i en förstabudslös rättfärdiggörelse och i en förstabudslös förlåtelse. Detta är den sjusidigt förstabudslösa "klenoden" i den lutherska förfalskarekyrkan (Kap 8, sid. 86), Denna "klenod" är hennes **lärobild.** Den är alltså en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty den är, som vi se, *väl* avpassad efter den inre djurbilden hos de förvillade jordinnebyggarna, då den nämligen genom sin sjusidiga, d.ä. allsidiga förstabudslöshet "frälser" detta inre djur och håller det vid liv.

Denna lärobild är i vårt land inramad i den lutherska statskyrkan, som på varje punkt är så klippt och skuren efter djuret, att hela det svenska vilddjursfolket kunnat i århundraden bo i denna kyrkobild under namn av ett "kristeligt folk", och blivit döpt i den och konfirmerat i den och gått till nattvarden i den. Så hava även Sveriges förvillade innebyggare av skökoprofeten intalats att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret.

Men under de sista mansåldrarna har Luthers tro gjort stora erövringar i den lutherska kyrkan (Kap 8, sid. 89 f.). Så finns det nu i vårt land professorer och biskopar och hundratals präster och många lekmän, som både i liv och lära hava Skriftens och Luthers förstabudsfullbordande tro såsom *rättfärdiggörande* tro. Denna förstabudskyrka kommer aldrig att kyssa påvens fötter. Men den lutherska förfalskarekyrkan banar väg för honom genom sin förstabudslösa "klenod", som i grunden är även hans klenod. Och när den moderna skökan genom *sin* förstabudslöshet raserat frälsningens grundvalar och ryckt Bibeln ifrån vårt folk, då står dörren på vid gavel för den förstabudslöse i sköko-Rom.

Vi ha nu talat om statskyrkans "bild åt vilddjuret". Men en sådan bild finns även i småkyrkorna. Ty den förstabudsfullbordande tron är även där en främling. Smyrnensisk och filadelfisk förstabudsfullkomlighet med ostrafflighet inför Herren saknas hos flertalet i varje småkyrka. Det

fyrsidiga evangelii-**alltet** sätter icke sin prima grundprägel på allt, utan merguden ligger med i allt och blir livförsäkrad och betryggad genom ett gottköpsevangelium, som behagar "stora hopen", så att den blir kvar. Därmed har man gjort sig en lärobild, som frälser det inre djuret i stället för att frälsa ifrån detsamma.

Och denna lärobild åt vilddjuret inramas i en kyrkobild, som i likhet med lärobilden icke fylles och bäres av den förstabudsfullbordande anden. Och därmed är den en kyrkobild åt vilddjuret. – Denna läro- och kyrkobild är till en början efesinsk eller pergameisk, d.ä. sekunda. Och så småningom blir den sardeisk eller laodiceisk, d.ä. under-sekunda (se det 9:e kap. av Andens Lag).

Och även i småkyrkorna vill gärna "den romerska foten" sticka fram, likasom i storkyrkorna. Ja, det finns småkyrkopåvar, som var helst de färdas fram och i allt vad de tala och göra, sätta upp foten till kyssning av de förvillade. Och det finns tusenden, som lägga sin frälsning i sådana påvars namn i stället för i Guds namn allena, allena.

Och så hava även småkyrkorna låtit intala sig av skökoprofeten "att göra en bild åt vilddjuret".

Ja, alla kyrkor, både stora och små, hava gjort "en bild åt vilddjuret". Ty hela kristenheten, i stort sett, icke blott skökomodern i Rom utan även hennes döttrar lägga den personliga frälsningen där den i tid och evighet aldrig ligger. Ty de lägga den icke i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, som är det enda i himmel och på jord, som gör bruden.

Så har skökans läro- och kyrkobild trätt i stället för förstlingsdömets läro- och kyrkobild åt Gud och utrotat densamma i hela kristenheten, i stort sett. Ja, denna de förvillade jordinnebyggarnas förvillelsebild har trätt i stället för Gud själv, ty den kräver tillbedjan vid vite av livets förlust. Till denna förfärande sak, som krävt många tusen heligas blod, övergå vi nu.

"Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbad vilddjurets bild." (Upp 13:15)

Lägg nu först märke till de förfärande orden: "det blev givet". Detta uttryck förekommer ofta i det 13:e kapitlet, varur vår text är tagen. Först såg Johannes, att "det gavs" åt kattbjörnen en mun, som talade stora ord och hädelser, samt att "det gavs" åt honom makt att fara fram i 42 månader (v.5). Sedan såg han, att "det blev givet" åt det andra vilddjuret, som är den falske profeten, att göra stora tecken, som förvilla jordens innebyggare. Därpå såg han, att "det blev givet" åt den falske profeten att giva ande åt vilddjurets bild.

Vem är det som "giver" allt detta? Det är Gud, han som också "gav" judarna "en dvalans ande, ögon att icke se och öron att icke höra" (Rom 11:8).

Sådana förskräckliga saker måste Gud "giva" i sin världsstyrelse. Den mänskliga vildviljan tvingar honom att först utföra vilddjurets världsplan, innan han kan utföra sin egen.

Detta bär oss kortsynta människor förskräckligt emot. Och mången har frågat: Huru kan den **Gode** tillstädja den **Onde** att taga världsstyret?

Huru kan "Gud Kärlek" tillåta självviskheten att vända upp och ned på hela hans värld? Huru kan den *Allsmäktige* låta avgrundens makter uppstiga på jorden och grundlägga ett brinnande helvete av allt slags ont? Huru kan den *Barmhärtige* hava hjärta att i årtusenden åskåda otaliga millioner människors och andra varelsers lidanden, och liksom blott stå tigande och overksam inför all denna gräsliga nöd?

I Herrens heliga, då sådana tankar uppstiga hos eder och börja göra eder bittra mot Gud, då kännen I Andens varningar i eder ande. Och därmed har han sagt: *"Du människobarn, lägg dig icke i det, som du icke nu kan fatta; du ser nu saken blott nedifrån; det kommer en dag då du får se den uppifrån, och då ter den sig på ett helt annat sätt. Då får du se, att hela jordens mångtusenåriga ve gick havande med ett väl av så omätlig härlighet och fröjd, att detta tidens ve är mindre än ett intet mot detta evighetens väl."*

Men Andens varningar säga dig ock: *"Du människobarn, släpp icke in dessa tvivlande tankar, ty då uppstår ett motståndaresinne mot Gud, som utestänger honom från din ande; och då faller hela ditt livs och hela världssmärtans börda på dina egna skuldror, och då krossas du under dess förfärande tyngd."*

Och till dessa Andens varningar lägga vi dessa ord: *"Du människobarn, då Anden varnar, så betänk med vem du har att göra! Då den Högste säger: 'akta dig!' då är högsta fara å färde. Det kan komma en tid, då den dyrbara rösten från höjden, stämman från vännen den bäste tystnar för alltid."*

Märken alltså, I Herrens heliga, att jordens mångtusenhövdade ve ligger inhöljt i ett ogenomträngligt dunkel. *Detta dunkel är veets djupaste ve.* Det var just udden i detta dunkel-ve, som borrade sig djupast i Jesu hjärta och avpressade honom det förfärande: " **Varför** ?" då han nedsänktes i detta: **»Gud gav»** åt jordens och avgrundens alla synda- och förbannelsemakter att störta sig över honom på korset, under det att **»Gud gav»** åt den lidande så litet, att det kändes som intet. Där stod han inför det ogenomträngliga, det obegripliga, det outforskliga, som är veets djupaste ve, korsets bittraste kors. Och här räddade han sig blott genom att "taga sitt förnuft till fånga under trons lydnad". Så föddes detta förnuft till det himmelska härlighetsförnuft, inför vilket korsets varför står evigt besvarat.

Ja, just detta dunkel-ve, som kräver absolut underkastelse under Gud *utan* att förstå, *utan* att begripa, *utan* att fundera eller resonera, är själva udden i de heligas lidanden, ja, veets djupaste ve, korsets bittraste kors, som dödar natursjälvet i dess innersta grund och utföder det till ett uppståndelsesjälv, för vilket alla jordens, himlens och helvetets gåtor lösas. Ingen teori, ingen lära löser världssmärtans problem. Lösningen kommer i gestalten av uppståndelsens härliga barn i uppståndelsens härliga värld.

Alltså är det Gud, som "giver" åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild, så att den kan tala och låta döda alla, som icke tillbedja den bilden.

Men vore det icke bättre, att Gud *icke* gåve åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild? Nej, det vore sämre; ty då stannade världsutvecklingen.

Ty Gud har givit åt den sanne profeten, som är Kristus, att giva ande åt det sanna profetdömets läro- och kyrkobild, så att den kan tala; såsom vi sett. Men nu vilja människorna icke låta den bilden tala till sig. Och finge de förbliva i denna liknöjdhet, då stannade världen i det första vilddjurets våld. De bleve i alla tider blott kattbjörns-människor.

Därför, då människorna icke vilja lyssna till den sanne profetens läro- och kyrkobild och mottaga dess ande, då giver Gud åt den falske profeten, som innerst är Satan, att åstadkomma en mot-bild och att giva åt denna bild en motande till Kristi ande. Därmed föres världsutvecklingen upp på ett högre stadium i det onda och blir sålunda påskyndad. Och så kommer det en tid, då detta stadium lägger sin förvändhet i dagen. Vid skökodömets slut ser hela världen, att skökans läro- och kyrkobild var en lögnbild, ett skoj och spektakel "i Guds namn". Därmed är den utdömd ur världen för alltid.

Det är ett gammalt ord: "allting kännes av sin motsats". Och det har sin tillämpning även här. Då människorna icke vilja lära känna den Gode, då måste de lära känna hans motsats, som är den Onde. Då de icke vilja subjektivera eller i sitt liv omsätta anden från ovan, då måste de subjektivera mot-anden från nedan; då de icke vilja tillbedja Gud, då måste de tillbedja Satan. Men allt detta sker: icke för att de i tid och evighet skola tillhöra Satan, utan för att de av hans bittra mot-väsen skola drivas till Gud. Och så måste den Onde i allt vad han talar och gör innerst och ytterst predika om den Gode och föra människorna till honom. När Satan har slutfört sin världsplan och hela hans värld ligger krossad i spillror, då har han, *på sitt sätt,* fört alla folk till Gud och lagt dem på knä inför honom i tusen år.

Men denna världsutveckling, med all dess förvillelse, lidande och nöd, bär oss förskräckligt emot. Vi ville ha det så: "Det vore bättre, att Satan och den falske profeten aldrig funnits till; ja, bäst hade varit, att vår värld aldrig blivit skapad, ty hon synes ju i stort sett icke vara något annat än demonernas danspalats och serafernas spottback."

Men då vi på vår "onda dag" hängiva oss åt sådana tankar, då varnar Anden, och därmed har han sagt: *"Du människobarn, lägg dig icke i det som du nu icke kan fatta."* Och låt oss betänka, med vem vi här ha att göra: *rösten den dyra från höjden, stämman av vännen den bäste.*

Gud gav åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild. Alltså bor där ande i skökans läro- och kyrkobild. Och sålunda är skökans lära icke andelös, ej heller hennes kyrka. Nej, där bor en så stark, väldig och hänförande ande, att den bilden har trotsat alla stormar och anfall i många hundra år.

Vad är det då för en ande, som bor i denna bild? Naturligtvis skökoprofetens ande, och alltså innerst Satans ande. Men denne avgrundsande döljer sig under ett sken av sanning. Han är icke en rå kattbjörnsdjävul, utan han är djävulen med lamm-horn. Och det är denne lammdjävul, som sitter i skökans läro- och kyrkobild. Och de förvillade jordinnebyggarna se här blott sken-lammet, som de taga för Lammet; djävulen se de icke.

Skökan lever på skenet. Det förutan är hon förlorad. Men märk noga, vad som här ofta förbises: hennes sanningssken är icke alltid ett helt och hållet tomt sken. Ofta har hon någon grad av andligt liv, ett förpingstligt

rotliv, som hon giver skenet av pingstliv, en del-födelse som hon med brinnande iver försvarar såsom hel-födelse. Ja, hon kan, såsom den blott avlade skökan, hava ett rikt sekunda Efesusliv under sken av prima liv; men målet är Laodicea, som är den födda skökan med det "rika" skenet av liv utan den minsta gnista av liv. (Se vårt 9:e kap.)

Det är alltså avgrundsanden med två lamm-horn, som bor i skökans lära och kyrka. Och sitt avgrundsväsen räddar han genom att i alla läror kringgå det första budets allena frälsande evangelium. Därmed blir läran tilltalande för jordinnebyggarna. Jordkrypande kattbjörnspaddor *äro* de av naturen; och skökoläran gör dem till jordkrypande "lamm-paddor". Så blir paddan livförsäkrad och himmelen henne tillförsäkrad. Det är ju ett härligt evangelium, padd-evangeliet.

Så kunna padd-påvar, padd-kardinaler, padd-professorer, padd-biskopar, padd-prostar, padd-kyrkoherdar, padd-komministrar, padd-pastorer, padd-adjunkter och padd-kolportörer göra läro- och kyrkobilden *talande*, och det ända därhän, att hela kristenheten, i stort sett, alltjämt blir "tvåhorns-paddan", d.ä. skökan.

Ja, skökans läro- och kyrkobild *"talar"*, och det i väldig ande och kraft, så att de förvillade padd-människorna andäktigt böja knä för den bilden och *"tillbedja"* honom, och det av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Där ha vi mot-budet, det första, största och yppersta padd-budet. Här träder "bilden åt vilddjuret" i stället för Gud och tillbedes såsom Gud.

Och ve den, som icke tillbeder skökans läro- och kyrkobild såsom "den allena saliggörande". Ve alla dem, som icke underkasta sig paddbilden och obetingat lyda och tjäna densamma. Det hava Herrens heliga fått erfara. Så har den romerska padd-kyrkan förföljt, pinat, plågat och dödat många tusen av dem, därför att de vägrat att tillbedja hennes padd-bild. Så t.ex. blev Huss, Luthers förelöpare, bränd på bålet – "i Guds namn", därför att han icke böjde knä för den romerska bilden åt vilddjuret.

Denna bild har blivit fastslagen i lag och författning, alltså blivit en lagstadgad tvångsbild. Därmed har den fått en förfärande rätt och makt att "låta döda alla, som icke tillbedja den". Och den har också låtit döda *"alla"* sådana vägrare. Detta dödande har icke alltid varit bokstavligt, men *alltid andligt*, nämligen genom det *hat* till dem, som är dråp inför Gud (1 Joh 3:15). Och att vara föremål för ett dödligt hat, med ett ofta livslångt utrotningskrig och under allt slags förföljelse, pina och nöd – det är värre än en lekamlig martyrdöd. – *"Den stora skökan är drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod"* (Upp 17:1, 6). Och hon har alltid rasat mot dem i det dödliga hatets delirium.

Och även de protestantiska padd-kyrkorna, både stora och små, hava genom sitt hat dräpt alla dem, som vägrat tillbedja deras läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Och det göra de ännu. Exempel på detta dödande kunna vi se i vårt land. Här ha vi först och främst den "lutherska" paddbilden, "den rena läran", det rena evangeliet, som är rent från alla Guds bud och rent från allt vad födelse heter, och som mottages med en tro, som är "ett blott och bart instrument" och som alltså är ren även den från både bud, avlelse och födelse, med ett ord: den sjusidiga *budlösa* och sjusidigt *ofödda* men dock *personligt*

frälsande "klenoden". Inför den ligger man på knä, och den tillbeder man såsom "allena saliggörande". Och ve alla dem, som icke göra det. Ja, det kostar livet. En sådan vägrare inneslutes i det dödande hatets rullande spiktunna och blir stucken, sargad och pinad av den lamm-djävul, som bor i den lögnlutherska bilden.

Och även i småkyrkorna är man fasligt rädd om paddan. Om någon vill höja sig över det förstabudslösa eller förstabudshalva jordkryperiet, så får han det dödande hatets lammdjävul på sig. Alla skola vara jämnstrukna, d.ä. padd-strukna. Ingen får resa sig ur träsket. I den, som det gör, gripa tusen paddklor tag för att hålla honom kvar.

Bilden åt vilddjuret "talar" även genom tidningspressen. Vi ha ju en andlig sådan. Och den är, *i stort sett,* endast en paddpress, som går skökopaddans ärenden och med all flit matar och försvarar henne. Dessa tidningar skrivas icke på Sions berg. Därav den kvava och giftiga luft, som utdunstar från dem. Det kryper, det kryper på varje blad. "Två-hornspadda" överallt. I Herrens heliga, när I läsen dessa tidningar, så hållen dem som en eldtång, ty den "femfaldiga elden" brinner i dem. – Men här och där finnen I en uppsats, som är skriven på berget. Och när I läsen en sådan, då kännen I den höga och rena bergsluften.

Så se vi, vilken förfärande sanning där ligger i de orden: *"Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbad vilddjurets bild."* (Upp 13:14, 15)

B

Skökodömets märke

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal" (Upp 13:16, 17).

Här ha vi skökodömets märke. Och var sitter detta märke? Jo, "på högra handen eller på pannan". Och vari består detta märke? Jo, i vilddjurets namn eller dess namns tal.

Här ha vi alltså två saker: namnet och talet. Men av dessa är namnet huvudsaken. Vilddjurets namn är det egentliga märket och inbegriper talet. Det se vi tydligt av den tredje predikoängelns sammanfattning av hela vilddjursväsendet på jorden. Han uttrycker det så: *"de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn"* (Upp 14:11). Här namnes icke talmärket, utan blott namnmärket, som alltså är det egentliga märket, och som vi följaktligen böra *noga* lära känna.*

* Beträffande "talet", som är 666, så gå vi det förbi. Det lär finnas "flera hundra tolkningar" av detsamma, men ingen synes ha vunnit någon fast och övertygad tilltro. Också har detta tal ingen väsentlig betydelse för oss. Ty vad vilddjuret och dess namn äro, det är fullt klart och visst. Men säkerligen låg i detta tal en behövlig fingervisning för Uppenbarelsebokens första läsare (se prof. Myrbergs försök till förklaring över den sista versen av det 13:e kapitlet).

Skökodömets märke är alltså vilddjurets namn på pannan och handen. Skökofolket är stämplat med vilddjurets namnstämpel. Och vad är den? Naturligtvis motstämpeln till Guds namnstämpel.

Har då Gud en namnstämpel? Ja. Och det är denna: *"Den levande Gudens sigill"* eller namnstämpel (Upp 7:2, 3). Den handhaves av "ängeln från öster", soluppgångens ängel, som innerst är den sanne profeten (Luk 1:78). Han trycker namnstämpeln på "Guds tjänares pannor" (Upp 7:3). Därmed äro de märkta med "Lammets och dess faders namn" (14:1). På deras pannor står det namnet: **»Ehjeh»,** Jag är (nämligen av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah). *Detta är det sanna profetdömets namnmärke*[**]

Pannan betecknar personens väsen, hans vara; handen betecknar hans handlingar, hans göra. På pannan står: **»Jag är»** i Jesu **»Jag är»**; på handen står: **»Jag gör»** i Jesu **»Jag gör».** – Detta "Jag är" och detta "Jag gör" äro i grunden samma sak, samma namn. Ty en människa *gör* blott vad hon *är*. Är hon den eviga kärleken, så gör hon den eviga kärlekens gärningar; är hon den eviga rättfärdigheten, så gör hon den eviga rättfärdighetens gärningar; är hon den eviga livsnåden, så gör hon den eviga livsnådens gärningar; är hon, efter sitt mått, den evige anden, så gör hon den evige andens gärningar. Namnet på pannan är ock namnet på handen. Fruktgärningen växer fram ur stamgärningen.

Nu förstå vi lätt, vad som menas med vilddjurets namnmärke. Det är mot-märket av mot-ängeln.

Ty allt gott har sitt mot-väsen. Så har "ängeln från öster" sin mot-ängel, som handhaver mot-stämpeln. Denne ängel är innerst den falske profeten. Han trycker vilddjurets namnstämpel på jordinnebyggarnas pannor. Därmed äro de "märkta med vilddjurets namn". På deras pannor står det namnet: **"Jag är** *av, genom och till mig själv."* Det är det själviska mot-väsendets namn, vildnamnet.

En av österns mot-ängel stämplad människa *är* mot-lagen till "Andens lag" och gör mot-lagens gärningar, *är* de två mot-buden till de två gudsbuden och gör de två mot-budens gärningar. Hon bär vildnamnet på pannan – det är hennes vildväsen, och hon bär vildnamnet på handen – det är hennes vildgärningar.

Detta är det falska profetdömets innersta namnmärke, alltså både skökodömets och paddömets. Men båda dessa "dömen" hava vildnamnet dolt under ett sken, det förra under skenet av Lammet, det senare under skenet av människan. Och det är om det förra vi här ha att tala.

Alltså har österns mot-ängel, i egenskap av skökoprofeten, två namn i sin stämpel, nämligen det egentliga vilddjursnamnet och det förstabudslösa Jesus-namnet. Under detta senare sken-namn döljes det egentliga vildnamnet. Det är just denna sammansättning av vilddjur och lamm, som profetian uttrycker så: Det andra vilddjuret hade två horn, som liknade ett lamms. Sjätteriksdjuret, som är sjätterikspaddan, har två lamm-horn. Just dessa lamm-horn äro det förstabudslösa Jesusnamnet, under vilket vildnamnet döljer sig.

Skökodömets fullständiga namn är alltså detta: **"Jag är** *av, genom och till mig själv i Jesu namn."* Ja, just så se skökomänniskorna ut. De

[**] Om namnet "Ehjeh" på de heligas pannor ha vi talat under Pergamus-löftet (Kap 9, sid. 43 f.).

äro innerst vilddjuret, men – "i Jesu namn". De leva som paddor "i Jesu namn"; de dö som paddor "i Jesu namn". På deras pannor och händer står vilddjurets namn, men dolt under Jesu namn. Och alltså är skökodömets fullständiga namnmärke detta: *vilddjurets namn – "i Jesu namn"*.

Skökodömets namnmärke står alltså i ett väsentligt samband med skökodömets läro- och kyrkobild, som ju är "en bild åt vilddjuret". Och vad avbildar denna bild? Jo, just en vilddjursmänniska "i Jesu namn". Skökans lärobild är en vildmänniskobild "i Jesu namn", så ock hennes kyrkobild. Och just därför kan skökoprofeten "giva ande åt denna bild, så att den kan tala". Den har alltså en mun. Naturligtvis; ty den är en trogen bild av vildmänniskan "i Jesu namn". Fylld av hans ande står denna bild i andens värld såsom en förfärande person med icke blott mun utan även med panna och hand, som äro märkta med vilddjurets namn "i Lammets namn". – Denna namnmärkta läro- och kyrkobild åt vilddjuret är just det yttre medel, genom vilket skökoprofeten alltjämt namnmärker jordens innebyggare och håller detta märke vid makt. Och likasom läro- och kyrkobilden blivit en lagstadgad tvångsbild, så har ock det namnmärke, som bilden bär, blivit ett lagstadgat tvångsmärke. Tvångsläran och tvångskyrkan tvångsmärka människorna. Den namnmärkta tvångsbilden tvångsbildar dem.

Skökans märke har fått en förfärande utbredning och makt. Det se vi av dessa förskräckliga ord: "Det", nämligen skökoprofeten, "förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn."

Hela kristenheten, med undantag av de tolv gånger tolv tusen namnen på Sions berg, har blivit märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Förstabudslösa pannor och förstabudslösa händer överallt; vildpannor och vildhänder, vildväsen och vildgärningar – "i Jesu namn".

Det förmår alla (märk: alla), både små och stora, att taga märket. Så har t.ex. den svenska statsskökan i århundraden märkt "alla små", d.ä. alla barn i vårt land genom att lära dem att lägga den personliga frälsningen *utanför* födelsen, där den aldrig ligger. Så blir människans djurnatur "rättfärdigad" och vid liv. Och så kan österns ängel icke trycka den *levande* Gudens namnstämpel på henne, så att hon *lever;* ty detta stämpeltryck är detsamma som den levandegörande födelsen. Och så framträder mot-ängeln och trycker mot-stämpeln på pannan. Därmed är hon märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Detta stämpeltryck är just mot-födelsen från nedan, som kommer till stånd där födelsen från ovan utebliver – O, du förfärande och djupt fördolda skökohemlighet!

Och det förmår alla, både rika och fattiga, både fria och trälar, att taga märket. Den svenska statsskökan har i århundraden genom sin födelselösa och därmed budlösa utanförfrälsning märkt alla rika och fattiga i vårt land, så att de förbliva det fattiga eller rika vilddjuret i Lammets namn. Och nu se vi dagligen de fattigas och de rikas vildväsen och vildgärningar mot varandra. Hon har ock på samma sätt märkt "fria och trälar", husbönder och tjänare, arbetsgivare och arbetare. Och nu se vi deras vildpannor och vildhänder i ett inbördeskrig, som håller på att

ödelägga hela vårt land. Århundradens märkessådd bär sin oundvikliga märkesskörd.

Skökans namnmärke är ett tvångsmärke. Ty "ingen får köpa eller sälja utom den som är märkt". Här ha vi alltså det straff, som drabbar dem, vilka vägra att taga märket. Straffet består i "att icke få köpa eller sälja".

"Att icke få köpa eller sälja" är ett bildlikt talesätt. Det betecknar förlusten av borgerlig frihet eller, såsom man uttryckt det: "att vara dömd till borgerlig död".

Men här är det framför allt fråga om förlusten av den himmelska medborgarrätten. Ty vad är det, som skökoprofeten innerst åsyftar hos dem, som vägra att taga märket? Jo, att beröva dem Guds och Lammets namn på deras pannor och att i stället ditstämpla vilddjurets namn under skenet av Lammets namn.

Att icke få köpa eller sälja är alltså en bild, som betecknar skökans alla tvångsåtgärder för att beröva de få namnen på Sions berg deras fria och självständiga "vara och göra" i Gud, vilket vara och göra just är det höga och heliga namnets väsen och verk.

Många och förfärande exempel på sådana tvångsåtgärder ha vi i påvens bannlysningar, som särskilt under den romerska skökans glansperiod berövade människan alla hennes kyrkliga och borgerliga rättigheter. Och detta ohyggliga straff gick innerst ut på att kväva och döda Guds och Lammets namn på hennes panna och hand och att förmå henne att antaga vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Och detta lyckades även med många.

Och ett exempel på sådant märkestvång ha vi i den svenska statsskökans åtgärder mot "läsarna" i mitten av förra århundradet, då hon lät fängsla och döma dem till det gräsliga straffet: "28 dygn på vatten och bröd". Och det gick innerst ut på att beröva dem det gryende namnet på panna och hand, vilket ängeln från öster rotvis ditstämplade i de väckelser, som då började, samt att i stället få ditstämpla det svenska skökodjurets namn, som då var allmänt hos biskopar, präster och åhörare.

Men märkestvånget stannar icke vid dessa offentliga åtgärder, utan det har sin vidsträcktaste tillvaro i det enskilda och fördolda i alla skökokyrkor, både stora och små. I dem finns en andlig "miljö", som varken är kristendom eller värld, utan en sammanblandning av dem båda, ja, som just är vilddjuret med två lamm-horn. Här går hela livet, med både dess "vara och göra", innerst i vilddjurets namn, men under skenet av Jesu namn, som ideligen föres på tungan. Här råder en jämnstrukenhet, som just är *namnstrukenheten*, en märkeslikhet, som är en förfärande makt även i småkyrkorna, så långt de äro skökokyrkor. Och ve den, som avviker från märket och som låter av österns ängel märka sig med det högättade namnet. Han befinner sig snart som i en myrstack och blir biten, äten och fräten av det giftiga namnet. Så t.ex. yttrade en predikant ungefär dessa ord: "Jag har tjänstgjort i många år i en församling och lidit ohyggligt. Ty flertalet i både styrelse och församling voro i grunden världsmänniskor under andligt sken. Jag varnade och bestraffade, men förgäves. Och så blev spiktunnan min lott."

Och det är löjligt att se, huru man i de religiösa padd-tidningarna ideligen pekar på statsskökans nyssnämnda förföljelse mot läsarna såsom någonting i sak utan like, under det att man i den egna kyrkan utövar en ofta mångårig förföljelse mot dem, som bryta namnstrukenheten.

Märkestvånget har en vidsträckt tillvaro i det fördolda, sade vi. Tag ett exempel. I en familj bar hustrun det höga och heliga namnet på panna och hand. Men mannen bar vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Hustrun ville giva något åt de fattiga, då familjen hade råd därtill, men hon fick inte. Hon ville besöka sjuka, men hon fick inte. Hon ville höra *den* och *den* predika, men hon fick sällan. Hon ville bryta med det månghövdade världsväsendet som i detta hem gick "i Jesu namn". Men hon fick inte. Men vad fick hon? Jo, spiktunnan, som flitigt rullades av mannen och av alla barnen. Vad ville den osynlige skökoprofeten med detta gräsliga tvång och lidande i 43 år? Jo, utrota det högättade namnet på hennes panna och hand och ditsätta vilddjurets namn under skenet av Lammets namn.

Ja, märkestvångets fasansfulla kyrkohistoria är ännu icke skriven och blir det icke heller, ty den är omätlig och till. största delen fördold och därmed oskrivlig. Men den står skriven däruppe med alla de tårar, suckar och kval, som skökan avpressat dem, vilka vägrat att taga hennes märke.

2

Paddömets bild och märke

"Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild. Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:14–17)

Denna förskräckliga profetia får sin världshistoriska uppfyllelse icke blott i skökodömet utan även i paddömet. Ty skökodömets livsväsen är den *fördolt* antikristiska paddan; och paddömets livsväsen är den *uppenbart* antikristiska paddan. Båda "dömena" äro i grunden gudlösa; men det förra är gudlöst i "i Guds namn", det senare är gudlöst "i människans namn". Paddömet kommer icke till jorden som en luftballong; det *växer* fram ur skökodömet. Det 6:e världsriket är såningstid; det 7:e världsriket är skördetiden.

Vi ha sett, att skökoprofeten intalar jordens innebyggare att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Denna bild har i stort sett trätt i stället för tubudsdömets läro- och kyrkobild åt Gud. Ja, den har trätt i stället för Gud själv. Ty den kräver tillbedjan eller absolut underkastelse och lydnad. Så ha jordens förvillade innebyggare fått ett yttre stöd för sin förstabudslöshet. Den i bekännelse och lag fastslagna läro- och kyrkobilden har blivit deras Gud. Den tillbedja de. Denna förfärande sanning se vi i alla skökokyrkor, både stora och små. Det är icke fråga

om Guds rike, utan om den egna kyrkan, såsom vore hon det enda gudsriket på jorden; icke fråga om att förstabudsmässigt frälsa själar genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, utan fråga om att *så* frälsa själar, *att de äro villiga att tillbedja den antagna bilden.* Varpå går då frälsningen ut? Jo, på att "frälsa" – kyrkan. – Så ligger det i grunden förstabudslösa hjärtat, som är paddan, på knä inför bilden av vilddjuret såsom sin Gud. Så frälses paddan. Och när hon nu träder fram såsom den förfärande sjunderikspaddan, då blir man i alla skökokyrkor bestört och river sig vid örat och spottar åt henne, såsom vore hon en splitter ny padda, den där direkt från avgrunden eller från luften hoppat in på jorden. Att man i århundraden arbetat på att *göra* och *framfostra* denna padda genom att hålla paddhjärtat vid makt, det tänker man icke på. Ja, man vill icke höra talas därom. Man är oskyldig som det barn, vilket föddes i natt.

Men nu har skökans läro- och kyrkobild kommit i ett välförtjänt vanrykte och i ett hälsosamt betryck. Den har blivit genomskådad och värdesatt även av många världsmänniskor. Dess smygande och ödesdigra folkfördärv har upptäckts även av den världsliga överheten. Och till och med själva kattbjörnen är missbelåten. Ty han ser sig icke längre så väl betjänad av skökobilden som "i den gamla goda tiden". Men nu kommer den *moderna* skökan honom till hjälp. Hon tager hand om bilden och gör om den ifrån grunden till en vetenskapsbild med lamm-horn, så att den blir en passande bild åt det moderna vilddjuret. Och hon har redan delvis fått den fastställd genom lag och författning. Och den börjar att rätt allmänt tillbedjas av både präster och lekmän. Vart detta bär se vi tydligt. Det bär med svindlande fart rakt in i paddömet. Ty lägg märke till, huru de uppenbart antikristiska vetenskapsmännen klämma åt den moderna skökan och tvinga henne att avstå det ena stycket av kristendomen efter det andra, så att hon snart nog icke har en enda bit kvar. Därmed står hon ju alldeles på tröskeln till paddömet.

Men när skökan, i egenskap av både den gamla och den moderna, fullgjort sin folkfördärvande tjänst åt den sårade kattbjörnen, då tager *paddprofeten* hand om de av henne och hennes bild förvillade människorna. De äro för honom ett välberett och präktigt material, ja, just ett förträffligt paddmaterial. Och meningen är att få dem till att "göra en bild åt vilddjuret", nämligen sjunderiksbilden åt sjunderiksdjuret. Men då måste han först göra dem till bildmakare, alldeles som skökoprofeten. Han måste först fullföda dem till uppenbart antikristiska djävulsbarn under sken av sanna människor. Sådana skapelseunder få vi nu dagligen bevittna. Här födas i vårt land stora skaror av motpingstbarn från avgrunden. Det är den undanskjutna och släpvordna födelsen från ovan, som nu tager en förfärande hämnd, då mot-födelsen från nedan genom ett Guds: "Rulla!" får intaga den föraktade och bortstötta födelsens plats. Guds världskvarnar mala långsamt, följdriktigt och fint. Men de förvillade se det icke; ty förvillelsen har släkte efter släkte ingått i deras blod och blivit deras natur.

Dessa bildmakare äro alltså fullfödda bilder *av* och *åt* den läkte och uppståndne kattbjörnen. De äro alltså i stånd att göra en *yttre* bild åt honom. Och de intalas av paddprofeten att göra den. Men då måste de

naturligtvis börja med att taga bort den gamla bilden. Och det arbetet pågår med stor iver, såsom vi se. Skökans läro- och kyrkobild håller på att rivas ned. Men därvid stannar det icke; utan även tubudsdömets läro- och kyrkobild åt Gud skall borttagas i grund. Detta kommer visserligen aldrig att lyckas. Men den blir borttagen såsom *en i lag tillåten bild.* Och då börjar den stora förödelsen av Herrens heliga. Men då gör tubudsdömet en ny bild åt Gud, nämligen dess sjunderiks-bild, som är den fina, rena och glänsande **byssus-**bilden (Upp 19:8, se Kap 9, sid. 83). Åt denna bild giver den sanne profeten apostolisk ande och kraft, så att den till sist, i förening med den allsmäktige Gudens domar, talar omkull vilddjurets sjunderiksbild.

Och i samma mån som skökans bild raseras, uppsattes den nya "bilden åt vilddjuret". Även den är först och främst en **lärobild.** Läran är den uppenbart förstabudslösa och antikristiska **vetenskapen.** Sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Uppenbart förstabudslösa och antikristiska som dessa bildmakare äro, så göra de sin lära uppenbart förstabudslös och antikristisk. Denna uppenbara paddlära är alltså endast den utdragna linjen av skökans i gudeligt tal fördolda paddlära. Förstabudslösheten är den allt behärskande grundlinjen, som genomlöper både skökodömet och paddömet.

Och även paddprofeten har särskilda mästare i bildmakeri. De sätta paddläran i system till padddogmatik och paddkatekes. Sådana böcker finnas redan i mängd. Och det finns talrika paddlärare, som undervisa i paddvetenskap. Så ha vi paddprofessorer och padddocenter, som lära den akademiska ungdomen det moderna padderiet. Och dessa ungdomar jubla över det nya evangeliet, som lösgör dem från Gud och den himmelska världen och lär dem att krypa likt paddor på jorden, såsom den enda värld som finnes.

Men även barnen undervisas i paddlära. Här finnas många paddskolor i vårt land. Till dem höra de s.k. sagostundernas söndagsskolor i "Folkets hus", i vilka tusentals barn undervisas i paddvetenskap.*

Och nu beskärmar man sig så förskräckligt över dessa "hemska skolor", alldeles som om de voro *omedelbart* uppväxta ur avgrunden. Men det äro de icke; utan även de ha sin organiska rot i det förflutna. De äro blott den uppenbara fortsättningen av skökans beslöjade paddskolor, i vilka hon i århundraden fördärvat landets barn med sin sjusidigt budlösa frälsningsklenod. Då socialisterna säga, "att de med sina söndagsskolor vilja motarbeta den flod av fördummelse, som vältrar sig fram ur de kristna söndagsskolorna", så ha de därmed sagt även en sanning. Ty det budlösa evangeliet har verkligen vältrat sig fram ur skökans skolor och vältrar sig ännu fram *även* ur många kristna söndagsskolor, såsom en folkfördärvande och folkförfäande, paddskapande och paddnärande träskflod. Hade den lutherska kyrkan i lära och liv fasthållit Luthers **förstabudsfullbordande** tro och rättfärdiggörelse, då hade icke så många föräldrar och barn nu stått "välberedda" för den **Förstabudslöse,** som är paddprofeten.

Paddömets lärobild är ännu icke färdig. Men det arbetas med största

* Det berättades i stockholmstidningar i nov. 1910, att då en liten flicka, som kom ifrån en sådan skola, tillfrågades, vad hon fick lära i den, så svarade hon viktigt och triumferande: "Jo, vi få lära vetenskaperna."

iver på densamma bland alla folk. Ty för att den skall kunna bliva en världsbehärskande lära, så måste man i stort sett genomforska tillvarons alla områden och visa upp, att det icke finns eller kan finnas någon Gud och Frälsare. Och det låter sig göra. Ty att det finns en personlig Gud och Frälsare och en himmelsk värld, det måste man *erfara* och *leva* sig till. Men då man ställer sig utanför denna erfarenhet, då ser man icke en skymt av Gud, hans Son och hans himmel. Och så säger man: "det finns intet sådant". Och så blir människan blott en jordevarelse.

Men i sinom tid blir bilden färdig. Ty vad det lider så komma de behövliga männen och kvinnorna. Genialiska padd-andar, rikt utrustade padd-snillen, ja, väldiga furstar och furstinnor i paddornas värld skola uppstå och genom en storslagen och häpnadsväckande padd-vetenskap, padd-poesi och padd-konst bringa bilden till en så "härlig" och förvillelserik fullbordan, att den innebär den största fara även för Herrens heliga. Och därför varnar den tredje predikoängeln från himmelens mitt just för bildtillbedjandet, och det vid vite av plågan i evigheternas eld och rök (14:9–12). Därom mer i nästa kapitel.

Även paddömets lärobild kommer att inramas i en församlingsbild eller i en yttre församlingsordning, motsvarande skökodömets kyrkobild. Om den närmare beskaffenheten av denna bild veta vi för närvarande ingenting. Blott det veta vi, att till en början kommer paddprofeten att taga hand om skökans kyrkor och bönhus jämte alla hennes ordningar, så långt de passa för det nya padderiet (Kap 7, sid. 6). Också se vi ju redan nu, huru paddpartiet i riksdagen gör kraftiga anspråk på kyrkornas upplåtande för "folkbildande föreläsningar", som naturligtvis bliva föreläsningar i paddvetenskap.

Åt paddömets läro- och "kyrkobild" giver paddprofeten ande, "så att bilden kan tala". Vad är det för en ande? Naturligtvis det uppståndna vilddjurets ande, alltså mot-pingst-anden från nedan. Och den kommer i en högst förvillande gestalt. Ty den besitter, såsom vi sett förut, stora områden av sanningens rike. Dess förstabudslösa grundsanning är läran om människan såsom blott en jordevarelse. Men hon blir rikt utrustad med all sanning, som tillhör denna världen. Hon sättes på en väldig höjd av världslig bildning och kultur, en höjd som dock i grunden är det antikristiska paddträsket.

Bilden är alltså i högsta grad tilltalande för de förvillade. Och den "talar" till dem i övernaturlig ande och kraft, så att de i gränslös förtjusning böja knä för densamma och tillbedja den.

Här ha vi återigen "den utdragna linjen". De flesta präster och lekmän i alla kyrkor, både stora och små, hava icke predikat "i Andens och kraftens bevisning", utan hava stått och stå där ännu och tafsa och tafsa i "bokstaven" med på sin höjd en förpingstlig rot-ande under sken av pingstande. Så ha de hos människorna tafsat bort blick, smak och sinne för tubudsanden från höjden. Så ha de blivit förvillade och därmed "välberedda" för motpingstanden från nedan, som nu talar till dem genom den nya bilden och tager dem med storm. – Om präster och predikanter visste vad det är att predika, så skulle måhända tre fjärdedelar av dem aldrig bestiga en predikstol. Ty blott den predikan, som "födes i ångest", tränger till roten i andarna och verkar den sanne profetens verk.

Och såsom de förvillade tillbedja den nya paddbilden; så tillbedja de ock sina bildmakare. Vi se ju ofta, huru de fira sina paddvetenskapsmän, paddskalder, paddkonstnärer o.s.v. De tillbedja dem såsom sina gudar. Men det är blott fortsättningen av den vedervärdiga människoförgudningen i skökodömet. Den store bildmakaren i Rom går i spetsen. Hans namn är "det enda namnet i världen". Vid hans fötter skola alla ligga på knä. Och så även i de andra kyrkorna, både stora och små. Överallt har man någon, som man kallar "fader och mästare", i vars namn man lägger sin frälsning och vars fötter man kysser. Så är människotillbedjandet inövat i skökodömet. Ej underligt då, om det fortsättes i paddömet. Det är ju blott "den utdragna linjen".

Paddömets bild kommer att bliva fastställd genom padd-lagar och betryggad av padd-överheten. Därmed blir den en laga tvångsbild, som kräver absolut underkastelse och lydnad och det vid vite av det dödliga hat, som är dråp inför Gud. Ty "alla, som icke tillbedja vilddjurets bild skola dödas".

Detta dödande hat kommer att taga sig uttryck i den tidens sätt att "lagligen straffa", varom vi tillsvidare ingenting veta. Men *det* veta vi, att paddömets kultur, eller bildning och humanitet, är endast ett skört fodral på den nya kattbjörnsmänniskan. Och när djuret blir retat, då bryter det sönder fodralet, och avgrundsbusen träder fram. Och även *det* veta vi, att stora folkmassor icke komma att tillägna sig ens detta skal av hyfsning. Ty folken måste dragas med sin vilddjursdrägg, så länge de äro vilddjuret. Vid sidan av kultur- eller fodralpaddorna skola alltid finnas stora hopar av råpaddor.

Alltså bliva Herrens heliga, som vägra att tillbedja den moderna vetenskapsbilden, icke blott lagligen straffade såsom upproriska mot författning och överhet, utan de komma även i händerna på dessa råpaddor. Och huru de då bliva behandlade, det inse vi lätt. Det blir på ett sätt, som vi helst vilja slippa att tala om. Den djävulska saken kan skönjas redan nu. Ty visserligen skryter det uppstigande paddömet med sin upplysning, sin vidhjärtade frihet och tolerans. Men sådant gäller blott partikamrater och likatänkande, såsom vi ju dagligen se. Och de ledande paddorna i kulturfodralet se inte illa på råpaddornas barbariska framfart mot olika tänkande. Visserligen "taga de avstånd", då det går för långt, det är, då det går så långt, att paddömet kan råka i fara. Men de äro strax färdiga att hålla råpaddorna om ryggen. Och så kommer det väsentligen att gå under hela paddömet. De, som vägra att tillbedja bilden, skola dödas. Det blir icke alltid den lekamliga, utan oftast en vida värre martyrdöd. Ty vad är en död för råpaddornas kula, kniv eller bomb mot åratals, ja årtiondens död under det djävulska hat, som förfogar över det organiserade okynnets alla medel och sätt att förfölja, plåga och segpina sina värnlösa offer.

Och när den djävulska padd-överheten "giver sin makt och myndighet åt vilddjuret" till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga, då bliva alla avgrundens vildhundar lössläppta, och Herrens heliga bliva villebrådet. Detta är "det blodiga Harmageddon", varom vi ofta talat. Och att det blir en fasansfull tid för de heliga, det förstå vi därav, att det gäller att utrota dem från jorden.

Men då skola de segra i blodig eller oblodig död med mänskligheten

i sin famn och rycka henne ur vilddjurets våld och lägga henne på knä inför folkens konung för tusen år och otaliga evigheter. De heliga äro nämligen *tubuds-heliga* med den eviga **tubudskärleken** i sig. Deras flammande *tubudseld* släckes icke ens av Harmageddons stora vatten, dess dödligt dränkande världsflod. Då deras läppar blekna och deras hjärtan brista, då stråla de av den allmänneliga kärlekens sol, som breder sin tusenåriga dag över alla jordens länder och folk. Så dö de förstlingsdöden i "den första kärleken", döden den prima, som förer upp i paradisets högsta sfärer.

Men Harmageddons lidande är ju blott "den utdragna linjen" av de heligas lidande under skökodömet. Där stodo de inför skökoprofetens tvångsbild och blevo dödade, då de vägrade att tillbedja den. Här stå de inför paddprofetens tvångsbild och bliva dödade, då de vägra att tillbedja den. På båda ställena stå de inför "vilddjurets bild". Den förra är den förstabudslösa läran – "i Guds namn". Den senare den förstabudslösa läran – "i den gudavordna människans namn".

Vad är då livet på jorden för Herrens heliga? Jo, **»den stora bedrövelsen».** Ty varifrån ha *de* kommit, som stå inför tronen? Jo, *"ur den stora bedrövelsen"* (Upp 7:14). Men många av de troende veta icke om denna bedrövelse. Ty de ligga på knä inför bilden och äro med bland *dem* som – bedröva.

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:16-17)

Dessa ord gälla även paddömet, såsom vi sett. Även *det* har sitt märke. Och det är i grunden detsamma som skökodömets märke. Det är blott »den utdragna linjen».

Vid talet om skökans märke sågo vi, att skökoprofeten, som är mot-ängeln från öster, har hand om vilddjurets namnstämpel. Han märker människorna med vilddjurets namn under skenet av Jesu namn. Detta sken-namn är det förstabudslösa Jesus-namnet, som just genom sin budlöshet i sig inbegriper, döljer och beskyddar vilddjurets namn. Här är namnet Jesus blott ett bokstavsnamn. Ja, skökans "Jesus" är i grunden ingenting annat än 5 bokstäver. Här flyter livet, såsom en förfärande underström, i vilddjurets namn, förträffligt dold under det glittrande skummet av budlöst evangelium.

Vi gå nu till paddömets märke. Även paddprofeten är mot-ängeln från öster. Ty han är i grunden densamme som skökoprofeten. Skillnaden är blott den, att han undergått horn- och munförändringen n:r 2, såsom vi sett. Båda äro de "den falske profeten" under de två världsskedena, det 6:e och det 7:e. Båda hava hand om vilddjurets namnstämpel. Och det är i grunden samma stämpel med samma grund-namn, nämligen vilddjurets namn, det fräcka vildnamnet: **"Jag är** *av, genom och till mig själv.***"**

Men paddprofeten borttager ur stämpeln det gamla skennamnet, som är bokstavs-Jesus, och sätter dit det nya skennamnet, som är den

gudavordna människans namn. Även detta namn är blott ett bokstavsnamn. Den nya guden är: **Människan.** Paddömets gud är 9 bokstäver. Här är människan blott ett skal. Tubudsanden från höjden, som gör den sanna människan, saknas. I hans ställe träder mot-budsanden från nedan. Här flyter livet, såsom en förfärande underström, i vilddjurets namn, dold under den ytliga kulturens glittrande skum. Det är alltså samma ström som i skökodömet, men under ett nytt sken-namn.

Det är sålunda skökan, som sätter grundstämpeln med grundnamnet i paddprofetens hand. Och han försummar icke att använda den. Han tager hand om det stämplade skökodömet och stämplar om det till paddöme. Och vi se, huru fort och förträffligt det går. Han stämplar årligen millioner människor i kristenheten. Och särskilt är han ivrig att omstämpla det gamla, världsbehärskande sköko-Europa till ett padd-Europa. Här går det också bäst. Ty här är folken under många hundra år grundligt beredda åt honom av skökan. Vildnamnet har under hennes hägn länge legat mer eller mindre fördolt under kristliga former och talesätt. Nu löses det av omstämplaren och träder uppenbarligen fram. Fräcka och trotsiga, gud- och kristuslösa pannor se vi överallt både i gestalten av kulturpannor och råpannor. Och särskilt de senares vildnamn flödar i eder och förbannelser, hädelser och råheter på gator och i gränder, ja, överallt i hela vårt land.

Ja, här försiggår en väldig revolution i andarnas värld. "Två-horns-paddor" omstämplas till "ett-hornspaddor". Den gamla paddan har fått nytt liv. Och hon reser sig, så att det knakar och brakar i alla samhällsbyggnader. Och det bliver henne givet att rasera dem alla, ty de äro i stort sett paddbyggnader, som sakna "de fasta grundvalarna" (Hebr 11:10): *den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubuds-* anden (Kap 9, sid. 127). "Andens lag", som skökan föraktat och förtrampat, kommer att taga "den heliga hämnden", som är en förfärande hämnd.

Det är dessa omstämplade, som paddprofeten "intalar" att göra den nya bilden åt vilddjuret. Och sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Själva märkta på panna och hand med vilddjurets namn, märka de ock sin lärobild med vilddjurets namn. Denna gudlösa och antikristiska vetenskapsbild står, även den, inom andens värld såsom en förfärande person, uppfylld av mot-pingstanden från nedan. I denna hemska bild har Nebukadnessars beläte nått sin högsta utveckling. I den är alla de 7 världsrikenas gudlöse ande samlad och fullväxt. Den har alltså en fasansfull mun, som talar fasansfulla ord, och en fasansfull panna och hand, märkta med det fasansfulla namnet. Och såsom bilden i sinom tid blir en laga tvångsbild, så blir ock märket på hans panna och hand ett laga tvångsmärke.

Detta gudlösa och antikristiska namnmärke börjar redan vilja vara ett tvångsmärke. "Ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn." Detta är, som vi sett, ett bildlikt uttryck. Det inskränker sig icke till ett förbud för en yttre handelsaffär, fastän även sådant kan komma i fråga; utan det griper in mycket djupare och vidare än så. Vad det innebär se vi t.ex. i tvångssocialismen. Om en arbetare icke vill gå med på en okynnesstrejk, så blir han "bannlyst" av den socialistiske ett-hornspåven. Han får varken "köpa eller sälja" d.ä. han blir berövad sin personliga frihet, sitt självständiga och självansvariga

"vara och göra". Han jagas och förföljes från ort till ort, särskilt av de organiserade råpaddorna. Och det har funnits arbetare, som på detta sätt drivits till förtvivlan och tagit livet av sig i grämelse över att se maka och barn gråta av hunger och förgås i elände. – Vad menar nu den osynlige paddprofeten med detta tvång? Jo, att bringa människor till att göra ett med de märkta, d.ä. att taga deras märke på panna och hand.

Många troende arbetare hava tagit namnmärket för att undgå dessa lidanden. Men andra hava ståndaktigt vägrat. Och vi vilja icke ens antyda den avgrundsdjuriska råhet, som förövats mot dem och deras familjer, ja, mot deras små oskyldiga barn, av de djävulska råpaddorna, som till det yttersta försvaras och hållas om ryggen av de ledande fodralpaddorna, de genomdjävulska paddpåvarna. Härav kunna vi sluta oss till vilket gränslöst elände det skall bliva för Herrens heliga, då det gudlösa och antikristiska namnmärket upphöjes till lagstadgat riks- och världsmärke. Och vad menar den osynlige paddprofeten, som innerst är Satan, med detta tvångselände mot dem? Jo, att borttaga det högättade namnet på deras pannor och händer och att ditstämpla vilddjurets namn.

Men nu skall man icke stå och ensidigt stirra på blott det socialistiska tvångsnamnseländet. Vi skola också se på arbetsgivarnas tvångsväsen. Även många av dem äro stämplade av paddprofeten och äro äkta antikristiska stor-paddor och pösiga ett-hornspåvar, som överallt sätta fram foten och kräva att den skall kyssas av arbetarna, såsom vore de till blott för deras penningpåsar. Dessa oftast övergödda och smällfeta arbetsgivarepaddor, som vältra sig i det överflöd de dagligen avpressa arbetarna, stå på alldeles samma linje och bära precis samma gudlösa namn på panna och hand som de råaste råpaddor. Att dessa arbetsgivare och andra rika och märkta över-paddor skulle i tider av tryckta affärsförhållanden inskränka något på de dyra vinerna och kräsliga rätterna och prålande kläderna och på fester, baler, kalas och teaterbesök och annat slikt padd-liv, för att arbetarnas löner icke skulle behöva nedpressas till svältlöner – det kan icke komma i fråga. Så bära de troget sitt gud- och hjärtlösa namn, även de.

Många av dessa penningepaddor äro stämplade av skökoprofeten och äro äkta Sardes- och Laodicea-paddor, som i kyrkor och bönhus få tröst och samvetsro av padd-präster och padd-predikanter, ja, tröst och samvetsro för sina hjärtlösa röverier och nedriga klå-affärer. De infinna sig oftast just i de kyrkor och bönhus, där det budlösa evangeliet ymnigast vräkes ut över djuret. Där må jobbare-paddor och procentare-paddor och alla andra tjuv-paddor särdeles gott. Ty där blir paddan "rättfärdigad" i det budlösa blodet eller i den budlösa Gud-Faders-kärleken. Så *äro* och *leva* de som paddor – "i Jesu namn". Och så stå de såsom skökopaddor väsentligen på samma grundlinje och bära samma grundnamn, som de råaste råpaddor. Ty deras "Jesus" är blott 5 bokstäver.

Att det nu kliar i händerna på råpaddorna efter att få slakta alla dessa feta blodsugare, är ju lätt förklarligt. Deras djävulska slaktaffär skall ses i samband med arbetsgivarnas månghundraåriga "slaktaffär" mot arbetarna och i samband med skökans månghundraåriga själaslakt, och alltså i samband med det 6:e paddriket, som måste organiskt övergå i det 7:e paddriket.

Alltså bära även arbetsgivare det gudlösa namnmärket på panna och hand. Och även detta märke börjar bliva ett tvångsmärke. De organisera sig i arbetsgivareföreningar till en stående krigshär gent emot arbetarnas krigshär och utöva ett tvång, som redan nu berövar mången arbetsgivare hans personliga frihet. Och så småningom kommer det ordet: *"Ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn"*, att bliva en i grunden lika förfärande verklighet hos arbetsgivarna som hos arbetarna. Där en arbetsgivare vägrar att gå med på en brutal och hjärtslitande lockout, som kastar tusentals oskyldiga människor i hungersnöd och elände, där blir han "bannlyst" av den arbetsgivande ett-hornspåven. Sådana genomdjävulska fodralpaddor i siden och sammet, fullbordade padd-påvar, lika storsnutiga som arbetarnas, finns det redan många. De sitta i en padd-klunga på penningkistan vid champagnen och kväka ut sitt ohyggliga mammonsvälde över de trälande och svettdrypande skarorna och över alla arbetsgivare som icke vilja taga deras märke. Bland de senare finnas många rättfärdiga "världsmänniskor" som lida av det hjärtlösa arbetsgivareeländet. Där finnas ock Herrens heliga, som få utstå många och djupa kval. Och vad menar skökoprofeten med detta tvångslidande? Jo, att beröva dem det högättade namnet på pannan och handen och att ditstämpla vilddjurets namn.

Under närvarande onda världsförhållanden kunna strejk och lockout, liksom krig, vara "ett nödvändigt ont" till kväsande av det alltför uppnosiga padd-väldet på den motsatta sidan. Men alltsammans är dock padderi. Strejkpaddan och lockoutpaddan äro systrar. Den förra är dotter av honom, som för evigt strejkat från de tu buden; den senare är dotter av honom, som för evigt lockoutat de tu buden. Denne ur-strejkare och ur-lockoutare är paddprofeten, som innerst är Satan.

Och under hela det 7:e världsriket, som är paddriket, komma de två padd-systrarna att med växlande framgång bekriga varandra, ända tills både arbetare och arbetsgivare inse, att allt detta padd-elände har sin rot i strejken *ifrån* och lockouten *emot* de tu buden. Och det kommer en dag, då de avblåsa striden för evigt och låta "Andens lag", som är himmelens duva, intaga paddans plats i hjärta och liv.

Alltså skolen I, Herrens heliga, noga akta eder för den där vanliga partiskheten, som vill se vilddjurets namnmärke blott på arbetarnas pannor och händer. Så gör skökan. Hon har alltid stått och kommer alltid att stå på stor-paddornas sida.

Nej, allt slags partiskhet beträffande namnmärket har vår text givit dråpslaget i dessa ord: *"Det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke."* Märk det ordet: "alla". Och märk, att här talas icke blott om "små, fattiga och trälar" utan även om "stora, rika och fria". Ja, just så är det; och just så skola vi se saken.

Likasom skökan har stämplat alla, så stämplar ock paddprofeten alla. Likasom hon har haft och alltjämt har sina märkesskolor, där hon märker redan barnen, så har ock paddprofeten sina märkesskolor för barnen. Exempel på sådana äro de nyssnämnda "sagostunderna".

Men skökan har icke blott märkesskolor för barnen utan även märkareskolor för ungdom, där hon lärer blivande präster och

predikanter konsten att märka med det budlösa frälsarenamnet "Jesus", som inbegriper och skyddar vilddjursnamnet. På samma sätt har ock paddprofeten märkareskolor, där ungdomen får lära sig att märka med vilddjurets namn under sken av den sanna människans namn.

Och de förfärande följderna av både skökoprofetens och paddprofetens märkare-verk se vi. Redan på barnens pannor och händer står det hemska och fräcka vildnamnet: **»Jag är** *av, genom och till mig själv."* Och det i *alla* samhällsklasser. Gudlöshet och antikristendom i grövre eller finare form stinker och fräser överallt även bland de "små". Olydnad och trots äro "oböjliga" makter och bliva det allt mer. Varför? Jo: *de äro* **namnmakter,** *som från avgrunden infödas på jorden.* Och paddväsendet och paddraseriet hos "både små och stora" kommer att fortgå under hela det sjunde världsriket ända intill det allmänna namnbytets stora dag, då alla pannor och händer begära att bli tecknade med Guds och Lammets namn.

Och padd-kriget mellan rika och fattiga, mellan fria och trälar, mellan husbönder och tjänare, rasar i alla land, såsom vi se. Och så kommer det att fortgå ända intill det allmänna lagbytets stora dag, då "Andens lag" får träda i stället för vilddjurets mot-lag.

Och så kommer paddömet att bliva ett riktigt Satans- och djävulsdöme. Där blir en idelig strid mellan föräldrapaddor och barnpaddor, mellan rikedomspaddor och fattigdomspaddor, mellan husbondepaddor och tjänarepaddor, mellan allahanda över-paddor och under-paddor, mellan högerpaddor och vänsterpaddor, mellan konservativa paddor och liberala paddor o. s. v.*

Och så blir det sjunde världsriket, som är paddriket, ett gränslöst sönderslitet och olyckligt rike. Blott i en enda sak bliva alla ense: *i utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.*

Och den inbördes striden kommer att föra än de ena och än de andra till seger för någon tid. Och så kommer det att fortgå, ända tills den arma mänskligheten fått nog av den kära paddan och utbyter henne mot Jordens duva i gestalten av världspingstens duva. Den kommer, den kommer, den stora dag, den största dag på vår jord, då alla världens folk samla sig under hennes vingar i evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande.

V

Det falska profetdömets trolldom och skuld

Bitexten 3.

Och en stark ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora staden, med fart störtas ned och aldrig mer bliva funnen. – – Ty dina köpmän voro furstar på jorden; ty alla folk blevo förvillade genom din trolldom. Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig" (Upp 18:21, 23, 24).

Vi taga två synpunkter: Skökodömets trolldom och skuld; samt

* Då vi kalla personer för paddor, så mena vi naturligtvis icke personerna såsom ägande den väsentliga gudsbilden, lika dyrbar hos alla, utan vi mena den beskaffenhet hos personerna, vilken skriften betecknar med ordet padda.

Paddömets trolldom och skuld. Alltså:

1

Skökodömets trolldom och skuld

Här talas om "Babylon, den stora staden". Det är sköko-Rom, som är skökodömets medelpunkt och stamhåll (Kap 2, sid. 17 f.). Detta Babylon säges "förvilla alla folk genom sin trolldom". Denna trolldom är alltså en ny benämning på skökans förskräckliga världsfördärv. Och Herrens heliga böra noga lära känna hennes trolldom. Ty hon förtrollar *"alla folk";* och största delen av de troende i vår tid äro förtrollade av henne.

Detta nya Babylon är i andlig mening en fortsättning av det gamla Babylon. Även detta senare var ett trolldoms-Babel. Det säger oss en av rotprofetiorna till vår text. Vi läsa nämligen hos Jesaja dessa Herrens förfärande ord till den gamla babyloniska skökan (Jes 47:7–15):

Du tänkte: "Jag skall evinnerligen vara en drottning"; därför ville du icke akta härpå och betänkte icke vad änden skulle bliva (v.7).

Så *hör nu detta, du som lever i vällust, du som sitter så trygg, du som säger i ditt hjärta: "Jag och ingen mer, aldrig skall jag komma att sitta såsom änka och aldrig veta av vad barnlöshet är"* (v.8).

Se, båda dessa olyckor skola komma över dig, med hast och på en och samma dag, både barnlöshet och änkestånd; ja, i fullt mått skola de komma över dig, trots myckenheten av dina trolldomskonster, trots alla dina många besvärjelser (v.9).

Du kände dig trygg i din ondska, och du tänkte: "Ingen ser mig." Din vishet och kunskap var det som förförde dig, så att du sade i ditt hjärta: "Jag och ingen mer" (v.10).

Därför skall en olycka komma över dig, som du icke skall förmå bortbesvärja, och ett fördärv skall falla över dig, som du genom ingen försoning skall kunna avvända; ja., plötsligt skall ödeläggelse komma över dig, när du minst anar det (v.11).

Träd fram med dina besvärjelser och dina mångahanda trolldomskonster, dem som du har mödat dig med allt ifrån din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du så kan skrämma bort faran (v.12).

Du har arbetat dig trött med dina många rådslag; må himmelstydarna nu träda fram och frälsa dig, stjärnkikarna, som var nymånad kungöra, varifrån ditt öde skall komma över dig (v.13).

Men se, de äro lika strå, som brännes upp i eld, de kunna icke rädda sitt liv undan lågan. Detta är ju ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta framför (v.14).

Ja, så går det för dig med dem, för vilkas skull du mödade dig. Och dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll, och ingen finnes som frälser dig (v.15.).

Här se vi vad som var det gamla Babels grundsynd och grundolycka. Det var trolldom. Här talas om "vishet och kunskap", som "förförde" det till att säga: "Jag och ingen mer" (v.10). Det var trolldomsvishet och trolldomskunskap.

Detta Babel var känt såsom trollkarlarnas stamort på jorden. Efter deras anvisningar och råd grundlades och uppehölls det babyloniska

världsriket (v.12, 13). Och den väldiga framgång och makt, som Gud i sitt råd tillstadde detta rike, tillskrev man sin "vishet och kunskap". Man förtröstade på "myckenheten av sina trolldomskonster" och på sina "många besvärjelser" (v.9). Babels världsvälde vilade på trolldom; trollkarlen var dess falske profet.

Här ha vi alltså ett falskt profetdöme på hednisk grund. Och ett sådant har funnits och finnes bland alla hednafolk vid sidan av ett sant profetdöme. Detta senare utgöres av dem "bland allahanda folk, som frukta Gud och öva rättfärdighet (Apg 10:35), eller av alla de hedningar och judar, som "göra det goda" och över vilka vila "härlighet och ära och frid" (Rom 2:10). *Det* är tubudsdömet eller andelagsdömet på grundvalen av Guds lag, som är skriven i allas hjärtan och som här blivit levandegjord av den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Varje hednafolk har sitt falska profetdöme. Och det gemensamma grunddraget hos alla dessa "dömen" är det, att de grunda sig på trolldom. De äro trolldömen.

I det gamla världsbehärskande Babel var det falska profetdömet ett världsdöme. Där förvillade den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk.

Och i det nya Babel, som är sköko-Rom, är det falska profetdömet ock ett världsdöme. Även där förvillar den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk. Ty så säger ängeln i vår text till det nya Babylon: *"alla folk blevo förvillade genom din trolldom* (Upp 18:23).

Vad menas då med trolldom? Eller: vari består dess väsen? Jo, det består i allmänhet däri, *att människan söker vinna ett visst mål med förbigående av Gud och av de naturlagar han givit för att nå detta mål och alltså med mot-andens och mot-lagarnas tillhjälp.*

Trolldom bedrives både på det lekamliga och på det andliga området. Tag ett exempel från det förra. Det finns vissa av Gud givna naturlagar för att en ko skall lämna mycken och god mjölk. Dessa lagar bringas i verksamhet blott om hon vårdas väl och ställas naturenligt och kraftigt. Men nu har det funnits människor, och finnes måhända ännu, som sökt nå detta mål, icke genom de antydda naturlagarna, utan genom vidskepliga böneformler, besvärjelser och varjehanda hokuspokus. Detta är trolldom.

Gå vi nu till det andliga området, så finna vi där en förfärande trolldom. Och dess väsen är väsentligen detsamma som på det lekamliga området, nämligen kringgåendet av Gud och hans lagar. *Ty allt är lagbundet.* Även i andens värld finnas naturlagar. Och de gripa in på varje punkt och i varje atom i de heligas andar, själar och kroppar. Och alla dessa höga och heliga lagar har Herren sammanfattat i "de tu buden", vilka i honom äro de tu Sionsbuden, som äro "Andens lag" eller evangelium. Men nu lägger skökan den personliga frälsningen *utanför* de tu buden, *utanför Kristi* tubudsande, *utanför* den förbundsmässiga lagläggningen i hjärtat och lagskrivningen i sinnena, vilken lagläggning och lagskrivning äro födelsen från ovan. Så *kringgår* hon "Andens lag", som är lagen både *om* människans frälsning och *med* människans frälsning i sig, och *utanför* vilken ingen frälsning i tid eller evighet finnes. Och denna lag- och budlösa frälsning söker hon vinna – "i Jesu namn". Men hennes "Jesus" är blott en sken-Jesus, ja, endast 5 bokstäver. I hans namn går hennes frälsning och alltså innerst i

vilddjurets och i avgrundstrollets namn och sålunda med tillhjälp av mot-budsanden och mot-budslagen från nedan. Så står skökan där och trollar frälsning utanför frälsningslagen, alldeles som trollkäringen står där i fähuset och trollar mjölk utanför mjölklagen.

Vi ha talat om "skökodömets horn och mun" – de äro skökans trollhorn och trollmun. Vi ha talat om "skökodömets makt och djur tillbedjan" – de äro skökans trollmakt och trolltillbedjan. Vi ha talat om "skökodömets tecken och eld" – de äro skökans trolltecken och trolleld. Och vi ha talat om "skökodömets bild och märke" – de äro skökans trollbild och trollmärke.

"Olydnad är en trolldomssynd", sade profeten Samuel till konung Saul (1 Sam 15:23). Vari bestod då Sauls olydnad? Jo, däri att han icke lydde Gud och gav krigsbytet "till spillo", utan behöll det (v.9). Det var alltså en förstabudsolydnad. Och vad tänkte han att göra med bytet? Han tänkte att "offra det åt Herren (v.15). Alltså behöll han det för ett heligt ändamål. Sålunda gick hans olydnad "i Guds namn" och hade alltså skenet av lydnad. Sådan olydnad och sådana offer åt Herren kallar Samuel för trolldom. Ja, det är just trolldomen på det andliga området. Skökans gudaktighet, böner och gudstjänster äro Sauls-offer. Hon trollar frälsning utanför lydnadslagen, som framför allt är förstabudslagen med det allena frälsande förstabuds-alltet i sig. Förstabudslösheten i "Guds namn", vilket blott är ett hölje av sken över vilddjurets namn, är den andliga trolldomens grundväsen.

Den frälsning, som skökan förkunnar, är trolldom. Alla hennes läror och stadgar äro trolldomskonster och besvärjelser. Skökodogmatik och skökokatekes äro trolldomsvishet och trolldomskunskap.

Alla kristna folk äro förvillade genom trolldomsväsendet från skökо-Rom. Hela kristenheten är, i stort sett, ett troll-döme. Och de troende i alla kyrkor äro till största delen antingen helt och hållet eller delvis förvillade. Ty det allena frälsande förstabudsalltet, som dödar trollpackan och gör bruden, finns icke. Man har antingen såsom Judas stannat *före* pingst hos merguden, eller såsom Efesus sjunkit ned i en sekunda pingst, eller såsom Laodicea helt och hållet fallit ut ur pingst. Så är man *trolldomstroende.* Och av sådana förtrollade troende vimlar det i alla kyrkor. De ha ingen aning om den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten (Kap 9, sid. 94 f.). De vilja icke ens höra talas om den. De äro förhäxade.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Hennes försanthållande frälsningstro är en trolldomstro. Hon lägger frälsningen i påvens namn, "det enda namnet i världen". Det är trolldomsfrälsning i trollnamnet. Med detta trollnamn trollar hon hundratals millioner paddmänniskor – in i himmelen. Jesuiterna äro hennes förnämsta trollkarlar och besvärjare. I de fem bokstävernas Jesus-namn och alltså i Satans och djävulens namn och med hans makt och hjälp ha de bortbesvurit alla Guds väckelser och varningar genom Herrens heliga. Troll-Rom har en förfärande trolldomsapparat i sin "läro- och kyrkobild åt vilddjuret", som är världens yppersta troll-lära och troll-kyrka. Om du går in i en sådan kyrka och har prima förstabudskänsel, då känner du

de vita trolldomsdjävlarna sväva som på tysta, mjuka och ljuva ugglevingar och utandas en hemskt salig och hänförande ande, så att de förvillade, både fromma och ofromma, bada i tårar och häva sig i suckar, pustar och allahanda troll-kramp och tro sig vara i den tredje himmelen, under det att de äro i den första himmelens ljuvliga trollregioner.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden. Hon har fött dem i det äktenskapet med trollgubben, som är kattbjörnen, och alltså i äktenskapet med själva urtrollet, som är Satan. Och hennes svenska dotter är väl bevandrad i trolldomskonsten. Den lutherska förfalskarekyrkan i vårt land är en gammal inbiten trollkäring. Hennes "blotta och bara instrument-tro" är en äkta trolldomstro. Hennes sjusidigt ande- och budlösa "klenod", som allsidigt kringgår den eviga tubuds-lagen för personlig frälsning, är en ypperlig trolldomsklenod. Hon har borttrollat, bortbesvurit Luthers *förstabudsfullbordande* tro och *förstabudsfullbordande* rättfärdiggörelse. Därmed har hon bragt över vårt folk en förfärande olycka. Det är, som var och en ser, ett förtrollat, förblindat och förhäxat folk, som nu med stormsteg rusar mot avgrunden.

Den svenska trollpackan har "i Guds namn" trollat millioner padd-själar – in i himmelen. Jesu juridiska straffsummeblod, som icke finnes till, är hennes förnämsta trollformel, med vilken hon tror sig kunna besvärja synd och död, djävul och helvete. Hennes dop, konfirmation och nattvard äro trollmedel, som hon fått hela det svenska vild-djursfolket till att flitigt begagna sig av. Hennes predikningar äro trolldomspredikningar, som föda trollpaddor med lamm-horn.

Och även småkyrkorna äro trollpackor, så långt de äro skökor. Även här trollar man flitigt och ihärdigt och är väl bevandrad i "svartkonsten". Den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabudsfullkomligheten med "den första kärleken" och "de första gärningarna" är även här en främling och pilgrim, såsom vi ofta sett. Också här föder man troll-paddor med lamm-horn och prisar och försvarar dem såsom duvor.

Ja, de flesta kyrkor och bönhus i vårt land äro icke Smyrna- och Filadelfia-lokaler, utan trolldomslokaler, där tusentals padd-präster och padd-predikanter trolla frälsning *utanför* frälsningslagen, alldeles som trollkäringen i fähuset trollar mjölk *utanför* mjölklagen. Det är en hemsk och förfärande sanning, att varje sön- och helgdag, då det ringer samman, är det mestadels sammanringning till trolldom. Ja, där ligger en fasansfull sanning i den starke ängelns ord: *"alla folk blevo förvillade genom din trolldom".*

Vår text talar även om handel; och det i nära samband med talet om trolldom. Ty så säger ängeln till det nya troll-Babylon: *"Dina köpmän voro furstar på jorden."* (Upp 18:23)

Dessa ord hava sin rotprofetia icke blott i det nyss anförda stället hos Jesaja, där det ju talas om Babels handel (v.15), utan även och alldeles särskilt i hans profetia om Tyrus, där vi ordagrant igenfinna våra textord. Ty där står så:

"Vem har beslutit detta över Tyrus, över henne som utdelade kronor,

henne vars köpmän voro furstar, vars krämare hörde till stormännen på jorden? Herren Sebaot är den som *har beslutit det, för att nedslå all den stolta härligheten och förnedra alla dessa stormän på jorden"* (Jes 23:8, 9).

Tyrus tävlade med Babel om världsherraväldet på handelns område. Dess köpmän voro handelsfurstar, som hade handelsvälde över folken, och som tjusade, förtrollade och behärskade dem genom sina varor och icke minst genom lyxartiklar, prål och fåfänglighet.

Tyrus köpmän voro furstar på jorden, säger Jesaja. Och just dessa ord tager den "starke ängeln" i sin mun och tillämpar dem på det nya sköko-Babel, som alltså *även* är det nya sköko-Tyrus. Därmed har ängeln sagt, att *sköko-Rom är i andlig mening en handelsstad, som har handelsvälde på jorden och som alltså tjusar, förtrollar och behärskar folken med sina varor.*

Vilka äro då de varor, med vilka det romerska sköko-Tyrus handlar? De äro naturligtvis alla dess förstabudslösa läror, stadgar, former och ceremonier, så ock alla "heliga minnen och reliker" såsom träbitar, benknotor och klädespersedlar, vilka saker en skökokatolik dyrkar i *stället för Gud,* som är alldeles okänd för honom. Genom dessa otaliga och glittrande kramvaror tjusar och behärskar det romerska troll-Tyrus alla kristna vilddjursfolk.

Den romerska skökan driver alltså en väldig handel med trolleri-varor. Och hon har priskuranter med förteckning och beskrivning på dem. De äro skökodogmatiken och skökokatekesen och många andra svartkonstböcker.

Och vad är priset på varje vara? Jo, läs i priskuranten, så får du se. Priset är detta: **"Håll för sant** *vad jag säger och lärer om varje vara!"* Alltså: absolut underkastelse under hela förteckningen och under varje lära om varje artikel! Var viljelös slav under handelsfursten; kryp i stoftet och kyss påvens fot; varom icke, så hör du ej till den *allena* saliggörande kyrkan!

Vad kosta då påvens trolleri-varor? Jo, det dyraste jag äger: *min frihet till omedelbart tillträde till Gud, mitt fritt tänkande, självständiga och självansvariga själv inför Gud.* Detta själv måste jag kasta bort, ja, kasta det för påvens fötter. Det är summan, alltså ett oändligt pris för skökans trolleri-frälsning.

Detta pris framhålles kraftigt i rotprofetian. *"Jag och ingen mer"*, sade det gamla Babel. De orden upprepar Jesaja två gånger (v.8, 10). Dem skola vi alltså noga bemärka.

"Jag och ingen mer", sade det gamla Babel till alla jordens folk. Det krävde absolut underkastelse och lydnad, annars döden. Fall till min fot! Det var priset för räddning.

Och just dessa ord: *"Jag och ingen mer"* ha fått en fasansfull tillämpning i det nya sköko-Babel. Då Gregorius VII skrev i sitt 55:e brev: *"Påvens namn allena skall nämnas i kyrkorna; det är det enda namnet i världen"* (Kap 10, sid. 30), då skrev han, utan att veta det, just det gamla Babels ord: *"Jag och ingen mer."* De orden stå än i dag på påvens panna. De stå ock på alla skökokatolikers pannor. En fräck, stolt och obruten Babels-ande stinker av dem mitt under allt lamm-sken. Med djupt förakt se de ned på allt, som icke är deras kyrka. Hon är "den enda allena saliggörande". "Jag och ingen mer!"

Och just denna påviske Babels-ande med det starka skenet av Kristi ande är den största fara för Herrens heliga i den romerska kyrkan. *En verkligt prima, en smyrnensisk och filadelfisk, en tyatirisk och sardesisk förstabudsfullkomlighet*[*]*, som står* ***omedelbart*** *inför Gud i Kristi förstabudsande, har svårare att finnas till i påvekyrkan än i de protestantiska kyrkorna.* Ty för att vara "äkta katolik" skall man gå till Gud *genom påven* och hålla för sant det han lärer och anse hans kyrka för den allena saliggörande och alltså anse Luther och Calvin och alla andra protestanter för ohjälpligt förlorade och evigt fördömda. Detta är partisinne så det förslår. Och partisinne är köttsligt sinne (1 Kor 3:3, 4; Gal 5:19–21). Och av detta sinne äro de heliga i påvekyrkan mer eller mindre besmittade. De stå oftast på sekunda ståndpunkt. I deras hjärtan vill det gärna krypa padda, då de ju måste krypa inför påvens fötter. De kunna utveckla en väldig andrabudsenergi, såsom vi ju se på många av deras präster, sjuksköterskor, munkar och andra. Men det är i regel sekunda vara. Ty det är icke den rena, omedelbara och fyrsidiga **all**-kärleken till Gud *allena*, som driver dem, utan kärleken till påve och kyrka. Det är synd om dessa präktiga människor , i vilka det finns så mycket mänskligt, men så litet gudomligt. Där ligger ofta någonting ofritt, oevangeliskt, krystat och forcerat hos dem, och mången gång någonting lågsinnat, trångbröstat och inskränkt, då de ju måste inskränka de heligas antal till blott dem själva och icke kunna se några bröder och systrar i andra kyrkor. I sjundebergskyrkan, som står över både påvekyrkan och allt mångkyrkeri, äro de icke riktigt hemma, då de ju ha sin hemkyrka på de 7 bergen i Rom. (Kap 2, sid. 16 f.) – Akten eder, I Herrens heliga, för den romerske medlaren och tacken Gud för den *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som han gav genom Luther. Den för direkt upp på berget genom den ende medlaren, Jesus Kristus, högt uppöver den kvava och besmitteliga romareluften och all annan trollkyrkoluft.

"All annan trollkyrkoluft", sade vi. Ty märken noga, huru det babyloniska ordet: "Jag och ingen mer", går igen i alla andra skökokyrkor, både stora och små. Och här ha protestanterna ofta varit orättvisa mot katolikerna, då de tolkat profetiorna om troll- och köpmanna-Babel såsom gällande blott påvekyrkan. Detta är ett vederstyggligt partisinne, som icke står långt efter det romerska. Och av detta köttsliga sinne är skökoprotestantismen än i dag genomfrätt.

Nej, den babyloniske anden: "Jag och ingen mer", är *ormen*, som slingrat sig in i alla dessa kyrkor och gjort dem mer eller mindre till babyloniska skökodöttrar, vilka sakna den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Varje sådan Babels-dotter vill gärna vara "den allena saliggörande kyrkan". Visserligen skriver och talar man mycket vackert om endräkt och allians, men dagen därpå spänner man klorna i varandra. Tungan säger: "Låtom oss vara ett"; men hjärtat säger: "Jag och ingen mer." Denne Babels-ande såge helst, om han kunde utrota alla de andra. Och av den anden är flertalet av de troende i de protestantiska kyrkorna mer eller mindre besmittat. Han håller dem nedanom det prima förstabudsplanet. Där kryper padda även i dem, då de ju krypa vid den egna paddkyrkopåvens fötter. Så t.ex. har flertalet

[*] Se nionde kap. av Andens Lag.

lutheraner den förfalskade Luther till påve. Hans fötter kyssa de hjärtligt och ivrigt. – Usch, usch! Här är trollkyrkoluft överallt även i protestantismen. Den har alldeles intet skäl att peka blott på Rom. Nej, peka på dig själv, du protestantiska troll-padda!

Den handelsidkande skökan har otaliga köpmän. De äro påvar, kardinaler, ärkebiskopar, biskopar och andra sådana "stormän". Dessa "köpmän äro furstar på jorden". De äro väldiga grosshandlare. Och under dem stå otaliga småhandlare i stad och på land. De äro präster och lekmän.

Och det svenska sköko-Tyrus har alltid haft gott om både grosshandlare och småhandlare. Flertalet av dess biskopar har varit väldiga köpmannafurstar, och icke så få äro det ännu. Deras visitationer äro handelsvisitationer. De undersöka, om det sjusidigt budlösa klenod-kramet hålles vid makt och köpes flitigt och allmänt i församlingarna. I sina visitationstal nämna de intet om den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Men i stället framtaga och utbreda de sina tjusande trolleri-varor och prisa och rekommendera dem till inköp vid vite av salighetens förlust.

Och en särdeles god marknad ha dessa handelsfurstar haft i vårt land. Men nu börjar det gå dem, såsom det heter i rotprofetian: *"Dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll, och ingen finnes, som frälser dig"* (v.15). Kundernas skaror minskas alltmer. Klen efterfrågan. Den förr så lysande affären går dåligt. Köparna draga bort, var och en åt sitt håll. Och till slut finns ingen, som vill frälsa varken grosshandlare eller småhandlare. Också börjar det enligt rotprofetian att osa hett. Men *"det är ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta framför"* (v.14). Nej, det är brasan, som börjar tändas åt skökan vid tröskeln till det 7:e världsriket.

Men icke blott statsskökan utan även friskökorna hava både grosshandlare och småhandlare; ja, de hava även stora skaror av kringresande provryttare, som genomfara hela landet och utbjuda sina förstabudshalva eller förstabudslösa trolleri-artiklar. Och även friskökorna ha på flera ställen en känning av, att affären börjar gå klent och att här börjar osa hett.

Ja, "de båda olyckorna", som nämnas i rotprofetian, nämligen "barnlöshet och änkestånd" (v.9), börja rycka skökan inpå livet i alla kyrkor. Kattbjörnen har blivit rasande på det gamla trolleriet; han vill nu, att det skall trollas modernt, nämligen på sjunderiksvis, såsom vi snart få se. Han skäms för den gamla trollpackan och börjar yrka på upplösning av äktenskapet med henne. Och det är hemskt att se, huru hon "i Guds namn", klänger sig fast vid honom. Se t.ex. på vår statssköka, huru ivrigt hon åtrår honom och lindar sig omkring honom, fastän han spottar och sparkar och vill bli av med henne. Vadan detta hennes förtvivlade fasthållande vid kattbjörnen? Jo, hon fruktar ingenting så mycket som "barnlöshet och änkestånd". Får hon icke avla djävulsbarn, d.ä. lamm-paddor, med honom, då är det naturligtvis slut med henne. Hon är världsanden under sken av Kristi ande och kan alltså icke leva utan kattbjörnen, som är världsanden. De tu äro ett. Och se, huru förtvivlat hon nu arbetar med sina "många rådslag" i riksdag, kyrkomöte och på otaliga möten. Hon lappar här och hon lappar där, och alltjämt brister det på nytt. Ja, hon, "arbetar sig trött med sina många

rådslag!", säger rotprofetian (v.13). Ingenting hjälper, ty hennes rådslag äro icke **sinnesändring**, utan **besvärjelser** (v.12). Det är trolldomsråd och trolldomsarbete. Och därför rycka "de två olyckorna" henne allt närmare och icke blott henne, utan skökan i alla kyrkor. Hennes slut blir barnlösheten och änkeståndet i konungaelden. Och då sjunger himmelen sitt stora doms-halleluja (Upp 19:1–4), det största sedan världens begynnelse; ty då är det slut med *henne,* som genom sin trolldom förvillade alla folk.

"Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla. som *blivit dräpta på jorden, är funnet i dig."* (Upp 18:24)

Vi ha talat om skökodömets trolldom och gå nu att tala om dess skuld. Den är fasansfull, såsom vi se av de anförda textorden. Icke blott profeters och heligas blod, icke blott alla martyrers blod, utan *allt* blod, som utgjutits på jorden, är funnet i troll-Rom.

Men hur är det möjligt? Har verkligen *skökan* utgjutit allt blod på jorden? Ja, *så* står där, och *så* är det. Men – fråga vi än en gång – hur är detta möjligt? Jo, det ha vi antytt förut (Kap 4, sid. 13 f.; Kap 7, sid. 4). Synden är inför Gud ett organiskt helt fram genom alla tider och genom alla folk. Ty synden är *vilddjuret.* Allt ont på jorden är till sitt livsväsen en ande, nämligen synd-, skuld- och dödsanden. Och just denne ande är vilddjuret (Kap 4, sid. 10 f.).

Vilddjuret framträder i gestalten av 7 världsriken (Kap 2, sid. 5 f.). Och det står under en organisk utveckling, under ett Guds: "Rulla!" (Kap 1, sid. 28 f.). I det första världsriket är kattbjörnen blott en unge, i det 2:a har han ökat, i det 3:e ännu mer, i det 4:e är han ganska stor, i det 5:e är han "förskräckligt" stor och stark, i det 6:e blir han sjuk, "sårad till döds", men han kryar till sig, och i det 7:e är han det fullväxta och "uppståndna vilddjuret".

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första världsriket? Det var vilddjuret eller vilddjursmänskligheten *såsom unge.* Vem begick alla synder på jorden under de följande världsrikena intill det 7:e ? Det var samma vilddjur, men *såsom stående i uppväxt.* Och vem begår alla synder på jorden under det 7:e världsriket? Det gör samma vilddjur, men *såsom fullväxt.*

Huru många synder har då den fullväxta vilddjursmänskligheten begått, då hon står mogen för sin dom på "den allsmäktige Gudens stora dag"? *Alla synder från världens begynnelse.* Ty hon har begått dem under hela sin uppväxt allt ifrån sin barndom, likasom den enskilda vilddjursmänniskan begått alla sina synder från det hon var barn. Denna människa blir icke kvitt sin barndoms och ungdoms synder, huru gammal hon än blir. Hon *bär* dem alla i sin synd-, skuld- och dödsande. Hon *är, är* dem alla i gestalten av det fullväxta djuret, den fullväxta vilddjursmänniskan (Kap 4, sid. 58 f.). Så ock vilddjursmänskligheten, då hon står mogen för sin dom. Hon *bär* alla synder i sin ande allt ifrån sin barndom, hon *är* alla synder, som blivit begångna på jorden, hon *är* dem i gestalten av det fullväxta sjunderiksdjuret. Huru mycket blod har då detta vilddjur utgjutit? *Allt blod på jorden från världens begynnelse.*

Men nu uppträder vilddjuret i två gestalter: kattbjörnen och skökan. Och de äro i grunden en och samme ande. Skillnaden är blott den, att kattbjörnen framträder i skökan *såsom förklädd.* I henne kommer han – "i Guds namn". I henne har han alltså bestigit ett högre plan och är mera syndig och farlig än *utan* henne.

Och nu har han i stort sett och ända från världens begynnelse alltid framträtt i någon skökogestalt. Redan vilddjuret Kain uppträdde såsom skökan Kain, då han offrade åt Gud. Han stod där såsom det i gudelighet förklädda vilddjuret eller såsom den gudeliga troll-paddan. Hans offer var trolleri, trollkonst och besvärjelse, ty det var ett offer utanför *rättfärdighetens* frälsningslag, som är tubudslagen.

Vem var det då, som dräpte Abel? Det var vilddjurs- och skökoKain. I denne Kain ha vi alltså både kattbjörnsungen och skökoungen såsom en och samma unge. Och just ur denne Kains-unge har vilddjuret och skökan växt upp. Allt vilddjurs- och skökoväsen på jorden, den dag som i dag är, är ingenting annat än den uppväxte vilddjurs- och skökoKain. All trolldom har här sin begynnelse. Skökans frälsning och gudelighet äro Kains-offer. Därför är hon alltid färdig att slå ihjäl varje "Abel" på jorden. Ja, hon har slagit ihjäl varje sådan i sitt hatfulla hjärta.

Kattbjörnen framträder i skökogestalt, sade vi. Så klok är han. Ty hos varje människa och hos varje folk ligger ett outplånligt gudsbehov. Därför har varje folk gjort sig en religion. Och så ha vi fått de många hedniska religionerna. – Detta djupa behov av Gud och religion hava till och med hedniska kejsare, konungar och statsmän insett och tagit *noggrann* hänsyn till. Ja, de hava sagt, att det är lättare att bygga en stad i luften än bygga en stat *utan* religion. Detta har också kattbjörnen, som i grunden är Satan, insett. Och därför tager han alltid hand om gudsbehovet och religionen och snedvrider dem till det falska profetdöme, som genomlöper alla folk. Han gör gudsbehovet och religionen förstabudslösa och alltså till trolleri. Så uppträder han i gestalten av skökan eller trollpackan bland alla folk. Låtom oss göra några antydningar därom.

Under det första världsriket regerade den egyptiske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den egyptiska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den egyptiska solkvinnan, som bestod av de "hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de egyptiska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den egyptiske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den egyptiska skökan.

Under det 2:a världsriket regerade den babyloniske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den babyloniska skökan eller trollpackan, som beskrives i rotprofetian. Vid hennes sida fanns den babyloniska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Det grundlades och uppehölls genom hennes trolldomsvishet och trolldomskunskap, såsom vi sett. Denna prägel var alltså trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de babyloniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den babyloniske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den babyloniska skökan.

Under det 3:e världsriket regerade den mediska kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den mediska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den mediska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten " i Guds namn", som här var de mediska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den mediska kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den mediska skökan.

Under det 4:e världsriket regerade den macedoniske kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den macedoniska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den macedoniska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten " i Guds namn", som här var de macedoniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den macedoniske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den macedoniska skökan.

Under det 5:e världsriket regerade den romerske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den gammal-romerska (den hedniska) skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den romerska solkvinnan, som bestod dels av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda", dels av de kristna, vilka gjorde "de första gärningarna" och alltså stodo på förstabuds-fullkomlighetens höga plan, det smyrnensiska och filadelfiska planet. Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de romerska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den romerske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den romerska skökan.

Under det 6:e världsriket regerar den "kristne" kattbjörnen på jorden. Det "kristna" Europa är världsbehärskande. Han framträder alltså i gestalten av den kristna skökan eller trollpackan. Vid hennes sida finns solkvinnan, som består dels av den för-pingstliga rotkvinnan, dels av pingstsolkvinnan, som utgöres av alla "Smyrnenser" och "Filadelfier", av alla prima "Tyatirer" och "Sardeser", med ett ord: av alla tubudsfullkomliga i alla kyrkor. Ty med mindre än denna "ostrafflighet" åtnöjer sig Herren aldrig, såsom vi ju tydligen sett av hans mönstring i de sju breven (se vårt 9:e kap.). – Men den kristna skökan sätter huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel är trolldom eller förstabudslösheten "i Guds och Kristi namn". All synd på jorden i detta kristna världsrike begås av den kristne kattbjörnen som just är den kristna skökan.

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första riket? Det var skökodjuret såsom unge. Vem begick alla synder på jorden under det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e riket? Skökodjuret såsom statt i tillväxt. Vem begår alla synder på jorden under det 6:e eller kristna riket? Skökodjuret såsom fullväxt.

Huru många synder har då skökan begått, då hon står mogen för sin dom? *Alla synder på jorden från världens begynnelse.* Redan i Adam och Eva avlades trollpackan, då de sökte trolla sig till sällhet och likhet med Gud utanför hans första bud, som stod skrivet i deras hjärtan.

Denna trolldom föddes hos sköko-Kain. Och trolldom sätter grundprägeln på hela mänskligheten. Det snedvridna gudsbehovet är trollpackan, som ligger i blodet hos varje barn, som födes på vår jord. Att i alla gudars namn och i Guds och Kristi namn trolla sig ifrån Guds bud, det är själva grunddriften, grundsysslan och grundyrket hos alla Adams barn. Och därför kom Kristus i världen blott för detta ena och enda: att i hjärta och liv och ända in i blodet inlägga "Andens lag", vars grundväsen är det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Men den kristna skökan grep tag och lade den personliga frälsningen utanför "Andens lag", och så kvarhåller hon "alla folk" i trolleriet.

Hur många synder har skökan begått, då hon står mogen för sin dom? Alla synder på jorden från världens begynnelse, såsom vi sett. Huru mycket blod har hon då utgjutit? *Allt blod, som utgjutits på jorden från världens begynnelse.* Just denna fasansfulla sanning uttrycker vår text i dessa hemska ord: *"Profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig".*

Denna djupa och solidariska blodskuld påvisade Herren för judarna: *"Över eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill Sakarias, Bardkias sons, blod, hans, som I dräpten mellan templet och altaret"* (Matt 23:35).

Sakarias, som I dräpten, säger han. Men Sakarias dräptes flera hundra år innan de judar voro födda, som han här talar till. Dock voro *de* hans dråpare. De hade ock dräpt Abel. Och även hans blod skulle komma över dem. Naturligtvis; ty de ägde samme skökoande, som bodde i Kain, då han dräpte Abel. Och de ägde denne ande med långt större ansvar än han; ty de hade tillgång till långt större sanning än han. "Skökan Kain" stod på Kristi tid i sin dittills högsta utveckling.

Och härav följer, att även den kristna skökan har dräpt Abel och alla profeter och heliga, som blivit dräpta på jorden, och att allt detta blod skall komma över henne. Ja, härav följer ock, att hon utgjutit allt blod på jorden, ty hennes ande, som innerst är kattbjörnens ande, har satt sin sköko- och trollprägel på alla folk. Hade icke skökan trängt sig in i världen genom Adams och Evas trolldom, då hade ingen blodsdroppe blivit utgjuten på vår jord. Därför låter vår text just skökan bära skulden till allt ont på jorden: *"alla folk blevo förvillade genom din trolldom, och allt blod, som är utgjutet på jorden, är funnet i dig".* Detta är en sida i världssynden, som Herrens heliga skola noga beakta. Ty just denna sida, som är sköko- eller trolldomssynden och som är grundsynden i all synd, har naturligtvis blivit så innerligt väl gömd och glömd, översmetad och förtegad i sköko- eller trolldömet.

"Alla folk blevo förvillade genom din trolldom." Alltså, när skökan står mogen för sin dom, då har hon förtrollat och fördärvat alla folk från världens begynnelse. Ty hon har alltifrån sin barndom eller alltifrån sköko-kattbjörnens valp-år funnits till hos dem alla i någon gestalt. Och hon finns till bland alla nu levande hednafolk. Samme skökoande, som har sitt stamhåll i troll-Rom, rör sig därute i hednavärlden, fast på lägre utvecklingsgrader, och förtrollar och fördärvar t.ex. Kina, Japan, Indien och alla muhammedaner och även de lågt stående folk, vilka leva som vildar i skogarna och tillbedja träbitar och stenar såsom sina gudar. All denna trolldomssynd löper upp i troll-Rom såsom i sin högsta spets och skall, enligt den av Herren påvisade arvslagen för det onda, komma över

detta Rom, ty dess ande är i grunden samme ande, i vilken all denna trolldomssynd begås.

Och i samma mån som den kristna missionen fortgår i hednavärlden under skökodömets tidsskede, i samma mån sprides den kristna trolldomssynden bland hedningarna. Ty i stort sett utgår denna mission från trollkyrkor, t.ex. troll-Rom och många av dess trolldöttrar, vilka alla lägga den personliga frälsningen utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, där den i tid och evighet aldrig ligger. Större delen av de kristna missionärerna äro – i all sin välmening – dock trollmän och trollkvinnor, som lära hedningarna att trolla frälsning utanför det eviga förstabudsevangeliet. Men det finns också solkvinno-missionärer, både män och kvinnor, vilka predika tubuds-Jesus eller "Andens lag", som är det enda i himmel och på jord, som gör fri från troll-lagen: "syndens och dödens lag". *Dessa grundlägga tubudsdömet i hednavärlden och insamla förstlingarna bland alla dess folk.*

Och så kommer den kristna skökan att sätta huvudprägeln på alla hednafolk, likasom hon satt sin prägel på alla folk i kristenheten. Därmed har hon i fullaste mening förtrollat och fördärvat *"alla folk"*. Därmed har hon fyllt sitt syndamått och är mogen för sin dom. Och den övergår henne i konungaelden och i dödsrikets eldsregioner och i evigheternas eld.

2

Paddömets trolldom och skuld

Vår text gäller det blodiga troll-Rom och därmed hela skökodömet, som är ett trolldöme. Men alla texter, som handla om skökodömet, hava i det grundväsentliga sin tilllämpning även på paddömet. Ty båda hava samma grundväsen, som är vilddjuret, samma grundnamn, som är vilddjurets namn på panna och hand. Det är blott skenet och utvecklingsgraden, som skilja. –

Skökodömets synd är trolldom; paddömets synd är ock trolldom. Skökoprofeten trollar människorna in i himmelen med förbigående av himmelens evigt orubbliga naturlag, som är Sions tubudslag. Och paddprofeten trollar människorna in i *sin* himmel, som är "himlen på jorden", med förbigående av *samma* naturlag, vilken är det enda, som kan införa himlen på jorden. Bådas grundsyn är *den*, att de förlägga människans himmel *utanför* grundbudet, *utanför* det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Och denna grundsynd är trolldomens grundväsen. Och så är även padddömet ett trolldöme.

Paddprofeten tager hand om skökans trolldom och fortsätter den. Han blott förändrar skenet. Ty han trollar icke "i Guds namn", utan i människans namn, vilket är det enda gudanamn, som finns i paddömet. Han framtrollar "paradiset på jorden", med den förstabudslösa och uppenbart antikristiska människans hjälp, och därmed innerst med det uppståndna vilddjurets hjälp. Och det blir förvisso ett paradis av glänsande kultur och hög utveckling, men ett paradis – *utan* sol, där varje blomma och blad snart vissna och dö.

Skökodömet är ett handelsdöme; så ock paddömet. Det förra handlar med förstabudslös kristendom, som är trollkristendomen; det senare

handlar med förstabudslös vetenskap, som är trollvetenskapen.

Skökodömet har priskuranter, som äro trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker. Paddömet har ock priskuranter, som äro den förstabudslösa vetenskapens trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker.

Skökodömet har grosshandlare och småhandlare; så ock paddömet. Även det senares grossörer äro "furstar och stormän på jorden". De äro padd-snillen, padd-professorer, padd-skalder, padd- konstnärer o.s.v. De äro mästare i trolldomsvishet och trolldomskunskap. Och de försäkra och bedyra, att de skola bortbesvärja allt ont på vår jord genom förstabudslös vetenskap och kultur. Och de ha redan frambragt ett väldigt förlag av *allena* saliggörande läror, hela skeppslaster av tjusande och förtrollande kramvaror.

Under dessa handelsfurstar står en väldig skara av småhandlare i stad och på land. De äro padd-rektorer, padd-lektorer, padd-adjunkter, padd-kandidater, padd-skollärare, padd-redaktörer och padd-skribenter i padd-pressen o.s.v. De mottaga och sprida de glittrande trolldomsvarorna och förhäxa både barn, ungdom och äldre.

Och det finns även en stor mängd provryttare. De äro alla dessa padd-föreläsare, som fara omkring och förevisa, beskriva och beprisa de vetenskapliga upptäckternas padd-härligheter, som ofelbart skola göra människan till den sanna människan och göra hela världen till hennes himmelrike. Hela vårt land är snart översvämmat av köpmän från det uppenbart antikristiska padd-Tyrus. Och de draga kunderna från skökan. Folkmassorna rusa till de nya marknaderna. Förtrollade av skökan i århundraden, förtrollas de nu lätt av paddprofeten. Den senares trolldom och handelsaffärer äro blott den utdragna linjen av den förras gudeliga padderi och vedervärdiga trolleri.

Alla dessa trollkarlar och trollkvinnor, från och med den högste padd-grossören ned till den lägste padd-kladden, stå där och trolla lycka och sällhet på jorden, utanför lycko- och sällhetslagen, som är "Andens lag", alldeles som trollkäringen i fähuset står där och trollar mjölk utanför mjölklagen.

Skökans pris på sina trolldomsvaror är detta: "Jag och ingen mer"; alltså absolut underkastelse under priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Samma pris har paddprofeten på sina trolldomsvaror. "Jag och ingen mer", säger det enväldiga ett-hornet. Alltså: absolut underkastelse under den moderna priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Kyss den förstabudslösa vetenskapspåvens fot; varom icke, så är paddömets paradis stängt, och du blir betitlad och behandlad såsom dumhuvud och kulturfiende och överlämnad åt fodralpaddors och råpaddors förödelse.

Priset på den nya trollvaran är alltså lika med priset på den gamla, nämligen det dyraste du äger: *ditt självständiga och självansvariga själv av, genom och till Gud allena.* Alltså en oändlig summa. Och den summan gives nu lätt av hundratusentals människor **i** vårt land. Ty skökan har förut tillhandlat sig deras själv. Därmed är det väl förberett till att läggas vid padd-påvens fötter. – Det är smått om verkliga själv i vårt land. Även bland de troende i alla kyrkor finns det få sådana. De flesta äro för-pingstliga parasitsjälv på någon storkyrkopåves eller småkyrkopåves trollerisjälv. Och därför bliva de med tiden ett lätt byte

för paddprofeten. Stora hopar löpa redan nu över till de nya handelsmännen.

»Jag och ingen mer», säger Gud (Jes 45:22). – Men: *"Jag och ingen mer",* säger trollgubben i Rom. Så säga ock hundratals skökotroll eller trollkyrkor. Detta är den smygande **"självförgudningen"** i Guds namn". – Men: *"Jag och ingen mer",* säger ett-hornet med människoögon. Här är människan den ende Gud, som finns. Här träder alltså självförgudningen öppet i dagen och springer upp i sin högsta spets. Men det är ju blott "den utdragna linjen". Linjen är den mångtusenåriga förstabudslösheten eller trolleriet. Hon började i paradiset, då Adam och Eva sökte trolla sig till *likhet med Gud* utanför det första budet; och hon löper genom de fem världsrikenas trolldomen, löper in i det 6:e världsrikets kristna trolldöme, löper upp i troll-Rom, som är självförgudningens kristna central på jorden; löper upp i det 7:e världsrikets trolldöme, som är paddömet, löper ända upp i himmelshöjd, då den gudavordna människan *"sätter sig t Guds tempel och föregiver sig vara Gud"* och tager sig för att utrota Gud, hans Son och hans heliga från jorden. – *Med en så skarp följdriktighet och med en så världsbehärskande andekraft från nedan och med en så fasansfull innebörd går förstabudslöshetens och självförgudningens trolldomssynd genom världen.* Det är därför, som vi på varje blad i "Andens Lag" visa på det första budet, det eviga förstabuds-evangeliet från himmelens mitt, utan vilket hela vårt liv och all vår tid och all vår evighet äro ohjälpligt förlorade.

»Jag är Gud och ingen mer», säger Herren Sebaot. Där ha vi räddningen från självförgudningens förfärande synd, som är höjdpunkten av förstabudsotukt, själva spetsen i trolleriet. Och I kännen, I Herrens heliga, huru innerligt angelägen Anden är om att rädda eder från den synden. Han varnar ju eder så inträngande och skarpt, då I aldrig så litet hängiven eder åt självbespegling och självbehag, åt det lömskt ljuvliga själväteriet och självsugeriet, åt den berusande och förtrollande sysselsättningen med sig själv, åt det klibbiga och dödligt befläckande kretsandet *kring* och blänkandet *med* det egna jaget. Ja, han varnar både så milt och så skarpt. Naturligtvis; ty detta är den smygande självförgudningens eller det sataniska högmodets otuktssynd. Det var genom den som Satan föll. Och därför är han så angelägen att få in den synden i världen. Och därför lirkar han in den så smygande i skökodömet. I paddömet vinner han sitt mål. Där är självförgudningens otukt den allmänna och uppenbara världssynden. Därför kommer under detta tidsskede även sjättebudsotukten att antaga de mest onaturliga och vidriga gestalter, såsom ju redan nu mycket allmänt förspörjes. Naturligtvis; ty självförgudningens högmodshöjd *måste* slå över i det djupaste och vidrigaste paddträsk. – Alltså: akten eder för självförgudningens boleri. Ty hela luften blir alltmer mättad av otuktsande. Det horiska skökosläktet övergår i det horiska paddsläktet. Otuktsdjävulen rycker in på jorden med hela härar av otuktsandar. Hela världen blir en stinkande håla av både första- och sjättebuds-otukt. Enda räddningen ligger i dessa ord: **»Jag är Gud och ingen mer»**. Den Guden vinnes blott genom steget-ut-tron, nämligen genom skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande tro i en förstabudsfullbordande rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska*

förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Blott denna tro gör den rena pingstbruden med den fyrsidiga *all*-kärleken till Gud; blott denna tro för upp på berget i safirens höga och rena luft, för in i bergskyrkan bland myriader änglar och mångtusen heliga, som kämpat sig igenom alla trolldömen och bevarat sina kläder obesmittade.

I högättade förstlingar på det höga berget, säljen aldrig edert dyrbara själv varken åt de gamla eller de nya köpmännen, icke ens till trollerikarlar med guldkors och med bröstet glimmande av kraschaner och ordnar, som mestadels givas som belöning för utmärkt trolldom. Slika trollerigubbar blir det gott om, ifall den moderna skökan lyckas tillsätta alla biskopar i vårt land. Och då blir det en svår tid för eder. Redan nu börja trolldoms-modernisterna att se sig om efter lagar, med vilka de kunde utrota alla troende, som icke falla den moderna statsskökan till fota. Och läggen märke till, att dessa modernister med "vetenskapliga" lammhorn ganska kraftigt understödjas av paddprofeten i paddtidningar och paddböcker och på paddmöten. Naturligtvis; de äro hans ovärderliga förelöpare och vägrödjare såsom "kristligt" trollande "vetenskapsmän", vilka icke äro mer vetenskapliga än trollkäringen i fähuset.

Ja, akten eder för den allmänna förstabudslösheten, både skökodömets och det inbrytande paddömets trolleri. Hela vårt land är kringspunnet av trolldomsnätet och uppfyllt av trolldomshandel, så att hela folklivet, i stort sett, är en trolleri-svindel. Därav alla dessa svindelaffärer i handel och vandel i alla samhällsklasser, särskilt i de s.k. högre, all denna oärlighet och opålitlighet på alla områden. Allt är förstabudslöst och därmed andrabudslöst. Allt är ett gungfly, som håller på att övergå i sjunderiksträsket. Allt är förtrollat. Hela luften är mättad av trolldomsande och av trolldomsandar från makterna i vädret. *Vårt folk och särskilt vår huvudstad dansar häxdansen med djävulen vid avgrundens rand.*

Vi ha talat om paddömets synd, som är trolldom. Nu ett ord om dess skuld. – När "skökan uppbrännes" då försvinner skökodömet; men dess folkfördärv är kvar. Ty skökans mångtusenåriga livsgärning var denna: "alla folk blevo förvillade genom din trolldom". Denna folkförvillelse står kvar såsom den förfärande insats hon gjort i världsutvecklingen. Och denna världsförvillelse övergår organiskt i padddömets världsförvillelse. Ty paddömets synd är väsentligen "den utdragna linjen" av skökodömets synd, såsom vi sett. Och alltså är även dess skuld den utdragna linjen eller den organiska fortsättningen av skökodömets *skuld.*

De 7 världsrikena äro 7 trolldömen. Och när det 7:e genom sin vetenskapliga trolldom förvillat alla folk, då är dess synd- och skuldmått fullt. Då är troll-Kain-valpen fullväxt i gestalten av det 7:s vilddjuret, som är det 7:e rikets vilddjursmänsklighet. Då bär denna mänsklighet i sig alla synder och därmed alla skulder på jorden från världens begynnelse. De äro, enligt det ondas arvslag, organiskt magasinerade i dess ande, som är den högsta utvecklingen av just den ande, i vilken all synd på jorden blivit begången. Detta är paddömets

fasansfulla skuld.

Till denna skuld hör blodskulden, som är en fortsättning av skökans blodskuld. "Profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig." De orden gälla i högsta mening det 7:e blodsdömet, som är paddömet. Då det slutat "förödelsen av den Högstes heliga" på Harmageddon eller då den siste "Abels" blod utgjutits på jorden, då är blodsmåttet fullt. Och då är *allt* blod, som utgjutits på jorden, organiskt magasinerat i sjunderiks-Kains ande. Och då står denna blodiga mänsklighet mogen för sin dom i *"Guds, den allsmäktiges, stränga vredes vinpress",* som trampas av konungars Konung, vars mantel är doppad i blod, och vars namn är just **»Guds ord»,** *som han sammanfattat i tubudsordet, vilket alla 7 blodsdömena trollat sig ifrån.*

VI

Det falska profetdömets laglöshet och paddblåsning

Vi taga två synpunkter: skökodömets laglöshet och paddblåsning; samt paddömets laglöshet och paddblåsning. Alltså:

1

Skökodömets laglöshet och paddblåsning

Låten *ingen bedraga eder* på *vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "laglöshetens människa", fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud . . . Och nu veten I vad det är som håller honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan träda fram. Redan äro ju laglöshetens hemliga krafter i verksamhet; allenast måste den som ännu håller tillbaka skaffas ur vägen. Sedan skall "den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns ande och tillintetgöra honom genom sin tillkommelses uppenbarelse.* (Ur bitext 2, (2 Tess 2:3-8))

"Redan äro laglöshetens hemliga krafter i verksamhet." I grundtexten står ordagrant så: *"Redan är laglöshetens hemlighet verksam."*

A

Skökodömets laglöshet

Vad är då laglösheten? Den är lösgjordheten från Guds lag, som är skriven i alla människors hjärtan och skriven i de 10 Sinai-buden och skriven i de 10 Sions-buden, som äro "Andens lag" eller evangelium (Kap 5, sid. 10 f.). Denna lösgjordhet kallar Paulus för "avfallet", som alltså är avfallet från Guds lag i alla de tre gestalter, i vilka den framträtt. Och nu är Kristus innerst både samvetslagen, Sinai-lagen och Sions-lagen. Allt vad gudslag heter är Kristus såsom den världsomfamnande och världsruvande, födande och helgande Lag-anden med slaktmärket. Och alltså är laglösheten innerst ett avfall från Kristus, som är Guds lag.

Vad är då laglöshetens livsväsen? Jo, det är en *lag,* nämligen mot-lagen till Guds lag, vilken mot-lag är ett mot-liv eller ett mot-väsen till

både samvetslagen, Sinai-lagen, och Sions-lagen, ett mot-liv, som uppkommer genom mot-avlelsen och mot-födelsen från nedan.

Laglösheten får icke fattas såsom någonting blott negativt eller såsom blott en lösgjordhet från Guds lag, utan såsom ett positivt mot-lagsliv, som går till anfall mot Guds lag och vill utrota den från jorden. Att laglösheten skall fattas *så*, det se vi ju tydligt därav, att Paulus låter densamma till sist framträda såsom "Laglöshetens människa", det är, en sådan person i vilken laglösheten blivit människa eller den fulländade mot-människan till gudsmänniskan. Denna människa är mot-Kristus eller Antikrist. Och alltså är laglöshetens innersta väsen på varje punkt av sin utveckling – Antikrist; alldeles som Guds lags innersta väsen på varje punkt av sin utveckling är – Kristus. Ett så positivt och förfärande mot-väsen bär laglösheten i sig.

"Redan är laglöshetens hemlighet verksam", säger Paulus. Alltså har laglösheten en hemlighet. Ja, den *är* en hemlighet, ett mysterium.* Naturligtvis; ty den är mot-lagen, som innerst är Antikrist. Och han är Satans hemlighet, likasom *"Kristus är Guds hemlighet"* (Kol 2:2).

Denna världens djupaste hemligheter äro de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag, eller "de tu buden" och de tu mot-buden.

Vad var Abels djupaste hemlighet? "Andens lag" i för-pingstlig gestalt, vilken lag var evigt liv i honom. Vad var Kains djupaste hemlighet? Mot-lagen till "Andens lag", i "för-pingstlig" gestalt, vilken mot-lag var liv i honom.**

De två lagarna vilja bliva uppenbara. De sträva mot pingst. Där träda de i dagen. Och huru? I människogestalt. I pingsten från ovan födes "Andens lag" såsom gudsmänniskor, tubudsmänniskor . I pingsten från nedan födes mot-lagen såsom satansmänniskor, mot-budsmänniskor. De senare äro "laglöshetens människor", alltså sådana i vilka laglösheten har blivit människa. Och bland dem uppträder en, som är "Laglöshetens människa". Han är, som vi sett, Antikrist. Och han är den högsta individuella uppenbarelsen av "laglöshetens hemlighet".

Men de två lagarna vilja bliva uppenbara icke blott i enskilda människor, utan såsom världslagar, vilka behärska både mänskligheten och själva jorden. De sträva var och en mot sin världspingst. Och där blir mot-lagen uppenbar i gestalten av det 7:e världsriket och "Andens lag" uppenbar i gestalten av tusenårsriket. I de två rikena äro de två laghemligheterna uppenbara, så långt det är möjligt i denna världen. Ty i sin innersta grund äro och förbliva de mysterier. Ty "Andens lag" bottnar i Guds eviga urdjup, i hans eviga kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och mot-lagen bottnar i mot-gudens urdjup, i vilket det fasansfulla mot-mysteriet ligger.

Märken alltså, I Herrens heliga, att "Andens" lag är ett mysterium, som ingen läser eller studerar sig till. Man måste födas till tubudsmänniska, som är *mysterie-människan* med Guds lag-mysterium i sig, vilket mysterium är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar (se vårt 9:e kap.). Och blott såsom mysteriemänniska kan man se och taga sig tillvara för

* I grundtexten står just "mystärion", varav ordet mysterium.

** Vi komma ihåg, att även det onda har sin "pingst", mot-pingsten från nedan.

"laglöshetens mysterium", som är den hemliga och djupa mot-lagen i mot-mysterie-människorna.

Därav kommer det sig, att "Andens lag" är alldeles okänd icke blott för de namnkristna, utan även för större delen av de troende. Ty de hava aldrig blivit födda till mysteriemänniskor, utan slagit sig till ro utanför mysteriet. Och så kunna de icke se Guds lag-mysterium, och då icke heller se "laglöshetens mysterium", utan sitta fångna i inre laglöshet upp över öronen mitt under all laglydnad i det yttre.

Guds grundmysterium är grundbudet. Och det budet kommer ingen till del utan genom Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska mysteriehöjden, från vilken Guds och Satans lag-mysterier kunna genomskådas och vetas, så långt det är behövligt i denna världen.

Paulus levde i det 5:e världsriket. Och han såg de två lag-mysterierna verksamma bland både judar och hedningar. Han delade, som vi sett, sina samtida i två klasser: sådana som gjorde det goda och sådana som gjorde det onda. Där ha vi de två profetdömena: tubudsdömet och motbudsdömet eller de två mysteriedömena på hednisk och judisk grund. – Exempel på sanna mysterie-människor, som voro hedningar och samtida med Paulus ha vi i Cornelius (Apg 10) och i hövitsmannen i Kapernaum. Den senare ägde en så "stor tro", att Kristus icke funnit dess like i Israel. Och vad var det för en tro? Jo, just en förstabudsfullbordande tro, som gjorde Gud till sin Gud och ingen mer, och därmed en andrabudsfullbordande tro, som gjorde den sjuke tjänaren till broder (Matt 8:5–13). Se där ha vi den härligaste mysterie-människa, som Herren dittills träffat på jorden.

Och hela romareriket var så påverkat av det sanna mysteriedömet, att det på Pauli tid utgjorde en väldig lagmakt mot det falska mysteriedömet. Den världsomslutande och världsruvande Lag-anden bodde rotvis i det sanna lagdömet. Där hade han sitt levande världsfäste alltifrån rikets begynnelse. Och därifrån hade han framruvat den romerske laganden, som tog sig uttryck i goda lagar och i en lagtillämpande och rättsskipande överhet, som "höll den Laglöse tillbaka". Det, som hindrade denne att träda fram, var alltså innerst den riksomslutande Lag-anden, vilken hölls kvar av det sanna lagdömet, så länge som möjligt.

Men nu höjer Paulus sitt varnande finger. Han pekar på den lömskt framsmygande och undergrävande makt, som han kallar "laglöshetens mysterium". Den är verksam, säger han. Och den verkade i det fördolda, sakta men säkert, släkte efter släkte. Den laglösa, som här var den gammal-romerska skökan eller det falska mysteriedömet, gjorde romareriket laglöst "i Guds namn", det är, i de romerske gudarnas namn. Hon underminerade hela det 5:e världsriket. Så mognade det för den laglöse i gestalten av paddprofeten. Den inre laglöshetens mysterium bröt ut i en förfärande tubudslöshet varom historien vittnar. Paddömet höll på att bryta in såsom världsdöme. Men dess tid var ännu icke kommen. Det 5:e världsriket föll, undergrävt av skökan, den laglösa. Men det 6:e träder in, och kring det sveper Lag-anden sina världsförsonande vingar. Här bor han som pingstens prima tubudsande i det kristna mysteriedömet. Och härifrån framruvar han det 6:e världsrikets lag-ande, som tager sig gestalt i goda lagar och i kristligt påverkad

överhet, som ännu i stort sett håller "den Laglöse tillbaka".

Men Paulus såg "laglöshetens mysterium" verksamt även i de kristna församlingarna. I alla sina brev uppträder han med skärpa mot budlösheten. *"Göra vi nu lagen om intet genom tron? Bort det; utan vi upprätta lagen"* (Rom 3:31). Pauli allena frälsande tro är den *förstabudsfullbordande och därmed andrabudsfullbordande tron.* Ty han säger ju, att allt kommer an därpå, "att man är en ny skapelse" och därpå, "att man håller Guds bud" (Gal 5:15; 1 Kor 7:19; se Kap 8, sid. 58 f.). *Den lagupprättande tubudsskapelsen i Kristi tubudsskapelse är Pauli tro och lag-mysterium.*

Men trots hans och alla de andra apostlarnas varningar för budlöst evangelium inträngde det dock på ett förfärande sätt. Hela det härliga Efesus underminerades av skökoprofeten och det så tyst och smygande, att ingen hade ens en aning därom, förrän Lag-anden på Patmos säger de orden: du är fallen. Och nästan hela Pergamus och större delen av Tyatira underminerades på samma sätt. Och hela Sardes, utom de få mysterie-namnen, och hela Laodicea och en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus voro totalt undergrävda och omkullstörtade av skökoprofetens lag-mysterium. Så väldigt verkade "laglöshetens hemlighet", och till så förskräckliga resultat kom den redan på Johannes tid.

Och skökoprofeten fortsatte sitt verk. Genom den romerska skökan fick han förstabudslösheten organiserad och laga fastslagen i den förstabudslösa läro- och kyrkobilden och i det förstabudslösa märket. Denna bild och detta märke äro just "laglöshetens mysterium", djupt fördolt under skenet av Guds och Kristi namn. Därför bär skökan på sin panna det namnet: **Mystärion** (Hemlighet)[*], just det ord, som Paulus använder i vårt text. Vilken fasanfull innebörd i det namnet! Det säger oss, att sköko- och troll-Rom är själva världscentralen för "laglöshetens mysterium" – i Guds namn.

Men detta namn på trollpackans panna kan ingen se utom den, som bär namnet **»Jag är** »i Jesu **»Jag** är», vilket namn är just Guds **Mystärion** på mysterie-människornas pannor.

Och vilket undermineringsverk har icke den laglöse utfört i vårt land genom den svenska statsskökan. Hon har lagt och lägger ännu den personliga frälsningen *utanför* Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, där den i tid och evighet aldrig ligger. Eller: hon har lagt frälsningen *utanför* "Andens lag", som är Guds lagmysterium. *Men utanför "Andens lag" finns blott "syndens och dödens lag", som just är mot-lagen till "Andens lag", och alltså just "laglöshetens mysterium".* Hon har i sin lögnevangeliska berusning och yra icke låtit frälsningen vara, vad den enligt Paulus är, nämligen **lagbyte**: utbyte av "syndens och dödens lag" mot "Andens lag", icke låtit den vara **mysteriebyte**: utbyte av "laglöshetens mysterium", som är "syndens och dödens lag", mot Guds lag-mysterium, som är "Andens lag". Och så har hon kvarhållit människorna just i mot-lagsmysteriet, men under det förvillande skenet av Guds och Kristi namn. Hennes "Jesus" är blott 5 bokstäver. Och

[*] Upp 17:5.

under detta budlösa namn har skökoprofeten kunnat dölja och hålla vid makt "laglöshetens mysterium". I århundraden har detta mot-lagsmysterium varit verksamt i millioner hjärtan, och nu bryter det fram i en förfärande tubudslöshet i alla samhällsklasser, en avgrundsflod, som hotar att spränga alla Guds och alla sant mänskliga lagför-dämningar. Namnet Myistärion på den svenska skökans panna börjar visa sin fasansfulla innebörd.

Och även småkyrkorna i vårt land hava i betydlig grad gått den laglöses ärenden, fastän de, likasom statsskökan, aldrig menat det. Ty i stort sett är även deras frälsning icke *lagbyte, mysteriebyte,* utan ett frälsningskravel *utanför* "Andens lag". Även här saknas Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är Pauli lagupprättande trosskapelse eller den förbundsmässiga lagskrivningen i hjärta och sinnen, som är det enda i himmel och på jord, som avskriver "syndens och dödens lag", som är mot-lagsmysteriet. Med andra ord: även i småkyrkorna är det smått om den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

Och så har kristendomen både i statskyrkan och i småkyrkorna varit och är ännu, i stort sett, ingenting annat än ett folkfördärv – "i Guds namn", en riksskandal, som nu börjar bli uppenbar, då den laglöse såsom paddprofet träder fram och hotar att taga makten.

Skökan skryter alltid över, huru hon uppfostrat folken. Men hennes "folkuppfostran" är enligt skriften denna: Hon har fördärvat och förvillat alla folk genom sin trolldom, som just är laglöshetens hemska mysterium. Och detta skryt, som utgår från den stora skryt-centralen i troll-Rom, har den svenska skökan alltid stämt in i med full hals. Även den mest andelagslöse skökopräst och skökopredikant har naturligtvis fostrat vårt folk alldeles förträffligt! Och lägg märke till, att just sådana skryta mest.

Men vad av verklig folkuppfostran som finns i vårt land, det är ett verk av det sanna mysteriedömet, som är andelagsdömet i både statskyrkan och småkyrkorna. Men detta "döme" skryter aldrig över sitt verk, ja, vill knappast höra talas därom, ty det känner sin synd och brist även i detta hänseende. Även här stå de sanna mysterie-människorna på publikanens plats och hava intet annat ord än detta: *"Gud, misskunda dig över mig syndare."*

Och dock är andelagsdömets eller tubudsdömets folkupp-fostringsverk förvisso icke ringa i vårt land. Det skall sållningens dag visa. Då skall en kraftig folkkärna bliva uppenbar, som icke böjer knä för den laglöse, paddprofeten, och som måhända blir i stånd att utveckla en andelagsrörelse, som kastar paddömet tillbaka för någon tid. Ty både i statskyrkan och i småkyrkorna framträder i våra dagar en livsrörelse med starka ansatser till smyrnensisk och filadelfisk tubudstro, som är den sanna mysterie-tron. Och kommer den att verkligen bestiga det prima planet och icke rinna ut i den moderna skökans sandöken, då skola paddorna krypa ned i sina hål och trollen fly förskräckta och laglöshetens mysterium hållas tillbaka – för någon tid.

I Herrens heliga i alla kyrkor, träden varandra närmare och slån den heliga syskonringen kring "det gyllene altaret" på Sions berg (Upp 8:3–5). Ty de heliga i småkyrkorna kunna icke vara de heliga i statskyrkan

förutan, såsom icke heller de heliga i statskyrkan kunna vara de heliga i småkyrkorna förutan. Ty alla *tillsammans* äro **Bergskyrkan,** som är andelags- och mysterie-kyrkan på det 7:e lagberget (Kap 5, sid. 32 f.), och som står himmelshögt uppöver alla sköko-, troll- och hemska mysterie-kyrkor, och som kommer att stå, då de falla, och som kommer att stå i alla tider och evigheter.

Sålunda har den laglöse såsom skökoprofet lyckats förträffligt i sitt undermineringsverk, tack vare den smidiga och tjänstvilliga skökan. Under skyddet av hennes förstabuds-löse "Jesus", som är laglöshetens mysterie-Jesus, har han kunnat verka så listigt och fördolt, att icke blott hundratals miljoner namnkristna i världsskökodömet, utan även miljoner troende icke haft eller hava ens en aning därom, att de äro underminerade – "i Guds namn".

Och han kommer förr eller senare att slutföra sitt verk, som är hela det 6:e världsrikets underminering. Det kommer en dag, då den världsfamnande Lag-anden måste släppa sitt sjätteriks-famntag. Och då kommer "det, som ännu håller tillbaka, att skaffas ur vägen". Och då faller hela den underminerade världen i den laglöses eller paddprofetens famn. Och då faller även vårt folk i hans famn. Också se vi ju, att här skiftas famntag i våra dagar. Lag-anden släpper; den laglöse griper tag. Och han kommer i sinom tid att omfamna vårt folk *så*, att det övergår i det folk, som är "laglöshetens människor", fördärvets söner och döttrar – i likhet med alla andra folk. Det är det 7:e världsriket. Och det är resultatet av skökans kringgående av *lagbytesfrälsningen*, den enda personliga frälsning som finns i himmel och på jord.

B

Skökodömets paddblåsning

Vi ha talat om skökodömets laglöshet; nu ett ord om dess paddblåsning.

Vi sade nyss, att denna världens djupaste hemligheter äro de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag, som är "syndens och dödens lag". Det kan ock uttryckas så: Denna världens djupaste hemligheter äro den sanne profetens "duva" och den falske profetens "padda".

"Duvan" är en ande, nämligen innerst Lamm-anden med slaktmärket. "Paddan" är ock en ande, nämligen innerst vildanden från avgrunden. "Duvan" är "Andens lag" eller "de tu buden"; "paddan" är "syndens och dödens lag" eller de två mot-buden. "Duvan" är till sitt grund väsen den sionistiska förstabudsfullkomligheten; "paddan" är till sitt grundväsen den världsälskande och jordkrypande förstabudslösheten. "Duvan" är pingsthjärtat med pingstlagen skriven i sig; "paddan" är mot-pingsthjärtat med mot-pingstlagen skriven i sig.

Kristus kom med duvan (Matt 3:16). Först *utandades* han henne över lärjungarna genom tubudsordet, som är duvoevangeliet, motsatsen till skökans budlösa paddevangelium. Efter uppståndelsen *blåste* han duvan på dem (Joh 20:22). På pingstdagen *inblåste* han duvan i dem. Alltså gav han dem först den för-pingstliga rot-duvan, sedan pingst-duvan. Så blevo de duvodömet, som är andelagsdömet eller

tubudsdömet.

Redan Abel var påblåst, nämligen av den för-kristlige duvo-anden, den evige Lag-anden. Och han lät blåsa på sig och blev "rättfärdig" (Hebr 11:4). Redan i Abel bodde alltså rot-duvan till pingst-duvan.

Men Kain lät icke duvoanden blåsa på sig, så att han blev rättfärdig. Då framträdde padd-anden i gestalten av skökoprofeten och blåste på honom. Så blev Kain en "padda". Redan i honom bodde alltså rot-paddan till mot-pingst-paddan. Men han sökte dölja henne i offret. Han var alltså skökopaddan, det är, paddan med skenet av duvan.

Och skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Han blåste på det första världsriket genom dess sköka, så att det blev ett genombeblåst paddrike i gudarnas namn. Och så föll det.

Och han blåste padda på det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e världsriket, så att de blevo paddriken i gudarnas namn. Och så föllo de.

Så blåste den laglöse skökoprofeten omkull alla 5 världsrikena – med paddan, och det så lömskt och fördolt, att ingen enda av dessa miljoner padd-människor hade en aning om, att det var paddan som störtade dem. Så väl utförde skökan i dessa riken sitt förblindande folkfördärv.

Skökoprofeten blåste padda även på de kristna församlingarna i det 5:e världsriket. Han beblåste det härliga duvo-Efesus, så att det föll från duvo-planet, det prima, ned på padd-duvo-planet, det sekunda. På det skuttade de beblåsta efesier såsom *padd-duvor,* en sammansättning av padda och duva. Och de hade ingen aning om, att de gingo med padd-fostret i sig, förrän Duvo-anden på Patmos sade: Du är fallen.

På samma sätt med större delen av Pergamus och Tyatira. Även de voro omkullblåsta och nedblåsta till padd-duvo-planet.

Men värre gick det med Laodicea, största delen av Sardes, en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus. De voro icke blott påblåsta, utan paddan var inblåst och framblåst i dem genom skökodömets mot-pingstfödelse. Och så lågo de och kröpo som paddor på padd-planet, det under-sekunda. Men de kröpo där i de 5 bokstävernas Jesus-namn. De voro paddor med två lamm-horn, vilket är detsamma som paddor med skenet av duvor. Och särskilt trodde sig Laodicea vara själva duvan, ja, renaste och rikaste duvan; och så var det själva den "blinda och ömkansvärda" paddan i skökoträsket, ja, ett så uppnosigt och självduktigt storstinnte-kräk, att mönstraren ville kräkas däröver.

Men den laglöse skökoprofeten blåste padda även på Smyrna, Filadelfia och de prima grupperna i Tyatira och Sardes. Men där blåste han förgäves. Och varför? Jo, dessa prima blåste sekundligen *emot* med sin duvo-ande och blåste bort paddan för honom, så att hon for i vädret.

Och huru tillgick detta? Jo, dessa förstlingsduvor använde sina vingar *framför allt* till att oavlåtligen flyga djupare in i Herrens duvo-ande. Från detta duvo-fäste, det sälla och starka, blåste de prima duvo-ande genom den sekundliga stamgärningen och dess dagliga fruktgärningar. De stodo icke som störar i Kristi ande, utan de subjektiverade eller omsatte den i just dessa gärningar, som äro "de

första gärningarna". De voro mästare i subjektiverings- eller hushållningskonsten.* Den "evangeliska" paddan, som sitter "frälst" i lorthålet utanför duvo-anden, hade här ingen marknad med sina förtrollande padd-läror i Guds namn.

Ja, just från detta duvo-fäste i Jesu duvo-ande blåste de prima duvo-ande på den blåsande skökoprofeten. Och så foro både han och hans padda långt bort i vädret. Hon fick aldrig något fäste hos dem. Och fick hon någon gång ett sådant, så kände de det strax och blevo förskräckta och flögo än djupare in i Jesu duvo-ande med slaktmärket.

Dessa prima förstodo den paulinska arbetsmetoden: de arbetade med fruktan och bävan på själens dagliga nyfrälsning från den dagliga nyblåsningen; förstodo den petrinska duvofliten, **all**-fliten på att genom de 7 duvotingen göra sin kallelse och utkorelse fast, så att de icke någonsin föllo (Kap 8, sid. 65 f.). Men denna arbetsmetod och denna duvo-flit har skökopaddan för längesedan avskaffat, så att till och med flera av Herrens heliga ha fått glömskan av dem in i blodet och ha svårt för att kunna sekundligen minnas, vad Paulus och Petrus här med förfärande allvar ha lagt på de heligas hjärtan.

Ja, dessa prima voro "barn, tjänare, drängar". Och sådana biter icke paddan på. De äro alldeles för små för att kunna blåsas omkull. De äro mysterie-duvor, inför vilka mysteriepaddan står rådlös. Förbliv duvan i duvo-rymden på duvo-berget, så går du fri för paddan. Ligg på "den första kärlekens" vingar sekundligen i safirens höga och rena kraftregioner – och paddan blir lätt som ett stoftgrand att blåsa bort.

Skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Och så småningom fick han till stånd en världscentral för det kristna paddblåsningsverket. Det var i troll-Rom. Han lyckades nämligen att blåsa upp den romerska skökan till "den stora skökan", stor-paddan. I Stor-Stinntan på "de 7 bergen" fick han sig en väldig blåsbälg, själva centralbälgen för padd-blåseriet på jorden. Och därför finner man alltid hos varje padd-katolik någonting av *stor*-paddan, *stor*-bälgen, *Stor*-stinntan, något av Babels och Tyrus ofelbara furste- och stormannaskap, som vill härska över alla och allt, ja, över hela världen med sitt trollpadderi i påve-gudens namn. Paddan sätter alltid näsan högt. Så ock padd-katoliken. I honom står hon himmelshögt. Den romerska nosen är makalös på hela jorden, icke minst då, när den kommer i djupaste ödmjukhet, som blott är ett förtrollande paddflineri.

Skökobälgen i Rom har arbetat förträffligt och gör det ännu. Den har genomblåst alla kristna folk med padd-ande. Många hundra miljoner människor ligga där och krypa eller skutta utefter jorden som paddor – "i Guds namn". Det är den romerska världsskandalen, sköko-, troll- och paddskandalen.

Och i den svenska statskyrkopaddan har skökoprofeten haft och har delvis ännu en utmärkt blåsbälg. Hon har lärt vårt folk att frälsa paddan eller att sitta personligen frälst i paddhålet utanför duvo-anden. Så har hon beblåst människorna med padd-ande och gjort dem till sjätterikspaddor, som nu i stor mängd dagligen övergå i sjunderikspaddor.

* Se Filadelfia-brevet i vårt nionde kapitel.

Och vi behöva icke gå till padd-Rom för att se paddnäsan. Den lutherska förfalskare-nosen ha vi inpå oss. Och den står ännu högt, fastän det osar hett från "kolelden, som icke är att värma sig vid". Den "evangeliskt lutherska" storpaddan kan taga den romerska stor-paddan i famn och kyssa henne som sin moder. Skrytet över den sjusidigt ande- och budlösa frälsningsklenoden, som ännu så vedervärdigt träder fram även på de "lutherska konferenserna", vilka till en stor del icke äro något annat än handelskonferenser för trollerivaror, detta skryt med den falske Luther är lika vidrigt som det romerska skrytet med den falske Petrus, som är padd-påven.

Och även småkyrkorna, så långt de äro skökokyrkor, ha var sin blåsbälg. Även de lära vårt folk att frälsa paddan. Ty de lägga icke den personliga frälsningen i den smyrnensiske och filadelfiske duvo-anden, som framför allt är förstabuds-anden med den förstabudsfullkomlighet, som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

De äro ganska flitiga och kraftiga till att blåsa padda. Och de ha också sina padd-näsor, som sannerligen sättas högt. Småskökonosen med småskökoskrytet är av samma blod som storskökonosen med storskökoskrytet i den romerska nos- och skrytcentralen.

Och så stå de flesta präster och predikanter i vårt land och blåsa padda eller padd-duva. Sammanringning till gudstjänst är, i stort sett, sammanringning till paddblåsning.

Men mitt ibland alla paddblåsningsbälgar står duvo-blåsningsapparaten på Sions berg, den smyrnensiska och filadelfiska apparaten. Den är det sanna profetdömets oljeverk med den mångsidiga och underbara mekanismen (Upp 11:3, 4; Sak 4:1–6, 11–14).

Genom denna apparat påblåser och inblåser den sanne profeten sin andelagsduva, det eviga evangeliets tubudsduva, hos lärjungar bland alla folk. Den apparaten, det heliga ande- eller oljeverket, står ock i vårt land i alla kyrkor. Och i vår tid sättes den i gång från centralen på berget måhända kraftigare än någonsin mitt ibland de allt kraftigare paddbälgarna, som kämpa för livet invid "kolelden". Och om icke den moderna skökopaddan beblåste och förtrollade människorna genom vetenskapspaddan med lammhorn, så ginge vi kanhända en välsignad duvo- och oljetid till mötes.

Nu om någonsin kräves det av duvo- eller oljedömet i vårt land att väl sköta apparaten. Ty – **»genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot».** Utan denne ande – blott padda; utan denne ande – blott paddverk; utan denne ande sjunker allt i träsket! Glömmen aldrig detta, I duvans eller oljans söner och döttrar![*]

Men skökoprofeten kommer att slutföra sitt paddblåsningsverk, som just är motblåsningen till Herrens blåsning på lärjungarna. Han kommer att genomblåsa även det 6:e världsriket. Och då står även det invid sitt fall. Och då måste den världsfamnande Lag-anden släppa sitt sjätteriks-famntag. Och då skaffas vad av lag och överhet, "som ännu håller tillbaka", ur vägen. Och så faller hela världen i den laglöse *paddprofetens,* ett-hornsprofetens famn. – Icke så, som om den evige

[*] De profeterande vittnena kallas i grundtexten "oljans barn" (Sak. 4:14). "Oljedömet" består av "oljebarn". De heliga äro "oljans söner och döttrar". *Vilken djupgående, gripande och uppfordrande benämning!*

Lag-anden skulle släppa hela världen, då han släpper sitt sjätteriks-famntag. Nej, han griper tag på nytt och famnar även det 7:e världsriket. Men det famntaget blir i första hand den rättfärdiga vredeskramningen på den allsmäktige Gudens stora dag.

Så kommer skökan att för sjätte gången blåsa omkull världen med sin padda, med sitt jordkrypande och världsälskande hjärta och sinne, som alltid kringgick den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och så blir hennes "arbetsvecka" 6 "dagar", på vilka hon störtar 6 världsriken.

Trollkarlar och trollkäringar bruka ju blåsa, när de trolla. (Stundom vissla de. Därav detta uttryck bland allmogen: "att vissla är att kalla på den onde"). Och vi se, vilken förfärande motsvarighet denna deras blåsning har på det andliga området.

Skökan blåser även hon, när hon trollar. Hon blåser paddande, som är trollanden från det uppstigande avgrundstrollet. Hon "visslar" upp detta troll på jorden – under sken av att det är Lammet. Så banar hon väg för sjunderikstrollet. Och vi få strax se, huru detta troll med hela härar av padd- och trollandar tager jorden i besittning. Till denna förfärande sak övergå vi nu.

2

Paddömets laglöshet och paddblåsning

"Och den sjätte utgöt sin skål i den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun tre orena andar utgå, lika paddor. Ty de äro demoniska människors andar, som göra tecken och som gå ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. (Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, att han icke må gå naken och man får se hans skam.) Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon" (Upp 16:12–16; bitext 4).

Här ha vi den 6:e vredesskålen. Den innebär stora och genomgripande världshändelser, ja, just de omskiften av profetdömen och världsriken, som vi så ofta antytt i vårt 10:e kapitel.

I denna vredesskål går skökodömet under och därmed det 6:e världsriket; paddömet träder in och därmed det 7:e världsriket. Födelsen från nedan bryter igenom till sjunderiksfödelse. Här skiftas de världssignaturer, varom vi talat förut.

Vredens sjätte skål innefattar alltså den största revolution, som ägt rum sedan världens begynnelse. Men det är en revolution i anden, i människoandarna. Förstabudslösheten och antikristendomen bryta igenom till uppenbar världskaraktär och världsmakt. *Det är motpingstens världsrevolution. Och den kommer såsom den förskräckliga följden av utebliven eller förfuskad pingstrevolution från ovan.* Tubudsdömet ville vräka vilddjuret från världstronen genom *allmän* pingstfödelse. Men skökan förhindrade *denna* världsrevolution genom sin födelselösa eller födelsehalva frälsning. Därmed behölls kattbjörnen på världstronen under skenet av Kristi namn. I vår text bestiger han den öppet och offentligt genom motpingstens världsrevolution. – Vilken

ödesdiger världsföljd av skökans världsandlighet, skenandligheten! Akten eder, I Herrens heliga, för att på minsta vis bidraga till den.

Denna fasansfulla världsomskapelse såg Johannes under två bilder. Först bilden av Eufrat och av konungarna från östern. Därefter bilden av den trefaldiga paddblåsningen.

Dessa bilder giva oss en djupare inblick i laglöshetens och paddblåsningens mysterium. Men här kräves eftertanke. Och för att lättare överskåda och sammanhålla dessa världstilldragelser taga vi två särskilda synpunkter: paddömets laglöshet; och paddömets paddblåsning. Alltså:

A

Paddömets laglöshet

Denna laglöshet ställes inför oss i synen av Eufrat och av konungarna från östern, vilka just äro laglöshetens konungar från avgrunden och lufthimmelen, såsom vi strax få se.

Vredens 6:e ängel göt sin skål i Eufrat. Och dess vatten torkade ut. Denna flod var ännu på Johannes tid en betydelsefull gränsflod, ett världsråmärke. Väster om Eufrat låg det 5:e världsriket. Öster om densamma bodde råa, barbariska folk. Dessa oroade ofta det romerska riket. Men de hindrades mycket av "den stora floden". Den var alltså för romarne en god hjälp emot dem. Eufrat utestängde barbarerna.

Men Eufrat är här en bild. Det finns en andlig Eufrat. Den är floden av livets vatten från Guds och Lammets tron, tubudsfloden från tubudskällan, som är Kristus. Den är den sanna gränsfloden, det verkliga världsråmärket. Ty just genom sitt djupa, skarpa och klara tubudsväsen utestänger den all tubudslöshet, all laglöshet. Den uppdrager gränslinjen mellan de två världarna: Lammets värld och vilddjurets värld, gudsriket och satansriket. – Den är pingstfloden från pingstkällan, hjärtefloden från hjärtekällan, som ligger inne i Lammets hjärtekälla, den eviga tubudskällan. "Eufrat" utestänger alltså laglöshetens barbarer i själva deras källa, som är de barbariska motbudens källa, vilken innerst ligger i överbarbarens, Satans, hjärtekälla.

Denna tubuds-Eufrat har genom tubudsdömet strömmat in i det 6:e världsriket. Och så långt den har fått strömma in i människornas hjärtan och liv, så långt har den bildat en oöverstiglig gräns mot laglöshetens barbarer. Den har varit, är och blir vårt världsrikes skyddande Eufrat. Alla verkliga råmärken mellan gudsriket och världsriket, alla sanna gränslinjer mellan gott och ont, som funnits och ännu finnas i detta rike – allt är ett verk av tubudsdömet genom tubuds-floden från tubuds-Jesus.

Men skökan har förhindrat floden. Ty hon har lagt den personliga frälsningen *utanför Eufrats källa,* som är pingstkällan, *utanför Eufrats flod,* som är pingstfloden. Därmed har hon berövat det 6:e världsriket dess gränsflod mot tubuds-barbarerna. Hon har tilltäppt Eufrats källa, så att den i bästa fall kunnat giva blott för-pingstliga droppar eller sekunda, snart sinande flöden, *aldrig* den prima tempel-floden i världens "hedmark och döda hav" (Kap 1, sid. 13 f.).

Visserligen har skökan *sin* "Eufrat". Hon har tillhyfsat barbarerna i det yttre, satt lamm-horn på vilddjuret och paddan. Hon har varit en

polismakt, som utestängt mycket av det grövre barbariet. Därmed har hon gjort den världsliga överheten stora tjänster och gör det i någon mån ännu. Men hon har förtorkat människornas inre och därmed, i stort sett, förtorkat hela det 6:e världsriket. Också kännen i, Herrens heliga, då I kommen in i en kyrka eller ett bönhus, där skökopaddan står på predikstolen: där är så torrt, så torrt; Eufrats källa är tilltäppt. Och om där är lite vatten, så är det så grumligt, orent och träskartat. Och i det krypa både paddpredikanten och paddåhörarna. Allt går padd-gången därinne. – Gån därifrån och gån icke mer dit.

Skökodömet kan, som vi veta, till en tid vara droppdöme, skvättdöme och sekunda bäckdöme. Men det övergår så småningom i det sardesiska och laodiceiska torrdömet. Och när skökan fullbordat sitt förtorkningsverk, då är både hennes och det 6:e världsrikets sista timme slagen.

Skökans förtorkningsverk är alltså detsamma som hennes hemliga undermineringsverk, eller detsamma som "skökodömets laglöshet", varom vi nyss talat.

Skökan är Eufrats förtorkerska. Men enligt vår text är det ju den 6:e vredesskålen, som förtorkar Eufrat. Huru hänger detta ihop? Jo, *så* som skökodömets hemliga tubudslöshet organiskt hänger ihop med paddömets uppenbara tubudslöshet. Det förras laglöshet *förbereder* det senares laglöshet. Skökans förtorkningsverk *banar väg* för padddömets förtorkningsverk. Detta senare är det uppenbart antikristiska förtorkningsväsendet. Och det är *detta*, som åsyftas i vår text. Här stå vi återigen inför "den utdragna linjen."

Vredens skålar äro lagens förbannelse. Den finns redan i skökodömet såsom dess förblindade och förtorkande synd- och döds-ande. Men i paddömet stiger lagens förbannelse till sin högsta höjd i *dess* förblindade och förtorkande synd- och döds-ande. Skökodömets förbannelse-ande övergår organiskt – genom ett Guds: "Rulla!" – i paddömets förbannelse-ande.

Skålen utgöts i Eufrat, och dess vatten torkade ut. Men ett uttorkat vatten är icke försvunnet. Det har blott ändrat form för sin tillvaro. Det har övergått i ånga, som svävar i luften.

Eufrat är "Andens lag" eller tubuds-floden. Och just i den floden gjuter ängeln vredesskålen. Men dess vatten försvinner icke. Det blott ändrar form för sin tillvaro. Floden av livets vatten från Guds och Lammets tron övergår genom Guds vrede i *"floden av eld från hans tron"* (Kap 2, sid. 22 f.). Denna andelekamliga eld svävar över lagbrytaren och omgiver honom oändligt närmare än luften och ingår sekundligen i honom i gestalten av förbannelsens ande, då han icke ville mottaga floden såsom välsignelsens ande (Kap 4, sid. 35 f.; Kap 6, sid. 21 f.). – Denna eldsflod är lagens förbannelse eller vredens skålar. Också står ju "Guds härlighet och makt" i brand, så att hans "tempel är uppfyllt av rök", så länge skålarna gjutas (Upp 15:8).

Vredens skålar, som närmast äro Guds domar över det 6:e och det 7:e världsriket, hava såsom allt i Guds världsstyrelse ett organiskt förlopp. De gjutas oavlåtligen och i stigande grad, allt efter som lagöverträdelsen stiger.

I synen såg Johannes den 6:e skålen utgjutas på en gång och Eufrat

torka ut i ett tag. Men i verkligheten är det icke så; utan även denna skål gjutes så småningom och i stigande grad i mån av skökans förtorkningssynd.

Skålens förtorkningsverk fortgår alltså under hela skökodömet vid sidan av skökans förtorkningsverk. Det är just detta, som Johannes påvisar, då han talar om "antikrister", som funnos redan på hans tid. De voro det *uppväxande* paddömet, vilket alltid löper jämsides med skökodömet, så som vi ofta antytt. Vid sidan av skökans fördolda tubudslöshet går paddömets uppenbara tubudslöshet eller uppenbara Guds- och Kristus-förnekelse. Och den tilltager i samma mån, som skökan uttorkar människorna. En kraftig förtorkarekyrka föder ett kraftigt paddöme.

Skålen är full av det 7:e världsrikets elds- eller förbannelse-ande från Gud. Redan då dess första droppe gjutes, börjar intåget från östern. Barbarerna marschera in i gestalten av "antikrister". Eller: den i skökodömet fördolde antikrist-anden övergår – genom ett Guds: "Rulla!" – i den uppenbare antikrist-anden; eller: i de av skökan förtorkade hjärtana tåga motbudsbarbarerna in och begynna *sitt* förtorkningsverk, som är den antikristiska tubudslösheten eller paddömets laglöshet.

Detta begynnande intåg är alltså detsamma som vilddjurets eller Satans *uppstigande* ur avgrunden, vilket försiggår i gestalten av uppenbart antikristiska människor under hela skökodömets tid. Men detta uppstigande är detsamma som mot-avlelsen av paddprofeten och det därpå följande rotbarnaskapet, eller hans omhandtagande av skökans djävulsbarn och deras omskapande eller "omtecknande" till uppenbart antikristiska djävulsbarn. Och alltså är det begynnande intåget detsamma som denna mot-avlelse och detta motbarnaskap.

Ty för att Satan, som är överbarbaren andrasidan Eufrat, skall kunna bliva en överbarbar eller enväldig världshärskare på sjunderiksvis, så måste han gå födelsevägen. Hans ande måste avlas i gestalten av förpingstliga antikrist-barbarer och födas i gestalten av mot-pingstbarbarer.

Men nu äro alla underbarbarer andrasidan floden eller alla avgrundens andar, som ofta kallas demoner (t. ex. Matt 8:31),* så innerligt förenade med Satans ande som två blandade vatten. De äro i honom, och han är i dem. Alltså, då hans ande avlas och födes i antikristiska människor, då avlas och födas även demonerna, till sina andar, i dem. Och därvid blir varje antikristisk människa innerligt förenad med eller "besatt" av särskilt den demon, som bäst passar för hennes skötesynd, och som alltså blir hennes tjänsteande i det onda i stället för den tjänsteande i det goda, som Gud skapat åt henne och som i hennes barnaår var *hennes* ängel (Matt 18:10).

Och högt begåvade och genialiska antikrister, som hava någon ledareställning i det gudlösa och antikristiska riket, bliva besatta av väldiga kungsandar från östern, vilka genom dessa övermänniskor utöva avgrundens konungamakt överstora skaror av människor, som äro besatta av lydiga underdemoner. Så blir den förfärande kungsanden från

* I grundtexten "daimones", demoner.

östern, d.ä. från avgrunden, utbredd över hela det 7:e världsriket.*

Och sålunda, då alla människor, i stort sett, blivit sjunderiks--antikrister, då äro alla besatta av demoner eller äro *demoniska*, varom strax mer. Här framträder demonen i vetenskaps- och kultur-fodralet och alltså i en ytterst farlig gestalt. Denna besatthet är sålunda icke detsamma som den, vilken ofta omtalas i evangelierna, men som också kommer att finnas i det 7:e världsriket i förfärande utsträckning och av mångfaldiga arter.

Och till sist kommer över-demonen eller Satan att i högsta möjliga grad besätta *en* människa. Hon är den "Laglöse" eller Antikrist.

Blott på denna väg, avlelse- och födelsevägen, intåga barbarerna från östern. Den vägen har ju Herren tydligen påvisat, då han kallade Judas rent ut för "en djävul" och fariséer och skriftlärde för "barn av den fadern djävulen". Det är mot-avlelsens och mot-födelsens förfärande mot-mysterium redan inom skökodömet.

I vår tid gjutes den 6:e vredesskålen i stora flöden. Väldiga massor av avgrundshärar inkastas bland folken, särskilt de "kristna". Hemska konungamakter vältra sig dagligen över den sinande Eufrat. Och vi se dessa krönta makter gripa in överallt. Redan barnen besättas av den barbariske kungsanden från östern. De äro "självhärskande" såsom aldrig tillförne. De kunna icke mer lyda. Men de kunna svärja, förbanna och häda och utöva laster och brott värre än förra tiders fullväxta busar. Till och med deras vanliga tal och skratt klingar brustet, ihåligt och demoniskt.

Och ungdomen är besatt av den barbariske anden från östern. Deras stolta och gudlösa huvuden bära den antikristiska sjunderikskronan. Deras fräcka pannor och händer äro märkta med det 7:e vilddjurets namn. Deras hållning, utseende och later vittna tydligt om den krönte barbaren andrasidan floden.

Och hela det uppväxande paddömet i vår tid är – märk det! – genomträngt av en segervisshet och målmedvetenhet, som säga oss, att konungar från östern marscherat in. Och barbarerna gå till anfall överallt. Heliga råmärken hånas och uppryckas. Skillnaden mellan gott och ont utplånas. De tu budens gränslinjer strykas ut. Okynnet organiseras och hålles om ryggen av över-barbarer i kulturfodralet. Pojkar och flickor, som ännu hålla mor i kjolen, diskutera riksangelägenheter och bestämma hur det skall styras, och hota med revolver och dynamit, om de icke åtlydas.

Ja, sådan är paddömets laglöshet. Plats skall beredas i hjärtana för *hela* den vilda barbarhären. Förtrupperna reda rum. Huvudstyrkan kommer efter. Och när den ryckt in, då går världen havande med avgrundens hela makt.

Och var och en som kan se, han ser, att även vårt folk nu går havande med fasansfulla andemakter. Ännu hållas de i någon mån tillbaka. Men här stundar en dag, då de bryta fram och taga överväldet. Det är deras födelsedag, den trefaldiga paddblåsningens dag. Till den övergå vi nu.

* Likasom dag och natt uppgå i öster, så låter Skriften ljus och mörker, gott och ont komma från öster. Därifrån ängeln med den levande Gudens namnstämpel; därifrån avgrundens härar i vår text.

B

Paddömets paddblåsning

"Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar utgå, lika paddor. De äro nämligen demoniska människors andar, som göra tecken och som utgå till konungarna i hela världen för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag... Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon."

Denna syn belyser och fullständigar den föregående synen; och det på ett förfärande sätt. Ty här ser Johannes en trefaldig padd-ande träda fram för att samla alla världens konungar och därmed alla världens folk till striden på Harmageddon eller till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Det är alltså den uppenbart antikristiske kungsanden från östern, som här träder fram för att göra slut på kristendomen i världen. I den förra synen ryckte han in på avlelseväg; i denna syn rycker han ut på födelseväg. I den förra inblåses han; i denna senare utblåses eller framblåses han. Här ha vi mot-pingstvädret eller mot-pingst-blästen, mot-mysteriet till pingstvädret i Jerusalem (Apg 2:2).

I grundtexten står icke det ordet "blåsa", icke heller det ordet "utgå". Ja, där står ingenting i den vägen, utan det heter blott så: "*Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar såsom paddor"*. Men det vill naturligtvis säga, att de utgingo, utandades eller utblåstes ur dessa munnar. Och vi använda det ordet "blåsa" just för att få fram mot-skapelsemysteriet till Guds skapelsemysterium, då han "inblåste" livsande i Adam och Eva, och till Kristi nyskapelsemysterium, då han blåste uppståndelseande på lärjungarna och slutligen i pingstvädret framblåste eller framfödde denne ande hos dem. Och mot-skapelsens ande är förvisso en blåsning, ja, en andevind, en storm så stark, att den sopar bort hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsriket och blåser fram paddömet och därmed det 7:e världsriket.

Satan betyder motståndare. Han är denna världens mot-Gud. Ty han strider mot Gud på det sättet, att han överallt gör ett mot-verk till Guds verk. Han sätter in i världen en mot-ande, en mot-avlelse, en mot-födelse; sätter in världsriket mot gudsriket, den falske profeten mot den sanne profeten, det falska profetdömet mot det sanna profetdömet, skökan mot solkvinnan, paddan mot duvan, ja till sist Antikrist såsom motsatsen till Kristus.

Detta mot-väsen skolen I, Herrens heliga, noga beakta. Ty det onda har blivit förytligat och förtunnat i skökodömet, så att hundratals miljoner människor och de flesta troende stå *inne* i Satans mot-väsen och motverk, utan att ha den ringaste aning därom.

Där ligger en förfärande högtidlighet i vår text. De tre stormakterna träda fram. Och de stå där triumferande. De äga nu en seger-ande, som är i stånd att församla hela världen på Harmageddon. Vilka äro då dessa makter?

Först: **Draken.** Honom känna vi igen från det 13:e kapitlet, som är det ondas världs-, kyrko- och padd-historia, såsom vi sett. Även där

kallas han draken, som är "den gamle ormen". Det namnet säger oss, att han söker vinna och nu verkligen vunnit sitt mål på listens och förklädnadens väg. Och vilken den vägen är, veta vi. Den är den listiga skökovägen.

Vidare: **Vilddjuret.** Även det känna vi igen från det 13:e kapitlet, som är det sjuhövdade vilddjurets världshistoria, såsom vi sett. Och vad vilddjuret är, veta vi. Låt oss än en gång taga ett exempel. En björn är ett vilddjur. Och han består av själ och kropp. Så ock kattbjörnen eller vilddjuret. Han har en själ eller en ande. Den är den förstabudslöse världsanden. Och han har ock en kropp. Den är den förstabudslösa världen eller mänskligheten. Då det säges, att vilddjuret har "makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag" (13:7), då menas med vilddjuret just världsanden; och dessa "stammar och folk" äro denne andes lydiga kropp. Vilddjuret är alltså den från Gud förvillade och förvildade mänskligheten eller mänskligheten så långt den följer världs- eller vild-anden, som har vild-lagen i sig, "syndens och dödens lag, mot-lagen till "Andens lag".

Den tredje stormakten är **Den falske profeten.** Honom känna vi ock igen från det 13:e kapitlet, som är även det falska profetdömets världshistoria särskilt under det 6:e och det 7:e världsriket, såsom vi sett. Men i detta kapitel kallas han "ett annat vilddjur", som vi kallat lamm-hornsdraken eller lamm-ormen. Ty att "den falske profeten" är just detta vilddjur, det se vi tydligt därav, att då han gripes för att kastas i eldsjön (19:20) då tillskrives honom just den världsförvillelse, som i det 13:e kapitlet tillskrives detta andra vilddjur; såsom vi påvisat i början av vårt kapitel.

Alltså har den 3:e stormakten i vår text undergått en väsentlig förändring. Det antydes därmed, att han nu icke kallas "vilddjur", utan "profet". Och en profet är ju en människa. Visserligen är han fortfarande "det andra vilddjuret". Men nu är detta djur så väl gömt i – "människan". Det tyder på hornet med människoögon, eller på det 7:e världsriket med dess profetdöme, som består av "sanna människor" – utan Gud. – Denna förändring hos den 3:e stormakten visar tydligt på en väsentlig förändring även hos den 2:a stormakten, som är "det första vilddjuret". Det står här vid sidan av "den falske profeten". Därmed är sagt, att detta vilddjur, som är den förvillade mänskligheten, nu är genom honom till fullo berett att övergå i sjunderiksdjuret, som består av uppenbart antikristiska människor, d.ä. fullfödda människopaddor. – Men förändringen hos den 3:e stormakten visar ock på en förändring hos den första, som är draken. Han står här såsom den där nu är redo att taga sista steget i sitt uppstigande ur avgrunden. Och det tager han i samma ögonblick, som han blåser. Då gripas även de två andra stormakterna av hans uppståndelseande, och hela världen bestiger det antikristiska världsplanet.

De tre stormakterna äro alltså desamma som i det 13:e kapitlet. Men i vår text stå de på en långt framskjuten ståndpunkt i världsutvecklingen. De ha passerat 6 världsriken, 6 skökodömen och 6 vid deras sida uppväxande paddömen; och nu stå de inför det 7:e världsriket och det 7:e paddömet, vilka äro det fullväxta riket och det

fullväxta paddömet.

I vår text står vilddjuret eller den arma förvildade mänskligheten mitt emellan draken och den falske profeten. Hon står där såsom det förfärande resultatet av deras ormalist och förvillelsekonst, i vilken skökan – utan att veta det – spelat huvudrollen. Nu taga de denna arma mänsklighet under var sin arm och presentera henne såsom fullgången med paddan, såsom dräktig med barbarerna från östern. Och hon har nu blott ett enda behov, nämligen att bliva "förlöst" eller att få övergå i paddan, som plaskar i det 7:e träsket – det högst åtrådda och "härliga". Hon begär nu av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd – ja, vad? *Jo, hon begär sig själv såsom den ende Gud som finns.* Den Guden är sjunderiksmänniskan, som är sjunderikspaddan.

Ja, sådana stå de där alla tre på mot-andelagens stora segerdag. Den dagen kommer såsom den fasansfulla följden av utebliven eller förfuskad pingstdag, ja, såsom den ödesdigra världsföljden av skökans världsomfattande förfalskning av "Andens lag", som frälste Paulus från "syndens och dödens lag" och som är det enda i himmel och på jord, som frälser en människa.

Se nu! Den världsomskapande dagen är inne; den världshistoriska timmen har slagit – nu blåser draken! Och i samma ögonblick blåsa den falske profeten och vilddjuret. Att alla de tre blåsa *samtidigt* visar, att de nu sitta ihop i en *treenig* padd-ande. Föreningspunkten är den mellersta stormakten eller den padd-dräktiga mänskligheten, i och genom vilken de två andra *äro vad de nu äro.* Över-barbaren och barbar-profeten och barbar-mänskligheten *äro,* på grund av organisk utveckling i andegemenskap, just den treeniga barbar-paddan.

Men alla tre framställas såsom blåsande var för sig, så att ur varderas mun utgår en särskild padd-ande. Därmed framhålles tydligt och kraftigt det historiska, det mångtusenåriga bidrag, vilket var och en lämnat till den treenige padd-anden, vilken nu är samlad i vilddjuret såsom rot-ande till mot-pingst-anden.

Alla tre framställas såsom självständigt blåsande var för sig. Alltså står vilddjuret eller mänskligheten där såsom en frivillig och självständig stormakt. Därpå ligger den största vikt. Ty det är här fråga om en andlig födelse. Och en sådan kommer till stånd blott på frivillighetens och den personliga självavgörelsens väg. Vare sig det är pingstfödelsen från ovan eller mot-pingstfödelsen från nedan, så sker den aldrig emot utan *med* människans vilja. I den förra väljer människan Gud till sin "Gud och ingen mer", i den senare väljer hon sig själv till sin "Gud och ingen mer". Andlig födelse innebär ett fritt val. Därför står vilddjuret här som en fri och självständig blåsare, vilken i kraft av drakens och den falske profetens ande, som nu är dess fullgångne rot-ande, framblåser sig själv till padd-mänsklighet, det är, övergår i sjunderikspaddan.

Alltså ställer vår text inför oss en hemsk och häpnadsväckande tavla. I de tre stormakterna läsa vi det ondas världs- och kyrkohistoria allt ifrån begynnelsen och intill mot-lagens stora segerdag, då den lägges i hela världens hjärta och skrives i dess sinnen. Och denna historia går sannerligen icke utanpå; utan den visar upp det ondas innandömen, dess djupa personliga mot-mysterium och dess starka, kloka och

genomlistiga världsplan. De stå där, dessa tre, såsom resultatet av en fasansfull mot-budsrörelse både i avgrunden och på jorden, ja, såsom det uppnådda målet av en organisk utveckling både av ondskans andemakter därnere och i himlarymden och av de med mot-budssädet besådda människoandarna på jorden och i "jordens hjärta".

Och glömmen aldrig, I Herrens heliga, att de stå där, dessa tre, på Satans "pingstdag" i kraft av skökans kringgående av Kristi pingstdag, fullfödelsens dag, som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska förstabuds-fullkomlighetens höga världsplan. Och akten eder för att genom bristfull födelse från ovan bidraga till världsfödelsen från nedan. Det är förskräckligt, att många tusen troende i vårt land hjälpa de tre stormakterna att bestiga mot-pingst-planet och genom sitt ofödda eller ofullfödda liv sekundligen deltaga i skökans paddblåsning, som banar väg för den treeniga paddblåsningen.

Men motpingstdagen är icke en dag i vanlig mening, utan en tiderymd. Paddömet såsom världsdöme framblåses icke på *en* gång, utan så småningom. Icke alla folk bliva samtidigt fullgångna med paddan. Något blir det första; och med det börjar Satans "pingstdag". Och icke heller bliva alla rot-padde-människor inom samma folk på *en* gång färdiga för folk-padde-födelsen. Några bliva de första; och med dem börjar Satans pingstdag hos det folket. Och den har redan börjat hos t.ex. vårt folk. Här framblåses dagligen fullgångna paddor, uppenbart antikristiska människor, motpingstmässigt besatta av österns barbarer. Här uppträda nu många demoner i människogestalt, ja, både i gestalten av män och av kvinnor.

Och även sedan alla folk blivit framblåsta padd-folk, fortgår den treeniga paddblåsningen tid efter annan såsom förnyad folk- och världsomfödelse till fördjupad och förhöjd mot-pingst-ande eller till en alltmer gudlös och antikristisk barbar-ande.

Och i och med den högsta världsomfödelsen födes Satan själv som en människa av Antimaria (Kap 9, sid. 56 f.). Den människan är Antikrist. Han är höjdpunkten av den treeniga padd-blåsningen. Likasom Ordet, det eviga tubuds-Ordet vart kött, så varder ock en gång mot-budsordet, det sataniska tubudsordet, kött. Här ha vi Satans människoblivande, det fasansfulla mot-mysteriet till Guds människoblivande i Kristus.

Tyst!... Just nu när författaren skrivit detta, ringer det samman i Stockholms kyrkor och ungefär samtidigt i hela vårt land. Förskräckligt! Det är sammanringning till trolldom i de flesta kyrkor och bönehus, ja, trolldom, som just banar väg för själva avgrundstrollets födelse av Antimaria; sammanringning till paddblåsning, som till sist sätter själva avgrundspaddan i stånd att uppträda på jorden i människo-gestalt; sammanringning till det budlösa evangeliets laglösa frälsning utanför "Andens lag", vilket laglösa evangelium gör det möjligt "för den Laglöse" att i sinom tid "träda fram"; sammanringning till undanskjuten eller förfuskad pingstdag, i vars ställe Satans hemska pingstdag går upp över alla världens konungar och folk. – O, vad Guds världskvarnar mala sakta, följdriktigt och fint! Men det se icke människorna och vilja icke höra talas därom. De äro beblåsta, förhäxade och förtrollade. "Ty", säger den starke ängeln, "alla folk blevo förvillade genom din trolldom".

Den treeniga paddblåsningen följer en organisk utveckling. Den börjar med några enskildas framblåsning eller paddfödelse inom de olika folken, fortskrider sedan till folkfödelse och slutligen till världsfödelse, såsom vi sett.

Denna organiska utveckling av paddömet skall noga beaktas. Den ställes också tydligt och kraftigt inför oss i vår text. Där säges nämligen om de tre padd-andarna, att de äro demoniska människors andar, som göra tecken och utgå till konungarna i hela världen för att samla dem till striden på Harmageddon. Detta församlande sker icke i en handvändning, utan så småningom. Och vi befinna oss just i detta församlande. I vår tid uppträda skaror av demoniska människor, som i förfärande barbar-ande från östern arbeta på den stora samlingen till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Dessa församlare äro enligt texten "demoniska människors andar". Märk noga detta förfärande uttryck. I grundtexten står så: "De äro demoniskas andar", det är, de äro demoniska eller djävulska människors andar; och det vill här säga: de äro avgrundsandar eller österns barbarandar i människogestalt.*

Drakens och den falske profetens ande, som är kungsanden från östern, framträder icke i omedelbar gestalt, då det gäller att införa det 7:e världsriket på jorden. Nej, han är oändligt klokare än så. Han framträder på avlelse- och födelseväg. Han kommer i gestalten av fullblodiga djävulsbarn, ja, just i gestalten av "demoniska människors andar". Han tager sig väg genom den 2:a stormakten, som är vilddjuret eller den med barbar-anden från östern fullgångna mänskligheten. Så smyger han sig fram till världsväldet genom demoniserade eller besatta människor. Blott så får han ett riktigt starkt och pålitligt välde, som kan upptaga striden mot Herrens heliga, vilka uppstått just på avlelse- och födelseväg och som äro i *sann* mening "besatta", nämligen av kungsanden från ovan och genom honom av de himmelska andarna, bland vilka var och en av de heliga har sin barndoms ängel såsom tjänsteande.

Men denna demonisering eller besatthet från avgrunden är, såsom vi antytt, icke detsamma som den tillfälliga och råa besatthet, vilken omtalas i evangelierna, och som består däri att en viss demon tagit sin bostad i en människa och mekaniskt eller tvångsvis behärskar henne. Nej, här ha vi att göra med en högre besatthet, som kommer till stånd genom mot-pingstens demon- eller djävulsfödelse och i vilken människan är ett frivilligt och lydigt redskap i överdemonens och den särskilda underdemonens hand. Och så blir sjunderiksbesattheten så väl fördold i "fullt normala" människor och därför så fruktansvärt förvillande och besmittande. Den råe demonen i den vansinniges eller abnormes gestalt avskys av alla; och demonen i råpaddans gestalt

* Orden i grundtexten: "pneumata daimonion" kunna och böra översättas så: "demoniskas andar". Och även om man översätter så här: "demoners eller djävlars andar", eller "onda andar", så få dessa andar för ingen del tänkas såsom blott flygande i vädret utanför människan, ty det strider mot textens organiska världssammanhang, som vill uppvisa det ondas sakläge vid början av det sjunde världsriket. Hela tyngdpunkten ligger här på den onda andevärldens framträdande i *människogestalt*, i sjunderiksmänniskan. Och därföre sluta vi oss till de bibelforskare (t.ex. Myrberg), vilka översätta så: "De äro demoniskas andar eller demoniska människors andar."

avskys av många. Men den fine och bildade antikrist-demonen i vetenskaplig och konstnärlig kulturrustning tjusar alla, som stå utom tubudsdömet. – Ja, så klokt ställer draken, den gamle ormen, som förvillar hela världen. Men likasom skökan förfuskat födelsen från ovan, så har hon ock förfuskat födelsen från nedan. Därav den allmänna okunnigheten om Satans allsidiga mot-verk och den förfärande bristen på blick för hans lömska och djupgående världsplan. Och den moderna skökan är lätt färdig med saken. Hon helt enkelt förnekar tillvaron av en personlig Satan och av en ond andevärld. Så är och blir hon en förträfflig tjänstepiga åt draken just nu, när han begynner göra hela världen besatt. Nu behöver han vara så ostörd som möjligt. Och det sörjer hon ypperligt för.

Draken börjar alltså mot-pingstdagen med att framblåsa eller framföda sina apostlar, alldeles som Kristus började med att framföda *sina* apostlar på pingstdagen. Dessa mot-apostlar äro just de "demoniska människors andar", som omtalas i vårt text. De "göra tecken". Själva äro de drakens stamtecken, hans stora skapelseunder. Och i samma mån som hans världsplan kräver det, komma de att göra tecken och under, som slå världen med häpnad. Ty de komma att allt mer och mer förfoga över avgrundens makt och kraft, de kungliga mot-krafterna från östern.

Denna mot-apostoliske ande utgår till konungarna på jorden. Ett exempel härpå ha vi i den danske padd-juden, den världsbekante antikristiske författaren. Han yttrade offentligen för några år sedan, "att likasom det är den världsliga överhetens plikt att förbjuda dryckenskap, så är det ock hennes plikt att förbjuda kristendomen, som icke är någonting annat än en folkfördärvande berusning". Se, där ha vi just en ande, som "utgår till konungarna", eller till den världsliga överheten, för att samla dem till den världsomfattande striden på Harmageddon, där kristendomen skall förbjudas och utrotas från jorden.

Men vi behöva icke gå utrikes för att se dessa paddömets apostlar. Vi ha många sådana besatta i vårt land. De äro alla dessa uppenbart antikristliga professorer, skollärare, skalder, författare, folkledare och kringresande talare, såsom vi påvisat förut. Och vad vilja dessa besatta paddor? Jo, närmast vilja de göra folkmassorna antikristiska, så att de få till stånd en stark folkopinion, som till slut tvingar överheten att upphöja antikristendomen till lagstadgad tvångs-bild. – Och när de besatta padd-apostlarna i hela världen nått detta mål hos alla folk, då är hela världen andligen samlad på det andliga Harmageddon, som ligger i alla land, där striden står på liv och död mellan kristendom och anti-kristendom, mellan gudsriket och satansriket, mellan duvo-dömet och paddömet.* Huru söndersliten och oenig denna padd-värld än är, i ett är hon fullkomligt enig: i hatet mot Gud, hans bud och hans heliga och i förödelsen av dem.

Herrens heliga bliva alltså icke fritagna från striden på Harmageddon eller upptagna före densamma. Nej, den skola de genomkämpa. Men när förstlingarnas antal blivit fullt och då de såsom det friska världshjärtat* utfört sin höga världsmission intill blods på den

* Om Harmageddon se Kap 2, sid. 22 f..
* I: Se Kap 9, sid. 120 f..

allsmäktige Gudens stora dag, då upptagas de Herren till mötes i lufthimmelen. Och nu lössläppas alla jordens vindar, som äro Guds domar, och som hållits tillbaka av de fyra änglarna,[**] ända tills den siste av förstlingarnas skara blivit tecknad på Harmageddon. Och nu griper den Allsmäktiges heliga vrede den gudlösa och antikristiska världen med domar så fasansfulla, att deras like aldrig skådats på jorden. Nu krossas denna värld *till livs eller till döds.* Det är den 7:e vredesskålen, som är domen över det 7:e världsriket, likasom den 6:e är domen över det 6:e världsriket.

Till sist ett ord om den 6:e skålens parentes. Den lyder så: *("Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han icke må gå naken och man får se hans skam")* (Upp 16:15).

Märk nu, vilken plats parentesen har. Den står mellan ordet "dag" och ordet "Harmageddon". Först sägas världens konungar församlas till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. (Här inskjutes parentesen). Sedan sägas de församlas på Harmageddon.

Att hela världens besatta konungar och folk församlas på Harmageddon, det visar, att deras strid gäller Guds nya Israel, likasom striden på det forntida Harmageddon gällde det gamla Israel.

Men deras samling på Harmageddon är ock deras samling på den allsmäktige Gudens stora dag. Därav se vi, att denna dag icke är den yttersta domens dag; ty på den dagen samlas inga till strid mot Gud och hans heliga.

Konungarna samlas till strid på Guds stora dag – sen upp, I heliga, ty den är tjuvens dag! Där står parentesen.

Konungarna samlas till strid på Harmageddon – sen upp, I heliga, ty Harmageddons dag är tjuvens dag!

På Harmageddon står de besatta konungarnas strid mot de heliga; men där står ock den allsmäktige Gudens strid mot de besatta konungarna. Harmageddons stora konungadag är ock den **Allsmäktiges** stora konungadag.

På de besatta konungarnas dag ligger hela världen i *deras* hand. Men på den dagen ligger hela världen och alla dess demoniska konungar och folk även i den *Allsmäktiges* hand. Ty den dagen är ock *hans* dag.

Alltså ligger de heligas Harmageddon i de besatta, demoniska och djävulska konungarnas hand; men det ligger ock i den Allsmäktiges hand, ty deras dag och hans dag äro samma dag.

På den dagen liggen I, Herrens heliga, i de besatta konungarnas hand. Men deras hand ligger fast innesluten i den allsmäktige Gudens hand. Ett litet "släpp efter" av honom – och konungahanden gör sitt förödelseverk; ett litet handtryck – och konungahanden är vanmäktig; och så ett sluttryck – och hon är kramad och krossad till intet och utströdd som agnar i vind och i eld.

Så noga är edert Harmageddon bevakat, och så väl är det reglerat av

---

[**] Upp 7:1–3.

den **Allsmäktige.** Om I aldrig glömmen detta, så skolen I aldrig bäva på eder plågodag, som alltid är Guds dag.

Då den Allsmäktige "släpper efter" eller ropar sitt *"Rulla!"* till den mot-kerubiska vildvagnen, då utföra de besatta konungarna och folken sitt förödelseverk. Detta verk är alltså även ett verk av Gud. Ty han måste först tillåta den antikristiska världen att fullborda sitt djävulska motverk, innan han kan fullborda sitt världsfrälsningsverk. Och så fint och fast styr han allt, att Harmageddons dag, som är de heligas världs-långfredag, också blir världsfödslovåndans dag, som i de fyra vindarnas sluttimme bryter ned alla folk på knä inför folkens konung. *"Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige:*
Alla folk skola komma och tillbedja inför dig».*

"Se, jag kommer såsom en tjuv". Det är den Allsmäktige som kommer likt tjuven, då han "släpper efter" eller då han ropar lagförbannelsens: "Rulla!" över en lagföraktande värld. Så kommer han över de besatta konungarna och deras besatta folk, och så fylla de syndamåttet på Harmageddon. Därmed kommer han ock såsom tjuven över de heliga. Din Harmageddons dag, du Herrens helige, är tjuvens dag. Den kan vara vilken dag som helst, ja, just i dag. Ty barbarerna rycka dagligen in över Eufrat. Du kan komma i strid med dem, då du håller Guds bud. Och den striden kan bliva *ditt* Harmageddon, på vilket du giver ditt blod för hans bud.

Vår tid är begynnelsevis Harmageddonisk. Den röda dagen flammar i öster. Hemska makter stå beredda att svänga förödelsens svärd.

Den onda andevärlden har ryckt in; själva luften är demonisk. Den har ock ryckt in i människorna, de äro demoniska. Ett den Allsmäktiges "släpp efter" – och utrotningskriget begynnes av förtrupperna. Demonerna äro organiserade i alla land såsom antikristiska paddor.

Människorna äro besatta. Guds bud äro försvunna. Sanningen är utrotad eller fördärvad hos miljoner även i vårt land. Gudlöshet och lögn, list och bedrägeri, hat och förtryck äro deras liv. Mot-buden äro deras bud, vildviljan deras lag, orättfärdigheten deras triumf. Och under allt detta rasar ännu den evangeliska skökan i vårt land mot Guds bud, såsom om själva den onde sutte i dem.

Hela detta folk- och världsfördärv flyter ur Guds brutna bud. Det budlösa evangeliet har uttorkat Eufrat och banat väg för laglöshetens barbarer. I den budlösa nådens spår rycka härarna fram. På den förstabudslösa trons väg tåga paddorna in.

Sen där edert verk, I skökoevangelister, både lärda och olärda! Sen där det öde I bragt över hela världen, I Satans trollkarlar! I soven ännu, likt Kaifas, I helvetets barn. Och I kommen att sova, tills tjuven står över eder (Upp 3:3).

Hela detta folk- och världselände har sin djupaste grund däri, att man kringgått Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen

* Upp 15:3, 4.

kräver. Och den komma alla trolldomsevangelister att kringgå, ända tills tjuven står över dem med konungaelden.

"Salig är den som vakar". Ty nu sova människorna djupt. Och många röster ropa: "Frid, frid, ingen fara!" Men denna sömn är förtrollning och döljer sig i yrgalenskap. Den hejdlösa häxdansen är den djupaste sömnen. I den är man tjuven närmast.

"Salig är den som bevarar sina kläder". – Om kläderna ha vi talat under Sardes-brevet (Kap 9, sid. 90 f.; Kap 9, sid. 98 f.). De äro "Andens lag" eller den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige Andens tubuds-dräkt. Med denna dräkt äro de heliga genomklädda, såsom ett vatten har "iklätt" sig ett annat, med vilket det blandats. Dräkten är Jesu tubudsande med slaktmärket, vilken genom subjektiveringen sitter på varje punkt i de heligas andar, själar och kroppar. Deras kläder äro pingstens kraftbeklädning från höjden, alltså medfödda, medskapade. De äro den nya skapelsen, betraktad till dess vita och varma, rena och skarpa tubudsfullkomlighet inne i Jesu tubudsfullkomlighet med slaktmärket.

Dessa kläder måste *bevaras.* Och det sker genom att *förbliva* i Kristus, som är kläderna (Rom 13:14), så att man genom honom står förstabuds-*all* och andrabuds-*hel* i det dagliga livet. Men bevaras de icke, då blir människan "naken och man får se hennes skam".

Det ord i grundtexten,[*] som är översatt med ordet "skam", betyder egentligen *vanskaplighet.*[*] Ja, just så är det. *Utan tubudsdräkt, som är tubudsskapelse, är människan alltigenom vanskaplig.* Hon är på varje punkt missbildad, onaturlig, vederstygglig, med ett ord: *förstabudshorisk.* Hela hennes varelse är en vanskaplighetens "skam". I motsats härtill är den tubudsklädde på varje punkt välbildad, naturlig, skön och härlig, med ett ord: *förstabudskysk.*

Nu förstå vi, varför det talas om kläderna i parentesen. Harmageddons strid står just om tubudsdräkten. De heligas nationaldräkt tåles icke av de besatta konungarna och folken, som äro vanskaplighetens skamkonungar och skamfolk.

Och I kännen, I Herrens heliga, huru förskräckligt de nakna och vederstyggliga skam-människorna riva och slita i eder dräkt. I kunnen icke ha med dem att göra utan att bli sargade av deras gudlöshet, budlöshet och trolöshet, överallt laglöshetens barbarer! Deras handel och vandel, affärer och liv äro en vanskaplighetens skam och skandal. Och de äro så genombeblåsta, uppblåsta, stora, vida och breda, att det numera knappast finnes rum på vår jord för andra än dem. Så tubudslösa och nakna äro dessa skampaddor i alla samhällsklasser.

Skökan har i århundraden dolt sin vanskaplighet under andligt sken. Därmed har hon hjälpt barbarerna över Eufrat. Nu äro de här. I dem träder hela skammen i öppen dag. Ja, nu "går Skam på torra landet". Men all denna barbariska skam är blott skökans utdragna skamlinje.

Alltså, I förstlingar med den höga dräkten, given akt på den 6:e skålens "Giv akt!", glömmen aldrig parentesen. Ty nu stån I just i början av parentestiden. Just nu gäller det att stå vaken och klädd bland alla

[*] Askämosynä.
[*] Se Melanders lexikon.

dessa totalt oklädda och demoniserade skam-människor. Ty lyckas de genom sin djävulska rivning, ryckning och slitning i kläderna att sönderriva och avriva dem, så att I bliven nakna och vanskapliga skam-människor – då är Harmageddons strid förlorad.

"Salig är den som vakar och bevarar sina kläder." Ja, salig den som gör det *i dag, i dag,* och som gör det *nu, nu,* ja, i varje *nu.* Ty nu är varje ditt nu ett Harmageddoniskt lidandes-nu och kan bliva ditt Harmageddoniska döds-nu. Salig är du, om du då lider, blöder och dör som Stefanus i den femfaldiga dräkten: *"full av tro, full av ande, full av nåd, full av kraft, full av vishet"* ja, lider, blöder och dör som han, med förstabudsblicken mot höjden och andrabudsblicken på bödlarna. Då har du segrat på *ditt* Harmageddon för evigt.

Amen.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Innehållsförteckning:

ELFTE KAPITLET

De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna 1

FÖRSTA DELEN

De tre predikoänglarna 1

Den förste predikoängeln 2

1. Den förste ängelns predikan 3
2. Den förste ängelns flykt 6

Den andre predikoängeln 12

1. Den andre ängelns predikan 12
2. Den andre ängelns flykt 14

Den tredje predikoängeln 22

1. Den tredje ängelns predikan 23

De hålla Guds bud och Jesu tro 25

2. Den tredje ängelns flykt 26

ANDRA DELEN

De två skördeänglarna 29

I Den krönte skördeängeln 29

1. Skördebrevet 30
2. Skördeförrättningen 32
3. Skördebrevet än en gång 34

II Den okrönte skördeängeln 38

ELFTE KAPITLET

De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna

Av detta ämne göra vi två delar: De tre predikoänglarna; och de två skördeänglarna.

FÖRSTA DELEN

De tre predikoänglarna

Omedelbart efter de förskräckliga synerna i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel fick Johannes se en härlig syn. Han såg Lammet och de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg (Upp 14:1–5). Där såg han alltså den *sanne* profeten och det *sanna* profetdömet, just den härliga motsatsen till vad han nyss hade sett.

Här synas icke de två vilddjuren; i deras ställe står Lammet. Det brusande havet är försvunnet, så ock den vilddjurstillbedjande jorden; i deras ställe står Sions berg.

Jordens förvillade innebyggare hava här ingen plats. Ty här böjes icke knä för lejonbjörnleoparden. Här *står* man med Lammet högt över havet och jorden och högt över alla dess vilddjursfolk, på samma gång som man står mitt ibland dem och lider och kämpar *emot* dem och *för* dem.

På detta höga och heliga berg sätter skökan aldrig sin fot. Här finnas blott "jungfrur".

Den budlösa "bilden åt vilddjuret" har här ingen plats. I dess ställe står *Han*, den eviga tubudsbilden, Guds väsens avbild (Heb 1:3). Och alla äro tubudsbilder av honom.

Här finns intet vilddjursmärke. Alla pannor bära Guds och Lammets namn. Alla heta lika, ty alla heta **Ehjeh,** »Jag **är**». Och alla heta olika, ty alla heta **Ehjeh, "Jag** är".

De tre lögnmunnarna äro försvunna. Jungfrumunnen, i vilken lögn icke finnes (Upp 14:5), har trätt i deras ställe. De stora orden och hädelserna finna här ingen tunga, icke heller de lamm-efterapande orm-orden. Här sjunges den nya sången (14:3). Allting är sång. Här talas och tiges i sång; här göres och låtes i sång; här lides och tåles i sång; här gråtes och suckas i sång.

Träsk och padda äro borta. Den höga och rena bergsluften är deras upplösning och död.

Den budlösa kulturen når icke hit. Här finns blott tubudskulturen, vilken är tubudshjärtat med tubudsviljan, som följer Lammet, varthelst det går (14:4).

Intet trolldomsväsen stiger hit upp. Här står allt i sin höga och heliga naturlag, som är Sions lag. Allt är saligt lagbundet; allt är evigt evangeliskt. Ty allt står i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Alla äro utan vank (14:5). De stå alltså på Smyrnas och Filadelfias

ostraffl ighetshöjd i mönstringens stund, som är varje stund.

Detta ombyte av syner var nödvändigt för Johannes. Luften började bli dödligt kvävande för honom. Men synen av Sions berg ryckte upp honom på Safirens höga och rena höjder.

Så ock för de heliga i vilddjurstid, då "mörkret har makten". Mången gång dödligt kvävande kvalm. Sions berg krymper ihop till ett Golgata-berg, som är lilla lill-berget: Nätt-och-jämnt, för vilket det måste kämpas som för livet. Men i rättan tid sväller det ut och stiger upp ur djupen och blir den majestätiska "höjden över alla höjder".

Den förste predikoängeln

Och jag såg en annan ängel flyga mitt på himmelen: han hade ett evigt evangelium, som han skulle predika för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk. Och han sade med hög röst:

"Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen, då han skall hålla dom; och tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor" (Upp 14:6, 7).

Nu två viktiga frågor. Den första: Vad är det, som neddragit mänskligheten i det hemska fördärv, vilket ställes inför oss i det 13:e kapitlet? Den andra: Vad är det, som lyft upp de tolv gånger tolv tusen på Sions berg i det 14:e kapitlet? Alltså två oändligt viktiga grundfrågor.

Svar på dem:

Först: Vad är det som neddragit mänskligheten i det 13:e kapitlets fördärv? Jo, det är, såsom vi ofta påvisat, **mot-budet** till Guds första bud. Just detta mot-bud, som är grund-budet i "syndens och dödens lag", är den falske profetens "makt". Genom det budet lägger han jordens innebyggare på knä i tillbedjan för vilddjuret; genom det budet gör han sina tecken och tänder sin fyrfaldiga eld, som neddrager domselden från himmelen; genom det budet göra jordens innebyggare bilden åt vilddjuret och taga dess märke; genom det budet förtrollas jorden och alla dess folk. Det budet är laglösheten i själva dess rot; det budet är paddan i både skökodömet och paddömet; det budet är grundväsendet, grundmysteriet i allt vilddjursväsen och paddväsen, ja, i allt ont på vår jord. Förstabudslösheten har lösryckt hela skapelsen från Gud, ja, även lösryckt stora konungariken i andevärlden från honom och gjort dem till barbarerna hinsidan Eufrat och möjliggjort deras intåg i alla uttorkade hjärtan. En så fasansfull, genomgripande och världsomvälvande betydelse har mot-budet, som är det första budet i "syndens och dödens lag", vilken är motlagen till "Andens lag".

Den andra frågan: Vad är det, som lyft upp de tolv gånger tolv tusen på Sions berg i det 14:e kapitlet? — Tyst, tyst: Se uppåt! Vad ser du? Jo, du ser en ängel sväva på himmelens mitt. Han har "ett evigt evangelium" att förkunna för jordens innebyggare. Och det lyder så: *Frukten Gud. given honom ära, tillbedjen skaparen!* Vad är detta? Jo, just *Guds första bud.* Och det kallas "evangelium". Se där har du svaret. Den förste predikoängeln giver dig det. Svaret är detta: De tolv gånger tolv tusen hava lyssnat till hans predikan och mottagit det första budet

såsom evangelium. Just detta evangeliibud, som är det första, största och yppersta budet i "Andens lag", har gjort dem till vad de äro och ställt dem på Sions höga och härliga berg.

Ty märk sammanhanget mellan de två synerna i det 14:e kapitlet. Först såg Johannes Lammet med de namntecknade på Sions berg. Och han stod där i salig häpnad över denna härliga syn. Och nu ryckes hans blick mot höjden. Och på himmelens middagsmitt, alltså just över Sions middagsberg, ser han ängeln sväva fram. Och plötsligen hör han en väldig röst från denna himmelska höjd. Det är ängelns "höga röst" med det höga förstabudsevangeliet, som ställt förstlingsskaran på det höga berget, och som håller henne där högt över det 13:e kapitlets djupa motbudsfördärv. Sådant är sammanhanget mellan de två kapitlen; i det 14:e *Guds första bud,* i det 13:e *Satans första bud.* Grundväsendena i dessa kapitel äro de två motsatta och djupa förstabudsmysterierna, som "jordens innebyggare" och med dem de flesta troende icke se, långt mindre behjärta.

Vi taga nu två synpunkter: ängelns predikan och ängelns flykt. Alltså:

1

Den förste ängelns predikan

Han sade med hög röst: *"Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen då han skall hålla dom; och tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor."* (Upp 14:7)

Så lyder det eviga förstabudsevangeliet. Det är enkelt och djupt såsom allt evigt. Barnet fattar det lätt; och den grånade vise bottnar det icke.

»Frukten Gud!» Denna fruktan hör alltså med till det eviga evangelium, som ängeln predikar, ja, den *är, är* evangelium; den är just förstabudsevangeliets grundevangelium. Därför börjar ängeln sitt evangelium just med denna fruktan. Allt, som icke står på denna grund, ligger i träsket. Den, som icke begynt med denna fruktan, har ännu ingenting begynt. Ty i den har det eviga sin rot. Utan den är allt rotlöst. Evangelium växer på denna rot. Den förutan är allt "evangelium" förgängligt. Och sådant är största delen av det gängse evangeliet.

"Frukten Gud!" Denna fruktan är kerubernas vingar, som skyla fötter och ansikte. Blott så länge de svepas kring dem, är det tredje vingparet lösgjort till flykt och kan bära i helig örnrymd. Det eviga evangeliets fruktan är det gyllene spännet i rättfärdighetens bälte. Utan detta spänne sitter allting löst och fladdrar för minsta vind.

"Frukten Gud!" Det är den *födda* fruktan av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Därmed är den förstabuds-mässig, och *därpå ligger vikten.* Den är Jesu fruktan, lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Den är hans fruktans ande, subjektiverad i gestalten av pingstbarnet. Det barnet heter: **Frukta-Gud,** och är alltså en levande evangeliifruktan ut i fingrar och tår. Om dessa det nya lagförbundets barn profeterades det så: *"Min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan., så att de icke vika av ifrån mig"* (Jer 32:39, 40). Utan denna förbundsfruktan

intet förbund, intet evigt evangelium, intet barn, intet Sions berg. Och allt detta har skökan tagit bort med sitt fruktans-lösa slinka-slamsevangelium. Och det evangeliet ha många av de heliga fått in **i** blodet; och det kostar dem mycket lidande för att bli av med det. Och det evangeliet ligger i luften, som skökan har fördärvat. Och det besmittar de heliga lätt. Därav deras förnyade "skräckveckor", i vilka Gud måste lära dem att frukta, *"så att de icke vika av ifrån honom."*

»Given Gud ära!» Detta är den sekundliga förstabudsgåvan. Och den utkräver Gud vid vite av livets förlust. Ty att giva Gud ära, det är att alltid och i allt låta Gud vara Gud. Och att låta Gud vara Gud det är att sekundligen taga honom såsom den **alls**mäktige, den **all**vise, den **all**gode, den **allt** vetande, **allt** seende, **allt** ägande o.s.v. Tänk efter vad det innebär!

"Given Gud ära!" Och den skall givas av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Då är gåvan *förstabudsmässig,* och därpå ligger vikten, *förstabudsfullkomlig,* annars godkännes den icke, såsom vi sett i de 7 breven. — Förstabudsmässig ära är *hela* äran. Och varför håller Gud så strängt på den? Jo, ty all ära är hans. Detta *är* sanningen. Släppte han efter det minsta grand av sin ära, då vore han lögnare. Därför kräver han den vid vite av livets förlust. Får han den icke i godo, så tager han den med våld. Äregivaren helgar Gud; på äretjuven helgar sig Gud.

"Given Gud ära!" Och den skall vara smyrnensisk och filadelfisk, d.ä.: *all* och *hel,* annars mottages den icke, sade vi. Delad ära är stulen ära. Och allt det du stjäl från Gud, det fråntager han dig. Jordens förvillade innebyggare äro ett rövarepack, och därför hava de intet evigt eget. Äretjuven är vilddjur och sköka, padda och troll.

"Given Gud ära!" Giv honom ära, när dig går väl; giv honom ära, när dig går illa; ja, giv honom ära även då när han synes blott trampa ned dig och trampa sönder dig, så att du blir som en tusentrasig mask i gruset. Giver du honom ära, när han gör dig till den olyckligaste av alla, då gör han dig i sinom tid till den lyckligaste av alla.

Ja, giv Gud ära, så att du är honom till ära och icke till vanära. Förstabudsmänniskan kan det, ty hon står inne i Jesu äregivare-ande såsom vatten i vatten. Denna ande är subjektiverad i henne. Hon är född äregivare. Hon heter: **Ära-Gud,** och *är* äran åt Gud ut i fingrar och tår. Ur varje atom i hennes ande, själ och kropp flyter en ström, som heter: **Gud-allena-äran.** Den är det eviga evangeliets äreström till Gud genom Jesu Kristi ande.

»Tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor!» — Denna tillbedjan flyter ur kärlek till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Det är förstabudsmässig tillbedjan. Och den kräver Gud vid vite av livets förlust. Ty blott den som tillbeder Gud, han *lever.* Förstabudsmässig tillbedjan är det eviga livet.

"Tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor!" Det skall alltså vara en tillbedjan inför Gud såsom *skaparen.* Och det innebär, att hjärta och huvud, händer och fötter och allt vad i människan är, tillbeder Gud som sin skapare. Men nu är människan hela Guds skapelse i dess sammanfattning och höjdpunkt. Hon äger i sig både "himmel och jord och hav och vattnens källor

(Kap 6, sid. 2 f.). Och allt detta vill tillbedja sin skapare. Men det *kan* tillbedja honom blott i och genom människan.

Sätt dig på en tuva i skogen fjärran från vilddjurslarm, skökoslams och paddväsen. Och tillbed Gud med hela din varelse. Då känner du, att himmelen stiger ned i dig och att jorden, havet och vattnens källor stiga upp i dig. Allt där ovan och allt här nedan samlas i dig såsom i sitt tempel. Allt tillbeder skaparen i och genom dig. Allt i himmel och på jord böjer knä i dig och jublar i dig. Du känner, att kristallen från ovan och kristallen från nedan stråla varandra till mötes i dig. Se stenen — han lever; se blomman — hon ler; hör bäcken — han sjunger! Och luften – – den är sionistisk bergluft, mättad av den fina och ljuva paradisluften! Allt är templet "i ande och sanning" allt är evangeliskt, allt lever det eviga evangeliets förstabudsliv.

Ve den människa, som icke tillbeder skaparen, så att skapelsen kan tillbedja honom! Ve den, som tillbeder vilddjuret! Han tvingar "jorden att tillbedja vilddjuret". Han pressar otaliga suckar ur skapelsens lidande hjärta och otaliga tårar ur hennes otaliga ögon. Han förlänger och försvårar hennes födslovåndor. Och alla dessa suckar, tårar och kval följa honom såsom förbannelsens ande med förbannelsens krav, vilka han måste gälda i den heliga hämndens "straffområde". — O mänsklighet, o mänsklighet, som bortstöter tillbedjandets himmel och får i dess ställe det stinkande världsträsk, som du skapar åt dig med din djurtillbedjan!

"Tillbedjen skaparen!" Förstabudsmänniskan kan det. Ty hon är född skapare-tillbedjare. Hon heter: **Tillbed-skaparen**, och är en livs levande tillbedjan ut i fingrar och tår. Hon tillbeder, då hon talar eller tiger, gör eller låter, jublar eller gråter. Och hela skapelsen ligger sekundligen på knä i henne inför sin skapare. Ack, låt den det, unna den det, du skapelsens konung och präst! Den stund, då du ej tillbeder din skapare, är en sorgestund för "himmel och jord och hav och vattnens källor". Det känner du ock, du skapelsens förstling. Hennes ögon, som du bär i dig, mörkna och tåras. Det blir tomt och kallt på tuvan. Helgedomen är stängd.

"Tillbedjen skaparen", den trefaldiga, tregradiga skapelsens skapare! Blott då kan han fullborda sitt skapelseverk i oss. Tag Gud sekundligen såsom "**En** och ingen mer", då tager han dig sekundligen såsom "en och ingen mer". Just *så* blir du *just det,* vartill du av evighet är ämnad. Namnet »**Jag är**» på din panna blir *ditt* namn icke blott såsom alla andras utan även såsom ingen annans. Och just *så* vill skapelsen hava det. Hon vill tillbedja Gud i dig på ett sätt som i ingen annan. Dupletter kännes hon icke vid. Ty i dem kan hon icke "förlösas". Också har hon inga tuvor för dem. På hennes tuva sitter blott "en och ingen mer".

Men tillbeder du skaparen såsom "Gud En och ingen mer", då får du erfara, att din lilla "tuva", varhelst hon än är, i palats eller koja, hemma eller borta — att din lilla "tuva" i stillhetens vrå har en härlighet så mäktig och ren, att solens strålande glans är som intet mot den.

Ack, sälla ären I, stilla och tillbedjande själar, som aldrig lämnen tuvan, den ena och enda bland tuvorna alla. Ja, sälla ären I, som sålt allt för skatten och pärlan, I helgjutna och fullödiga andar, som stigit ut ur det skapade och in i skaparen, och som just därför kunnen stå såsom skapelsens konungar och präster, "predikande evangelium för allt

skapat."

Alltså, I Herrens heliga, I skapelsens förstlingar på det härliga berget, lyssnen till rösten, den höga, som sekundligen tillropar eder denna predikan:

Frukten Gud,
Given honom ära,
Tillbedjen skaparen!

Detta är Guds första bud. Och det är ängelns "eviga evangelium", förstabudsevangeliet från himmelens mitt.

2

Den förste ängelns flykt

Denne ängel har till uppgift att predika evangelium på jorden.* Men ingen ängel får predika evangelium. Det får blott en människa. Skriften giver detta uppdrag endast åt människor, aldrig åt änglar.

Och dock "predikar" denne ängel. Därav se vi, att han blott tjänar som en bild. Och av vad? Naturligtvis en bild av det eviga evangeliets predikoämbete på jorden. Detta ämbete är överlämnat åt tubudsdömet, som framför allt är förstabudsdömet. Den flygande predikoängeln betecknar alltså förstabudspredikans gång genom världen i alla tider. *Överallt där det eviga förstabudsevangeliet ljuder i Andens och kraftens bevisning, där ha vi den förste predikoängeln.*

Och nu heter det så: *"Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot"*. Det är innerst denne evige ur-ande, som bär både berget och Lammet och alla som stå med det. Denne ande svävar över hela världen och bor som ett öga i varje atom uti den. Det är denne evige Lagande, som skapar, närer och bär all förstabudspredikan på vår jord. Utan honom formar ingen människotunga *ett enda evigt evangelii-ord.* "Genom min ande skall det ske". Alltså är det innerst denne ande, som från den 3:e himmelens mitt håller all förstabudspredikan på vår jord. *Och alltså är ängeln på himmelens synliga mitt innerst en bild av Herren Sebaots evige Lag-ande, som framför allt är förstabudsanden.*

Ängeln hade till uppgift att "förkunna ett evigt evangelium för dem som bo på jorden." Alltså måste han ha börjat sin predikan redan då de första människorna bodde på jorden.

Och han skulle predika "för alla folkslag och stammar och tungomål och folk". Alltså hade han på Johannes tid redan predikat för 5 världsriken.

Johannes såg honom flygande. Varifrån kom han? Naturligtvis från de 6 heliga lag-bergen, som framför allt äro förstabudsbergen. Och nu befann han sig över det 7:e, som är Sions berg.† Han följer den heliga laglinjen, som hela Skriften följer, och som all verklig predikan alltid följer. Släppes eller brytes den linjen, då släpper den evige Lag-anden; den himmelska duvan är icke längre med i predikan; det är blott paddan,

* I grundtexten står "evaggelion evaggelisai", som betyder förkunna eller predika evangelium.

† Om de 7 lagbergen se Kap 5, sid. 25 f..

som står där och kväker, eller padd-duvan, som kuttrar förstabudshalvhet.**

Alltså svävade förstabudsängeln en gång över paradisberget. Där predikade han det eviga evangeliet för Adam och Eva. Men mot-ängeln från avgrundens midnattsdjup svävade ock över dem. Han predikade mot-budet; och det togs. Och så svepte dödens svartalv sina kalla vingar kring vår jord.

Men förstabudsängeln från himmelens mitt släppte dem icke. Han svepte sina vingar kring dem genom det eviga evangeliets *löfte.* Så slöt den evige Lag-anden, i gestalten av "Förbundets ängel", **Rotförbundet** med mänskligheten (Syr 17:10). Det slöts på denna förstabudsgrundval: *krossande häl på ormens huvud även under bittraste bett av hans giftiga tand.*

Därefter svävade han fram genom urtiden och höll Rotförbundet vid makt bland de heliga urfäderna. Här står Henok såsom förstabudsmannen framför alla. *"Han vandrade i umgängelse med Gud"*. "Henokar" skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Han slog sina vingslag över Noak. Denne mottog den heliga fläkten från höjden ända därhän, att han blev *"den rättfärdige och ostrafflige bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noak"* (1 Mos 6:9). Ja, han blev "predikoängeln", *"rättfärdighetens förkunnare"* (2 Petr 2:5). Sådana vandrare och förkunnare skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Här slöt "Förbundets ängel" **Noaksförbundet.** Det är förstabudsförbundet mellan Gud och människor *"jämte alla levande varelser för eviga tider"* (1 Mos 9:12). Här indrages alltså hela skapelsen högtidligt i förbundet med Gud. *Det* skall beaktas. Låt "himmel och jord och hav och vattnens källor" med alla de levande varelser som äro i dem, dela med dig förbundet med Gud!

I regnbågens tecken förbinder sig Gud att med sin evige förstabudsande genomtränga, genomlysa och genomvärma allt skapat, såsom solens strålar genomtränga molnens droppar. Och människan och med henne alla levande varelser förpliktas att mottaga och återstråla denne ande, såsom dropparna mottaga och återstråla solens ljus. Tänk, o människa, på det djupa och alltomfattande Noaksförbundet, då du ser regnbågen! Tänk *så,* att du blir en regnbågemänniska, som strålar klarast i mörkaste lidandesmoln, och som *sekundligen* "bryter" (d.ä. gör till ditt eget) den eviga förstabuds-solens ljus. Regnbågemänniskor skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Han slog sina vingslag över Abraham och Sara, mannen och kvinnan som löste livets gåta, förstabudsgåtan (Kap 8, sid. 11 f.). Här slöt han, i egenskap av "Förbundets ängel", **Abrahams-förbundet** på grundvalen av prima förstabudstro. — På Moria berg genomstrålar det eviga evangeliets sol dödens mörkaste moln på förkristlig grund. Och denna

** Om den heliga laglinjen se Kap 5, sid. 17 f.; Kap 6, sid. 59 f..

sol mottogs av Abraham och återgavs i en glans, som upplyser alla hans efterkommande och som strålar i all evighet — "Abrahamer" och "Saror" skapas blott genom ängelns förstabudsevangelium. Fram med det — och de komma!

Till Sinai ställer han färden. Här brusa hans vingar så mäktigt, och här är hans röst så stark, att berget skakas och folket förskräckes. Det är förstabudsmajestätets förkrossande hot mot förstabudshataren, men lyftande löfteskraft åt förstabudsälskaren. — Här slöt "Förbundets ängel" **Israelsförbundet.** Och det slöts först och främst på grundvalen av det första budet, som var honungskaka för alla förstabudshjärtan även i detta förbund. Honungsätande bud-människor skapas blott genom förstabudsevangeliets honungskaka från himmelens mitt. Fram med den — och de komma! Och de behövas. Ty det evangeliska okynnet har gjort denna kaka till barkbröd och kastat den i "laghögen" (Kap 5, sid. 58 f.).

Nu går färden till Jordans strand. Där står "Förbundets ängel". Och där kommer den evige Lag-anden, "ängeln från himmelens mitt", såsom en duva över den döpte. — Här "öppnades himmelen" (Matt 3:16). Och den hålles öppen blott genom tubudsduvan, som giver tubudsdopet, och som framför allt är förstabudsduvan. Hon gives *endast* genom förstabudsevangeliet från den 3:e himmelens mitt. Fram med det — och duvomänniskorna komma! Blott *de* hålla himmelen öppen över vår jord. De behövas, ty den har blivit stängd genom förstabudslöst evangelium. — I duvans söner och döttrar, hållen alltid himmelen öppen över eder och över alla skapade varelser. Gören varje morgon en *större* öppning genom förstabudsbön i förstabudsstillhet. Vandren varje dag under öppen himmel. Soven varje natt under öppen himmel.

Nu svävar han över "Saligheternas berg". Där susa hans vingar så mäktigt och milt, att folket står slaget av häpnad. Dess like de aldrig hört. Ty här predikar "ängeln från himmelens mitt" i gestalten av själve "Förbundets ängel". Här har det eviga förstabudsevangeliet en lyftkraft som aldrig tillförne. Här, på det 3:e berget, kommer det med ett 3 gånger 3-falt "Salig". *Så kommer alltid det första budet och därmed alla Guds bud, då de få komma som ett evigt evangelium från den 3:e himmelens mitt.* Åhöraren känner sig stå under öppen himmel. Han gripes i sin andes eviga rot, där det alltid och innerst dock ropat på "salighet", ja, just på de nio "Saligheterna", utan att han visste var de funnos, nämligen blott i det första budets evangelium. Och denna rot ryckes upp ur förbjuden mark och planteras på förstabudsjorden under förstabudshimmelen. — Fram med förstabudsevangeliet! Blott det giver en ny värld åt människan. Blott det skapar nio-salighetsmänniskor. Och de behövas för att vittna in saligheternas lag i en värld, som det förstabudslösa evangeliet utestängt från "Saligheternas berg".

Nu flyger han till "Förklaringens berg". Där genomlyser den evige Lag-anden "Förbundets ängel", så att han strålar som middagens sol. Tecknet i skyn är beaktat; Noaksförbundet är hållet. Solen är insläppt i varje droppe, i varje atom, allt ifrån barnaåren. Nu bryter hon fram i

synlig härlighetsglans. Kroppen förvandlas. Och i kroppen står hela skapelsen. Hon utfödes nu för en stund. Våndan försvinner: suckarna tystna; tårarna torkas. — På Tabor knäböja "himmel och jord och hav och vattnens källor" i den förhärligade. Skapelsen behövde denna försmak av den förlossning hon bidar i nya himlar och en ny jord.

Det var den evige Lag-anden med det eviga förstabuds-evangeliet, som gav denna Tabors-stund. Och han giver liknande stunder åt alla prima regnbågsmänniskor. Sådana stunder äro dyrbara även för skapelsen. De äro vilostunder på hennes smärteväg till paradiset.

Men det förstabudslösa och förstabudshalva evangeliet förer aldrig upp på Tabor. Det skapar aldrig Taboriter, som kunna giva skapelsen även den behövliga försmaken av förlossningens dag. Och därför blir hon ofta förtvivlad under smärtornas tyngd. Och denna förtvivlan se vi och få se den alltmer i hennes förfärande oordningar. Förstabudslöst evangelium har bragt förstabudsförbannelsen även över skapelsen.

Nu flyger han till "Dödens berg". Där genomfläktas den lidande så hemligt, att han känner det icke. Men "Förbundets ängel" håller sig så fast vid Herrens Sebaots evige Förstabudsande, att han får förstabudsvingar, som bära honom genom själva mot-budshelvetet, förgårds-helvetet.

Här ha vi jordens mörkaste moln; och här ha vi jordens klaraste båge.

Här sitter lidandesmolnet i varje atom; och här sitter solstrålen i varje atom.

Regnbågen står alltid därborta, fjärran från solen. Och här står *han*, som är förbundets båge, också därborta, i detta förfärande fjärran: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Och hela skapelsen kände detta fasansfulla "fjärran". Och hon delade det troget med den lidande, såsom hon fått dela Tabors fröjd med den förhärligade. I hans dödsstund skakades hon av en dödens rysning. Solen miste sitt sken; jorden skalv och hällebergen rämnade. Så djupt kände "himmel och jord och hav och vattnets källor" sin konungs bittra död.

På "Dödens berg" och i Förbundsängelns blod slöt Herren Sebaots Lag-ande det **Nya förbandet** med mänskligheten. Det slöts *stamvis* i hans person på grundvalen av det första budets och därmed alla budens fullbordan in i döden. I samma ögonblick som det första motbudet och därmed alla mot-buden upplösts hela mänskligheten till godo, stadfästes förbundet, och tempeldörren i himmelen sprang upp.

Nu slår han sina vingslag över "Himmelsfärdens berg". Där upplyfter Herren Sebaots Lagande den uppståndne över jorden för evigt. Nu brusa alla förstabudsvingar i det lägre paradiset; och så många andar, som äro mogna därför, sluta sig till triumftåget. Uppåt, uppåt i härlighetens förstabudshöjder, i helig och salig örnrymd; upp på det 7:e berget!

Nu har alltså förstabudsängeln uppnått Sions berg på sin flykt. Herren Sebaots evige Lag-ande har ingått i "Förbundets ängel", som nu är Herren-anden.

På detta berg slutes det *Nya förbundet* med var och en, som låter det första budet och därmed alla buden läggas i hjärtat och skrivas i sinnena. Ty just detta *"är" "är"* det nya förbundet (Jer 31:33; Heb 10:16, 17;

AL Kap 5, sid. 41 f.). I samma stund som pingstanden, vilken framför allt är förstabudsanden, utgjutes i hjärtat från höjden, i samma stund står människan på Sions berg.

Det förbund, som slöts med hela mänskligheten på "Dödens berg", framträder alltså blott på Sions berg med kraft och förmåga till *personligt* nytestamentlig frälsning. Först i försoningsanden, som är Herren-anden eller Lammet på det 7:e berget, står femtebergsförbundet tillgängligt för *personlig* förbundsfrälsning.

Förstabudsängeln fortsätter sin flykt fram genom det nya förbundets tider. Och då Johannes såg honom, hade han hunnit till slutet av det 6:e världsriket, eller just till den tid, i vilken vi leva. Det se vi av dessa ord, som han inrycker i sin predikan: *"Stunden är kommen, då Gud skall hålla dom"*. Denna dom utföres genom de 7 vredesskålarna på "den allsmäktige Gudens stora dag", som är det 7:e världsrikets dag, vilken börjar med domen över "den stora skökan". Just om denna världsdomedag, som i stort sett omfattar det 7:e rikets tiderymd, handla de två följande kapitlen i Uppenbarelseboken, det 15:e och det 16:e.

Vi ha nu sett, varifrån förstabudsängeln kom. Han kom från de 6 lag-bergen, som framför allt äro förstabudsbergen. Och i vår text har han uppnått det 7:e. Detta berg är andelekamligt, oberoende av tid och rum. Det är det eviga **nu**-berget, som alltid är *samtidigt* med förstabudsdömet. Och i vår text står detta berg vid slutet av det 6:e världsriket. Och där svävar ängeln över detsamma.

Johannes såg ängeln flygande. Alltså fortsätter han sin flykt. Ja, han har långt kvar att flyga. Han fortsätter över det 7:e världsriket. För alla dess folk skall han predika det eviga förstabudsevangeliet. Och han kommer att predika det i apostolisk ande och kraft genom det Harmageddoniska tubudsdömets förstabudsevangelister. Och i sinom tid lägger han alla folk på knä inför folkens konung. Då sluter han det 6:e förbundet: **Världsförbundet** för tusen år. Då lägger han det eviga förstabudsevangeliet i hela mänskligheten hjärta och skriver det i hennes sinnen; ja, han lägger och skriver det ock i hela skapelsens hjärta och sinnen, så att björnar beta på äng och lejon ledas av pilt. Där tillbedes skaparen av "himmel och jord och hav och vattnens källor" med alla de levande varelser, som finnas i dem. Här svävar förstabudsängeln över Sions berg såsom det berg, på vilket alla världens folk stå med Lammet.

Nu fortsätter han färden fram över Världsförbundets folk i tusen år, alltjämt predikande förstabudsevangeliet. Och till sist lägger han detta evangelium i himmelens och jordens hjärtan och skriver det i deras sinnen, ja, i varje atom, så att de bliva "ny himmel och ny jord". Det är det 7:e och sista förbundet han sluter: **Härlighetsförbundet** för "evigheternas evigheter".

Alla dessa förbund äro i grunden blott ett förbund. Ty alla slutas på grundvalen av förstabudsevangeliet från himmelens mitt: de 4 första på grundvalen av löftesevangeliet, de 3 sista på grundvalen av evangeliet från Sions berg **»Andens lag»** i nytestamentlig gestalt.

De 7 förbunden äro alltså dessa: Rotförbundet, Noaksförbundet, Abrahamsförbundet, Israelsförbundet, det Nya förbundet,

Världsförbundet och Härlighetsförbundet.

Märk, o människa, dessa förbund! Vad säga de dig? Jo, de säga, bland mycket annat, att du har ett oändligt värde, då den oändlige Guden nedlåter sig till att sluta förbund med dig. Därmed gör han ju dig till sin like!

Med det 7:e förbundet har ängeln nått målet för sin långa predikofärd. Alla jordens innebyggare ända från Adam och Eva hava hört hans predikan. Och alla "folkslag och stammar och tungomål och folk" har han, i stort sett, på evangeliskt förstabudsvis underlagt den Allsmäktige, Helige och Evige.

Alltså, I Herrens heliga, — blick på himmelens mitt sekundligen! Där svävar den ängel, som *innerst* är bilden av Herren Sebaots ande, den evige ur-anden, som bär det 7:e berget med alla 6 bergen organiskt uppgångna i det, ja, som bär både Lammet och eder och alla som stå på detta berg.

Och så blir predikoängeln även bilden av "Förbundets ängel", i vilken Herren Sebaots ande ingick, så att han blev Lammet eller Herren-anden.

Och så är predikoängeln, såsom vi sett, *närmast* bilden av förstabudspredikans gång genom världen. Överallt där förstabudsevangeliet ljuder i prima ande och kraft från höjden, där ha vi predikoängeln. Och där skapas ett "Smyrna", ett "Filadelfia", ett prima "Tyatira", ett prima "Sardes".

Lären alltså av förstabudsängeln, huru en predikan skall vara beskaffad. Hon skall vara *förstabudspredikan.* Förstabudssolen, som är förstabuds-Kristus på Sions middagsberg, skall genomstråla och genomvärma henne. Hon skall bäras av förstabudsvingar och genomtonas av den "höga rösten" från höjden, *aldrig* av rösten nedanefter.

Därmed haven I förklaringen till att "det sker" så litet genom de många predikningar, som hållas i vårt land. De hållas *utanför* det eviga förstabudsevangeliet, som icke finnes till i skökodömet, där det första budet är blott Sinai-lag. Och därmed äro de *intet* evangelium mitt i allt sitt "evangelium", *intet* av det eviga mitt i allt sitt tal om det eviga. De äro förgängliga, då de icke äga det *eviga* änglabudet i sig. — Det kan väl pråla till en tid i andliga folkrörelser, men allt, som icke har förstabudsgrund, faller under förgänglighetens lag.

Kristus predikas i oändlighet i skökodömet; men det är icke *förstabuds*-Kristus, och därmed är det *ingen* Kristus. Det kryper, det kryper av padda eller flaxar och flaxar av padd-duva i de flesta kyrkor och bönhus.

Men vad det lider, så skall det betryckta och hånade förstabudsdömet i alla kyrkor bedja fram och föda fram gudasända förstabudsevangelister med läppar bestrukna av det "glödande kolet" (Jes 6:5–8). Och de behövas just i de förödelsens paddtider, som nu bryta in och som ängeln signalerar i vår text. Och när dessa glödande förstabudsevangelister komma, då skola de som då leva få höra rösten, den hela, fulla och höga. Då krympa jorden och världen och alla dess ting ihop till blott det nödvändiga på "den stora bedrövelsens" pilgrimsfärd. Då bryter det eviga in i tiden — på förstabudsvis;

himmelen stiger ned till jorden — på förstabudsvis; de heliga klädas i apostolisk förstabudsdräkt, byssusdräkten, den strålande, rena och fina, rustningen till Harmageddons strid, striden om just det första budet från himmelens mitt. *Det* budet skola de heliga då rädda, ja, med marter och blod rädda det åt just den mänsklighet, i vars vilddjursklor de blöda med budet i hjärta och sinnen, och därmed rädda själva denna mänsklighet, som till sist på sina knän skall ropa till Gud om just ängelns eviga evangelium, budet med all världens enda räddning i sig. Amen.

Den andre predikoängeln

Och en annan ängel, den andre, följde efter och sade: "Fallet, fallet är det stora Babylon, som, har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin" (Upp 14:8).

Även denne ängel betrakta vi från två synpunkter: hans predikan; och hans flykt. Alltså:

1

Den andre ängelns predikan

Denne ängel följer den förste och anknyter sin predikan till hans. Han riktar det eviga evangeliets strålkastare mot jorden och — vilken fasansfull syn! *"Alla folk"* äro fångna i skökans förstabudshoreri, *"alla folk"* äro druckna av hennes "otukts vredesvin". Ja, just så se folken ut, då de betraktas i förstabudsevangeliets ljus. Och just *så* skola de betraktas.

Och han visar även domen över detta världsfördärv. "Fallet, fallet är det stora Babylon". Domen är Babels fall, ett fall, ur vilket det aldrig mer står upp (Upp 18:21).

Alltså är även denne ängel en förstabudsängel. Även han predikar det första evangelii-budet, nämligen dess skoningslösa kritik över förstabudssynden i världen och dess omutliga dom över densamma.

"Den stora skökan tronar över stora vatten, som äro folk och skaror och folkslag och tungomål. Med henne hava jordens konungar bedrivit otukt, och av hennes otukts vin hava jordens innebyggare druckit sig druckna" (Upp 17:1, 2, 15). Så beskriver en annan ängel skökans förstabudsotukt, som är all världens synd.

Den förste ängeln framräcker förstabudskalken åt folken. Den är fylld av det eviga förstabudsevangeliet, som är Förbundsängelns evige förstabudsande med kärlek till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Här är det första budet ett vin. Kalken är bräddad av det eviga vinbudet eller budvinet. Detta förstabuds-vin är de heligas dagliga dryck, såsom det första budets honungskaka är deras dagliga bröd. Deras kost på pilgrimsfärden är honungsbudet och vinbudet. Kosten är förstabuds-Kristus.

Redan i det lekamliga vinet ligger ett Guds: "Rulla!", ett kraftigt: "Upp ur svagheten och framåt i verksamhet!" i det naturliga och oförfalskade vinet ligger alltså ett Guds bud, ja, just Guds första bud till dess andelekamliga natursida. Vin befaller: "Uppåt och framåt!" Vin är bud; ja, ett bud med budhållarekraften i sig.

Så ock på det andliga området. I förstabudsvinet ligger ett Guds:

"Rulla!", ett kraftigt: "Uppåt och framåt!" Det kännen I, Herrens heliga. Då I dricken det himmelska vinbudet, som är Kristi förstabudsande med fyrsidig *all*-kärlek till Gud, då blir det fart i eder. I bliven som Stefanus fulla av kraft, fulla av helig ande. I bliven gripna av en överjordisk och övervärldslig hänförelse, som lyfter eder högt över jorden och världen och alla dess ting, så att I kunnen stå det stefaniska budståndet mitt i världen och mitt in i döden. Detta är vinbudets: "Uppåt och framåt!" Vin befaller. Vin är bud; ja, ett bud med budhållarekraften i sig.

Men skökan har ock en kalk (Upp 17:4). Och även den är full av vin. Det är hennes "otukts vin", alltså den otuktige mot-anden till Kristi förstabudsande, men under sken av att vara denne senare ande.

Hennes kalk är alltså full av mot-budet till Guds första bud, men under sken av att vara gudsbudet. Detta hennes bud är ett vin, nämligen mot-vinet, otukts-vinet.

Och även i detta vin ligger ett "Guds rulla!", ett doms-rulla, ett kraftigt: "Nedåt och framåt!"

Ty inför hennes mot-ande står Gud icke likgiltig. Han möter den med sin vredesande, som är förstabudsförbannelsens ande. Och den blandar sig med mot-anden, som vatten med vatten eller vin med vin. Så blir hennes otuktsvin i varje droppe ett Guds vredesvin. Och då människorna dricka det vinet, då dricka de ett Guds doms-rulla, ett rulla-nedåt och rulla-framåt i förblindelse och förhärdelse, såsom vi se på judarna, då de korsfäste Kristus.

Vin är bud. Då människorna dricka mot-vinet, då blir där bud i dem, fart i dem. De gripas av en ljuvlighet, som i känslan är förvillande lik den sanna förstabudsljuvligheten – naturligtvis, ty den är horeriljuvlighet. De bliva fulla av kraft, som är förvillande lik den sanna förstabudskraften — naturligtvis, ty den är horerikraft. De gripas av en väldig hänförelse, som är förvillande lik den sanna förstabuds-hänförelsen — naturligtvis, ty den är horeri-hänförelse. Äktenskapet med Gud och äktenskapsbrottet mot honom stå i känslan varandra ohyggligt nära, likasom äktenskap och äktenskapsbrott på det lekamliga området. När skola de troende lägga märke till detta?

Ja, skökomänniskorna bliva så gripna av doms-vinets rulla-nedåt och rulla-framåt, att de kunna slita ut sig på sina folkfördärvande skökoverk, i en så fast tro att de äro folkfrälsande verk, att de gå i döden för denna tro. Så berusande och förblindande är deras vinbud.

Skökans kalk är "full av styggelser och av hennes otukts orenlighet". Det är förstabudshoreriets styggelser och orenlighet. Kalken är bräddad av lamm-hornspaddan och lamm-hornstrollet. Och den går flitigt från mun till mun. Det drickes padda och drickes troll och man blir full. Och man väsnas och galnas som fyllbultar, såsom vi ju se i många andliga rörelser. Och slutligen gripes man av den flinthårda förhärdelsens delirium.

Ja, så ser skökodömet ut, då det ses i ljuset av den andre ängelns predikan. "Alla folk" ha stött bort den förste ängelns kalk och tagit skökokalken. "Alla folk" hava druckit av den kalken och druckit sig druckna.

Men likasom den förste ängeln är strängeligen bannlyst i skökodömet, så är ock den andre ängeln bannlyst där. Att alla folk och

alltså även vårt folk skulle vara berusade av skökans otukts-vin — "prat!" Att stora skaror av de troende i alla kyrkor skulle vara druckna liksom flertalet i de 7 församlingarna — "skäms du inte!" Att större delen av de andliga rörelserna skulle vara fylleri-rörelser — "åh, vet hut!"

Ja, så svaras det på den andre ängelns predikan. Men det hjälper icke. Ty just *så*, som han predikar, *så* är det. Och icke kan man begära, att skökan skall se det; ty då vore hon ju icke skökan.

Och nu håller skökodömets berusning på att övergå i paddömets berusning. Den senare är blott den organiska fortsättningen av den förra. Här återigen "den utdragna linjen". — På Harmageddon äro alla världens konungar och folk besatta. Det är högsta graden av berusning. Där kommer alltså både sjätte- och sjunderiksruset att urladda sig över de heliga. Men där kommer också det apostoliska vinet att räckas eder i den apostoliska kalken. I det vinet ligger ett så mäktigt förstabuds-rulla, att I stån där som obrytbara Smyrna- och Filadelfia-pelare i det heliga vin- och honungsbudets överjordiska och övervärldsliga kraft.

2

Den andre ängelns flykt

Även denne ängel tjänar blott som en bild; nämligen innerst en bild av Herren Sebaots evige Lag-ande och därmed ock en bild av "Förbundets ängel", i vilken denne ande ingick, och alltså närmast en bild av förstabudspredikan i världen.

Båda änglarna äro förstabudsänglar. Och den andre följer omedelbart på den förste, det är, överallt där förstabudspredikan går fram i himmelsk ande och kraft, där avslöjar hon skökan skoningslöst och förkunnar Guds dom över henne. Och så stor vikt lägger skriften på detta avslöjande och på denna domsförkunnelse, att en särskild ängel har sänts fram på himmelens mitt med det särskilda uppdraget att inför alla jordens folk bära fram just denna sida i det eviga förstabudsevangeliet.

All verklig predikan är förstabudspredikan. (Utan den är all andrabudspredikan blott den uttorkade bäcken från den torra källan). Och all verklig förstabudspredikan riktar det eviga evangeliets strålkastare över skökodömet och belyser och bestraffar det i alla dess smygvrår och gömslen och i alla dess listiga ormkrökar, slingerstigar och sidovägar till frälsning *utanför* det första budet. Där denna oblidkeliga och järnhårda förstabudskritik över skökan saknas, där är den andre ängeln icke med, och då är där ingen predikan från himmelens mitt, utan blott ett paddkväkeri från skökoträsket. Och sådana äro de flesta predikningar i kristenheten, som i stort sett är skökodömet.

Sålunda, överallt där predikanten, vare sig präst eller lekman, i Herren Sebaots ande, hänsynslöst och utan anseende till person, blottar och bestraffar skökans fasansfulla folk- och världsfördärv, där ha vi den andre predikoängeln. I *en* del av predikantens predikan skall den *förste* ängeln slå sina milda och ljuvliga vingslag, i en annan del skall den *andre* ängeln brusa i förfärande evangeliikraft, som lyfter alla förstabudsälskare högt över jorden och världen, men som nedstörtar alla

förstabudshatare än djupare i det träsk, som de icke vilja släppa (Jes 6:10). *Så skall den förste ängeln följas omedelbart av den andre.*

Den andre ängeln följer den förste, så länge färden går över de 6 världsrikenas 6 skökodömen. Han kastade sig ögonblickligen på vingarna, då Adam och Eva bröto det första budet. Där började han sin predikan och sade: *"I haven druckit av otukts-vinet"*. Den predikan kände de i sina samveten. "De blevo förskräckta och gömde sig bland träden"; de kände sig nakna, bruddräkten var försvunnen, vanskaplighetens skam var synlig i hela deras varelse. Men otuktsvinet förvirrade dem; Adam skyllde på Eva och Eva på ormen. Här ha vi de första slingerkrökarna av skökoormen.

Nu svävar han fram över Rotförbundets folk, som rusar mot straff-floden. Han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin"*.

Därpå svävar han fram över Noaksförbundets folk, som rusar mot högmodets Babelsstad och Babelstorn, vilka sakna förstabudsgrundval; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin."* — Här försvinner det gemensamma urspråket, ty förstabudstungan med förstabudsspråket, brudtungan med brudspråket, har i stort sett försvunnit från jorden; skökotungan med skökospråket behärskar folken. Den tungan klyver och splittrar, ty hon är den kluvna ormtungan.

Nu ställer han färden över Abrahamsförbundets och Israelsförbundets folk, som rusar mot fångenskapen i Babel; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin."* Här ljuder hans avslöjande och dömande predikan fruktansvärt ur profetens mun alltifrån Mose.

Han svävar vidare fram över Israels folk, som rusar mot Jerusalems förstöring. Här flammar hans eld fruktansvärdast på jorden i Förbundsängelns 8 verop över den judiska skökan.

Nu fortsätter han färden över det Nya förbundets folk, som rusar mot den 6:e vredesskålens dom; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin"*. Men den kristna skökan dödar de förstabudsevangelister, genom vilka han avslöjar hennes världsfördärv. Och hon söker med blodig död utrota det förhatliga förstabudsdömet från jorden. Därmed blir hon "drucken av de heligas blod" (Upp 17:6). Ty i detta blod, som hon utgjuter, ligger Herren Sebaots förstabudsande. Och den ingår i skökan såsom förbannelsens ande, såsom det blodiga vredes-vinet. Och därföre ropa de slaktades själar på den heliga hämnden. Deras blod måste utkrävas av "jordens innebyggare", som druckit detsamma (Upp 6:9–11).

I vår text befinner sig ängeln vid det 6:e världsrikets och det 6:e skökodömets slut. Där predikar han: *"Fallet, fallet är det stora Babylon, som har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin"*. Här svävar han alltså över det fallna Babels ruiner. Det är en världshistorisk stund. Babels fall är av genomgripande betydelse för hela världen. Därför avslutas ängelns predikofärd med en syn av väldig högtidlighet och

vikt. Ty nu nedstiger från himmelen en annan ängel. Han har "stor makt". Jorden upplyses av "hans härlighet". Hans röst är "stark" och hans tal är ett rop. — Vad säger han? Jo, märk, han upprepar, förklarar och fullständigar den andre ängelns predikan. Han håller "likpredikan" över den stora skökan, och den lyder så:

"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för *demoner, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava riktat sig genom hennes omåttliga vällust"* (Upp 18:1–3).

Detta är domen över den stora skökan. Den framställes också genom den 6:e vredesskålen, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Skökodömet faller för paddömet. Ty detta senare avskaffar kristendomen och införer antikristendomen. Det är skökans eller Babylons fall.

Och det är just detta fall, som den mäktige ängeln beskriver med *tydlig* anslutning till vredesskålen. Babel har blivit en boning för demoner", säger han.* De äro just demonerna hinsidan Eufrat, vilka tagit sig väg genom "den andra stormakten", och vilka på världens motpingstdag utgå ur de tre munnarna såsom "demoniska människors andar" (Kap 10, sid. 75). Av dessa demoner är hela det 7:e världsriket "besatt". Det är ett demonrike med ett demondöme, som är paddömet. Det är just denna besatthet, som ängeln så omständligt och starkt betonar i dessa förskräckliga ord: "en *boning* för demoner, ett *tillhåll* för alla slags orena andar, ett *tillhåll* för alla slags orena och vederstyggliga fåglar" eller andemakter.

Och märk nu, i vilket samband ängeln sätter detta världsfördärv. Han sätter det i samband med *skökofördärvet.* Ja, just i *detta* ser han dess orsak och rot. Han säger nämligen: *"Ty"* — här kommer orsaken: — "av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit." Ja, just i det ruset ligger roten till sjunderiksruset. Se där skökofördärvet, som släppt demonerna över Eufrat; se där det förstabudslösa evangeliets berusning, ur vilken *den* fasansfulla berusning uppstått, som är all världens besatthet. — Alltså låter ängeln skökodömet organiskt övergå i paddömet, som är demondömet; han låter det senare vara "den utdragna linjen" av det förra.

Denna organiska övergång angiver ängeln även genom att påvisa två slags "Babel": sköko-Babel och demon-Babel. Det förra var en boning för de av skökan berusade konungarna och folken; det senare är en boning för de av padd-profeten berusade eller besatta konungarna och folken. Här har alltså sköko-Babel övergått i demon-Babel, eller det fördolt antikristiska sköko-Babel övergått i det uppenbart antikristiska demon- eller padd-Babel. Det är den utdragna Babels-linjen.

Alltså komma demonerna eller österns barbarer i människogestalt att i sinom tid taga sköko-Babel om hand och göra det till sin "boning", eller göra det till ett demon-Babel. Och det se vi begynnelsevis redan

* I grundtexten: "daimones", demoner.

nu, såsom vi påvisat i vårt 10:e kapitel. Det demoniska paddömet tränger sig in på alla kanter i sköko-Babel. Redan undervisas barnen i söndagsskolor och läroverk av demon- eller paddlärare, som i sak, om också ännu icke i ord, utrota kristendomen och införa antikristendomen. Och demonpaddan gör anspråk på kyrkorna till lokaler för folkbildningsväsendet, vilket naturligtvis blir demonbildningsväsen. Och hon kommer att taga dem och göra dem till sin "boning". Vid prästval framträda kulturdemoner och rådemoner och välja den präst, som bäst banar väg för demondömet; likaså vid val av kyrkvärdar, kyrkoråd, skolråd, skollärare o.s.v. Och i sinom tid gå ängelns ord i fullbordan: *"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för demoner, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar"*. Varför, varför? Jo, emedan alla folk hava druckit av hennes otukts vredesvin. Därmed äro de beredda för demonprofetens kalk, ur vilken de dricka sig besatta.

Ja, här stundar en tid, då skökans kyrkor och bönhus, i vilka hon berusat vårt folk, komma att bliva ett tillhåll för demonerna från öster, en tid då hennes prästgårdar och biskopspalats, hennes dyrbarheter, egendomar och penningar tagas om hand av just de demoner, som hon genom sitt förstabudslösa eller förstabudshalva evangelium hjälpt över Eufrat.

Likasom "hornugglor och korpar" bodde i det fallna Babels stenhögar (Jes 34:11), så skola ock "alla slags orena och vederstyggliga fåglar" eller andemakter från östern bo i det fallna sköko-Babels ruinhögar.

Likasom pil- eller kastormen bodde, lade sina ägg och kläckte sitt yngel i Babels tempel och palats (Jes 34:13, 15), så skall ock den kvicke och energiske sjunderiksormen, demon-ormen, bo, lägga sina ägg och kläcka sitt yngel i sköko-Babels tempel och palats.

Likasom "gastar" dansade och "nattens spöke" vilade på det gamla Babels ruiner (Jes 13:21; 34:14), så skola ock österns hemska gastar och spöken i människogestalt dansa och vila på sköko-Babels ruiner.

Skökans stora världsskandal "i Guds namn" skall straffas med den största världsskandal på vår jord, då demonerna tagit den i besittning. Hennes djävulska lek med heliga ting, hennes skoj och spektakel med Guds ord och sakrament skall efterträdas av alla djävlars lek, skoj och spektakel just där skojerskan stått. Alla avgrundens luckor ryckte hon upp med sin budlösa nåd — alla avgrundens makter skola översvämma vår jord.

Ja, så sändes den mäktige och härlige ängeln för att upprepa, förklara och fullständiga den andre ängelns predikan. Så stor vikt lägges på den. Predikofärden avslutas med denna förfärande "likpredikan" över den stora skökan. Den predikan sprider ett ljus över hela världens sköko- och demonfördärv. Också "upplystes jorden av hans härlighet". Det ljuset skola Herrens heliga noga beakta och fasthålla. I skenet och glansen av hans väldiga strålkastare skolen I vandra på skökans och demonernas mörka jord.

Tyst, tyst! ... Vad är detta? Just då denne ängel slutat sitt starka rop, höres plötsligt "en annan röst från himmelen". Det är denna:

"Gån ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån del i hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar" (Upp 18:4, 5).

Denna röst sluter sig omedelbart till ängelns predikan. Också se vi, att den till innehållet väsentligen sammanhänger med densamma. De "himmelshöga synderna" och de orättfärdiga gärningarna" äro just det skökofördärv, som bragt demonfördärvet över världen.

Den himmelska rösten uppmanar Guds folk att gå ut ur Babel eller att gå ut från skökan. För att förstå denna uppmaning skola vi lägga märke till rotprofetian. Den lyder så:

"Dragen ut från Babel, flyn från kaldéernas land" (Jes 48:20).

"Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det orent är. Dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären Herrens kärl" (Jes 52:11).

"Flyn ut ur Babel, dragen bort från kaldéernas land, och bliven lika bockar, som hasta framför hjorden" (Jer 50:8).

"Flyn ut ur Babel; må var och en söka rädda sitt liv. så att I icke förgås genom dess missgärning. Ty detta är för Herren en hämndens tid, då han vill vedergälla det vad det gjort" (Jer 51:6).

"Dragen ut därifrån, mitt folk; må var och en söka rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd" (Jer 51:45).

Dessa brinnande uppmaningar äro ställda till det gamla Israel, som var fångat i Babel. Då Herrens hämndetid nalkades för detta Babel och dess fruktansvärda fall var nära, då ropades från himmelen genom profeter detta skarpa och flammande: *Ut, ut: bort, bort; flyn från Babel; må var och en rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd!*

Detta Israel skulle alltså draga ut från Babel *före* dess dom, *före* dess fall, *före* hämndens tid. Det fick för ingen del vara kvar i Babel på Herrens hämndedag. Också hade Guds folk dragit ut i god tid före den dagen.

Och nu hörde vi nyss rösten från himmelen uppmana det nya Israel att gå ut från det nya Babel, som är det kristna sköko-Babel: "Gån ut från henne, I mitt folk!"

Alltså finns Guds folk i sköko-Babel. Ja, hela Guds folk befinner sig i det. Också gäller ju uppmaningen att "gå ut" just det folk, som *är* i sköko-Babel. Och det är allt Guds folk, ty uppmaningen kan ju icke gälla blott en del av detsamma.

Guds folk finns mer eller mindre i alla skökokyrkor, både stora och små. Dessa kyrkor äro tillsammans det stora sköko-Babel med sin andecentral i sköko-Rom. De äro döttrar till den romerska skökan.

I detta stora mångsköko-Babel sitter Guds folk fånget. Den fångenskapen hava alla heliga bittert känt, i vilken skökokyrka de än stått. Och den fångenskapen blir i sinom tid livsfarlig för dem, i samma mån som österns demoner inträngа i dessa kyrkor.

Till allt detta Guds folk ljuder befallningen: *"Gån ut ifrån henne!"* Och den utgången skall ske *före* hennes dom, *före* hennes fall, alltså medan sköko-Babel ännu finns till. De heliga få för liv och död icke stå kvar i Babel, då demonerna hinsidan Eufrat taga det i besittning. *Ty just*

detta demonvälde över Babel är Herrens dom över detsamma. Och just i våra dagar inbryter denna dom, såsom vi sett. Herrens hämndedag går upp över den stora skökan i alla land. Fasansfulla flammor i öster! Hela härar av demoner, av gastar och spöken, av hornugglor och korpar i människogestalt kasta sig över henne. Och hon vrider sig och våndas. Pilormen slingrar sig kring henne och kramar och krossar. *Ut, ut från Babel, du Herrens heliga folk! "Må var och en rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd!"*

Och just i våra dagar ljuder denna röst från himmelen kraftigt ur tusentals munnar. Barn och ungdom ropa på räddning från de antikristiska demonerna i skolor och läroverk. Föräldrar skria ur hjärtans djup över att deras barn mördas av den listige demon-ormen. Och om icke Guds folk nu kan utbedja sig en andeutgjutelse från höjden, som kastar demondömet tillbaka för någon tid, då komma alla dessa rop att *snart* flyta tillsammans i ett: *"Ut, ut, ut!"* som likt en elektrisk stöt går genom alla heligas hjärtan, och uttåget ur Babel sättes i gång med oemotståndlig kraft från himmelen. Det utbryter en generalstrejk från alla de lagar och ordningar, som stödja det antikristiska demonväldet, och från all den överhet, som håller demonerna om ryggen och från alla de moderna skökobiskopar och skökopräster, som icke äro något annat än "demoner" med lamm-horn och som överallt öppna dörrarna för det inbrytande demonväldet. — Ja, framåt, du Guds Israel, på uttågets färd! Trampa alla antikristiska lagar under dina fötter, förakta all gudlös överhet och trotsa alla dess demoniska befallningar och bud; och tag frimodigt både fängelse och böter, hugg och slag, ja, själva döden, om så kräves. — Den som stannar i Babel, då österns makter göra det till sin boning, han är förlorad, ty han har blivit medlem i demon-Babel och är besatt och gör ett med de besatta.

Det folk, som drog ut ur det gamla Babel, var till antalet omkring 50 000 (Esra 2:64, 65). Det var jämförelsevis en liten skara. Men den var luttrad i fångenskapens lidande. Och den hade segrande genomgått *det grundläggande utgångsprovet.* Med andra ord: den hade redan på inre väg, i anden, utgått från Babel. *De 50 000 voro, då de ännu stodo kvar i Babel, ett ur Babel utgånget folk.* De hade alltså [1f1] visat sig kunna stå som ett Guds folk både i det hedniska sköko-Babel och i det judiska sköko-Babel, som härskade bland många av deras landsmän. Så t.ex. stodo Hesekiel och Daniel under hela sitt liv såsom obrytbara pelare mitt i allt detta förskräckliga och ofta livsfarliga skökoväsen.

På ett motsvarande sätt förhåller det sig i Nya testamentets tid. Allt Guds folk är fånget i sköko-Babel och luttras under det förskräckliga lidandet av skökan. Och det har segrande genomgått det grundläggande utgångsprovet. Det står i Babel såsom ett ur Babels ande utgånget folk. På denna inre utgång ligger hela vikten under hela den nytestamentliga skökotiden. Guds folk står på berget högt över Babel, på samma gång som det är fånget i Babel. Och vad är det som lyft detta folk ur Babel och upp på berget, och som stadigt håller det kvar på berget? Blott ett enda. Och vilket? Jo, det höra vi av predikoänglarna. Detta ena och enda är det första budet såsom "ett evigt evangelium". Blott i Jesu Kristi förstabudsande, som är den fyrsidiga allanden, sker den andliga

utgången ur Babel, och blott i den anden kan denna dagliga, ja, sekundliga utgång alltjämt äga bestånd.

Men just här brister det hos flertalet av dem, som kalla sig Guds folk; och detta i alla kyrkor, både stora och små. Man talar om skökan och pekar på skökan och tror sig ha gått ut ifrån skökan, under det att skökan sitter på tronen i hjärtat och frodas i en förstabudslös eller förstabudshalv horeriande. Detta s.k. Guds folk har icke segrande genomgått det inre och grundläggande utgångsprovet, på vilket allt hänger. Och därför kan det icke genomgå det yttre utgångsprovet, när den tiden kommer. Utan såsom det i grunden är ett skökofolk, så kommer det att med skökofolket så småningom övergå i demonfolket, om det icke ändrar sinne.

Den utgång ur Babel, vartill rösten från himmelen uppmanar det nytestamentliga Guds-folket, är, som vi sett. en *yttre* utgång ur detsamma, innan det övergår i demon-Babel.

Men nu har sköko-Babel mången gång stått på gränsen till ett demon-Babel. Så t.ex. på Luthers tid. Då var den romerska skökan så demonisk, att hon på intet vis ville godkänna Luthers förstabudsfullbordande tro, som ryckte människorna från påvens och kyrkans medlareskap och satte dem i omedelbart förhållande till Gud genom Kristus. Då stod Luther i detta val: antingen taga skökans förstabudsfördärvande tro eller taga Skriftens förstabudsfullbordande tro. Här gällde det att rädda just detta ena och enda, genom vilket den inre utgången ur Babel kan komma till stånd och hållas vid makt, nämligen den förstabudsfullbordande tron och rättfärdiggörelsen, som äro den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och då den romerska skökan genom alla medel sökte frånrycka Luther detta ena och enda, som gör bruden, då tillgrep han den yttre utgången ur Babel. Ett *"ut, ut, ut"* gick som en elektrisk ström genom många länder och folk, och uttåget ur det demoniska sköko-Babel sattes i gång med oemotståndlig kraft från höjden. — Och så i alla skökotider. Varhelst det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt på ett sådant sätt förkväves och frånryckes Guds folk, att det icke utan inre livsfara kan stå kvar i Babel, där har det *varit* och *är* dess oeftergivliga plikt att även i yttre mening utgå ur Babel.

Under fångenskapen i det gamla Babel fick Guds folk befallning att bygga ett tempel. Profeten Hesekiel blev nämligen i en syn förd från Babel till Jerusalem (Hes 40:1). Där fick han se ett härligt tempel. Och "en man, vars utseende var såsom koppar", uppmätte detsamma för honom (40:3). Och då mätningen skett, drog "Herrens härlighet" in i templet, och en röst från detsamma förklarade för Hesekiel vad det var för ett tempel. Den sade nämligen så: *"Du människobarn, detta är den plats, där min tron är, den plats, där mina fötter skola stå, där jag vill bo bland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall icke mer ohelga mitt heliga namn, varken de själva eller deras konungar, med sitt horeri ... nu skola de skaffa sitt horeri långt bort ifrån mig, att jag må kunna bo ibland dem evinnerligen"*. Och slutligen sade rösten: *"Detta är lagen om huset: på toppen av berget skall hela dess område runt omkring vara högheligt. Ja, detta är lagen om huset"* (Hes 43:1–

12).

Alltså var det ett tempel, där förstabudshoreriet hölls fjärran. I annat fall kunde Gud icke bo i detsamma. Och det skulle stå på toppen av berget. Det var Moria berg,* alltså det höga förstabudsberget, där Abraham genom Isaks-offret gjorde Gud till sin Gud av allt sitt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd, och där han alltså i prima förstabudstro höll horeriet "långt bort ifrån Gud". Templet är alltså det eviga bergstemplet, där Gud "bor evinnerligen". Och profeten fick befallning att förkunna om detta tempel för sina fångna landsmän, så att de redan under fångenskapen skulle bygga ett sådant tempel, det är, i sina hjärtan bliva det tempel, i vilket Gud kunde "bo evinnerligen" (Hes 40:4; 43:10, 11).

På ett motsvarande sätt förhåller det sig i Nya testamentets tid. Redan under fångenskapen i sköko-Babel är Guds folk ålagt att bygga det härliga tempel, som Hesekiel såg. Det är templet på Moria. I det stå blott "Abrahamer och Saror", som offrat till och med själva Isak. Sett till sin ena sida består detta tempel av "Gud och Lammet" (Upp 21:22); och sett till sin andra sida består det av Abrahamer och Saror eller av Smyrnenser och Filadelfier. De bo i Gud såsom i sitt tempel, och han bor i dem såsom i sitt tempel.**

I sköko-Babel hava Abrahamer och Saror intet tempel, ty skökans tempel är horeritemplet. Men de äro icke utan tempel, ty de hava det evigt orubbliga templet, som är Gud och Lammet. De äro tempelförsamlingen på tempelberget. Och den är icke endast en *osynlig* församling utan även en verkligt *synlig* församling i sköko-Babel. Den är synlig överallt där Abrahamer och Saror synas. Men det är en *förskingrad* församling. Den utgöres av solkvinnans "kvarblivna ättlingar". Därom mer i vårt 12:e kapitel.

De 50 000, som drogo ut från Babel, voro alltså ett tempelfolk. Ja, de voro just det tempel, som Hesekiel såg, nämligen detta tempel på gammaltestamentlig grund. I detsamma bodde Gud i och genom den för-kristlige rot-anden.

Och när de återkommo till sitt land, var det deras första och största angelägenhet att återuppbygga Jerusalems tempel, alltså att skaffa sig ett tempel och en gudstjänstordning även i det yttre eller att göra en yttre "läro- och kyrkobild åt Gud".

Ett motsvarande förhållande kommer att äga rum, då det nya Israel dragit ut ur sköko-Babel. Då börjar byssusanden att utgjutas över de heliga i alla kyrkor. Och i den andens ljus och kraft komma de att göra en läro- och kyrkobild åt Gud. Den blir det 7:e världsrikets apostoliska byssuslära och byssus-kyrka, som "håller horeriet långt borta ifrån Gud", så att han kan tidsenligt bo i den bilden och giva tidsenlig ande åt densamma och göra den tidsenligt talande gent emot demondömets vetenskapsbild. Härpå ligger omätlig vikt.

Därför kommer det att bliva en brinnande iver hos Guds folk att grundligt rensa bort skökans förstabudslösa "läro- och kyrkobild åt vilddjuret", genom vilken hon förtrollat och fördärvat alla folk, och att i dess ställe göra en läro- och kyrkobild, som räddar det första budet och

* På detta berg byggde Salomo Jerusalems tempel (2 Krön. 3:1).

** Detta är "kristalltemplet" (Kap 1, sid. 18 f.) eller "templet i ande och sanning" (Kap 4, sid. 1 f.).

lägger tyngdpunkten, där predikoänglarna lägga den, nämligen i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, med andra ord: som lägger den personliga frälsningen i Skriftens och Luthers förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse, vilken är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, som mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. — Denna bild blir dödligt hatad av demondömet. Här få de heliga genomgå många eldar. Men genom dem fostras de till den avgörande kampen mot det demoniska världsväldet på den allsmäktige Gudens stora dag.

Alltså: I Herrens heliga, — blick på himmelens mitt sekundligen! Där svävar den ängel, som har den väldiga ljuskastaren över skökodömet. Lär en av honom den järnhårda, hänsynslösa och oblidkeliga kritiken över skökans fasansfulla världsfördärv, som nu börjar övergå i det demoniska världsfördärv, vilket ställes inför oss i ängelns "likpredikan" över den stora skökan. Sätten som oeftergivligt krav på edra präster och predikanter, att de låta även den andre förstabudsängeln brusa i sina predikningar. Göra de icke det, så avsätten dem eller, om I icke kunnen det, så gån ut ifrån dem, ty de bana väg för österns "gastar och spöken" i människogestalt. Akten eder för att taga del i hennes synder, ty då fån I del i hennes plågor. Nu skarpare och klarare signaler än någonsin! Ty nu går det onda på djupet och i höjden som aldrig tillförne.

Och håll dig redo, du Guds heliga folk, till uttåget ur Babel. Rusta dig till generalstrejken från all demonisk överhet och lag. Håll foten färdig till att trampa på alla dess befallningar och bud. Håll ryggen härdad för den demoniska piskan. — I kännen, I heliga, att här ligger uttågsallvar i luften. Här brinner en eld i Israels bröst; här flammar en låga i fångarnas hjärtan. Snart bryter den ut och sätter land och rike i lågor, såsom på Luthers tid. Gott, gott! Framåt, du betryckta folk, ur det Babel, där det heliga blodet flutit i strömmar, och där det utpressats fler tårar, än där är droppar i Dalälven! Ja, framåt i det eviga evangeliets kraft! På det första budet hänger allt.

Två änglar på himmelens mitt hava sagt oss detta. Nu kommer den tredje.

Den tredje predikoängeln

Och en annan ängel, den tredje, följde dem och sade med hög röst: "Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall bliva plågad med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när de så plågas, uppstiger röken därav i evigheters evigheter, och de hava ingen ro, varken dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn. Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro" (Upp 14:9–12).

Även denne ängel betrakta vi från två synpunkter: hans predikan; och hans flykt. Alltså:

1

Den tredje ängelns predikan

Denne ängel följer omedelbart efter den andre ängeln och anknyter sin predikan till hans.

Den andre ängeln avslöjar skökans hemliga och listiga kalk, som berusar alla folk. Men det är ännu blott en kalk inom tiden, och straffet stannar ock inom tiden. Straffet är skökans undergång, som består i skökodömets övergång i demondömet. I denne ängels predikan stå alltså synd och straff ännu *inom* världsrättfärdiggörelsens gräns. Här är räddning möjlig.

Men nu griper den tredje ängeln in. Och han griper in på samma punkt. Även han avslöjar den lömska kalken. Men han går ett steg längre. Han visar, att denna kalk kan övergå i kalken med "Guds vredesvin under evigheters evigheter". I hans predikan stå synd och straff *utom* världsrättfärdiggörelsens gräns, där ingen räddning finnes.

Redan inom tiden är kalken en Guds vredeskalk, såsom vi sett. Där det eviga evangeliets budvin stötes bort, där övergår det i vredesvinet. Ty den orubbliga lagen om kalken är denna: *Guds kalk skall du dricka, uppfylld av den skall du bliva: antingen, som Stefanus, av välsignelsens kalk, eller, som hans mördare, av förbannelsens kalk.*

Guds kalk undgår ingen. I varje sekund, o människa, sättes den till dina läppar. Dricka måste du, dricka dig nykter eller dricka dig drucken. Detta senare sker, för att du må bliva dömd. *"Ty när Gud sänder över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, så sker det, för att de må bliva dömda"* (2 Tess 2:11, 12). Där Gud ser en syndaböld, där driver han den till mognad — för att den må kunna skäras och botas.

I Herrens heliga, glömmen aldrig lagen om kalken. I kännen av bitter erfarenhet, huru lätt det går att läppja på skökans förstabudslösa vin. Och strax är du rusig, dimmig och yr, upplöst i roten och lösaktig i hela ditt väsen. Förstabudsspännet i förstabudsbältet har släppt; allt fladdrar för östanvind; och en nordanvind, en skräckveckodom, bryter in.

Den som dricker av skökans kalk, han dricker Guds vredesvin, som är förbannelseanden. Denne vredesande sitter som ett Guds heliga vredesöga i varje atom i hela hans varelse. Han är en vredesmänniska. Och om en sådan människa fortsätter att berusa sig, trots alla Guds försök att få henne nykter, då stiger hon utom världsrättfärdiggörelsens gräns. *Inom* denna gräns var vredens kalk bemängd med nåd. Det var den *barmhärtiga* vreden. Men nu sättes kalken med *obemängt* vredesvin till hennes läppar. Det är Guds vredes kalk i *"evigheters evigheter"*.

En sådan människa blir "plågad i heliga änglars åsyn". Naturligtvis. Ty dessa åskådande änglar äro de fördömdas barndomsänglar. Bland dem har varje fördömd *sin* barndoms ängel. Han följde människan så troget och bevarade henne så väl för otaliga faror och arbetade så flitigt på hennes frälsning. Men förgäves. Han blev gäckad, hatad och slutligen hädad. Då flydde han. Men hans ögon, som i nådatiden skådat så ömt och så milt på den skyddsling, som anförtroddes honom av Gud, dessa ögon måste enligt den eviga rättfärdighetens lag genomborra honom med den heliga vredens blickar.

Och hon blir plågad "i Lammets åsyn". Naturligtvis. Ty Lammet har under nådatiden sett till henne och sett om henne med en kärlek så öm och så varm, så uthållig och seg, att alla jordens stenar och sandkorn kunde gråta ett hav av tårar därvid. Men allt förgäves. Lammet blev gäckat och hatat och till sist hädat med den flinthårda förhärdelsens hädelse, som är synden mot den Helige Ande. Då måste Lammet lämna henne. Men dess heliga blickar lämna henne aldrig. De måste enligt den eviga rättfärdighetens lag genomborra henne i varje atom under "evigheters evigheter".

Och hon skall "plågas med eld och svavel". Naturligtvis. Ty hon har dessa saker rotvis inom sig i nådatiden. I varje atom i hennes andelekamen sitter en gnista av andelekamlig eld och av andelekamligt svavel. Hon är en elds- och svavelmänniska. Det känner hon i skräckveckoelden. Och då hon börjar stiga över världsrättfärdiggörelsens gräns, då får hon erfara Lammets och ängelns vredesblickar. De sätta henne i evighets-brand. Och nu får hon en försmak av "evigheternas eld och svavel". I munnen, på tungan och i halsen känner hon en fasansfull hetta med tydlig smak av svavel. Och i näsan förnimmes en dödligt kvävande rök som av svavel. Hela luften är såsom svavelrök. Allting brinner och ryker. *Ja, hela skapelsen har tänt sin andelekamliga svaveleld i och omkring sin fördärvare.*

Den som erfarit något av detta, han anar vad där ligger i det förhånade uttrycket: "eld och svavel". Han anar ock vad där ligger i uttrycket: "evigheters evigheter". Ty han har erfarit något av självförhärdelsens *evighetsväsen,* som består däri, att ju mer det brinner och plågar, desto mer trotsar och hädar man. Ingen brand avskräcker här, utan blott stegrar det sataniska motståndaresinnet, som är "den andra döden".*

Han förstår visserligen icke, huru en plåga i "evigheters evigheter" kan stå tillsammans med skaparens kärlek och förutseende, även om dessa evigheter vore ett begränsat antal; men han har fått i sig en sådan hjärtskräck, att han törs icke slå in på den nu mycket allmänna lärovägen: "*alla bliva frälsta till sist"*. Han stannar vid detta: mänskligheten — i stort sett, blott i stort sett — blir frälst. Därom givas ock kraftiga antydningar i skriften. Till exempel: *"Alla folk skola komma och tillbedja inför dig"* (Upp 15:4); *"Folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar skola föra sin härlighet ditin"* (Upp 21:24).

Den *andre* predikoängeln avslöjar den lömska kalken, såsom vi sett. Och den tredje griper in på samma punkt, sade vi. Han säger: *"Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk."* (Upp 14:9, 10) Detta tillbedjande och detta märke är just *berusningen* ur den lömska kalken.

Om tillbedjandet av vilddjuret och dess bild och om namnmärket ha vi talat i vårt 10:e kapitel, som vi nu förutsätta såsom känt. Där ha vi sagt många hårda och förskräckliga ord om dessa saker. Men vad äro våra ord mot den tredje ängelns! Hans predikan är de fasansfullaste ord, som finnas i Skriften. Och de gälla just dem, som tillbedja vilddjuret och dess bild, och som låta märka sig med dess namn. *"De skola plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn i evigheters*

* Läs Kap 4, sid. 54 och Kap 9, sid. 30.

evigheter." (14:10, 11)

Den falske profetens bild åt vilddjuret under både skökodömet och demondömet är en tvångsbild, som kräver absolut underkastelse och tillbedjan och det vid vite av livets förlust, såsom vi sett. Inför denna tvångsbild har de heligas blod flutit i strömmar och kommer att göra det. Just därför riktar ängeln till dem ett fruktansvärt allvarligt ord i slutet av sin predikan. Det är detta: *"Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro."* (14:12) Ja, just här har förstabudsprovet stått, och just här kommer det att stå ända till slutet av Harmageddons röda dag.

Märk nu det kännetecken, som ängeln sätter på de heliga. Det är detta:

De hålla Guds bud och Jesu tro

Och märk väl, att de tre predikoänglarnas guds-bud är Guds *första* bud såsom "ett evigt evangelium", eller det första budet i "Andens lag". Det är just detta bud, som den tredje ängeln först och främst åsyftar. Ty det är ju fråga om att ståndaktigt tillbedja Gud och att icke tillbedja vilddjuret. Men att tillbedja Gud — det är just det första budet; och att tillbedja vilddjuret — det är just det första mot-budet. Gudstillbedjan är förstabudslivet i förstabuds-Kristus.

Ja, just på det första budet hänger de heligas liv alltid och överallt. Utan förstabudshållning — ingen budhållning; men med förstabudshållning hållas alla andra Guds bud lätt och behändigt. Utan förstabudsevangeliet — intet evangelium; men med förstabudsevangeliet äro alla andra Guds bud evangelium. Märk denna enkla och viktiga sak, som skökan så grundligt förfuskat och därigenom förtrollat, berusat och fördärvat "*alla folk"*.

På det eviga förstabudsevangeliet ligger hela vikten. Och därför sändas tre änglar fram på himmelens mitt just med detta evangelium. Låten, I Herrens heliga, denna väldiga och evighetsdigra änglasyn alltid stå för edra blickar!

Märk än en gång det kännetecken, som ängeln sätter på de heliga. Det är detta:

De hålla Guds bud och Jesu tro

Och märk väl, att de tre predikoänglarnas Jesus-tro är förstabudstron, som i hans evige förstabudsandes kraft gör "Gud till Gud och ingen mer".

Det är just denna Jesus-tro, som den tredje ängeln åsyftar. Ty det är ju fråga om att ståndaktigt tillbedja Gud. Och det är just förstabudstron.

Utan denna förstabudstro — ingen andrabudstro; men med denna förstabudstro går all andrabudstro lätt och behändigt som vattnet ur källan. Ja, det är precis på pricken som Luther säger: *"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud."* Se där har Luther just änglatron från himmelens mitt, förstabudstron, på vilken allt hänger. Men denna tro har den lutherska förfalskarekyrkan stämplat som "en svår villfarelse" (Kap 8, sid. 89 f.).

De heliga "hålla *Jesu* tro", ja, just den tro, som Jesus hade här på

jorden. Ty Jesus är subjektiverad eller född i dem just i gestalten av den tros-Jesus, som vandrade på jorden. De stå såsom tros-människor ut i fingrar och tår och i varje atom inne i Jesus Kristus. Hans tro *går igen* i dem, *upprepas* i var och en av dem efter deras mått, såsom ju också hans gärningar gå *igen* i dem och *göras* av dem just under namn av "Jesu gärningar" (Kap 9, sid. 66 f.).

Sålunda är de heligas djupa, höga och härliga kännetecken: *förstabudshållning och förstabudstro, allt i förstabuds-Jesus.* Och alltså, då det säges, att "de hålla Guds bud och Jesu tro", så är det icke två, utan blott ett kännetecken, sett från två olika sidor eller uttryckt med olika ord. Kännetecknet är den smyrnensiska och filadelfiska förstabuds-fullkomligheten, som mönstraren på Patmos kräver vid vite av de 7 löftenas förlust, och som den tredje ängeln kräver vid vite av plågan i evigheters eld och svavel.

Inför tvångsbilden prövas denna budhållning eller denna troshållning: huruvida de heliga på prima förstabudsvis vilja tillbedja Gud eller på motbudsvis tillbedja vilddjuret. Göra de det senare, *"då skola de plågas med eld och svavel i heliga änglars åsyn och i Lammets åsyn i evigheters evigheter"* (Upp 14:10, 11). Och flera av Herrens heliga hava gjort detta och därmed dragit över sig detta fasansfulla evighetsöde. Här är allvar å färde. Men skökan har med sin lömska kalk givit dvaladrycken åt "alla folk", så att många av de heliga fått dvalan in i blodet. De äro födda i sin första födelse med dvalablod. Och det kräves bitande nordanvindar i vår dvalatid, då även dvalans östanväder bryter in, ja, det kräves blodrenande lidanden, "skräckveckor" med svaveleld och svavelrök, för att kunna höra, behjärta och stanna inför den tredje ängelns fasansfulla predikan.

2

Den tredje ängelns flykt

Även denne ängel tjänar blott som en bild, nämligen innerst en bild av Herren Sebaots Lag-ande och därmed ock en bild av "Förbundets ängel", i vilken denne ande ingick, och närmast en bild av förstabudspredikans gång genom världen. Överallt där förstabudsevangelister i Herren Sebaots ande förkunna evighetsdomen över förhärdade förstabudsbrytare, där ha vi den tredje predikoängeln.

Han avslöjar förstabudssynden, som han kallar tillbedjandet av vilddjuret och dess bild och tagandet av dess märke; och han förkunnar det evighetsöde, som drabbar varje förhärdad djurtillbedjare och märkestagare. Han är förstabuds-ängel även han. Han predikar det eviga evangeliets slutdom, som är högsta dom, från vilken ingen vädjan finnes. Ty evangelium, som är "Andens lag" eller "frihetens fullkomliga lag", är högsta lag, som fäller högsta dom (Kap 5, sid. 55 f.). Genom denna lag skola vi frälsas, och genom denna lag skola vi dömas. Samma bud, som är vår frälsare här, är vår domare där. Lammets blick giver evigt liv, men ock evig död. En så fruktansvärt allvarlig sak är evangelium. Och därför har en särskild ängel sänts fram på himmelens mitt att förkunna det eviga evangeliets fasansfulla evighetsdom.

Men evighetsstraffet framkommer på organisk väg. Ty detta straff är

en *ande*, nämligen högsta graden av förstabudsförbannelsens ande. Alltså ligger evighetsstraffet frövis inneslutet redan i den första synden mot det första budet eller redan i den begynnande döds-ande, som den begynnande synd-anden drager över sig och in i sig (Kap 4, sid. 54 f.; Kap 4, sid. 58 f.). Vilddjursvalpen är begynnelsen till *det* vilddjur, som, fullväxt i evig förstabudssynd och förstabudsdöd, kastas i plågan under "evigheters evigheter". — Den begynnande döds- eller straff-anden växer i samma mån, som synd-anden växer. Och denne senare växer i samma mån, som synden begås mot allt högre grader av förstabudsevangeliet. På hedendomens område står detta evangelium på lägsta graden av frälsningsplanens utveckling. Där står ock synd- och dödsanden, i stort sett, på sin lägsta grad. — På Gamla testamentets område står detta evangelium på en högre grad. Här kommer det första budet såsom det förkristliga vinbud, i vilket ligger ett kännbart och tydligt löfte om pingstens vinbud. Här stiger synd- och döds-anden till en högre grad hos förstabudsbrytaren.* — På det Nya testamentets område uppnår det första budet sin högsta grad i Förbundsängelns förstabuds-ande på det 7:e berget. Här stiger synd- och döds-anden till sin högsta grad. Här kan den övergå i den evige synd- och dödsande, som är straffet "med eld och svavel i evighetens evigheter".

Härav kommer det sig, att de hedniska religionerna, i stort sett, icke hava någon föreställning om evighetsstraff. Och i Gamla testamentet är denna föreställning ännu dunkel och sparsam. Naturligtvis; ty på båda dessa områden står det eviga förstabudsevangeliet på lägre grader, där synden, i allmänhet, icke kan övergå i evighetssynd och alltså icke straffet övergå i evighetsstraff.

Härav följer, att den tredje ängeln under flykten avpassar sin predikan efter syndens och straffets organiska utveckling i världen.

Han kastade sig på vingarna i samma ögonblick, som Adam och Eva bröto det första budet. Ty just i detta brott låg fröet till den djur tillbedjan och det evighetsstraff, som han framställer i vårt text. Men hans predikan för Adam och Eva var blott den hemska och dunkla aningen i deras förskräckta samveten.

Därpå svävar han fram över Rot-förbundets och Noaksförbundets folk. Men hans predikan framträder blott som dystra aningar hos "djupare andar".

Därpå fram över Abrahamsförbundets och Israelsför-bundets folk. Här är hans röst det oroande varsel och den beklämdhet i anden, som gå likt en underström genom rotlivsskedet. — Men hos Johannes på Jordans strand börja hans vingar brusa i dennes predikan om "osläcklig eld". Och i Förbundsängeln slår han sina fasansfulla vingslag i t.ex. de orden: *"Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar"*. (Matt 25:41).

Nu ställer han färden över det Nya förbundets folk. Här framträder hans predikan just sådan den står i vår text. Och den ljuder med väldig

* Även fromma hedningar drucko det första budet såsom "härlighetens, ärans och fridens" vinbud (Rom. 2: 10), men de hade icke profeternas blick för detsamma såsom ett kommande Sions-bud.

kraft under den första martyrtiden, då det romerska vilddjuret, med hot om kvalfull död, krävde tillbedjan inför sig och sin bild. Då flöt de heligas blod i strömmar. Och då framträdde den tredje ängeln i gestalten av förstabudsevangelister, som gjorde flitigt bruk av hans predikan. En sådan gudasänd evangelist var den väldige förstabudsjätten Cyprianus. Han stod som ett berg i det fräsande havet. Hans "höga röst" från himmelens mitt bjöd den syndiga fruktans vågor att lägga sig; och de lade sig vid hans fot, varhelst han gick fram.

Det berättas om honom,* att han ofta slutade sina predikningar med just dessa ord: *"Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke* på *sin panna eller* på *sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall bliva plågad med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när de så plågas, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Och de hava ingen ro, varken dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn."* (Upp 14:9-11) — Och de orden voro icke Sinai-lag, utan Sions-lag i hans mun. De voro ett evigt evangelium, som *gav* just vad det krävde, *gav kraft att frukta "Gud och ingen mer".* I de orden låg Herrens fruktans ande, som grep åhörarna med sin överjordiska förstabudskraft och satte dem i stånd att fly djurtillbedjandets synd. — Och när Cyprianus tillade de orden: *"Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro"* (14:12), då vällde en flod av förstabudsande ned ifrån höjden, och åhörarna lyftes av dess heliga och saliga flöden högt över brusande vilddjurshav och vilddjurshot; alla böjde sina knän med döden för ögonen, förstabudsfröjdens tårar flöto i strömmar; brinnande böner om värdighet till kronan, den röda, uppstego från smyrnensiska förstabudshjärtan; och slaktebänken bestegs — ja, man trängdes ofta om den — i det eviga evangeliets övervärldsliga kraft, som inga lidanden, inga kval kunna nedslå. — Sådant är den tredje ängelns evangelium. Hans fasansfulla hot med plågan "i eld och svavel under evigheters evigheter" har räddat många tusen av Herrens heliga från denna plåga. Ty det är förstabudsevangeliets hot, som giver kraft att fly den hotande faran.

Nu fortsattes färden fram över det 6:e världsriket. Här ljuder hans predikan vid skökans tvångsbild, som kräver underkastelse under hennes förstabudslösa eller förstabudshalva trolldomsevangelium, med vilket hon "förvillar alla folk". Och kommen ihåg, I Herrens heliga, *att om I böjen knä för hennes "bild åt vilddjuret" och tagen dess märke, då skolen I få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och I skolen plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när I så plågens, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Här prövas eder ståndaktighet.*

Därefter går färden över det 7:e världsriket. Vart skall han? Naturligtvis fram till den stund och plats, där vilddjuret gripes tillika med den falske profeten och kastas i eldsjön (Upp 19:20). Där slutar hans färd. Ty därefter finns intet vilddjur och ingen falsk profet att varna för.

* Se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken sid. 237.

Alltså går hans färd över hela demon- eller paddömet. Och här kommer hans predikan att ljuda i sin väldigaste kraft. Ty här står demonbilden, den förstabudslösa och antikristiska vetenskapsbilden åt vilddjuret. Och den kräver absolut underkastelse, och det vid vite av livslångt hat och lidande av kulturdemoner och rådemoner, ja, vid vite av blodig död. Och kommen ihåg, I Herrens heliga, *att om I böjen knä* för *den bilden och tagen demonmärket, då skolen I få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och I skolen plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och då I så plågens, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Här prövas eder ståndaktighet.*

Men just här skall det komma gudasända förstabuds-evangelister i strålande förstabuds-byssus. De skola hålla ängelns predikan för eder i Herren Sebaots evige ande, så att I skolen förnimma hans ljuvligt förfärande vingslag från den 3:e himmelens mitt. De skola predika det eviga förstabuds-evangeliet för eder, så att I bliven klädda i det apostoliska förstabuds-byssus, som lyfter eder högt över jorden, världen och kvalen. I skolen uppfyllas av en hjälteande från höjden, så att I likt martyrerna på Roms teatrar gån med jublande fröjd mot alla helvetets hundar, vargar och tigrar. En flod av himmelskt förstabuds-halleluja skall strömma över edra läppar, då I rivens och slitens i stycken och blodet strömmar från eder. Namnet **»Jag är»** i Jesu **»Jag är»** skall stråla på edra pannor, så att "paddor" och "demoner" skola slå ned sina ögon och fråga: "Finnes det då verkligen en Gud?" Och till sist skall det ropas kring hela jordens rund: "Det finns verkligen en Gud och Frälsare, kommen, låtom oss tillbedja honom!"

O, vilken uppgift hava icke de heliga, som i vår text ställas mellan de två hoten: vilddjurets hot och ängelns hot med plågan i evigheters evigheter. På sina skuldror, som innerst äro Lammets skuldror, skola de bära hela världen till Gud. Och vilken lön ligger icke i denna börda! Harmageddons hjältar få till segerbyte — alla jordens folk.

ANDRA DELEN

De två skördeänglarna

I

Den krönte skördeängeln

Och jag hörde en röst från himmelen säga: "Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem."

Och jag såg, och se, en vit sky; och på skyn satt en som liknande en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllne krona och i sin hand en vass lie.

Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. (Upp 14:13–16).

"Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro". Med dessa fruktansvärt allvarliga ord avslutade den tredje förstabudsängeln sin predikan. Och vad ligger icke i de få orden! I dem ligger alla de heligas liv inneslutet: årtusendens kamp för att hålla Guds bud i en budlös värld, bittra lidanden och strömmar av blod för att hålla Jesu tro i en mänsklighet, som har en budlös Jesus eller ingen Jesus.

Och nu kunna vi vänta, att på dessa ord skall följa någonting nytt, som giver de heliga en väldig tröst i alla deras lidanden och mödor. Och det är just vad som nu kommer, dels i ord och dels i en ny syn.

Den siste predikoängeln försvann ur synhåll. Och Johannes stod där uppfylld av häpnad över vad han sett och av förskräckelse över vad han sist hört. Plötsligen ljuder en röst från himmelen. Den kommer med dessa ljuvligt skakande och kraftigt lyftande ord: *"Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem."*

Och omedelbart efter dessa ord framträder en ny syn inför Johannes. Han ser en vit sky. På den sitter en ängel med en gyllene krona på sitt huvud och med en vass lie i sin hand. Det är den krönte skördeängeln, som i rätt stund gör slut på heligas mödor och lidanden genom en salig död.

Här taga vi tre synpunkter: skördebrevet, skördeförrättningen och skördebrevet än en gång. Alltså:

1

Skördebrevet

"Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem" (Upp 14:13).[*]

Detta är skördebrevet. Och på det lägger rösten från himmelen en väldig vikt. Ty den säger så: "Skriv!" Att skriva Uppenbarelseboken var Johannes redan befalld (Upp 1:11). Men nu befalles han *särskilt* att skriva dessa ord. De skola alltså vara något *särskilt* skriftligt från himmelen till de heliga, ett litet brev till dem av högsta vikt.

Skördebrevet är alltså en skriftlig försäkran från Gud, att på arbetets, mödornas och lidandets dag skall följa en skön afton, en salig ingång i vilan.

Och synen av skördeförrättningen säger de heliga, att deras inskördande är för Herren Sebaot dyrbart och ligger honom särskilt om hjärtat, och att de skola skördas just i den rätta stunden, varken före eller efter densamma.

Detta är trösterikt. Ty den siste predikoängeln kräver "ståndaktighet" vid vite av plågan i evigheters evigheter. Denna ståndaktighet skall prövas och prövas om-, och om- och omigen, ända tills den blir "mogen". Tubudshållningen skall härdas i många eldar. Men ingen av de heliga uthärdar så mycket som helst. Blott ett visst mått. Och det

[*] I likhet med några bibelforskare översätta vi så: mödor; ty ordet i grekiska texten betyder ett mödosamt och uttröttande arbete.

bestämmes och övervakas noga av Herren vår Gud. Just i den stund då måttet är fullt, hugger lien till, och vedermödornas dag är slutad.

Ja, detta är trösterikt. Ty för de heliga synes ofta lidandesmåttet vara överskridet. Livet ter sig såsom olevligt, prövningen såsom outhärdlig och elden såsom en vådeld, som lägger tron i aska. Ja, det går dem i förnyad skräckveckotid såsom för Paulus: "övermåttan betungad och utöver förmågan, ända ned i misströstan" (Kap 7, sid. 31 f.). Men då är det gott att hava skördebrevet på fickan och studera det noga, så att man in i sin andes rot vet och håller fast, att på mödornas och lidandets dag följer en härlig afton.

Mödornas tid har icke blott sina goda utan även sina "onda dagar" (Ef 6:13). Då stormas de heligas förstabudsfäste av ondskans andemakter från himlarymden (6:12). Allt "spökar". På varje händelse och på varje ting rider en demon, som vill tvinga sig till *"boning"* i de heligas hjärtan. — Fram med skördebrevet och läs det, tills du ser vad där står!

Djupt inskärande dödslikhet med Herren. Nedsänkningar i gudsövergivenhet ända till *ditt* förgårdshelvetes botten. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" På din högra sida vildlejonet, på din vänstra sida vildtjuren; bottenlösa djup överallt vid din fot. Och därtill yttre trångmål och tusenhövdat betryck. Vinande och pinande svårigheter och förföljelser. Hela tillvaron river och biter, hackar och klöser. "Hornugglan och korpen", sitta i allt. — Fram med skördebrevet!

Stormande hav, där farkosten går med brädden under vatten. Land synes icke, blott fräsande bränningar och skär; kompassen snurrar runt; rodret är bräckt; blixtar skära sina hemska flammor i kolsvart natt. — Fram med skördebrevet!

Skräcktider, som icke synas hava någon ände. Eldar, som aldrig vilja slockna; den ena brasan tänder den andra. Födslovåndor, som tyckas ingenting föda. — Fram med skördebrevet!

Ja, stundom tider av sådant inre mörker, kval och förtorkning, av sådan nedsjunkning i svaghetsdy och syndagyttja, i en sådan virvel av rotlöshet och förvirring, att ur hopklämt bröst och ur torkad strupe frampressas detta ångestrop: "O, att jag aldrig varit till!" — Tyst! tyst! Gud är större än så. Där är mycken barmhärtighet kvar. Men i sådana tider är du vrängd och ser allting vrängt, förvänd, och ser allting förvänt. Närmare Gud är du aldrig än *då* när du ligger i elden. Ty då sitter han vid elden och fejar den käre leviten. Ja, han *"sitter"*, just där och törs icke gå därifrån — så noga bevakas både du och din eld av Gud. — Men var har du skördebrevet? Det var hans mening, att du alltid skulle ha det i fickan, så att du alltid hade det till hands. Men du har lagt det på hyllan och glömt vad där stod. Och därför skrek du så styggt, då du satt i svaghetens mörker och dy.

"O, att jag *finge dö!"* Så suckas det ofta på "den onda dagen". Men det gör dagen blott ondare. Läser du skördebrevet rätt, då suckar du så:

"O, att jag måtte bli mogen!" Ty brevet handlar om "döden i Herren". Det är den *"prima* döden", som blott Smyrnenser och Filadelfier uppnå, döden i den första kärleken, i de första gärningarna, i det första övervinnandet.

2

Skördeförrättningen

Och, jag såg, och se, en vit sky; och på skyn satt en som liknande en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene krona och i sin hand en vass lie.

Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. (Upp 14:14–16)

Vem är denne härlige och majestätiske skördeförrättare? Jo, en ängel. Så kallas han visserligen icke direkt. Men då det strax efter beskrivningen på honom säges, att *"en annan ängel"* kom ut från templet, så är ju därmed sagt, att även skördeförrättaren är en ängel.

Den krönte skördeförrättaren är *i synen* en verklig ängel. Men likasom de tre predikoänglarna *i de tre synerna* tjäna blott såsom bilder, så tjänar ock denne skördeängel blott som en bild. Ja, en bild; men av vem? Jo, det se vi tydligt. Han är ju krönt och liknar en människoson. Ängeln är alltså en bild av själve Människosonen, som segrande genomgått döden och vunnit den gyllene kronan. Den verklige skördeförrättaren är "Förbundets ängel" eller den "människoson", som Daniel såg komma med himmelens skyar (Dan 7:13). Och huru väl passar icke han till de heligas skördare! Han har själv övervunnit döden och är den ende, som kan göra dem till övervinnare i döden. Blott han kan föra lien och inbärga den dyrbara skörden. Därvid hava vanliga änglar, i egenskap av "skördemännen", sina särskilda förrättningar (Matt 13:30; Luk 16:22). Men de stå under den *krönte* skördemannens befallning och ledning.

Skördeförrättningen framställes i synen såsom en tilldragelse av högsta vikt. Allt i himmelen, ända uppifrån Gud i sitt tempel, är sysselsatt med denna tilldragelse, såsom vi strax skola se.

En av Herrens heliga ligger på sin dödsbädd och bidar slutet på lidandets och mödornas dag.

Se nu uppåt, du lidande! Vem ser du? Den krönte med lien; han som på korset upplöste dödens allhärskareande och försatte den ur verksamhet (Kap 6, sid. 17 f.; Kap 6, sid. 22 f.). Till tecken därav bär han den gyllene kronan. I konungslig makt och kraft befaller han över döden. Den ligger vid hans fot och måste lyda hans minsta vink. Den måste arbeta på att fullkomna mognadens verk hos dig.

Se uppåt! Vad ser du? Den vita skyn. Den sänker sig ned så majestätiskt, stilla och milt till din dödsbädd. Ja, du ser den, du känner den. Det blir ofta så vitt, så vitt, så skinande vitt i dig och *omkring* dig. Denna sky är molnet med din 3:e skapelse eller födelse (Kap 1, sid. 4 f.). Den kommer stundom med bittra kval, någon gång med de bittraste,

som den lidande hittills har utstått.

Dödens mörker fördrives sällan helt och hållet. Aftonmolnen förjagas icke alltid. Men de fransas, genombrytas och behärskas av den vita skyn.

Ofta kalla och bitande aftonvindar, men icke flera eller skarpare än den krönte släpper fram.

Sjukdomsanfall och själsångest, stundom ända till förtvivlans skri, ja, till sanslöshet och sinnesförvirring med utbrott av otyglade, nästan hemska rörelser och ord. Bliven icke förskräckta för sådant, I heliga, som hören och skåden detsamma. I veten ju av erfarenhet, att innan en demon nödgas fly, håller han ett fasligt väsen. Så även här i någon mån. Då den djupaste, finaste och doldaste besmittelsen skall för evigt uppryckas med rot, då rasar besmittelsens demon och höjer förtvivlade gallskrik. Men den krönte har makten. Och om han låter en demon få någon makt, så betyder det i allmänhet blott, att den hemliga orenhet, som den döende ända hittills icke vetat om, nu brytes upp och smältes bort i lidandets sista och hetaste eldsugn.

"Ack, Herre, kommer du ej snart?" Så frågar den lidande. "Jag kommer snart", så viskar den krönte i hans flämtande ande. Den viskningen bär krona. Det känner den lidande. Han krönes i svagheten, väpnas med Jesu lidandessinne och får segervisshet. De dödsbleka läpparna röras i bön. Den svaga tungan säger någonting. Hörde vi hennes ord, så vore de ungefär dessa:

"Tack, Herre Jesu, för din trofasta frälsarekärlek! Du *har kommit så ofta till mig. ja till mig, den eländigaste av alla de dina. Du kom även då, när jag bortgick från dig. Ack, kom även nu och gör slut* på *allt mitt elände!*

1 syndadjupen, där jag låg mången gång, steg du ned till mig. O, stig än en gång ned till mig i detta förskräckliga djup!

Hjälpande hand du räckte mig ofta, då ingen hand på vår jord kunde hjälpa. O Herre, räck mig den än en gång!

Du har tvagit mig ren i ditt blod, ja, gjort det otaliga gånger. Ack, gör det än en gång med mig, som ända in i döden är den orenaste av alla.

Intet har jag haft att komma med, som är mitt. Allt vad jag haft eller har, det är ditt. Och nu ligger jag här mer fattig än någonsin. Och jag vill dö blott på ditt, på ditt.

Såsom jag levat blott på din nåd, så vill jag ock dö blott på din nåd. Såsom din barmhärtighet burit mig genom livet, så måste den ock bära mig genom döden.

Ja, tack o Herre, för allt, för alla ljuva och bittra stunder, för alla goda och onda dagar! Och kom i den stund, som är din och din Faders. Ja, kom, du min himmelske Fader, till ditt hjälplösa och skröpliga barn! Och kom, du min Frälsare, dyre, med lien den vassa, som fullkomligt skär ut mig ur syndens och dödens värld. Och inbärga mig i något litet rum, i någon liten vrå i paradisets sälla och eviga värld. Amen."

Så tyst, så stilla, så högtidligt. Den vita skyn och den gyllene kronan sätta sin prägel på allt. Men varför dröjer han? Det går timme efter timme, ja, dag efter dag. Varför faller icke det förlossande hugget? Lien är höjd, men alltjämt blott höjd. Varpå väntar den krönte? Jo, han väntar

på det höga budskapet från templet i himmelen. Han får icke hugga till, förrän budet kommer från honom, som bär både skyn och den krönte och den, som skall skördas.

Tyst, tyst! Se, nu springer dörren till templet upp! En ängel kommer ut och ropar med hög röst till honom, som sitter på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen." Han hugger till — det är slut; kvalens och mödornas dag är ändad.

Nu sättas många händer i rörelse. "Skördemännen" gripa in och utföra sina viktiga förrättningar. Och en här av starka änglar beordras till skyddsvakt vid den skördades väg genom himlarymden. Det är behövligt, ty han är ännu svag och luftens makter äro ej fjärran. Alla dessa tjänande änglar stråla av fröjd. Och särskilt gripes den skördades ängel av ett outsägligt jubel. Han har troget följt sin skyddsling från hans första till hans sista stund på jorden. Nu är det höga målet vunnet — målet: i mogen skörd.

Och i himmelen klappa alla heligas hjärtan. Alla händer räckas den skördade till mötes. Hädangångna anhöriga och vänner sluta honom i famn. Se där en fader, en moder, en maka, en broder, en syster, ett barn — nu är deras bidan ändad, deras böner äro uppfyllda. Och nu klinga alla himmelens harpor, och alla tungor uppstämma den nya sången, och den skördade stämmer in: *"Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter* på *tronen, och Lammet".*

Ja, så högtidlig är de heligas död, trots den svaghet, skröplighet och brist, som inför människoblickar ofta åtföljer den.

Och se, så dyrbar den är för Gud. Han låter ingen ängel, icke ens Mikael, föra lien. Enfödde Sonen skall göra det. Ock icke ens Sonen får bestämma tiden och stunden, då lien skall hugga till. Det har han förbehållit åt sig själv Ja, så viktig och dyr är den stunden för Herren vår Gud!

Så omständligt, noggrant och högtidligt är de heligas död reglerad av den Högste. I så många och starka händer ligger du där på din dödsbädd, du Herrens helige; fastän det ofta kännes, som om du låge där handlöst lämnad åt de sönderslitande kvalen och åt dödens ilskna makter. Han, som sitter på tronen i templet, tager icke en sekund sin blick ifrån dig, icke heller han, som sitter på skyn. Och runt kring din bädd står en skara av skördemän och bevakande änglar, färdiga att med blixtrande svärd gripa in mot varje skadlig fiende. Och en "stor sky av vittnen" (Heb 12:1), som vänta din ankomst, omgiver ditt läger. Och bland dessa vittnen finnas sådana, som blivit stenade, lagda på sträckbänk, sågade i stycken, brända i tjärade säckar och stekta på glödande järn. När dina kval äro svåra, så tänk på dem; och tänk så här:

Tung är min börda, men deras var tyngre.
Bittert mitt kval, men bittrare deras.

3

Skördebrevet än en gång

Och jag hörde en röst från himmelen säga: "Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem." (Upp 14:13)

Ängeln från templet sade: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. — Märk, att här talas om "jorden". Här framställes skördeförrättningen såsom skeende blott en gång och såsom omfattande alla heliga över hela jorden på en gång. Detta summariska framställningssätt är vanligt i profetian. Vi ha redan påvisat detsamma vid talet om den 6:e vredesskålen.

I synen framställes alltså de heligas skördande såsom omfattande alla på en gång. Men i verkligheten är det naturligtvis icke så. Det se vi ju ock av skördebrevet. "Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter". Här framställes alltså deras död eller deras skördande såsom fortgående tiderna igenom och överallt där det finns någon att skörda.

"Saliga äro de, som dö i Herren härefter". "Härefter", står där. Därmed angives en viss tid, från vilken skördandet börjar. Och vilken är den? Naturligtvis den tid, då Johannes fick befallning att skriva skördebrevet. Och det var på Patmos. Skördebrevets "härefter" försätter oss alltså till Johannes tid. Men hans tid var början av det nya testamentets tid. Och det är från denna början, som skördebrevet räknar med sitt "härefter". Alltså: "Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter", det är, som dö i Herren under Nya testamentets tid.

Och vi förstå, varför just dessa prisas saliga. Det är därför att den nytestamentliga döden giver en mycket högre nåd än de heligas död under förkristlig tid. De förra hava en rikshistorisk förmån framför de senare. Ty de hava fått den utlovade anden. Men honom utfingo icke de senare i tiden. Dessa dogo visserligen i Herren Gud, men icke i Herren-anden, som sitter på den vita skyn. Alltså stod deras död på ett lägre riksplan. Den förde ned i det lägre paradiset; men den nytestamentliga döden förer upp i det högre paradiset.*

Den död, som omtalas i skördebrevet och som framställes i skördesynen, är den prima döden. Så kunna blott de prima dö. Och de äro "Smyrnenserna", "Filadelfierna", de prima "Tyatirer" och de prima "Sardeser".

Att skördeförrättningen avser blott denna död, det höra vi tydligt av ängeln från templet. "Hugg till, ty skördetiden är kommen och säden är mogen". "Mogen" säger han. Det är just mognaden för en prima död, som är döden i "den första kärleken" eller i "de första gärningarna" eller i det första övervinnandet.

"Mogen" säger han. I grundtexten står ett starkt uttryck, nämligen detta: säden "har torkat ut".** I samma mån som kornet mognar i axet, torkar hela växten. Den dör ut såsom växt och uppgår i kornet. Och när kornet är fullmoget, då är växten uttorkad eller död.

Härav förstå vi, vad det är att vara mogen. Det är att ha "torkat ut", dött ut; och det är, att tidsmänniskan har övergått i evighetsmänniskan. En sådan människa lever blott som ett moget korn. Och detta korn är "Andens lag" i mogen människogestalt eller den mognade tubudskärleken, den mognade tubudsrättfärdigheten, den mognade

* Om paradiset: det lägre, det högre och det högsta – se Kap 9, sid. 15 f..

** Samma ord (exäranthä) användes om Eufrat: dess vatten "torkade ut" (Upp 16:12).

tubudsnåden, den mognade tubudsanden. Kornet är den mognade tubuds-gärningen, som sekundligen gör Gud till "Gud och ingen mer" och sekundligen gör nästan till broder.

Till mognaden hör alltså att vara mogen i *tubudsnåden.* Och därpå hänger det. Ty det innebär att ha torkat ut i sig själv eller dött ut från sitt självviska själv, så att *allt* blivit nåd av Gud *Allt.* Och detta innebär att icke mer ha några sinnen eller gåvor för annat än nåd: icke öra för annat än nåd, icke öga för annat än nåd, icke känsel för annat än nåd, icke tanke för annat än nåd, icke hand eller fot för annat än nåd, icke vilja och begär för annat än nåd, icke hjärta för annat än nåd. Den självviska, egenkära och egenrättfärdiga människan, som tagit alla sinnen och gåvor i sin tjänst, skall ha dött ut alltigenom och på varje punkt. Först då blir *allt* — vad det verkligen är — nämligen *nåd* av "Gud *Allt".*

Men detta förutsätter individuell syndkännedom. Varje människa är så skapad av Gud, att hon i något hänseende är större än alla andra. Därför säger Paulus: "I ödmjukhet akte var den andra yppare än sig" (Fil 2:3). Ja, var och en är yppare än alla andra. Ty han har något av Gud, som ingen har mer än han. Han är i detta hänseende störst av alla. — När han syndar, då syndar han störst av alla. Ingen kan synda så som han. Han är individuellt syndig och därmed syndigast av alla, individuellt oren och därmed orenast av alla. — När nu Anden får ställa människan individuellt inför Gud och bibringa henne denna syndkännedom, då i sanning kostar det att vara människa. Ty då tändes i henne en Guds vredeseld, som går till roten. Den tändes just av den *säregna* Guds-blick, genom vilken hon är till såsom *säregen* och mot vilken hon syndat säreget. Och den blicken glömmer hon aldrig. Den satt som en eldsglöd i varje atom ut i fingrar och tår. Det brann just *så,* som det kunde brinna hos henne och hos ingen annan. Därmed fick hon veta, att hon är den störste syndare på vår jord. Och blott denna förfärande domsblick, som i regel fördelar sig på flera domsterminer, ja, någon gång ända in i döden, kan bränna ned och torka ut människan in i hennes säregna grund, så att hon icke mer har sinne för annat än nåd. Och det är just detta säreget uttorkade väsen, som man får skåda vid en mogen människas dödsbädd. Hon uttrycker sig så, som om hon varit den störste bov på vår jord, fastän hon aldrig levat i laster och brott. Hon är "den störste syndare", ty hon har stått inför "blicken" och känt det. Och hon har sekundligen haft synd och har det in i döden. Och denna hennes *säregna* synd är *säreget* störst av all synd på vår jord. Och därför är hennes *säregna* nåd från hennes *säregne* Gud *säreget* störst på vår jord.

I skördebrevet står de heligas likpredikan. Den lyder så: "Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem".

Det är alltså "Anden", som håller denna predikan. Varför just han? Jo, emedan dessa heliga lagt sin frälsning i Anden, som är Guds och Kristi ande, *aldrig, aldrig* utanför honom. De togo honom aldrig på släp till en andelös frälsning. Deras försoning var *han,* som har Guds 7 andar. Deras frälsning, kläder, mat, och dryck var Lammet med de 7 Guds andar. Deras dop, nattvard, lära, kyrka, ja, hela kristendomen och hela deras liv på jorden var Lammet med de 7 Guds andar, som äro

Anden (Kap 1, sid. 10 f.). Och de stodo icke som skökostörar i Anden, med tilltäppt näsa och mun, utan de inandades honom sjusidigt, subjektiverade honom till prima stamande eller stamliv och till prima fruktande eller fruktliv. Anden fick sätta grundprägeln på dem i allt, så att de voro i sanning *andliga* och icke köttsliga. Just därför är det *Anden*, som skall hålla deras likpredikan.

Och Anden har ofta kommit dem till hjälp i deras svaghet, då de icke ens visste vad de skulle bedja om. Han manade gott för dem med outsägliga suckar (Rom 8:26, 27). Han varnade för faror och signalerade fiender och skötte de heliga med en vishet och vård, som aldrig finna ord i något människospråk. Och de heliga ställde sig mot honom *så*, att han kunde dela mödornas dag med dem såsom *sin* dag. Hans verk i dem fick leda till deras mognad. Och därför skall *han* och ingen annan hålla denna mogenhetspredikan vid deras grav: *"De skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem"*. Den predikan hören I heliga tydligt och klart i eder ande, då I stån vid en broders eller systers grav. Där behövs ingen annan likpredikan. Och om där hålles någon annan, så skall den hållas i Anden, så att *han* får hålla den.

"Ty deras gärningar följa med dem", säger Anden. "Följa med dem"; så översätta somliga bibelforskare, ordagrant efter texten. Och till dem sluta vi oss. Vad som ligger i detta uttryck skola vi strax se.

"Ty deras gärningar följa med dem". Men vad menar Anden med detta? Äro deras gärningar grunden till att de få vila? Ja, naturligtvis. Ty deras gärningar äro först och sist och framför allt själva korn-gärningen eller den Guds och människans gemensamma födelsegärning, genom vilken hon blir till såsom ett "korn" och mognar som ett korn och slutligen blir det fullmogna kornet. Korn-gärningen är trons stamgärning, som gör Gud till sin "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder. Den gärningen är själva det eviga livet redan här på jorden; den är själva kornet, fröet till det eviga härlighetslivet. Likasom Jesu liv här på jorden var blott "vetekornet" eller frö-livet till härlighetslivet, så är ock de heligas liv här på jorden endast "vetekornet" eller frö-livet till deras härlighetsliv. Utan att vara detta korn stiger ingen över tröskeln till den eviga vilan. Och alltså är den sekundliga korn- eller stamgärningen grunden till den eviga vilan i samma mening, som fröet är grunden till den växt, som framgår ur det. Och nu förstå vi lätt dessa ord: "De skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem". Stamgärningen, som består av otaliga, oavlåtliga gärningar eller av trons oavlåtliga grepp kring Gud såsom "En och ingen mer" och kring nästan såsom broder — alla dessa gärningar äro själva frö-människan och följa med henne in i vilan, såsom fröet följer med i den växt, som skjuter upp ur detsamma.

Nu ha vi talat om den sekundliga stamgärningen. Men det finns ock dagliga fruktgärningar. De följa ock med de heliga in i vilan. Ty de hava gått upp i kornet eller i kornmänniskan. Där har hon dem *"med"* sig. Ty allt vad en människa gör, det nedlägger hon i sig själv. Hon *är, är* i varje sekund produkten och summan av sitt föregående liv. Så följa även fruktgärningarna *"med"* henne. Hon har dem *i* sig, hon *är* dem. De äro själva kornet och skördas med kornet och planteras med kornet i evigheternas jord och uppväxa där och giva sin görare frukt i

evigheternas evigheter.

Sålunda menar Anden med gärningarna i skördebrevet alldeles detsamma, som Herren menar med gärningarna i Tyatira-löftet. "Den som intill änden troget gör mina gärningar, åt honom skall jag giva makt över hedningarna." Dessa gärningar, som äro "de första gärningarna", lägger han till grund för detta löfte och därmed även för de sex övriga löftena (Kap 9, sid. 66 f.). Så lägger ock Anden gärningarna till grund för den eviga vilan, som just är de 7 löftena. Han lägger dem till grund i samma mening, som fröet är grunden till växten eller i samma mening som det ofödda barnet är grunden till det födda barnet. Ingången i den eviga vilan är den 3:e födelsen. Där måste alltså finnas ett barn att födas. Varom icke, så blir det ingen födelse av.

Till sist lämna vi ordet åt en av Herrens heliga, bibelforskaren Rinck. Sant och skönt skriver han om skördebrevets gärningar så:*

"Alla en människas kristliga verk och självförnekande gärningar hava endast så vida ett blivande värde för henne själv, som hennes inre liv därigenom befordras och stärkes. Om någon genom många kristliga kärleksverk icke hade någon vinst för sitt inre, så att kärleken och Guds verk i honom stärktes, så hjälpte det honom icke, om han ock förrättade hundrade gånger så många gärningar. Gud är icke egentligen angelägen om det ena eller andra verket såsom sådant, utan *om oss själva,* att vi må bliva Guds käril, att Guds bild må upprättas i oss, att hans kärlek må allt mera uppfylla oss, Jesu namn må i oss förhärligas och vi i hans namn. Att gärningarna, vad deras värde eller icke-värde för människan beträffar, måste betraktas så i förbindelse med livet, det se vi t.ex. av Upp 3:15; där förstås med gärningarna hela den inre hjärtats författning, av vilken vandeln med sitt görande och låtande endast är det yttre uttrycket. Så äro ock i Herrens ögon, som ser på det inre, gärningarna, som följa med de saliga, deras inre byggnad, som under deras vandring i anden härnere blivit uppbyggd av Gud. Denna Guds byggnad i dem, hela deras andligt lekamliga egendom, går såsom en rikedom, som ej kan ryckas ifrån dem, in med dem i den saliga evigheten".

II

Den okrönte skördeängeln

Och en annan ängel kom ut från templet i himmelen, och även han hade en vass lie.

Och en annan ängel kom från altaret, det var den som hade makt över elden, och han ropade med hög röst till honom, som hade den vassa lien: "Hugg till med din vassa lie och skär av druvklasarna från vinträdet på jorden, ty dess druvor äro mogna". Och ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten ifrån vinträdet på jorden och kastade den i Guds vredes stora vinpress. Och vinpressen trampades utanför staden, och blod gick ut från pressen och steg ända upp till betslen på hästarna, på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier. (Upp 14:17–20)

Även här såg Johannes en skörd. Men vilken förfärande syn! Vilken

* Se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 240.

djupgående och vittgripande olikhet mot den förra synen! Det är de onda, som här skördas.

Ingen vit sky; ingen krönt skördeförrättare. Dödens upplösare och oskadliggörare synes icke till. Han har tydligtvis icke fått komma med det andra skapelsemolnet, och så kan han icke komma med det tredje. Här finns ingen förbundshållare att inbärga, och så har "Förbundets ängel" här ingenting att göra.

Fadern i templet har här intet korn att skörda. Därför övervakar han icke skördestunden; utan han har överlämnat åt "eldens ängel" att bestämma densamma.

Skördeförrättaren är okrönt, blott en vanlig ängel. Han kommer visserligen från templet med en vass lie, alltså med uppdrag av Gud att förrätta den förskräckliga skörden; men han står under "eldens ängel"; blott på befallning av honom får han hugga till. Här är sålunda allting lämnat åt lägre makter.

Icke ett ord om salighet; icke ens en antydning om vila; intet ljuvligt skördebrev; ingen likpredikan av Anden. I stället för allt detta träder talet om "Guds vredes stora vinpress".

Inga milda och ömma händer föra den döde till hans rum — han "kastas" under hästhovarna. Han trampade på Guds bud, medan han levde, så måste han ock nedtrampas efter döden. Han tog ingen befattning med Gud och hans Son i livet, så taga icke heller Gud och hans Son någon befattning med honom i döden.

I denna skördesyn är allting dystert, mörkt och kallt, ja, fasansfullt.

Vid denna hemska skördeförrättning kunna väl finnas s.k. "härliga dödsbäddar" med lindriga, ja, stundom inga kval och med en stilla och djup s.k. "frid". Många tjänstvilliga och ömma händer, en fin och dyrbar säng, mycken medicin och skickliga läkare; rikligt flöde av tårar och ett ömt farväl, "tills vi återse varandra". Så en dyrbar och ståtlig begravning, hela hästlass av blommor och kransar och till sist en "härlig likpredikan" av en paddpräst.

Men Gud och hans Son och den Helige Ande taga ingen befattning med saken. Och den "stora skyn av vittnen" håller sig fjärran. I vredens press kastas den döde, krossas av hästarnas hovar, milslångt flyter hans blod.

Och snart utbyta hans anhöriga sorgedräkten mot balkostymen. Ytlighet, fladder och flarn, tills de falla för den hemska lien, även de, och kastas i pressen.

Ja, vilken förfärande olikhet mellan denna skördesyn och den förra! Där liv, här död; där vila, här plåga; där kärlekens majestät, här vredens majestät.

Där alla himmelens blickar riktade på den döende och alla händer räckta honom till mötes; här ingen blick, ingen hand, ingen släktskap; djup avsky.

I denna syn skördas ett vinträd. Och det är icke ett vinträd i god, utan i ond mening.

Då Gud skapade människan, planterade han ett gott vinträd. Och hela mänskligheten kunde blivit ett sådant; och hon skall till sist bliva ett sådant. Redan i tusenårsriket står hon inför Gud som ett

världsomfattande vinträd. Också liknar sig den andre Adam vid ett vinträd (Joh 15:1). Han bär stamvis hela vinträds-mänskligheten i sig.

Men när Adam och Eva bröto det första budet, då uppryckte de vinträdets rot och flyttade det i förbjuden mark. Därmed blev det förvildat. De två keruberna blevo begynnelsen till vild-vinträdet. Det trädet har växt upp till ett världsomfattande träd. Dess andliga pålrot sträcker sig ned i den förstabudslöse, dess andliga stam är den förstabudslöse världsanden, dess grenar äro vildfolken, dess druvor äro vildmänniskorna.

Vinträdet i vår text är alltså den förstabudslösa mänskligheten eller vilddjursmänskligheten. Det är detta träd, som skördas av den okrönte ängeln.

Även i denna syn försiggår skördandet summariskt. Hela vinträdet skördas på en gång och blott en gång. Men i verkligheten är det icke så, utan förhållandet är detsamma som i den förra synen. Ty i båda synerna är det blott de "mogna", som skördas. Och mogna för vilan eller mogna för pressen äro icke alla på en gång. Även den okrönte ängelns förrättning upprepas, nämligen överallt där han har en "mogen" att skörda. Stundom försiggår hans skördande massvis, såsom i den stora floden, i krig, hungersnöd, pest och jordbävning och till sist i den förfärande skörden på den yttersta dagen.

"Hugg till med din vassa lie, ty druvorna äro mogna", säger "eldens ängel". Även här har grundtexten ett starkt ord. Ty där heter det så: "druvorna stå på högsta punkten av mognad". De äro alltså fullmogna. Här se vi utvecklingens omutliga grundlag. Även den onda människan står under den Allsmäktiges: "Rulla!" Mogna måste även hon. Till änden skall hon löpa på den bana hon valt och som hon har så kär och icke vill släppa.

"Hugg till med din vassa lie." Märk det ordet "vassa". Det använde icke den tillsägande ängeln i den förra synen. Han sade blott: "Hugg till med din lie". — Båda skördeänglarnas liar äro "vassa", alltså fullt dugliga till det ögonblickliga hugget. Men i den senare synen betonas denna egenskap hos lien. Där ligger helig vredesegg i eldsängelns ord; och han vill, att där skall ligga egg eller kvick och skoningslös skärpa i förrättningen. Naturligtvis; ty här är människan fullmogen i det onda. Och det ligger vikt på, att hon skyndsamt skaffas undan, så att hon icke vållar den obotliga skada, som just en fullmogen syndare kan åstadkomma. Ängelns vassa ord om den vassa lien hava alltså en omätlig tröst för de heliga. Ty det synes dem ofta, som om onda människor finge leva alltför länge och fara fram till obotlig skada för Guds rike. Men den "vassa lien" ändar deras framfart just i den rätta stunden. Det är gott att veta, att även den störste fördärvare är noga bevakad av högre makter och får aldrig komma längre än till fullmognadens punkt.

Men — "eldens ängel", eller den ängel "som har makt över elden" – – vad menas med den? Jo, han säges komma från altaret. Och vad är det för ett altare? Jo, det är omnämnt förut i Uppenbarelseboken. Det är "det gyllene altaret", som står inför Guds tron och inför Guds ansikte (Upp 8:3; 9:5). Vid detta altare finnes en ängel (8:3); han är ängeln i vår

text.

Detta altare är av guld, nämligen av samma guld, varav Guds väsen består, den eviga kärlekens guld (Kap 1, sid. 4 f.). Och på det brinner en eld (Upp 8:5). Det är samma eld, varav Gud består, den eviga kärlekens eld.

Detta altare står evigt inför Guds tron och ansikte. Dess eld slocknar aldrig. Och ingen skapad varelse kan nalkas tronen eller vända sig till Guds ansikte utan genom altarets eld. Blott elden är vägen till eldens Gud. Den eviga kärlekens förstabudseld måste förbundsmässigt tändas i hjärta och sinnen och människan sekundligen brinna i denna eld på det gyllene altaret. Blott såsom förstabudsoffret i fyrsidig all-kärlek kan hon stå inför Guds tron och ansikte. Utanför detta offeraltare finns ingen väg till Gud.

Altarets eld är alltså den heliga elden. Den uppbränner allt orent. Den är följaktligen även en doms- och straffeld. Och i egenskap av en sådan eld har den en ängel över sig. Det är "eldens ängel".

Denne ängel har rätt och makt att taga av elden på altaret och kasta den på jorden. Och då uppstå "tordön och röster och ljungeldar och jordbävning" (Upp 8:5.) Med dessa fyra ord betecknas Guds domar eller Guds straffeld på jorden. En del av denna eld är skördandet i vår text. Då ängeln ropar sitt skarpa: "Hugg till!" så är detta rop detsamma som att han kastar eld på jorden.

Denne ängel har av Gud fått det väldiga uppdraget att låta skörda vinträdet på jorden. Med genomträngande eldsblick ser han, när druvan är mogen. Skördeängeln står med höjd lie. Plötsligen ljuder den förfärande befallningen: "Hugg till!" Druvan faller och kastas i pressen.

Pressen kallas "Guds vredes stora vinpress". Den är alltså den *"stora"* pressen. Och *var* är den? Den är andrasidan döden. Det framgår tydligt av det starka saksammanhanget. Ty först kommer skördebrevet, som handlar just om den lekamliga döden. Det se vi ju av de orden: "Saliga äro de, som dö i Herren härefter". Strax därpå kommer den första skördesynen, som visar det höga och härliga förloppet vid en salig död. Omedelbart därpå kommer den andra synen, som på det tydligaste sätt framställes såsom en skördesyn även den, men en skördesyn med den skarpaste motsats till den förra. Det finns blott en enda likhet mellan dessa syner. Och den likheten är *lien* i dem båda. Och lien är dödsvapnet, som i båda synerna verkställer den lekamliga döden. I den förra skördar den för vilan, i den senare skördar den för pressen. — Alltså är pressen andrasidan döden.

Den "stora" pressen är alltså dödsrikets eller Hadesvärldens straffregion, i vilken otaliga människoandar inkastas genom döden.

Där förvisas var och en till den eldsregion, som motsvarar hans liv, och till *det* rum i denna region, som motsvarar hans skötesynd. Ett sådant rum var den rike mannens, ett annat sådant var det "rum, till vilket Judas gick".

Alla dessa regioner och rum äro rättvist avpassade efter livet före döden. Där finnas alltså rum med lindriga plågor och rum med fasansfulla plågor. Och alla dessa plågor äro straffeldar från det gyllene altaret. Och i vår text framställas dessa eldar under bilden av en vinpress, som trampas av hästar och från vilken blodet flyter till betslens höjd på en sträcka av 1600 stadier. Det är $26^2/_3$ svenska mil,

gammalt mått, alltså lika långt som längden av Kanaans land från Tyrus till Egyptens bäck.*

Detta är en förskräcklig bild. Dock betecknar den icke "plågan med eld och svavel i evigheters evigheter". Väl kan det bland dessa skördade finnas sådana, som begått synden mot den Helige Ande och som alltså i sina plågorum måste förbida den dag, då de förvisas till evig eld. Men icke hava alla, som dö den lekamliga döden, begått den synden. Nej, förvisso icke. Utan "Guds vredes stora vinpress" är för de allra flesta ett sådant strafflidande, som vill pressa fram dem eller föda fram dem till evigt liv.

Pressen trampas "utanför staden". Vad är det för en stad? Naturligtvis huvudstaden i det land, som blodströmmens längd angiver, alltså Jerusalem. Men här talas i bilder. Staden är det himmelska Jerusalem med Sions berg, på vilket de stå, som skördas av den krönte, och på vilket de ock stå efter döden i evig härlighet. De stå alltså utanför pressen och högt över densamma. Detta antyder Herren i liknelsen om den rike mannen och Lasarus. Den förre befann sig i överflödets, kräslighetens och vällustens eldsregion och plågorum. Det var hans press. Och där pressades han fruktansvärt. Men så upplyfte han sina ögon och såg uppåt. Möjligen ville han se upp till Gud och söka hjälp; ty han var ännu icke genomsatanisk och genomdjävulsk, såsom de äro, vilka gjort sig ofrälsbara genom synden mot den Helige Ande. Utan han hade ännu ett ömt hjärta för sina bröder och ville rädda dem från den förfärande eld, i vilken han kommit. Och när han såg uppåt, fick han se Lasarus. Men han kände sig icke behöva bedja honom om förlåtelse för det, att han låtit honom ligga sjuk vid sin dörr, under det att han själv levde i överflöd och dagligen satt vid det kräsliga bordet. Det visar, att hans lidande ännu icke var ett födslokval till liv; och kanhända att det aldrig blev det. Men alltnog — han kom att se uppåt mot de härliga höjder, på vilka Abraham och Lasarus befunno sig. De bodde däruppe i "staden". Där utanför och där nedanför låg pressen.

Men Uppenbarelseboken talar även om en annan vinpress. Den har också ett annat namn. Den kallas *"Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress"* (Upp 19:15). I grundtexten står ett oerhört starkt uttryck för Guds vrede. Och därför översätta somliga så: "Guds, den Allsmäktiges, grymma vrede.*

Vad är detta för en press? Jo, det är den fasansfulla press, i vilken hela det 7:e världsriket lägges på aftonen av "den Allsmäktige Gudens stora dag".

De druvor som här pressas äro jordens besatta konungar och folk. Här har synden stigit till sin högsta höjd, då människan gjort sig till den ende Gud som finns, och då hela världen sökt utrota Gud, hans Son och hans heliga från jorden. Hon har nu lagt i dagen hela sin grymhet mot Lammet och dess folk. Därmed har hon dragit över sig den "grymma" vreden, som är Guds högsta vrede på jorden.

Denna press är alltså slutdomen över demonriket med dess demondöme. Den är detsamma som den 7:e vredesskålens slutakt, eller detsamma som de fyra änglarnas lössläppta vindar, varom vi talat i det

* Se H. M. Melin till den ifrågavarande versen.
* Se t.ex. H. M. Melin.

10 kapitlet (Kap 10, sid. 86).

Den som trampar denna press är "konungars Konung och herrars Herre" (Upp 19:16). Han sitter på "en vit häst"; och honom följa "de himmelska härskarorna på vita hästar" (19:11–14). På denna domedag uppträda alla himmelens innevånare såsom ryttare. Det är alla dessa vita hovar, som trampa den "stränga vredens vinpress". Bland dessa ryttare befinna sig alla, som skördats av den krönte, så ock alla som upptagits före vindarnas lössläppande. Och hela rytteriet från och med anföraren är beväpnat med järnspiran (Upp 2:26–28; 19:15; se AL Kap 9, sid. 69 f.).

Denna press står alltså inom tiden, denna sidan döden; men den står ock i det allra närmaste samband med "den stora pressen", vilken omsluter alla de miljoner människoandar, som skördats av den okrönte. De båda pressarna flyta här ihop till så gott som en och samma press. Ty alla besatta konungar och folk i jordens hjärta deltaga på sitt sätt i kampen mot Gud och hans heliga på Harmageddon. Därför sträcker sig slutdomen över demon-riket på jorden även till en slutdom över demon-riket i jordens hjärta. De vita hovarna slutkrossa alla druvor i dödsrikets plågorum och frampressa avgörelsen för eller emot. Och följden av denna "stränga vrede", som rasar på båda sidor om döden, blir i stort sett den, att alla folk på jorden och alla folk i jordens hjärta böja knä för folkens konung.

Vi återvända till vår text. Där talas om hästar, till vilkas betsel druvornas blod stiger. Det är just de "vita hästarna". Det finns ett himmelskt rytteri, som under den okrönte*s hela* skördetid har sina uppgifter i kriget mot ondskans makter både på jorden och i jordens hjärta. Det mångmila blodhavet är en bild av de vita hovarnas vredesverk. De heligas blod har flutit i strömmar. Dessa slaktades själar ropa på den heliga hämnden (Upp 6:9–11). Blodhavet är svaret på deras rop. I den allsmäktige Gudens "stränga vredes vinpress" stiger det betselhögt. Mitt i detta hav står den krönte ryttaren med "blodig mantel". Då de slaktade se denna mantel och se alla konungars kronor på hans huvud, då ha de fått svaret på sitt rop.

De vita hästar, som Johannes såg, voro i synen blott bilder; men de beteckna *verkliga* hästar, likasom de, vilka Elisas tjänare såg, voro *verkliga* sådana (2 Kon 6:17). Varje häst på vår jord går genom döden in i jordens paradishjärta. I förhärligad andelekamen lever han där och betar i paradisets fridfulla ängar. Och han tjänstgör i kriget mot sin skapares fiender. — Du skall en gång, du hästplågare, möta din häst i jordens hjärta. Och ve dig då! Han suckade så tungt under din grymma behandling, under dina grymma slag och framför det grymma lass du lade på honom. Han såg på dig med tårade ögon mången gång; och han bad dig ofta om blott en *liten* stunds vila i den branta backen; men din grymma piska var svaret på hans bön. Nu kommer den heliga hämndens stund. Under hans "grymma" hovar får du vedergällningen för all din grymhet mot honom.

Men du, som behandlat din häst väl och predikat den eviga kärlekens evangelium för honom och allt skapat, du skall en gång få bestiga hans vita rygg och med hans hovar krossa alla folk på jorden och i jordens hjärta, så att de böja knä för folkens konung i tusen år och i evigheternas evigheter.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan 1

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet 1

I. Solkvinnans utrustning 1

II. Solkvinnans födelse 7

III. Solkvinnans skeden 19

1. Den gammaltestamentliga solkvinnan 19

2. Den nytestamentliga solkvinnan 20

A. Hemmakvinnan 20

B. Ökenkvinnan 21

a. Martyrkvinnan 22

b. Örnvingekvinnan 24

c. Byssuskvinnan 29

Byssuskvinnans dräkt 30

Byssuskvinnans skydd 32

Byssuskvinnans mission 32

Byssuskvinnans strid 33

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter 34

I. Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan 34

II. Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna 41

1. De kvarblivna ättlingarna 41

A. Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? . 41

B. Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? 52

a. Jesu vittnesbörd i allmänhet 54

b. Jesu vittnesbörd på profetisk grund 55

2. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna 59

A. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsriket 59

B. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsriket 64

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan

Vi låta vår framställning utgöra två delar, nämligen: solkvinnan i allmänhet; och solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter.

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet

Här taga vi tre synpunkter: solkvinnans utrustning; födelse; och skeden.

I

Solkvinnans utrustning

Och ett stort tecken syntes i himmelen: en kvinna med solen till sin klädnad och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. (Upp 12:1)

Detta är solkvinnan. Så ser hon ut. Alltså en krönt, majestätisk gestalt, strålande varm och vit såsom solen. Och under hennes fötter göra måne och jord sina varv. Hon står högt över dem, högt över hela skapelsen. *Så* är hon utrustad.

Solkvinnan kallas ett "tecken". Alltså är hon i *synen* en bild, som betecknar någonting. Och vad? Jo, Guds församling eller Herrens heliga eller tubudsdömet, som är motsatsen till det falska profetdömet.

Att solkvinnan betecknar Guds församling, det få vi ofta se i det följande. Och det visar redan hennes krona. Den består av tolv stjärnor. Och tolvtalet är församlingens tal . De tolv stjärnorna beteckna de tolv stammarna i betydelsen av Guds folk. Solkvinnan är det krönta Israel.*

Och hon kallas icke blott ett tecken, utan ett *"stort"* tecken. Hon avbildar alltså någonting stort. Och vad är det? Jo, i vidsträcktaste mening Guds församling bland *alla* folk och i alla kyrkor och under alla sol- och månvarv ända intill tusenårsriket, såsom vi snart få se. Denna mångtusenåriga kvinna är ju någonting stort. Och i detta stora ingår det största av allt i himmel och på jord: "den eviga kärleken", som gjort och gör henne till vad hon är: den krönta himladrottningen. Solkvinnan betecknar alltså i sanning någonting stort.

Var befinner sig solkvinnan? Jo, hon "syntes i himmelen". Därmed betecknas församlingens himmelska väsen och därmed hennes överjordiska och övervärldsliga ståndpunkt. Det är "det första, största och yppersta budet", det eviga evangeliet från himmelens mitt, som

* "Att den med solen beklädda Kvinnan är ett med församlingen, därom är man så gott som allmänt ense" (se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 188).

ställt henne i himmelen och håller henne där.

Alltså äro Herrens heliga *alltid* i himmelen, ja, i himmelen även på "den onda dagen", ja, i himmelen även i förgårdshelvetet. Märken detta!

Ty de heligas himmel är icke en känsla blott, utan en Guds *skapelse*, som icke kommer och far med växlande känslor. Det se vi ju tydligt på kvinnan. Hon var ju i himmelen; men hon "ropade i barnsnöd och födslovånda" (v. 2). Skulle hon själv hava sagt, var hon tyckte sig vara, då hade hon sagt: "Jag känner det ofta, som om jag vore i helvetet, men jag är i himmelen".

Och hon föll icke ned från himmelen, då hon ropade i förskräckliga kval; nej, hon stod kvar där mitt i sitt "helvete". Icke heller miste hon kronan; nej, den satt kvar mitt i "helvetet". — I känslan hade kvinnan ingen himmel; men hennes himmelska skapelseväsen stod orubbligt fast. Det var just detta väsen, som led och ropade.

Alltså, I heliga, I ropande solkvinnoandar, det är icke så svårt, som I ofta kännen det, icke så farligt som I tron. Edert "helvete" ligger i himmelen; och eder himmel ligger i det, ja, ligger ofta i det som ett barn, vilket skall födas till en *högre* himmel.

Solkvinnan är i himmelen; men hon är på samma gång här på jorden. Det se vi av hennes födslokval. Hennes himmel är alltså detsamma som Sions berg. Solkvinnan och de tolv gånger tolv tusen äro *ett*.

Solkvinnan syntes i himmelen. Det betecknar de heligas himmelska väsen, såsom vi sett. Men det betecknar ock deras evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden. De befinna sig alltid inom det eviga, inom det oförgängliga, det som förbliver, när tiden försvinner, det som står, när allt det förgängliga och fåfängliga faller. Detta kännen I ock, I varma och vita solkvinnoandar. Där är något *inom* eder; ja, vad? Där är något *utom* eder i allt skapat; ja, vad? Jo, någonting högt, fast och orubbligt i alla väder, i alla skiften — det är solkvinnans eviga himmel.

Denna himmel sväller tidtals ut till en Tabors-himmel, till något övervältigande, ja, övernaturligt, som lyfter människan upp över tiden, så att hon liksom icke finnes till i den. Allting avslöjar sitt eviga kristallväsen. Allt är vitt och varmt; och allt talar, ja, talar sitt himmelska och eviga modersmål.

Men stundom drager denna himmel ihop sig till den lilla femtebergspunkten i hjärtats djupaste djup, vilken ropar: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Denna ropande punkt är himmelspunkten i "helvetet". Den ligger inne i kors-Kristus, och ingen makt på jorden och ingen makt i avgrunden kan rubba densamma. Det haven I ofta erfarit, I smärtornas söner och döttrar. Och vad den trospunkten kräver veten I. Den kräver, att I dragen ihop eder och bliven lika små som kors-Kristus, "den lille", vilken blott på denna väg blev uppståndelse-Kristus, den store.

Så födes det eviga. Tiden är evighetens havandeskap och födslovånda. Därav alla dessa otaliga rop under alla sol- och månvarv. In i den himmelska evigheten hoppar ingen. Denna evighet **födes** på det 5:e berget. Ja, både Guds och hans Sons och den Helige Andes nuvarande evighet är född på det 5:e berget. Den Gud, som de heliga "tjäna i evigheternas evigheter", är *den* Gud, som "dog" med sin Son på korset (Kap 6, sid. 12 f.).

Alltså: "Kvinnan i himmelen" — det är de heligas evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden med all dess fåfängliga ävlan och tävlan, med alla dess bröllops- och begravningslekar på torget, i vilka tidens barn slösa bort sin dyrbara tid (Matt 11:16–19). Men hon står även *inom* tiden. Det visa hennes födslokval, såsom vi sett. Det visa ock bilderna av solen och månen. Kvinnan i vår text är icke himladrottningen under "evigheternas evigheter", ty där finnas inga kval och ingen sol eller måne; där är ingen natt och behövs ingen sol; Gud är ljuset (Upp 22:5). Solkvinnan i vår text är Smyrna- och Filadelfiakvinnan, den förstabuds-fullkomliga och ostraffliga på jorden och i tiden.

Alltså: intet förnämt och överspänt himla- och evighetsväsen! Intet fåfängligt gapande i vädret! Intet dröm- eller drönliv! Ingen jakt efter ofruktbara känslor!

De heliga äro även i tiden och på jorden. Och deras tid är mödornas dag. Utan den ingen salig afton.

Mal på kvarnen, gå ut på marken, lägg dig om kvällen! Blott så är du den himmelska evighetsvarelse, som står beredd till upptagandet i den himmel, där ingen tid finnes mer. Sköt alltså din jordiska kallelse i den vita och varma solkvinnoanden, varom icke, så blir du "kvarlåten".

Varje solvarv* är dyrt och återkommer aldrig. Varje minut vill lägga ett korn, ur vilket eviga skördar växa upp ovan solen och månen och framom deras avslutade tidsvarv.

Varje dag vill föda en evighet åt den himladrottning, som aldrig mer ropar i barnsnöd.

Ja, all världens pärlor och guld äro mindre än intet mot det värde, som ligger i en enda sekund av ett solkvinnoliv.

Fruktansvärda allvar under solen och månen! Men ack, människorna slösa, slarva och leka bort alla sina solvarv och månvarv! Dvaladrycken, dvaladrycken!

Kvinnan har solen till sin klädnad. Det är i synen vår lekamliga sol; men hon är här blott en bild, nämligen en bild av vår andliga sol. Och vad är den? Naturligtvis **Tubuds-solen.** Ty någon annan andlig sol finns varken i himmel eller på jord. Solen är tubuds-Kristus.

De heligas kläder äro den eviga tubudskärleken, den eviga tubudsrättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden.

De heliga stå såsom ljus-subjekt eller ljus-barn inne i det eviga ljus-subjektet, vilket är han som sade: "Jag är världens ljus."

Utanför Jesus — intet ljus, inga kläder.
Utanför Jesus — slocknad och naken;
men inne i Jesus — tänd och klädd.

Guds folk kring hela jordens rund har sin nationaldräkt. På den kännas Herrens heliga igen. Den är enkel och varm, ledig och lätt. Dess innansida är förstabudskärleken, dess utansida är andrabudskärleken. Det krönta Israel är solfolket, det vita och varma folket.

Denna dräkt har en härlig doft. Den doftar himmel. Lukta på en

* Vi tala ju här i den föreställningen, att "solen går upp och går ned".

solmänniska, och du känner, att hon luktar överjordiskt och övervärldsligt. Hon doftar starkt av "det första, största och yppersta" (2 Kor 2:15, 16).

Kvinnorna bruka ju bestänka sig med välluktande vätskor. Det gör solkvinnan ock. Hon bestänker sig oavlåtligen med det himmelska luktvattnet. Det är det 5:e förbundets heliga vatten. (Hes 36:25–27). Det giver en obeskrivligt härlig doft; ty det giver förstabuds-**allhet** och andrabuds-**helhet**. Man får liksom en elektrisk stöt av dessa himmelska ångor och lyftes upp över tiden, jorden och världen, då man träffar en sol-människa.

I Herrens heliga, stån alltid bestänkta med det himmelska förbundsvattnet till kärlekens allhet och helhet. Ty "världen" luktar på eder och särskilt *den* värld, som går med en dragning till en högre värld. Denna "vädrande" värld känner mycket väl, var det luktar sköka eller solkvinna, ty skökan luktar rus, träsk och padda. Och mången sådan världs-människa har av en sol-människas himmelska doft dragits till den värld, där ängeln svänger det doftande rökelsekaret.

Solkvinnan har månen under sina fötter. I grundtexten står ett starkt ord: *nedunder* sina fötter. Det tyder på, att månen icke är någonting, som bär upp henne, utan något som hon kommit *uppöver* och håller *under* sig.

Månen är vår lekamlige måne. Men han är här en bild av en andlig måne. Och vad är den? Jo, tänk efter. Kvinnan är ju krönt. Det tyder på, att månen är någonting, som hon besegrat och håller under foten. Och hon strålar av det starka, klara och varma solljuset. Det tyder på, att månljuset, som är svagt, dunkelt och kallt, är ett ljus, som hon kommit ifrån och som hon nu står högt över.

Men vad vill detta säga? Jo, tänk efter. Kvinnan står ju även här på jorden. Och månen hör ju till jorden och upplyser jorden om natten; han är nattens ljus. Här måste alltså finnas på vår jord en andlig natt med en andlig måne, som kvinnan besegrat och håller under foten.

För att förstå vad denna natt och denna måne äro, måste vi göra några antydningar ur vårt första kapitel.

Den eviga kärlekens sol strålade en gång på paradisberget. Där vandrade två keruber bland gnistrande ädelstenar. Men den välbehagliga solen subjektiverades icke till klädnad. Mörkret togs i hennes ställe och keruberna blevo nakna (1 Mos 3:7). Då drog sig solen mot väster. Hon sjönk och gick ned. Och över jorden bredde sig natten.

De två keruberna hade "människoansiktet". Varje barn har ett sådant. Även hedningen Ithobal var en härlig kerub. I "Eden, Guds lustgård, han bodde, tills orättfärdighet blev funnen hos honom" (Kap 1, sid. 31 f.).

"Människoansiktet" är förnuftet (Kap 1, sid. 21 f.). Det har till uppgift att göra det förnuftigaste av allt på vår jord: göra Gud till sin "Gud och ingen mer" och göra nästan till broder. För att kunna detta har Gud skrivit de tu buden i varje människohjärta och omslutit detsamma med den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Under "människoansiktet" lyda de tre övriga ansiktena och därmed alla en människas gåvor, krafter och sinnen och därmed hela den under-mänskliga skapelsen.

På det heliga berget stodo de två keruberna ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Detta tron-ansikte var den välbehagliga kärlekens sol. Och så länge de så stodo, ägde de "människoansiktet", som är tubuds-förnuftet. De hade tubudsljus i förnuftet. Så voro de i sanning förnuftiga, ännu icke förtrollade och galna.

Men provet kom; och då vände de sig bort från solansiktet på tronen. Och då vände sig detta ansikte bort ifrån dem. De tu buden dogo i deras hjärtan och de två motbuden inskrevs i dem. Därmed slocknade tubudsljuset i de två kerubernas ansikten. Tubudsförnuftet blev förmörkat. Så blev det natt, och den blev en världsnatt. "Mörker övertäcker jorden och mörkret folken" (Jes 60:2). Det är den "andliga natt", som vi nyss nämnde.

Det kerubiska människoansiktet, som är tubuds-förnuftet, skulle stått vänt mot solansiktet på tronen och sekundligen subjektiverat detsamma. *Då hade detta människoansikte varit den starka, klara och varma tubudssolen på vår jord*[*]*; men nu blev det blott jordens "måne"*. Det fallna förnuftet blev "denna världens" enda ljus, världsnattens ljus. Det bortvända människoansiktet eller det förmörkade förnuftet är den "andlige måne", som vi nyss nämnde.

Så försvann människoansiktet, som skulle varit den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudssol under jordens tubudsdag. Ja, detta solansikte försvann, och månansiktet, det förvridna, sneda och kalla, trädde i dess ställe.[*]

Detta skrynkliga och fula månansikte har slagit under sig och förvridit och förvänt de tre övriga ansiktena och därmed hela människan och hela den lägre skapelsen.

Vår lekamlige måne får sitt ljus ifrån solen. Men det värmer oss icke. Så ock den andlige månens, det fallna förnuftets ljus. Det kommer visserligen från ansiktet däruppe, men icke från den välbehagliga kärlekens ansikte, utan från *det* ansikte på tronen, som är överdraget med misshag och "avogt mot de vrånga" (Ps 18:26, 27). Det fallna förnuftets månljus ligger under dödsdomen. Detta ljus är blott det bleka och kalla skimret från ett dött eller döende ansikte.

Vår värld är blott "månens" värld. Därav dess dunkel och köld. I dess ljus kan ingenting ses sådant det verkligen är, icke ens då det är "fullmåne", det är, då det fallna förnuftet lyser som bäst. Stora områden av vår jord hava ofta blott "halvmåne" eller "nytändning", ja, stundom "svartmåne" eller intet månljus alls. Det är oförnuftets och galenskapens svarta tider.

Vår värld är "månens och nattens värld". Och natten är rovdjurens tid. Då äro de i rörelse. Mån-mänskligheten är natt-mänskligheten. Och natt-mänskligheten är vilddjurs-mänskligheten. "Månens värld" och vilddjurets värld äro samma värld.

I "månens värld" är skökan drottning. Hon är gift med "Gubben i månen", som är kattbjörnen. Hon lever och regerar i månskenet. Ty hennes ljus är det ofödda eller halvfödda förnuftet med två lamm-horn. Hon saknar det första, största och yppersta ljus-budet. Därför är hennes ljus så blekt och kallt, kallt även då, när hon sjuder av "värme", ty

[*] Matt 5:14.

[*] Även vår lekamlige måne visar ju ett sådant ansikte.

hennes värme är blott berusning och fylleri.

Skökan har blott månljuset. Det känner I, solmänniskor, då I kommen in i en skökokyrka eller ett skökobönhus. Det är blott "månen", som lyser därinne. På talarstolen står mån-ansiktet, det förvridna och sneda, och vrider hela läran och livet på sned. Flyn alla mån-kyrkor och mån-bönhus. Ty där utbredes mån-fördärvet, som fördärvar alla jordens folk.

"Jag sitter en drottning", säger mån-kvinnan. Hennes välde är månskensväldet, det kristliga skumrasket; och det är ett världsvälde. Det har solkvinnan fått erfara och får det ännu. Otaliga lidanden och strömmar av blod har det kostat henne att hålla gubben och käringen i månen under foten.

Natten är trollens tid. Mån-käringen är trollkäringen. Och hon söker att med både list och våld förtrolla solkvinnan med sitt förstabudslösa evangelium. Men solkvinnan har satt foten på hennes nacke; och så kommer hon att stå, så länge trollpackan finns.

Natten är berusningens tid. Månkvinnan dricker flitigt ur styggelsens kalk och berusar alla folk. Och hon har ofta sökt locka eller tvinga solkvinnan att dricka ur den förstabudslösa kalken. Ja, hon har använt kejsare, konungar och furstar med all deras makt för att med våld *hälla i* henne horerivinet. Men omöjligt! Den krönta himladrottningen trampade på alla krönta månhuvuden och höll dem vanmäktiga under foten och det in i bittraste död. Och så kommer hon att göra, om nya tvångstider inträda under skökans världsskede.

Men efter detta skede kommer en tid, som sätter solkvinnofoten på de hårdaste prov sedan världens begynnelse. Under padd- eller demondömet blir den antikristiska vetenskapens "måne" jordens beprisade "sol". Det är det fallna förnuftets glansperiod. Då är "gubben i månen" gift med paddan. Då är paddan mån-kvinna och världsdrottning. Och då blir det "svartmåne" och kolmörkt. Men detta den gudlösa vetenskapens mörker kallas ljus, ja, själva ljuset. Och det blir ett tvångsljus vid vite av alla Harmageddoniska kval. Det blir "förödelsens" tid. Ingen annan fot än solkvinnofoten kan då hålla månen under sig. Men den foten kommer att stå på det demoniska mån-parets nacke och det så stadigt och fast och med en så väldig himmelskraft och evighetstyngd, att hela mån-världen blir till agnar under den kröntas krossande häl och den långa världsnatten viker för tusenårig dag.

Nu förstå vi, vad det betyder, att solkvinnan har månen *"nedunder"* sina fötter. Hon står ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Därmed har hon det kerubiska människoansiktet, som är det fullfödda tubudsförnuftet, vilket sekundligen gör Gud till Gud **En** "och ingen mer" och gör nästan till broder. Genom denna oavlåtliga stamgärning är hon klädd i den eviga tubudssolen, som är Kristus. Därmed står hon *uppöver* månen, som är det fallna och ofödda eller halvfödda förnuftet. Och därmed har hon hela natt- och månvärlden med all dess månskenshärlighet och makt och med alla dess beprisade ljus, både sköko-dankar och padd-dankar, under sina fötter. Och där

håller hon allt detta mån-välde. Och det kostar henne fruktansvärda födslokval. Och därför ropar hon. Därom strax mer.

Alltså är solkvinnan utrustad av Gud med en krona av tolv stjärnor och med solen till klädnad och med månen under fötterna. Genom denna härliga utrustning är hon "människoansiktet" på vår jord eller världens klara ljus och varma sol mitt i den mörka och kalla mån-världen. Och denna utrustning hålles vid makt genom hennes födelse. Vi övergå nu till den.

II

Solkvinnans födelse

Och hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda.

Och ett annat tecken syntes i himmelen, och se, där var en stor eldröd drake, som hade sju huvud och tio horn och på sina huvud sju kronor. Och hans stjärt drog med sig tredjedelen av himmelens stjärnor och kastade dem må på jorden. Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, för att uppsluka hennes barn, när hon fött det.

Och hon födde ett gossebarn, som skall styra alla folk med järnspira. Och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron.

(Upp 12:2–5)

Här ha vi "solkvinnans födelse". Med detta uttryck mena vi icke *den* födelse, genom vilken hon själv blivit till såsom solkvinna, utan *den* födelse, genom vilken hon föder.

Och vem är det då, som hon föder? Det säger texten tydligt. Det är *han,* som skall styra alla folk med järnspira; och det är Kristus. "Solkvinnans födelse" är alltså en Kristus-födelse.

Men det kan icke vara Kristi lekamliga födelse, som det här är fråga om. Ty Uppenbarelseboken skulle ju närmast ställas till de sju församlingarna. Och att underrätta dem om en redan så väl känd sak som Kristi lekamliga födelse, det vore en överflödighet, som profetians ande icke gör sig skyldig till. Utan här är fråga om en Kristusfödelse, som hade en särskild vikt för dessa församlingar. Det var just bristen på denna födelse, som hade störtat två tredjedelar av dem från det prima förstabudsplanet. Därom strax mer.

Sant säger bibelforskaren Godet: "Vilken mening skulle i profetian en återgång till en för länge sedan förfluten och så fullkomligt bekant historisk tilldragelse hava? Denna syn är icke tillbakavisande, utan förberedande". Och sant säger Bengel: "Svenbarnet betecknar Kristus på ett förblommerat sätt, eller icke i sin person såsom han fordom i tidens fullbordan föddes av jungfru Maria i Betlehem, utan såsom han födes i sitt konungarike.[*]

"Solkvinnans födelse" är en *andlig* Kristus-födelse. Och vad menas med den? Jo, lägg märke till beskrivningen på barnet. Det beskrives så: "Hon födde ett gossebarn". I grundtexten står: "Hon födde en manlig son".[**] Ordet "manlig" vill tydligtvis icke beteckna könet; ty könet är ju

[*] Dessa yttranden anföras av prof. Myrberg i hans Förklaring över Uppenbarelseboken sid. 189, 190.

[**] *hyon arrena,* en manlig son.

redan angivet med ordet "son". Utan det vill beteckna något annat. Och vad det är, se vi av den 13:e versen, som ordagrant lyder så: "Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige." Här står i grundtexten varken ordet "son" eller ordet "barn", utan blott: "den manlige".*** Det är alltså på sonens *manlighet,* som vikten ligger. Den Kristus, som solkvinnan föder, är sonen *mannen.* Hon är manföderskan.

Men vad vill detta säga? Jo, det finns två andliga Kristusfödelser, den första och den andra. I den första födes Kristus såsom barnet, i den andra födes han såsom mannen. Den första är pingstfödelsen, den andra är den dagliga födelsen eller den dagliga förnyelsen.

I pingstfödelsen tager Kristus barngestalt i människan. I den dagliga födelsen hela livet igenom tager han mansgestalt i människan.

Alltså är Kristi andliga födelse och människans andliga födelse en och samma födelse, sedd från två olika sidor.

Att föda barnet Jesus är detsamma som att själv bliva född till barn i och genom honom. Och att föda mannen Jesus är detsamma som att själv bliva född till mannen eller till den daglige *övervinnaren* i och genom honom.****

Alltså skola de heliga föda *"den manlige".* Det innebär, att Kristus får framträda i och genom dem såsom övervinnaren, eller att de i och genom honom framträda såsom övervinnare.

Denna födelse är alltså detsamma som den oavbrutna första kärleken eller de oavbrutna första gärningarna, alltså denna kärlek och dessa gärningar fortgående i den stigande mannagestalt, som de alltjämt stigande uppgifterna och frestelserna kräva.

Ja, I solmänniskor, I skolen föda "den manlige". Denna födelse är just den smyrnensiska och filadelfiska helgelsen, som står ostrafflig inför mönstrarens blick, och som han kräver vid vite av de sju löftenas förlust.

Det är alltså icke nog, att I föden barnet och därmed bliven barn; I måsten föda "mannen" och därmed bliva "män". Att föda barnet går väl an, men att föda "mannen" det är värre.

Solkvinnan är manföderskan. På denna födelse ligger oändlig vikt. Ty blott genom densamma kunna de heliga hålla sig uppe och bestå såsom solmänniskor. Utan manfödelsen sjunka de ned i "månens" värld och bliva sekunda, där barnfödelsen är delvis upplöst, och slutligen ned i det under-sekunda, där den är helt och hållet upplöst.

Detta se vi tydligt i de sju breven, som innehålla grundlinjerna till Uppenbarelseboken. Vad **var** felet i Efesus? Utebliven manfödelse. Vad var felet i Pergamus, i Tyatira, i Sardes, i Laodicea? Utebliven manfödelse. Här är månvälde överallt.

Men i Smyrna är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Jag känner din bedrövelse och din fattigdom och den försmädelse du utstår av Satans synagoga. Se där födslokvalen. Men han fann den fattiga rik

*** *ton arréna,* den manlige.

**** Fastna icke vid den lekamliga bilden. Andlig födelse är samma som det oförlorbara människoväsendets förnyelse (Kap 6, sid. 55; Kap 7, sid. 13 f.). Att föda "den manlige" är alltså samma som detta väsens förnyelse till manlighet eller till vad Paulus skriver : ”Varen män, varen starke” (1 Kor 16:13).

och den kvalda ostrafflig. Se där manföderskan. I sin fattigdom och vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Smyrnas svarta hednamåne och bleka synagogsmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i Filadelfia är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har en liten kraft, men du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn, och du har ståndaktigt uthärdat anfallet från Satans synagoga. Se där födslokvalen. Och mönstraren fann henne ostrafflig. Se där manföderskan. I sin djupa svaghet och bittra vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Filadelfias mångubbe och månkäring under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Tyatira är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Din börda är tung nog; jag skall icke lägga på dig någon annan. Se där födslokvalen. Och han fann den tryckta ostrafflig. Se där manföderskan. Under den tunga bördan födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Jesabels svartmåne och de sekundas fullmåne under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Sardes är sol. Där ha vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har icke besmittat dina kläder. Se där födslokvalen. Vilken vånda att hålla sig ren i döds- och smutspölen Sardes! Men hon stod där ostrafflig. I detta kvava och kvävande döds-Sardes födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige", och därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Sardes svartmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Alltså lägger den himmelska synen hela vikten på manfödelsen. Johannes såg kvinnans lidande och hörde henne ropa under kvalen. Alltså är solkvinnan icke någon smärtefri lallerska, icke heller en sådan, som har blott ett tillfälligt lidandespjoller då och då, eller som har lidandet såsom ett löst bihang, vilket man spottar och sparkar åt och

söker göra sig kvitt, för att blott ha "saligt och roligt". Den kvinnan är hemma i sköko- eller månkyrkorna. Och av slika lallare och lidandesskygga rolighetskristna vimlar det i alla månskenskyrkor både stora och små.

Nej, i den himmelska synen står solkvinnan såsom den lidande manföderskan. Därmed är tydligt och orubbligt fastslaget, att manfödelsen är de heligas djupaste livssak, utan vilken de icke finnas till. Tag bort manfödelsen, och både krona och kläder och härskarefoten på månen äro försvunna.

Vi ha nu talat om solkvinnans lidande. Men det är blott den ena sidan av saken. Ty märk: hon framställes icke blott såsom födande, utan även såsom den där har fött. Och nu är det ju så: ingen födelse utan moderssmärta, och ingen födelse utan modersglädje. Så även här. (Men fastna icke vid bilden: det är fråga om *andlig* födelse.) Daglig manfödelse, och därmed daglig moderssmärta, men ock daglig modersglädje. "Bedrövade, men alltid glada"; "suckan i tältet, men alltid vid gott mod". Så beskriver Paulus manföderskan. — Ty märk det är icke "barnet", utan "mannen", som hon föder. Hennes glädje är alltså "mannens" stilla, stadiga och mogna glädje. Den vill icke borttaga bedrövelsen och våndan, ty det vore ju att borttaga födelsen, ur vilken glädjen alltjämt framgår. Det förblir alltså vid vad Paulus har sagt: "Vi äro bedrövade, men alltid glada". Se, det är solkvinnan i himmelen och på jorden på samma gång.

Men utom denna dagliga manfödelse finns det även en periodiskt återkommande sådan. Den är den "förnyade bottenskolan" med ny "skräckvecka" och ny "återställelse" och nytt "valplan" och ny pingstdag, som är man-pingstdagen, vilken giver en djupare och högre pingst-ande än någonsin förut (Kap 7, sid. 31 f.). Denna skola är den dyrbara rensningen av en "gren, som bär frukt, för att den skall kunna bära mera frukt". I sådana födelsetider blir bördan ofta, såsom för Paulus, "övermåttan tung". Men vilken härlig modersglädje efter sådana moderskval!

Den himmelska drottningen i vår text är, som vi sett, icke en bild av den himladrottning, som bortom solen och månen uppnått den syndfria fullkomligheten. Just hennes födslovånda och rop visa, att hon icke äger denna evighetsfullkomning, utan är stadd i ett eldigt farande efter densamma. Att i ur och skur och i ondan och godan dag föda "den manlige", det går icke utan synd och brist. Men med sådant tiger mönstraren. Icke ett ord därom varken i Smyrna eller Filadelfia, icke heller i det prima Tyatira eller prima Sardes. Gud är aldrig småaktig. Han är storslagen i nåd och barmhärtighet mot den storslagna manföderskan, som aldrig prutar på förstabuds-alltet. Alltså, I födande, lidande och skriande solkvinnoandar, gruven eder icke för den sekundliga synden och bristen. I stån inne i försoningsanden, såsom ett vatten står inne i det vatten, med vilket det blandats. Där fortgår sekundlig rening. Gören icke stor affär av småsaker, ty då glömmes och skadas den stora huvudsaken, som är manfödelsen. Det blir en "födelse blott utanpå", som aldrig föder någonting. Och så blir man petig och pjoskig, en Kaifas-pedant, som silar myggor och sväljer kameler.

Nej, blick, blick för det första, största och yppersta! Blick för det

fördolda förstabudslivet med Kristus i Gud, det liv som leves i solen ovan jorden och månen, den safiriska lösgjordheten från "självet", tiden och tingen! Ja, brinnande hjärta och lågande blick för den konungsliga stamgärningen, det oavlåtliga förstabudsgreppet, **allt**-hjärtegreppet kring Gud **Allt** och Gud **En**! Just detta förstabudsväsen är manfödelsens grundväsen. "Den manlige", som himladrottningen föder, är framför allt **förstabudsmannen**, som på altaret lägger sin Isak.

Kvinnan syntes i himmelen. Och märk: där syntes ock draken. Just där stod han framför henne. Och Johannes blev nästan förskräckt. Därför utropar han: "Och se, där var en stor eldröd drake!"

Även draken kallas ett "tecken". Alltså betecknar han någonting. Och vad det är, veta vi. Han är i synen en bild av Satan, som är draken, den gamle ormen.

Sålunda finns draken i solkvinnans himmel. Ja, hon har ingen himmel utan drake. Han är med henne där. Och han vill uppsluka hennes barn. Och barnet är Kristus, kommen till manlig gestalt i den övervinnande solkvinnan. Barnet är solkvinnan själv, oavlåtligen född såsom drakens besegrare.

— På det andliga området äro den födande och den födde eller modern och barnet samma person (Kap 4, sid. 34; Kap 6, sid. 17 f.).

— Övervinnarna äro det barn, som draken vill åt. Ty Kristus själv lyckades han icke uppsluka; men nu söker han uppsluka honom i de heliga.

Om någon tvivlar på drakens tillvaro, så finns det bot för den sjukan. Föd "den manlige", och du skall få se, att det finns en drake. Det fick du redan se, då du födde "barnet". Men då hölls han på vederbörligt avstånd av "den vita handen", så att hans anfall voro blott ett "barnverk"; ty mer uthärdade du icke såsom "barnföderska". Men när du föder "mannen", då släppes han alldeles inpå dig.

Nu tror man ganska allmänt, att draken icke finns. Den tron är vanlig i tider, som framför andra äro drakens tider. Och den tron blir allt allmännare och starkare, i samma mån som draken i spetsen för österns barbarer rycker in på jorden. Ty denna inryckning sker genom avlelse, havandeskap och födelse, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Och just därmed avlas och födes den tron, att han icke finns. Ingen besatt tror, att han är besatt. Det tillhör besatthetens väsen att icke kunna tro det. Så på det andliga området. I samma mån som människorna bliva besatta av österns barbarer, i samma mån blir det dem omöjligt att se sin besatthet och därmed omöjligt att tro på en ond andevärld. Det ligger nu i luften att icke tro på drakens tillvaro. Ty själva luften är havande med drakens ande och skall föda demonrikets hemska atmosfär.

Och den moderna skökans vetenskapsdankar hava letat efter draken överallt, men icke funnit honom, säga de. Ja, undra på det, då I haven blott månljuset, som icke visar någonting sådant det verkligen är. I föden edert barn i månskenet; och där sen I icke, att det är en liten kattbjörnsunge med två vetenskapshorn, som likna ett lamms. Åt gubben i månen är fött ett barn av hans gemål. Och aldrig i världen vill farfar uppsluka det. Och så fån I ingen känning av draken på erfarenhetens väg. Och så tron I, att han icke finns. Så lätt gick det att

få bort honom. Prosit!

Nej, upp i solkvinnans himmel och föd "den manlige!" Då står draken framför dig. Och då får du i fullaste mening veta, att han finns. Och då får du se honom sådan han verkligen är, nämligen sådan han ser sig i "*solljuset*". Och hur ser han då ut? Jo, han har en utrustning, även han. Och den är fasansfull. Låt oss betrakta densamma.

Även draken är krönt. Sju kronor bär han på sina sju huvud. Dessa krönta huvuden äro bilden av de sju vilddjursrikena på jorden, i vilka han har konungavälde. Detta är en förfärande sanning. Det får manföderskan erfara. Draken har världsvälde. "Hela världen är fången i den onde" och står på *hans* sida *emot* henne. Allt är i rörelse för att omöjliggöra manfödelsen eller för att tillintetgöra den födde, som är ett med den födande.

Och han har tio horn, bilden av hans världsvälde under det sjätte riket. Detta rike är visserligen det söndrade och försvagade världsriket, men dock det farligaste för solkvinnan. Ty under detsamma uppstiga avgrundsmakterna på jorden — "i Guds och Kristi namn", ja, i så förklädd och hemlig gestalt, att hela kristendomen, i stort sett, icke märker dem, utan övergår i demonriket med förbundna ögon. De tio hornen tala ett förfärande språk inför kvinnan. Ty de säga henne, att under detta rike söker draken utrota manföderskan genom skökans evangelium, som lägger den personliga frälsningen utanför både barnfödelsen och manfödelsen.

Och märk väl, att omedelbart efter synen av kvinnan och draken i det 12:e kapitlet kommer synen av de två vilddjuren i det 13:e kapitlet. Det är just genom dem han träder solkvinnan inpå livet och det under strömmar av blod, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel.

Även draken är klädd. Men hans kläder äro röda som eld. De äro en utstrålning av den eld, som han bär inom sig. Denna eld är mot-elden till den tubudseld, som kvinnan har inom sig. Den är alltså de två brinnande och brännande mot-buden, det dödliga hatet mot Gud, hans bud och hans heliga. Denna eld står i högsta brand, då kvinnan skall föda "den manlige". Ty denna födelse är drakens undergång. Ett stycke av hans världsvälde går förlorat i varje sekund, då en solmänniska föder övervinnaren. Undra då på, att han glöder, så att han är eldröd av vrede mot alla vita och varma solkvinnoandar.

Till drakens utrustning hör även en förskräcklig stjärt. Den uträttar stora ting. Ty Johannes såg, att den drog med sig en tredjedel av himmelens stjärnor och kastade dem ned på jorden.

Detta är ock en bild. Men av vad? Jo, att det är en bild av en seger, som den krönte draken vinner, då han står inför den krönta, det se vi tydligt.

Men vad är det för en seger? Jo, han besegrar "himmelens stjärnor" eller åstadkommer en stor förödelse bland dem.

Vad menas då med "himmelens stjärnor"? Det kan icke vara de änglar, som Satan drog med sig i sitt fall. Ty detta fall skedde, innan någon solkvinna fanns, och kan följaktligen icke bliva föremål för en syn i Uppenbarelseboken. Ty denna bok skulle enligt Herrens föreskrift innehålla blott detta: *"Det som nu är*", nämligen är på Johannes tid, *"och det som skall ske härefter"* (Upp 1:19). Och vi se, huru troget

Uppenbarelseboken följer denna föreskrift. Hon går aldrig tillbaka utöver Nya testamentets tid. Hon blott bygger *vidare* på den grund, som profeterna hava lagt.

Också *"nedkastar"* icke draken sina änglar till jorden. Det är Mikael och hans änglar, som göra det. Och draken kämpar förtvivlat för att få ha dem kvar i himmelen, där han själv ville stanna som anklagare (Upp 12:7–9).

Ävenså passar talet om "en tredjedel av himmelens stjärnor" icke väl tillsammans med änglarnas fall. Ty att Satan skulle lyckats draga med sig en tredjedel av himmelens otaliga änglar (Upp 5:11), det stöter på överdrift. Vi ha nog att söka denna tredjedel på ett annat och närmare håll.

Alltså fråga vi än en gång: Vad menas med "himmelens stjärnor" i vår text? Jo, det säger oss Daniel i dessa ord: *"Och det nya hornet växte ända upp till himmelens härskara och kastade några av denna härskara, av stjärnorna, ned till jorden och trampade på dem. Ja, till och med mot härskarornas furste företog han sig stora ting"* (Upp 8:10, 11).

Här ha vi alltså två furstar och två härar, nämligen Jehovah med sin här och "det nya hornet" med sin här. Detta horn är icke det "romerska" utan det "grekiska" hornet (Kap 2, sid. 4 f.). Och att det betecknar konung Antiochus Epiphanes, "det erkännes av alla"[*]. Och det är denne konungs fasansfulla raseri mot judafolket, som Daniel såg i sin syn, och som utförligt beskrives i Mackabeerböckerna. Det var just detta för sin religion och frihet kämpande judafolk, som i Daniels syn kallas "himmelens härskara" eller himmelens "stjärnor". Och vi läsa i de nämnda böckerna om härliga "stjärnor". Sådana voro Eleasar och modern med sina sju söner, vilka in i den gräsligaste död behöllo sin plats "på himmelen". Men där läsa vi ock om sådana, som genom lockelser eller hotelser bragtes till avfall. Dessa "stjärnor" lyckades draken, i gestalten av "det nya hornet", att kasta till jorden och trampa på. Där ha vi stjärtens "förödelse" bland stjärnfolket på den tiden.

Alltså framställer skriften de heliga både under bilden av solkvinnan och under bilden av "himmelens stjärnor". Detta senare se vi ju tydligt hos Daniel. Också säger han på ett annat ställe: "De som fört många till rättfärdighet, skola lysa som stjärnor alltid och evinnerligen" (Dan 12:3). Och Paulus säger, att de heliga skola en gång stråla som stjärnor av olika härlighet (1 Kor 15:41).

Guds folk är alltså både solfolket och stjärnfolket. Och bland detta folk anställer drakens stjärt stor förödelse i alla tider. Och vilja vi se, huru denna förödelse ter sig i det Nya testamentets tid, så ha vi givetvis att vända oss till de sju breven. Ty de äro, som vi sett i vårt 9:e kapitel, icke blott en historisk framställning av församlingens dåtida sakläge utan även en profetia om detta sakläge ända intill tusenårsriket. Och vilken fruktansvärd förödelse hade icke drakens stjärt åstadkommit i de sju församlingarna! De kristna i Efesus voro en gång härligt strålande stjärnor. Men i mönstringens stund voro de fallna från sin himmelska

[*] Sid. 362 i prof. Myrbergs bok om Daniel.

höjd, om också ännu icke "till jorden". Likaså nästan alla i Pergamus: stadda på fall. Så ock flertalet i Tyatira. Men i Laodicea voro alla "nedkastade till jorden", ävenså de flesta i Sardes och Jesabelspartiet i Tyatira samt en liten grupp i Pergamus.*

Sålunda: en hel församling (Laodicea), större delen av en annan församling (Sardes), en stor del av en tredje församling (Tyatira) och en liten del av en fjärde församling (Pergamus), ja, en så stor del av alla sju församlingarna låg nedkastad till jorden. Och denna del är även profetisk eller förutsägande det kommande sakläget. Där ha vi den förskräckliga "tredjedelen" i vår text.

Och vad var felet? Utebliven manfödelse. Stjärten gjorde sina listiga svängningar i alla sju församlingarna. I de sekunda hade han fått fäste, så att han kunde draga nedåt, i de undersekunda så starkt fäste, att han kunde göra kastet; och så lågo de som paddor på jorden. Men i Smyrna, Filadelfia och i de prima grupperna i Tyatira och Sardes föddes "den manlige". Där fick stjärten intet fäste.

Vi ha nu betraktat draken sådan han står inför solkvinnan. Han är väl utrustad för sitt hemska verk. Och det förfärligaste i denna rustning är hans sju kronor. Ty de säga oss, att han är denna världens krönte furste. Mot honom förmår människan intet. Det behövdes krona från höjden för att kunna bestå inför den krönte. Den kronan bekommes blott genom pingstfödelsen, som är kraftbeklädningen från höjden; och den bibehålles blott genom manfödelsen, som är den dagliga kraftbeklädningen från höjden.

Men här visar det sig, att draken icke bär sina kronor förgäves inför solkvinnan. Han lyckas visserligen icke besegra henne, så att han totalt utrotar henne. Nej, hon står inför honom såsom *outrotlig*, vilket vi ju se i den himmelska synen. Men han lyckas åstadkomma en förfärande manspillan eller förödelse bland solfolket, såsom vi sett. Och det är just denna manspillan, som betecknas genom de av stjärten nedkastade "stjärnorna". Och annorlunda kunde den ju icke framställas här. Ty att i synen framställa drakens seger på det sättet, att han tog bort "en tredjedel" av kvinnan, som stod framför honom, det var ju icke möjligt. Här se vi, huru fint profetians ande begagnar sig av rotprofetian hos Daniel för att åskådliggöra den förödelse, som den krönte åstadkommer bland solfolket, som är *ett* med stjärnfolket.

Och så blir nedkastandet av "himmelens stjärnor" en verklig, ja, djupt ingripande del av den himmelska synen, vilket naturligtvis är meningen. Men en sådan del blir detta nedkastande *icke*, om man tager det såsom änglarnas fall, eller — vilket somliga göra — såsom genialiska och rikt begåvade människors fall i allmänhet, oavsett om de höra till solkvinnan eller icke. Ty då kommer den förfärande saken att väsentligen stå utanför synen, som ju vill framställa drakens strid med *solkvinnan.*

Nej, "himmelens stjärnor" äro detsamma som solkvinnan. Det ligger ju också antytt i hennes krona, som består av stjärnor. Solfolket och stjärnfolket äro samma folk. Och så blir nedkastandet av stjärnorna en för de heliga fruktansvärt allvarlig och närgående sak. Det visar till fullo den nedkastade delen av de sju församlingarna.

---

* Se »Sammanfattning» Kap 9, sid. 130 f.

Stjärtens förödelse är, som vi antytt, blott en bild av drakens snärjande list. Också kännen I, stjärneandar, det lömska, lirkande och ringlande stjärtväsendet. I varje känsla, tanke och begär söker draken sticka in stjärten, det är, göra dem förstabudssvaga. Och får han in den, då slår han en stjärtkrok kring dem. Och så börjar han draga nedåt. Härunder förnimmen I en dallrande tjusning och en seg vidklibbning. Rycken I eder lösa på en punkt, så griper han strax tag på en annan. Och så kunnen I få stå under timmar, ja, dagar, och draga och dragas, innan I kommen lösa. *Detta är dragkampen med draken om känslor, tankar och begär.* Och om I låten eder dragas, då slår stjärten en ring kring hela hjärtat. Och nu rycker han eder lösa från förstabudsfästet, fixstjärnefästet på himmelen, och snart gör han kastet, och I liggen som paddor på jorden. Vad var felet? Blott detta enda: utebliven manfödelse.

Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, för att uppsluka hennes barn, när hon fött det.

Och hon födde ett gossebarn, som skall styra alla folk med järnspira. Och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron.

Alltså vill draken uppsluka solkvinnans barn, när hon fött det. Men varför vill han icke uppsluka kvinnan tillika med barnet, *innan* hon fött det? Detta vore ju bästa sättet att göra slut på det farliga solkvinnoväldet.

Nej, det vågar han sig icke på. Ty han slukade henne en gång, men det gick honom illa. Det var i "skräckveckan"; då hon föll i sållet (Kap 7, sid. 8 f.). Då fick han tillstånd att sluka henne i sin ande, såsom ett bittert vatten slukar ett sött vatten, då de blandas. Och hans mening var att i sin mot-budsande upplösa och oskadliggöra hennes tubudsande. som var det Kristusbarn hon då gick med. Men det slog så illa ut för honom, att det tvärtom blev hans ande, som upplöstes och oskadliggjordes för den gången. Det var Lammets ande med slaktmärket, som grep in och utfödde henne ur drakens ande och uppryckte henne andligen till Gud och till hans tron på pingstdagen.* Så fick hon en krona och en tron. Och därmed satte hon foten på månparets nacke. Sådan står hon i vår text. Genom Kristi ande har hon besegrat draken. Det var han, som blev uppslukad, då han slukade henne. Och nu aktar han sig för att göra om den saken. Han vet, vem hon är och vad hon går för. Det ser han på kronan, tecknet till att hon i Kristi ande övervunnit honom.

Alltså tänker han icke på att direkt uppsluka henne. Hon står där havande med "den manlige" mitt för hans näsa. Och det havandeskapet kan han icke omintetgöra. Men då hon fött, då griper han in på nytt. Han vill uppsluka barnet. Och barnet är kvinnan själv, sådan hon i Kristus framträder såsom övervinnare eller utövar sin tronmakt över draken. Det är alltså kvinnan såsom *övervinnare,* som han vill åt. Ty att det finns en solkvinna, som går havande, det är visserligen illa nog; dock det måste han nu finna sig i. Men att hon föder övervinnaren eller framträder såsom hans övervinnare, det väcker hans vrede, så att han glöder som eld. Om hon blott ville låta bli att föda eller att angripa och besegra honom, då ginge det väl an. Ty då doge barnet i hennes liv, och

* Det är icke denna *grundläggande* uppryckning, som åsyftas i vår text.

därmed doge hon själv. Men så hemfölle hon åt stjärten. Det är just sådana icke-födande, som kastas till jorden.

Men se, nu föder hon "den manlige" — det är den stora olyckan för draken. Och då öppnar han sitt gap. Det kännen I solmänniskor tydligt. Då I trampen på kattbjörnen eller på hans katta, då blir draken etter rasande och spärrar upp sitt gap över och omkring eder, och I hållen på att kvävas av hans bittre och giftige ande. Hans eld lågar omkring eder överallt och antänder allt, så att hela edert liv och hela eder värld står i brand. Allt har drakgap, allt gapar, allt vill uppsluka eder.

Tyst, tyst! Vad är detta? Det bär uppåt, uppåt! Ja, det är "uppryckningen". Just som draken tror sig hava den födde i gapet och då I kännen eder såsom slukade, då ingriper en högre makt, ja, just "den vita handen", som I kännen igen från skräckveckan. I uppryckens "till Gud och till hans tron".

— I himmelen voren I förut, men nu öppnades en högre himmel. På varje övervinnande följer ett: uppåt!

— Hos Gud voren I förut; men nu ryckte han eder närmare sig. På varje övervinnande följer ett: närmare Gud!

— En tron under Guds tron haden I förut; men nu fingen I en högre tron. På varje övervinnande följer en tronsättning närmare Guds tron. Detta är modersglädjen efter moderssmärtan.

Den daglige övervinnaren är det dagliga barnet, som uppryckes till Gud och hans tron. Det "uppryckes". Det är fadershanden, som rycker barnet ur drakens gap, fadershanden, som stundom så plötsligt griper in, att alla svarta händer och alla kattparets klor måste släppa. Det är, som om de alla på en gång finge tvinsot och fölle maktlösa ned.

Det finns intet säkrare skydd på vår jord än övervinnarens. Ty han ryckes alltid i rätta stunden undan alla fiender, som skulle kunna skada honom. Icke ett hår på hans huvud mäkta de kröka Guds vilja förutan. Och då de tilllåtas att riva av honom vartenda hår, ja, att slå av honom själva huvudet, så sker det, för att han skall kunna ryckas upp ända till den höga himmelshöjd, till vilken han är ämnad. Vägen till paradisets högsta sfär är jordens törnigaste stig. Så för Kristus, så för hans efterföljare.

Men utom denna dagliga manfödelse av lindrigare eller svårare beskaffenhet gives det en tidtals återkommande sådan. Det är den "förnyade bottenskolan" med mera djupgående skräckvecka, som vi nyss antydde. Då får draken verkligen sluka kvinnan, det är, hans förfärande mot-ande får inträngа som ett eldsvatten i människans hela varelse. Det brinner och bränner, river och svider i varje atom. Det är den förnyade sammanväxningen med Kristus genom en lika död. Och såsom Kristus, då han på korset föddes till mannen, ropade i barnsnöd och födslovånda: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?", så får ock människan ropa, då hon är slukad av draken och innesluten i hans ande såsom i ett "moderliv" (Kap 6, sid. 17 f.). I det håller hon på att kvävas, och ur det måste hon utfödas, eller: i den anden håller hon på att upplösas, men den anden måste hon upplösa genom Kristi ande.

I denna närgående förening — vattenföreningen med drakens ande (Kap 4, sid. 22 f.) — får hon erfara denne andes innersta väsen: det sataniska högmodet och trotset mot Gud. Av detta eldsväsen blir hon

fruktansvärt berörd och påverkad. Därav kommer det sig, att hon här ofta känner sig frestad till bitterhet mot Gud, ja, till hädelse mot honom och till det sataniska högmod, som vill taga sig gestalt i det förtvivlade vemodet och trotset. Här gripes hon av förargelsen djupare än någonsin förut. Hela hennes varelse upprives i sin innersta grund och glöder. Och här undgår ingen att ropa och klaga. — Och vilken föderska undgår det! Däri ligger intet ont. Detta rop är livets rop i kampen mot döden. Det giver lindring, ty det urladdar den kvävande ångesten. — Så ropar ock en födande solmänniska. Däri ligger intet ont. Det är utblåsning av kvävande drak-ande. Och det giver lindring.

Och måhända går det dig här så illa, att du såsom Job förbannar din födelsedag, ja, förbannar hela din tillvaro, som synes dig tusen gånger sämre än maskens i gruset. Ja, du arma lidandeskryp, som här kryper och vrider dig djupt under gruset, djupt ned i förgårdshelvetet — illa är det, att du så förbannar och rasar, och såge dig oerfarna människor, så trodde de dig vara ifrån förståndet, ja, vara besatt; men din Fader i himmelen ser djupare än så. Och om du också icke har någon vän på jorden, som förstår din nöd — i himmelen har du en vän, som ropat i födslovånda på korset och som förstår ditt elände. Och i rätta stunden träder han fram och lägger handen på din dödsbleka och förtvivlade panna och ropar: **»Frid!»**

I denna periodiska manfödelse visar det sig i sanning, vem det är, som föder "den manlige". Det är förvisso icke solmänniskan *"själv"*. Ty här brinner det själviska självet upp i sin säregna eller individuella grund. Och här blir hon så grundligt tillstukad och till intet, att där blir ingen annan plats övrig för henne än publikanens.

Nej, den som föder "den manlige" är innerst just han, som på korset föddes till mannen. Det är *han*, som föder sig själv till "den manlige" i gestalten av den födda.

Så blev drakens ande på nytt uppslukad i solmänniskan, då han slukade henne. Och nu får hon inträda i det högre slaget av uppryckning med det högre slaget av modersglädje efter det djupare slaget av moderssmärta. Hon ryckes upp till en himmelshöjd, vars like hon aldrig skådat.

För Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap. Och någon annan väg till Gud finns *icke.* "Min kalk skolen I dricka." Alla andra vägar äro missledande månskensvägar.

Genom drakens gap till Gud och hans tron — det är av ålder de heligas väg. Dock, så glömd och föraktad den är! Men så är det ock *så*, som det är: "solfolket" är månfolket, "stjärnfolket" är stjärtfolket.

Den sjuhövdade draken är en ande. Och ond ande övervinnes blott genom att som ett gift upplösas av en god ande. Så för Kristus på korset, så för alla hans heliga på deras kors. För varje sådan upplösning genom dem mister draken för evigt en del av sin kraft och makt. — Varför är han så stark t.ex. i vårt land? Jo, därför att hans ande icke blivit så upplöst, som den kunnat och bort bliva. Upplösningsevangeliet, som är övervinnandets eller manfödelsens evangelium, har, i stort sett, blivit lagt på hyllan i hela vårt land. Ja, den "evangeliska" månkattan har rivit bort det ur bibeln och ur de flesta hem bland vårt folk och i stället infört det ande- och budlösa månskensevangeliet. Hon är "fullkomligt frälst" utanför födelsen. Och när den svenska solkvinnan påvisat

övervinnandets manlighets-evangelium, vid vilket mönstraren oeftergivligen bundit alla sju löftena, då har "förfalskarelutheranan" rivit och klöst som den argaste katta, och det gör hon ännu.

Men såsom Kristi djupaste livssak var att födas till mannen, så är ock hans heligas djupaste livssak att genom honom föda "den manlige". Denna födelse är skriftens och Luthers dagligt förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken just är "den manliges" dagliga grundväsen. Blott genom denna födelse kunnen I vita och varma solmänniskor stå och bestå inför draken såsom oövervinneliga och outrotliga. Alla som icke föda "den manlige", gripas av drakens stjärt.

Solkvinnan betecknar Guds församling från och med pingstdagen till och med Harmageddons "långfredag". Och hennes födelse framställes såsom skeende blott *en* gång. Och hon föder "den manlige", som skall "styra alla folk med järnspira". Denne "manlige" är, som vi sett, *icke* Kristus i och för sig, utan Kristus i gestalten av den övervinnande eller "manliga" solkvinnan. Det är *hon*, som skall styra alla folk med järnspira. Också har ju Kristus utlovat denna spira åt alla dem som "övervinna och troget göra hans gärningar intill änden", alltså lovat spiran just åt solkvinnan. Detta ha vi sett i Tyatira-löftet (Kap 9, sid. 66 f.).

Och när övervinnarna fött "den manlige" på Harmageddon eller då solkvinnan blivit född till "den manliga" på det Harmageddoniska korset, då "uppryckes" hon i bokstavlig eller lekamlig mening "till Gud och till hans tron". Detta sker strax före de fyra vindarnas lössläppande, såsom vi sett i vårt 10:e och 11:e kapitel. Då bliva de heliga, jämte den första uppståndelsens barn, "bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes" (1 Tess 4:17). Här använder Paulus samma ord, som står i vår text.* Detta bortryckande innebär ett plötsligt ingripande av Gud för att rädda dem undan den 7:e vredesskålens slutakt, som krossar demonriket och dess demondöme och kastar vilddjuret och den falske profeten i eldsjön, varpå draken nedstörtas i avgrunden för tusen år.

Här ha vi alltså återigen det "summariska" framställningssättet. Solkvinnans födelse framställes såsom blott *en* akt, så ock hennes uppryckning. Men denna summariska födelse och uppryckning innefatta givetvis alla hennes historiska födelse- och upprycknings akter såsom solkvinna eller församling betraktad, ända från pingstdagen och intill slutet av Harmageddons röda dag. En sådan födelse och uppryckning i andlig mening förestår just nu, då sjätterikskvinnan skall utgå ur Babel och övergå i den apostoliska byssus-kvinnan, som är den Harmageddoniska solkvinnan.

Och icke blott detta, utan hennes summariska födelse och uppryckning innefatta även alla enskilda solmänniskors alla manfödelser och andliga upprycknings ända intill deras födelse i den "prima döden" och deras uppryckning till Gud och hans tron, då de skördats av den krönte på den vita skyn. I varje "mogen" solmänniskas död skördar den krönte en järnspirebärare eller: han skördar sig själv

---

* harpazo, upprycka eller bortrycka.

såsom järnspirebärare i gestalten av "den mogne", som faller för lien.

I det ordet "upprycka" eller bortrycka och undanrycka ligger ett kraftigt ingripande av Gud. Det får solmänniskan erfara, såsom vi sett. Och då hon skördas av den kröntes lie, ryckes hon undan de svårigheter och lidanden, som skulle överstiga hennes uppgift och kraft, såsom vi sett i vårt 11:e kapitel.

Det ligger en obeskrivlig tröst och trygghet i detta "bortryckande", som alltid sker i den rätta stunden. Tyst med alla tröstlösa klagovisor, du manföderska! Icke en sekund längre i drakens gap, än som behövs, för att du skall kunna ryckas ända dit upp, där du har din av evighet beskärda himmelshöjd! Men vet, att Gud är aldrig blödsint; han kommer aldrig med hartassen. Nej, han är oändligt ömsintare än så. Han är **gudaöm** om oss och vårt evighetsväl. Det är en ömhet, som överstiger alla mänskliga begrepp. Han trånar med den glödande kärlekens "silverblick" efter att få se dig på den salighetshöjd, för vilken du är skapad. Men upp på denna eviga härlighetshöjd ryckes blott den, som genomgått sitt beskärda lidandesdjup.

III

Solkvinnans skeden

Här ha vi först de två stora huvudskedena: det gammaltestamentliga och det nytestamentliga. Alltså:

1

Den gammaltestamentliga solkvinnan

Kvinnan i vår text är Guds församling från och med pingstdagen och intill tusenårsriket. Men det fanns en Guds församling *före* pingstdagen. Och hon är den gammaltestamentliga rot-kvinnan till pingst-kvinnan. Och henne se vi redan i Abel.

Det fanns alltså en för-pingstlig solkvinna. Hon bestod icke blott av judar utan även av hedningar. Och hon hade fem skeden: den egyptiska solkvinnan, den assyriskt-babyloniska solkvinnan, den mediskt-persiska solkvinnan, den makedoniskt-grekiska solkvinnan och den romerska solkvinnan intill pingstdagen. Dessa skeden sammanfalla alltså med de fem världsrikenas skeden. Och under dem fanns även en sköka vid sidan av solkvinnan, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel.

Under vart och ett av dessa skeden utgjordes solkvinnan av "alla dem bland allehanda folk, som fruktade Gud och övade rättfärdighet"; eller av "alla dem, som genom att ståndaktigt göra det goda sökte härlighet och ära och oförgänglighet" (Rom 2:7).

Även denna kvinna var krönt och klädd i solen och hade månen under sina fötter. Men det var blott rot-utrustningen till pingstutrustningen, rot-anden till pingstanden. — Och även hon gick havande, nämligen med rot-barnet till pingstbarnet.

Och även hon hade draken "framför" sig, såsom vi se av Jobs boks första kapitel. Och i de för-pingstliga jättarnas kapitel se vi henne i hans gap (Heb11). Men där se vi ock, att hon bevarar havandeskapet eller står övervinnareståndet efter sitt mått. Så räddade hon barnet; och så stod hon rot-kvinna till pingstkvinnan.

Och så blev hon värdig att föda Kristus i lekamlig mening. Han föddes visserligen av Maria. Men hon representerade hela den för-pingstliga solkvinnan bland alla folk och särskilt bland judafolket. Hon var själva höjdpunkten och blomman av alla föregående och samtida solmänniskor. En ensam Maria skulle aldrig kunnat föda Kristus; utan hon kunde föda honom blott i det organiska sambandet med hela skaran av Maria-själar från världens begynnelse.*

Också måste den för-pingstliga solkvinnan gå havande under en mångtusenårig vånda av suckan, väntan och rop och under en djupt inskärande tuktan och fostran, innan Kristus kunde taga lekamlig gestalt i Marias moderliv. Också var det djupaste ropet i världen, då Kristus föddes, just ropet på en frälsare och hjälpare från höjden.

På ett liknande sätt måste solkvinnan i alla tider föda sina "profeter, visa och skriftlärda". De måste bedjas, ropas och lidas fram. Och i vår tid våndas solkvinnan i sådana födslokval. Hon känner ett fruktansvärt djupt behov av de "gudasända", som hava läpparna bestrukna med det glödande kolet från det gyllene altaret. Och snart skola de komma.

Men den gammaltestamentliga solkvinnan finns även i Nya testamentets tid vid sidan av pingstkvinnan. Och hon utgöres alltjämt av sådana, som stå på för-pingstlig ståndpunkt bland alla folk, och som ännu icke fått den utlovade anden. Och denna rot-kvinna, som omfattar alla rot-barn kring hela jordens rund, kommer att finnas till, så länge det finns människor att frälsa.

2

Den nytestamentliga solkvinnan

Här ha vi det andra huvudskedet. Det sträcker sig intill tusenårsriket. Ty att solkvinnan i vår text icke betecknar Guds folk under tusenårsriket, det se vi därav, att draken står framför henne. Det gör han icke under de tusen åren, ty då ligger han innesluten i avgrunden.

Detta huvudskede består av två skeden: hemmaskedet och ökenskedet. Under det förra är solkvinnan hemmakvinna, under det senare är hon ökenkvinna. Alltså:

A

Hemmakvinnan

"Herren kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke" (Joh 1:11). Jerusalem var hans hem och Kanaan hans hemland. Men han blev *utan* hem och *utan* land. Den judiska skökan gjorde honom hemlös. Hon drev bort honom från hans "eget".

Återigen kom han till sitt eget. Det skedde på pingstdagen. Då kom han i gestalten av solkvinnan. Men hon fick snart samma lott, som han fått förut. Hon kom till sitt eget, och hennes egna mottogo henne icke. Hon blev *utan* stad och *utan* land. Den judiska skökan gjorde henne hemlös. Hon drev bort henne från hennes "eget".

Men en liten tid fick hon vara hemma i den kära fädernestad och i det kära fädernesland, som Gud givit åt sitt egendomsfolk. Hon fick födas i sitt hem och vandra några steg i sitt land. Sedan blev hon

* Det är i denna mening vi talat om Kristi lekamliga födelse av solkvinnan i vårt Kap 3, sid. 6.

utkastad och bortdriven av skökan.

Hon fick alltså vara "hemmakvinnan" en liten tid. Och under denna dyrbara hemmatid födde hon "den manlige", och det i sådan mannakraft, att hennes "egna" blevo uppfyllda av häpnad och bestörtning (Apg 3:10) och "höllo henne i stor ära" (Apg 5:15). Därmed var den sista besökelsetiden inne för Herrens och hennes "egna". Och om de nu hade mottagit honom i och genom henne, då hade judafolket fått bo kvar i sin stad och i sitt land. Då hade Herrens hemmastad blivit medelpunkten och moderstaden för världsmissionen. Och då hade världsväldet snart blivit ryckt ur vilddjurets klor. — Och hade judafolket fått råda sig självt, då det kände och såg den himmelska världens övervältigande närvaro i hemmakvinnan, då hade det säkerligen gått så. Men se, nu grepo skökoprästerna in och förstörde alltsammans. Petrus och Johannes fängslades och förbjödos att tala i det namnet, ja, alla apostlarna sattes i häkte (Apg 5:17); Stefanus stenades av det stora skökorådet, och en svår förföljelse utbröt mot församlingen i Jerusalem (Apg 8:1).

Och nu blev det snart slut med den sista besökelsen. Skökoprästerna gjorde den om intet. Och därmed var det slut med solkvinnans hemmatid; och så blev det ock slut med judafolkets hemmatid. Jerusalem förstördes och folket måste gå i en bitter landsflykt. Och där går det ännu. Och allt detta var skökans verk.

B

Ökenkvinnan

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats sig beredd av Gud, för att näras där under ett tusen två hundra sextio dagar (Upp 12:6).

Med öknen menas hednavärlden (Jes 32:15; 35:1, 2). Dit ut flydde kvinnan, då hon icke fick stanna hemma. Därmed började vad Herren kallar "hedningarnas tider", som alltså äro 1 260 dagar.

Denna stora vändning i Guds riksplan uttrycker Paulus inför judarna så: "Guds ord måste i första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I stöten det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna" (Apg 13:46).

"Så vända vi oss nu till hedningarna." Det var kvinnans flykt från sitt hem och ut i öknen. Så blev hon ökenkvinnan.

Och i öknen skall hon vistas i 1 260 dagar, som äro 42 månader eller 3½ år; alltså ända intill tusenårsriket. Så länge är hon ökenkvinna. — Under hela denna tid äro Herrens heliga *i öknen.* Och det få de erfara på otaliga sätt. Öknen är vilddjurens friaste hemort. Där ha lammen och fåren det svårt.

Men här står för de heligas räkning ett dyrbart ord: Det är detta: "I öknen har Gud berett kvinnan en plats." Och det ordet står fast i 1 260 dagar. Alltså icke en dag, ja, icke en sekund utan plats. Och denna plats är beredd av Gud. Hela öknen, både under skökodömet och demondömet, har han gestaltat så, att där skall vara plats för de heliga. Där må vara huru svårt som helst — plats är där åt dem. Och där må ske vad som helst — intet sker, som tager platsen från dem.

Var är då de heligas plats? Jo, i öknen. Begär alltså aldrig att komma ut ur öknen under 1 260 dagar. Blott ibland vilddjuren ligger den plats, som är dig beredd av Gud. Någon hemmakvinna finns icke under havsdjurets och jorddjurets tid, som också är 1 260 dagar (Upp 13:5). Hon träder fram först på världspingstens stora dag, då det blir "Jerusalem" överallt och blir "Kanaan" kring hela jordens rund.

Alltså ligger de heligas plats i öknen. Men öknen är stor, ty den är hela världen, som "är fången i den onde". Och *var* i öknen ligger då den av Gud beredda platsen? Jo, överallt där du står krönt och klädd och har månen under dina fötter. Så hade Antipas sin plats till och med där Satan bodde och hade sin tron (Kap 9, sid. 36 f.). Och han behöll den av Gud givna platsen in i döden och fick det högsta betyget:

»**Mitt Vittne, det trogna**», betyget inramat i blod.

Huvudvikten ligger icke på ett "här eller där", utan på att stå solmänniska både "här och där". Då är vart och ett "här" och vart och ett "där" den av Gud beredda platsen.

Överallt där du föder "den manlige", där är din av Gud beredda plats. Ty blott där kan han "upprycka dig" och i rätta stunden rycka dig undan. Men där du icke föder "den manlige", där kan ingen uppryckning ske. Där har du alltså förlorat den av Gud givna platsen.

Var manföderska; då står du på din plats, och det mitt i vilddjurets gap, ja, mitt i hetaste förgårdshelvete. Och då sörjer Gud för allt. Och då styrer han det *så*, att ditt "här" eller "där" blir just *det* "här" eller "där", där du *kan* föda "den manlige". Och han skall noga se till, både att du aldrig kommer dit, där du icke kan föda "den manlige", och att du aldrig får stanna kvar, där du icke kan föda "den manlige".

I vår text står ock ett annat för de heliga dyrbart ord. Det är detta: på den av Gud beredda platsen skall kvinnan näras eller få sitt uppehälle i 1 260 dagar. Vad är det för ett uppehälle? Jo, det är de tre predikoänglarnas eviga evangelium från himmelens mitt. Näringen är det första evangeliebudet, det eviga honungsbudet och vinbudet, som är förstabuds-Kristus, och som gör alla bud till honung och vin. Denna näring uttryckes på ett annat ställe så: "Jag skall giva åt mina två vittnen att, klädda i säckar, profetera under 1 260 dagar" (Upp 11: 3). *Det* är de gudasända vittnenas ord, den heliga oljans ord, som alltjämt skapar och närer oljans söner och döttrar, vilka äro oljedömet eller solkvinnan.

Vi ha nu sagt ett par ord om ökenkvinnan i allmänhet. Och vi gå nu att närmare betrakta henne. Ty hon har tre skeden; i det första är hon martyr-kvinnan, i det andra är hon örnvinge-kvinnan, och i det tredje är hon byssus-kvinnan. Alltså:

a

Martyrkvinnan

Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige (Upp 12:13).

För att förstå dessa ord måste vi göra några erinringar ur det föregående.

På korset slukades Kristus av draken, som stod framför honom i

gestalterna av Pilatus och Kaifas, "de två vilddjuren" (Kap 4, sid. 13 f.). Deras ande var innerst drakens ande. Av denne ande slukades Kristus, såsom ett sött vatten slukas av ett bittert vatten, då de blandas. Han inneslöts i denne bittre ande såsom i ett "moderliv". Men han upplöste den, vilket är detsamma som att han utföddes ur den. Därmed föddes han till **mannen,** som är alla tre vilddjurens överman. Därpå uppryckte han till Gud och till hans tron. Där kröntes och tronsattes han. Och omedelbart därpå kröntes och tronsattes kvinnan på pingstdagen. Och nu kommenderar Mikael: "Framåt!" — och draken och hans änglar nedkastas på jorden. Men det var blott från anklagarens himmel han nedkastades (Kap 3, sid. 6 f.; Kap 4, sid. 44 f.) , *icke* från solkvinnans, som är den kämpande och lidande trons himmel. Från denna himmel nedkastas han först *då,* när han kastas i avgrunden för tusen år.

Kvinnan kröntes och tronsattes på pingstdagen. Därmed var hon i himmelen, nämligen i den första kärlekens och de första gärningarnas himmel. Och redan på pingstdagen stod den nedkastade draken framför henne. Också gav han sig tillkänna i det djävulska och hädiska gäckeriet med henne, då somliga sade: "De hava druckit sig fulla av sött vin" (Apg 2:13).

Men hemmakvinnan födde "den manlige". Och då sökte draken uppsluka den födde, som var ett med den födda. Han for in i skökoprästernas "Stora råd", som blev hans stora gap. Och i Jerusalems fängelsehålor slukade han apostlarna. Men här födde de återigen "den manlige". Och Gud uppryckte de manfödda till sig och sin tron, och det så kraftigt, att huset skakades, där de tillika med den övriga församlingen voro stadda i upprycknings bön (Apg 4:31).

Och nu kände draken, att det gungade under fötterna. Ty kvinnan födde sig ifrån honom gång på gång. Överallt framfödde hon sig till hans övervinnare. Nu såg han vad det innebar, att han blivit nedkastad till jorden såsom övervunnen av Lammet på korset. Han kände detta förfärliga *"nedåt",* som till sist ändar i eldsjön.

Men han uppgiver icke försöket att utrota kvinnan. Också stod han ju icke alldeles förgäves inför hemmakvinnan. Redan här drog han två stjärnor och kastade dem till jorden. De voro Ananias och Safira. De födde icke "den manlige" i frestelsens stund. Jorden var dem kärare än himmelen. Och så miste de sin himmel och kastades till jorden. — Ävenså vann ju draken den stora segern, med prästernas tillhjälp, att bortdriva kvinnan från sitt hem, så att hon måste fly ut i öknen. Men han följde med henne dit och förföljde henne även där. Det är detta, som beskrives i våra textord så: "Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade fött den manlige." Ty vad detta är för slags kvinna, det se vi tydligt av sammanhanget i det 12:e kapitlet. Det är just hon, som enligt den 6:e versen redan flytt till öknen, och som i egenskap av hemmakvinna så kraftigt fött sig ifrån honom, varom vi läsa i Apostlagärningarna.

"Draken förföljde kvinnan." Vilket fasansfullt innehåll i de orden! Där ligger hela hennes martyrlidande under många mansåldrar ända intill år 323, då hon blev örnvingekvinna. Om detta förskräckliga lidande kunna vi läsa i martyrernas historia. Kvinnan hade draken framför sig i gestalten av hela det 5:e eller det romerska vilddjursriket och i gestalten av den judiska skökan, "Satans synagoga", som stod henne emot överallt, och i gestalten av den kristna skökan, som hon

hade inpå sig i egen krets, såsom vi se t.ex. i Tyatira och Sardes.

I dessa förföljelser anställde stjärten stor förödelse bland stjärnfolket. Inför plågor och död avföllo många och gingo över till vilddjuret. Det vållade kvinnan många sorger och djupa smärtor. Att bröder och systrar i provets stund bröto den heliga syskonringen och bortstötte kronan, den härliga röda, det grep djupt i de heligas hjärtan och tog otaliga tårar ur deras ögon.

Men i dessa fasansfulla lidandestider stod där i öknen en kvinna, en krönt och majestätisk gestalt, den himmelska drottningen, under vars fötter jorden och månen gingo sina varv.

Dag och natt stod hon där högt över tiden och världen, och därför kunde hon stå orubblig i tiden och världen. Hon ropade i barnsnöd och födslovånda och födde "den manlige" in i den gräsligaste död. Under fräsande och sprutande blod strålade hennes himmelska majestät så mäktigt, att kejsare och konungar och deras djuriska hopar bleknade och bävade och stora skaror gingo över på hennes sida.

Blodet flöt i strömmar i den romerska öknen; men uppryckningar skedde även, och det så kraftiga, att fängelsehålorna fylldes med de heligas sånger och jubel; och krossade pannor strålade som solen, och sönderslitna kroppar darrade av modersglädje.

Men det 5:e vilddjuret darrade ock. Det började känna, att dess blod upplöstes i de heligas segerblod. Och man blev betänkt på att sluta fred med den oövervinneliga och outrotliga. Därom nu ett par ord.

b

Örnvingekvinnan

Och åt kvinnan gåvos den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn (Upp 12:14).

Här ha vi tydligtvis ett Guds ingripande i ökenkvinnans svåra belägenhet. Hon får "den stora örnens två vingar". Därmed försättes hon i ett "fjärran från ormens åsyn". Och det innebär, att det utrotningskrig, som det romerska riket fört mot henne, nu upphör.

Ty vad menas med "den stora örnen"? Det kan icke vara den kerubiske örnen, som är den eviga kärlekens tubuds-örn i safirens rymder (Kap 1, sid. 23 f.). Ty den *hade* kvinnan förut, eller rättare: den örnen *var* hon. Och det var just genom hans vingar, som hon skakade hela den romerska öknen. Deras dån hördes i alla land såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst och likt dånet av en härskara (Hes 1:24).

Och där står icke i texten: en stor örn, utan: "den stora örnen". Alltså var han någonting, som man allmänt kände till på den tiden. Ja, både Johannes och de sju församlingarna visste mycket väl vad det var för en örn. Nästan varje barn i det romerska riket hade sett honom. Ty man såg honom överallt på den romerska krigshärens standar eller "fanor". Detta rike avbildades nämligen med en örn, likasom t.ex. det ryska riket avbildas med en björn.

Att få den stora örnens vingar var alltså detsamma som att tagas in under skyddet av det romerska rikets världsbehärskande makt. Detta

skydd fick ökenkvinnan år 323, då kejsar Konstantin den store förklarade kristendomen för statsreligion. Därmed slutade de blodiga förföljelserna mot de kristna. Så blev martyrkvinnan örnvingekvinna.

Här ha vi alltså statskyrkans uppkomst. Kristendomen togs om hand av den världsliga överheten och blev laga påbjuden. Millioner människor blevo kristna, men blott till namnet. Visserligen avskaffades den hedniska religionen, men hedningen satt kvar i hjärtat. Och där det uppstod en levande kristendom, där blev den oftast anfrätt av den allmänt rådande världsanden. Ståndpunkten blev i bästa fall den sekunda, vanligen blott den pergameiska och tyatiriska. Och statskyrkoprägeln, i stort sett, blev "Sardes", som är döden, och här och där med en tillsats av "Laodicea", som är döden med det skrytrika skenet av liv.

Märken nu, I öknens solmänniskor, en viktig sak, nämligen denna: *I vår text talas blott om kvinnan.* Och hon är den kvinna, som Johannes såg i himmelen, den oövervinnerliga och outrotliga. Hon är nu visserligen ökenkvinna, men dock alltjämt den krönta himladrottningen, som segerrikt genomgått århundradens blodiga prov. Märken: *blott åt henne gåvos "den stora örnens två vingar".* Och här är Gud givaren; Konstantin är blott redskapet.

Men Konstantin gav örnvingarna även åt skökan. Ty han gav dem åt hela den "kristna församlingen", sådan den befanns år 323. Och i denna församling var även en sköka. Alltså fick även hon laga skydd och laga berättigad tillvaro år 323. Hon blev statssköka.

Men om örnvingar åt skökan nämner texten icke ett enda ord. Där står blott, att de gåvos åt *kvinnan,* som är *Guds* församling eller Herrens heliga.

Alltså gav Gud inga vingar eller någon berättigad tillvaro åt skökan. Det var Konstantin, som gjorde det. Och sålunda fick skökan ingen rätt av Gud att finnas till. Alltså, krig på liv och död mot allt vad sköka heter, även mot statssköka, huru laga berättigad och skyddad hon än är av den världsliga överheten. Hon har absolut ingen rätt att finnas till.

Det skoningslösa och järnhårda utrotningskriget mot skökoväsendet satte Herren i gång särskilt i sitt åttafaldiga ve över den judiska skökan. Och det kriget fortsatte han på Patmos mot den kristna skökan, som inträngt i fem av de sju församlingarna. Och det kriget skall fortgå, så länge skökan finns till. Och ve eder, I Herrens heliga, om I upphören med det kriget! Ty det innebär, att I tillerkännen skökan samma rätt att finnas till, som solkvinnan har att finnas till.

Men vad var orsaken till, att kejsar Konstantin gav örnvingarna åt de kristna, och därmed åt både "kvinnan" och skökan? Jo, det ha vi antytt. Orsaken var den outrotliga martyrkvinnan. Hon hade i århundraden framburit inför världen den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden, med ett ord: hon hade stått klädd i solen; och detta under otaliga förföljelser och in i tusen dödar. Därmed grep hon djupt in i millioner människors hjärtan och samveten och bjöd respekt för den kristna tron. Hedningarna anade, att i henne fanns just den sol, som de behövde i sitt mörker. Och så mognade beslutet hos den världsliga överheten att taga de kristna under den stora örnens skydd.

Det var alltså martyrkvinnan, som genom prima liv in i prima död

köpte vingarna åt sin efterträderska: örnvingekvinnan. Och dessa vingar eller denna berättigade tillvaro och detta laga skydd till liv och lem och till hus och hem åtnjuta de heliga än i dag i alla statskyrkor och folkkyrkor och i alla småkyrkor, som fått lagligt berättigad tillvaro.

Men vad kostade icke dessa vingar! Otaliga lidanden och namnlösa kval och mångtusen heligas blod — se där priset! Men ur detta martyrlidande framväller en flod av välsignelse över de heliga i årtusenden, ja, ända intill det 6:e världsrikets undergång. Minnens därför varje dag, att *det,* att I ännu fån behålla edert liv, det är en frukt av martyrkvinnans prima liv och prima död. Hon har med sitt blod köpt livet åt eder och åt millioner bröder och systrar i öknen.

Men samtidigt blev martyrkvinnan orsaken till, att även skökan fick örnvingarna. Ty hade icke martyrkvinnan fött "den manlige", varigenom hon blev det romerska rikets överman, då hade ingen kristen fått örnens skydd. Men nu fingo *alla* kristna detta skydd.

Alltså kom martyrkvinnan att köpa örnvingarna även åt skökofolket. Besinnen detta, alla I hundratals millioner skökomänniskor! Och besinnen detta särskilt, I skökopåvar och skökobiskopar och alla andra skökofurstar i alla kyrkor. I många hundra år haven I suttit trygga i edra ståtliga palats och vräkt eder i allt slags bekvämlighet, överflöd och lyx och solat eder i glansen av eder ära och makt. Men veten dock, att edra örnvingar äro köpta med strömmar av blod! Det är i kraft av många tusen heligas fasansfulla död, som I sitten där I sitten. Och när I suttit där skökotiden ut, då haven I fördärvat alla folk och fördärvat kristendomen med edert månskensevangelium och bragt det kristna namnet i vanära i hela världen. Och då måste Herrens heliga åter träda fram och med Harmageddoniska lidanden intill blods köpa vördnad för det eviga änglaevangeliet från himmelens mitt, solevangeliet, som I föraktat och utrotat bland alla jordens folk.

Men innerst var det väl ändå Gud, som gav örnvingarna även åt skökan och som alltså gav henne berättigad tillvaro? Ja, naturligtvis; nämligen i samma mening som han "gav" åt kattbjörnen att "fara fram i 42 månader", eller "gav" åt skökoprofeten att "förvilla jordens innebyggare".

Sådana "Guds gåvor" äro Guds straffdomar över dem, som icke mottaga kärlek till sanningen. Statsskökans uppkomst är en dom över den för-konstantinska skökan. Ty en sådan fanns, såsom vi ofta sett. Skökoväsendet hade i betänklig grad inträngt bland de kristna redan på Johannes tid. Två tredjedelar av de sju församlingarna voro mer eller mindre fördärvade av skökan. Och icke blev tillståndet bättre under den efter-apostoliska tiden, utan flertalet av de kristna tillhörde alltjämt skökan i större eller mindre grad.

Så gick den för-konstantinska skökan havande med stats-skökan under flera hundra år. Och det fostret växte till och måste födas. Och det föddes år 323. Statsskökans födelse är den för-konstantinska skökans straff. Ty hon fick nu framträda offentligt och taga världsväldet och så lägga i dagen hela sitt förfärande inre, som hon rotvis bar inom sig alltifrån apostlarnas dagar. Det är en förskräcklig straffdom. Örnvingarnas "gudsgåva" åt skökan är ett fasansfullt Guds: "Rulla!" som sätter skökovagnen i straffgång genom årtusenden, ja, in i evigheternas evigheter" (Upp 19: 3).

Men den för-konstantinska skökans straff-födelse till statssköka år 323 är en Guds nåd mot ökenkvinnan. Ty hade skökoväsendet fått fortsätta och fräta omkring sig i de kristna församlingarna, då hade skökan blivit "laga född" inom *dem,* det är, hon hade skaffat sig en laga tillvaro med en allena härskande makt inom den kristna kyrkan. Och det hade blivit ödesdigert för ökenkvinnan. Ty då hade ställningen blivit väsentligen densamma som på Kristi och apostlarnas tid. Då var skökan så gott som allsmäktig. Och det visade hon ock. Hon berövade Kristus hans "eget" och utrotade honom från jorden. Och hon berövade hemmakvinnan hennes "eget" och utrotade henne ur hemstaden och hemlandet och drev ut henne i öknen. Och på samma sätt skulle den kristna skökan ha gjort, då hon blivit allhärskande i kyrkan: hon skulle ha utrotat solkvinnan ur öknen och därmed från jorden.

I jämförelse med en sådan sköka är skökan av år 323 en stor Guds nåd. Ty hon står under tukt av staten. Och den världsliga överheten har mången gång tuktat till henne och hutat ned henne, så att ökenkvinnans ställning blivit dräglig. Det ha vi ju ofta sett även i vårt land. — Sju resor bättre att ha inpå sig en sköka, som står under den världsliga armens tukt, än en sådan som står under *egen* tukt, som är *ingen* tukt. — Och alltså är året 323 ett domens år för skökan, men ett nådens år för ökenkvinnan.

"Och åt kvinnan gåvos den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn".

Alltså fick hon örnens vingar för att flyga ut i öknen. Men i öknen var hon ju förut, alltsedan hon bortdrevs från sitt hem. Ja, men år 323 blev det en *ny* öken. Förut var den hedningarnas öken rätt och slätt; nu blev den de döpta, de namnkristna hedningarnas öken.

Och hon skulle flyga till sin *plats* i öknen. Men på den platsen var hon ju förut. Ja, men år 323 blev den en *ny* plats, nämligen en plats i *skökans* öken. Ty skökan är "i öknen" (Upp 17:3). Ja, hon *äger* densamma. Hon tronar över de "stora vattnen", som äro öknens folk (17:15). Och där strålar hon, men icke i den himmelska soldräkten, utan i "purpur och scharlakan, guld, ädla stenar och pärlor". Hennes livsväsen är världsanden. Hon lever öknens vildliv under lamm-horn. Hon är öknens drottning. Öknen är hennes *hem.* Och i denna nya öken fick solkvinnan sin plats.

Alltså blev det en grundlig förändring i solkvinnans öken år 323. Förut hade hon att göra med "vilddjuret i eget namn"; nu fick hon att göra med "vilddjuret i Guds namn".

Men i den nya öknen och på den nya platsen hade hon två fördelar av år 323, såsom vi nyss sett. Den ena är *den,* att Gud givit henne örnens vingar. Med dem åtnjuter hon medborgerlig rätt, mänsklig tillvaro och laga skydd. Därmed är hon försatt i ett "fjärran från ormens åsyn", det är, hans plan att utrota henne genom de grymma förföljelserna eller att åtminstone på detta sätt få plåga och martera henne, misslyckades. Den stora örnens vingar hålla honom i detta hänseende "fjärran".

Den andra fördelen är *den,* att Gud genom skökans straff-födelse till

statssköka slog ökenkvinnans farligaste fiende i den världsliga maktens bojor. Även därmed försattes hon i ett "fjärran från ormens åsyn", det är, hans plan att utrota henne genom en egenmäktig och otuktad sköka misslyckades.

Men det är blott i dessa två hänseenden, som ormen hålles "fjärran". I övrigt står han framför kvinnan i himmelen såsom förut. Det se vi ock av de fortsatta och förbittrade anfallen mot henne, som omtalas strax efter vår text och som vi skola betrakta i "Andra delen" av vårt kapitel.

De "två fördelarna" av år 323 voro alltså en svår motgång för ormen. Emellertid fick han skökan född såsom statssköka; och det var ju icke så litet. Ty därigenom fick han en "laga gemål" åt kattbjörnen; och horn- och munförändringen nr 1 fick laglig rätt och kraft. Men han uppgiver icke den gamla planen att utrota kvinnan genom en allsmäktig sköka. Också har han i den romerska påvekyrkan mången gång varit nära att nå detta mål. Ty denna kyrka är icke en statskyrka i egentlig mening, utan snarare en frikyrka. Men hon har dock aldrig lyckats att göra sig fullt fri från "Konstantin", eller från den världsliga makten. Och det är påvens stora sorg, att han icke får alla kejsare och konungar att kyssa hans fötter. Också jämrar han sig ideligen över, att han icke har världslig makt att sätta bakom sina ord. Ja, det fattas blott *det,* för att han skulle bliva allsmäktig och därmed ormens plan bliva genomförd. Ty en sådan makt i skökopåvars händer vore ökenkvinnans undergång. Men "Konstantins" knytnäve har varit och är hälsosam. Den har ofta örfilat upp den romerska skökan, då hon varit alltför pösig och nosig. Och det har gjort henne gott. Och så har hon aldrig kunnat bliva allsmäktig och blir det icke heller — tack vare "Konstantin den store".

Kvinnan "skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under en tid och tider och en halv tid, fjärran från ormens åsyn".

Här talas återigen om hennes näring. Men här står icke såsom i den 6:e versen: "för att näras", utan här står: "där hon näres". Det är alltså fortfarande samma uppehälle, som hon haft under martyrtiden och som hon fick löfte om, då hon flydde från sitt hem. Och då sades detta uppehälle skola räcka i 1 260 dagar, och nu säges om samma uppehälle, att det skall räcka "under en tid och tider och en halv tid". Alltså äro "1 260 dagar" och "en tid och tider och en halv tid" — *samma* tid. Den är tiden från kvinnans flykt från sitt hem och ända intill tusenårsriket, alltså hela ökentiden.

Härav förstå vi, att uttrycket: fjärran från ormens åsyn" icke kan gälla "tid, tider och en halv tid" i dess *helhet.* Ty då skulle ju kvinnan vara försatt i detta "fjärran" under *hela* ökentiden. Men då komme profetian att motsäga sig själv, då hon ju låter detta "fjärran" inträda först *då,* när kvinnan fått örnens vingar.

Och icke heller kan detta "fjärran" gälla hela tiden från vingarnas erhållande och intill tusenårsriket. Ty då kommer profetian återigen i motsägelse till sig själv, då hon ju tydligen lärer, att under demon- eller paddömet skola "de tio konungarna", som äro den tidens världsliga överhet, giva sin makt och myndighet åt vilddjuret till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Just genom detta överlämnande av makten åt vilddjuret tager "Konstantin den store" vingarna från kvinnan. Därmed upphör detta "fjärran", och ormen träder henne inpå

livet såsom under martyrtiden, innan hon fick vingarna. Alltså syftar det uttrycket "fjärran från ormens åsyn", endast på *den* del av "tid, tider och en halv tid", vilken utgöres av *örnvingetiden*, som sträcker sig från år 323 och ända till det 6:e världsrikets övergång i demonriket. Och alltså kommer detta "fjärran" att inbegripa den mellersta och allra största delen av "tid, tider och en halv tid" (eller av de 1 260 dagarna), nämligen hela skökotiden, som redan är bortemot 2000 år.

Tacken alltså Gud, I öknens solmänniskor, för örnvingarna och för skökans straff-födelse, varigenom hon ställdes under "Konstantin den stores" starka arm.

Och tacken Gud för löftet om näringen i öknen. Och läggen märke till, att denna näring under hela ökentiden består i den förste predikoängelns eviga förstabuds-evangelium, som både sköko-paddan och demon-paddan förkasta. Och till denna näring hör dels den andre ängelns skoningslösa kritik över skökans världsfördärv, dels den tredje ängelns fasansfulla hot mot dem, som tillbedja vilddjurets bild, vare sig i gestalten av skökodömets eller demondömets bild.

c

Byssuskvinnan

Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade: "Halleluja: Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud (Upp 19:1). *Ty sanna och rättfärdiga äro hans domar; ty han har dömt den stora skökan, som fördärvade jorden med sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand"* (v.2). *Och åter sade de: "Halleluja!" Och röken av henne uppstiger i evigheternas evigheter!* (v.3). *Och de tjugufyra äldste och de fyra livsväsendena föllo ned och tillbådo Gud, som satt på tronen, och sade: "Amen! Halleluja!"* (v.4).

Och från tronen utgick en röst som sade: "Loven vår Gud, alla I hans tjänare och alla som frukten honom, både små och stora" (v.5). *Och jag hörde likasom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av starka tordön; de sade: "Halleluja! Herren vår Gud, den Allsmäktige, har trätt fram såsom konung* (v.6). *Låtom oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, ty tiden för Lammets bröllop är kommen, och dess brud har gjort sig redo* (v.7). *Och åt henne har blivit givet att kläda sig i ett byssus, som är glänsande och rent". Ty detta byssus är de heligas rättfärdigheter* (v.8).

Och han sade till mig: Skriv: Saliga äro de som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid" (v.9).

Och jag såg himmelen öppen, och se, en vit häst, och den som satt på honom heter "Trofast och Sannfärdig", och han dömer och strider i rättfärdighet (v.11).

Och honom följde på vita hästar de himmelska härskarorna, klädda i vitt och rent byssus (v.14).[*]

Här ha vi byssuskvinnan. Och vem är hon? Jo, hon är *den* Guds församling, som framträder på stridsplatsen omedelbart efter det stora Babylons fall.

[*] Uppenbarelsebokens 19:e kapitel.

Detta se vi tydligt i vår text. Ty där höra vi först "en stor skara", nämligen solkvinnans syskonskara i himmelen, prisa Gud med ett trefaldigt "Halleluja" för hans rättvisa dom över den stora skökan, som fördärvade jorden med sin otukt (v.1–3).

Därpå sammanfattas denna lovsång i ett "Amen" och i ett nytt "Halleluja" av de 24 äldste och av de 4 livsväsendena, alltså av hela skapelsen, så långt som den står på Guds sida (v.4).

Och omedelbart därpå utgår en röst ifrån tronen med uppmaning till alla Guds tjänare att lova Gud (v.5). Och strax uppstämmes ett nytt "Halleluja", likt bruset av stora vatten och likt dånet av starka tordön, i förening med ett nytt lov till den Allsmäktige, därför att han nu trätt fram såsom konung, nämligen genom den världsomfattande domen över den folk- och jordfördärvande skökan, genom vilken dom det största hindret för Guds rike, sedan världens begynnelse, nu är undanröjt för evigt.

Och detta lov till Gud besvaras genom en väldig utgjutelse av ande, som kommer alla tjänande hjärtan och tungor i himmel och på jord att ropa till varandra: "Låtom oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, ty tiden för Lammets bröllop är kommen och dess brud har gjort sig redo." Det var alltså denna nya flod av ande, som gjorde henne redo. Och därför tilläggas de orden: "Och åt henne har blivit givet att kläda sig i ett byssus, som är glänsande och rent."*

Så högtidlig och betydelsefull är den stund, då byssus-kvinnan träder fram på världens skådeplats omedelbart efter Babylons fall. Hela skapelsens otaliga ögon äro riktade på henne i ny glädje och fröjd. Alla händer räckas henne till hjälp med förnyad kraft. Alla hjärtan och tungor bära henne på den kerubiske örnens Halleluja-vingar. Till och med de sju tordönen ställa sig på hennes sida med sina väldiga bas-stämmor (Upp 19:6; 10:3, 4). Därmed har allt skapat ända ned till sandkornet heligt förpliktat sig att stå till hennes tjänst och med oemotståndlig kraft föra hennes sak till seger. Och först och sist och framför allt: *Den Allsmäktige träder fram såsom konung och giver henne byssusdräkten,* den "glänsande och rena". — Stannen här, I Harmageddons slaktefår, och besinnen vilka väldiga makter, som stå på eder sida, och vilka väldiga krafter, som äro ställda till eder tjänst. Här finnas inga skäl att blekna och darra, intet rum för fruktan och flykt; allt är Halleluja, Halleluja, lov och pris och tack, och det bland bomber och kulor och i strömmar av blod.

Låt oss nu betrakta byssuskvinnan från fyra synpunkter: hennes dräkt, skydd, mission och strid. Alltså först:

Byssuskvinnans dräkt

Denna dräkt framställes under bilden av byssuskläder, som gjordes av byssustyg, vilket vävdes av finaste bomull och varav förfärdigas forntidens finaste dräkter (Kap 9, sid. 83).

Det finns alltså ett himmelskt byssus. Och det är detta vi åsyfta, då vi tala om kvinnans byssusdräkt. Och vår text giver oss den rätta förklaringen över denna dräkt. Den säger så: "Detta byssus är de heligas

* Så översätter prof. Myrberg.

rättfärdigheter".*

Men akten eder här, I heliga, för den lutherska parasolldamen! Ty hon skall prompt ha detta byssus till att betyda "Kristi tillräknade rättfärdighet". Den är hennes parasoll, som hon spänner upp till ett skydd mot Guds brännande vrede, och under vilket hon kan dölja sig, "så att Gud icke ser, hurudan hon är".

Nej, vad "byssus" är för ett slags rättfärdighet, det ser var och en som *vill* se; och någon annan är här icke fråga om; ty det är, som vi se, blott fråga om "de heliga". Och deras byssus är deras *"rättfärdigheter"* som naturligtvis äro sammanfattningen av hela deras rättfärdighetsväsen, rättfärdighetsliv eller rättfärdighetsgärningar, både den sekundliga stamgärningen och de dagliga fruktgärningarna inne i Kristi stamgärning och fruktgärningar.

Byssusdräkten är naturligtvis "solen", som kvinnan har "till sin klädnad"; men icke denna soldräkt i den försvagade gestalt, som inträdde under skökodömet, utan i dess ursprungliga gestalt, såsom den apostoliska hemmadräkten.

Under skökans tid förhindrades de himmelska flödena i betydlig grad genom hennes otuktsande, som "i Guds namn" höll folken i förstabudslösheten, och som låg likt en tyngande och kvävande mara över de heliga. Men nu är detta hinder borttaget genom Guds rättvisa dom över henne; och nu få de heliga kläda sig i hemmadräkten, den dyra och kära, som de i årtusenden saknat och sökt under outsägliga suckar och tårar.

Och det är underbart att se, vilket djupgående och kraftigt iklädningsverk, som Herren nu utförer hos sina heliga. Underbara ingripanden och uttaganden, kraftiga och smärtsamma utfödelser ur förlamningsväsendet under skökotiden och härliga infödelser i förstabudsevangeliets byssusande från himmelens mitt, med ett strålande förstabudsliv högt över jorden och månen! Han "giver" åt kvinnan i våra dagar att kläda sig och göra sig redo för att stå som brud vid hans sida först på Harmageddons blodiga långfredag, vars röda flammor nu stråla i öster, och därefter på tusenårig dag och under evigheternas evigheter.

Ja, Herren giver åt kvinnan att kläda sig i byssusdräkten, "den glänsande och rena". Och härpå ligger hela vikten. Ty han måste nu få en sådan mannagestalt *inne i* de heliga, att han kan stå *bredvid* dem i hela den härskarerustning, som kräves för att i och genom dem föra kriget mot all världens besatta konungar och folk.

Alltså bereden eder nu på djupare och bittrare födslokval än någonsin. Ty i vår övergångstid, då skökodömet övergår i demondömet, sker en motsvarande övergång hos de heliga. Örnvingekvinnan skall föda byssuskvinnan eller övergå i densamma och bliva Harmageddons martyr-brud, som med ett himmelskt Halleluja faller i brudgummens famn.

Ja, nu är det bråttom med iklädnaden. Det kännen I tydligt. Också har ju redan Harmageddons bödelsskara ryckt in på jorden, och hela härar av demoner vältra sig dagligen över Eufrat. Ve den som nu

* Så står det ordagrant i grundtexten.

försummar att kläda sig och göra sig redo. Ty Harmageddons dag är "tjuvens dag".

Byssuskvinnans skydd

Detta härliga skydd ligger i dessa härliga ord: "Herren vår Gud, den Allsmäktige, har trätt fram såsom konung."

Med det 6:e världsrikets undergång, som är dess övergång i demonriket, mister kvinnan örnens vingar. Det visar sig redan i våra dagar. Den världsliga överhetens skyddande makt blir allt mer försvagad genom det inbrytande demondömet. Och när bajonetternas flertal övergått i "den laglöses" händer, då äro örnens vingar försvunna. Och då står kvinnan blottställd för alla kulturdemoners och rådemoners djävulska raseri.

En sådan blottställdhet kan, t.ex. i vårt land, delvis inträda vilken dag som helst, även om bajonetternas flertal vore pålitligt. Ty demonpaddorna äro organiserade, ja, österns djävlar i människogestalt äro organiserade i hela vårt land. Och om t.ex. en revolution bryter ut, då räcker icke den världsliga makten till överallt; utan på många ställen stå de heliga blottställda för den råaste misshandling, ja, för den kvalfullaste död.

Alltså blir den jordiske "Konstantin den store" allt svagare dag för dag. Men i hans ställe träder nu den himmelske "Konstantin den store" fram. Han heter i vår text: **»Herren vår Gud, den Allsmäktige».** Och han kommer, som vi sett, med byssusanden, som giver byssusdräkten, den glänsande och rena, vilken upplyfter kvinnan i ett högre förstabudsliv högt över jorden, världen och kvalen, ja, lyfter henne upp på byssustronen, från vilken hon sätter segerfoten på alla jordens demoniska konungar och folk. I stället för "örnens vingar" får hon den kerubiske örnens byssusvingar, som föra upp i safirens väldiga förstabudshöjder på himmelens mitt.

Låt alltså "Konstantin" och hans vingar fara. I hans ställe kommer den Allsmäktige just så som det behövs på "den allsmäktige Gudens stora dag". Utan hans vilja krökes icke ett hår på ditt huvud. Och då han låter det värsta och grymmaste ske dig, så är det blott för att det härligaste och bästa skall ske dig ovan solen och månen, i paradisets höga sfärer.

I rätta stunden griper han in och rycker dig *upp* och *undan* och *bort* från alla demoniska händer och klor. Såsom vissnade falla de till jorden på en vink av den himmelske "Konstantin den store", ja, den *store.*

Byssuskvinnans mission

Omedelbart efter kvinnans beklädnad med byssusdräkten fick Johannes denna befallning: "*Skriv: Saliga äro de som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid."*

Vad är detta för en kallelse eller bjudning? Jo, sammanhanget visar tydligt, att här är fråga om en kallelse, som utgår *efter* Babylons fall och *efter* kvinnans beklädning. Just som hon gjort sig "redo", ljuder det ordet: "Skriv!" Och det som nu skrevs gäller alltså henne. Det är *hon,* som skall inbjuda till bröllopsmåltiden. Här ha vi byssuskvinnans

världsmission, som är sjunderiksmissionen.

Det måste vara något säreget med denna mission, eftersom Johannes fick särskild befallning att skriva dessa ord. Och vari består detta säregna? Naturligtvis i den *byssusande*, som utförer denna mission.

De, som få sin kallelse genom byssuskvinnan, hava en fördel framför dem, som fingo sin kallelse genom örnvingekvinnan. Ty hos denna senare stod den missionerande anden lågt på grund av skökans fördämning mot de himmelska flödena och på grund av det lumpna och småaktiga mångkyrkeriet och partisinnet, som flertalet missionärer föra med sig till hedningarna, t.ex. de katolska, som företräda den *allena* saliggörande kyrkan.

Och nu förstå vi, varför *de* prisas *"saliga"*, som få sin kallelse genom byssuskvinnan. Det är därför, att de få evangelium i apostolisk ande och kraft, som sätter dem på en förstabudshöjd, vartill örnvingekvinnan icke kunde lyfta dem. Här återkomma de väldiga kraftgärningar och de härliga massomvändelser, som utfördes av hemmakvinnan. Och i hela hopen av missionärer och omvända kommer att finnas *"ett hjärta och en själ"*. Det giver styrka.

Och redan nu börjar byssusanden att göra sitt inträde på hednafälten. Många missionärer och missionärskor höja hjärteskriande rop till Gud om apostoliskt förstabudsliv. Och flera av dem hava börjat att ikläda sig dräkten, den "glänsande och rena". Och snart skola vi få se skaror av missionärer, vilka stå *"redo"* att möta det antikristiska demondömet, som nu bryter in även i hednavärlden, och som kan bekämpas blott genom byssusanden. Dessa gudasända män och kvinnor få läpparna bestrukna med det "glödande kolet" och hjärtat fyllt med det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. "Saliga" äro de, som genom dem bliva kallade till Lammets bröllopsmåltid, som ätes i "tusen år".

Byssuskvinnans strid

Omedelbart efter talet om de kallades salighet och efter Johannes tacksamhetsbetygelse mot den ängel, som visat honom såväl domen över den stora skökan som ock byssuskvinnans framträdande, såg Johannes en härlig syn. Han såg himmelen öppen; och där kommer den vite ryttaren i spetsen för det vita rytteriet. Det är de himmelska härskarorna, som rycka in på jorden samtidigt med skökodömets övergång i demondömet. De komma till striden på den allsmäktige Gudens stora dag. Hela Harmageddon kring jordens vida rymd besattes med vitt rytteri. Överallt, ja, i varenda buske och i varenda vrå och på varenda fläck håller en himmelsk ryttare med höjd järnspira. Kunde vi se, såsom Elisas tjänare såg, då skulle vi se varje berg och dal, varje fält och stad fullsatt av eldiga hästar med stampande hovar och blixtrande ögon, riktade på Skaparens fiender. Och vi skulle se, huru järnspirorna draga upp de gränslinjer, över vilka inga demoner, inga gastar och spöken, inga hornugglor och korpar kunna komma. Då du vaknar om morgonen, du Herrens helige, då är hela din väg under dagens lopp kantad av vita ryttare. Stundom ser du ju ock, huru förunderligt vitt det är överallt; och du känner beständigt, huru mäkta tryggt och lugnt det är överallt. Och då du lägger dig om kvällen, då slår en skara ryttare den starka vaktkedjan kring din bostad, och järnspirorna bilda häck kring ditt läger. Också ser du huru vitt du ligger, och känner huru sött du sover till och med i Satans bostad och invid hans tron. Och om du under natten

eller dagen därpå gripes av demoniska människor och släpas till slaktebänken, såsom fordom Antipas, så skall du i din ande få höra och känna ryttarevaktens himmelska Halleluja; — stäm in, du blodiga "vittne, det trogna"!

Himmelen står öppen över byssuskvinnan under hela hennes stridsdag. Den striden är mångsidigt beskriven förut i Uppenbarelseboken.* Och det är huvudsakligen dess slutakt, som nu framställes i det 19:e kapitlet strax efter vår text, sedan kvinnan blivit uppryckt undan de fyra vindarnas världskrossande domar.

Eja, eja! Skönt att strida under öppen himmel, samma öppning som slaktefåret Stefanus såg, och ur vilken han fick mottaga den väldige hemmaande, som lyfte honom högt över bödlarna och kvalen! Härligt att kämpa i kretsen av otaliga syskon från ovan, gott att få dö i deras starka och ljuva armar! Amen, Halleluja, Amen!

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter

De två synpunkterna äro dessa: solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan (I), och: solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna (II).**

I

Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan

Och ormen sprutade ur sin mun vatten såsom en ström efter kvinnan, för att strömmen skulle bortföra henne. Och jorden kom kvinnan till hjälp; och jorden öppnade sin mun och drack upp strömmen, som draken hade sprutat ur sin mun (Upp 12:15, 16).

Ormens första anfall mot ökenkvinnan bestod i hennes blodiga förföljande genom det romerska vilddjuret i förening med hennes försvagande genom den för-konstantinska skökan. Och detta anfall misslyckades, då hon fick örnens vingar och då hennes lömska fiende föddes till statssköka. Alltså kunde han icke på denna väg utrota henne.

Men nu gör han ett nytt anfall. Han sprutar en ström av vatten efter kvinnan, som nu är örnvingekvinnan. Och meningen var att bortföra henne med strömmen, alltså föra bort henne från den skyddade ställning hon nu fått och dränka henne.

Vad menas då med detta vapen? Det inse vi lätt, om vi lägga märke till vad profetian menar med vatten. Ty med vatten i ond betydelse menar hon onda folk eller rättare: ond folkande. Så liknas den av vilddjuret behärskade mänskligheten vid "havet" (Dan 7:3; Upp 13:1). Och den av skökan behärskade mänskligheten liknas vid "de stora

* t.ex. Upp 16:12–16; 17:12–14.

** Vår mening från början var att med ledning av texter ur Uppenbarelseboken betrakta solkvinnan från flera synpunkter, vilka också blivit antydda i det föregående. Men då vår bok redan antagit ett omfång långt utöver den ursprungliga planen för densamma, så sluta vi med dessa "två synpunkter".

vattnen" (Upp 17:1); ja, icke blott liknas, utan det säges rent ut, att de stora vattnen *"äro* folk" (17:15).

Alltså finns det ett vatten, som består av folk. Och detta folk-vatten är folk-anden. Och detta folk-ande-vatten är på *sitt* område detsamma som det lekamliga vattnet är på *sitt.*

Alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt hav, ett folk-hav, som är folkets ande. Och alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt världs-hav, som är alla folkens eller hela världens ande.

Och nu behärskas detta världshav, i stort sett, av vilddjuret och skökan. Och vilddjuret och skökan äro *innerst* ormen. Alltså behärskas världshavet innerst av ormen. "Hela världen är fången i den onde."

Alltså är ormens ande blandad i folk-anden såsom vatten i vatten. Denna blandning är den fallne världsanden, som är vilddjuret och skökan.

Alltså har ormen hela folkhavet, hela världshavet *inne i sin ande så,* som det vatten, vilket är blandat i ett annat, har detta vatten inne i sig. Därmed är han i stånd att sätta folkhavet i rörelse. Och det kan ske blott genom utsprutning eller därigenom att han utsprutar sin egen ande och därmed folk-anden, som han har i sin ande. Sådana utsprutningar hava ofta skett i folkrörelser av förfärande art. Men den fasansfullaste sprutningen återstår. Den är detsamma som den treeniga padd- eller demonblåsningen på världens motpingstdag, varom vi talat i vårt 10:e kapitel.

Och så är han ock i stånd att åstadkomma strömmar i folkhavet. Det sker på det sättet, att han utsprutar sin egen ande i förening med folk-anden i en särskild riktning och för ett visst ändamål. Och det är just en sådan ström, som han utsprutar i vår text, vilket vi strax skola se.

Men varför fatta strömmen i vår text i denna *förmedlade* betydelse eller såsom en ström i folkhavet? Bör den inte snarare fattas såsom strömmen av ormens och avgrundens andemakt i blott *omedelbar* och osynlig gestalt? Nej, det är omöjligt. Ty denne omedelbare och osynlige ande hade han i hela dess styrka använt mot kvinnan ända från pingstdagen, särskilt i de skräcktider då han i denne ande fick sluka de heliga för att söka kväva eller dränka dem i det bittra mot-ande-vattnet. Men *det* hade misslyckats. De upplöste hans ande, eller: de födde sig ut ur densamme genom att föda "den manlige". Denna omedelbara ström var alltså försökt, men befunnen otillräcklig. — Också tog strömmen i vår text snart slut, såsom vi strax få se. Jorden kom kvinnan till hjälp och drack upp den. Detta slut passar icke ihop med strömmen av hans omedelbare ande. Ty den tager icke slut före tusenårsriket. Ända till dess kväljer han de heliga med denne ande, särskilt på manfödelsens "onda dag", då ormen i spetsen för andevärldens furstar och väldiga omedelbart angriper dem (Ef 6:10–12).

Nej, här finns blott en utväg. Och den består i att låta profetian själv förklara vattenströmmen i vår text och alltså fatta densamma som en ström i folkhavet, såsom vi nyss antydde. Och den förklaringen passar alldeles förträffligt. Ty just vid den tiden, då kvinnan fick örnens vingar, uppstod en ström i folkhavet eller en folkrörelse, vars like i avgrundsande och världsbetydelse ännu icke funnits på vår jord. Den

rörelsen kallas **»Folkvandringarna».** De äro strömmen i vår text. Och om dem kunna vi läsa i världshistorien. Här blott ett par ord.

Just då kvinnan fått laga skydd och mänskligt berättigad tillvaro på jorden, började hela världen att skakas i grund. Väldiga människomassor satte sig i rörelse mot det romerska världsriket, i vilket kvinnan hade vingarnas skydd och rätt. Hunner, Östgoter, Västgoter, Allemanner, Vandaler, Franker, Longobarder, Svever och Alaner m.fl. vältrade sig fram som en förfärande flod mot detta rike och in över dess gränser. Likt härar av förhärjande gräshoppor slogo de ned över allt. Hela romarriket skakades i sina grundvalar. Alla dess folk grepos av förfäran. Man trodde världens sista dag var inne; och en samtida författare vid namn Zosimus säger, att en ond ande bragte hela den mänskliga tingens ordning i förvirring[*].

Dessa vilda och råa folkmassor kastade sig först över det östromerska riket och tillfogade detsamma förfärande skador och nederlag. Men de förmådde icke störta det. Då satte sig folkfloden i rörelse mot väster och bröt in i Italien och intog Rom år 476. Det var det västromerska rikets undergång. Och det var "det 5:e huvudets sår till döds", det sår som läkes av skökan under det 6:e världsriket och som nu snart är läkt.

Det finns en berättelse från den tiden, att när Västgoternas konung Alarik ämnade intaga och plundra Rom, gick en av Herrens heliga till honom och talade varningens ord. Men konungen svarade: "Jag drager icke av egen vilja mot Rom, utan det är en som dagligen faller mig besvärlig. Han plågar mig och säger: Drag åstad och förstör staden Rom."[*] Vi förstå vem det var, som intalade konungen att förstöra Rom. Det var just vattensprutaren i vår text.

Men nu skall man naturligtvis icke fatta folkvandringarna *så,* som om de vore ett verk av ormen. Nej, dessa folkrörelser hade sina naturliga förklaringsgrunder och hade en väldig uppgift i Guds världsstyrelse. Men ormen passade på och begagnade sig av den vilda och råa folkströmmen för att *inom densamma* sätta i gång en ström av avgrundsande och folk-ande i förening. Och hans mål var att bortföra kvinnan genom denna förskräckliga ström i folkhavet. Och vi inse lätt, att denna översvämning av gudlösa och sataniska folkmassor innebar en fruktansvärd fara och mycket lidande för Herrens heliga. Här föreligga många och djupa kval, som blott Gud i himmelen känner.

"Och jorden kom kvinnan till hjälp; och jorden öppnade sin mun och drack upp strömmen, som draken hade sprutat ur sin mun."

Här ha vi alltså kvinnans räddning. "Jorden kom henne till hjälp." Men vad menas då med denna hjälp? Jo, det inse vi lätt, om vi lägga märke till vad profetian menar med "jorden", då den sättes i motsats till folkhavet.

Likasom profetian säger oss vad hon menar med vattnet i vår text, så säger hon ock vad hon menar med jorden i vår text. Båda delarna säger

[*] Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171 och 174.
[*] Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171.

hon på samma ställe, nämligen i det kapitel, som följer strax efter vår text. Där talas nämligen icke blott om havet utan även om jorden. Ur havet uppstiger det första vilddjuret, som är kattbjörnen; ur jorden uppstiger det andra vilddjuret, som är den falske profeten. Både havet och jorden äro mänskligheten. Men jorden är mänskligheten såsom blott namnkristen. Den är skökoprofetens element.

Sålunda finns det icke blott ett hav, som består av folk, utan även en jord, som består av folk, alltså icke blott ett folk-hav utan även en folk-jord.

Folken hava blivit namnkristnade av skökan. Därmed har havets orolige folk-ande övergått i en visserligen stillad och ordnad, men *jordbunden* folk-ande under kristligt sken. Det är denna jordiska folk-ande, som profetian i vår text och i det 13:e kapitlet kallar "jorden". Denna "jord", som är en ande, har alltså i bokstavlig mening en *mun.* Den är kattbjörnens förändrade mun nr 1, som är skökodömets eller skökans mun, varom vi talat i vårt 10:e kapitel. Och den är "jordens mun" i vår text. Det är *den* munnen, som öppnade sig och drack upp strömmen. Så "kom jorden kvinnan till hjälp".

Och nu ana vi vad som menas med denna hjälp. Den måste innebära, att de vilda folken kommo i beröring med en kristnad folk-jord eller med en jordisk folk-ande under kristligt sken, samt att de läto kristna sig. Och det är just vad som skedde med dessa folk. De kommo i beröring med det namnkristna romareriket och läto kristna sig och bildade kristna samhällen.

Så övergick folkvandringarnas brusande havsström i en stillad folk-jord. Det var den romerska namnkristenheten, som drack upp denna ström. Den upptog den i sig genom att kristna den och därmed förvandla den till sin like eller till en folk-jord.

I detta kristnande deltogo många Herrens heliga. Men det var skökan, som satte sin prägel på det hela. Därvid fick hon slita mycket ont. Hon fick dricka barbarernas kalk. Hon öppnade sin mun och sväljde folkraseriets bittra vatten. Och i sin andes inälvor förvandlade hon den vilde folk-anden till sin andes like: till en i det yttre hyfsad folk-ande, men innerst till en jordkrypande padda med lamm-horn.

Så övergick den råe och hejdlöse folk-anden, som ormen begagnat sig av, i en någorlunda anständig folk-ande. Därmed förlorade han det brusande havsvatten, som var ett så förträffligt element för honom. — Ställningen i det stora hela blev alltså denna: folkvandringarnas vilda folk-hav övergick i folk-jord, den råe kattbjörnen övergick i lamm-ormen, skökan tämjde vilddjuret och klev upp på dess rygg, och där sitter hon delvis ännu.

Så kom jorden kvinnan till hjälp. Det var skökan, som med sin jord-ande hjälpte henne. Men icke var det skökans mening att hjälpa solkvinnan; utan hennes mening var blott att utvidga sitt välde över de nya folken. Därmed blev hon ett medel i Guds hand till solkvinnans hjälp. Ty allt måste tjäna de heliga. Och skökan har mången gång måst göra solkvinnan stora tjänster.

Vi ha nu betraktat strömmen ur drakens mun och kvinnans räddning från densamma. I dessa världsomvälvande tilldragelser föreligger en underbar sammanstötning mellan Guds och Satans världsstyrelse. Se

här några antydningar.

Drakens närmaste plan var att störta det förhatliga romareriket, som tagit kvinnan i sitt skydd och givit henne rätt att finnas till på jorden. I stället för detta rike tänkte han att med de vilda folken upprätta ett helt och hållet gudlöst och antikristiskt världsrike, där kvinnan skulle bliva dränkt och därmed utrotad från jorden.

Men se nu, huru Gud inflätar sin världsstyrelse i ormens listiga plan. Han lät honom få sin vilja fram. Vattensprutaren fick tvinga Alarik att intaga Rom och därmed störta det romerska riket. Så fick han utföra Guds dom över detta rike, som i århundraden utgjutit martyrkvinnans blod och som genom detta blod blivit så berusat och förbannat, att det sjönk ned i ett gränslöst syndaelände och så mognade för sin dom genom strömmen. Så fick sprutaren verkställa Guds dom. Och se vidare. Då draken fick störta det världsbehärskande Rom för att själv bliva enväldig världshärskare och därmed få solkvinnan i sitt våld, då bar det sig icke bättre, än att han blott fick tillfoga vilddjurets 5:e huvud, som *innerst* var hans *eget* 5:e huvud, ett dödligt sår, vilket för många århundraden försatte hans världsrike i de 10 hornens eller de 10 tårnas söndrade och försvagade rike. Då han "högg ned" Rom för att få till stånd ett starkare "Rom", då råkade han hugga sig själv i huvudet, så att han fick ett svagare Rom än förut. Ja, så gick det med hans storartade planer.

Och se vidare. Draken hade med otrolig möda och flit uppammat skökan för att i henne ha en hjälp mot solkvinnan. Men se, nu strejkar hon. Hon helt enkelt tar sig för att dricka upp strömmen för honom och kommer därmed att hjälpa solkvinnan *mot* draken. Så fick han möta Guds styrelse, inflätad i själva skökan. Och så har Gud mången gång använt skökan för att tukta kattbjörnen och därmed kväsa draken.

Och se vidare. Draken var så upptagen av sin närmaste plan: att störta det romerska riket för att riktigt komma åt solkvinnan, att han tills vidare och i det stora hela lämnade henne i fred. Detta se vi tydligt i folkvandringarnas historia. De främmande folkens raseri riktade sig icke närmast mot de heliga, utan mot det folk, i vilket de hade sitt skydd. Visserligen fingo även de lida fruktansvärt av den allt förhärjande folkfloden; och säkerligen drog stjärten här många stjärnor på grund av utebliven manfödelse, eller — vilket är detsamma — många drunknade i strömmen. Men ett planmässigt och allmänt utrotningskrig mot dem hade draken ännu icke satt i gång. Det skulle komma *sedan,* då han fått makten därtill. Men den makten fick han icke. Här se vi återigen Guds plan inflätad i ormens plan. Gud låter honom rusa i väg mot hans närmaste mål och därmed rusa kvinnan förbi, tills strömmen utsinade i jorden. En högre hand höll folkvandringarnas flod stadigt i sig och tvingade den att tjäna sina syften.

Alltså gick ormens plan sönder på varje punkt. Så skall ock hans största och sista plan, som han i vår tid förehar mot solkvinnan, gå sönder totalt och för alltid. Han anordnar nu den stora invandringen från östern och ämnar dränka de heliga i det 7:e världsrikets demoniska paddträsk. Nu får han verkligen störta "Konstantin den store" och därmed beröva kvinnan vingarnas skydd. Men nu skolen I, Herrens heliga, få se, huru grundligt hans plan kommer att trasas sönder av den Allsmäktige. Han, som i sin hand höll både strömmen och kvinnan i vår

text, han skall i samma allsmäktiga hand hålla både den nya strömmen från öster och den kvinna, som draken tänker dränka i den.

Vi ha nu sett, att strömmen ur ormens mun var en ström i det åtida folkhavet, och att den bestod i avgrundsande och folk-ande i förening, samt att den hade sin yttre och synliga gestalt i den världsskakande och världsomvälvande rörelse, som kallas folkvandringarna.

En så väldig tilldragelse måste givetvis få sin vederbörliga belysning i Uppenbarelseboken. Ty här föreligger en i både kvinnans och mänskligheten tillvaro så djupt ingripande och så underbart hopflätad knut av gudomlig vishet och satanisk list, att profetian icke kunde gå den förbi, utan att hennes djupa riks- och världssammanhang bleve rubbat.

Och just på grund av detta dubbla sammanhang har profetians ande upptagit folkvandringarna på två ställen i Uppenbarelseboken, nämligen både i vår text och i det 9:e kapitlet. På det senare stället ha vi folkvandringarna i den 5:e basunen. Här framställas de såsom "det första ve", vilket störtar det västromerska riket. Här ha vi alltså deras världshistoriska betydelse, då de däremot i vår text framställas från kyrkohistorisk synpunkt.

I den 5:e basunen framträda de vilda folken under bilden av förhärjande gräshoppor ur avgrundens brunn. Denna bild visar till rotprofetian hos Joel (kap. 1 och 2). Under denna bild beskrivas dessa folk såsom hemska vidunder, liknande både människor och hästar och gräshoppor och skorpioner på samma gång (Upp 9:7–10). Här skildras alltså folkvandringarna från synpunkten av den avgrundsande, som behärskade dem och som var Guds straffdom över det romerska riket. Detta avgrundsväsen, som fick till uppgift att plåga och fördärva det rike, som plågat Herrens heliga och fördärvat många av dem, framställes på ett förfärande sätt särskilt genom namnet på den konung, som gräshopporna hade över sig. Han säges nämligen vara avgrundens ängel med det förskräckliga namnet Abaddon eller Apollyon, som betyder: Fördärvaren. Han förde alltså befälet under urfördärvarens överbefäl.

Här vore nu stället att ingå på en närmare utredning av den 5:e basunen. Men då den icke har någon omedelbar betydelse för oss, så gå vi densamma förbi. Dem som önska en sådan utredning hänvisa vi till de lärde, såsom t. ex. Gräber, Auberlen och Myrberg.*

Till sist vilja vi påminna om en underbar händelse, som timade i början av folkvandringarna, och som under alla tider är för Herrens heliga ett säkert bevis för att strömmen i vår text och den 5:e basunen äro just folkvandringarna.

I senare hälften av det 3:e århundradet levde i det romerska riket en skriftställare vid namn Commodianus, en av Herrens heliga. Han har

---

* Den sjätte basunen, som är "det andra ve", handlar ock om en förfärande folkrörelse, nämligen muhammedanernas eller turkarnas, som störtade det östromerska riket. Och somliga lärde hänföra även denna rörelse till strömmen i vår text. Men vi sluta oss till dem, som icke göra detta. Ty denna folkflod, som är en art av det falska profetdömet, fortgår ännu och hotar hela kristenheten. Det passar icke väl ihop med jordens uppdrickande av strömmen i vår text.

författat en skrift till försvar för den kristna tron. Och den skriften finns ännu i behåll.[**]

Under det att Commodianus författade denna skrift, läste och begrundade han den 5:e basunen. Plötsligen greps han av profetians ande. Då fattade han pennan och nedskrev dessa ord:

"När skall detta (som står i den 5:e basunen) inträffa? Förnimmen i få ord, med vilka tilldragelser detta skall ske. Många skola tecknen vara till det förskräckliga fördärvet. Men början skall utgöras av vår 7:e förföljelse. — Se, redan klappar han på dörren, och redan ser man honom med svärdet, där han med de inbrytande goterna överskrider floden. Apollyon — så skall denne konung heta med de sina. Denne med det gruvliga namnet skall försmå att under krigslarmet förfölja de heliga. Han går löst på Rom; med honom många tusenden av hans folk. Och efter gudomligt rådslut tager han till fånga de redan till hälften under oket tvingade. Många av senatorerna skola då som fångar jämra sig och smäda himmelens Gud, emedan de blivit besegrade av dessa barbarer... Sådana öden drabba dem, som förfölja Guds älskade. Under fem månader bliva de ihjälslagna av fienden."

Här ha vi alltså en profetia. Och vi känna den heliga fläkten och höra den höga rösten. Hon uttalades på en tid långt innan goterna bröto in i Italien. *Profeten såg Apollyons svärd höjt över Rom, mer än 100 år innan det högg till.* Det var alltså det svärd, som fördes av gräshoppornas konung "med det gruvliga namnet", alltså den 5:e basunens svärd. Och sålunda var det just detta svärd, som sårade det 5:e huvudet "till döds".

Märken alltså, I Herrens heliga, att i strömmens förskräckliga tid grep Gud in och uppväckte en profet, som med fingret på den 5:e basunen visade just på den punkt i profetian, där de heliga då stodo.

Folkvandringarnas avgrundsflod försatte hela världen i förvirring, bävan och ångest, så att "människorna sökte döden, men funno den icke" (Upp 9:6). Förfärande tecken visade sig, och både himmel och jord syntes förlora sina grundvalar. Men genom Commodianus riktade profetians ande den 5:e basunens ljuskastare över dessa världsskakande händelser och gav därmed åt de heliga ljus, ledning och tröst i det fasansfulla mörkret och virrvarret.

Ja, de fingo en bergfast tröst, ty just i den 5:e basunen står för deras räkning detta härliga ord: Det blev sagt till gräshopporna ur avgrundens brunn, att de skulle skada blott de människor, som icke hade Guds insegel på sina pannor (v.4). Kring det ordet klängde sig de heliga fast som vid en klippa i havet och sökte under helig fruktan och bävan blott ett: att bära Guds och Lammets namn på sina pannor, d.ä. föda "den manlige". Därmed voro de oåtkomliga för all annan skada än den, som Gud i sin lidandesnåd lät drabba dem. Och man märke, att profeten Commodianus ser i sin syn sanningen av detta härliga ord. Han ser "Apollyon under krigslarmet försmå att förfölja de heliga". Där ha vi den allsmäktiga handen, som stadigt höll den brusande folkfloden och lät den strömma kvinnan förbi, tills den utsinade i jorden.

Detta var alltså den "märkvärdiga händelse", som vi ville påminna om. Av den se vi tydligt, att Gud grep in och visade folkvandringarna

[**] Se Bibelforskaren för 1885. På sidan 174 omnämnes den händelse vi här berätta.

vara den 5:e basunen.

Men vi hava något mer att lära av denna händelse. Och vad är det? Jo, att i de svåra tider, som nu stunda för solkvinnan, skall Gud uppväcka "Commodianer" eller profeter, som med fingret på profetian skola visa de heliga var de stå och vad det gäller, och det i en ande och kraft, som lyfter dem upp över det skummande och fräsande demonhavet och ställer dem på den höga och härliga förstabuds-höjd under himmelens mitt, där ingen annan skada når dem än den, som förer dem upp på deras evigt beskärda paradishöjd.

Ja, här skola komma gudasända Commodianer, både män och kvinnor — det skriar ju i allas våra hjärtan efter dem — genom vilka Gud skall nedgjuta en flod av himmelsvatten över sin församling, så att hon lyftes upp över allt slags paddträsk och i svallande fröjd och kraft står beredd i byssusdräkten, den glänsande och rena, till kampen mot "Apollyon" på Harmageddons röda fält.

II

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna

Och draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd. Och han ställde sig på sanden vid havet (Upp 12:17; 13:1).

"Draken upptändes av vrede mot kvinnan." Här ha vi alltså en stegrad vrede; ty han var ju vred på henne förut; ja, hans vrede var *"stor"* (Upp 12:12); men nu blev den större. Och varför det? Jo, på grund av de många misslyckade försöken att utrota henne och nu särskilt på grund av det fåfänga försöket att bortföra henne genom strömmen. Här är alltså fråga om hans vrede mot kvinnan *efter* Roms fall, alltså hans vrede närmast under det 6:e världsriket, som började med det 5:e huvudets sår genom Apollyons svärd.

Vi taga nu två synpunkter: de kvarblivna ättlingarna; och drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna.

1

De kvarblivna ättlingarna

Här göra vi två frågor: Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Och: Vad är deras kännetecken?

A

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna?

"Draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt."[*]

Här talas, som vi se, både om kvinnan och om hennes ätt eller säd. Och det talas härom på sådant sätt, att kvinnan synes både finnas till och icke finnas till. Ty att hon finnes till framgår ju tydligt därav, att

[*] "De kvarblivna av hennes ätt". Så översätter prof. Myrberg m.fl.

draken säges vredgas på henne. Men nu står där, att denna vrede riktar sig mot *hennes ätt.* Ty det är ju mot *den,* han ämnar föra kriget. *Alltså äro kvinnan och hennes ätt här samma sak; och sålunda finnes hon nu till blott i gestalten av sina ättlingar.* Och de sägas vara "de kvarblivna". Följaktligen har en del av hennes ätt gått förlorad.

Det har alltså skett någonting förskräckligt. Vi stå här inför en händelse av ett förfärande innehåll och av en djupgående och världsomfattande betydelse. Och den måste vi noga lära känna. Vi återkomma strax till densamma.

Med kvinnan i vår text menas naturligtvis här, såsom i hela det 12:e kapitlet, den stjärnekrönta och solbeklädda kvinna, som Johannes såg i himmelen (Upp 12:1). Där står hon ännu kvar. Och därmed står hon ännu kvar på jorden, trots alla de förskräckliga öden hon genomgått allt intill Roms fall för Apollyons svärd. Och både i himmelen och på jorden kommer hon att stå kvar, trots allt det förskräckliga hon får genomgå under det 6:e och det 7:e världsriket. Ty hon är *den* församling, som icke ens dödsrikets portar övergå i styrka. Den krönta himladrottningen inför Johannes blickar är en bild av *de* Herrens heliga, som hava sina namn i boken (Upp 13:8) och som stå det orubbliga namnståndet. Hon är alltså en bild av hemmakvinnan, av martyrkvinnan, av örnvingekvinnan och av byssuskvinnan, nämligen så långt dessa historiska "kvinnor" äro oövervinneliga och outrotliga. Och det är mot denna outrotliga solkvinna, som draken vredgas i vår text; ty hon gäckar oavlåtligen alla hans anfall.

Under flera århundraden hade nu denna kvinna i egenskap av hemma-kvinna, martyr-kvinna och örnvinge-kvinna utsått tubudsevangeliets säd bland många folk. Därmed hade hon fått en härlig och talrik ätt. Många tusen barn hade hon fött. Så t.ex. säger sig Paulus hava fött korintierna genom evangelium (1 Kor 4:15). Han födde ock galaterna (Gal 4:19). Men det var solkvinnan eller den bakom Paulus stående församlingen som födde dem. Ty hennes ande bodde i honom och födde genom honom. Så voro de hennes barn.

Men under tidernas lopp hade draken frånryckt kvinnan många barn. Och det skedde på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd, som vållade namnets utstrykning ur boken. Redan som hemmakvinna fick hon vidkännas förluster, t.ex. Ananias och Safira. Och såsom ökenkvinna ännu fler. Se på de sju församlingarna. De bestodo en gång av hennes härliga ättlingar. Men i mönstringens stund var en tredjedel förlorad och en tredjedel på väg att förloras. Här hade hon alltså blott en tredjedel såsom — *"kvarblivna ättlingar".*

Och såsom martyrkvinna gjorde hon stora förluster. Många sviktade i den blodiga striden och miste sin krona.

Och såsom örnvingekvinna förlorade hon många tusenden av de sina, vilka slöto sig till statsskökan och blevo *ett* med henne. Detta grep henne så djupt, att många av hennes ädlaste barn flydde ut i vildmarkerna. Där tillbragte de sitt liv i ensamheten med Gud, fjärran från statsskökoeländet, som de icke uthärdade att se. De voro de s.k. eremiterna.

Och i strömmen ur drakens gap drunknade säkerligen många. Och

då skökan drack upp denna ström och lade de nya folken under sitt välde, då gingo många tusen söner och döttrar förlorade.

Så väldiga förluster hade kvinnan lidit, så många hade fallit ned från berget; och detta på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd. Namnet på pannan, »**Jag är**», bleknade bort och försvann, och så ströks det ur boken. Så miste hon stora skaror av sin heliga ätt.

Men *hon*, den outrotliga, krönta och klädda, *hon* däruppe högt över jorden och månen, *hon* härnere i öknen, hon med den himmelskt majestätiska pannan, som strålar av namnet »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» – – *hon* fanns kvar. Men i vilken gestalt? Jo, såsom **Ättlingekvinnan**. Solkvinnan finns nu till blott i gestalten av — *"de kvarblivna ättlingarna"*, som alltjämt komma att finnas till, trots den alltjämt fortgående förlusten av medättlingar ända intill tusenårsriket.

Men huru kunde den heliga släkten så förskräckligt vansläktas och detta redan så snart som på Johannes tid? Man läser med bestörtning och grämelse de sju breven och undrar, om kristendomen verkligen är vad den giver sig ut för att vara. Den talar om sitt himmelska liv och om evangelium såsom "en Guds kraft" (Rom 1:16), och så ligger den här till större delen i ruiner redan i slutet av apostlarnas tid.

Och vad är "kristendomen", i stort sett, i dag? Jo, en ruin. Den har ruinerat hela världen; den är en världsskandal, ett världsfiasko.

Europa har varit "kristet" i snart två årtusenden; och i den dag som i dag är, står det inför oss icke blott såsom *vilddjuret* utan såsom det snart uppstigna *avgrundsdjuret*, färdigt till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Det var icke värt att skryta med den "kristna kulturen", då kristenheten årligen offrar miljarder kronor på krigsgudens, spritgudens och på lyx- och fåfänglighetsgudens altare, under det att miljoner människor sakna nödiga existensvillkor. Och den ligger där, denna kristenhet, söndersliten i en tusenfaldig inbördesstrid på alla områden, ett inbördes padd- och demonkrig långt värre än i alla hedningars länder och riken. Och så skryter man med den kristna kulturen!

Nej, *i stort sett*, ligger där en förfärande sanning i demonprofeternas predikan: *"Kristendomen är en död religion"*. Att förneka den sanningen är absolut omöjligt. Den står där oemotsäglig i det folkfördärvande och världsförtrollande skökodömet. Ja, där står denna sanning som ett fasansfullt *världsfaktum*. Här är icke rum för skryt, men väl för blygsel och skam. En kristen rodnar och skäms var han går eller står, för den "kristendom", som "kommit jorden och dess innebyggare att tillbedja vilddjuret och dess bild".

Här måste alltså redan i början ha hänt någonting förskräckligt, något som bragt Guds frälsningsplan ur dess normala gängor och tvingat utvecklingen in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Här måste ha kommit någonting emellan, som hämmat floden från Guds och Lammets tron, så att den icke kunde utgjuta sina fulla och normala flöden över "allt kött" (Apg 2:17), utan blev — och det rätt snart — betänkligt försvagad.

Här måste föreligga en djupgående och alltjämt upprepad *synd,* ett fasansfullt *brott,* som alltfort håller de kristna folken under en skuld, som förhindrar Guds frälsningsråd att gå fram på sin från början tillämnade väg. — Vad har då hänt? Jo, låtom oss se.

Gud hade berett åt solkvinnan ett eget folk, ett eget land och en egen stad. Han hade givit och gjort allt vad som krävdes, för att det utvalda folket skulle kunna bliva ett även i *inre* mening utvalt folk.

Och på pingstdagen födde han hemmakvinnan i gestalten av de 120. I henne tog det Jerusalem, som ovantill är, synlig gestalt. Hon blev dotter till det himmelska Jerusalem, som är allas vår moder (Gal 4:26). Också känna de heliga, att de bo i en stad eller *äro* en stad, som har grundvalar.

I och med hemmakvinnans födelse steg alltså det Jerusalem, som ovantill är, ned i det synliga Jerusalem. Och att det kom någonting överjordiskt och övervältigande ned i den utvalda staden, det kände alla dess innebyggare *utom* skökoprästerna. Folket greps av häpnad och bestörtning, och allas hjärtan började öppnas för den nedkommande staden. Och den hade också kommit ned och förvandlat hela Jerusalem till sin dotterstad, om icke den judiska skökan förhindrat det. Det himmelska Jerusalem skulle för alla tider i den utvalda staden haft sitt synliga uttryck, sin stående hemort och stamort på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

I och med hemmakvinnans födelse sänkte sig Sions osynliga berg ned på och ned i Sions synliga berg och skulle i detsamma för alla tider haft sitt synliga uttryck, sitt världscentrum för evangelii utbredning till alla jordens folk. Det var frälsningsplanens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan. I och med hemmakvinnans födelse gick alltså begynnelsevis denna centrala profetia i bokstavlig fullbordan.

Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder och alla hednafolk skola strömma dit. Ja, många folk skola gå åstad och säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi må kunna vandra på hans stigar». Ty från Sion skall lag utgå och Herrens ord från Jerusalem (Jes 2:2–3; Mik. 4:1–2).

Se, där ha vi centralstaden med centralberget och centraltemplet, världscentralen för världsmissionen. Det var frälsningens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan.

I Petri predikan på pingstdagen utgick "Herrens lag", som är "Andens lag" eller evangelium, från det utvalda berget; och "Herrens ord", som är tubudsordet eller evangelium, utgick från den utvalda staden. Denna lag och detta ord skulle i alla tider utgått från detta berg och denna stad såsom centralberget och centralstaden för evangelii utbredning på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

Också se vi, att Petrus med stadig hand håller Guds frälsningsråd i dess normala gängor. Han räknar just pingstdagen såsom den första dagen av vad profeterna kalla "de yttersta dagarna" (Apg 2:17). Allt det härliga, som de förutsagt om dessa dagar, det ser han nu gå i uppfyllelse. "Här uppfylles", säger han, "det som är sagt genom profeten Joel, att

Gud skall utgjuta av sin ande över allt kött". Där ha vi alltså den centrala, fulla och normala strömmen från Guds och Lammets tron. Den började just på de "yttersta dagarnas" första dag. Och den *kunde* och *skulle* fortgått ohämmad varje dag av dessa yttersta dagar, alltså i apostolisk ande och med apostoliska kraftgärningar, såsom vi ju tydligen se i fortsättningen av hans predikan. Och så hade frälsningsplanen gått sin normala gång. Men den judiska skökan ställde sig i dess väg och tvingade den in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Gud födde hemmakvinnan på pingstdagen i gestalten av de 120. Hon kom till sina "egna". Och hon kom med Guds sista anbud om frälsning för dem. Å Guds vägnar tillsade hon det utvalda folket en fullkomlig förlåtelse för alla dess synder, om det ville ändra sinne. Och hon erbjöd Guds kraft till denna sinnesändring och framräckte det eviga livets gåva i Guds Son, som de *"ovetande"* hade korsfäst.

Här förelåg alltså full möjlighet till fullkomlig frälsning för hela judafolket. Och hade nu denna frälsning mottagits, då hade Israel blivit det i inre mening utvalda folket bland alla jordens folk, förstlingsfolket med den höga uppgiften att lägga alla världens folk på knä inför Israels Gud, blivit det hemmafolk eller den alltjämt kvarstående **Hemmakvinna**, som Gud avsett med detsamma.

Då hade det heliga landet blivit vad Gud ämnat det till, nämligen evangelii hemland och centralland bland alla jordens länder.

Då hade den heliga staden Jerusalem blivit evangelii hemstad och huvudstad på jorden, och *"alla hednafolk hade strömmat dit"*.

Just den centrala ställning, som Rom intager i *falsk* mening, skulle Jerusalem intagit i *sann* mening. Just det moderskap, som den romerska "modern" utövar i *falsk* mening, skulle hemmakvinnan i Jerusalem utövat i *sann* mening. Just den centrala ställning, som Peterskyrkan på berget i Rom innehar i *falsk* mening, skulle helgedomen på berget i Jerusalem innehaft i *sann* mening. Just den ström av alla världens folk, som strömmar till Rom under namn av "pilgrimer", skulle strömmat till Jerusalem och Sions berg i egenskap av den heliga släktens besök hos sin moder i hemmet. Så hade Guds frälsningsplan fått gå sin normala och tillämnade gång.

Ty det utvalda folket var ämnat till det moderfolk, som på den normala och alltså genaste vägen skulle fött alla folk till sina dotterfolk genom evangelium och därmed snart ryckt världsväldet från vilddjuret. De 42 månadernas verkliga tid skulle då blivit kort mot vad den nu blir, sedan sköko-Rom ryckt till sig världscentralen. Också klingar där i Nya testamentets skrifter ett *"snart, snart"*, som hade verklig grund i den på pingstdagen givna möjligheten, men som småningom blev blott det bortdöende ekot av den försvunna hemmarösten.

Denna världscentrala moderförsamling, omfattande Guds egendomsfolk, skulle hava utsänt den normala, fulldjupa och fullbräddade tempelflod, som snart gjort hedmarken fruktbar och havsvattnet friskt.

Denna stående moderförsamling skulle hava bildat dotter-församlingar över hela jorden med fortfarande apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar, tecken och under, som allt efter behov slagit

folken med "häpnad" och försatt dem i "vördnad".

Och huru denna stående moderförsamling och alla hennes döttrar skulle hållit sig rena från draken, vilddjuret och skökan, det se vi av Petri rensande kraftord, som slår Ananias och Safira döda till jorden. Det var en församlingstukt just av hemmakvinnan. Och en därmed likställig hemmatukt skulle hava övats överallt, där det funnits någon att tukta. I hemmabarnet Petrus se vi "den manlige" född, redan då, med järnspiran. Och *så* skulle hemmakvinnan och alla hennes döttrar hava fött "den manlige" överallt, där järnspiran behövts. — Men även denna spira har fått sin vederstyggliga motsats i Rom, den sataniska och djävulska mot-staden till Guds utvalda stad. Där har påven fört skökospiran t.ex. i bannlysningar och hemska förföljelser mot hemmakvinnans heliga ättlingar och gör det ännu. Så förvänd har ställningen blivit på alla punkter.

Det har hänt någonting förskräckligt redan i början, sade vi. Och nu se vi vad som hänt. En djupgående synd har ryckt det centrala från Jerusalem och förlagt det till Rom, ett fasansfullt brott har tillintetgjort Guds världscentrum i den utvalda staden och i stället skapat ett sataniskt världscentrum i sköko-Rom som så blivit mot-staden till Guds stad, mot-kvinnan till **Hemmakvinnan,** mot-modern till **Hemmamodern.**

Den gudafödda hemmakvinnan i de 120 kom med förlåtelse och evigt liv till sina "egna". Men den judiska skökan stötte bort henne och drev ut henne i öknen. Därmed förlorade hon sin centrala hemmaställning; hon försvann såsom hemmakvinna, då hon blev ökenkvinna. Vår höga hemmamoder finns icke mer.

De judiska skökoprästerna hade genom det förstabudslösa löftet fördärvat judafolket och gjort det till den sköka, som bortstötte Kristus och förde honom på korset. Nu kom han åter till detta folk genom hemmakvinnan. Men det stora skökorådet bortstötte honom även nu och kvarhöll folket i det budlösa löftet. Så blev Kristus för andra gången korsfäst och dödad, nämligen andligen i hemmakvinnan. Här ha vi den "djupgående synden, det fasansfulla brottet". Genom detta brott gick Israels höga och heliga världsuppgift förlorad för 3½ år. Under hela denna tid hava Herrens heliga intet hemmafolk, ingen hemmamoder på jorden.

Och den kristna skökan fortsatte samma synd, samma brott. Likasom den judiska skökan förfalskat löftet, så förfalskade den kristna skökan evangelium. Hon gjorde det förstabudslöst. Och genom *det* fördärvade hon redan i början större delen av den heliga släkten, såsom vi se i de sju breven. Och såsom statssköka av år 323 fördärvade hon många folk. Därpå slog hon sig ned i Rom och ryckte till sig världs-moderskapet över alla jordens folk. Överallt korsfäster hon Kristus i de heliga (Upp 11:8). Så kvarhåller hon utvecklingen på den ödesdigra avväg, som den judiska skökan begynte. Och så gör hon de 42 månaderna till en Satans och djävulens tid (Upp 12:14), varunder himmelens "ve" vilar tungt över världen. Så tager himmelens ve sin väg genom förbannelsens Rom, då himmelens väl icke fick taga sig väg genom välsignelsens Jerusalem. Ve-floden är eldsfloden från Guds och Lammets tron, och den koncentrerar sig där, varest det falska centrum är, nämligen i förbannelsens Rom, där all synd och skuld från världens begynnelse är

magasinerad, och varifrån denna fasansfulla ve-flod gjuter sig ut i otaliga förbannelseflöden bland alla folk.

Men denna oerhörda förvändhet, varigenom kristendomen blev världsfördärvande i stället för världsfrälsande, kom givetvis icke så som en överraskning för Gud. Han hade naturligtvis förutsett både den judiska skökans grundläggande synd och den kristna skökans fortsättning av densamma och inrättat frälsningsplanen därefter. Det se vi ju ock på många ställen i Skriften vid sidan av sådana, som med väldig kraft framhålla frälsningens normala väg och som hota *dem* med förfärande ansvar och straff, vilka rubba denna väg. Men han hade icke förutsett skökans synd såsom *nödvändig*, lika litet som han förutsett Evas synd såsom *nödvändig. Detta skola vi orubbligen hålla fast. Ty i annat fall blir ju synd icke synd, och det abnorma i utvecklingen blir icke det abnorma, utan det normala. Och därmed är skuldmedvetandet försvunnet.* Just så har det gått; just så tager skökan saken. Hon är den normala utvecklingen. Det påstår hon ideligen och med förfärande avgrundskraft. Påven säger sig vara Kristi sanne vikarie och Petri sanne efterträdare på jorden ja, säger sig till och med vara *ofelbar* på Petri stol. Till den grad har han fått det abnorma till att vara det normala, fått själva avvägen till att vara den rätta vägen. Därmed är varje spår av skuldmedvetande försvunnet. Och därmed är skökan innelåst i synd- och skuldanden. Därav hennes stockförblindelse och stenförhärdelse. Därav den styve och strame romare-nacken och den ofelbara romare-pannan i alla sköko-kyrkor och framförallt i centralskökan. På mot-berget i Rom sitter det hemska mot-mysteriets mot-moder bergfast i det stora brottet och i den stora skulden och med den "stora vreden" mot den heliga ätten, i vars blod hon druckit sig drucken.

Om du kommer till Rom och träffar påven, så giv honom de titlar han har i profetian och tilltala honom så: "Du djävulske **hädare** på det sjuhövdade vilddjuret med de många hädelsenamnen; du **lamm-hornsorm,** som gör det abnorma till det normala och därmed föder Satans "stora vrede" till en himmelsstormande folkvrede, som till sist söker utrota Gud och hans Son och hans heliga på Harmageddon; du **tvåhorns-padda** i purpur och scharlakan, som öppnar himmelens ve-flod över "jorden och havet" och gör hela världen till en ve-tyngd värld; du **trollgubbe,** som förhäxar alla folk med ditt förstabudslösa evangelium, vilket lägger dem på knä vid din fot och vid din bild åt vilddjuret; du **köpmannafurste** med de otaliga kramvarorna, genom vilka du förvillar och behärskar jordens innebyggare; du uppblåste och förgudade **antikrist,** som under Jesus-namnets sken och förklädnad spelar hela världen i händerna på Antikrist; du avskyvärde **fyllbult,** som berusar dig ur horerikalken i din hand och är drucken av de heligas blod."

Ja, tilltala honom så på profetians språk, som icke åsyftar personen i och för sig — vilken ju någon gång kan hava en sekunda, men *aldrig* en prima fromhet — utan åsyftar den mot-centrala, folkförvillande och världsfördärvande kristna skandal-ande, för vilken påven är högste målsman på jorden.

Vi sade nyss, att det måste hava kommit någonting emellan, som

hämnat floden från Guds och Lammets tron, så att det centrala och normala pingstflödet "över allt kött" snart avstannade. Och nu se vi fördämningen. Den är skökans förstabudslösa evangelium, som i Kristi namn håller människorna i förstabudslösheten. Och så kan han icke utgjuta sin ande "över allt kött". Ty han är först och sist och framför allt förstabuds-Kristus. Utan honom ingen Kristus. Skökans evangelium är ve- och domsevangeliet, förtorkningsevangeliet, med vilket hon förtorkar alla folk och därmed banar väg över Eufrat för den Förstabudslöse i spetsen för österns barbarer.

Så blev den centrala, fulldjupa och fullbräddade tempel-floden ödesdigert försvagad och kan icke utgjuta sig till *folkfrälsning,* utan blott till *ättlingefrälsning.* I stället för den folkfrälsande floden genom det utvalda centralfolket ha vi fått den folkfördärvande floden från den falska centralen i Rom. Så förvänd har ställningen blivit.

Där står i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel ett förskräckligt ord. Och för mången har det svartnat för ögonen, då han läst eller hört det. Det lyder så: *"Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och övervinna dem"* (v.7). Märk det fasansfulla uttrycket: *"övervinna dem", besegra dem.*

Vari består då denna seger? Jo, det ha vi nu sett. Den består däri, att draken genom vilddjuret och skökan gjort de heliga **moderlösa,** ja, *moderlösa* på jorden.

De kvarblivna ättlingarna i vår text äro närmast barn av den föregående örnvingekvinnan; och hon är barn av den för-konstantinska martyrkvinnan; och denna är barn av hemmakvinnan; och denna åter är barn av det Jerusalem, som ovantill är, och som alltså är de heligas stammoder *i himmelen,* under det att hemmakvinnan är de heligas stammoder *på jorden.* Från denna senare härstamma de heliga i rätt nedstigande led. I deras ådror flyter det högättade hemma-blodet, det apostoliska förstabuds-blodet, den fyrsidiga allkärlekens solkvinno-blod.

Men var är nu hemmakvinnan? Hon är försvunnen. Då den judiska skökan ryckte det utvalda folket ur den rot- och stamställning, som det i Guds folkutkorelse har i förhållande till alla folk (Rom 11:13–18), då försvann detta folk ur Guds frälsningsplan för 3½ år. Det försvann såsom nytestamentligt hemmafolk eller såsom folkfrälsande moderfolk för alla folk. Och därmed försvann solkvinnan såsom *hemma*kvinna. Hon blev hemlös och moderlös på jorden och förjagades till öknen.

De kvarblivna ättlingarna hava alltså mistat sin moder och äro förskingrade i det babyloniska och månghövdade världsskökodömet. Där äro de fångar. De hava ingen stående moderförsamling på jorden. Den starka medelpunkten, det världsbehärskande centrum, som Gud förlagt till det utvalda folket, är tills vidare förlorat.

Men skökans månghundra miljoner ättlingar äro icke moderlösa. De ha sin stammoder i Rom. Och *hon,* den hemska mot-modern, utsänder en modersande, en moderskraft och en moderstukt, som ännu i dag slår den blinda världen med häpnad och försätter den i vördnad. Här finns ett världscentrum, en stående centralförsamling, som med både lamm-mänskliga och lamm-djävulska krafter sammanhåller och uppbär det hela till ett kraftigt världsmaskineri, som miljoner hornorms-människor

beundra och tillbedja.

Här se vi innebörden i det förskräckliga ordet: "Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och övervinna dem". Genom vilddjuret och skökan har draken gjort dem moderlösa. Därmed har han frånryckt dem det centrala världsmoderskapet i den utvalda moderstaden och upprättat det världsbehärskande mot-moderskapet i den sataniska mot-staden. Så ha de blivit förödda och förströdda och försatta i ett skymundan, där de icke mäkta förhindra, att vilddjuret och skökan förvilla och fördärva alla jordens folk. De få i det stora hela blott stå och se på — och gråta däröver. Den folkfrälsande, världsomskapande och världsbehärskande hemmafloden är dem tillsvidare berövad. *Så* äro de besegrade av draken.

Alltså försattes solkvinnan, då hon blev moderlös och utdrevs i öknen, i samma läge som Kristus hade. Även han blev besegrad av draken. "Detta är eder stund och nu har mörkret makten", sade han. Mot denna makt förmådde han intet. Han kunde icke hindra, att skökan fördärvade judafolket. Han fick blott stå och se på och — gråta däröver. På samma sätt hans heliga under ökentiden. Vilddjuret (och under det 6:e världsriket även skökan) råder över alla folk och håller de heliga moderlösa och därmed besegrade. Så hade det icke *behövt* gå. Ty i Kristus, *den uppståndne*, fanns tillräcklig segerkraft över draken, vilddjuret och skökan, ja, där fanns även järnspiran till deras nacke och rygg, att handhavas på hemmavis. Men det utvalda folket "aktade sig icke värdigt" denna kraft och makt. Och så blev det som det blev. — Likasom herden själv blev slagen och fåren förskingrade, så blev ock hemmakvinnan slagen och hennes ättlingar förskingrade.

Alltså hade solkvinnans nederlag icke sin orsak i något fel å hennes sida. Hon har ingen skuld i drakens seger över henne. Också nämnes icke ett ord om någon sådan, varken i vår text eller på något annat ställe i det 12:e kapitlet. Det är skökoprästerna och det Stora skökorådet, som bära skulden, och därjämte även folket, som lät sig förledas av dem. — Ostrafflig stod Kristus i sitt nederlag; ostrafflig står solkvinnan i sitt nederlag, ty hon stod och står alltjämt inne i hans straffrie ande med slaktmärket. Hon är den ostraffliga Smyrna- och Filadelfiakvinnan.

Alltså blev ställningen denna: genom den judiska skökans grundläggande synd mot Kristus i hemmakvinnan lyckades draken vinna en grundläggande seger över de heliga; och genom den kristna skökans fortsättning av denna synd mot Kristus i ökenkvinnan lyckas han hålla de heliga besegrade i 3½ år. I sanning en förskräcklig ställning! Och just därför gå oljans söner och döttrar klädda i **säckar** i 1 260 dagar (Upp 11:3).

Denna grundläggande seger över de heliga började snart visa sina ödesdigra följder, såsom vi sett. Redan på Johannes tid ligger kristendomen till två tredjedelar i ruiner. Och den blev snart den stora folkförvillelsen, som ruinerar hela världen och fördärvar själva jorden; den blev trolleriskandalen från troll-Rom ut genom alla dess trolldöttrar, både stora och små. Och vad är den s.k. levande kristendomen i vår tid. Jo, den är till större delen ingenting annat än ett trolleriliv utanför det första budet, utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten. Ja, låtom oss öppet och ärligt erkänna den kristna världsskandalen och ikläda oss säcken och

bortlägga skrytkåpan. Ty under 1 260 dagar finns icke på hela vår jord en enda gnista av sant andligt liv utan att gå i säck, — också börjar hela världen att se den kristna skandalen. Folken gripas av ett allt djupare förakt för kristendomen och av en allt djupare fiendskap mot densamma, en fiendskap som snart vräker överända hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsriket och tillgriper utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Den judiska skökans grundläggande synd, som drev kvinnan från det av Gud givna hemmet, och genom vilken det utvalda folket för årtusenden förlorade sin världshistoriska uppgift **i** frälsningsverket, var Pauli bittraste tagg, hans ***»stora bedrövelse och oavlåtliga kval i hjärtat»*** (Rom 9:1–5). Han såg det förskräckliga öde, som denna synd skulle draga över judafolket och över hela världen och över alla Herrens heliga under många tusen år. Och han gick så prästerligt in i denna synd, att han önskade sig vara "förbannad från Kristus" för sina bröder. Det är: han önskade sig vara en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Kristus, likasom Kristus var en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Gud under övergivenheten på korset — om det vore möjligt att på detta sätt rädda judarna. Detta är en ställföreträdande kärlek, som går långt in i Kristi ställföreträdande kärlek. Här ha vi prästen i svartaste säck. Den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet" var Pauli oavlåtliga säck.

Detta Pauli hjärtekval går igen hos alla heliga, som stå skrivna i boken och som äro Nya testamentets präster. Det går igen såsom den "stora bedrövelsen" över den kristna skökans fortsättning av det stora brottet, som de dagligen se, men icke kunna hindra. De kvarblivna ättlingarna rodna överallt var de gå eller stå; de slå ned ögonen och skämmas över den kristna skandalen, detta oerhörda fiasko, som evangelium blivit genom skökan och som är det inbrytande demondömets nöje och framgång. De icke blott lida av hennes synd, utan de ingå i densamma såsom i sin egen och bära den fram inför Gud, att han måtte förbarma sig över den förvillade mänskligheten och över alla dessa förvillade skaror, som blivit förledda att lägga sin frälsning utanför det första evangeliibudet.

Denna bedrövelse, blygsel och skam och detta prästerliga ingående i det världsfördärvande brottet — *är säcken.* I den äro de moderlösa och besegrade ättlingarna klädda under ökentiden, som är det "stora brottets", den "stora vredens", det "stora ve-ets" och den "stora bedrövelsens" tid. Säcken är de heligas sorgedräkt över deras mistade moder och deras ställföreträdande botdräkt över det brott, som berövade dem deras moder.

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Den frågan satte vi såsom överskrift till denna avdelning. Och nu se vi något litet av vad som menas med dem.

De kvarblivna ättlingarna äro:

De heliga, som efter Roms fall för Apollyons svärd stodo kvar med namnet på pannan och i boken, och som stå kvar under det 6:e och det 7:e världsriket;

De högättade heliga, som härstamma från urmodern i himmelen genom hennes höga dotter, den apostoliska hemmamodern på jorden;

De heliga, som draken övervunnit genom att beröva dem deras stammoder på jorden, och som han håller övervunna genom att hålla dem moderlösa;

De heliga, som sakna den centrala och stående moderförsamling på jorden, vartill det utvalda folket var kallat;

De heliga, som på grund av denna sin moderlöshet blivit och bliva förödda genom stora förluster av medättlingar och äro förskingrade i det babyloniska världsskökodömet och försatta i samma pinande och tårekrävande läge av förnedring och svaghet som Kristus;

De heliga, som äro ve-tidens präster klädda i den "stora bedrövelsens" sorgedräkt och botdräkt och bärande hela världen på sina hjärtan;

De oövervinneliga och ostraffliga heliga, som gäcka drakens alla försök att beröva dem namnet på pannan och i boken;

De heliga, som äro den solbeklädda och stjärnekrönta ättlingekvinnan, stående högt över jorden och månen och därmed stående outrotlig mitt i ve-tyngd värld, där "mörkret har makten;

Den solkvinna, som oavlåtligen föder "den manlige" och därmed oavlåtligen bliver "den manliga", som är drakens, vilddjurets och skökans överman även då, när de "göra med henne vad de vilja" och besegra henne så, som de besegrade Kristus på korset;

Den solkvinna, som kan avläsa förnedrings- och svaghetstidens rikssignatur: ***»Du har en liten kraft»,*** och som på äkta filadelfiavis kan så hushålla med "smulan och grynet", att mönstraren står med höjt finger över denna ättlingekvinna, såsom fordom över Filadelfia, och säger: *"Se, se, se!"* (Kap 9, sid. 113 f.).

Detta var en liten antydning om vad som menas med de kvarblivna ättlingarna. Men därom ha vi något mer att säga, och det skola vi säga längre fram.

Alltså fingo de heliga under ökentiden en ställning, som i mycket liknande den ställning, vilken de heliga hade under Gamla testamentets tid. Där förelåg möjlighet för det utvalda folket att bliva den förpingstliga rot-kvinnan eller bliva det välberedda rot-folket till det nya förbundets moderfolk för alla folk. Men i stället för rot-kvinnan blev det rot-skökan till den kristna skökan.

Men på varje tid fanns bland det skökofördärvade judafolket en förpingstlig solkvinna. Hon hade sin moder i den högättade fädernekvinnan, som utgjordes av Abraham, Isak och Jakob m.fl. Men även hon blev moderlös på jorden, då hennes folk avföll från Abrahams tro och i stället för Abrahams barn blevo "djävulens barn". Så blev även hon ättlingekvinna och förlorade många av sina medättlingar och kunde icke förhindra, att vilddjuret och skökan fördärvade judafolket. Men hon stod alltjämt kvar; i varje tid fanns det några, som "icke böjde knä för Baal". De voro det gamla förbundets kvarblivna ättlingar eller den **»heliga kvarlevan»,** varom det talas så mycket i dess skrifter.

På samma sätt under Nya testamentets tid. Här förelåg möjlighet till en direkt och allmän folkfrälsning med det utvalda folket såsom

moderfolk. Men skökovägen beträddes; och den fasthålles och försvaras av den kristna skökan såsom den "normala utvecklingen". Men under moderlöshetens tid finns det en solkvinna, som icke böjer knä för "Baal". Hon är vad vår text kallar de "kvarblivna ättlingarna", vilka alltså äro det nya förbundets **»heliga kvarleva».**

I grundtexten kan man se släktskapen mellan det ord, som är översatt med "kvarleva", och det ord, som är översatt med "kvarblivna". Det förra heter "leimma" (Rom 11:5), och det senare heter "loipoi". Båda komma av ett gemensamt stamord, som heter "leipo", och som betyder lämna eller kvarlämna. Alltså: vad Paulus i Rom 11: 5 kallar "kvarlevan", är detsamma som Johannes i vår text kallar "de kvarblivna".

B

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken?

Och han gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.

Här se vi deras kännetecken. Det är detta: "De hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd". De äro **budhållare**.

Det är alltså budhållningen, varigenom de hållit sig kvar i den höga släktskapen med den mistade modern. Det är budhållningen, som gjort dem outrotliga och oövervunna mitt under det att de voro övervunna av draken.

Så under hela det 6:e och det 7:e världsriket. De höga ättlingarna behålla sina höga anor blott genom budhållningen. Genom den stå de oövervunna av draken, vilddjuret och skökan, mitt under det att de stå övervunna av dem och icke kunna förhindra deras gräsliga själamord och världsfördärv. Ja, budhållningen är den heliga ättens stående kännetecken. Märken det. I kvarblivna ättlingar!

Och budhållningen är alltid tubudshållning, nämligen den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudshållning. De kvarblivna stå såsom tubudsbarn inne i Lammets tubudsande med slaktmärket. Därmed stå de i släktskapen med den apostoliska hemmamodern i rätt nedstigande led. Budsläppning är vansläktning.

Det är alltså icke sinaitisk, utan sionitisk budhållning, den fulltonigt evangeliska budhållningen. Ty de kvarblivna känna intet annat evangelium än Jesu budevangelium, som är den paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinnelag, det petrinska budet, det johanneiska budet, den jakobiska lagen och de tre änglarnas eviga budevangelium från himmelens mitt (Kap 5, sid. 56 f.) . Och något annat evangelium finns varken i himmel eller på jord. Någon annan Jesus än tubuds-Jesus finns varken i tid eller evighet — vare det sagt för 1000:e gången.

Men skökans "Jesus" är den tubudslöse "Jesus". Det är just genom honom, som hon stänger tubudsströmmen från tronen och förtorkar alla folk. Hon har ryckt av honom tubudsdräkten och påhängt honom en massa av bud och stadgar, som göra Guds bud om intet, så att han liknar ett spöke, ja, ett troll; och med detta spöke förtrollar hon alla jordens

folk och större delen av de troende i alla kyrkor.

De kvarblivna ättlingarnas budhållning är icke någon lagisk stretkamp; utan den är en livs levande och sekundligt stående gärning, nämligen den prima stamgärningen, som gör Gud till "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder i prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och djupa, heliga och saliga stamgärning inne i Jesu eviga stamgärning är det eviga livet i Guds Son. Den är tubudsfloden från Guds och Lammets tron. Den är alltså den centrala och normala strömmen från moderskällan i det Jerusalem som ovantill är, men i *försvagad* gestalt. Ty den har icke den moderskälla *på jorden*, som den skulle haft i det utvalda moderfolket. Och därmed är den icke den folkfrälsande hemma-floden "över allt kött", utan tills vidare blott öken-floden, skymundan-floden, förnedrings- och svaghetsfloden, som blott genom filadelfisk hushållning eller subjektivering kan ägas och hållas vid makt såsom prima. Märken detta, I kvarblivna ättlingar! Den "stora kraften" gives icke, förrän det utvalda folket låter frälsa sig. Ända till dess haven I blott Filadelfias "lilla kraft". Här står förnedrings- och svaghetsprovet: huruvida I viljen hushålla med "smulan och grynet", så att eder budhållning står prima och edra höga anor räddas. Ja, här står budhållningsprovet, ökenprovet, förskingringsprovet. Och huru går det här? Jo, inför detta prov misten I "två tredjedelar" av edra medättlingar. Budsläppning är vansläktning.

Så se vi profetians djupa, starka och fina sammanhang. Ty märk: det var genom den stora budsläppningen på grund av det budlösa löftet, som den judiska skökan begick det stora brottet, vilket berövade kvinnan hennes gudagivna hem och bragte utvecklingen in på det stora ve-ets krokväg; och det var genom den stora budsläppningen på grund av det budlösa evangeliet, som den kristna skökan fortsatte och ännu fortsätter det stora brottet, vilket håller kvinnan moderlös på jorden och därmed håller utvecklingen kvar på det stora ve-ets krokväg. Och se nu: gent emot denna skökans ödesdigra budsläppning sätter profetian fint och starkt, tvärt och skarpt de kvarblivna ättlingarnas budhållning, som håller dem kvar i släktskapen med den mistade modern och därmed håller dem utanför det stora brottet. Och så står denna budhållning såsom det ena och enda och absolut oeftergivliga kännetecknet på de kvarblivna ättlingarna under hela det falska profetdömet och då först och främst under skökodömet, där draken söker utrota den heliga ätten genom skökans budlösa tvångsevangelium i gestalten av den förstabudslösa lärobilden åt vilddjuret.

Märk nu, huru budhållningskännetecknet närmare beskrives i vår text. Där står icke blott så: "de hålla Guds bud", utan även så: "de hava Jesu vittnesbörd".

Här ha vi en oändligt viktig sak. Och den skolen I högättade heliga noga känna och aldrig glömma. Ty glömmes den, då står budhållningen — den må vara så nitisk och välmenande som helst — i fara att sjunka ned från den höga och saliga, fristående och vittskådande höjd, på vilken profetian har ställt den. Ty de orden: "Jesu vittnesbörd" sätter budhållningen på profetisk grund, så att den blir *tidsenlig* och alltså fyller det *särskilda* krav, som varje särskild tid ställer på densamma.

Detta se vi tydligt av den förklaring, som profetian själv giver över detta "vittnesbörd". Hon säger nämligen så: "Jesu vittnesbörd är profetians ande" (Upp 19:10).

Vi ha alltså här att göra med "Jesu vittnesbörd" icke blott i dess allmänna betydelse utan i den särskilda betydelse, som det har, då det ryckes in i "profetians ande" och därmed får sin särskilda plats på det profetiska programmet.

För att förstå denna viktiga sak taga vi två synpunkter, nämligen: vad som menas med Jesu vittnesbörd i allmänhet; och vad som menas med Jesu vittnesbörd på profetisk grund.

a

Jesu vittnesbörd i allmänhet

Jesus var det trogna vittnet (Upp 1:5). Han vittnade om Gud. Och det gjorde han genom att bära Faderns namn på sin panna (Kap 9, sid. 46 f.). Det namnet är **Ehjeh, Jag är.** *"Jag är"* den eviga kärleken, *"Jag är"* den eviga rättfärdigheten, *"Jag är"* den eviga nåden, "Jag *är"* den evige anden. Det är Faderns namn på Sonens panna. Jesu »**Jag är**» är Jesu vittnesbörd. "Den mig ser, han ser Fadern."

Denna fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen *var* han i livet och i döden; och den *är* han i all evighet.

Denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet, som fyller alla himlar och evigheter, den inlade han i alla sina tankar, ord och gärningar. Han *var* vad han tänkte, talade och gjorde. Så vittnade han om Fadern. Detta är "Jesu vittnesbörd". Och alltså är "Jesu vittnesbörd" detsamma som Jesu budhållning.

Och nu säger vår text om de kvarblivna ättlingarna, att "de hava Jesu vittnesbörd"*. Det är alltså detsamma, som att de hava Guds och Lammets namn på sina pannor. Deras namn är det höga namnet **Ehjeh**, **Jag är**. De *äro,* efter sitt mått, den eviga tubudskärleken i Lammet, den eviga tubudsrättfärdigheten i Lammet, den eviga tubudsnåden i Lammet, den evige tubudsanden i Lammet. Detta »**Jag är**» är Faderns och Lammets namn på de högättade barnens pannor. Och detta deras namn är "Jesu vittnesbörd", eller *Jesu eget vittnesbörd, subjektiverat eller fött i dem, eller Jesu eget vittnesbörd, förbundsmässigt lagt i deras hjärtan och skrivet i deras sinnen.* Så *"hava* de Jesu vittnesbörd" eller Jesu namnväsen, ja, just hans eget vittnesbörd; de hava det i sig såsom hans eget namnväsen. Och alltså hava de Jesu budhållning i sig, ja, just hans egen budhållning eller hans eget namnväsen.

Så äro de kvarblivna ättlingarna "Jesu vitten", *som vittna Jesu eget vittnesbörd.* Just så tog Johannes saken. Ty just så sade han sig hava gjort. Han kallar sig nämligen *"Jesu tjänare, som vittnat Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd".* Ja, så står det bokstavligen i grundtexten: *"Vittnat Jesu Kristi vittnesbörd"* (Upp 1:2).*

Alltså *äro* de kvarblivna ättlingarna, efter sitt mått, samma fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen, som Kristus *var* och *är.* Ja, de *äro,* efter sitt mått, denna eviga verklighet, denna djupa och höga

* Så står det ordagrant i grundtexten.
* Emartyräsen tän martyrian Jäsu Christu.

tubudsrealitet, som fyller alla himlar och evigheter. Var och en av de höga ättlingarna med de höga namnen *är* denna den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens realitet. Det kännen I ock, I kvarblivna heliga med de höga anorna. Där bor någonting inom eder, som står oändligt uppöver alla edra tankar och begrepp. Det glimmar till någon gång, såsom I ju kännen, I solmänniskor, på eder klaraste och varmaste soldag — och I häpnen och sjunken ned i detta oändliga **Intet,** som inrymmer detta oändliga **Allt.** Ja, I nästan förskräckens för den höga verklighet, den himmelska och eviga "skatt", som I bären i "lerkärlet", och som genom den "stora barmhärtigheten" kommit eder till del. Och I skolen i tid som nu stundar, då hela världen sjunker allt djupare på knä inför den ändliga och fåfängliga verkligheten, få erfara Jesu höga namnverklighet, så att I vittnen även hans *blodiga* vittnesbörd med strålande pannor och halleluja-sjungande tungor.

Denna fyrsidiga tubudsverklighet inlägga de heliga ättlingarna, genom filadelfisk hushållning med den "lilla kraften", i alla sina tankar, ord och gärningar. De *äro* vad de tänka, tala och göra. Så stå de, trots sekundlig synd och brist, det ostraffliga vittnes- eller budhållareståndet på filadelfiavis. Så "hava de Jesu vittnesbörd" eller så *äro* de Jesu vittnen ut i fingrar och tår. Så vittna de hans vittnesbörd eller frambära hans eget vittnesbörd. Därmed vittna de ock *om* Jesus. Ty det är blott såsom grenvittnen i honom, stamvittnet, som de förmå vittna eller frambära hans vittnesbörd. Blott såsom namn i hans namn kunna de stå namnståndet. En millimeter — så att säga — utanför Jesusnamnet »**Jag är**», och deras namn bleknar bort till ett ”Jag är-icke”. Blott ett namn i hans namn kan vittna hans namn och därmed vittna *om* hans namn.

b

Jesu vittnesbörd på profetisk grund

Vi ha nu talat om Jesu vittnesbörd i allmänhet eller om dess allmänna väsen och beskaffenhet, som måste förefinnas hos alla Jesu vittnen, i vilken tid de än leva. Och vi ha sett, att detta vittnesbörd består i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Det kan alltså även uttryckas så: Jesu vittnesbörd består i Herren Sebaots ande såsom subjektiverad först i Jesus själv och sedan genom honom i de heliga, eller korteligen: *Jesu vittnesbörd är Jesu ande.*

Men nu säges det, såsom vi sett: *"Jesu vittnesbörd är profetians ande".* Alltså är Jesu ande och profetians ande samme ande. Här står sålunda Jesu ande eller vittnesbörd på profetisk grund. Och på den grunden står alltid Jesu ande. Den finns icke till i någon annan gestalt än såsom profetians ande. Med andra ord: den framträder alltid *tidsenlig* hos solkvinnan, så att hon kan fylla den särskilda uppgift, som varje särskild tid kräver av henne. Och det ligger en omätlig vikt på att Jesu ande *får* framträda i profetisk eller tidsenlig gestalt hos de heliga; i annat fall mistes denne ande, ty han finnes till blott såsom profetians ande.

Sålunda måste de heliga hava en noggrann kännedom om solkvinnans profetiska skeden, ty inom vart och ett av dem måste Jesu ande eller vittnesbörd frambäras tidsenligt. Och sålunda får Jesu vittnesbörd lika många skeden, som solkvinnan har skeden.

Här ha vi då först hemmakvinnan. Hon frambar Jesu vittnesbörd

tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärkte hennes tid. Och den anden var den apostoliske anden. I den anden vittnade hon *emot* sin tids särskilda onda, som var det judiska vilddjuret och den judiska skökan.

Därpå kommer ökenkvinnan. Hon frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Och den anden är ökenanden, som är den försvagade och av draken besegrade anden.

Ökenkvinnan framträder först såsom martyrkvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen i en så stark hushållning med den svage ökenanden, att hon i strömmar av blod vittnade omkull hela det romerska riket.

Sedan framträder ökenkvinnan såsom örnvingekvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i ökenanden, som är den "lilla kraften". I den anden stod hon inför det kristnade vilddjuret eller statsskökan. Och hon hushållade så väl med "smulan och grynet", att hon stod ren inför detta skökodjur.

Och snart blev hon den vattenbesprutade kvinnan. Även såsom sådan frambar hon Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärkte hennes tid. Och även den anden var ökenanden med "den lilla kraften". Men den stod icke blott inför statsskökan utan även inför strömmen ur drakens gap. Och med kraftigt stöd av den 5:e basunens profetia frambar hon Jesu vittnesbörd så, att hon på ökenvis stod oövervunnen av både draken och skökan, fastän hon var övervunnen av dem och i det stora hela icke kunde förhindra deras själamord och världsfördärv.

Sedan framträder örnvingekvinnan såsom ättlingekvinna. Hon frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Och även den anden är ökenanden med "den lilla kraften". Men den står inför drakens organiserade skökokrig, som föres centralt ifrån troll-Rom i förening med alla dess trolldöttrar. Härom ha vi talat i det 10:e kapitlet och skola säga ännu ett ord i sista avdelningen av vårt 12:e kapitel.

Till sist framträder ökenkvinnan såsom byssuskvinna. Hon frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande, som utmärker hennes tid. Även den anden är ökenanden, som är besegrad av draken. Men den undergår en stor förändring genom kvinnans beklädnad med det himmelska byssus, "det glänsande och rena". Här återkommer den apostoliske anden; men den är ännu icke *den* hemmaande, som skulle uppstått i och genom det utvalda folket, om det övertagit sin världshistoriska uppgift såsom det kristna moderfolket för alla folk. Denne ande kommer först *då* och i *den mån,* som Israel låter frälsa sig. — Byssuskvinnan har alltså att frambära Jesu vittnesbörd genom sjunderikes-missionen och gentemot sin tids onda makter, som äro alla världens besatta konungar och folk. Härom ha vi ofta talat, och särskilt i det tionde kapitlet, och ämna säga ännu ett ord i nyssnämnda avdelning

av vårt 12:e kapitel.

Så se vi, huru viktigt det är att känna solkvinnans skeden, vilka profetian så tydligt och kraftigt påvisar. Därför ha vi gjort några små antydningar om dem även i en särskild avdelning av detta kapitel.

Dessa skeden äro solkvinnans historia eller den sanna "kyrkohistorien". Men den vill naturligtvis skökan icke veta av, ty den avslöjar och dömer henne. Hon har *sin* kyrkohistoria, som är historien om skökan, vilken utgives för att vara solkvinnan.

I vart och ett av solkvinnans skeden påvisar profetian två viktiga saker. De äro dels den ande, som under det ifrågavarande skedet står till solkvinnans förfogande, dels de fiender, som hon där har att bekämpa. Och båda sakerna måste de heliga noga känna för att kunna tidsenligt frambära Jesu vittnesbörd.

Så t.ex. skola de heliga, som leva i vår tid och som utgöra ättlingekvinnan under skökodömet, veta vilken ande som gives dem under denna tid. Denne ande är, som vi ofta antytt, ökenanden med "den lilla kraften". Och det kräves äkta filadelfisk hushållnings- eller subjektiveringskonst för att få "smulan och grynet" att räcka till för alla behov[*]. Men få äro de, som förstå denna konst; och därför äro "Filadelfierna" så få, så få i alla kyrkor. Och den fiende, som dessa "Filadelfier" ha att bekämpa, är framför allt den *döpte* draken, som är det kristnade vilddjuret eller skökan. Ja, de ha att möta särskilt den *troende* draken, som beder och sjunger och tackar Gud för sin frälsning. Och inför denne frälste Satan stå "Filadelfierna" *besegrade* och kunna i stort sett icke förhindra hans gräsliga själamord och världsfördärv i Guds namn. Här gäller det att frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt, så att man står oövervunnen av draken, mitt under det att man är övervunnen av honom. Ja, här gäller det att vittna i tidsenlig säck, som är de kvarblivna ättlingarnas säck, sorgedräkten över den mistade modern och den ställföreträdande botdräkten, under vilken klappar det hjärta, som famnar hela världen och bär all dess synd inför Gud såsom sin egen.

Vi sade nyss, att Jesu ande icke finns till i någon annan gestalt än såsom profetians ande. Och alltså måste alla heliga i alla tider hava profetians ande. Och det hava de även. Det säger oss också en ängel från himmelen, nämligen samme ängel, som säger oss vad Jesu vittnesbörd är.

Denne höge ängel hade fått i uppdrag att visa Johannes domen över den stora skökan samt byssuskvinnans framträdande. Då Johannes sett detta, föll han ned för ängelns fötter och ville tillbedja honom enligt den tidens sätt att visa sin vördnad och tacksamhet. Men ängeln sade:

Gör icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande (Upp 19:10).[*]

Här talar ängeln om Johannes bröder. Och vilka äro de? Naturligtvis

---

[*] Läs härom i Filadelfiabrevet, Kap 9, sid. 112 f..

[*] Hör, du skökopåve i troll-Rom, läs om denna djupa änglaödmjukhet, som icke vill se en människa vid sina fötter, och läs om densamma än en gång i Upp 22:9, och skäms för att sticka fram foten att kyssas!

alla de heliga som funnos på Johannes tid och som finnas i alla tider. Om dessa bröder säger ängeln, att de hava eller frambära "Jesu vittnesbörd". Och så förklarar han strax vad som menas med detta vittnesbörd: "*Jesu vittnesbörd är profetians ande*". Alltså hava alla Johannes bröder profetians ande, det är, alla Herrens heliga i alla tider hava profetians ande. Och det är just i och genom denne ande som de kunna vittna profetiskt eller tidsenligt.

Nu är det, som vi se, en ohygglig brist på profetians ande bland de troende i vår tid. Varpå beror det? Naturligtvis därpå att de icke hava Jesu ande, som alltid är profetians ande. De hava icke den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden, vilken är den ende ande, som mönstraren på Patmos godkänner, och därmed hava de icke profetians ande. Därav deras liknöjdhet för en rätt insikt i profetian och deras totala brist på en sådan insikt. De ha icke den *verkliga* nyckeln till profetian, vilken nyckel är profetians ande, utan på sin höjd någon av de många falska nycklarna till densamma, vilka äro lika många, som det finns arter och grader av skökoande. Och så är profetians heliga och härliga helgedom stängd för dem. — Och så kunna de icke frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt mot den samtidige fienden; ty den känna de icke, såsom de icke heller känna den säck-ande, i vilken han skall bekämpas. Och så komma de att i all sin välmening vittna *emot* Jesus, i stället för att vittna för och *med* Jesus. Ty deras Jesus är den förstabudslöse eller förstabudshalve Jesus. Och så vittna de *med* skökan och *emot* solkvinnan, ty de hava icke profetians ande, som håller människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabudshöjd och därmed håller henne *utanför* och *uppöver* skökans ande. Och så ha vi fått detta ohyggliga virrvarr, detta vittnande huller om buller och härs och tvärs och alldeles uppåt väggarna. Och här se vi en ny sida i det förfärande spratt, som skökan spelat människorna, då hon lärt dem att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen, utanför Kristi ande, som hon blott tager som släp till en fullkomlig utanförfrälsning. Därmed har hon berövat människorna profetians ande och så gjort det omöjligt för dem att tidsenligt frambära Jesu vittnesbörd. Vilket förfärande brott!

Alltså, I kvarblivna ättlingar, I måsten hava den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden, som är profetians ande, beklädd med ättlingesäcken eller med den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet i hjärtat" över skökans gräsliga själamord och världsfördärv, som I icke kunnen förhindra, men som I måsten vittna emot och protestera *emot* för att kunna hålla eder rena från "det stora brottet". Tystnar detta edert tidsenliga vittnesbörd, då är det höga ättlingeskapet, som är förstlingsskapet, förlorat.

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? Den frågan satte vi som överskrift till denna avdelning. Och nu ha vi sett, att detta kännetecken består däri, att de hålla Guds bud, vilket är detsamma som att de hava eller frambära Jesu vittnesbörd, vilket åter är detsamma som att de hava profetians ande. Svaret på frågan är alltså detta:

De hålla Guds bud
eller:
De hava Jesu vittnesbörd
eller:
De hava profetians ande

2

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna

Och draken upptändes av vrede mot kvinnan och gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd. Och han ställde sig på sanden vid havet.

Här få vi två synpunkter, nämligen: drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 6:e världsriket; och drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 7:e världsriket.

A

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsriket

"Draken gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd."

Detta är i sanning ett hemskt ord. Ty det säger oss, att draken nu kommit så långt, att han icke har några andra att föra krig emot än de kvarblivna ättlingarna. Blott dem gäller kriget, såsom vi se. Och varför? Jo, ty de hålla Guds bud och frambära Jesu vittnesbörd. Därför skola de bekrigas. Det är alltså icke de "kristna", som draken vill åt, utan *de* kristna, som hålla Guds bud. Det är icke "kristendomen", som han vill utrota, utan *den* kristendom, som består i budhållning. Det är icke "evangelium", som är hans stötesten, utan *det* evangelium, som är "Andens lag" i liv och lära. Allt annat har han på sin sida, och det behöver icke bekrigas.

Draken gick bort för att föra kriget mot dessa budhållare. Han "gick bort", står där. *Varifrån* gick han då? Jo, han gick naturligtvis bort ifrån den gamla krigsställningen gentemot kvinnan och intog en ny sådan. Han övergav det förra stridssättet och tillgriper ett nytt. Varför det? Jo, han har två skäl därtill, nämligen dessa:

Det första: *Han hade nu vunnit vad som stod att vinna på den gamla krigsvägen.* Och vad hade han vunnit? Jo, han hade lyckats göra kvinnan moderlös på jorden, så att han nu blott har att göra med ättlingekvinnan, som består av de kvarblivna ättlingarna. Han behöver alltså icke föra krig mot en stående moderförsamling och hennes döttrar. Såsom sådan är solkvinnan besegrad.

Det andra skälet. *Det består i det svåra nederlag, som han lidit.* Hans plan var att genom den ström, som han utsprutade ur sin mun, tillintetgöra hela det kristna romareriket, alltså både statsskökan och örnvingekvinnan, sålunda utrota allt vad kristendom heter. Men det misslyckades.

Han hade alltså starka skäl till en tidsenlig och förbättrad krigföring.

Och därför "gick han bort". Och *vart* gick han? Jo, han gick och "ställde sig på sanden vid havet! Varför just där? Jo, ur havet uppstiger vilddjuret nr 1, och ur jorden uppstiger vilddjuret nr 2, som under det 6:e världsriket är skökoprofeten. Det är alltså genom dem, som han skall föra det nya kriget, nämligen kriget mot de kvarblivna ättlingarna. Hans krigshär består alltså av hela vilddjursmänskligheten och hela skökomänskligheten och i all synnerhet av den senare. Det är alltså icke småsaker, som I förskingrade ättlingar haven emot eder. Och vad gäller striden? Jo, edert höga kännetecken. Draken strider blott mot dem, som hålla Guds bud eller hava Jesu vittnesbörd eller hava profetians ande. *Blott mot dem, som vittna tidsenligt eller som angripa honom tidsenligt, strider han tidsenligt; de andra låter han vara i fred, ty dem har han på sin sida.*

Och vilket fruktansvärt krig han fört och ännu förer mot de kvarblivna ättlingarna, det ha vi sett i vårt 10:e kapitel. Skökan utövar vilddjurets hela makt i dess åsyn. Denna makt består i mot-budet, genom vilket hon kommer jorden och dess innebyggare att tillbedja det första vilddjuret. Detta mot-bud bringar hon till stånd genom mot-födelsen från nedan i kraft av det uppstigande vilddjurets ande. Så skapar hon djävulsbarnen i Guds namn, som äro drakens fullt dugliga och pålitliga soldater i striden mot de förskingrade ättlingarna. Och hon förmår jordens innebyggare att göra läro- och kyrkobilden åt vilddjuret, och hon gör den till tvångsbild vid vite av livets förlust. Inför denna förstabudslösa bild, som vill beröva ättlingarna deras budhållningskännetecken, har kriget rasat fasansfullt, särskilt i den romerska kyrkan, där det krävt strömmar av de heligas blod. Påvedjävulen har frossat i detta blod. Men så länge de pinade och budhållande ättlingarna kunde röra sin tunga, framburo de Jesu vittnesbörd tidsenligt emot den blodiga trollpackan och centralskökan.

Alltså förer draken det nya kriget med en förunderlig klokhet och med en djupsinnig list. Då han såg, att han icke såsom uppenbar fiende till kristendomen kunde utrota densamma från jorden, då beslöt han att själv bliva kristen. Han tog dopet, lät inskriva sig i kyrkoboken, blev konfirmerad och gick till nattvarden, satt flitigt i kyrkan och bad och sjöng och tackade Gud för sin frälsning. Ja, draken blev påve, kardinal, biskop, präst, predikant, kyrkvärd, klockare och kyrkvaktare m. m. Han helt enkelt tog hand om kristendomen och blev överallt dess målsman, försvarare och sakförare. Och varför? Jo, för att med kristendom kunna utrota kristendomen från jorden. Har du sett på maken till list? Nu förstår du, varför profetian så flitigt kallar Satan för draken och ormen.

Och huru allmänt och grundligt han lyckats göra slut på kristendomen genom att själv bliva kristen, det visar hans kristna världsvälde, skandalväldet i Guds namn. Och så har han blott att bekriga den "heliga kvarlevan", de budhållande ättlingarna, som äro förskingrade i det världsbehärskande skökodömet. Och mot dem strider han genom kristendomen, genom det lagstadgade eller hävdvunna skökoevangeliet i lära och liv. Så listig och klok är "denna världens Gud", och så grundligt har han dragit hela världen vid näsan genom att låta kristna sig. Denne kristne Satan är just vilddjuret nr 2, som har två horn vilka likna ett lamms, och som talar likt draken. Ja, så ser den

kristne draken ut. Och han har lyckats "förvilla jordens innebyggare" och göra dem till den kristna krigshären mot de kvarblivna ättlingarna.

Ja, sådan är eder ställning, I förskingrade budhållare. Det fån I ock dagligen se och erfara. Den kristne draken har satt sin prägel på allt. Hela kristendomen är budlös. Handel och vandel, affärer och allt slags liv omkring eder är budlöst. Ja, själva luften är budlös, giftig, tyngande och sövande. Allt har sammansvurit sig till att draga ned eder från budhållarefästet i Kristi ande. Och gent emot denna fiendemakt haven I blott ökenanden med "den lilla kraften", som kräver så energisk hushållning eller subjektivering, att I ofta gån som på nålar.

Och det ginge väl an, om I haden emot eder blott vanliga världsmänniskor och namnkristna. Men nu kommenderar draken mot eder stora hopar av troende, som äro den frälste draken. De svärma omkring eder likt spyflugor och söka inlägga sina drakägg i edra hjärtan, så att I bliven skökoättlingar. Och särskilt är den evangeliska månskenskattan flitig till att påtruga eder sin juridiska och budlösa utanför-frälsning. Hon vill trolla eder in i himmelen med "straffsumme-blodet", som icke finnes till. Och får hon icke det, då murrar och klöser hon. — Så *fån I känna vad det är att bo i öknen och stå i säcken och gå fattigvägen och sitta i skymundan och vara korsfästa med Kristus av skökan.*

”Det blev givet åt vilddjuret att föra krig mot de heliga och att övervinna dem" (Upp 13:7). Detta förskräckliga ord ha vi påvisat i det föregående. Och de kvarblivna ättlingarna få dagligen se, vad det ordet innebär. *I ären drakens övervunna övervinnare.* Det är den hemska och djupa hemligheten i eder ställning. Tagen några exempel från vår statskyrka.

Vad förmån I i kyrkomötet? I det stora hela ingenting. I frambären där Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras *emot* vilddjuret och skökan under det 6:e världsriket. Men då börja gubbarna att må illa och vrida sig i bänkarna. I yrken på en tidsenlig reform, såsom t.ex. att prästen skall befrias från att stå och läsa en lögn var gång han döper ett barn. Men se, nu griper man till med hornen, och de myndiga "fäder" streta emot, som om de bestode helt och hållet av gamla torkade bockhorn. Och så blir det omröstning. Och huru den i allmänhet utfaller, det veten I. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrkomötet. I haven intet kyrkomöte. *Så* ären I övervunna av draken.

På samma sätt i de lagstadgade prästmötena i stiften. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras emot vilddjurets och skökans gräsliga själamord och folkfördärv, under det 6:e världsriket. Och se, vilken oro det blir bland skökans myndiga prostar och präster. Och strax bliven I nedklubbade. Skökan ställer och styr. Hon äger prästmötet. I haven intet prästmöte. *Så* ären I övervunna av draken.

På samma sätt i kyrko- och skolrådet. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras emot vilddjurets och skökans gräsliga själafördärv i församlingen. Men se, huru gubbarna våndas och riva sig bakom öronen. De såge helst, att I icke voren där. Och i omröstningen hålla de

eder utanför. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrko- och skolrådet. I haven intet sådant. *Så* ären I övervunna av draken.

På samma sätt i kyrkostämmorna. Vad förmån I där? I det stora hela ingenting. I frambären Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras emot vilddjuret och skökan under det 6:e världsriket. Men strax börja kattbjörnen och hans katta och slå kutrygg och morra och sträcka klor. Man mumlar och spottar och ser på klockan och väntar, att det där vittnesbördet skall taga slut. Och så blir det ett rungande nej eller en väldig röstpluralitet emot eder. Vilddjuret och skökan ställa och styra. De äga kyrkostämman. I haven ingen sådan. *Så* ären I övervunna av draken.

På samma sätt vid prästval. Vad förmån I där? I allmänhet ingenting. Det är oftast draken, som sätter till präst genom vilddjuret och skökan. Ty vad väger edert lilla röstetal mot drakens? Ingenting. *Så* ären I övervunna av honom.

Så hava de kvarblivna ättlingarna i vårt land hållits övervunna av draken under århundraden; och så hållas de ännu. Allt ligger i händerna på vilddjuret och skökan. *Hon innehar det kristna moderskapet och utövar modersmakten.* Hon har sin beslutande och styrande centralförsamling i kyrkomötet med underlydande centralförsamlingar i prästmöten, kyrko- och skolråd samt i kyrkostämmor; och med underlydande folkförsamlingar, som bestå just av hennes "förvillade jordinnebyggare", *vilka bo på ett visst jordområde och äro jorddjurets jordförsamlingar.*

Se där, vad som trätt i stället för den av Gud tillämnade modern, som skulle utgjorts av alla folkens rot-, stam- och moderfolk, det frälsta hemmafolket i hemmalandet och hemmastaden. Detta centralfolk för alla jordens folk skulle utövat det centrala moderskapet med den centrala modersmakten och moderstukten genom den väldiga hemmaströmmen från Guds och Lammets tron, vilken började sina härliga flöden "över allt kött" redan på "yttersta dagarnas" första dag.

Detta utvalda folk har redan av naturen en alldeles särskild begåvning för denna sin höga uppgift. Intet folk på vår jord kan så *älska* och därmed även så *hata* som judafolket. Detta folk skulle handhaft den kristna centralstyrelsen och utövat sin makt genom underlydande centralstyrelser och solkvinnoförsamlingar i alla jordens länder, och detta med en **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan, som intet annat folk i världen kan åstadkomma. Juden går där med anlag för ett sådant förstabudshjärta, som kan klappa blott i ett judebröst. O, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och storslagna hjärtefolk, huru länge dröjer du att intaga din plats såsom vårt rot-, stam- och moderfolk!

Men i stället för detta normala moderskap har trätt det abnorma moderskapet. Centralstyrelsen och därmed all styrelse har blivit frånryckt solkvinnan och förlagd till månkvinnan i Rom. Där ha vi den stora mot-centralen, som fortplantar sin mot-centrale ande till alla sina sköko- och trolldöttrar. Och en sådan dotter är den svenska statsskökan. Så förvänd har ställningen blivit genom det falska moderskapet, som är skökans moderskap. Och så hava de heliga blivit övervunna av draken genom vilddjuret och skökan. Och räkne, mäte och väge den där kan.

alla de suckar och tårar, sorger och kval, som denna drakens seger över de heliga kostat dem! Men allt detta står upptecknat i boken och skall rättvist utkrävas av den judiska och kristna skökan, som ryckt frälsningsplanen ur dess normala gängor och därmed tvingat Gud att "giva åt vilddjuret att övervinna de heliga".

Drakens seger över de heliga sträcker sig även till småkyrkorna. Man söker bilda församlingar av troende både inom och utom storkyrkorna. Däri ligger intet ont då det sker i **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan. Och det är möjligt, att sådana församlingar, i synnerhet i början, innehava en prima, en smyrnensisk och filadelfisk ståndpunkt. Men förr eller senare överlistas de av den "troende draken" eller av skökans smygande och "ljuvlige" orm-ande. Så bliva de till en del och så småningom till större eller största delen skökodöttrar, som sakna den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och så få de heliga inom dessa församlingar erfara, att de stå där såsom "de kvarblivna ättlingarna". De frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det skall frambäras mot vilddjuret och skökan under det 6:e världsriket. Men deras ord förklingar oftast ohört i den sekunda och under-sekunda hopen. Och så äro de övervunna av draken.

Men snart ljuder signalen: *"ut, ut, ut* från Babel, I mitt folk!" Och uttågets dag är måhända närmare än vi tro. Ty sköko-Babel börjar övergå i demon-Babel. Österns "gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt börja ju taga särskilt storkyrkorna om hand och styra och ställa i dem efter behag. Och ve den, som då stannar kvar i Babel (Kap 11, sid. 18 f.).

Sådan är eder ställning, I budhållande ättlingar, sådant edert läge under det 6:e världsriket, ja, just sådant som profetian framställer det i vår text. Det sen I tydligen.

Guds nytestamentliga församling under skökodömets tid utgöres endast av "den heliga kvarlevan", som är de kvarblivna och moderlösa ättlingarna, vilka hålla Guds bud eller hava Jesu vittnesbörd, som är profetians ande. Genom detta höga kännetecken bevara de släktskapen med den mistade hemmamodern och med den höga urmodern i himmelen.

Ja, blott denna "kvarleva", detta "Smyrna" med sin "fattigdom", detta "Filadelfia" med sin "lilla kraft", detta prima "Tyatira", med, sin "börda", detta prima "Sardes" med sina "obesmittade kläder" — är Guds nytestamentliga församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Gränslinjen kring denna församling går icke kring den eller den storkyrkan eller småkyrkan, huru mycket man än må avlas därom; *utan den skär tvärt igenom alla kyrkor både stora och små, och ställer alla "smyrnensiska" och "filadelfiska", "tyatiriska" och "sardesiska" budhållare på den ena sidan och alla de övriga på den andra sidan, ja, just så som mönstraren på Patmos ställde dem.* Ättlingeförsamlingens råmärke är hennes i skriften givna tresidiga kännetecken: *Hon håller Guds bud, hon har Jesu vittnesbörd, hon har profetians ande.* Men det är bristen på denne ande och därmed bristen på insikt i solkvinnans "kyrkohistoria", som är orsaken till detta vidriga käbbel och skrik:

"Här, nej *här,* nej *här* är den sanne Kristus." Och under allt detta öronbedövande larm är saken mycket enkel och tydlig, ty saken är denna: *Kristus framträder under tidernas lopp blott såsom profetians Kristus, d.ä. såsom samtidig eller tidsenlig och alltså med det tidsenliga andemåttet och med det tidsenliga kravet.* Blott de som hava *denne* Kristus och som alltså hålla hans bud eller frambära hans vittnesbörd, icke tidsvidrigt, utan tidsenligt under solkvinnans olika skeden och lägen — blott de äro hans församling, den i mönstringens stund ostraffliga. Detta är ju till och med så tydligt, att det säger sig självt att så är. Saken hänger alltså helt och hållet på ett sådant andedop, som ställer människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabuds-höjd, den enda ståndpunkt som mönstraren godkänner. Blott på detta Sions förstabudsberg, som alltid är *nu*-berget eller som alltid befinner sig i samtidighetsläget, står Guds församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Men nu skriker skökan, ja, hon alldeles gallskriker. Ty hon är Guds församling — förstås. Hon är den normala utvecklingen alltifrån pingstdagen — naturligtvis. Och "de där ättlingarna — ja, de äro pietister, läsare, svärmare, tokar, kärlekslösa domare, överspända och stormodiga kräk, som vilja vara förmer än vi andra".

Draken står i vår text såsom den högstkommenderande generalen på sanden vid havet. Hans eldröda ögon speja efter budhållare. Där han upptäcker en sådan, där rycker han fram med sina härar. Han strider mot *"ättlingar",* alltså mot dem *såsom en och en.* Lägg märke till det. Just där du är ställd, just i dina dagliga sysslor och plikter, i dina sorger och i dina fröjder, ja just *där,* sekundligen alldeles inpå dig och in i dig rasar kriget mot dig, för att försvaga och rubba budhållningen och frånrycka dig det höga kännetecknet, genom vilket du tillhör den höga ätten. Ja, just detta sega och ihärdiga krig *mot var och en särskilt,* är drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna, som bo i skökans öken och stå i säcken. *En* seger har han vunnit över de heliga, då han gjorde dem moderlösa på jorden; men det är segern nr *2* han vill vinna: göra dem moderlösa även i himmelen.

B

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsriket

Vid början av det 6:e världsriket "gick draken bort och ställde sig på sanden vid havet". Det var den förändring i stridssättet, som de dåvarande förhållandena krävde. Denna förändring är detsamma som den fullt genomförda horn- och munförändringen nr 1. Och vi ha nu sett, huru han för kriget mot ättlingekvinnan under detta världsrike.

Men vid början av det 7:e världsriket går han och ställer sig vid "den stora floden Eufrat". Där står han enligt den 6:e vredesskålen, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Det betyder en ny förändring i stridsättet mot ättlingekvinnan. Och denna förändring är detsamma som horn- och munförändringen nr 2.

Redan genom den judiska skökans grundläggande korsfästelsesynd mot Kristus i hemmakvinnan lyckades draken att på ett grundläggande

sätt uttorka tubudsfloden från tronen. Han berövade tubuds-Eufrat dess folk-frälsningsflöden "över allt kött".

Och genom den kristna skökans fortgående korsfästelsesynd mot Kristus i ökenkvinnan, lyckas han hålla denna folk-frälsande Eufrat torrlagd. Så blev han i stånd att genom skökans torr-evangelium förtorka alla folk. Så blev tubudsgränsen i hjärtana utplånad; budens heliga råmärken blevo upprivna genom det budlösa evangeliet. Ja, Eufrat har torkat ut; och nu ställer sig draken vid densamma. "Framåt!" kommenderar han, och den nya krigshären rycker in. Österns barbarer taga folken i besittning på födelseväg genom den stora demon- eller paddblåsningen. Därmed börjar det nya kriget, som draken förer genom all världens besatta konungar och folk. Det är sjunderikskriget mot ättlingekvinnan på Harmageddon.

Den nya förändringen i stridssättet är alltså en återgång till det gamla stridssättet. Draken framträder nu återigen såsom den *uppenbare* fienden mot kristendomen och solkvinnan. Nu tager han icke dopet mer; spelar icke kristen längre. Det behövs icke. Ty med skökans hjälp och framförallt genom den romerska centralskökans kraftiga handtag har han fått alla folk grundligt beredda för den *uppenbara* gudlösheten och antikristendomen. Hela världen tillgriper nu det lagstadgade och offentliga utrotningskriget mot de kvarblivna ättlingarna. Det under skökodömet fördolda och smygande demonväldet avkastar slöjan och framträder såsom det öppna och världsbehärskande demonväldet. Med en så förfärande konsekvens framträder det onda i världsutvecklingen. Men det vilja människorna icke höra talas om. Ja, de gapskratta åt slikt tal, ända tills de sitta järnhårt insmidda i det förskräckliga öde de gjort åt sig själva. Säg t.ex. den evangeliska skökan i vårt land, att hon genom sitt budlösa evangelium, som hon i århundraden vräkt ut över vårt folk, och genom sitt hejdlösa raseri mot Guds bud, som för liv och död icke få vara med i den personliga frälsningen, ja säg henne, att hon därigenom har förtorkat vårt folk och banat väg för de härar av demoner, "gastar och spöken, hornugglor och korpar", som nu vältra sig över Eufrat — och du skall få se, huru oskyldig hon ställer sig. Ja, så gjorde även den judiska skökan, då Herren påvisade, att hon genom det budlösa löftet fördärvat judafolket. Hon ställde sig alldeles oskyldig, ja, hon blev så etter rasande, då hon fick höra denna sanning, att hon helt enkelt förde Kristus på korset.

Huru draken kommer att föra det nya kriget mot ättlingekvinnan, ha vi sett i vårt 10:e kapitel. Han förmår jordens innebyggare att göra den antikristiska vetenskaps-bilden åt vilddjuret. Den blir lagstadgad tvångsbild, som kräver underkastelse och tillbedjan vid vite av livets förlust. Och alla regerande kulturdemoner och alla rådemoner komma att draga försorg om straffets utkrävande genom livslångt pinande eller genom dolk, revolver och dynamit eller andra den tidens plågo- och utrotningsmedel. Då inträder i högsta mening den tid, om vilken det är sagt, att det blir en tid av nöd, vars like icke funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till på jorden (Dan 12:1; Matt 24:21). Ty då kommer den fasansfulla motsvarigheten till "Jerusalems förstöring". Då blir det nämligen fråga om att med våld storma, intaga, och förstöra det himmelska dotter-Jerusalem, som är ättlingekvinnan. Ja, detta Jerusalem skall stormas av den himmelsstormande anti-kristendomen

på Harmageddon.

I det 7:e världsriket, som är demonriket, möter alltså draken de kvarblivna ättlingarna med en övernaturlig andemakt i människogestalt, en fruktansvärd kraftbeklädning från nedan. *Detta känna alla verkligt troende människor redan nu.* De inse, att de stå inför ett nytt krig, där deras hittills varande andemått icke räcker till. Här går ett rop ur alla heligas hjärtan efter en ny pingstdag med en ny kraftbeklädning från höjden, ja, ett skriande rop ur andarnas djup efter en tidsenlig dräkt, utan vilken de icke kunna upptaga striden mot österns barbarer.

Ja, sälla ären alla I, som sen att I nu behoven *något nytt;* sälla äro alla de, som ropa efter den nya dräkten! Den kommer, den kommer: **byssusdräkten**, *"* den glänsande rena". Men den kommer blott till dem, som av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd begära densamma. Ty blott dessa trånande förstabudsandar kunna bära den nya förstabudsdräkten och bestiga den nya förstabudshöjden.

Överallt där de förskingrade ättlingarna nu samlas i ett litet "Smyrna", ett litet "Filadelfia", där är deras första och sista bön, ja, deras stående böneämne just detta: *"Herre, Herre, ny dräkt, ny dräkt! Tag ut oss, föd ut oss, om än med onämnbara kval! Och föd in oss i Harmageddons segerande, den glänsande och rena!"*

Och överallt där en ättling nu går eller står, där suckar han så: *"Herre, Herre, kläd mig i det himmelska byssus; ty utan det är jag ohjälpligt förlorad i det nya krig, som nu börjar föras mot mig!"*

Ja, nu försiggår dagligen en grundlig sållning i andarna. Ty blott åt dem, för vilka byssusdräkten är dyrare än allt på vår jord, blott åt dem, som låta allt annat fara, gives den nya dräkten.

Endast de storslagna och helgjutna Smyrna- och Filadelfiaandar, som på nytt skaka av sig jorden, världen och tingen, som djupare och skarpare än någonsin spränga och krossa alla bojor från nedan, endast dessa trånande och glupska **allt**-andar i öknen, vilka sväva fram över mullen, lätta och liksom på tå, och vilkas valspråk är detta: **»allt eller intet!»** — *blott de* bliva klädda i himmelens byssus, "det glänsande och rena", ja, "rena" d.ä. sjunderiksrena, som är något mer än det sjätteriksrena.

Sen upp, sen upp, I öknens förskingrade barn! Vad sen I? Jo, se, se, Sions berg flyttar plats! Det övergår från sjätteriksberget till sjunderiksberget. Se, det skrider, det skrider sakta och majestätiskt för att stanna mitt på Harmageddon! Se upp, se upp, du öknens skara! Fort upp på det nya berget, att det icke går dig förbi. Fort på med byssus-hjälmen, den glänsande och rena, på med byssus-pansaret och byssus-bältet, det glänsande och rena, på med byssus-skorna, de lätta, glänsande och rena, tag byssus-skölden, den starka, glänsande och rena, grip byssus-svärdet, det skarpa, glänsande och rena! Ja, fort, fort på med den nya vapenrustningen och fort upp på det nya berget! I dag är det bredvid dig; i morgon skrider det förbi dig! — O, om alla troende nu visste, i vilken tid de leva: iklädningens och bergbestigningens tid! Men vilken sållning i andarnas värld! Vilka skaror, som dräkten och berget nu gå förbi! — Herre, Herre, låt berget gå sakta och samla många,

många på det!

Så blir ättlingekvinnan tidsenligt rustad för det nya kriget. Skökans fördämning mot hemmafloden är raserad genom Guds rättvisa dom över henne. Den apostoliske anden gjutes såsom över de 120 på pingstdagen. *Och med något mindre var det aldrig värt att möta det demoniska och antikristiska världsväldet!*

Med denne ande bliva de förskingrade ättlingarna i stånd att organisera sig efter det nya krigets behov. Kraftiga Smyrna- och Filadelfiaförsamlingar här och där i byssusdräkt och byssusvapen. De komma att föra icke blott försvarskrig, utan även anfallskrig genom sjunderiks-missionen. Apostoliska kraftgärningar slå människorna med häpnad och försätta dem i vördnad. Men draken svarar med "stora tecken och under".

Under hela det 7:e världsriket är ättlingekvinnan fortfarande i öknen. Men nu är det en ny öken. Hon bor icke längre tillsammans med skökan, utan tillsammans med österns barbarer i människogestalt, ja, tillsammans med "pilormen, gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt. Det är demon-öknen, där det gäller bevara ättlingekännetecknet, som är att hålla Guds bud tidsenligt eller att frambära Jesu vittnesbörd i profetians byssusande. I denna öken bliva "Smyrna- och Filadelfiaförsamlingarna" ofta sprängda och ättlingarna förödda och förströdda. Så få de känna, att de alltfort äro övervunna av draken och stå i säcken. Israel har ännu icke blivit deras moder; folk-frälsningens tid är ännu icke inne.

Låt oss nu flytta fram till den evigt avgörande striden. Den stora demon- eller paddblåsningen är fulländad och världsomfattande. Alla jordens besatta konungar och folk äro församlade på Harmageddon. "Framåt!" ropar överdemonen vid Eufrat. Apollyon svänger förödelsens svärd. Härarna sätta sig i gång. Sions berg skall stormas. Det himmelska dotter-Jerusalem skall intagas och förstöras. Tiden med nöd utan like är inne.

Nu prövas din vapenrustning, du dödsdömda skara! — O, vad se vi! Se, berget strålar av hjältemän och hjältekvinnor i glänsande dräkter och vapen! Intet tårat öga, ingen fruktan och bävan för de anryckande härarna. Osynlig, men dock synlig står den vite ryttaren i ättlingarnas mitt. Hans närhet kännes så mäktig, att allas anleten stråla av segerfröjd, *innan* striden har börjat. Och hela berget är fullsatt av vitt rytteri med höjda och flammande järnspiror.

"Svängen andens svärd, det blixtrande och skarpa", ropa Cyprianer; "falle huggen skoningslösa och tunga över en himmelsstormande värld!"

Berget strålar i rött. Det är de heligas blod. Ja, vad mer. Det är ju deras långfredag. Varje droppe av det högättade blodet vinner tusen fiender, som kasta vapen, byta dräkt och inträda i ättlingarnas led.

Fruktlöst är utrotningskriget, ointagligt är det himmelska Jerusalem. *Det* börjar fienden ana, men den stryker icke flagg, nedlägger icke sina vapen.

Nu är den tecknade förstlingsskaran fulltalig, och de slaktades antal är fullt (Upp 6: 11). — Men vad är detta? Se, här stod ju nyss en, nu är

han borta; och där stod en, han är ock borta. Och se nu är hela ättlingeskaran försvunnen från jorden! Uppryckningen, uppryckningen i rätt stund!

Men — o, fasa! Se, kolsvarta moln överallt vid horisonten! Det mörknar; blixtar flamma, tordönen mullra, hela världen börjar darra, och fiendehären gripes av hemska aningar.

Nu lössläppa de fyra änglarna jordens vindar. Och en världsorkan utan like bryter ut. "Tiden av nöd utan like" är inne för jordens demoniska konungar och folk. Och likt överdådets Titanic i den fasansfulla natten, går hela den himmelsstormande världen i kvav, för att aldrig mer stå upp.

Men likasom det vid Titanics undergång visade sig, att många av de drunknandes skara voro besådda av det 6:e världsrikets ättlingekvinna, så skall det ock vid världs-Titanens undergång visa sig, att *många, många,* blivit besådda av det 7:e världsrikets ättlingekvinna. Bland världsvrakets spillror skall ljuda ett mäktigt:

"Närmare, Gud till dig, närmare dig; slut mig till ditt bröst!"

Ty likasom i Titanics hemska dödsstund — då hon med all sin gudlösa kultur, sin hemska fåfänglighet och lyx stupade på huvudet ned i sin djupa grav — likasom en hjälteskara då trädde fram, grep instrumenten och spelade: *"Närmare, Gud, till dig!"* — så skall ock, när den demoniska världs-Titanen stupar i sin grav, en hjälteskara träda fram och stämma upp ett hjärtegripande och världsgenomträngande: "Närmare, Gud, till dig!" *Den skaran är Israels hjältefolk, som då träder fram såsom folkens rot-, stam- och moderfolk.* — Nu är folkfrälsningens tid inne. Ty i den djupa graven på demonoceanens botten ligger den demoniska fördämningen mot floden från tronen krossad för alltid. Det mångtusenåriga hindret är borta. Israel frälses. Och dess frälsning är **»liv ifrån de döda»** för hela världen (Rom 11:15).

Det utvalda folkets pingstfödelse drager med sig alla folkens och hela skapelsens pingstfödelse. — Denna centrala pingstflod från centralfolket i centrallandet och i centralstaden strömmar in även i dödsrikets judaregioner till frälsning, först för rotfolket även där och sedan till frälsning för alla andra därvarande folk. *Ty utan Israel såsom rot och stam frälses intet folk, varken på jorden eller i "jordens hjärta".*

Och så komma, i stort sett, alla folk att lämna sina mångtusenåriga irrvägar i öknen och vända sig till "folkens konung" och uppstämma världspingstens psalm, den härliga folksången, som inleder tusenårsriket (Upp 15:3–4):

»Stora och underbara äro dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige;
Rättfärdiga och sanna äro dina vägar,
Du folkens konung.
Vem skulle icke frukta dig, Herre,
Och prisa ditt namn?
Ty du allena är helig,
Och alla folk skola komma och tillbedja inför dig.
Ty det har blivit uppenbart huru du dömer.»

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om fel i texten. Se hemsidan www.npwetterlund.se
Uppdaterad 2018-01-18